

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER GEÇEN GÜN
YENİ BİR YARA EDİNER,
YARA İZLERİYLE DOLU
BİR KRAL...

ÜLKELERİ İÇİN HER
ŞEYLERİNİ ORTAYA
KOYAN NINA, GENYA,
DAVID VE ZOYA...

VERİLEN SAVAŞLAR
HİÇ BU KADAR
YARALI OLMAMIŞTI.

LEIGH BARDUGO

YARA İZİ
KRALI

Yara İzi Kralı

Özgün Adı: King of Scars

Leigh Bardugo

Editör : Hümanur Turan
Çevirmen : Belgin Selen Haktanır
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kitap Tasarım : Ellen Duda
Şömiiz Tasarım : Leigh Bardugo
Harita Tasarım : Sveta Dorosheva

Türü : Fantastik
Ebat : 13,5x21
Kâğıt Gram : 60 g

1. Baskı: Mart 2020

ISBN: 978-605-032-259-0

Yayınevi Sertifika Nö: 12330

Copyright©Leigh Bardugo, 2019

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüştuyu Cad. No: 16

Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61

Sertifika No: 43087

LEIGH BARDUGO

YARA İZİ
KRALI

Çevirmen: Belgin Selen Haktanır

*Morgan Fahey için:
savaş generali, barış zamanı danışmanı,
en yakın arkadaş ve (genellikle) müşfik kraliçe*

GRISHA

İKİNCİ ORDU'NUN ASKERLERİ
YÜCE BİLİMLER'İN USTALARI

CORPORALKİ
(CANLILAR VE ÖLÜLER SINIFI)

Cellatlar
Şifacılar

ETHEREALKİ
(ELÇİLER SINIFI)

Rüzgârın Hâkimleri
Ateşin Hâkimleri
Dalgaların Hâkimleri

MATERİALKİ
(FABRİKATÖRLER SINIFI)

Durast
Alkemi

GEZGİN
ADA

KEMİK YOLU

JELKA

VILKI

NOVYI
ZEM

WEDDLE

Reb
Limanı

Eames
Limanı

SHRIFFPORT

EAMES
BURNU

COPTON

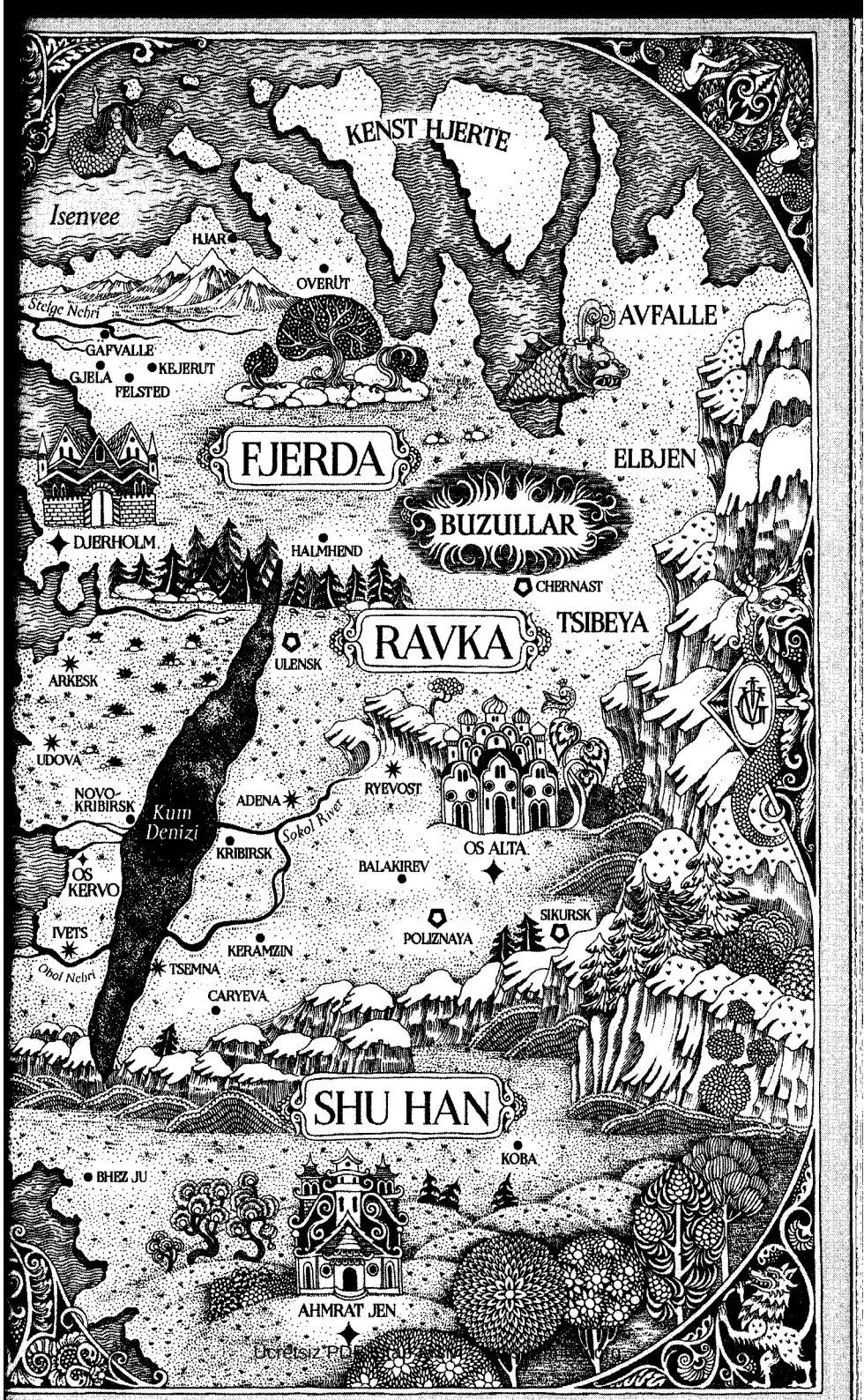
GERÇEK
DENİZ

KETTERDAM

BELENDT

KERCH

GÜNEY KOLONİYERİ

KENST HJERTE

Isenvee

HUAR

OVERUT

AVFALLE

GAPVALLÉ

GJELA

KEJERUT

FELSTED

FJERDA

ELBJEN

BUZULLAR

DJERHOLM

HALMHEND

CHERNAST

RAVKA

TSIBEYA

ARKESK

ULENSK

UDOVA

NOVO-KRIBIRSK

Kum Denizi

ADENA

KRIBIRSK

Sokol River

RYEVOST

OS ALTA

BALAKIREV

SIKURSK

POLIZNAYA

KERAMZIN

CARYEVA

TSEMNA

SHU HAN

KOBA

BHEZ JU

AHMRAT JEN

Düresiz P.D. 1911

BOĞULAN

ADAM

Ahırın kapılarının kapandığını herkesten önce Dima duydu. Ufak çiftlik evinde, mutfak tıpkı ocağın üstündeki bir tencere gibi fokur fokur kaynıyordu; pencereleri fırtınadan korunmak için sıkıca kapatılmıştı ve içerideki hava ılık ve nemliydi. Duvarlar Dima'nın birbirlerinin sesini bastırmaya çalışan erkek kardeşlerinin gürültücü şamatasıyla zangırdarken, annesi ayağıyla tempo tutarak Dima'nın daha önce hiç duymadığı bir şarkıyı mırıldanıyordu. Babasının gömleklerinden birinin yırtık yakasını gererek kucığında tutmuş, dikiş iğnesini heyecanlı bir serçenin düzensiz ritmiyle kumaşa saplıyor, yün yumağının ipi parmaklarının arasından seçkin bir solucan gibi sarkıyordu.

Dima altı oğlanın en küçüğü, köylerine her yaz gelen doktor annesine artık çocuğu olmayacağını söyledikten çok uzun süre sonra gelen geç bir bebektir. *Beklenmedik bir lütuf*, derdi annesi hep onun için. Onu sıkıca kucığında tutar, diğerleri işlerini yapmak için gittiklerinde onu şımartırdı. Ağabeyi Pyotr küçümser bir tavırla, *Doyurulması gereken gereksiz bir karın daha*, derdi.

Dima çok küçük olduğundan, genellikle ağabeylerinin şakala-

rına konu olmaz ve evin gürültülü tartışmalarında unutulurdu. Zaten o sonbahar gecesi musluğun başında ağabeylerinin yıkaması için ona bıraktığı son tencereleri de sabunlarken ahır kapılarının *küt* diye açılıp kapandığını da o yüzden bir tek o duymuştu. Dima birileri onu karanlıkta dışarıya yollamayı akıl etmeden önce işi bitirip yatabilmek için, tencereleri daha da güçlü bir şekilde ovmaya koyuldu. Rüzgâr öfkeyle uğuldarken, köpekleri Molniya'nın mutfağın basamağında ağıladığını, yemek artıklarını ve uyuyacak sıcak bir yer verilmesi için yalvardığını duyabiliyordu.

Dallar adeta kırbaçlıyormuş gibi pencerelere vuruyordu. Annesi başını kaldırdı ve ağzının kenarlarındaki kasvetli çizgiler derinleşti. Sanki rüzgâr akşam yemeği vermeden yatağına yollayabileceği bir çocukmuş gibi kaşlarını çatı.

“Kış erkenden geliyor ve çok uzun bir süre devam ediyor.”

“Hımm,” dedi babası, “tıpkı senin annen gibi.” Annesi ona çizmesiyle bir tekme attı.

Annesi o gece ocağın arkasına ufak bir şişe kvas koymuştu. Çiftliği kollayan ve ısınmak için eski demir ocağın arkasında uyuyan evin hayaletleri için bir hediye idi bu. Daha doğrusu, annesi öyle olduğunu söylerdi. Babasıysa buna sadece gözlerini devirir, iyi bir kvası heba ettiğinden dem vururdu.

Dima herkes yattıktan sonra Pyotr'un bunu bir güzel içeceğini ve annesinin bir beze sardığı ballı kek dilimini de yiyeceğini biliyordu. Dima bazen onu, “Ninemin hayaleti sana dadanacak,” diyerek uyarırdı ama Pyotr gömleğinin koluyla çenesini siler, “Hayalet falan yok, seni küçük sersem. Baba Galina çoktan mezarlıktaki solucanların öğle yemeği oldu. Çeneni kapamazsan, aynı şey senin de başına gelecek,” derdi.

Pyotr eğilip Dima'yı sert bir şekilde dürtükledi. Dima sık sık

acaba Pyotr dirseklerinin o kadar sivri olması için özel bir egzersiz mi yapıyor diye düşünürdü. “Duydun mu?” diye sordu ağabeyi.

Dima korkuyla, “Duyacak bir şey yok,” dedi. Ahırın kapısı...

“Dışarıda, fırtınayı yöneten bir şey olmalı.”

Ağabeyi onu sadece korkutmaya çalışıyordu. “Saçmalama,” dedi Dima ama rahatlamıştı.

“Dinle,” dedi Pyotr ve rüzgâr evin çatısını sallarken, şöminenin alevleri sönecekmiş gibi titrerken, Dima fırtınadan başka bir şey duyar gibi oldu. Aç bir hayvanın ulumasına ya da bir bebeğin ağlamasına gibi tiz ve uzaklardan gelen bir çığlığa benziyordu bu. “Rüzgâr mezarlığın üstünde estiğinde, kendilerine Aziz isimleri verilemeden ölen bebeklerin ruhlarını uyandırır. *Malenchki*. Bunlar cennete girebilmek için çalabilecekleri ruhlar ararlar.” Pyotr eğilip parmağıyla Dima’nın omzunu dürttü. “Ve hep evin en küçüğünü alırlar.”

Dima artık sekiz yaşındaydı ve bunların doğru olmadığını biliyordu ama yine de gözleri karanlık pencerelere, ağaçların rüzgârda eğilip sallandığı ay ışığıyla aydınlanmış olan bahçeye çevrildi. Bir an için –sadece bir an için– bahçede bir gölge, bir kuştan çok daha büyük bir şeyin silüetini gördüğüne yemin edebilirdi.

Pyotr güldü ve ona sabunlu su sıprattı. “Yemin ederim ki her geçen gün daha da aptallaşıyorsun. Kim senin o küçük ruhunu ister ki?”

Pyotr sadece senden önce evin bebeği kendisi olduğu için kızgın, derdi annesi hep Dima’ya. Ağabeyin büyük olmasına rağmen senden daha akıllı olmasa da ona iyi davranmaya çalışmalısın. Dima bunu deniyordu. Gerçekten de deniyordu. Ama bazen sadece Pyotr’ı popo üstü yere devirmek ve küçük olmanın nasıl bir his olduğunu ona *göstermek* istiyordu.

Rüzgâr hafifledi ve etrafa aniden çöken sessizlikte, bahçede kapının çarpıp çıkardığı sesin yankısı açıkça duyuldu.

“Ahırın kapılarını kim açık bıraktı?” diye sordu babası.

“Bu gece ahırlarla Dima ilgileniyordu,” dedi Pyotr uslu uslu. Masanın etrafındaki ağabeyleri heyecanlanmış tavuklar gibi gıdakladılar.

“Kapıları kapattım,” diye itiraz etti Dima. “Sürgüyü de sıkıca çektim!”

Babası sandalyesinde geriye yaslandı. “O zaman, bu sesi hayal mi ediyorum?”

“Muhtemelen sesi bir hayaletin çıkardığını düşünüyordur,” dedi Pyotr.

Annesi dikiş işinden başını kaldırdı. “Dima, gidip kapıları kapatman ve sürgülemen gerekiyor.”

“Ben yaparım,” dedi Pyotr pes etmiş gibi iç çekip. “Hepimiz Dima’nın karanlıktan korktuğunu biliyoruz.”

Ama Dima bunun bir sınav olduğunu hissetti. Babası bu sorumluluğu onun üstlenmesini beklerdi bir kere. “Korkmuyorum,” dedi. “Tabii ki gidip kapıları kapatırım.”

Pyotr’ın yüzündeki bilmiş ifadeyi görmezden gelip ellerini kuruladı ve paltosunu giyip şapkasını taktı. Annesi ona teneke bir lamba verdi. “Elini çabuk tut,” dedi Dima’nın boynu üşümesin diye yakasını kaldırıp. “Hemen gidip gel de seni yatırıp bir öykü anlatayım.”

“Yeni bir öykü mü?”

“Evet, hem de kuzeydeki denizkızlarıyla ilgili güzel bir öykü.”

“İçinde sihir de var mı?”

“Hem de çok. Haydi, git artık.”

Dima kapının yanındaki duvarda asılı olan Sankt Feliks iko-

nasına bir bakış attı. İkonanın hüznünlü yüzüne titrek mum ışığı vuruyordu ve gözlerinde sanki dışarının ne kadar soğuk olduğunu biliyormuş gibi anlayışlı bir ifade vardı. Feliks meyve bahçeleri mucizesini gerçekleştirdikten sadece birkaç saat sonra elma ağacı dalından yapılmış bir kazığa geçirilip diri diri pişirilmişti. Çığlık atıp bağırmaııştı bile. Sadece alevler diğer tarafına da ulaşsın diye köylülerden onu çevirmelerini istemişti. Fırtınadan mı korkacaktı.

Dima mutfak kapısını açar açmaz, rüzgâr kapıyı elinden kapıp alacak gibi oldu. Dima kapıyı arkasından sertçe çarptı ve diğer taraftaki sürgünün çekildiğini duydu. Bunun geçici olduğunu ve kapının sürgülenmesi gerektiğini biliyordu ama yine de cezalandırılıyormuş gibi hissetti. Ayaklarını basamaklardan aşağı atıp bahçenin kuru çakıl taşlarına çıkmak için zorlarken, dönüp aydınlık pencerelere baktı ve sıcak mutfaktan çıktığı anda ailesi onu unutacakmış ve geri dönmeyecek olursa, kimse ona seslenmeyecekmiş ya da ortalığı telaşa vermeyecekmiş gibi çok kötü bir hisse kapıldı. Rüzgâr onu ailesinin hafızasından silecekmiş gibi hissediyordu.

Ahıra gitmek için tavuk ve kaz kümeslerinin yanından geçmesi gereken ay ışığının aydınlattığı uzunca bir yolu düşündü. Yaşlı atları Gerasim'i ve inekleri Mathilde'yi orada tutuyorlardı.

“Ucunda çelik testere bıçakların var,” diye fısıldayıp elini adeta bir tılsımmış gibi yanından geçtiği yeni sabanın üstünde gezdirdi. Bıçakların neden daha iyi olduğundan emin değildi ama saban geldiğinde, babası komşularına gururla öyle olduklarını söylemişti ve Dima bunların çıkardığı o sert sesi sevmiştir. Mutfak masasında bu sabanla, kralların tarımla ilgili reformlarıyla ve bunların yaratabileceği sorunlarla ya da umutlarla ilgili uzun tartışmalar yaşamıştı.

“Yeni bir iç savaşa doğru gidiyoruz,” diye homurdanmıştı annesi. “Kral çok düşüncesiz.”

Ama babası memnundu. “Karnın tokken ve çatımız daha yeni katranla sıvanmışken, nasıl oluyor da endişelenebiliyorsun?” demişti. “Bu sene ilk kez sadece karnımızı doyuracak kadar değil, pazarda da satabilecek kadar ürün elde ettik.”

“Çünkü Kral, Dük Radimov’un aşar vergisini iyice düşürdü!” diye bağırdı annesi.

“Buna üzülmemiz mi gerekiyor?”

“Dük ve soylu dostları Kral’ı yatağında katlettiklerinde üzüleceğiz.”

“Kral Nikolai bir savaş kahramanı!” dedi babası, sanki sorunlar pipo dumanı gibi dağılabilirmiş gibi elini sallayarak. “Destek veren bir ordu olmadığı sürece, darbe yapılamaz.”

Her gece tekrar tekrar aynı şeyleri tartışıp duruyorlardı. Dima bunların çoğunu anlamıyordu. Sadece genç Kral için dua etmesi gerektiğini biliyordu.

Kazlar kötü hava şartlarından ya da yanlarından geçen Dima’nın gergin adımlarından ürkerék kümeslerinde bağırp kanatlarını çırpıtlar. İlerideki büyük tahta kapıların, sanki ahır iç çekiyormuş ya da onu tek nefeste içine çekebilecek birer ağızmuş gibi açılıp kapandığını gördü. Ahır, günışığının çatının aralıklarından içeri sızdığı ve her yerin saman koktuğı, Gerasim’in kışnediğı ve Mathilde’nin kızarak mölediğı gündüz vakitlerinde severdi. Ama geceleri, ahır adeta boş bir kabuğa dönüşür, korkunç bir yaratığın içini doldurmasını beklerdi; aptal bir çocuğun dışarı çıkması için, kapıların açılıp çarpmasını sağlayan sinsî bir yaratık olurdu. Çünkü Dima kapıları kapattığını gayet iyi biliyordu. Bundan emindi ve o yüzden de Pyotr’ın anlattığı *malenckileri*, çalacak bir ruh arayan o küçük hayaletleri düşünmeden edemiyordu.

Kes şunu, diye kendisini azarladı içinden. *Pyotr sırf sen dışarı çıkmak zorunda kalasın ya da çıkmayı reddederek utanasın diye kapıları açtı.* Ama ağabeylerine ve babasına cesur olabileceğini göstermişti ve yakasını kulaklarını örtecek şekilde yukarı çekerken ve soğuk rüzgârda titrerken bile bu düşünce onu uyarıyordu. Molniya'nın artık havlamadığını o anda fark etti. Dima dışarı çıkarken, köpek mutfak kapısını burnuyla iterek içeri girmeye çalışmamıştı. “Molniya?” diye seslendi ama rüzgâr sesini alıp uzaklara taşıdı. “Molniya!” diye bağırdı ama sesini fazla yükseltmemişti. Orada köpeğinden başka bir şey onu dinliyor olabilir diye fazla bağırmıyordu.

Ağaçların gölgeleri yerde hoplayıp sıçrarken ve titrerken, adım adım bahçede ilerledi. Ormanın ötesinde uzanan geniş yolu görebiliyordu. Yol ta kasabaya ve kilisenin bahçesine kadar ilerliyordu. Dima yolu izlemedi. Paçavralar içindeki kılıksız bir insanın yolda ilerlediğini ve geride mezarlık toprağından izler bıraktığını hayal etmek işten bile değildi.

Ağaçların arasından bir yerden ağlamayı andıran hafif bir ses geldiğini duydu. Dima cıyaklar gibi bir ses çıkardı. Karanlıktan ona bakan sarı gözler vardı. Lambasının ışığı, yarattığın siyah pençelerine, dağınık tüylerine ve dişlerine vurdu.

“Molniya!” diye bağırdı Dima derin bir oh çekerek. Fırtınanın boğuk uğultusuna karşın içini bir minnet duygusu kapladı. Ağabeylerinin onun tiz ve utanç verici cıyıklamasını duyduğu ve dışarı fırlayıp zavallı köpeklerinin çalılıkların arasına sindiğini gördüğü düşüncesi tahammül edilemeyecek kadar korkunçtu. “Buraya gel kızım,” dedi tatlı bir sesle. Molniya karnını yere dayamış ve kulaklarını başına yapıştırmıştı. Hareket etmedi.

Dima tekrar ahıra baktı. Kapıların üstüne çekilmesi ve onları kapalı tutması gereken tahta, çalılıkların arasında paramparça bir

halde duruyordu. Tam o anda içeriden hafif ve ıslak burun çekme seslerinin geldiğini duydu. Yaralı bir hayvan ahıra mı sığınmıştı? Bir kurt olabilir miydi bu?

Çiftlik evinin pencerelerinden sızan altın renkli ışık, ona artık ulaşamayacağı kadar arkada kalmış gibi geliyordu. Belki de geri dönüp yardım çağırmalıydı. Ama ya ahırda hiçbir şey yoksa? Ya da sadece Molniya'nın yaraladığı zararsız bir kedi varsa? O zaman sırf Pyotr değil, bütün ağabeyleri ona gülerdi.

Dima ayaklarını sürüyerek ve lambasını önünde tutarak ilerledi. Fırtınanın biraz hafiflemesini bekledi ve içeri girerken ağır kapı ona çarpmasın diye kapıyı kenarından sıkıca tuttu.

Ay ışığının içeriye pek giremediği ahır karanlıktı. Dima karanlığın içine doğru birkaç adım daha attı. Sanki Feliks'in yumuşak bakışlarını ve o dikenli elma dalının kalbini deştığını düşündü. Derken, fırtına bir an için soluklanıp da dinlenmiş gibi, rüzgâr aniden şiddetlendi. Kapılar Dima'nın arkasından kapandı ve lambasının cılız ışığı titreyip söndü.

Dışarıda fırtınanın tüm şiddetiyle sürdüğünü duyabiliyordu ama ahır sessizdi. Hayvanlar bir şeyi bekliyormuş gibi sessizleşmişlerdi ve Dima tatlı saman kokusu arasında onların ekşi korku kokusunu hissedebiliyordu. Ama havada farklı bir koku daha vardı. Dima bu kokuyu, bayram yemeği için kazları kestikleri zamandan hatırlıyordu: Sıcak ve bakırımsı bir kan kokusuydu bu.

Geri dön, dedi içinden.

Karanlıkta bir şey hareket etti. Dima ay ışığının altında gözler olabilecek bir şeyin parıltısını yakaladı. Sonra, bir gölgenin hareket ettiğini ve ahırın zemininde sürünerek yaklaştığını hissetti.

Dima geriye bir adım atıp sönmüş olan lambayı göğsüne doğru kaldırdı. Gölgenin üstünde bir zamanlar pahalı olmuş olabi-

lecek giysilerden geri kalan paçavralar vardı. Dima bir an için umutla bir gezginin fırtına geçene dek ahıra sığınmış olabileceğini düşündü. Ama gördüğü şey bir insan gibi hareket etmiyordu. Fazla zarif, fazla sessizdi ve yere yapışmış bir şekilde kıvrılarak ilerliyordu. Gölge ona yaklaşırken, Dima korkuyla bir çığlık attı. Yaratığın gözleri parlak siyahtı ve mürekkebe batırılmış gibi olan sivri tırnaklı ellerinin üzerinde kapkara damarlar vardı. Teninin üzerindeki ince çizgiler halindeki gölgeler nabız gibi atıyordu.

Kaç, dedi içinden. Çığlık at. Kazların, ağabeyi Pyotr'a nasıl büyük bir güvenle gittiğini, boyunlarını kırmaadan önceki birkaç saniyede ona asla itiraz ederek bağırmadıklarını düşündü. Aptallar, diye düşünmüştü o zamanlar ama artık neden itiraz etmediklerini anlamıştı.

Kapkara bir siluet olan yaratık arka ayaklarının üstünde doğruldu ve arkasında uçları duman gibi kıvrık olan iki devasa kanat açıldı.

“Baba!” diye bağırmaya çalıştı Dima ama bu sözcük ağzından sadece bir nefes gibi çıktı.

Yaratık bu sözcüğü biliyormuş gibi duraksadı. Başını hafifçe yana eğip Dima'yı dinledi. Dima geriye doğru yavaşça iki adım daha attı.

Canavarın gözleri Dima'ya çevrildi ve aniden aralarında birkaç santim kalacak şekilde ona yaklaşıp tepesine dikildi. Dima gri ay ışığında yaratığın ağzının etrafında koyu renkli lekeler ve göğsünde de kan olduğunu gördü.

Yaratık öne eğilip içine derin bir nefes çekti. Yakından bakınca yüzü genç bir adaminkini andırıyordu; ta ki dudakları aralanana ve ağzının kenarları geriye doğru kıvrılıp siyah renkli uzun sivri dişleri ortaya çıkana dek.

Gülümsüyordu. Canavar gülümsüyordu, çünkü az sonra karnının bir güzel doyacağını biliyordu. Dima bacağından ılık bir şey aktığını hissetti ve altına kaçırıldığını fark etti.

Canavar öne atıldı.

Tam o anda Dima'nın arkasındaki kapılar aniden rüzgârla açıldı ve fırtına zorla içeri girmek istedi. Sert rüzgâr canavarı sivri tırnaklı ayaklarının üstünden kaldırıp kanatlı vücudunu karşıdaki duvara fırlattığında, büyük bir *gümbürtü* koptu. Tahta kirişler darbenin etkisiyle parçalandı ve yaratık bir çuval gibi yere yığıldı.

Açık gri renkli paltosu olan ve uzun siyah saçları tuhaf bir rüzgârla havalanan biri ahıra daldı. Ay ışığı kadının yüzüne vurunca, Dima daha da yüksek sesle bağırdı, çünkü kadın sıradan bir kişi olamayacak kadar güzeldi. Bu da onun bir Azize olduğu anlamına geliyordu. Kendisi ölmüştü ve Azize ıslıl ıslıl diyarlara giderken ona eşlik etmek üzere gelmişti.

Ama kadın onu kollarına almak, alçak sesle dua etmek ya da teselli etmek için durmak yerine yaratığın yanına gidip ellerini öne uzattı. Sankt Juris ya da Kilise'nin Sankta Alinas'ı gibi savaşçı bir Azize'ydi sanki.

Dima onun zarar göreceğinden korkarak, "Dikkatli olun," diye fısıldamayı başardı. "Onun... sipsivri dişleri var."

Ama Azizesi korkmadı. Çizmesinin ucuyla canavarı dürttü ve onu yana yuvarladı. Yaratık kendisine gelirken hırlayınca, Dima lambasını bir kalkana dönüştürebilmiş gibi daha da sıkıca kavradı.

Azize birkaç seri hareketle ağır prangaları yaratığın sivri tırnaklı ellerine geçirdi. Zinciri sert bir şekilde çekip onu ayağa kalkmaya zorladı. Yaratık onu ısırmaya çalıştı ama kadın ne çığlık attı ne de korkup geri çekildi. Yaramazlık yapan evcil bir hayvanmış gibi onun burnuna minik bir fiske attı.

Yaratık tıslayıp nafîle yere prangalarını çekistirdi. Kanatları bir, iki kere kadına doğru savruldu ve ayaklarını yerden kesmeye çalıştı ama kadın zinciri eline dolayıp diğer elini öne attı. O anda ani bir rüzgâr daha çıktı ve canavara çarpıp onu ahırın duvarına fırlattı. Yaratık dizlerinin üstüne düştü, sendeleyerek kalktı ve Dima'nın babasının geç saatlere kadar meyhanede kaldığı zamanlarda yaptığı gibi, dengesiz bir şekilde sallana sallana birkaç adım attı. Bu haliyle bir insandan farksızdı. Azize zinciri çekti. Bir şeyler mırıldandı ve rüzgâr etraflarında dolanırken, yaratık yine tısladı.

Bir Azize değil, diye düşündü Dima. Bir Grisha. İkinci Ordu'nun askerlerinden biriydi bu.

Rüzgârı kontrol edebilen Rüzgârın Hâkimleri'nden biriydi.

Kadın omuzlarındaki şalı alıp yaratığın başına ve omuzlarına attı. Hâlâ debelenip onu ısırmaya çalışırken onu böylece esir alıp Dima'nın yanından geçirdi.

Kadın geçerken ona gümüş bir para fırlattı. Gözleri ay ışığında mücevherler gibi parıldarken, “Hasar için,” dedi. “Bu gece, hiçbir şey görmedin, anladın mı? Dilini tut yoksa bir dahaki sefere onu zincirlemem.”

Yanaklarından taze gözyaşları akmaya başlayan Dima tamam anlamında başını salladı. Grisha kaşını kaldırdı. Dima onunki gibi, özenle yapılmış ikonalarından bile daha güzel bir yüz, nehrin en derin suları gibi masmavi olan gözler hiç görmemişti. Kadın ona bir para daha fırlattı ve Dima bunu havada kapmayı başardı.

“Bu senin için. Ağabeylerinle paylaşma, tamam mı?”

Dima onun ahırın kapısından dışarı çıkışını izledi. Sonra kendini yürümeye zorladı. Eve dönmek, annesini bulup onun eteklerinin arasına gizlenmek istiyordu ama Grisha'ya ve o yaratığa son

bir kez bakmayı da çok istiyordu. Elinden geldiğince ses çıkarmadan peşlerine takıldı. Ay ışığıyla aydınlanmış yolun gölgeleri arasında, sürücüsü kapkara giysiler giymiş büyük bir at arabası duruyordu. Biri arabadan atlayıp zinciri aldı ve kadının yarattığı sürükleyerek arabaya bindirmesine yardım etti.

Dima avcundaki soğuk paranın ağırlığına rağmen rüya görüyor olması gerektiğini biliyordu çünkü arabacı canavara bakıp öykülerdeki kahramanlar gibi, *Arabaya bin, canavar!* Ya da *Bir daha bu insanları asla rahatsız etmeyeceksin!* gibisinden bir şey dememişti.

Aksine, Dima adamın sallanan çam ağaçlarının koyu renkli gölgeleri arasında, “Ekselansları, başınıza dikkat edin,” dediğini duyar gibi olmuştu.

Arabaya keskin bir kan kokusu hâkimdi. Zoya kokuyu hissetmemek için yakasıyla burnunu kapattı ama kirli yün paltosunun küflü kokusu da ondan daha iyi değildi.

İğrençti. Gecenin bir yarısı Ravka kırlarında ödünç alınmış, eski püskü bir arabada yolculuk etmesi yeteri kadar kötü değilmiş gibi, bir de bunu üstündeki o giysiyle mi yapmak zorundaydı? Kabul edilemez bir durumdu bu. Paltoyu çıkardı. Leş gibi koku, paltosunun altındaki işlemeli mavi *keftaya* da sinmişti ama biraz olsun rahatlamıştı.

İvets'ten on beş kilometre uzaklıkta, güvenli başkentten hemen hemen yüz elli kilometre ötedeydiler ve onları ticaret zirvesinin ev sahipliğini yapan Dük Radimov'a götürecek olan dar yollarda hızla ilerliyorlardı. Zoya pek dua eden bir tip olmadığından, sadece Nikolai'ın odalarından kaçtığını ve göğe yükselerek sırı kadem bastığını kimsenin görmediğini umuyordu. Memleketleri Os Alta'da olsaydılar, bunlar asla olmazdı. Yeteri kadar önlem aldıklarını düşünmüştü. Ama fena halde yanılmıştı.

Atların toynakları gök gürültüsünü andıran bir ses çıkarıyor, arabanın tekerlekleri takırdayıp sarsılıyordu. Yanındaki Ravka Kralı'ysa jilet gibi keskin dişlerini gösterip zincirlerini çekiştiriyordu.

Zoya ondan uzak duruyordu. Nikolai o halde olduğunda, ısırtıklarının nasıl sonuçlanabileceğini görmüştü. O yüzden de bir uzvunu kaybetmek ya da başına daha kötü bir şey gelmesini istemiyordu. Bir yanı Kral'ın kişisel muhafızları Tolya ile ikiz kız kardeşi Tamar'a, Nikolai insan haline dönene dek arabada ona eşlik etmelerini söylemeyi istemişti. Babaları onlara dövüşmeyi öğreten bir Shu paralı askeri, anneleriye her ikisine de Cellatlık'ı miras bırakmış olan bir Grisha'ydı. İkizlerden birinin yanında olması onu rahatlatırdı. Ama gururu bunu istemesine engel olmuştu ve bunun Kral'a neye mal olacağını da biliyordu. Öte yandan, Kral'ın içinde bulunduğu berbat durumu tek bir kişinin görmesi bile yeterince kötüydü

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Hızla ilerlemelerini sağlayan bu şey, vahşi bir hayvanın uluması gibi değil de eski bir dostun çılgınca kahkahası gibiydi. Rüzgâr, çocukluğundan beri onun emirlerini yerine getirirdi. Ama bu gibi gecelerde, rüzgârın uşağı değil de müttefiki olduğunu düşünmeden edemiyordu: yaratıkların hırlamaları örtmek, gürültülü bir ahırdaki kavga seslerini gizlemek için çıkan ve sokaklarda, köyün meyhanelerinde sorun çıkarmak için şiddetlenen bir fırtınaydı bu. Batı rüzgârı, sorun çıkaran Adezku ve değerli bir dosttu. O çiftlik çocuğu Ivets'teki herkeşe orada ne gördüğünü söylese bile, kasabalılar bunu Adezku'ya, yani kadınların komşularının yataklarına girmesine ve erkeklerin zihinlerindeki düşüncelerin ölü yapraklardan oluşan hortumlar gibi dönmesine neden olan o haylaz rüzgâra atfederlerdi.

Bir buçuk kilometre sonra, arabadaki hırlamalar dindi. Yaratık gitgide koltuğun gölgelerine sinerken, zincirlerin şingirtısı da azaldı. En sonunda, boğuk ve güçlükle çıkan bir ses, “Bana temiz bir gömlek getirmemişsinizdir herhalde, değil mi?” dedi.

Zoya yere koymuş olduğu bohçayı alıp içinden beyaz renkli temiz bir gömlek ve uçları kürkle çevrili bir palto çıkardı. İkisi de kaliteliydi ama kırışmışlardı; geceyi âlem yaparak geçiren bir soyluya yaraşır giysilerdi bunlar.

Nikolai hiçbir şey demeden prangalı bileklerini kaldırdı. Sivri tırnakları geriye kaçmıştı ama elleri hâlâ üç sene önceki iç savaşın sonundan beri taşıdığı silik siyah çizgilerle kaplıydı. Kral genellikle bu izleri gizlemek için eldiven takardı ve Zoya bunun bir hata olduğunu düşünüyordu. Bu yara izleri, Karanlık Efendisi’nin ona yaptığı işkencenin ve ülkesiyle birlikte ödediği bedelin bir anımsatıcısıydı. Elbette, bunlar öykünün sadece bir kısmıydı ama Ravka halkının en iyi başa çıkabileceği bir şeydi.

Zoya zincirleri boynundaki ağır anahtarla açtı. Hayal gördüğünü umdu ama Nikolai’nin ellerindeki yara izleri son zamanlarda silikleşmemeye kararlıymış gibi daha da koyulaşmıştı sanki.

Kral elleri serbest kaldığı anda hemen paçavraya dönmüş olan gömleğini çıkardı. Gömleğini ve Zoya’nın ona uzattığı mataradaki suyu kullanıp göğsündeki ve ağzındaki kan lekelerini temizledi, sonra da ellerine biraz daha su döküp saçlarının arasında gezdirdi. Boynundan ve omuzlarından aşağı sular aktı. Tır tır titriyordu ama yine eski Nikolai gibiydi: Ela renkli gözleri ortaya çıkmıştı ve altın renkli ıslak saçları alnından geriye atılmıştı.

“Bu sefer nerede buldun beni?” diye sordu sesinin titremesine biraz olsun engel olmayı başarak.

Zoya olanları hatırlayınca burnunu kırıştırdı. “Bir kaz çiftliğinde.”

“Umarım şu daha düzgün çiftliklerden biridir.” Hâlâ titreyen parmaklarıyla temiz gömleğinin düşmelerini iliklemeye çalıştı. “Ne öldürdüğümü biliyor muyuz peki?”

Ya da kimi? Soru havada asılı kaldı.

Zoya, Kral’ın titreyen ellerine vurup düğmelerden uzaklaştırdı ve gömleği kendisi ilikledi. İnce pamuklu kumaşın altında, Kral’ın vücudunun geceleyin ne kadar üşüdüğünü hissedebiliyordu.

“Ne kadar da mükemmel bir uşaksın,” diye mırıldandı Kral. Ama Zoya onun bu ufak tefek yardımları kabul etmekten ve bunlara ihtiyaç duyacak kadar güçsüz düşmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

Anlayışlı davranmak durumu daha da kötü yapacağı için sert bir sesle konuşmaya devam etti. “Sanırım, epeyi kaz öldürdün. Kabarık tüylü bir midilli de olabilir.” Ama acaba o kadar mıydı? Zoya canavarı bulmadan önce onun neler yaptığını bilemezdi. “Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Sadece bölük pörçük görüntüler hatırlıyorum.”

Ölüm ya da parçalama haberlerini beklemek zorundaydılar.

Tüm bu sorunlar, altı ay önce Nikolai’nin Os Alta’dan hemen hemen kırk beş kilometre ötedeki bir tarlada üstü başı kan ve çürük içinde, saraydan nasıl çıktığını ya da geceleyin ne yaptığını hatırlamaz bir halde uyanmasıyla başlamıştı. Sabahki toplantılarına geç kalarak ve yanağında upuzun bir sıyrıkla girdiğinde, *Herhalde uyurgezerliğe başladım*, demişti Zoya’ya ve Grisha Üçler Erki’nin geri kalanına.

Endişelenmişlerdi ama bir yandan da şaşırmışlardı. Tolya ve

Tamar, Nikolai'ın gizlice saraydan çıkmasına izin verecek kişiler asla değillerdi. *Onlardan nasıl kurtuldun?* diye sormuştu Zoya, Genya sıyrığı tedavi ederken ve David uyurgezerlikle ilgili bir şeyler anlatırken. Nikolai endişelenmişse bile bunu belli etmemişti. *Birçok şeyde mükemmel becerilerim var*, demişti. *Neden beklenmedik kaçışlarda da öyle olmasın?* Yatak odasının kapılarına yeni kilitler taktırmış, günün geri kalanına her zamanki gibi devam etmeleri ve Ryevost'ta binlerce gümüş renkli sinekkuşunun topraktaki bir çatlaktan çıkmasına neden olan tuhaf bir deprem haberini konuşmaları için ısrarcı davranmıştı.

Bir ay kadar sonra, Tolya, Kral'ın yatak odasının dışında bir sandalyede kitap okurken, camların kırıldığını duymuş, yatak odasına daldığında da Nikolai'ın sırtında uçları kıvrık gölgeleri andıran kanatlarla pencereden dışarı atladığını görmüştü. Hemen Zoya'yı uyandırmış ve birlikte Kral'ı yirmi beş kilometre uzaklıktaki bir tahıl ambarının çatısına kadar izlemişlerdi.

O olaydan sonra, Kral'ı yatağına zincirlemeye başlamışlardı. Bu etkili bir çözüm olmuştu ama işe yaramasının tek nedeni, Nikolai'ın uşaklarının saraydaki yatak odasına girmelerinin yasak olmasıydı. Ne de olsa Kral bir savaş kahramanıydı ve birtakım kâbuslar gördüğü bilinen bir durumdu. Zoya onu her gece odasına kilitlemeye ve sabahları serbest bırakmaya başlamıştı. Nikolai'ın sırrını herkesten gizlemişlerdi. Sadece Tolya, Tamar ve Üçler Erki gerçeği biliyordu. Birileri gecelerini zincirlenmiş bir halde geçirdiğini öğrenecek olursa, Ravka Kral'ı bir suikast ya da darbe için kusursuz bir hedef haline gelir, üstelik de alay konusu olurdu.

Yolculuk etmesi bu yüzden çok tehlikeliydi. Ama Nikolai son-
suza dek Os Alta'nın duvarları arkasına hapsedilemezdi.

“Bir kral kendi sarayına hapsedilemez,” demişti Kral saraydan çıkmaya devam etmeye ara verdiğinde. “İnsan daha az bir kral gibi ve daha çok bir rehine gibi görünme riski almış olur.”

“Devlet meselelerini yürütmekten sorumlu özel görevlilerin, elçilerin ve emir kulların var,” demişti Zoya.

“Halk ne kadar yakışıklı olduğumu unutabilir.”

“Sanmam. Yüzünü paralarda görüyorlar.”

Nikolai pes etmemiş ve Zoya onun tamamıyla yanılmadığını kabul etmek zorunda kalmıştı. Kral’ın babası, yönetim işini başkalarına bırakmak gibi bir hata yapmıştı ve bunun bedeli ağır olmuştu. Zoya, taviz vermek çok sıkıcı olsa da temkinli olmak ve cesur davranmak arasında bir denge kurulması gerektiğini düşünüyordu. Her şey kendi akışına bırakıldığında, hayat daha sorunsuz bir şekilde devam ediyordu.

Meraklı hizmetkârların bir bagaj dolusu zincirle seyahat etiklerini görme riskini alamayacakları için Nikolai ve Zoya, sarayın güvenli kollarından her uzaklaştıklarında Nikolai’ı yatakta ve içindeki canavarı uzakta tutmalarını sağlayan güçlü bir yatıştırıcıya başvuruyorlardı.

“Genya’nın iksirimi daha güçlü hale getirmesi gerek,” dedi Kral, paltosunun altında omuzlarını silkerek.

“Ya da sen başkentte kalır ve bu aptalca riskleri göze almazsın.”

O ana dek, canavar sadece çiftlik hayvanlarına saldırmakla yetinmiş ve kurbanları böğrü yarılmış koyunlarla ve kanı emilmiş büyükbaş hayvanlarla sınırlı kalmıştı. Ama her ikisi de başka bir şeyin an meselesi olduğunu biliyordu. Karanlıklar Efendisi’nin gücü ne zaman içinde kıpırdanmaya başlasa, Nikolai hayvan etinden fazlasını arzulamaya başlıyordu

“Son olay daha bir hafta önce yaşanmıştı.” Kral eliyle yüzünü ovuşturdu. “Daha çok zamanım olduğunu sanıyordum.”

“Durum kötüye gidiyor.”

“Sizi her türlü duruma hazır tutmak istiyorum, Nazyalensky. Sürekli olarak endişe hissetmek, insanın cildini yıpratır.”

“Sana bir teşekkür kartı yollarım.”

“Mutlaka yollayın. Gerçekten de ışıldıyorsunuz.”

Belli ettiğinden de kötü durumda, diye düşündü Zoya. Nikolai yorgun olduğunda, her zaman daha çok iltifat ederdi. Dediği doğruyd ve yorucu bir geceden sonra bile gerçekten de harikulade görünüyordu ama Zoya, Kral’ın onun nasıl göründüğünü umursamadığını biliyordu.

Araba yavaşlarken tiz bir ıslık sesi duyduklar. “Köprüye yaklaşıyoruz,” dedi Zoya.

Ivets’teki değiş tokuş zirvesi, Kerch ve Novyi Zem devletleri ile aralarındaki müzakereler için gerekli olmuştu ama tarifeler ve vergiler konusu aynı zamanda gerçek amaçlarını gizlemekteydi: Ravka’nın sözü edilen mucizesinin gerçekleştiği yeri ziyaret etmekte asıl amaçları.

Bir hafta önce, Ivets köylüleri Dük Radimov’un kurdelelerle süslenmiş arabasının arkasına takılıp Grigori’nin şehit olmadan önce orman yaratıklarını yatıştırmak için kullandığı çalgıları temsil eden davullar ve ufak arplar çalarak, Sankt Grigori Festivali’ni kutlamaya gitmişlerdi. Ama Obol’a tam vardıklarında, nehrin boğazını kaplayan tahta köprü yıkılmıştı. Dük ve köleleri aşağıdaki azgın beyaz sulara düşmeden önce, sanki uçuşunun ve kanyonun alt taraflarındaki tırtıklı kayalıklardan çıkıvermiş gibi, bir başka köprü belirmişti altlarında. Daha doğrusu, anlatılanlardan öyle

olduğu anlaşıyordu. Zoya bu tür öykülere pek itibar etmemiş, bunların insanların hayal gücünden, hatta kitlesel bir hezeyandan kaynaklandıklarını düşünmüştü... Ta ki köprüyü görene kadar.

Virajı dönerlerken, arabanın penceresinden dışarı baktı ve ince uzun sütunları, ay ışığında beyaz bir ışıltı saçan uzun kirişleriyle köprü karşılarında belirdi. Köprüyü daha önce de gördüğü ve Kral'la birlikte sonuna kadar üstünde yürüdüğü halde, bu manzara hâlâ ona büyüleyici geliyordu. Uzaktan bakıldığında kaymaktaşıdan yapılmış bir şey gibi gözüküyordu. Ancak yaklaştığınızda onun taştan yapılmadığını anlıyordunuz.

Nikolai başını salladı. "Düzenli olarak canavara dönüşen bir insan olarak, emniyet konusunda herhangi bir yargıda bulunmam gerektiğinin farkındayım ama bunun güvenli olduğundan emin miyiz?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Zoya midesindeki kötü hisse aldırış etmemeye çalışarak. O gece daha önceden ikizlerle birlikte köprüyü aştığında, köprünün sağlam olup olmadığını düşünmeyecek kadar Nikolai'ı bulmaya odaklanmıştı. "Ama nehri aşabilmenin tek yolu köprüden geçmek."

"Belki de daha iyi dua etmeyi öğrenmem gerek."

Araba köprüye çıktığında, tekerleklerin toprak yolda çıkardığı ses, düzenli bir *tak, tak, tak* sesine dönüştü. Büyük bir mucize eseri olarak hiçten var olmuş olan köprü taştan, tuğladan ya da tahta kirişlerden inşa edilmemişti. Beyaz renkli dikey ve çapraz kirişleri ve kemikten ve tendonlardan yapılmış ayakları vardı. Kıyıya dayandığı yerdeki mesnetleriye tel tel kıkırdak öbekleriyle birbirine bağlanmıştı. *Tak, tak, tak*. Bir omurganın üstünden geçiyorlardı sanki.

“Bu ses hiç hoşuma gitmiyor,” dedi Zoya.

“Aynı fikirdeyim. Bir mucizenin sesi daha asil olmalıydı. Çanlar çalabilir ya da cennete özgü seslerden oluşan bir koro sesi duyulabilirdi.”

“Öyle deme,” dedi Zoya aksi bir sesle.

“Koro mu demeyeyim?”

“Mucize deme.” Zoya çocukluğunda Azizlerin asla yanıt vermediğini öğrenmesine yetecek kadar işe yaramayan dualar etmişti. Köprü Grisha yapımı olmalıydı, mantıklı bir açıklaması vardı mutlaka ve bunu öğrenmeye kararlıydı.

“Koca bir kasabanın tamamını tam zamanında ölümden kurtarmak için peyda olan, kemiklerden yapılmış bir köprüye sen ne ad verirdin?” diye sordu Nikolai.

“Koca bir kasabanın tamamı değil.”

“Peki, yarısını,” diye düzeltti Kral.

“Beklenmedik bir olay, derdim.”

“Halk bu tanımı mucizevi bir olay için yeterli bulmayabilir.”

Gerçekten de mucizevi bir şeydi bu. Kocaman çapraz kirişlerden ve göğe yükselen kemerlerden oluşan hem zarif hem de tuhaf bir yapıydı. Köprü ortaya çıktığından beri, hacılar iki ucunda kamp kurmuşlardı ve gece gündüz nöbet tutuyorlardı. Araba oradan geçerken hiçbiri başını kaldırmadı.

“Ryevost’taki depreme ne derdin peki?” diye devam etti Nikolai. “Ya Tsemna’daki Sankta Anastasia heykelinin kandan göz yaşları dökmesine ne diyorsun?”

“Dert,” dedi Zoya.

“Bunların hâlâ *parem* kullanan bir Grisha işi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bir kişi bir anda başka nasıl böyle bir köprü ya da deprem yaratabilir?”

Jurda parem. Zoya bu sözcükleri hiç duymamış olmayı isterdi. Bu ilaç, bir Shu laboratuvarında yapılan deneylerin bir ürünüydü. Bir Grisha’nın gücünü alıp tamamıyla yeni ve çok tehlikeli bir şeye dönüştürebiliyordu ama o kısa süren muhteşem olayın bedeli bağımlılık ve en sonunda da ölümdü. Serseri bir Fabrikatör’ün yeri göğü zangırdatmasını ya da bir Corporalnik’in bedenden bir köprü yaratmasını mümkün kılabilirdi bu ilaç. Ama ne amaçla? Shu, Grisha kölelerini Ravka’yı etkisiz hale getirmek için kullanıyor olabilir miydi? Tahtın sözde ruhani danışmanı Apparat bu işin içinde olabilir miydi? O ana dek, sadece bu olaylar için dua ettiğini ve olay yerlerine haç başlattığını söylemekle yetinmişti. Zoya bu rahibe hiçbir zaman güvenmemişti. Olayı bir mucize gerçekleşmiş gibi göstermenin bir yolunu bulmuşsa, onu kendi lehine kullanmanın bir yolunu da bulabileceğinden emindi.

Ama onları Ivets’e getiren esas soru, Ravka civarında meydana gelen bu tuhaf olayların, Nikolai’nin içindeki o karanlık güçle bir ilgisi olup olmadığıydı. Bu olaylar hemen hemen Nikolai’nin gece nöbetleriyle aynı zamanda başlamıştı. Bu bir tesadüf de olabilirdi ama Ivets’e bir ipucu, Nikolai’i içindeki canavarın iradesinden kurtarmalarına yardımcı olabilecek bir bağlantı bulma umuduyla gelmişlerdi.

Köprünün diğer ucuna vardıklarında arabayı bir kez daha toprak yolun güven veren sıradan sesi doldurdu. Sanki bir büyü bozulmuştu.

“Bugün Dük Radimov’dan ayrılmamız ve kimsenin beni bölgede görmediğini ummamız gerek,” dedi Nikolai.

Zoya bu konuda onunla aynı fikirde olduğunu söylemek istiyordu ama şu anda bir yolculuk yapmaktaydılar... “Genya’nın iksirinin miktarını iki misline çıkarabilirim. Müzakerelerin bitmesine daha bir gün var.”

“Bununla Ulyashin ilgilensin. Başkente geri dönmek istiyorum. David için köprüden örnekler aldık. Bunlardan işimize yarayacak bir şey öğrenebilir. Benim...”

“Hastalığınız için mi?”

“Davetsiz misafirim için.”

Zoya gözlerini devirdi. Kral sanki kanlı öksürüğe yakalanmış gibi konuşuyordu. Ama Ivets’te kalmaları için önemli bir neden vardı. Zoya yolculuk konusunda temkinli ve köprü konusunda da şüpheli davranmış, risk almaktan korkmuştu ama bir yandan da ticaret zirvesinin onlara güzel bir fırsat sunduğunun farkındaydı: Bu fırsat Hiram Schenck isimli bir adam ve onun evlilik çağındaki iki kızıydı.

Parmaklarını kadife kaplı koltuğa vururken, nasıl bir yol izlemeleri gerektiğinden emin değildi. Nikolai onun ne yaptığının farkına varmadan, onu kızlarla buluşturabilmeyi ummuştu. Kral yönlendirilmekten hoşlanmazdı ve zorlandığını hissettiğinde tıpkı... Zoya kadar inatçı olabiliyordu.

“Konuş, Nazyalensky. Dudaklarını böyle birbirine bastırduğunda bir limonla sevişmiş gibi görünüyorsun.”

“Şanslı limonmuş,” dedi Zoya burnunu çekerek. Elini kucağında gezdirip *keftasını* düzeltti. “Hiram Schencks’in ailesi ona Ivets’e kadar eşlik etmiş.”

“Eee?”

“Onun iki kızı var.”

Nikolai güldü. “Bu yüzden mi bu yolculuğa çıkmayı kabul ettin? Çöpçatanlık yapabilmek için mi?”

“Kabul etmemin nedeni, *davetsiz misafirin* gecenin bir yarısı kurt gibi acıktığında, senin kimseyi yememenizi sağlamak. Hem ben sevgili oğlunun evlendiğini görmek isteyen müdahaleci bir anne filan değilim. Sadece tahtını korumaya çalışıyorum. Hiram Schenck Tüccarlar Konseyi’nin kıdemli bir üyesi. Güzel kızlarından birine miras kalacak olan müthiş servetin yanı sıra, Ravka’nın Kerch’ten aldığı borçlar açısından biraz hoşgörülü davranılmasını da garanti altına alabilir.”

“Kızlar çok mu güzel?”

“Kimin umurunda?”

“Kesinlikle benim umurumda değil. Ama seninle iki sene birlikte çalışmak, bende gurur diye bir şey bırakmadı doğrusu. Hayatımı başka erkeklerin karıma bakarak geçirmeyeceğinden emin olmak istiyorum.”

“Öyle olduğu takdirde, onların kafasını uçurtabilirsin.”

“Adamların mı karımın mı?” dedi Nikolai.

“Her ikisinin de. Önce karının çeyizini al da.”

“Çok gaddarca.”

“Ama pratik. Bir gece kalırsak...”

“Zoya, bir gelini akşam yemeğine dönüştürme ihtimalim varsa, ona kur filan yapamam ben.”

“Sen bir kralsın. Kimseye kur yapmana gerek yok. Bu işi taht, mücevherler ve unvanın çözüyor. Evlendiğinde, kraliçen senin müttefikin olacak.”

“Ya da gerdek odasından çığlıklar atarak kaçır ve babasına kulağını didiklediğimi, sonra da tamamını yemeye çalıştığımı anlatır. Bu da bir savaşı başlatabilir.”

“Ama başlatmaz, Nikolai. Çünkü evlilik yeminlerinizi edene kadar, seni sevmesi için onu büyüleyeceksin. Ondan sonra sen onun sorunu haline geleceksin.”

“Benim büyümün bile sınırları var, Zoya.”

Bu doğru olsa bile, kızın bu sorunlarla baş etmesi gerekecekti. Zoya hayretle Kral’a baktı. “Onu kraliçe yapan yakışıklı bir canavar koca mı? Bu olsa olsa ayakları yere basmayan bir kızın inanacağı mükemmel bir masal olabilir. Geceleri seni odana kitleyebilir, sabahları seni tatlı tatlı öpebilir ve böylece Ravka da güven altına alınmış olur.”

“Sen neden beni hiç sabahları tatlı tatlı öpmüyorsun, Zoya?”

“Ben hiçbir şeyi tatlı tatlı yapmam, Ekselansları.” Cebinden kelepçeleri çıkardı. “Neden tereddüt ediyorsun ki? Evlenene ve bir varisin olana dek, Ravka savunmasız durumda kalacak.”

Nikolai’ın rahat tavrı bir anda silindi. “Bu haldeyken evlenemem. Yalanlar üstüne kurulu bir evlilik yapamam.”

“Birçok kişi öyle yapmıyor mu?”

“Her zamanki gibi çok romantiksin.”

“Her zamanki gibi pratiğim.”

“Kerch’ten gelin adaylarını bir kenara bırakalım, Schenck beni *izmars*’ya konusunda sorgulamadan önce kaçmamız gerek.”

Zoya içinden lanetler okudu. Demek ikizler haklıydı... Eski araştırma tesisinde bir muhbir vardı. *Izmars*’ya suyun altından gidebilen gemilerdi. Fjerda donanması güçlenirken, bunlar Ravka’nın hayatta kalması için büyük önem taşıyacaktı. Özellikle de Nikolai onları planladığı gibi silahlandırabilirse.

“Öyle gözüküyor. Ama Kerch ne kadar ilerleme kaydettiğimizi bilmiyor. En azından, henüz bilmiyor.”

Bu sözler Zoya'nın keyfini yerine getirmedi. Kerch zaten Ravka'ya karşı yeteri kadar baskı gücüne sahipti. Schenck *izmars*'ya konusundan Kral'a öylesine bahsetmiş olamazdı. Bu yeni bilgiyle ne yapmayı amaçlıyordu?

Dışarıdan iki kısa tiz ısıklık sesi daha geldi. Tolya kontrol kapısına yaklaştıklarını haber veriyordu. Zoya muhafızlar arasında bir karmaşa kopacağını biliyordu.

Kimse arabanın yaklaştığını görmemişti ve üstünde kraliyet arması yoktu. Tolya ve Tamar, Nikolai zincirlerinden kurtulabilir diye, arabayı dükün malikânesinin dışında hazır durumda bekletmişlerdi. Zoya, Kral'ın ortada olmadığını fark ettiği anda gidip onları bulacaktı.

O akşam şansları yaver gitmişti. Kral'ı fazla kontrolden çıkarmadan bulmuşlardı. Nikolai kaçtığında, Zoya onun uçmak için rüzgârı kullandığını hissetmiş, rüzgârın hareketlerindeki aksamlara bakarak hareketlerini izleyebilmişti. Ama çiftliğe zamanında varamamış olsaydı, acaba neler olurdu? Nikolai o çocuğu öldürür müydü? İçindeki şey sadece aç bir hayvan değil, çok daha kötü bir şeydi ve Zoya onun insan avlamak istediğini kesin olarak biliyordu.

“Bu şekilde devam edemeyiz, Nikolai.” Eninde sonunda neler olduğu anlaşılacaktı. Eninde sonunda avlanarak geçen uykusuz geceler ortaya çıkacaktı. “Hepimiz gerekeni yapmalıyız.”

Nikolai iç çekti ve araba sarsılarak dururken kollarını iki yana açtı. “O halde buraya gel, Zoya. Gel de beni yeni bir gelin gibi tatlı tatlı öp.”

Ancak buraya kadar edepli davranabiliyormuş demek. Zoya'nın gecenin geç saatlerinde Kral'ın güven içinde odasında zin-

çirli olduğundan emin olmak için yaptığı ziyaretler, ilişkilerinin siyasi olmaktan daha öte olduğuna dair dedikoduların çıkmasına neden olmuştu. Kralların metresleri olurdu ve liderler hakkında daha önce de çok daha kötü söylentiler çıkmıştı. Zoya, Schenck kızlarının açık fikirli olduklarını umuyordu. Kral'ın itibarı bir parça skandalı kaldırabilirdi ama gerçekleri örtemezdi.

Zoya çantadan ikinci bir matara çıkardı ve Nikolai'a uzatmadan önce, içindeki viskiyi bir parfümmüş gibi nabzının attığı yerlere sürdü. Nikolai uzunca bir yudum alıp geri kalanını bolca paltosuna serpti. Zoya saçlarını karıştırdı, *keftasının* bir omzunu aşağı çekti ve Kral'ın kollarına sokuldu. Bu oyunu oynamaları gerekliydi ve zaten kolay bir roldü. Hatta bazen fazla bile kolay oluyordu.

Kral da yüzünü onun saçlarına gömüp içine derin bir nefes çekti. "Nasıl oluyor da ben kaz boku ve ucuz viski kokuyorum ama sen yabani çiçeklerle dolu bir ovada koşmuş gibi kokuyorsun?"

"Gaddarlığım sayesinde."

Kral yine iç çekti. "*Nedir* bu koku? Bana bir şeyi hatırlatıyor ama ne olduğunu bilemiyorum."

"Yemeye çalıştığın son çocuğu hatırlatıyor olmasın?"

"Evet, o olmalı."

Arabanın kapıları aniden açıldı.

"Ekselansları, bu gece dışarı çıktığınızı fark etmemiştik." Zoya muhafızların yüzünü göremiyordu ama adamın sesinden şüphelendiğini anlamıştı.

"Kralınızın bir şey istemek, hele ki izin istemek gibi bir huyu yoktur," dedi Nikolai. Sesi sakindi ama her isteğinin kolaylıkla halledilmesine alışık bir kralınki gibi kibirliydi.

“Elbette, elbette,” dedi muhafız. “Sadece güvenliğinizi düşünüyorduk, Kralım.”

Zoya bundan o kadar da emin değildi. Batı Ravka birleşmeyle gelen yeni vergilerle ve kanunlarla kontrol altına alınmıştı. Bu muhafızların üniformalarının üzerinde çiftte kartal olabilirdi ama sadakatleri o malikâneyi yöneten ve her fırsatta Nikolai’a karşı gelen düke yönelikti. Hiç şüphesiz, efendileri Kral’ın sırlarını öğrenmekten büyük heyecan duyardı.

Zoya en acıklı ses tonuyla, “Neden hareket etmiyoruz?” diye sordu. Adamların dikkatini çektiğini hissetti.

“Güzel bir gece miydi?” diye sordu muhafız ve Zoya adamın içeriği daha iyi görmek için arabaya eğildiğini görür gibi oldu.

Uzun siyah saçlarını geri attı ve çok bitkin düşmüş bir kadının ses tonuyla, “Çok güzel bir geceydi,” diye yanıt verdi.

“Sadece soylularla mı birlikte oluyor bu kadın? Eğlenceli birine benziyor,” dedi muhafız.

Zoya, Nikolai’ın gerildiğini hissetti. Kral’ın, salağın tekinin dediklerini umursayacağını düşündüğü için hem duygulanmış hem de sinir olmuştu ama o gece şövalyelik taslamaya gerek yoktu.

Uzun uzun muhafıza baktıktan sonra, “Hem de hayal edemeyeceğin kadar,” dedi. Adam kıs kıs gülüp geçmelerini işaret etti.

Araba yola devam ederken Zoya, Nikolai’ın dönüşümünün yarattığı hafif titreme halinin hâlâ içinde yankılandığını hissetti. Kendisi de bitkin düşmüştü. Gözlerini yummak, başını onun göğsüne yaslamak ve rahatlama yanılgısına teslim olmak çok kolaydı. Ama bu tür bir gevşemenin bedeli de çok ağır olurdu.

“Eninde sonunda, canavarı herkes öğrenecek,” dedi. “Ondan kurtulmak için bir şifa bulamadık, hatta buna yaklaşamadık bile.

Evlen. Sahte bir müttefiklik oluştur. Bir vârisin olsun. Tahtı ve Ravka'nın geleceğini güven altına al."

"Bunları yapacağım," dedi Nikolai bitkin bir sesle. "Hepsini yapacağım. Ama bu gece değil. Bu gece, eskiden beri evli bir çift-mişiz gibi davranalım."

Bunu bir başka erkek söylemiş olsaydı, Zoya onun çenesine yumruğu indirirdi. Ya da birkaç saatliğine onu yatağa götürürdü. "Ne yapmamız gerekecek?"

"Evli çiftler gibi birbirimize yalanlar söyleyeceğiz. Güzel bir oyun olacak. Haydi gel karıcığım. Bana asla yaşlanmayacak, dişlerinin tamamı ağzında duran, yakışıklı bir erkek olarak öleceğimi söyle. Beni buna inandır."

"Bunu yapmayacağım."

"Anlıyorum. Hiçbir zaman yalan söylemeyi becerememiş-sindir."

Zoya, Kral'ın onu kışkırtmaya çalıştığını biliyordu ama gururu yine de devreye giriyordu. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Belki de o kadar çok beceriye sahibimdir ki listenin sonuna gelmemişsindir bile."

"Devam et, Nazyalensky."

"Sevgili kocacığım," dedi Zoya ağzından bal damlarmış gibi. "Ailemdeki kadınların yıldızlara bakıp geleceği görebildiğini biliyor muydun?"

Kral gülmemeye çalıştı. "Bilmiyordum."

"Doğruyu söylüyorum. Senin kaderini de takımyıldızlarda gördüm ben. Yaşlanacak, şişmanlayacak ve bir sürü yaramaz çocuğun mutlu babası olacaksın ve gelecek nesiller senin hayatını efsanelerde ve şarkılarda anlatacak."

“Çok inandırıcı,” dedi Nikolai. “Bu oyunda başarılısın.” Arabanın tekerleklerinin tıkırtısından başka bir şey duymadıkları uzunca bir sessizlik oldu. “Şimdi, bana bu durumdan kurtulacağımı söyle. Her şeyin yoluna gireceğini söyle.”

Sesi neşeli ve alaycıydı ama Zoya onu çok iyi tanıyordu. “Her şey yoluna girecek,” dedi elinden geldiğince inandırıcı olmaya çalışarak. “Bu sorunu tıpkı diğer sorunları çözdüğümüz gibi çözeceğiz.” Başını kaldırıp ona baktı. Kral’ın gözleri kapalıydı; endişeliymiş gibi kaşlarını çatmıştı. “Bana inanıyor musun?”

“Evet.”

Zoya geri çekildi ve giysilerini düzeltti. Yalanlar kaçınılmazdı, hatta belki de karı koca arasında gerekliydi. Ama bir general ve Kral’ı bunu göze alamazdı.

“Gördün mü?” dedi. “Sen de bu oyunda başarılısın.”

Nina bıçağını sıkıca kavradı ve etrafındaki katliamı görmezden gelmeye çalıştı. Kurbanına baktı. Karşısında çaresizce serilmiş olan bir diğer bedendi bu.

“Özür dilerim, dostum,” diye mırıldandı Fjerda dilinde. Bıçağı balığın karnına saplayıp başına doğru ittirdi, pembe renkli ıslak iç organlarını çıkardı ve bunları hortumla yıkanacakları pis bölmelere fırlattı. Temizlenmiş olan ölü balık, dağıtıcılardan biri tarafından ambalajlanmak üzere oradan alınacak ya da işlemden geçirilmek üzere sol tarafındaki bir varile gidecekti. Belki de salamura yapılırdı. Nina balığa tam olarak ne olacağını bilmiyordu ve umurunda da değildi. İki hafta boyunca Elling Limanı’na bakan bir konserve fabrikasında çalıştıktan sonra, bir daha pulları ya da yüzgeçleri olan bir şey yememeye karar vermişti.

Bonbonlarla dolu olan ılık bir küveti hayal et. Belki de küveti gerçekten de şekerlemelerle doldurur ve kendini bunun içinde kaybederdi. Ortılığı kırıp geçirirdi bu olay: Şekerlemeli banyolar ve waffle keseleri.

Nina başını salladı. Burası onu yavaş yavaş delirtiyordu. Elleri

her daim budanmış gibiydi, tüm derisi fileto bıçağını iyi kullanamamasından dolayı ufak ufak kesiklerle kaplıydı, saçlarındaki balık kokusu asla yok olmuyordu ve hava yağmurlu ya da güneşli de olsa şafaktan alacakaranlığa kadar konserve makinesinin önünde dikilmekten, hava şartlarından sadece kıvrımlı teneke bir tenteye korunmasından dolayı sırtı ağrıyordu. Ama Fjerda'da evli olmayan kadınlar için fazla bir iş yoktu. Bu yüzden, Nina –Mila Jandersdat adı altında– işi memnuniyetle kabul etmişti. İş oldukça zahmetliydi ama yerel bağlantılarının onun mesajlarını almasını kolaylaştırıyordu ve balık varilleri arasında gözetleme noktası limanda devriye gezen muhafızları kusursuz bir şekilde görmesini sağlıyordu.

O gün, mavi üniformalar içinde rıhtımda dolanan oldukça fazla muhafız vardı. Bölge halkı onlara mürekkep balığı anlamına gelen *kalfisk* ismini takmıştı, çünkü dokunaçlarını her şeye uzatırlardı. Elling, Stelge Nehri'nin Isenvee'yle birleştiği noktadaydı ve Fjerda'nın kayalık kıyısında büyük gemilerin denize kolaylıkla açılabilmesini mümkün kılan birkaç limandan biriydi. Liman iki özelliğiyle bilinirdi: kaçakçılık ve balıkçılık. Kömür balığı, kelerbalığı, mezgıt; nehir şehirlerinden doğuya kadar somon ve mersin balığı; açık denizin derin sularından çıkan derin deniz balığı ve gümüş karınlı kral balığı çıkardı orada.

Nina iki kadınla birlikte çalışıyordu. Bunlardan biri Annabelle isimli bir Hedjut duluydu, diğeryse yerdeki döşeme tahtalarının aralıkları kadar incecik olan ve her şey onu mutsuz ediyormuş gibi her daim başını sallayan Djerholm'dan Marta isimli bir kız kurusuydu. Kadınların sohbetleri Nina'yı oyalandı ve ikisi arasındaki farkı anlamak zor olsa da kadınlar iyi bir dedikodu ve doğru bilgi kaynağıydı.

“Kaptan Birgir’in yeni bir metresi olduğunu söylüyorlar,” diye başlardı Annabelle.

Marta dudaklarını büzerdi. “Aldığı rüşvetlerle kadını yanında tutabilmesi mümkün tabii.”

“Kaçak yolcular yakalandığından beri devriyeleri arttırdılar.”

Marta cık cık ederdi. “Bu da daha fazla iş ama bir yandan da daha çok sorun demek.”

“Bugün Gâfvalle’den daha fazla adam gelecek. Eski kalenin oradaki nehirlerin suyu kötüleşmiş.”

Marta’nın başı, mutlu bir köpeğin kuyruğu gibi hızlı hızlı ileri geri sallanırdı. “Djels’in memnuniyetsizliğinin bir işareti. Birisinin dua etsin diye bir rahip yollaması gerek.”

Gâfvalle. Nehir şehirlerinden biriydi. Nina oraya hiç gitmemiş, iki ay önce Kral Nikolai’in emirleriyle Adrik ve Leoni’yle birlikte oraya gidene dek ismini bile duymamıştı, ama bu isim onu her zaman huzursuz ediyor, kasabanın ismi bir sözcük değilmiş ve bir duanın başlangıcıymış gibi her duyduğunda iç çekiyordu.

Marta bıçağının dip kısmını tezgâhının tahta yüzeyine vurdu. “Ustabaşı geliyor.”

Sert ifadeli ustabaşı Hilbrand sıra sıra tezgâhın arasında yürüyor, balık dolu kovaları götürmeleri için dağıtıcılara sesleniyordu.

“Yine ağır çalışıyorsun,” diye bağırdı Nina’ya. “Sanki hayatında hiç balık temizlemedin.”

Bu ne kadar harika olurdu. “Özür dilerim, efendim,” dedi Nina. “Daha iyi çalışacağım.”

Adam elini salladı. “Çok ağırsın. Beklediğimiz yük geldi. Ambalajlama odasına gitsen iyi olur.”

“Peki, efendim,” dedi Nina keyfi kaçmış bir şekilde. Omuz-

larını sarkıtıp başını önüne eğdi ama içinden şarkı söylemek geçiyordu. Ambalajlama işinin ücreti çok daha düşük olduğundan buna çok üzülmüş gibi inandırıcı bir şekilde rol yapması gerekiyordu ama Hilbrand'ın vermek istediği esas mesajı anlamıştı: Bekledikleri son Grisha kaçakları da nihayet Elling'deki güvenli eve gelmişlerdi. Artık yeni gelenlerden yedisini *Verstoten*'a bindirmek Nina, Adrik ve Leoni'nin göreviydi.

Hilbrand onu konserve fabrikasının arka tarafına götürürken, Nina hemen peşinde gitmeye başladı.

"Elini çabuk tutman gerek," dedi ustabaşı ona bakmadan. "Bu gece sürpriz bir denetim olacağı konuşuluyor."

"Peki." Bu bir engeldi ama başa çıkamayacakları bir durum değildi.

"Dahası da var," dedi ustabaşı. "Birgir görevli."

Tabii ki o görevli olacaktı. Bu sürpriz denetimin Kaptan Birgir'in fikri olduğu belliydi. Tüm *kalfisk* arasında en yozlaşmış ama bir yandan da en zeki ve en gözlemci olan kişi oydu. Yasal bir yükün sonsuza dek gümrüğe takılmadan limandan çıkmasını –ya da yasadışı bir yükün fark edilmemesini– istiyorsanız bunun yolu Birgir'e rüşvet vermekten geçiyordu.

Matthias'ın sesi, *O şerefiz bir adam*, dedi Nina'nın zihninde. *Yaptıklarından utanmalı.*

Nina alaycı bir sesle güldü. *İnsanlar utanmaları gerektiği zamanlarda utansaydı, başka bir şey yapacak vakitleri kalmazdı.*

"Komik bir şey mi var?" diye sordu Hilbrand.

"Biraz üşütmüşüm," diye yalan söyledi Nina. Ama Hilbrand'ın kaba tavırları bile kalbinin sızlamasına neden oluyordu. Adam geniş omuzlu, tatsız birisiydi ve ona kalbini sızlatacak kadar Matthias'ı hatırlatıyordu.

O kesinlikle benim gibi değil. Ne kadar da sabit fikirlisin, Nina Zenik. Bütün Fjerdalılar birbirine benzemez.

“Birgir’in o kaçaklara ne yaptığını biliyorsun,” dedi Hilbrand. “Sana dikkatli olmanı söylememe gerek yok.”

“Doğru, buna gerek yok,” dedi Nina istemediğı kadar sert bir sesle. İşini iyi yapardı ve riskleri gayet iyi biliyordu. Limandaki ilk sabahında, Birgir’in ve onun en sevdiği serseri adamlarından Casper’ın, bir anneyle kızını Novyi Zem’e gidecek olan bir balina avı gemisinden sürükleyerek indirdiklerini ve onları kanlar içinde kalana dek dövdüklerini görmüştü. Kaptan kadınların boyunlarına üstünde *drüsje* –cadı– yazan ağır zincirler geçirmiştir. Sonra da üstlerine fabrikadan getirilen atıkları ve balık iç organlarını dökmüş ve onları kavurucu güneşin altında liman istasyonunun dışına bağlamıştır. Adamlar buna gülüp dururken, leş gibi koku ve yiyecek bulma vaadi, martıları kadınlara getirmiştir. Nina vardiyasını kadının kendi vücuduyla kızını korumaya çalışmasını izleyerek, martılar onları gagalarırken ve tırmıklarırken, iki tutsağın acı içinde attığı çığlıkları dinleyerek geçirmiştir. Aklından Birgir’in liman muhafızlarını oldukları yerde öldürmeye ve anneyle kızını güvenli bir yere kaçırmaya dair binlerce plan geçirmiştir. Bir tekne çalabilirdi. Bir geminin kaptanını onlar uzaklara kaçırmaları için zorlayabilirdi. *Bir şey* yapabilirdi.

Ama Zoya’nın, Kral Nikolai’a onun çok gizli bir misyona uygunluğu konusunda yaptığı uyarıyı çok iyi hatırlıyordu: Doğasında tedbirli olmak gibi bir şey yoktu bu kızın. Nina’dan dikkat çekmemesini istemek, suya yokuş aşağı akmamasını söylemek gibi bir şeydi.

Kral ona bir şans vermişti ve Nina bu fırsatı geri tepmeyecekti. Görevini ve gizli kimliğini ifşa etmeyecek, Adrik ve Leoni’yi

tehlikeye atmayacaktı. En azından, bunu güpegündüz yapmayacaktı. Güneş batır batmaz, mahkûmları kurtarmak için gizlice limana gitti. Orada değillerdi. Ama nereye gitmişlerdi? Ne gibi dehşet verici şeyler yaşamaya götürmüşlerdi onları? Artık Grishaları, Fjerda askerlerinin elinde bekleyen en korkunç şeyin ölüm olduğuna inanmıyordu. Jarl Brum ve cadı avcıları ona bunu gayet güzel öğretmişlerdi.

Nina, Hilbrand'ın peşinden fabrikaya girdiğinde makinelerin uğultusu kafatasını zangırdattı ve tuzlanmış balıkların keskin kokusu başını döndürdü. Bir süreliğine Elling'den ayrılmak onu hiç üzmeyecekti. *Verstoten*'ın ambarı, ekibinin –aslında Adrik'in ekibinin– kurtarılmasına yardım ettiği ve Elling'e getirdiği Grishalarla doluydu. İç savaş sona erdiğinden beri, Kral Nikolai Grishaların ülkeden kaçıp gizlenmelerine yardım etmek amacıyla, Fjerda'da senelerdir var olan bir gizli muhbir ağına destek vermek için fon ve kaynaklar ayırmıştı. Bu muhbirler kendilerine Djel için kutsal olan o devasa dişbudak ağacına ithafen hayat ağacı anlamına gelen Hringa diyorlardı. Nina, Adrik'in gruptan yeni bilgiler aldığını ve *Verstoten* güven içinde Ravka'ya doğru yol almaya başlar başlamaz, Nina ve diğerleri daha fazla Grisha bulmak için iç karaya gitmek için özgür olacaklarını biliyordu.

Hilbrand onu ofisine götürüp kapıyı arkasından kapattı ve parmaklarını karşı duvarın üzerinde gezdirdi. İki klik sesinin arkasından, balık satıcılarının bulunduğu ve yalnız bir kızın kalabalığa karışarak liman polisinin gözüne batmaktan kurtulabileceği işlek bir sokak olan Fikstrahd'a gizli bir kapı açıldı.

“Teşekkür ederim,” dedi Nina. “Daha fazlasını da vereceğiz.”

“Bir dakika.” Nina günışığına çıkamadan önce, Hilbrand onu kolundan yakaladı. Tereddüt etti ama sonra, “Sen gerçekten de

o musun?” diye sordu. “Jarl Brum’u ve adamlarını bir Djerholm limanında kanlar içinde bırakan kız sen misin?”

Nina kolunu geri çekti. Arkadaşlarını kurtarmak ve *jurda parem* sırrını Fjerdalılarından gizlemek için ne yapmasını gerekiyorsa onu yapmıştı. Ama zaferi mümkün kılan bu ilaç korkunç bir bedele mal olmuş, hem hayatının hem de Grisha gücünün doğasının izlediği yolu değiştirmişti.

Buz Sarayı’na hiç gitmemiş olsaydık, Matthias hâlâ sağ olur muydu? Kalbim hâlâ sağlam olur muydu? Bunlar anlamsız sorulardı. Onu geri getirebilecek hiçbir yanıt yoktu.

Nina ustabaşına Zoya Nazyalensky’den öğrendiği o buz gibi ifadeyle baktı. “İsmim Mila Jandersdat. Geçinmek için ufak tefek işlerde çalışan ve bir çevirmen olarak iş bulabilmeyi uman genç bir dulum. Hangi aptal Komutan Jarl Brum’la bir kavgaya girer?” Hilbrand ağzını açtı ama Nina devam etti. “Nasıl bir salak bunca hayat tehlikeyken casus kimliğini ifşa etmeyi göze alır?”

Nina ona sırtını döndü ve insan dalgasının arasına karıştı. *Tehlikeli*. Gizli bir kimlikle yaşayan bir kişinin bu kadar dikkatsiz olmaması gerekirdi. Ama Nina yalnızlığın insanı aptallaştırabileceğini, yalandan başka bir şey söylemek için resmen bir açlık hissi duymasına neden olduğunu biliyordu. Hilbrand karısını, Grishaları avlamak ve öldürmek için eğitilmiş gaddar *drüskelle*ler olan Brum’un adamlarının elinde yitirmişti. O zamandan beri de Kral Nikolai’nin Fjerda’daki en güvendiği casuslarından biri olmuştu. Nina onun sadakatinden şüphe etmiyordu, çünkü adamın kendi güvenliği de gizlilik içinde davranmasına bağlıydı.

Nina’nın ustabaşının verdiği adrese varması on dakikadan kısa sürdü. Batı cephesindeki bir duvar resmi haricinde, etrafındaki binaların tıpatıp aynısı olan bir başka fabrikaydı burası. İlk bakışta,

Stelge'nin ağızındaki hoş bir manzara gibi duruyordu: Bir grup balıkçı ağlarını denize atarken, mutlu köylüler de batmak üzere olan güneşe karşı denize bakıyordu. Ama ne aradığınızı iyi bildiğinizde, kalabalığın arasında beyaz saçlı, profili güneş ışınlarının oluşturduğu bir haleyle çevrili bir kız resmini fark edebilirdiniz. Sankta Alina. Güneşin Elçisi. Deponun bir sığınak olduğunun işaretiydi bu.

Azizler asla kuzey halkı arasında popüler olmamışlardı. Ta ki Alina Starkov, Karanlıklar Diyarı'nı yok edene dek. Sonra, ona adanan sunaklar Ravka'dan çok uzak ülkelerde bile görülmeye başlanmıştı. Fjerda yetkilileri Güneşin Elçisi kültünü yok etmek için ellerinden geleni yapmış, bunu dış etkilerle ortaya çıkmış bir din olarak yaftalamışlardı ama yine de ufak gruplar oluşturan inançlı kişiler artmış, gizli gizli bahçelerde buluşmalar başlamıştı. Azizlerin mucizeleri ve şehit olmalarıyla ilgili öyküler Grisha taraftarları için birer kod haline gelmişti. Sankta Lizabeta için bir gül. Sankta Alina için bir güneş... ya da mızrağıyla bir ejderhayı öldüren bir şövalye, bir çocuk masalındaki Cesur Dagr ya da devasa bir hayvanı öldürüp alevler içinde kalan Sankt Juris olabiliyordu bu kodlar. Hilbrand'ın kollarının ön tarafındaki dövmeler bile başka bir anlam taşıyordu. Bunlar genellikle kuzey avcılarının yaptırdığı birbirine dolanmış geyik boynuzları dövmeleriydi ama Sankta Alina'nın bir zamanlar taktığı güçlü büyütecisi temsil edecek şekilde daireler halinde yapılmışlardı.

Nina konserve fabrikasının yan kapısını çaldı ve kapı bir saniye sonra ardına kadar açıldı. Kasvetli bir ifadeye sahip çilli yüzü oldukça solgun görünen Adrik onu içeri aldı. Yüz hatları yeteri kadar hoştu ama yüzünde hep ona erimekte olan bir mum görünümü veren yenik bir ifade vardı. Nina'nın gözleri dolmaya başladı.

“Biliyorum,” dedi Adrik üzgün üzgün. “Elling’de soğuktan ölmezsen, kokudan ölürsün.”

“Hiçbir balık böyle kokmaz. Gözlerim yanıyor.”

“İye yüzünden. Fiçılarca var. Nadir bulunan yerel bir lezzetmiş gibi balıkları fiçılarda muhafaza ediyorlar.”

Nina, Matthias’ın içermiş bir şekilde itiraz ettiğini duyar gibi oldu: *Çok lezzetlidir. Biz bunu kızarmış ekmeğe sürüp yeriz. Azizler aşkına, onu özlemişti. Matthias’ın yokluğunun neden olduğu acı, kalbine bir oltanın ucu gibi saplanmıştı. Acı hissi hep oradaydı ama o gibi anlarda, biri sanki misinayı çekip duruyordu.*

Nina içine derin bir nefes çekti. Matthias onun göreve odaklanmasını istedi. “Buradalar mı?”

“Evet. Ama bir sorun var.”

Adrik’in her zamankinden de keyifsiz görüldüğünü fark etti. Bu da önemli bir şeydi.

Nina ilk olarak sıra sıra fiçının yanındaki varilden yapılmış bir masaya doğru eğilmiş olan Leone’yi gördü. Dirseğinin yanına bir lamba koyulmuştu ve genellikle neşeli olan yüzündeki kararlı ifade çizgiler oluşturmuştu. Dalgalı saçları Zemeni tarzında bağlanmıştı ve koyu kahverengi teni ter içinde parıldıyordu. Yere malzemelerini kurmuştu: mürekkep okkaları ve toz halindeki boyalar, kâğıt ruloları ve parşömenler. Ama bu hiç mantıklı değildi. Göçmenlik belgelerinin çoktan hazır olması gerekirdi.

Nina’nın gözleri loş ortama alışınca, gölgelerin arasına sığınmış olan insanları fark etti ve neler olduğunu anladı: Misk faresi rengine bir palto giymiş sakallı bir adam ve gür beyaz saçlı çok daha yaşlı bir adam vardı orada. Arkalarında da gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış olan iki küçük oğlan... Dört kaçak. Oysa yedi kişi olmalıydılar.

Leoni başını kaldırıp Nina'ya, sonra da kaçak Grishalara bakıp tatlı tatlı gülümsedi. "O bir dost. Merak etmeyin."

Ama kaçaklar rahatlamış gibi görünmüyordu.

"*Jormanen end denam danne naskelle,*" dedi Nina. Geleneksel Fjerda dilinde yolcuları karşılarken kullanılan bir cümleydi bu. *Rahat olun ve fırtınanın dinmesini bekleyin.* Duruma tam olarak uygun sözler değildi ama elinden bir tek bunu söylemek gelmişti. Adamlar biraz rahatlar gibi oldular ama çocuklar hâlâ büyük bir korkuyla onlara bakıyordu.

"*Grannem end kerjenning grante jut onter kelholm,*" diye cevapladı yaşlı adam geleneksel yolla. *Size teşekkür ederim ve evinize sadece minnet getirebilirim.* Nina bunun doğru olmadığını umdu. Ravka'nın minnete ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey daha fazla Grisha'ydı. Askere ihtiyacı vardı. Zoya'nın bu yeni gelen adamlar hakkında ne düşüneceğini tahmin edebiliyordu.

"Diğer üçü nerede?" diye sordu Adrik'e.

"Denetimcileriyle buluşmadılar."

"Yakalandılar mı?"

"Muhtemelen."

"Belki de fikir değiştirmişlerdir," dedi Leoni, içinde mavi renkli bir şey olan şişeyi açarken. Durum ne kadar öyle gözükmesede olumlu bir sonuca varmakta üzerine yoktu. "Tüm sevdiklerinizi geride bırakmak kolay değildir."

"Tüm sevdiklerin balık ve çaresizlik koktuğunda kolaydır," diye homurdandı Adrik.

"Göçmenlik belgeleri nerede?" diye sordu Nina, Leoni'ye mümkün olduğunca nazik bir sesle.

"Elimden geleni yapıyorum. Kadınların yalnız yolculuk yapmadığını söylemiştin. O yüzden, sözleşmelere aile olduklarını yazdım ama şimdi iki eş ve bir kız çocuk yok."

Bu hiç iyi değildi. Özellikle de limanın dört bir yanı *kalfiskler*le kaynarken. Ama Leoni, Nina'nın tanıdığı en becerikli Fabrikatörlerden biriydi.

Yakın tarihlerde, Fjerda hükümeti sınırlarını daha yakından izlemeye başlamış, vatandaşlarına seyahat etmeyi yasaklamıştı. Yetkililer kaçmaya çalışan Grishaların peşindeydi ama bir yandan da daha iyi işler ve daha sıcak bir iklim bulma umuduyla Gerçek Deniz'den Novyi Zem'e akın eden, savaş tehdidi olmaksızın yeni bir dünyada yaşamak isteyen insan dalgasını da yavaşlatmak istiyorlardı. Ravkalıların arasında bunu yapan çok kişi vardı.

Fjerda yetkilileri özellikle de sağlam yapılı erkeklerin ve asker adayları olanların göç etmesinden hoşlanmadıkları için, gerekli belgeleri neredeyse taklit edilemeyecek hale getirmişlerdi. Leoni o yüzen buradaydı. Sıradan bir taklitçi değil, mürekkep ve kâğıtları moleküler seviyede eşleştirebilen bir Fabrikatör'dü o.

Nina cebinden temiz bir mendil çıkarıp Leoni'nin alnını sildi. "Başarabilirsin."

Leoni başını salladı. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Daha fazla zamanımız yok." Keşke aksini söyleyebilseydi.

"Ama olabilir," dedi Leoni umutla. Eğitim almak için Ravka'ya gelmeden önce, hayatının büyük bir kısmını Novyi Zem'de geçirmişti ve birçok Fabrikatör gibi hiç savaş görmemişti. Alina Starkov, İkinci Ordu'ya liderlik edene dek Fabrikatörlere nasıl savaş edildiği bile öğretilmemişti. "*Verstoten*"a haber yollayıp biraz beklemelerini..."

"Faydası olmaz," dedi Nina. "O geminin gün batımına dek limandan çıkması gerek. Kaptan Brigir bu gece şu sürpriz baskınlarından birini düzenlemeyi planlıyor."

Leoni nefesini uzun uzun dışarı verdi ve çenesiyle Misk faresi

rengindeki paltosu olan adamı işaret etti. “Nina, seni o adamın karısıymışsın gibi göstermemiz gerekecek.”

İdeal bir çözüm değildi. Nina haftalardır limanda çalışıyordu ve onu tanıyabilirlerdi. Ama almaya değer bir riskti. “İsmin ne?” diye sordu adama.

“Enok.”

“Bunlar senin oğulların mı?”

Adam evet anlamında başını salladı. “Bu da babam.”

“Hepiniz Grisha mısınız?”

“Sadece ben ve oğullarım.”

“Eh, şanslısın, Enok. Senin karın olmak üzereyim. Uzun şekerlemeler yapmaktan ve kısa ilişkilerden hoşlanırım. Ayrıca, yatağın sol tarafında uyumayı tercih ederim.”

Enok gözlerini kırıştırdı. Babasıysa resmen şok geçiriyormuş gibiydi. Genya, Nina’yı mümkün olduğunca Fjerdalı gibi görünecek hale getirmişti ama kuzeyli kadınların iffetli tavırlarına bürünmek gerçekten daha da yorucu bir işti.

Leoni çalışırken ve Adrik de alçak sesle kaçaklarla konuşurken Nina volta atmamaya çalıştı. Diğer üç Grisha’ya ne olmuştu? Nina ekarte edilen göçmenlik belgelerini aldı. Bunlar asla kullanılamayacak olan paha biçilmez belgelerdi. İki kadın ve on altı yaşındaki bir kız kayıptı. Gizlenerek yaşamının, yabancı bir ülkedeki belirsiz bir gelecekten daha iyi olduğuna mı karar vermişlerdi? Yoksa tutsak mı alınmışlardı? Dışarıda bir yerde korku içinde ve yalnız bir halde miydiler? Nina kâğıtlara bakıp kaşlarını çatı. “Bu kadınlar gerçekten de Kejerut’tan mıydı?”

Leoni evet anlamında başını salladı. “Kasabanın gerçek ismini yazmak işimizi daha kolaylaştırdı.”

Enok’un babası havada kendisini korumak istermiş gibi bir

işaret yaptı. Eski bir hareketti bu ve Djel sularının gücüyle kötü düşüncelerden kurtulmak için yapıldı. “Kızlar Kejerut’ta ortadan kayboldular.”

O tuhaf iç çekiş yine zihnini doldururken, Nina ürperdiğini hissetti. Kejerut, Gäfvalle’den sadece birkaç kilometre uzaktaydı. Ama bunun bir anlamı olmayabilirdi.

Kollarını ovuşturup aniden üstüne çöken soğuğu gidermeye çalıştı. Keşke Hilbrand, Jarl Brum’dan söz etmemiş olsaydı diye düşündü. Başından geçen onca şeye rağmen, hâlâ üstünde etkisi olan bir isimdi bu. Nina onu ve adamlarını yenmişti. Arkadaşları Brum’un gizli laboratuvarını havaya uçurup paramparça etmiş ve onun en değerli rehinesini kaçırmışlardı. Adamın gözden düşmüş olması gerekirdi. *Drückelle* üstündeki komutasının, *jurda parem* ve Grisha tutsaklarıyla ilgili acımasız deneylerinin sona ermesi gerekirdi. Ama Brum her nasılsa hayatta kalmış ve Fjerda ordusunun en üst kademelerinde işine devam etmişti. *Elime fırsat geçmişken onu öldürmeliydim.*

Merhamet gösterdin, Nina. Bundan asla pişman olma.

Ama merhamet Matthias’ın gösteremeyeceği kadar lüks bir şeydi artık. Ne de olsa ölmüştü.

Bunu dile getirirsen biraz kaba, aşkım.

Bir Ravkalı’dan ne bekleyebilirsin ki? Hem Brum’la işim bitmedi.

O yüzden mi buradasın?

Seni gömmek için buradayım, Matthias, diye düşündü ve zihnindeki ses neyi kaybettiğini her hatırlattığı zamanlarda olduğu gibi sessizleşti.

Nina, Mattias’ın Fabrikatör özelliği sayesinde korunan bedenini düşünmemeye çalıştı. Kırma taşlar gibi iplerle bağlanıp

bir muşambaya sarılmış, kaldıkları pansiyonun arka tarafındaki battaniyelerin ve sandıkların altına gizlenmişti. Nina onu evine götüreceğine, tanrısına ulaşabilsin diye bedenini o çok sevdiği topraklara gömeceğine dair yemin etmişti. Hemen hemen iki ay boyunca, onun cesediyle seyahat etmişler, o acı yükü kasabadan kasabaya taşımışlardı. Onu gömecek ve veda edecek sayısız fırsat geçmişti eline. Peki, neden bu fırsatları kullanmamıştı? Leonî ve Adrik'in bu konuyu ona açmak istemediklerini biliyordu ama aylar boyunca bir cenaze alayına katılan kişiler olmaktan pek hoşnut olduklarını hiç sanmıyordu.

Doğru yer olmalı, aşkım. Gördüğün zaman neresi olduğunu anlayacaksın.

Gerçekten de anlayacak mıydı? Yoksa ondan vazgeçmeden yoluna devam mı edecekti?

Uzaklarda bir yerde bir zil çaldı ve iş gününün bittiğini haber verdi.

“Zamanımız doldu,” dedi Adrik.

Leonî buna itiraz etmedi. Gerinip, “Gel de mürekkebi kurut,” demekle yetindi.

Adrik elini sallayıp belgelerin üstüne ılık bir esinti savurdu. “İşe yaramak güzel bir his.”

“Eminim ki uçurtma uçurmamız gerektiğinde çok faydalı olacaksın.”

Birbirlerine bakıp gülümsediler ve Nina öfkелendiğini hissetti, ardından da haksızlık ettiği için kendini tekmelemek istedi. Sırf kendisi mutsuz diye, herkesin mutsuz olması gerekmiyordu.

Ama peşlerinde kaçaklarla birlikte limana doğru yürümeye başladıklarında, Adrik onlara talimatlar vermeye koyuldu ve Nina yine sinirlendiğini hissetti. Adrik'in komutası altında olmasına

rağmen, Ketterdam'da geçirdiği süre boyunca emir alma alışkanlığını kaybetmişti.

Leoni ve Adrik onları *Verstoten*'a doğru götürdü. Göze çarpıyorlardı ama limanın telaşına uyan bir çarpıcılığa sahiplerdi. Bir Zemeni kadını ve kocası, limanda işi olan bir tüccar çift gibiydiler. Nina, Enok'un koluna girdi ve arkadaşlarıyla arasında güvenli bir mesafe bırakmaya gayret ederek yeni ailesiyle birlikte onları biraz geriden izlemeye başladı.

Omuzlarını düşürdü, odaklanmaya çalıştı ama bu onun daha da gerilmesine neden oldu. Bedeni ona aitmiş gibi gelmiyordu. Os Alta'da, Genya Safin onu, becerisini sonuna kadar kullanarak değiştirmişti. Nina'nın yeni saçları parlak, dümdüz ve neredeyse kar beyazıydı; gözleri daha ufaktı ve irislerinin yeşili kuzeydeki bir buz dağının açık mavi rengine dönüşmüştü. Elmacık kemikleri daha çıkık, kaşları daha alçak ve ağzı daha genişti.

Yeni görünümünün süt beyazı derinliğini görünce, "Pişmemiş bir şeye benziyorum," demişti.

Genya buna aldırış etmemişti. "Fjerdalı gibi gözüküyorsun."

Nina'nın bacaklarının üst kısmı hâlâ sağlam, beli de hâlâ kalındı ama Genya onun kulaklarını geriye itmiş, göğüslerini düzleştirmiş, hatta omuzlarını bile değiştirmişti. Bu işlem zaman zaman kemikler de değiştiği için acı vermişti ama bu Nina'nın umurunda bile değildi. Eskiden olduğu, Matthias'ın sevdiği kız gibi olmayı istemiyordu. Genya ona yeni bir dış görünüm verebilirse, belki Nina'nın kalbi de buna boyun eğer ve yeni bir ritimle çarpardı. Elbette, işlem bu açılardan işe yaramamıştı. Fjerdalıları karşılarında Mila Jandersdat'ı görüyorlardı ama o hâlâ efsanevi Grisha ve pişmanlık nedir bilmeyen bir katil olan Nina Zenik'ti. Hâlâ waffle yemeyi seven, Matthias'a dokunmak için elini uzattığında onu bulamayınca geceleri ağlaya ağlaya uykuya dalan kızdı.

Parmaklarının altında Enok'un kolunun kasıldığını hissetti ve iki liman polisinin *Verstoten*'a uzanan iskelenin merdiveninde olduklarını fark etti.

"Sorun çıkmayacak," diye mırıldandı Nina. "Sizi gemiye bindireceğiz."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Enok titreyen bir sesle.

"Körfezden çıktığımızda, diğerleriyle birlikte bir kayığa binip geri döneceğim. Sen ve ailen korkmadan yaşayabileceğiniz Ravka'ya gideceksiniz."

"Oğullarımı alacaklar mı? Onları o özel okula yollayacaklar mı?"

"Bunu ancak sen istersen yapalar. Bizler canavar değiliz. Sizden daha fazla canavar değiliz. Şimdi, sessiz ol."

Ama muhafızlardan birinin Birgir'in favori adamı Casper olduğunu görünce, bir yanı arkasını dönüp doğrudan güvenli eve dönmek istedi. Yüzünü paltosunun yakasının arkasına gizledi.

"Zemeni mi?" dedi Casper, Leoni'ye bakıp. Leoni evet anlamında başını salladı. Casper, Adrik'in olmayan kolunu işaret etti. "Kolunu nasıl kaybettin?"

"Bir çiftlik kazasında," dedi Adrik, Fjerda dilinde. Bu dili pek bilmiyordu ama Ravka aksanı olmadan biraz konuşabiliyordu ve bu yalanı da birçok kere söylemişti. Neredeyse karşılaştıkları herkes onun iğnelenmiş gömlek kolunu görünce bu soruyu soruyordu. Başkentte David Kostyk'in onun için yaptığı mekanik kolu bırakmak zorunda kalmıştı çünkü Grisha işi olduğu fazlaca belliydi.

Muhafızlar onlara rutin bir dizi sorular sordular: Ne kadar zamandır ülkedeydiler? O süre boyunca nerelere gitmişlerdi? Fjerda sınırları içinde çalışan yabancı casuslarla ilgili bilgileri var mıydı? Sonra, başka bir şey demeden geçmelerini işaret ettiler.

Sıra Enok'a geldi. Nina onun kolunu sıktı ve Enok öne çıktı. Nina onun şakaklarında biriken boncuk boncuk terleri görebiliyor, ellerinin hafifçe titrediğini hissedebiliyordu. Belgeleri alıp kendisi muhafıza verebilseydi, bunu yapacaktı ama Fjerdalı eşler her zaman kocalarına saygı gösterirlerdi.

"Grahm ailesi." Casper onlar huzursuz edecek kadar uzun süre belgelere baktı. "Sözleşme mi? Nerede çalışacaksınız?"

"Cofton yakınlarında bir *jurda* çiftliğinde," dedi Enok.

"Zor bir iş. Orada yaşlı bir baba olarak çalışmak zordur."

"Babam oğlanlarla birlikte ana evde olacak," dedi Enok. "Dikiş işinde ustadır ve çocuklar tarlalarda çalışacak yaşa gelene dek ona yardımcı olabilirler."

Nina, Enok'un bu kadar kolaylıkla yalan söylemesinden etkilenmişti ama hayatını bir Grisha olarak gizlenerek geçirmişse, bu konuda pratik sahibi olması çok doğaldı.

"Sözleşme yapmak zordur," dedi Casper düşünceli düşünceli.

"Amcam aracı oldu."

"Fjerda'da dürüst bir iş yapabilecekken, Novyi Zem'de zor bir işe girmeyi neden tercih ettin?"

"Mümkün olsaydı, buzun üstünde yaşar ve orada ölürdüm," dedi Enok. Bunu öyle inanarak söylemişti ki Nina onun doğruyu söylediğini anladı. "Ama iş az ve oğullarımın ciğerleri soğuğa dayanıklı değil."

"Her yerde zor zamanlar yaşanıyor." Muhafız, Nina'ya döndü. "Sen Cofton'da ne yapacaksın?"

"Yapabilirsem dikiş dikeceğim, ihtiyaç olduğunda tarlalarda çalışacağım." Başını önüne eğdi. Gerçekten de göze batmamayı gayet güzel kıvrıyordu. Zoya ne derse desin. "Kocam nasıl isterse."

Casper belgeleri kontrol etmeye devam etti ve bekledi. Nina

dirseğiyle Enok'u dürttü. Enok iskeleye kusacakmış gibi gözüküyordu. Cebinden içinde Fjerda parası olan bir paket çıkardı.

Bunu Casper'a uzattı ve muhafız kaşını kaldırdı. Sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Nina onun güneşin altında zincirlenmiş olan Grishaları martıların parçalayışını, gagalarının deri ve saç parçalarıyla kanlar içinde kalışını izlediğini hatırladı.

Casper elini sallayıp geçmelerini işaret etti. "Djel size korusun."

Ama daha iskele merdivenine bir adım bile atmamışlardı ki Nina onun, "Bir dakika," diye seslendiğini duydu.

Birgir. Şansları hiç yaver gitmeyecek miydi? Daha güneş batmamıştı bile. Daha fazla vakitleri olması gerekirdi. Enok'un babası Leoni'nin yanındaki iskele merdiveninde duraksadı. Adrik de çok hafifçe Nina'ya başını salladı. Mesajı açtı: *Sorun çit-karma.* Nina geminin ambarına tıklımış diğer Grisha kaçaklarını düşünüp dilini tutu.

Birgir, Casper'la diğer muhafızın arasında durdu. Bir Fjerdalı olarak kısa boyluydu, omuzları bir öküzünki gibi eğikti ve üniforması üstüne o kadar iyi oturmuştu ki Nina onun bunu özel olarak diktirdiğini tahmin etti.

Enok'un arkasında durup oğlanlara, "Büyükbabanızın yanına gidin," diye fısıldadı. Ama çocuklar kıpırdamadılar.

"Hepimiz için zorlu bir yolculuk oldu," dedi Enok, Birgir'e dostane bir ses tonuyla. "Çocuklar bir an önce yerlerine oturmak istiyorlar."

"Önce belgelerinize bakmam gerek."

"Az önce adaminıza gösterdik."

"Casper'ın gözleri benimkiler kadar keskin değildir."

"Ama para..." diye itiraz etti Enok.

"Ne parası?"

Casper ve diğer muhafız omuzlarını silktiler. “Para mara görmedim.”

Enok tereddütle belgeleri uzattı.

“Belki de yeni bir anlaşma yapabiliriz?” dedi babası.

“Olduğun yerde kal,” diye emretti Birgir.

“Ama gemimiz kalkmak üzere,” dedi Nina, Enok’un arkasından.

Birgir *Verstoten*’a, sabırsızlıkla babalarının ellerini çekiştirmekte olan çocuklara baktı. “Bir deniz yolculuğunda gemiye tıkılacakları için çok sıkılacaklar.” Sonra, Enok’la Nina’ya baktı. “Annelerinin değil de babalarının yanından ayrılmamaları garip doğrusu.”

“Korktular,” dedi Nina. “Onları korkuttunuz.”

Birgir’in soğuk bakışları Adrik’le Leoni’nin üzerinde gezindi. Sözleşme belgelerini eldivenli avcuna vurdu. “Biz her yanını inceleyene kadar gemi hiçbir yere gitmiyor.” Casper’a işaret etti. “Burada bir terslik var. Diğerlerini çağırın.”

Casper düdüğüne uzandı ama daha üflemek için nefesini içine çekmeden, Nina kolunu öne savurdu. İki ince uzun kemik parçası, paltosunun kollarının önüne dikilmiş olan ceplerden dışarı fırladı. Nina’nın giydiği her şeyin üzerine kemik parçaları iliştilmişti. Sivri kemikler Casper’ın soluk borusuna saplandı ve ağzından tiz bir hırıltı çıktı. Nina parmaklarını bükünce, kemik parçaları döndü. Muhafız boynunu tutarak iskeleye yığıldı.

“Casper!” Birgir ve diğer muhafız silahlarını çektiler.

Nina, Enok’u ve çocukları arkasına itti. “Onları gemiye bindir,” diye bağırdı. *Sorun çıkarma*. Sorun çıkarmamıştı ama başlayan bu sorunu da bitirmek istiyordu.

“Seni tanıyorum,” dedi Birgir silahını nehir taşları gibi sert bakışlı, buz gibi parıldayan gözlerini ona dikerek.

“Cüretkâr bir ifade bu.”

“Somon fabrikasında çalışıyorsun. Varilci kızlardan birisin. Sende bir terslik olduğunu biliyordum.”

Nina gülümsemeden edemedi. “Bende çok terslik var.”

“Mila,” dedi Adrik onu uyarır gibi sahte ismiyle hitap ederek. Sanki artık bir önemi kalmış gibi. Rüşvet verme ve pazarlık yapma vakti sona ermişti. Bunlar en sevdiği anlardı. Sırların açığa çıktığı anlar.

Nina parmaklarını şaklattı. Kemik parçaları Casper’ın soluk borusundan çıktı ve Nina’nın kolundaki gizli kınlara girdi. Muhafız dudakları kanlar içinde, nefes almaya çalışırken gözleri arkaya kaydı ve yığıldığı yerde kaldı.

“*Drüsje,*” dedi Birgir hırlar gibi. *Cadı.*

“Bu sözcüğü sevmiyorum,” dedi Nina ona yaklaşarak. “Bana Grisha de. Zowa de. Dilersen, ölüm de.”

Birgir güldü. “Şu anda, üstüne iki silah doğrultulmuş durumda. Birimiz ateş etmeden önce ikimizi birden öldürebileceğini mi sanıyorsun?”

“Ama zaten ölüyorsun, kaptan,” dedi Nina tatlı bir sesle. Fabrikatörlerin Os Alta’da onun için yaptığı kemik zırh ona güven veriyordu ve sayısını unuttuğu kadar çok işe yaramıştı. Ama bazen o sırada karşısında çenesini öne çıkarmış bir şekilde duran ve üniformasının pirinç düğmeleri parıldayan bu adamda olduğu gibi, ölümü hedef aldığını hissediyordu. Birgir düşündüğünden daha gençti ve altın renkli kısa sakalı tam anlamıyla çıkmamış gibiydi ve çenesinin tamamını kaplamıyordu. Onun için üzülebilir miydi? Üzülmüyordu.

Nina. Matthias’ın onu azarlayan, hayal kırıklığına uğramış sesini duydu. Belki de kaderinde iskelelerde durup Fjerdalılar öldürmek vardı. Bazılarının kaderi bundan çok daha kötüydü.

“Biliyorsun, değil mi?” diyerek devam etti. “İçinde bir yerde. Bedenin bunu biliyor.” Ona biraz daha yaklaştı. “Şu dinmeyen öksürüğün. Kendine kaburgalarından biri incindiği için hissettiğini söylediğin ağrı. Yiyeceklerden artık tat alamaman.” Giderek azalmakta olan ışıpta, Birgir’in bir korku ifadesiyle kaplanan yüzünün üstüne bir gölge düştüğünü gördü. Bu, ona güç verdi ve içindeki o tuhaf iç çekme sesi, o fısıldayan koronun sesi ona cesaret verirmiş gibi yükseldi ve Matthias’ın sesi bile arka planda kaldı.

“Bir limanda çalışıyorsun,” diye konuşmaya devam etti. “Fareler için bir duvara girmenin ve orayı içten içe yemenin ne kadar kolay olduğunu biliyorsun.” Birgir’in tabancasını tutan eli biraz uşağı iner gibi oldu. Artık dikkatle onu izliyordu ama o kesin polis gözleriyle değil, onu dinlemek istemeyen ama dinlemek zorunda olan, öykünün nasıl sonlanacağını bilmek isteyen bir adamın gözleriyle izliyordu. “Düşman zaten senin içinde. Ciğerlerindeki kötü hücreler diğerlerini yavaş yavaş yiyor. Bu kadar genç yaşta, nıra dışı bir durum bu. Ölüyorsun, Kaptan Birgir,” dedi yumuşak, neccen sayılabilecek bir sesle. “Ben sadece ölmene yardım edeceğim.”

Kaptan aniden bir transtan sıyrılmış gibi oldu. Tabancasını kaldırdı ama çok ağır hareket etmişti. Nina’nın gücü çoktan içindeki o hastalıklı hücre kümelerini ele geçirmişti ve ölüm korkunç bir çekilde çoğalarak işe koyulmuştu. Bir, iki sene daha yaşayabilirdi ama artık hücreler kapkara bir dalgaya dönüşmüş, yollarına çıkan her şeyi yok ediyorlardı. Kaptan Birgir hafifçe inleyip tökezledi. Diğer muhafız bir tepki veremedi önce, Nina parmaklarını şaklattı ve bir kemik parçasını kaptanın kalbine sapladı.

Rıhtım hâlâ tuhaf bir şekilde sessizdi. Dalgaların *Verstoten*’ın

gövdesine çarptığını ve deniz kuşlarının çıkardığı tiz çığlıkları duyabiliyordu. İçindeki o fısıldayan koronun sesi yükseldi ve sesleri neredeyse neşeli bir hale geldi.

Derken, Enok'un oğullarından biri ağlamaya başladı.

Nina bir an için rıhtımda ölümle, iki yorgun yolcuyla, uzun süredir bir arada olan iki yoldaşla yalnız kaldı. Ama sonra diğerlerinin ona nasıl baktıklarını fark etti: Grisha kaçaklar, Adrik ve Leoni, hatta geminin kaptanı ve geminin tırabzanlarından sarkmış olan tayfası gözlerini ona dikmişlerdi. Belki de onları önemsemişti gerekirdi; belki de bir yanı önemsiyordu. Nina'nın gücü korkutucuydu, doğuştan sahip olduğu Cellatlık gücünün yozlaşmış, *parem* tarafından çarpıtılmış bir haliydi sahip olduğu. Ama buna rağmen onun için çok önemli bir hal almıştı. Matthias ondaki bu karanlık şeyi kabul etmiş, onu da kabullenmeye teşvik etmişti. Ama Nina'nın hissettiği şey kabulleniş değildi. Sevgiydi.

Adrik iç çekti. "Bu kasabayı özlemeyeceğim." Tayfaya seslendi. "Bakmayı kesin de cesetleri gemiye çıkarmamıza yardım edin. Açık denize vardığımızda, onlardan kurtuluruz."

Bazı insanlar merhametini hak ediyorlar, Nina.

Elbette, Matthias. Enok ve babasının Birgir'in cesedini kaldırmışını izledi. Onlardan biriyle karşılaştığımda sana söylerim.

Adrik kıyıya dönmek için bindikleri ufak sandala binene dek dilini tuttu. Elling'in kuzeyindeki koylardan birinde karaya çıkacaklar ve eşyalarını almak için kalmakta oldukları yere gideceklerdi.

"O adamların ortadan kaybolduğu anlaşılınca kıyamet kopacak," dedi.

Nina azarlanan bir çocuk gibi hissetti ve bundan hoşlanmadı. “O zamana dek çok uzaklarda olacak olmamız iyi bir şey.”

“Artık bu limanda iş yapamayız,” dedi Leoni. “Güvenlik önlemlerini arttıracaklar.”

“Onun tarafını tutma.”

“Taraf tutmuyorum. Sadece bir gözlem yapıyorum.”

“Bütün gemiyi gözden mi çıkarmıştın? Ambardaki Grishaları olduğu gibi gözden mi çıkarmak istedin?”

Adrik dümeni düzeltti. “Nina, sana kızgın değilim. Sadece şimdi ne yapacağımızı düşünmeye çalışıyorum.”

Nina küreklerden birine abandı. “Bana biraz da olsa kızgınsın.”

“Kimse kızgın değil,” dedi Leoni, Nina’nın hızına uyarak. “Bir gemi dolusu Grisha’yı o korkunç yerden kurtardık. Birgir ve *kalfisk* ahmaklarının limanda bir sürü düşmanı var zaten. *Sürpriz denetimleri* sırasında, başkalarıyla da takışabilirlerdi. Ben buna zafer diyorum.”

“Elbette öyle diyorsun,” dedi Adrik. “Bir şeyin olumlu bir yanını bulabildiğinde öyle yapıyorsun.”

Doğruydı. Leoni şişenin içindeki gizli bir mutluluk gibiydi. Fjerda’da geçirdiği aylar bile parıltısını yok edememişti.

Bir keresinde, “Ciddi ciddi şarkı mı *mırıldan*ıyorsun?” diye sormuştu Adrik hayretler içinde, bir saat boyunca kızaklarını çamurların arasından çıkarmak için uğraşmak zorunda kaldıklarında. “Nasıl her daim iyimser olabiliyorsun? Sağlıklı bir şey değil bu.”

Leoni atlarına kızağı çekmesi için tatlı dil dökerken, bu soruyu iyice düşünebilmek için mırıldanmayı kesmişti. “Sanırım, çocukluğumda ölümden kıl payı kurtulduğum için olsa gerek. Tanrılar insana dünyaya yeniden bakma şansı verince, en güzeli bunun keyfini çıkarmaktır.”

Adrik kaşını bile kaldırmamıştı. “Bugüne dek vuruldum, bıçaklandım, süngülendim ve bir gölge iblisi tarafından kolum koparıldı. Ama bunlar benim mizacıma değıştirmedir.”

Doğru söylüyordu. Leoni yürüyen günışığıysa, Adrik yağmur yağdırmayacak kadar mağdur ve kasvetli bir fırtına bulutu gibiydi.

Adrik kayığı kıyıya doğru yönlendirirken, bakışlarını gökyüzündeki yıldızlara çevirdi. “*Verstoten*’ın yeniden boyanması, belgelerinin yeniden düzenlenmesi ve tarihinin baştan yazılması gerekecek. Operasyonlarımızı başka bir limana kaydırmalıyız. Hjar olabilir.”

Nina küreklerini sıkıca kavradı. Kral Nikolai, *Verstoten*’ı Adrik’in ekibi görevlerine başlamadan neredeyse bir sene önce limanda kalması ve ticaret yapması için Elling’e yollamıştı. Pek dikkat çekmeyen tanıdık bir gemiydi. Kusursuz bir kılıftı. Çok mu fevri hareket etmişti? Kaptan Birgir dürüst değil, açgözlü bir adamdı. Belki de onun öldüğünü görmeyi biraz fazla istemişti. Ama Matthias öldüğünden beri öyle olmuştu. Bir an geliyor, gayet iyi oluyordu. Bir sonraki an, vahşı bir hayvan gibi hırlamaya ve birilerini ısırmaaya çalışıyordu.

Hayır. Yaralı bir hayvan gibiydi. Bir süre, yaralı bir hayvan gibi gizlenmişti. Aylarca Küçük Saray’da kalmış, eski arkadaşlıklarını tazelemiş, tanıdık yemekler yemiş, Altın Kubbe Salonu’nun şöminesinin önünde oturmuş ve Matthias’tan sonra, öfkeli bir Fjerdalı hayatını beklenmedik şerefli bir davranışla alt üst etmeden önce, bir cadı avcısının nefretini ve korkularını bir kenara bırakıp sevdiği gençten önce kim olduğunu hatırlamaya çalışmıştı. Matthias elinden alınmadan önce. Ama bir zamanlar olduğu kıza geri dönmesinin bir yolu varsa bile bulamamıştı. Artık orada, Matthias’ın ülkesinde, o soğuk ve düşmancıl yerdeydi.

“Güneye gidelim,” diyordu Leoni. “Hava daha da soğuyacak. Birkaç ay sonra, sevgili Kaptan Birgir unutulunca buraya geri döneriz.”

Makul bir plandı ama Nina’nın zihnindeki o fısıldayan koronun sesi yükseldi ve kendini, “Kejerut’a, Gäfvalle’ye gitmemiz gerek,” derken buldu. “Güvenli eve varamayan kaçaklar fikirlerini değiştirdikleri için öyle davranmadılar.”

“Onların çok büyük bir ihtimalle yakalandıklarını biliyorsun,” dedi Adrik.

Onlara gerçeği söyle, aşkım.

“Evet, biliyorum. Ama yaşlı adamın ne dediğini duydunuz. ‘Kızlar Kejerut’ta ortadan kayboldu.’”

Onlara ölülerin çağrısını duyduğunu söyle.

Bunu bilmiyorsun, Matthias.

Ölen âşığının sesini duyması bir konuydu, bir şeyler hissedildiğini iddia etmesi ayrı bir konu... Tam olarak ne hissediyordu? Bunu da bilemiyordu. Ama zihnindeki fısıltıların sadece hayal gücü olduğunu sanmıyordu. Bir şey onu doğudaki nehir şehirlerine doğru çekiyordu.

“Bir şey daha var,” dedi Nina. “Birlikte çalıştığım kadın, Gäfvalle yakınlarındaki nehrin suyunun bozulduğunu, kasabanın lanetli olduğunu iddia etti.”

Bu sözleriyle Adrik’in dikkatini çekmeyi başarmıştı. Ketterdam’da bir keresinde Jesper’a ne demişti? *Bulunmak istemeyen Grishaları bulmanın en iyi yolunun ne olduğunu biliyor musun? Mucizeler ara ve masalları dinle.* Cadılarla, hayret verici olaylarla, lanetli yerlerle ilgili uyarı öyküleri idi bunlar. Sıradan insanların anlamadığı şeylerin kılavuzlarıydı. Bazen sadece halk öykülerinden ibarettiler ama bazen de Grishalar oralara gizlenir,

güçlerini saklar, korku içinde yaşarlardı. Bunlar yardım edebilecekleri Grishalardı.

Onlara gerçeği söyle, Nina.

Nina kollarını ovuşturdu. *Ağızındaki kemiği bırakmayan bir köpek kadar inatçısın, Matthias.*

Bir kurt kadar. Sana hiç, çizmelerimi onun erişemeyeceği bir dala bağlamasam Trassel'in çizmelerimi nasıl yok edebileceğini anlatmış mıydım?

Anlatmıştı. *Paremin* etkisinden kurtulmaya çalışırken, dikkatini dağıtmak için Matthias ona bir sürü öykü anlatmıştı. Hayatta kalmasını sağlamıştı. Neden kendisi de onun için aynı şeyi yapamamıştı?

“Lanetler, suyu bozulan nehirler,” diye devam etti Nina. “Bunların bir anlamı yoksa güneye devam ederiz ve ikinize de harika bir akşam yemeği ısmarlarım.”

“Fjerda’da mı?” dedi Adrik. “Mecbur değilsin.”

“Ama haklıysam...”

“Tamam,” dedi Adrik. “Ravka’ya haber yollayıp yeni bir limana geçmemiz gerektiğini söylerim. Sonra da Gäfvalle’ye gideriz.”

Fısıltılar hafifleyip mırıltılara dönüştü.

“Nina...” Leoni tereddüt etti. “Orası uçsuz bucaksız bir yer. Çok güzel bir ülke. Onun için bir yer bulabilirsin.”

Nina karanlık suya, kıyıda parıldayan ışıklara baktı. *Ona bir yer bul.* Sanki Matthias eski bir gardırop ya da doğru miktarda güneşiğine ihtiyaç duyan bir bitkiydi. *Onun yeri benim yanımda.* Ama bu artık doğru değildi. Matthias artık yoktu. Geride bir tek bedeni kalmıştı ve Leoni’nin özenli bakımı olmasaydı, o da uzun süre önce çürüyüp yok olurdu. Nina gözyaşlarının boğazını zorladığını hissetti. *Ağlamayacaktı.* İki aydır Fjerda’daydılar. Hemen

hemen kırk Grisha'nın Fjerda hâkimiyetinden kaçmasına yardım etmişlerdi. Yüzlerce kilometrelik çorak toprakları ve karlarla kaplı ovaları aşmışlardı. Matthias'ı gömebileceği fazlasıyla yer görmüşlerdi. Bunun yapılması gerekiyordu. Yapılacaktı. Ona verdiği sözlerden birini yerine getirmiş olacaktı.

“Bununla ilgileneceğim,” dedi.

“Bir şey daha,” dedi Adrik. Nina onun her zamanki gibi sakin değil, emreder gibi konuştuğunu fark etti. “Görevimiz bize katılacak olan kişileri ve mültecileri bulmak. Gâfvalle’de neyle karşılaşsak karşılaşalım, oraya bir savaş başlatmak için gitmiyoruz. Bilgi toplayacağız, iletişim yollarını açacağız ve isteyenler için bir kaçış yolu bulacağız, o kadar.”

“Planımız bu,” dedi Nina. Parmaklarını eldivenlerinin içindeki kemik parçalarına götürdü.

Ama planlar değişebilirdi.

Zoya'nın itirazlarına rağmen, Nikolai Ivets'te kalmayı reddetmişti. Zihninde bir plan oluşmaya başlamıştı ve bir gününü daha bir ticaret zirvesine harcamak istemiyordu. Hiram Schenck'le ya da onun evlilik çağındaki kızlarıyla ilgilenmiyordu ve Kerch Tüccar Konseyi'nin bir üyesiyle tekrar konuşması gerektiğinde de bunu kendi şartlarına göre yapacaktı.

Böylece, başkentte ilgilenmesi gereken bir sürü iş olduğu halde, ilk durağının Kont Kirigin olması gerekiyordu. En değer verdiği Fabrikatör'den biraz bilgi alması gerekiyordu. Bir kural olarak, insanın bir zevk mekânını ziyaret etme fırsatı varsa, bunu yapmalıydı. Özellikle de o mekân gizli bir laboratuvar için bir kılıf oluşturmaktaysa.

Yaşlı Kont Kirigin, Ravka'nın düşmanlarıyla silah ve bilgi –ve bilinmeyen diğer her şeyin– ticaretiyle büyük bir servet yapmış olan Batı Ravkalı bir tüccardı. Ama oğlu Halmhend'de Nikolai'a hizmet etmişti ve büyük servetini korumanın, unvanının elinden alınarak gözden düşmekten ve babasının vatan hainliğinden son- suza dek hapse atılmasını görmekten kurtulmanın karşılığında,

genç Kirigin tahta hem para hem de sadakat yemini etmişti. Gayet mantıklı bir pazarlıktı bu.

Nikolai'ın talepleri alışılmışın dışında olmuştu: Kirigin zaten biraz çapkın bir adamdı. Artık yozlaşmış bir hayat yaşayacak, çılgınca para harcayacak ve kötü nam salmış bir hovarda ve sosyal basamakları tırmanan bir kişi olarak yaşamını sürdürecekti. Genç Kont bu rolü coşkuyla üstlenmiş, ahlaksızlıkla ün yapan muhteşem partiler vermiş; daha önemli unvanları ve daha eskilerden kalma olmakla birlikte daha az miktarda servetleri olan Ravka soylularının evlerine sızabilmek için elinden geleni yapmıştı. Saçma sapan giysiler giyiyor, aşırı içki içiyor ve isminin zenginlik ve soytarılıkla anılmasına neden olan aptalcasına neşeli bir tavır takınıyordu. Onun için *Gritzki's'in oğlu çok sorunlu ve hayatta pek bir şey yapamayacak gibi gözüküyor ama en azından bir Kirigin değil*, deniyordu.

O yüzden Kirigin, Os Alta'nın hemen doğusunda uçsuz bucaksız bir araziyi satın aldığı anda, kimse bunu önemsememişti. *Elbette, Kirigin başkente yakın olmak istiyor*, diye fısıldıyordu insanlar oturma odalarında ve salonlarda. *Hiç şüphesiz, Kral'ın ve eski ailelerin gözüne girmeye çalışıyor. Ama aklı başında ve iyi yetişmiş hangi adam kızının o zıpcıktı gibi birinin yakınlarında olmasına izin verir?* Peki ya Kirigin birkaç Zemeni dehasını tutup da, Ravka topraklarında eşi benzeri görülmemiş bir zevk malikânesi tasarlamalarını istediğinde ne olmuştu? Öyle bir yerdi ki burası, müthiş bir hafriyat yapılması ve binlerce işçinin yoktan bir vadi yaratması gerekmişti. Yeraltında bir buçuk kilometre uzunluğunda bir şarap mahzeni olduğu ve Dalgaların Hâkimlerinin doldurması ve tekneyle aşması günlerce süren kocaman bir göl oluşturulduğu söylendiğinde bile kimse gözünü dahi kırpmadı.

mıştı. Kirigin sıcak hava balonlarına merak saldığında başlarını sallamışlar, gezdiği ovalar sık sık pus altında kaldığında, elleriyle ağızlarını kapatıp gülmüşlerdi. *Müsrifçe, garip, saçma*, demişlerdi onun bu yaptıkları için. Hepsi de Kirigin'in muhteşem ziyafetlerine davet edilmeyi ummuştu.

Kirigin muhteşem malikânesine Yıldızlı Kovuk anlamına gelen Lazlayon ismini vermişti ama malikâne o kadar pus ve nem altında kahyordu ki oradan genellikle Yıldızlı Batakılık olarak söz ediliyordu. Verdiği partilerse gerçekten de efsaneviydi. Ama bunlar aynı zamanda Ravka'nın geleceği için gerekli olan büyük bir yalanın parçasıydı.

Sonradan anlaşıldığı üzere, Kirigin'in şarap mahzeni bir buçuk değil, yedi buçuk kilometre uzunluğundaydı ve aslında bir şarap mahzeni de değil, silah üretimine ayrılmış bir yeraltı deposuydu. Göl de denizaltı taşıtlarının prototiplerini ve Nikolai'nın yeni hava savaş ürünlerini üretmek için kullanılıyordu. Vadiyi saran o yoğun pus da bölgeyi meralı gözlerden ve Fjerda hava gözlem faaliyetlerinden gizlemek için sık sık Rüzgârın Hâkimlerine destek veriyordu. Balonlu ova aslında bir hava meydanıydı; şık bahçeler deneysel hava taşıtlarının denenmesi için kullanılan iki uzun ve düz pisti gizliyordu ve Kirigin'in sık sık fırlattığı havai fişekler de tüfek ve topçu ateşi seslerini örtüyordu.

Elbette, işin içinde gizemli Zemeni mimarlar yoktu. Yıldızlı Batakılık'ı Nikolai tasarlamıştı ama inşaat masrafları genç Kont Kirigin'in servetiyle karşılanmıştı. Kral zaman zaman bir konuk olarak orayı ata binmek, ava çıkmak ya da Kont'un harikulade şaraplarını tatmak için ziyaret ediyordu. Ama daha çok özel girişlerinden birinden geçerek gizlilik içinde oraya gidiyor ve son girişimiyle ilgili gelişmeleri yerinde görmek istiyordu.

Nikolai, Yıldızlı Batakılık'a her girdiğinde heyecan duyardı. Os Alta'daki saray hayaletlerle doluydu. Babasının işlediği suçlarla. Annesinin zaaflarıyla. Karanlıklar Efendisi'nin gölge askerleri, Kartal Yuvası'nın pencerelerini kırarak içeri dalarken, ağabeyinin kanlar içinde yere yığılışıyla ilgili anılarla. Ama Lazlayan, Nikolai'ın eseriydi. Orada, gecelerine hükmeden ve rüyalarına musallat olan iblis, mantığını kullandığı, ilerlemeyle ilgili umutları olduğu ve infilak ettirilecek devasa şeyler inşa ederek geçirdiği mutlu zamanlar sayesinde kısa bir süre için dahi olsa ortadan kayboluyordu. Ama Yıldızlı Batakılık icatları için bir oyun alanı olmakla kalmıyordu. Orası aynı zamanda, Birinci ve İkinci Orduların güçlerinin, geleneksel silahların ve Grisha gücünün de yepyeni bir şeye dönüştürüleceği yerd.

Umarım öyle olur, diye düşündü Nikolai, Tolya'yla birlikte ana evin ön basamaklarına vardığında. *Yoksa Ravka'nın savaş sandığından geriye kalanları orada harcayacağım ve elimde bir öbek paslı pervaneden ve tekneyle açılmanın sıkıcı olduğu buz gibi bir gölden başka bir şey kalmayacak.*

Ravka'nın onun için pek çok anlamı vardı: Sürekli olarak kur yapması gereken görkemli bir leydi, tek başına ayakta kalmamak için direnen inatçı bir çocuk ve genellikle boğulan bir adam vardı orada. Nikolai onu ne kadar kurtarmaya çalışırsa çalışsın, adam bir o kadar direniyordu. Ama Yıldızlı Batakılık'ın bilim adamlarının ve askerlerinin yardımıyla, ülkesinin kıyıya çıkmasını sağlayabilirdi.

"Ekselansları!" dedi Kirigin onu karşılamak için merdivenden inerken. Turuncu saçları düzgünce şekillendirilmişti ve üstünde mor renkli bir ceket ve günün o saatine kesinlikle uygun olmayan sırmalı ipek kumaştan bir gömlek vardı. Kirigin, zeytin renkli

sade bir kıyafet giymiş, görkemli iri yarı atının üstünde olan Tolya'nın yanında, yanlış oyuna girmiş bir oyuncu gibi duruyordu. "Bana geleceğinizi haber vermezseniz sizin için en iyi eğlenceleri nasıl hazırlamamı bekleyebilirsiniz?"

"Ah, Kirigin," dedi Nikolai, Kont'un resmi bir şekilde ona sarılmak için eğilmesini görmezden gelip sırtına bir şaplak indirerek. "Doğaçlama yapmayı sevdiğini biliyorum."

"Şarap mahzenini ziyaret etmek kusursuz bir başlangıç olur. İçeri gelin lütfen."

"Tolya ve ben arazide biraz atla dolaşmayı tercih ederiz. Kış için avlanacak mısınız?"

"Elbette, Ekselansları. Bu kış ısınabilmek için avlanmamız gerek. Bunu yapamazsak da, el koyduğum üç yüz şişe Kerch brendisi işimizi görür."

Azizler aşkına. Nikolai bazen Kirigin'in sefil bir adamı oynama rolünü fazla ciddiye aldığından endişeleniyordu. "Kabinemin tamamını sarhoş etme yeter," dedi. "Elime birkaç aklı başında bakan kalsın istiyorum."

"Elbette, elbette," dedi Kirigin, yüzünde belirgin bir umut ifadesiyle yola bakarak.

Zavallı ahmak. "Zoya doğrudan başkente gitti."

Kirigin boğazını temizledi. "Önemli değil. Sadece sevdiği li-körü hazır edeyim mi diye merak etmiştim. Komutan Nazyalensky iyi mi?"

"Bir resim kadar güzel ve öfke dolu."

"Gerçekten de çok hoş, değil mi?" dedi Kirigin hülyalı hülyalı. "O halde, sizi daha fazla tutmayayım. Acaba... ona saygılarımı yolladığımı söyler misiniz?"

"Azizler aşkına," diye homurdandı Tolya. "Sizi kahvaltıda çiğ çiğ yer."

Kont sırttı. “O kadar da kötü bir fikir olmayabilir.”

“Kirigin, eski dostum,” dedi Nikolai. “Sen iyi bir adamsın. Neden kendine avlanmaktan hoşlanan ve müsrif bir kişiye sıcak bakabilecek iyi bir kız bulmuyorsun?”

Kirigin küçük bir çocuk gibi huzursuzca kıpırdandı. “Komutan Nazyalensky’nin soğuk görünümünün şefkat dolu bir ruhu gizlediğini düşünmeden edemiyorum.”

Tolya alaycı bir sesle güldü. “Kalbinizi bir süzgeçten geçirip de içer o.”

Kirigin dehşet içinde kalmıştı ama Nikolai, Tolya’nın doğruyu söylediğinden şüpheleniyordu. Zoya’nın güzelliğiyle ilgili o tuhaf gerçeği ve erkeklerin bununla ilgili öyküler uydurmaya bayıldığını biliyordu. Onun geçmişte incindiği için gaddar bir kadın olduğunu söylüyorlardı. Buz gibi olduğunu çünkü onu ısıtacak doğru erkekle karşılaşmadığını iddia edenler de vardı. Sert yanlarını yumuşatmak ve mizacını tatlı hale getirmek için her şeyi yapabileceklerini söylüyorlardı ama bunun neresi eğlenceliydi? Zoya’nın yoldaşlığı sert bir içki gibiydi. Destekleyiciydi, ancak etkisini kaldırmayacağınız takdirde içmemek daha iyiydi.

Nikolai tekrar atına bindi. “Komutan Nazyalensky’nin soğuk görünümü aslında onun daha da buz gibi olan içini gizliyor ama ona sevgilerini yolladığını söylerim elbette.”

Atını dürtüp yola koyuldu ve Tolya da onun peşinden gitti. Birlikte ana evin doğu tarafına paralel olan çakıl taşlı yolda ilerlemeye başladılar. Nikolai evin pencerelerinden salonlarda ve oyun odalarında müzik çaldığını duydu. İpekli giysilere ve mücevherlere bürünmüş kişiler ve üstünde bir amiral şapkasından başka bir şey olmayan ve koridorda koşarken kaşıkla bir tencereye vuran bir adam gördü.

Tolya'nın kaşlarının arasındaki çizgi içine tohum ekilecek kadar derinleşti. "Tahtın bu tür eğlencelerle ilişkilendirilmemesi gerekir."

"Haklı olabilirsin," dedi Nikolai. "Ama Ravka halkı liderlerinin biraz tuhaf olmasından hoşlanır. Çok erdemli bir adama güvenmezler."

Tolya altın renkli gözlerini kıstı. "Peki, siz bu kadar salak bir adama gerçekten de güveniyor musunuz?"

"Bunu onaylamadığımı biliyorum. Ama Kirigin ondan istediğim rolü oynadı. Çok zeki bir adam olmayabilir ama bana sadık."

"Zoya'nın onunla ilgileceğini düşünüyor olamaz."

"Umalım da asla ilgilenmesin. Bir ayıyla vals yapmaya çalışması bile zavallı Kirigin için daha isabetli bir şey olur."

Yine de, ne Zoya'nın ne de Tolya'nın genç Kont'u yeteri kadar takdir etmediklerini düşündü Nikolai. Kirigin'in nazik hali ve hırstan yoksun oluşu, temiz kalbini gizliyordu. Ülkesine karşı görevleri konusunda romantik fikirleri olan ve babasının yaptıklarından son derece utanç duyan, şerefli bir adamdı. Bu da Nikolai'ın anlayabildiği bir şeydi. Nikolai kendi babasının şöhretinin de fazlasıyla farkındaydı. Lazlayon'a alenen yaptığı ziyaretlerinin sayısı bu yüzden asgari seviyede tutuyordu. Tahta çıkmayı düşünmeyi başladığı andan itibaren, babasından daha iyi bir adam ve ağabeyinin ummuş olabileceğinden daha iyi bir kral olması gerektiğini biliyordu. Vasily, Karanlık Efendisi tarafından öldürülmüştü ve Nikolai elinden geldiğince onun için yas tutmaya çalışmıştı ama aslına bakılacak olursa, ağabeyinin zamansız ölümü gayet zamanında gerçekleşmişti.

Nikolai, Tolya'yla birlikte çakıl taşlı yoldan ayrılır ayrılmaz, çalılıkların arasından iki nöbetçinin çıktığını görünce memnun

oldu. Mutfaktaki aşçı yamağından seyise ve baş kâhyaya kadar Kirigin'in hizmetkârlarının tamamı Kral'ın casuslarından oluşuyordu.

"Gökyüzünde şahin var mı?" diye seslendi Nikolai, güvenlik protokollerini çiğnemedi geçmelerini sağlayacak olan kodu kullanarak.

"Hayır, ama ormanda tilki görüldüğünü duyduk," dedi adamlardan biri ve iki nöbetçi işlerinin başına döndüler.

Kodlar her hafta değişiyordu ve bu yöntem Yaldızlı Bataklık'ta dönen olayları gizlemenin yollarından sadece biriydi.

Gölün güney kıyısına tuhaf bir pus çökmüştü ve Nikolai ancak Tolya'yla birlikte pusun arasından geçtiğinde Grisha ve Birinci Ordu mühendisleriyle dolu iskeleleri gördü. Gölde Nikolai'ın kayıklı gemi filosunun son prototipleri yüzüyordu. Gerçek filo Ravka kıyısındaki gizli bir karargâhta inşa edilecekti: Birliklerden hava taşıtlarına kadar her şeyi taşıyabilecek ufak topçu ve büyük nakliye gemilerinden oluşuyordu bu filo. Tabii, Nikolai bu proje için gerekli parayı bulabildiği takdirde. Kirigin bile kocaman bir donanmayı modern hale getirecek kadar varlıklı değildi.

Nikolai orada kalıp testleri izlemek isterdi ama o gün başka işlere öncelik vermesi gerekiyordu. Tolya'yla atlarını yosun kaplı mağaralardan birinin yanına bağlayıp içeri girdiler. Havanın nemli olması gerekirdi ama mağara gerçek değildi ve laboratuvarlardaki ve iç kısımdaki geçitlerdeki nem oranı tamamıyla Rüzgârın Hâkimleri tarafından ayarlanıyordu. Nikolai sahte bir deniz zambağı kümesinin arasındaki taşın üstündeki doğru çentiği buldu ve başparmağını oyuğa bastırdı. Taş yana kaydı ve ortaya pirinçten bir odacık çıktı. Bir kolu çekince kapı kapandı ve Tolya'yla, Kirigin'in meşhur şarap mahzenine kadar altı kat aşağıya inmeye

başladılar. Oraya arazinin çeşitli yerlerindeki gizli asansörlerle de inilebiliyordu.

“Bu kısımdan nefret ediyorum,” diye homurdandı Tolya. “Gömülmekten farksız.”

Nikolai onun Güneşin Elçisi’yle birlikte geçirdiği zamanda bir mağarada ölmekten kıl payı kurtulduğunu biliyordu. “Sen yukarıda bekle. Yeni motorları denemelerini izle. Başarılı olduklarına dair bir rapor beni mutlu ederdi.”

Tolya uzun siyah saçlarını biraz daha sıkıca bağladı ve dövme-i iri kollarını göğsünde kavuşturdu. “Tamar korkuların yabani otlar gibi olduğunu söyler. İlgilenmezsen iyice çığırından çıkarlar, der.”

Tamar için sorun yoktu. Tolya’nın ikiz kardeşi gerçekten de korkusuzdu. “Kendini yeraltına inmeye zorlamak, senin için hafif bahçe işleriyle uğramak gibi bir şey mi o halde?”

Tolya çenesini sıktı. “Bu korkuyla yüzleşmezsem, onu asla aşmam.”

Nikolai bir şey dememeyi tercih etti. Tolya’nın gür kaşlarının ve sıktığı çenesinin üstündeki boncuk boncuk terler bir işaretse, yeraltına yaptıkları bu ziyaretlerin ona bir faydası oluyor gibi görünmüyordu. Ama savaş hepsinde yaralar bırakmıştı ve Tolya’nın kendi yaralarını dilediği gibi tedavi etmeye hakkı vardı. Nikolai eldivenlerinin içinde parmaklarını gerdi ve parmaklarındaki kapkara yara izlerini düşündü. *Canavarın gözünün içine bakacak cesaretim olur muydu?* Yanıtı kesinlikle bilmiyordu.

Asansörün kapıları açılınca, bir başka pirinçten yapılmış odaya girdiler ve karşılarına kalın çelik bir kapı çıktı. Nikolai, Ketterdam’daki usta bir hırsızdan öğrendiği bir yöntemle Schuyler şifreli kilitlerini açmaya koyuldu. Bir saniye sonra kapı açıldı ve kendini evinde buldu.

Laboratuvarlar dört ana bölüme ayrılmıştı ama ihtiyaç olduğunda hepsi birlikte işleyebiliyordu: topçu ve vücut zırhlarının, deniz ve hava kuvvetleri silahlarının yapıldığı ve hem *jurda pa-rem* için bir antidot hem de Grishaların bağımlı olmadan güçlerini arttırabilecek bir ilaç türü geliştirmeye adanmış olan laboratuvarlardı bunlar. Nikolai'ın uğradığı ilk yer, her zaman laboratuvarlar olurdu. Antidotla ilgili olarak son raporlardan sonra içinde oluşan kuşkuları teyit etmek için kısa bir süre Simyacısıyla görüştü ve Üçler Erki'yle paylaşmak için antidottan ufak bir tüp örnek aldı. Nikolai yapacağı öneri için, elinde danışmanlarına gösterecek somut bir şey olsun istiyordu.

David Kostyk'i bulmaları biraz daha uzun sürdü çünkü Fabrikatör laboratuvarın bütün bölümlerinde çalışıyordu. Ama nihayet onu yeni denizaltılarının ufak örneklerinin son prototiplerinin yapıldığı devasa tankların orada birkaç taslağın başında buldular. Mor renkli Fabrikatör *keftas*ının kolları yıpranmıştı ve kötü kesilmiş kahverengi saçları ona derin düşüncelere dalmış uzun tüylü bir köpek görünümü vermişti.

Nikolai camın arkasından denizaltı filosu *izmars*'yanın son versiyonunu gördü. Filo karadayken hantal gözüküyordu: Geniş ve basıktı ve sanki biri kaliteli bir metal parçasını alıp döverek kanatlı bir krep haline getirmiş gibi biçimsizdi. Ama gemiler suyun altındayken, kıvrak bir şekilde süzülebiliyor, hareketleri Dalgaların Hâkimleri tarafından yönlendirilen ve tayfalar için Rüzgârın Hâkimlerinin gücü ve Nikolai ve David'in kusursuz hale getirmek için neredeyse bir sene uğraştığı bir filtre sayesinde solunabilir bir havanın sağlandığı girintili çıkıntılı, zarif, avcı gemilere dönüşüyordu. Esas zorluk, filoyu silahlandırmak olacaktı. Gemi-ler ancak o zaman gerçek bir köpekbalığı sürüsü haline gelecekti.

Sonra mı? Sonra, Ravka'nın düşmanlarının kaç savaş gemisi inşa ettiğinin önemi kalmayacaktı. *Izmars*'ya yüzeye bile çıkmadan dünyanın okyanuslarında görünmeden ilerleyebilecek ve saldırıda bulunabilecekti. Deniz savaşlarının yüzünün değiştirecekti.

David füze hedefleme konusunu geliştirdikleri sarkaç ve vana sisteminin orada Nadia Zhabin'le konuştuğu yerde başını kaldırdı. "Bugün yüzey motorlarını deniyorlar," dedi.

"Sana da günaydın, David."

"Sabah oldu mu?"

"Günbatımı bunun ilk işaretiydi," dedi Nikolai. "Yeni füzeler nasıl?"

"Hâlâ rotada kalmaları için uğraşıyoruz," dedi Nadia. Yüzü solgundu ve sivri yüz hatları tanktan yansıyan ışıktaki mavimsi gözüktüyordu. Erkek kardeşi Adrik'le birlikte Güneşin Elçisi'nin yanında savaşmış olan bir Rüzgârın Hâkimi'ydi ama esas potansiyeli silah tasarımı alanında ortaya çıkmıştı. *Izmars*'yanın geliştirilmesinde önemli bir rol oynamıştı. "Yaklaşık bence."

Nikolai'nın içindeki mucit bu habere sevinmesine rağmen, hissettiği coşku Ivets'te Hiram Schenck'le yaptığı konuşmayla bastırılmıştı. Kerch'ün ensesinde olduğunu hissedebiliyordu ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

Nikolai'nın Nólniki'si için iki kuralı vardı: Yıldızlı Bataklık'ta çalışan bilim adamları ve askerler sadece Birinci ya da İkinci Ordu'nun değil, her ikisinin de üyesiydi. Birinci kural, bunların her şeyden önce hırsızlık yapabilmeleriydi. Düşmanlarının işlerini çalıp bunları onların aleyhine kullanabilmeliydiler. Teknolojiyi daha iyi hale getirmenin yollarını buldukları müddetçe, Ravka'nın buna daha önce ulaşması önemli değildi. Fjerdalılar vagonları ve zırhlı tank taburlarını çekebilen bir motor geliştirmişlerdi. Ravka-

lılar da bunu devasa gemileri hareket ettirecek kadar güçlü hale getirmişlerdi. Fjerdalıları kullanmak için Rüzgârın Hâkimlerinin becerisine ihtiyaç duymayan çelik hava taşıtları inşa etmişlerdi. Ravkalı Fabrikatörler de o tasarımı çalıp daha güvenli olan ve hafif alüminyumdan yapılmış daha ince uçaklar inşa etmişlerdi. İkinci kural mı? Hızlı çalışmaları gerekiyordu. Fjerda son bir senede askeri teknolojide büyük adımlar atmıştı –bunu nasıl başardıklarını bilmiyordu– ve Ravka’nın onların hızına yetişmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Nikolai masadaki taslaklara hafifçe vurdu. “Yüzey motorları için yapacağımız yakıt testleri iyi giderse, *izmars*’yanın işler hale gelmesi ne kadar sürecek?”

“Birkaç hafta,” dedi Nadia.

“Mükemmel.”

“Ama daha fazla çelik olmadan hiçbir şey üretemeyiz.”

“Daha fazla çeliğiniz olacak,” diye vaat etti Nikolai. Gerçeği söylediğini umuyordu.

“Teşekkür ederiz, Ekselansları,” dedi Nadia gülümseyip eğilerek.

Nedense Kral’a olan güveni hâlâ tamdı ama Nikolai onun kendinden bu denli emin olmasının ona güven vermesi mi yoksa endişelendirmesi mi gerektiğinden emin değildi. Paslı ve eski püskü bir makine olan Ravka’nın işlemesi için her zaman bir çözüm bulmuştu. Bunu en ihtiyaç duydukları zamanda biraz daha fazla para bularak, doğru zamanda doğru müttefiklikleri kurarak ve güçsüz olan mevcut ordularının sınırlarda düşmanları tarafından komuta edilen kalabalık güçlerin dengi olabilmesini sağlayan bir icat geliştirerek yapmıştı. Nikolai için, her bir sorun her zaman bir Fjerda motoru tarafından sunulandan farksız bir fırsat sunardı.

Onu parçalara ayırır, nasıl işlediğini anlar, sonra da bu parçaları aleyhinize değil, lehinize işleyen bir şey inşa etmek için kullanırdınız.

İblis aynı fikirde değildi. İblis sorun çözmekle, devlet idaresiyle ya da gelecekle ilgilenmiyordu. Öldürülebilecek ve yenilebilecek şeylere karşı hissedilen açlıktan ve o anki ihtiyacın giderilmesi için duyulan istekten başka bir şey değildi o.

Bir yolunu bulacağım. Nikolai hayatı boyunca buna inanmıştı. İradesi sadece kaderini değil, kişiliğini de şekillendirmeye yetmişti. İnsanların görmesini istediği şey olmayı seçmişti: itaatkâr bir oğul, sorumsuz bir serseri, becerikli bir asker ve kendine güvenen bir politikacı. Canavar bunların hepsini tehdit ediyordu. Üstelik de kendileri onu uzaklaştırmanın bir yolunu bulmaya altı ay öncekinden daha fazla yaklaşmamışlardı. Yola devam etmekten başka yapacak bir şey var mıydı? Daha küçük hayvanlar bir tuzağa yakalandıklarına sızlanıp debelenirlerdi. Tilkiyse kurtulmanın bir yolunu bulurdu.

“David, dün gece burada mı uyudun yoksa?” diye sordu Nikolai.

Fabrikatör kaşlarını çattı. “Sanmıyorum.”

“Geceyi burada geçirdi,” diye onayladı Nadia. “Aslına bakarsanız uyumadı bile.”

“*Sen* uyudun mu?” diye sordu Nikolai.

“Ben... Bir ara kendimden geçmişim,” diye kaçamak bir yanıt verdi Nadia.

“*Seni* eve, Tamar’a götüreceğim.”

“Ama yakıt testleri için ona ihtiyacım var,” dedi David.

“*Seni de* eve, Genya’ya götüreceğim,” dedi Nikolai.

“Ama...”

“Karşı çıkma, David. Sen böyle yaptığında, otoritemi sergi-

lemek için bir şeyleri havaya uçurmak istiyorum. Üçler Erki'nin bir arada olması gerekiyor. Sana ve Nadia'ya yeni bir *izmars*'ya prototipi üstünde çalışmanız için ihtiyacım var.”

Nadia gözlerine düşen sarı saçlarını geriye itti. “Derhal başlayabilirim, Ekselansları.”

“Muhteşem becerilerini göstermek için acele etme. Bu prototipin işe yaramadığından emin olmanızı istiyorum.”

David taslaklarını toplamaya, kalemlerini ve malzemelerini dikkatle düzenlemeye koyuldu. “Mantıklı bir şey söylemediği zamanlardan nefret ediyorum.”

Nadia kaşlarını kaldırdı. “Ekselanslarının bir nedeni vardır herhalde, değil mi?”

Her zaman var. Mecbur kalırsa, boğulan bir adamı bağıra çağıra ve tekmeler atarak kıyıya sürüklerdi. Hem de iblis ne yapmak isterse istesin.

“Ufak bir oyun sergileyeceğim,” dedi Nikolai, ay ışığıyla aydınlanan bir gölü ve orada çıkarmak istediği büyük karmaşayı hayal ederek. “Bunun için de doğru dekora ihtiyacım var.”

Gäfvalle.

Kasabaya yaklaştıkça, zihninde hışırdayan fısıltıları duymazdan gelmesi zorlaştı. Nina bazen belli belirsiz anlayabildiği silik şekilli birtakım sözcüklerin seslerini duyduğuna yemin edebilirdi. Diğer zamanlardaysa, bu ses sazların arasında esen rüzgârda kayboluyordu.

Söyle onlara, aşkım.

Ama söyleyecek ne vardı? Bu ses önemli bir şey olmayabilirdi. İşitsel bir halüsinasyon, *parem* ile arasındaki savaştan geriye kalan bir şeydi belki.

Ya da ölüler ona yol gösteriyorlardı.

Kasaba alçak bir dağın gölgesinde, yüksek bir uçurumun kenarına inşa edilmiş, önceleri bir kale olan, sonraysa bir cephane fabrikasına dönüştürülen devasa bir yapının altındaydı. Ama bu eski fabrikanın da yeni bir şeye dönüştürüldüğü belliydi. Bu, etraftaki vagonlar ve fabrikaya girip çıkan insanlardan anlaşılıyordu. Ama ne amaçla?

Kasabada kalabilecekleri doğru düzgün bir han yoktu. Sadece iki odası şu anda zaten tutulmuş olan bir pansiyon vardı. Pansiyonun sahibi onlara tepedeki manastırın da bölgeye gelenleri kabul etmeye başladığını söyledi.

“Manastırdaki hanımlar askerlerin çamaşırlarını yıkıyorlar,” dedi adam. “Angarya işler için birilerinin onlara yardım etmesinden de memnun oluyorlar.”

“Eski fabrikanın yeniden açılmasıyla hareketli günler yaşanıyor olmalı,” dedi Nina, Fjerda dilinde. “İşler açısından iyi olmalı.”

Pansiyon sahibi başını salladı. “Askerler bir sene kadar önce geldiler. Kasabadan kimseyi işe almadıkları gibi, tüm pisliklerini de nehre attılar.”

“Bunu kesin olarak bilmiyorsun,” dedi barda bezelye soymakta olan şişman bir kadın. “Nehir daha askerler gelip de fabrikayı işletmeye başlamadan önce madenlerin atıklarıyla dolmuştu.” Kadın uzun uzun Nina’ya ve diğerlerine baktı. “Yabancılarla sorunlardan söz etmenin bir faydası yok.”

Kadının verdiği mesajı alıp ana sokağa çıktılar. Şaşırtıcı derecede güzel bir kasabaydı. Binalar ufak ve şirindi, sivri çatıları vardı ve kapıları parlak sarı, pembe ve mavi renklere boyanmıştı.

Leoni eski fabrikanın bulunduğu dağa ve karanlık pencereli büyük ve kare biçimli binalara baktı. “Orada tüfek ya da cephanelik üretiyor olabilirler.”

Adrik’in yüzündeki ifade her zamankinden de karamsardı. “Ya da şu çok sevdikleri yeni zırhlı tanklardan üretiyorlardır.”

“Durum böyleyse, başkente vereceğimiz yeni haberler var demektir,” dedi Nina. Verecekleri tek haberin bu olmayacağını umdu.

Nina kasabada, Hringsa ağına adanmış olmadığını bildiği o yerde Azizlerle ilgili işaretler görünce şaşırdı. Bunları yolda da görmüştü: Djel'in kutsal dişbudak ağacı yerine, Sankta Alina'nın sembolünü taşıyan sunaklar, Rimeli Sankt Demyan'ın bir dükkân vitrinindeki ikonası, Sankt Feliks'in kutsamasını temsilen bir kapının üstüne asılmış iki dikenli dal... Ravka'nın dört bir yanında mucizelerden ve tuhaf olaylardan söz ediliyordu ve Azizlere karşı ortaya çıkan bu yeni heves Fjerda'yı da ele geçirmiş gibiydi. Yakınlarda askerler varken, aleni bir biçimde dine karşı bir tavır sergilemek riskliydi ama bunlar belki de fabrikada nöbet tutan askerleri sevmeyen kasaba halkının ufak isyanlarıydı.

Manastır kasabanın kuzeydeki eteklerinde, tepedeki fabrikanın hemen hemen tam altındaydı. Bembeyaz taşlardan yapılmış bir binaydı ve kalesini arayan bir kule gibi görünmesine neden olan küçük, kubbeli bir çatısı vardı Bitişişindeki büyük şapel de sağlam ve kabaca kesilmiş kütüklerden yapılmıştı ve ön tarafında, karmaşık düğümler oluşturacak şekilde örülmüş dişbudağı dallarından bir girişi vardı.

Kızaklarını ahırlarda bırakıp manastırın yan kapısının zilini çaldılar. Açık mavi renkli, nakışlı bir rahibe adayı önlüğü giymiş genç bir kadın kapıyı açtı. Az sonra Başrahibe'yle görüştüler. Yaşlı kadının üstünde lacivert yünlü bir elbise vardı. Tombul yanakları elma gibi kıpkırmızıydı. Yüzündeki kırışıklıklar yaşlılıktan oluşmuş gibi durmuyor ve adeta birisi tarafından düzgün bir şekilde çizilmiş, silik çizgilere benziyordu.

Nina kendilerini tanıttı, ürünlerini satan bir tüccar çift için bir tercüman olarak çalıştığını anlattı ve bölgeyi keşfederken manastırda bir yerde kalıp kalamayacaklarını sordu.

“Fjerda dili biliyorlar mı?”

“*Bine,*” dedi Adrik. *Biraz.*

“*De forenen,*” dedi Leoni gülümseyerek. *Öğreniyoruz.*

“Kocanız nerede?” diye sordu Başrahibe, Nina’ya.

“Denize açıldı,” dedi Nina bakışlarını elindeki gümüş yüzüğe çevirerek.

“Djel onu korusun. O halde bir asker değil.”

“Bir balıkçı.”

“Ah, anladım,” dedi Başrahibe, bu meslekteki ölümlerin kansız olmasından memnun kalmamış gibi. “Sana ve Zemeni kadına, giriş katının arka tarafında mutfaklara yakın odaları verebilirim. Ama kocasının ahırlarda kalması gerekecek. Kızlara pek bir zararı olabileceğini sanmam,” dedi Adrik’in paltosunun iğneyle tutturulmuş koluna bakarak. “Ama yine de orada kalması daha iyi olur.”

Başrahibe de insanların sık sık Adrik’in yanında yaptığı gibi düşüncesizce bir laf etmişti ama Adrik hoş bir ifadeyle gülümsemekle ve sağlam eliyle haftalık ücreti uzatmakla yetindi.

Başrahibe onları yemek odasına ve ahırlara götürürken, manastırın günlük rutininden söz etti. “Kapılar her gece saat onda çanların çalmasıyla birlikte kapanır ve sabaha kadar açılmaz. Sizden ders çalışan kızları rahatsız etmemeniz için, o saatlerde kitap okumanızı ya da sessizce meditasyon yapmanızı istiyoruz.”

“Hepsi rahibe adayı mı?” diye sordu Nina.

“Bazıları Kuyu Bakireleri olacak. Diğerleri de ailelerine ya da kocalarına geri dönene dek eğitim almak üzere buradalar. Orada ne taşıyorsunuz bu arada?” diye sordu Başrahibe kızağa bağlı olan muşambanın bir kenarını kaldırarak.

Nina’nın içinden kadının eline vurmak geçti. Ama heyecanla

öne atılıp muşambanın iplerine uzandı. “Bu çift yeni bir tüfek doldurucusu icat ettiler.”

Leoni hemen paltosunun cebinden renkli bir broşür çıkardı. “Fiyatlar çok makul ve yeni yılda büyük satışlar yapacağımızı düşünüyoruz,” dedi. “Birkaç ufak yatırımcı arıyoruz. Bir tanıtım gösterisi yapmamı isterseniz...”

“Hayır tabii ki,” dedi Başrahibe hemen. “Eminim ki çok etkilicidir ama ne yazık ki manastırın maddi durumu... spekülâtif girişimlere yetmeyecek kadar kötü.”

Bu reddetme yöntemi her zaman işe yarardı.

“Yemeklerimiz sabah dualarının arkasından saat altındaki çanlar çaldığında servis edilir. Elbette, sizler de katılabilirsiniz. Geceleri de yine saat altı çanında. Mutfaklarda ekmek ve tuz bulabilirsiniz. Suyu kısıtlı miktarlarda dağıtıyoruz.”

“Kısıtlı miktarlarda mı?” dedi Nina.

“Evet. Suyumuzu Felsted’deki kuyudan temin ediyoruz ve yol epeyi uzun.”

“Gjela daha yakın değil mi?”

Başrahibe dolgun dudaklarını büzdü. “Djel’e birçok farklı şekilde hizmet ederiz. Kuyuya yaptığımız yolculuk sessizce düşünmemize olanak veriyor.”

Eski kalenin oradaki nehrin suyu bozulmuş. Başrahibe bu yüzden manastırdakilerin nehrin bu kolundan su içmesini istemiyordu ama bunu açıkça söylemek de istemiyordu. Kuyu Rahibelerinin sadece askerlerin üniformalarını yıkıyor olması muhtemeldi ama fabrikada neler olup bittiğini biliyor da olabilirlerdi.

Başrahibe gider gitmez Adrik, “Hadi biraz yürüyelim,” dedi.

Nina muşambanın iplerini kontrol etti ve hep birlikte dağın

kenarına gidip yavaş yavaş yürümeye ve Zemeni dilinde yüksek sesle konuşmaya başladılar. Fabrikaya giden yolun paralelindeki yolda ilerlediler ama durup birbirlerine kuşları gösterdiler ve vadiyi gören yerlerde manzarayı izlediler. Yürüyüşe çıkmış üç turistten farksız davranıyorlardı.

“Ahırlarda idare edebilecek misin?” diye sordu Leoni, bir çam ağacı koruluğundan geçerlerken.

“Evet,” dedi Adrik. “Tek kollu bir zampara yine de atları avlayabilir. Başrahibe bunu düşünemedi.”

Leoni buna güldü. “En fazla koyunu, fark edilmeyen kurtlar yer.”

Adrik alaycı bir sesle güldü ama yüzünde neredeyse memnun olmuşa benzer bir ifade belirdi.

Nina arkalarından gözlerini devirdi. Temkinli bir iltifat dansı başlatan ve yüzleri aniden kızaran iki kişiyle bir görevi yapmak zorunda kalmak ona ağır geliyordu. Mutluluğu bulup kaybetmek ayrıydı, başka birinin mutluluğunun istemediğiniz ikinci bir kek dilimi gibi size dayatılması ayrı şeydi. Ayrıca da ikinci kek dilimini reddettiği hiç olmamıştı bugüne kadar. *Benim için iyi olacak,* dedi içinden. *Yeşil sebzeler ve aritmetik dersleri gibi. Muhtemelen, o da ancak bunlar kadar hoşuma gidecek.*

En sonunda, ağaçların arasındaki aralıktan fabrikanın girişine doğru ilerlediler. Fabrikayı görünce, zihnindeki hışırtıyı andıran sesler yeniden ortaya çıktı. Sesler bu sefer çam ağaçlarını sarsan rüzgârdan da yüksekti. Fabrikanın büyük çift kapılarının orada iki asker nöbet tutuyordu ve siperlerin arasında başka askerler de vardı.

“Burası bir fabrika olmadan önce korunaklı bir kaleydi,” dedi Nina, taş duvarlara kazınmış olan eski oyukları işaret ederek. Ana

binanın arkasında büyük bir su deposu vardı. Nina suyun fabrikada kullanılan makineleri soğutmak için kullanılıp kullanılmadığını merak etti.

“Stratejik olarak iyi bir gözetleme yeri sanırım,” dedi Adrik kasvetli sesiyle. “Epeyi yüksekte. Bir saldırıda ya da nehir taşığında sığınmak için güvenli bir yer.”

Djel’in gücü, diye düşündü Nina. *Kaynak, nehrin gazabı*. İki bacadan akşamüzeri göğüne doğru gri mavi dumanlar yükseliyordu. Üstü kapalı bir vagonun kapıya yaklaştığını gördüler. Nöbetçilerle sürücü arasında geçen konuşmayı duymaları mümkün değildi.

“Sizce o vagonda ne var?” diye sordu Adrik.

“Herhangi bir şey olabilir,” dedi Leoni. “Madenlerden çıkan mineraller. Balık. Kilelerce* *Jurda*.”

Nina ellerini kollarında gezdirip bacalara baktı. “*Jurda* değil. Öyle olsa, kokusunu hissederdim.” Az dozlarda aldığı sıradan *jurda*, *paremin* korkunç etkileriyle başa çıkmasını sağlamıştı ama *jurda* kokusuna karşı büyük bir hassasiyet geliştirmesine de neden olmuştu.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Adrik. “Kalacak mıyız?”

“Kalede ne olduğunu görmek istiyorum ama suya ne döktüklerini öğrenmek de beni tatmin eder.”

“Madenlerdeki atıkları döküyor olabilirler,” dedi Leoni.

“Maden atığı olsaydı, balıkçılar fabrikanın kapanması için ayaklanırlardı. Kasaba halkının sessiz kalmasının nedeni korku.”

“Sudan örnekler alalım,” dedi Leoni. “Kırletici maddeleri ayırsam, kalede ne yaptıklarını anlamamız mümkün olabilir.”

* Bir ölçü birimi. (e.n.)

“Bunu yapacak ekipmanın var mı?” dedi Adrik.

“Tam olarak değil. Zehir test etmeye değil, sahte belge hazırlamaya hazır bir şekilde geldim. Ama belki bir şeyler ayarlayabilirim.”

“Sana nane şekeri kusmak için büyüdü toza ihtiyacımız var deseydim, büyük bir ihtimalle *bir şey ayarlayabileceğini* söyledin.”

“Büyük bir ihtimalle,” dedi Leoni sırtarak. “Denemem gerek.”

Adrik hayretle başını salladı. “Bunu düşünmek bile yoruyor beni.”

“Zamana ihtiyacım olacak,” dedi Leoni. Nina onun biraz endişeli olduğunu fark etti. “Zehirlerle uğraşmak kolay bir iş değildir.”

“Dikkat çekmeden uzun süre burada kalamayız,” dedi Adrik. “Onları inandıracak kadar işlek bir ticari bölge değil burası. Hem kötü bir fırtına çıkarsa, burada mahsur kalmamızı istemiyorum.”

“Biliyorum,” dedi Nina. Oraya gelmeleri için onları zorlamıştı ve yeniden açılmış bir cephanelik fabrikasından daha fazlasını bulacaklarını umuyordu. “Bir hafta diyelim.”

Bir sessizlik oldu ve Nina, Leoni ve Adrik’in endişeli olduklarını hissetti.

Leoni hafifçe onun koluna dokundu. “Nina...” diye lafa girdi ve Nina onun ne diyeceğini anladı.

Zihnindeki fısıltılar yine başlamıştı ama onları duymazdan geldi. Vadiye, sık ormana, ağaçların arasından mücevher kutusundaki parıltılı bir zincir gibi geçen ıslıl ıslıl nehir koluna ve ortasından yol geçen ufak ve düzenli kasabaya baktı. Orası düşman bölgesi gibi değildi. İnsanların evlerini inşa etmek, kendilerine bir hayat kurmak, askerlerin ve savaşların birer davetsiz misafiri olduğu sessiz sakin bir yer gibiydi.

Bir başka hayatta, o ve Matthias evlerini bu tür bir yerde kurabilirlerdi. Bir şehre ne kadar yakında yaşamaları gerektiğini tartışıyorlardı. Nina insanlara ve heyecana yakın olmak, Matthias da sessizlik isterdi. Ama bir orta yol buluyorlardı. Tartışıyorlar ve sonra barışırlardı. Ama kendilerini nerede güvende hissetmişlerdi ki? Fjerda'da mı? Ravka'da mı? Gerçek anlamda özgür ve mutlu olmuş olabilecekleri bir yer var mıydı? Bir başka hayat, başka bir dünya.

Vakit geldi, Nina. Beni Tanrıma geri ver.

Nina içine derin bir nefes çekti. "Onu suyun temiz olduğu bir yere götürmek için iki güne ihtiyacım var."

Bunları söylemek ona, kalbi kocaman bir baltayla ikiye ayrılmış, baltanın keskin tarafı ağacın kabuğunu delip yumuşak beyaz gövdesine inmiş gibi hissettirdi.

"Tek başına gitmemelisin," dedi Adrik monoton bir sesle. Islak bir çift çorap giymeyi düşünüyormuş gibi konuşuyordu.

"Tek başıma..."

Tam o sırada aşağıdan bir ses geldi. Hareketsiz kalıp gerilmiş bir halde beklediler. Sessizliğin ardından biri bağırdı.

"Ova," diye fısıldadı Nina.

Adrik tepeden aşağı inmeye başladı ve karamsar halinin yerini bir anda sert savaşçı hali alırken, onu takip etmelerini işaret etti. Gölgelelerin arasından çıkmadan dikkatle ilerlediler ve fabrikaya yaklaştılar.

"Askerler," diye fısıldadı Leoni dalların arasından bakarak.

Gri Fjerda üniformalı bir grup genç adam ırmağın etrafına toplanmış, birbirlerine bağıryıyorlardı. Adamlardan ikisi at sırtındaydı; diğerleri atlarından inmişlerdi ve nedense ürküp binicisini üstünden atmış olan bir atı sakinleştirmeye çalışıyordu. Nina as-

kerin çizmesinin üzengiye takılmış olduğunu fark etti. Irmağın sık yerlerinde ileri geri dolanan atın arkasından sürükleniyordu. Atın ayakları askerin başını teğet geçiyordu; sert bir darbe indir-mesi, genç askerin kafatasının ezilmesi için yeterliydi.

“Onlara yardım etmeliyiz,” dedi Leoni.

“Bence kasabaya gidip kendimizi güvene almalıyız,” dedi Adrik. “Askerler başlarının çaresine bakabilirler.”

“Başımıza musallat olacak askerlerden biri eksilmiş olur,” diye fısıldadı Nina.

Nina.

Adrik ve Leoni ona bakakaldılar. Adrik bir cenaze yerini arayan yaşlı bir adam gibiydi. Leoni’nin bile her zamanki neşeli halinin yerini endişe almıştı.

Leoni ona hak vermiyordu. Adrik de öyle. Lanet olsun ki Nina da içinden kendine hak vermiyordu.

Ama Matthias onu terk ettiğinden *—elinden alındığından—* beri Nina başkalarını önemseyen parçasını yitirmişti. Her şeyin ne anlamı vardı? Bir hayat kurtarıyor ama sonra bir diğer hayatın alındığını görüyordunuz. İyiler yok oluyordu. Ya kötüler? Nina üniformalı genç Fjerdalıları, katil olacak gençlere baktı. Matthias’ı, o güzel barbarı öldükten sonra, onların hayatta kalmaya ne hakları vardı?

Nina.

Elleriyle kulaklarını kapatıp onu yalnız bırakmasını söyleyebilme-yi istedi. Ama istediği son şey buydu.

İnsan olarak kalmam için ısrar etmek zorunda mısın? diye sızlandı içinden.

Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum, Nina. Seni yenen şey benim ölümüm olmayacak.

“Ne yapabiliriz ki?” dedi Nina onlara.

“Atlardan anlarım,” dedi Leoni.

Adrik gözlerini devirdi. “Başladı yine.”

“Yerel halkla kaynaşmamızı sağlar,” dedi Leoni ısrarla, ağaçların arasına dalıp. “Birkaç asker dostumuz olsa iyi olur.”

“Asker dostlar mı?” dedi Nina hayretle.

“Haydi, gel,” dedi Adrik. “Leoni’yi tek başına bırakırsak, onları bir gece yataşı partisine çağırabilir.”

Açıklık alana girdiklerinde, askerlerden biri “*Gedrenen*,” diye bağırdı. *Yabancılar*. Sesi bir çocuğunki gibiydi.

“Yardımcı olabilir miyiz?” diye seslendi Nina Fjerda dilinde.

“Hayır!” diye bağırdı asker nehrin kenarından. “Uzak durun!”

Nina o anda onların erkek olmadığını fark etti. Bunlar Fjerda askerlerinin kılığına girmiş genç kadınlardı.

Nina onlara zarar vermeyeceğini göstermek için ellerini kaldırdı. “Yoldaşınıza yardım edelim. Zemeni arkadaşım atlardan anlar.” Bunun doğru olduğunu ve Leoni’nin iyimserlikle, *Bir zamanlar bir midilliye okşamıştım*, diye düşünmediğini umdu.

Leoni ırmağın kenarına gitti, hafif bir kişneme sesi çıkardı ve Zemeni dilinde bir şeyler mırıldandı. Sola ve sağa gidip ellerini iki yana açtı.

“İpe ihtiyacım var,” dedi alçak sesle. Gözlerini attan ayırmamıştı.

Binicilerden biri öne çıktı. Neredeyse bir doksan boyunda olmalıydı ve her yanı kaslarla kaplıydı. Genellikle ülkenin en kuzeyinde yaşayan Hedjut soyundan geldiğine işaret eden koyu renkli, sarı-kahverengi bir teni vardı ve asker kasketinin altından birkaç kıvılcık saç teli fırlamıştı. Nina onlara yaklaştıklarında, ünifor-

larının fazla büyük olduğunu ve üstlerine uymadığını fark etti. *Çalmışlardı.*

Uzun boylu kız çenesini öne çıkardı. Nina'nın yaşlarındaydı ve yerleri belli olacak diye korkmuşsa da bunu iyi gizliyordu. İpi Leoni'ye atacak olan Nina'ya fırlattı ve onlara yaklaştı. Bu kızlar ne yapıyorlardı? Kadınlar Fjerda ordusuna alınmazdı. Genellikle ata da binmezlerdi. Bindiklerindeyse genellikle bacaklarını ayırıp oturmazlardı. Hatta namuslarını korumak için pantolon değil, sadece ağır etekler giyerlerdi.

Üzengiye takılmış olan kız inledi ve sığ suda doğrulmaya gayret etti. Kızıl sarı saçları açılıp omuzlarına dökülmüştü ve alnın-daki derin bir yarıktan kanlar akıyordu. Ama hayattaydı ve kafatası tek parçaydı. Şimdilik.

Leoni ipi bir kement biçiminde bağlarken gözlerini attan ayırmadı. Kemendi ağır ağır bir daire biçiminde sallarken, herkesin bakışları altında atı yatıştırmak için tatlı bir sesle konuşmaya devam etti. Tutturduğu ritmi bozmadan, kemendin uç kısmını hafif bir kavis çizerek şekilde fırlattı. Kement kolaylıkla atın başından geçti ve hayvan tiz bir sesle kişnedi. Leoni yine sola ve sağa gidip ipi çevirdi ve atla savaşmadan, sadece gücünü kullanarak arkaya kaydıldı. Nihayet at sakinleşti.

Nina'ya ipi fırlatan uzun boylu kız öne çıktı ama Leoni hızla başını salladı.

“Ona yaklaşma,” dedi Nina alçak sesle. Kızın sivri çenesine bir kızarıklık yayıldı.

Leoni yavaşça ata yaklaştı ve elini boynuna koyup yelesinden omuz başına kadar okşadı. Zemeni dilinde, “Seni korkutan bir şey mi oldu?” diye sordu. Dikkatle atın diğer tarafına dolandı.

Üzengiye eğildi ama suda donuk bakışlarla yatmakta olan kıza kıpırdamamasını işaret etti. Atın yine ürkmesini göze alamıyordu. Nina kızın bilincinin onun dediğini anlayabilecek kadar yerinde olduğunu umdu. “Korkacak bir şey yok,” diye mırıldandı Leoni.

Kızın çizmesini üzengiden çıkardı. Sonra, ipi hızla çekip atı oradan uzaklaştırdı.

Kız uzunca bir süre suda kaldı. Sonra bir hıçkırıkla doğruldu. Arkadaşları yanına koşup onu ırmaktan çıkardılar.

Leoni onu Nina’nın uzun boylu kızla birlikte beklediği yere götürdü. “Onu neyin ürküttüğünü biliyor musun?” diye sordu Zemeni dilinde.

Nina bunu tercüme etti ama uzun boylu kız yanıt vermedi ve bakır rengi gözlerini kıstı. “Burada ne işiniz var?”

“Arkadaşınızın hayatını kurtarmak dışında mı?” dedi Nina sakin sakin.

“Siz gelmeseydiniz de ölmezdi sanırım.”

“Öyle mi? Sadece başına aldığı darbeye bayılana dek kanaması devam eder ya da at onu ezip komaya sokardı, öyle mi?”

“Durumu kontrol altına almıştık,” dedi kız ısrarla. Sonra ağaçlara baktı. “Kuzeydeki ormandan geldiniz. Orada hiçbir şey yoktur.”

“Biz de bunu kısa sürede öğrendik. Bu bölgeye yeni geldik. Etrafı keşfetmek Gâfvalle’de suç mu sayılıyor?”

“Yukarıda etrafı görebileceğiniz bir noktada bir fabrika var.”

“Aa!” dedi Nina, Adrik ve Leoni’ye dönerek. “Bizim gördüğümüz yer de bir fabrikaya benziyordu.” Kadınlardan biri biraz Zemeni dili biliyor olabilir diye, kimliklerini ifşa etmemeleri iyi olacaktı. Uzun boylu kıza döndü. “Korunaklı bir kaleye benzediğini düşünmüştük. Orada ne üretiyorlar?” diye sordu masumane bir tavırla.

“Beni ilgilendirmez, sizi de ilgilendirdiğini sanmıyorum. Manastırda mı kalıyorsunuz?”

Kız tam olarak ne *biliyordu* ve neden bu kadar düşmanca davranıyordu? Belki de bir askerin kız kardeşiymi ve her şeyden şüphe edecek şekilde yetiştirilmişti. Nina’nın elleri seğirdi ve kemik parçalarının yer değiştirdiğini hissetti. Kızı incitmek istemiyordu ama mecbur kalırsa yapacaktı. İhtiyaçları olan son şey, birisinin koşa koşa geri dönüp ormanda fabrikayı gözetleyen yabancılardan söz etmesiydi. Uzun boylu kız yumruklarını sıkı ve, “Ben... Başrahibe’ye bizi burada gördüğünüzü söylemeseniz olur mu?” dedi.

Birden, kızın savunmacı tavrı bir anlam ifade etmeye başladı. Çalıntı üniformalar. Gün ortasında ormana gitmeleri. Kız kendini savunmaya çalışıyordu ama orada olduğu öğrenilecek diye de gerçekten çok korkuyordu.

“Sizler rahibe adayı mısınız?” diye sordu Nina.

“Hepimiz manastırda eğitim alıyoruz. Bazılarımız evlenecek. Bazılarımız da Kuyu Bakireleri olacak ve hayatlarını Djel’e verecekler.” Bu iki ihtimal de onu heyecanlandırmamışa benziyordu.

Nina daha ciddi bir tavır takındı ve o anda Matthias’ın hal ve tavrını taklit ettiğini fark etti. “Ata bacaklar açık binmek, pantolon giymek, bir refakatçi olmadan ormanda dolaşmak... Özellikle de bize ne kadar cömert davrandığınızı düşünersek, Başrahibe’ye bir şey söylememiz hoş olmaz.”

Uzun boylu kızın beti benzi attı ve Nina suçluluk hissetti. Kız Nina’nın yaşlarındaysa, bir rahibe adayı olmak için fazla büyüktü. Hepsı öyleydi. O halde, bu kızlar dışlananlardan mıydı? Gelin olmak üzere seçilmemiş olan kızlar mıydılar? Eş ya da anne olarak bir yer bulamayan Fjerdalı kadınlara ne oluyordu? Ravka birçok

açıdan parçalanmış bir yerdi ama en azından Nina'ya bir asker eğitimi alması ve kaderindeki kişi olması için izin verilmişti.

Savaşmak ve adamlarının yanında ölmek için özgür müsün?

Evet, Matthias. Özgürüm.

Matthias çalıntı giysiler giymiş bu kızları görseydi ne düşünürdü?

“Üniformaları nereden buldunuz?” diye sordu Nina.

“Çamaşırvanede. Askerler giysilerini yıkanması için manastıra yolluyorlar.”

“O halde, siz de hırsızsınız,” dedi Nina. Bu kızlara üzülmüş olabilirdi ama onlar için kendini ele verecek değildi.

“Sadece ödünç aldık! Ufak bir muziplikti. Bir daha yapmayacağız.”

Nina bundan şüpheliydi. Bu kızlar ilk ya da son kez üniforma ya da at ‘ödünç’ alıyor değillerdi. Uzaktan bakıldığında, talim yapan askerler oldukları ve başka türlü sahip olamayacakları bir özgürlükle kırılık bölgede diledikleri gibi dolaştıkları izlenimini verebiliyorlardı. Ama bunun için ne tür riskler göze alıyorlardı? Nina yakalandıkları takdirde ne tür bir ceza alacaklarını düşünemiyordu bile.

“Ne diyorsun, Adrik?” dedi Nina, Adrik yabancı olsa da geleneklere uyan Fjerdalı bir kız gibi aralarındaki erkeğe fikrini sorarak.

Adrik rahibe adaylarına şüpheyile bakıp yanıtı düşünüyormuş gibi yaptı. “Öyle olsun. Bugün gördüklerimizden söz etmeyelim.”

Nina uzun boylu kıza tamam der gibi başını salladı ve kız rahatlayarak omuzlarını sarkıttı. Diğerleri de yaralı arkadaşlarını bir eyere çekerken rahatlamış gibiydiler.

“Onu eve götürüp ilgilenin,” dedi Nina asla kuralları çiğneme-
yen bir öğrenci gibi büyük bir ciddiyetle. “Bu gece, kullarının bu
tür düşüncesiz davranışlarını görmezden gelsin diye Djel’e şük-
ran duası etmelisiniz.”

Uzun boylu kız eğildi. “*Djel jerendem.*” Atına bindi.

“Sizi bir daha buralarda görmeyelim!” dedi Adrik çat pat bil-
diği Fjerda dilinde.

“Peki, efendim. Elbette,” dedi kız ama arkasını dönerken,
Nina onun bakır rengi gözlerindeki meydan okuma parıltısını
gördü. Bu kız diğerlerinden farklıydı. Ata binecekti. Avlanacaktı.
Elinden geldiğinde savaşıacaktı. Bu şekilde hayatta kalacaktı.

Rahibe adayları açıklık alandan uzaklaştıklarında Nina, “Bir
şey söylemeyecekler,” dedi.

“Evet,” dedi Adrik. “Başrahibe’yle konuşuruz diye çok kork-
tukları belli. Mataralarımızı dolduralım. Örnekleri ahırlara götü-
rebiliriz.”

Ama Nina henüz dağlardan ayrılmaya hazır değildi. Zihninde-
ki fısıltılar yeniden başlamıştı ve bu sefer bunları göz ardı etme-
yecekti. “Fabrikaya tekrar bakmak istiyorum.”

“Neden?”

Buna ne yanıt verecekti? “Ben... Sadece göreceğim daha fazla
şey olabilir diye düşünüyorum.” Zihnindeki koro iç çekti.

Adrik tereddütlüydü. “Git ama dikkatli ol. Kendi başına bir şey
yapma, tamam mı?” Nina tamam anlamında başını salladı ama
Adrik onun ifadesinde şüpheli bir şey görmüş olmalıydı. “Nina,
hiçbir şey yapma. Yakalanırsan, Fjerda’daki operasyonlarımızın
hepsini tehlikeye atarsın. Bu bir rica değil, bir emir.”

“Peki, efendim,” dedi Nina ve bunu hissettiği sıkıntıyı zerre

kadar beli etmeden söyledi. İtaatkârlık asla güçlü yanlarından biri olmamıştı ve çok uzun süredir kendi kararlarını veriyordu. Ama Ravka için bir asker olmak istiyordu ve bu da ona söylenenleri yapmayı sil baştan öğrenmesi anlamına geliyordu.

Trassel emirlerime uymaktan hoşlanmazdı. Rüşvet olarak ona bifttek parçaları verirdim.

Sahi mi, Matthias? Adrik beni yine sinir ettiğinde, onu ısırmayı mı denemeliyim? Ben bir kurt değilim. İyi yetiştirilmiş bir hanımefendiyim... Ama bifttek kulağa güzel geliyor.

“Leoni’yle buradan ve kasabaya daha yakın olan ırmaktan örnekler alacağız,” dedi Adrik. Nina onun aklını okuyamamasına sevindi. “Hava kararmadan dön.”

Nina ağaçlara doğru yürümeye başladı ve gözetleniyor olabilir diye fabrikaya gitmek için acele etmedi. Bu sefer yolu izlemedi. Zihnindeki fısıltıları dinledi ve dağa çıkarken seslerin giderek heyecanlandığını hayal etmediğini hissetti. Daha da doğuya doğru yol göstermelerine izin verdi. Seslerin heyecanı yorgun bacaklarına ilerleyecek gücü verdi ve hışırtyı andıran sesler giderek artarak bir oyunun başlamasını heyecanla beklerken konuşan bir kalabalığın sesine dönüştü. Ya da bir infazı izlemeyi bekleyen bir kalabalığın sesine.

Korunaklı kaleyi tekrar gördüğünde, güneş neredeyse batmak üzereydi. *Neden maceralarda bu kadar dağa tırmanmak gerekiyor?* diye düşündü. Bir şekilde binanın arkasına çıkmıştı. O yüzden de en uç kısmında, doğu kanadına en yakın olan yerdeydi. O açıdan bir başka kapıya uzanan toprak bir yol olduğunu görebiliyordu. Orada canları sıkkın gibi duran iki asker nöbet tutuyordu. Fabrikanın o kısmı tadilattan geçmeyi bekliyormuş gibiydi. Pen-

cerelerden bazıları kırık ve içeride birilerinin olduğuna dair bir işaret gözüne çarpmadı.

Ayrıca, su deposunu, dalları ve kökleri kalın, kıvrımlı taşlardan oluşturularak koca bir dişbudak ağacı şeklinde oyulmuş olan duvarlarını daha iyi görüyordu. Hiç şüphesiz, baraj inşa edildiğinde kutsanmış olmalıydı. Fjerdalılar suyun kullanıldığı ya da muhafaza edildiği yerlerde, değirmenlerde ve limanlarda, kutsal sözcüklerin her mevsim buzlara kazılarak yazıldığı devasa kuzey madenlerinde dua ederlerdi. Barajın dibinde yuvarlak bir kapı vardı ve Nina bunun etrafını çevirmiş olan çamurlarda atıklar olduğunu görebiliyordu. Djel'in sularının kirletilmesi, Fjerda'da ölüm cezası verilebilecek bir suçtu. Belki de bu askerler o kadar da dindar değildi.

Orada önemli bir şey yoktu ama Nina'nın zihnindeki fısıltılar çok artmıştı ve artık onların heyecanlı değil, sıkıntı içinde olduklarını duyabiliyordu.

Nina gücüyle, *paremin* içinde yarattığı o şeyle seslere ulaştı. Hiçbir insanın engelleyemeyeceği o görünmez ırmağın akışını hissetti. Ölüm, soğuk ve kaçınılmaz bir dalgaydı. Odaklandığında, ırmağın nerede kabardığını ya da anaför oluşturduğunu hissedebiliyordu. Zihninin o soğuğa girip seslere ulaşmasına izin verdi.

Neredesiniz? diye sordu karanlığa. *Kimsiniz?*

Akıntı onu sürükleyip derinlere çekecekmiş gibi yakaladığında nefesi kesildi. İçindeki ağlamaklı sesler yükselip korkunç bir sele dönüştü. Ölüm onu ele geçirmek istiyordu. Bunu hissedebiliyordu. Bir yanı bunu yapmasına izin mi vermek istiyordu?

Nina geri dön.

Su artık soğuk gelmiyordu.

Sevecendi. Onu hoş karşılıyordu.

Nina. Akıntıya boyun eğme.

Gözleri aniden açıldı. Canlılar dünyası onu bir kez daha sarıp sarmaladı: kuşların cıvıltısı, çizmelerinin altındaki toprağın ıslak kokusu, çalılıkların arasında hareket eden küçük hayvanların sesi.

Karşısındaki kocaman fabrikaya baktı ve iliklerine kadar donduğunu hissetti. Zihnindeki sesler hafiflemişti ama ağladıklarını hâlâ duyabiliyordu. Kim olduklarını anlamıştı. Yüzlerce kadın ve kızdı. Hepsi de ölüydü.

Nina o dağ başındaydı ve etrafı mezarlarla çevriliydi.

Nikolai ve Tolya, David ve Nadia'yı Yıldızlı Bataklık'tan Büyük Saray'a kadar uzanan yeraltı tüneline geçirerek başkente geri getirdiler. Yeraltında yirmi iki kilometre kat etmişlerdi. Zavalı Tolya yol boyunca kendi kendine mırıldanmıştı. Hem de şiir olarak.

Nikolai, Tolya'yı ve kendi kulaklarını bu yolculuğun travmalarından korumak isterdi ama emniyeti elden bırakmayan zihni ona tehlikede olmadığını söylemişti. Hem Nikolai şehir duvarlarının dışında kamp kurmuş olan hacıların son zamanlarda kalabalıklaştığına ve bazılarının Kral'ın huzuruna çıkmak istediğini duymuştu. İhtiyacı olan son şey, aşırı bağımlı bir kişinin kendisini soylu at binicilerinden birinin toynaklarının altına atmasıydı. Nikolai o gün şehit verilmesini istemiyordu.

Sarayın ahırlarına yakın bir yerdeki insan yapımı, gürültülü bir şelalenin arkasına çıktılar. Oraya uzanan yol, Nikolai'nin en güvendiği iki saray muhafızı tarafından korunuyordu. Beyaz ve altın rengi üniformaları içindeki, koyu renkli saçları güzelce yana

ayrılmış ve yüzlerinde askerlere mahsus o ciddi ve sıkkin ifade olan muhafızlar iki kardeş gibi birbirlerine benziyorlardı ama mizaçları çok farklıydı. Trukhin her zaman gülerdi ve çok cesurdu. Isaak'se o kadar utangaçtı ki genellikle kimseyle göz teması bile kuramazdı. Muhafızlar Nikolai'in grubunun çalılıkların arasından çıkmasına hiç şaşırmadılar.

"Trukhin," dedi Nikolai. "Yolculuk ederken ne gibi heyecanlı olaylar kaçırdım?"

Trukhin'in ciddi ifadesi yerini bir anda hoş bir gülümsemeye bıraktı. "Hoş geldiniz, Ekselansları. Burada önemli bir olay olmadı ama Ateşin Hâkimleri gölün arkasındaki ormanda yangın çıkardılar."

Kuweï'nin işi gibi. Nikolai, bu Shu gencinin ortalığı karıştırma becerisine hayrandı. Özellikle de genç olan Ateşin Hâkimleri sorunuyla Zoya uğraşmak zorunda kaldığı için. "Kulağa çok kötü gelmiyor."

Trukhin'in gülümsemesi silindi ve yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Savunma bakanının yangına yakalandığını düşünüyorum. Ama yaralanmamış."

"Birileri maliye bakanını yakmadığı sürece sorun yok. *Cavanenye?*" dedi Nikolai, Zemeni dilinde. Muhafızın Halmhend'deki görevi sırasında, yabancı dillere karşı yeteneği olduğunu fark etmiş ve Isaak'i bu becerisini geliştirmeye teşvik etmişti.

Isaak hafifçe eğildi. "Aksanınız gelişiyor, Ekselansları."

"Beni şımartma, Isaak."

Muhafız boğazını temizledi. "Pekâlâ. 'Gün' için kullanılan Zemeni sözcüğü *cav* değil *can*. Tabii, bana eşeğimin nasıl yürüdüğünü soruyorsanız, o ayrı konu."

"Eşeğinin iyi olduğunu umarım ama hata yaptığımda, bana her zaman rahatlıkla doğrusunu söyleyebilmen gerek."

“Peki, Ekselansları,” dedi Isaak huzursuz bir şekilde.

“Merak etme,” dedi Nikolai, sırtlarını bahçeye dönüp Büyük Saray’a doğru yürümeye başladıklarında. “Sık hata yapmam.”

Kolay sözcükler. Eski sözcükler. Aradan geçen her günle birlikte, bu dediğinin doğruluğunu kanıtlamak giderek daha zorlaşıyordu.

Nikolai ağaçların arasından Büyük Saray’ın, dünyanın en pahalı çay vakti kekinin kremalı katmanları gibi üst üste dizilmiş, şekerli karışımla kaplı teraslarını gördü. Ataları her şeyin aşırısını severdi, ama zevk sahibi değillerdi. Yine de Nikolai orada durmayacaktı. Küçük Saray’a doğru giden, soldaki ormanlık yola saptı. Karşısına altın kubbeler ve sarayın biraz arkasında da, ortasında ufak bir ada olan ıslıl ıslıl mavi bir göl çıktı.

Nikolai orada epeyi vakit geçirmişti ve orada farklı bir şey olduğunu biliyordu: yüksek kuleler, sedefle kaplı ve üzerlerine her türlü çiçek ve hayvan deseni kazınmış eski tahta duvarlar. Yabancı bir bölgeye girdiğini, yeni dünyayı karanlık pazarlıkların yapılabileceği bir yer için terk ettiğini hep hissedirdi. Belki de roman okumayı kesmeliydi.

Her yerde parlak renkli *keftalar* giymiş Grishalar vardı. Tolya ve Tamar bu üniformaları giymeyi kesin olarak reddetmiş ve Birinci Ordu askerlerinin zeytin yeşili sade üniformalarını tercih etmişlerdi. İkizlerin koyu bronz renkli kolları çıplaktı ve Güneşin Elçisi’nin işaretlerini temsil eden dövmelemlerle kaplıydı.

Zoya ve Genya çoktan savaş odasında onu bekliyorlardı.

“Geç kaldın,” dedi Zoya.

“Ben kralım. Sen erken gelmişsin.”

Çoğu devlet işi için, Grisha Üçler Erki, Büyük Saray’da bakanlarla ve valilerle toplantı yaptığı odada Nikolai’a katılırdı.

Ama konuşmaları –başkaları duymadan özel meseleler konuşmaları– gerektiğinde oraya, Karanlıklar Efendisi’nin inşa ettiği odalara gelirlerdi. Nikolai sır saklamakta ustalaşmış bir adamdı; savaş odasının pencereleri yoktu ve sadece Küçük Saray’ın içinden geçmeden erişilmesi mümkün olmayan tek bir girişi vardı. Duvarlarda eski tarz Ravka haritaları asılıydı. Çocukluğunda saraya yaklaşmasına izin verilmiş olsaydı, bunlar onu büyülerdi.

“Başımız dertte,” dedi Nikolai başka söze gerek duymadan. Masanın başına geçti ve çay fincanını dizinin üzerine koydu.

“Başımızın dertte olduğunu söylemek, Tolya’nın aç olduğunu söylemek gibi bir şey,” dedi Zoya, Tolya’nın kaşlarını çatmasını görmezden gelip semaverden kendine çay alarak. “Buna şaşır-mam mı gerekiyor?”

Çoğu Etherealki’nin soğuk havalarda giydiği, kolları ve kenarları gümüş işlemeli, yakası gri renkli tilki postundan olan, mavi bir yün *kefta* giymişti. Onları Os Alta’ya geri getiren günler süren yolculuğa rağmen pek yorgun görünmüyordu. Zoya her zaman bir generaldi ve kusursuz görünümü zırhının bir parçasıydı. Nikolai onun pırıl pırıl çizmelerine baktı. Beğendiği bir özellikti bu.

“Ama bu daha da güzel bir dert,” dedi.

“Olamaz,” diye inledi Genya. “Böyle konuştuğunda, bir şeyler fena halde ters gidiyor.” Onun *keftası* saçlarından sadece bir ton koyu olan Corporalki kırmızısı rengindeydi ve kol uçları lacivertti. Bu iki renk, sadece Genya ve onun Terziler alayı tarafından bir arada giyilirdi. Genya’nın *keftasının* kol uçları ve kenarları da Alina Starkov’un anısına taktığı göz bandına uyacak şekilde altın renkli süslerle işlenmişti. Nikolai kendi Lantsoy kraliyet armasına, yükselen bir güneş resmini eklemişti. Bunu hem kendi düşünceleri hem de halkın genel görüşüne uymak için yaptığı söy-

lenebilirdi. Yine de zaman zaman ona Alina onları odadan odaya izliyormuş gibi geliyordu ve uzun süre önce gitmiş olduğu halde, kızın varlığını yaz güneşinin sıcaklığı gibi açıkça hissediyordu.

Nikolai kaşığını hafifçe kupasına vurdu. “David ve Nadia *izmars*’ya silah sistemini mükemmel hale getirmeye yaklaştılar.”

David başını okuduğu şeyden kaldırmadı. Nikolai’in çok faydalı bulduğu geçişmeli filtrelerle ilgili bilimsel bir incelemeyi okuyordu. “Haklısın, Genya. Bu çok ciddi bir sorun olmalı.”

Genya başını yana eğdi. “Neden öyle dedin?”

“Çünkü konuşmasına iyi haberlerle başladı.”

Nikolai ve Genya birbirlerine baktılar. Zoya, “Hiram Schenck, Ivets’teki ticaret zirvesinde Kral’la görüşti. Kerch Tüccar Konseyi sualtı filomuzdan haberdar,” dedi.

Tamar sıkkın bir şekilde sandalyesini geriye itti. “Kahretsin. Eski tesiste bir muhbir olduğunu biliyordum. Bunu daha önceden Lazlayon’a söylemeliydik.”

“Eninde sonunda öğreneceklerdi,” dedi Tolya.

“Sualtı taşıtları için barışçıl uygulamalar var. Araştırma ve keşif çalışmaları gibi,” dedi David.

Kendini asla silah üreten biri olarak düşünmek istememişti. Ama o kadar saftirik davranamazlardı.

Tamar duvara yaslandı ve ayağını arkaya dayadı. “Kerch’ün köpekbalıklarımızı ne amaçla kullanmak istediğini bilmiyormuşuz gibi davranmayalım.”

Hiram Schenck ve Kerch Konseyi tüccarları, *izmars*’yayı Shu komşularına ve olası Fjerda kuşatmalarına karşı bir savunma önlemi olarak kullanmak istediklerini iddia ediyorlardı. Ama Nikolai öyle olmadığını biliyordu. Hepsini biliyordu. Kerch çoktan bir hedef belirlemişti: Zemeni gemileri.

Zemeniler bu arada kendi deniz kuvvetlerini oluřturuyor ve kendi ticaret yollarını kuruyorlardı. Kerch limanlarına ya da araçlarına ihtiyaç duymuyorlardı ve rakipsiz bir řekilde çok uzun sūredir denizlere ve dūnya ticaretine hākim olan gūlū Kerchlerin, artık endiře duyacakları bir rakipleri olmuřtu. Mesele sırf bundan da ibaret deėildi. Zemenilerin, Kerchlerin eriřemeyeceėi birtakım avantajları da vardı: uçsuz bucaksız çiftlik alanları, kereste ve kendi madenleri. Doėruyu sūylemek gerekirse, Nikolai bu genç ūlkenin geliřimini kısıkanıyordu. Ancak sınırlarında dūřmanlar olmayan, sūrekli savař tehdidi yařamayan bir ūlke bunu yapabiliirdi.

Ama Kerch Tūccar Konseyi, Ravka'nın kōpekbalıėı filosunun planlarını ele geçirdiyse, Zemeni gemilerine mūsamaha gōstermek olmazdı. Herhangi bir yerde saldırıya uėrayabilirlerdi ve Kerchler bir kez daha denizlerdeki hākimiyetlerini kazanırlardı. Bu, onları çok kūk bir ūlke olmalarına raėmen dūnyanın en varlıklı ve gūlū ūlkesi yapmıř olan bir tekeldi.

“Zemenilerin gūlū mūttefikleri var,” dedi Tolya. “Bize yardım ettiler ve kimse destek olmadıėında yanımızda oldular.”

Tamar kollarını kavuşturdu. “Ama borçlarımızı silemezler. Ravka'nın borçlarını Kerchler kontrol ediyor. Bizi bir kalem hareketiyle mahvedebilirler.”

Nikolai karřısındaki haritaya baktı. Shu Han gūneydeydi. Fjerd da kuzeydeydi ve Ravka da ikisinin arasındaydı. Ravka sınırlarını koruyamazsa, ūlkesi iki būyk gū arasındaki bir savař alanına dōnūřūrdū ve Nikolai halkına huzur ve yeniden yapılanma řansı için sōz vermiřti. Hem Fjerdalıların hem de Shuların mevcut orduları çok kalabalıkken, Ravka ordusu senelerdir iki cephede sūrmekte olan savař yūzünden tūkenmiř durumdaydı. Nikolai iç savařtan sonra Ravka gūlerinin komutasını ele geçirdiėinde, dūřmanlarının sayısına ulařamayacaklarını anlamıřtı. Ravka bir

adım önde olabilmek için yeniliklerden faydalanarak hayatta kalabilirdi. Ülkesi savaş istemiyordu. *Kendisi* de istemiyordu. Ama kayda değer bir miktarda uçaklar, gemiler veya silahlar üretebilmek için, paraya ve sadece Kerchlerin verdiği borçlarla erişebilecekleri kaynaklara ihtiyaçları vardı. Verilmesi gereken karar basit gibiydi ama insan şeref ve müttefiklerle ilgili düşünceleri bir kenara bırakmak istiyor olsa bile, hiçbir karar basit değildi.

“İkiniz de haklısınız,” dedi Nikolai. “Zemenilere de Kerchlere de ihtiyacımız var. Ama bu dans için iki partner seçemeyiz.”

“Peki,” dedi Zoya. “Müzik sona erdiğinde, eve kiminle gitmek istiyoruz?”

Tamar topuğunu duvara vurdu. “Kerch olması gerek.”

“Acele karar vermeyelim,” dedi Nikolai. “Yanlış partneri seçersek, hayal kırıklığı yaratan bir gece geçirebiliriz.”

Cebinden içinde bulanık yeşil bir sıvı olan bir şişe çıkarıp masaya koydu.

Zoya içine ani bir nefes çekti ve Genya öne eğildi.

“Düşündüğüm şey mi bu?” diye sordu Zoya.

Nikolai evet anlamında başını salladı. “Kuwe¹ Yul-Bo’dan parça parça aldığımız bilgilere göre, Alkemimiz *parem* için bir antidotu geliştirmek üzere.”

Genya ellerini birbirine bastırdı. Kehribar renkli tek gözünde yaşlar birikti. “O halde...”

Nikolai onun umutlarını yerle bir etmek istemiyordu ama hepsinin durumun gerçekliğini anlaması gerekiyordu. “Ne yazık ki antidotun formülü için yüksek miktarlarda *jurda* sapı gerekiyor. Bu da bir ons* *jurda parem* yaratmak için gerekli olan bitkinin on misli anlamına geliyor.”

* 28,3 gram.

Zoya şişeyi alıp elinde çevirdi. “*Jurda* sadece Novyi Zem’de yetişiyor. Başka hiçbir iklim yetişmesine müsaade etmez.”

“Bir antidota ihtiyacımız var,” dedi Tamar. “Aldığımız tüm bilgiler Shu ve Fjerdalıların kullanılabilir bir *parem* türü geliştirmeye daha çok yaklaştığına işaret ediyor.”

“Daha fazla sayıda Grisha köle olarak alınıyor,” dedi Zoya. “Daha çok Grisha, Ravka’ya karşı silah olarak kullanılıyor. Daha çok Grisha ölüyor.” Şişeyi tekrar masaya koydu. “Kerchlere *izmars*’yanın planlarını verecek olursak, Novyi Zem’i bir müttefik olarak kaybetmenin yanı sıra, sadece Grishalarımızı değil, belki de dünyadaki bütün Grishaları *parem*den koruma şansımızı da kaybederiz.” Parmağıyla şişeye vurup masada ağır bir daire çizerek dönmesini sağladı. “Kerchlere hayır dersek, Birinci Ordu’yu gerektiği gibi silahlandırmak ve donatmak için ihtiyaç duyduğumuz parayı alamayız. İki türlü de kaybediyoruz.”

Genya, Nikolai’a döndü. “O halde, diplomatik bir ziyarette bulunacaksın. Önce Kerch’ü sonra da Zemeni’yi ziyaret et. Basit bir şey anlatmak için çok fazla sözcük kullanma yöntemini izleyip konuyu karmaşık hale getir.”

“Bir görüşme şansımın daha olmasını her şeyden çok isterim. Ama ne yazık ki kötü haberler bitmedi,” dedi Nikolai.

Genya sandalyesine çöktü. “Başka kötü haberler de mi var?”

“Ravka söz konusu olunca, her zaman başka kötü haberler de vardır.”

Nikolai o anın geleceğini biliyordu ama yine de keşke bir bahane uydurup toplantıyı bitirebilse diye düşündü. *Çok özür dilerim, dostlarım. Milli güvenlikle ilgili bir konuda bana seralarda ihtiyaçları var. Şakayıkları benden başka kimse budayamıyor. Oradaki herkes ona neler olduğunu bildiği halde, bu yine de pis*

bir sır gibiydi. İblisi odaya salmak istemiyordu. Ama olanları anlatması gerekiyordu.

“Zoya’yla birlikte buradan gittiğimizde, iblis beni yine ele geçirdi. Dükün malikânesinden kaçmayı başardım ve yakınlardaki bir kaz çiftliğine muhteşem bir ziyarette bulundum.”

“Ama uyku iksiri...” dedi Genya.

“Canavar giderek güçleniyor.” İşte. Söylemişti. Sesi bir an için bile titrememiş, kesinlikle endişeli olduğunu belli etmemişti ama bu sözcükleri söylememiş olmayı tercih ederdi.

Genya ürperdi. Nikolai’ın içinde yaşayan karanlığı herkesten daha iyi biliyordu. *Nichevo*’ya’yla ve onun da peşine düşmüş olan canavarlarla bağlantılıydı. Genya ona ihanet ettiğinde, Karanlık-lar Efendisi gölge askerlerini üstüne salmıştı. Gözlerinden birini onun yaratıkları yüzünden kaybetmişti ve ısırtıkları vücudunda yok edilemeyecek izler bırakmıştı. Nikolai hâlâ bunun ne kadar gaddarca bir olay olduğuna hayret ediyordu. Karanlıklar Efendisi, Genya’nın kalkan olarak güzelliğine güvendiğini bildiğinden, bunu elinden almıştı. Nikolai’ın da zihnine, her türlü durumdan düşünerek kurtulma becerisine güvendiğini bildiğinden, iblisin Nikolai’ın mantıklı bir şekilde konuşma ve düşünme becerisi çalmasını sağlamıştı. Karanlıklar Efendisi ikisini de öldürebilirdi ama onları cezalandırmak istemişti. Çok eski bir güç olabilirdi ama kesinlikle sağı solu belli olmuyordu.

“David,” dedi Genya yüzü yara izlerinin altında solmuş bir halde. “Mümkün mü bu? Giderek güçleniyor olabilir mi?”

David gözlerine düşen dağınık kahverengi saçlarını geriye attı. “Güçlenmemesi gerekirdi. O kadar uzun süre durgun kaldıktan sonra böyle olmamalıydı. Ama Kral’ın içindeki varlığı yaratan güç, sıradan bir Grisha gücü değil. *Merzost*’tu.”

“İğrenç yaratık,” diye mırıldandı Tolya.

“Bundan artık bir varlık diye mi söz ediyoruz?” diye sordu Nikolai. “Ben ‘canavar’ sözcüğünü tercih ediyordum. Ya da ‘iblis’ sözcüğünü. ‘Zebani’ bile kulağa daha iyi geliyor.” *Canavar aslında benim ve ben de canavarım*. Nikolai buna gülmüyorsa bile, çıldıracağından emindi.

“Sana da uyarı, ona Maribel ismini verebiliriz,” dedi Zoya boşalan fincanını itip. “Ondan nasıl söz ettiğimiz önemli değil. Onun neler yapabileceği önemli.”

“Doğasını yanlış anladığımız takdirde önemli hale gelir,” dedi David.

“Grisha teorisini, Morozova’nın günlüklerini okudun. Grisha gücü hayat veremez, sadece manipüle edebilir. O sınırlar her ihlal edildiğinde, bunun birtakım etkileri oluyor.”

“Karanlıklar Diyarı,” dedi Nikolai. Canavarlarla kaynayan o karanlık bölge, Alina Starkov orayı iç savaşta yerle bir edene dek Ravka’yı ikiye ayırmıştı. Ama yaralar kalmıştı: Karanlıklar Efendisi’nin gücü o topraklardaki hayatı emip bitirmiş gibi yeşil hiçbir şeyin yetişmediği ölü kumlardan oluşan çorak bir bölgeydi orası. Merzost, Karanlıklar Diyarını, içindeki yaratıkları ve Karanlıklar Efendisi’nin gölge askerlerini yaratmıştı. Karanlıklar Efendisi’nin Nikolai’a bulaştırdığı güç de buydu.

David omuzlarını silkti. “O gücün ne yapacağını öngörmek imkânsız.”

“Bundan sonra neler olacağını bilmiyoruz,” dedi Nikolai. “Genellikle, heyecan yaratan bir sorun ama bir iblis bilincimi ele geçirdiğinde ve halkımı yiyip bitirerek Ravka’yı hükmü altına almaya çalıştığında, pek de heyecan verici olmuyor.” Aklını ve iradesini kaybedebileceğini düşünürken, bu sözcükler aklına nasıl o

kadar kolay geliyordu? Çünkü her zaman böyle olmuştu. Ayrıca, bunlara ihtiyacı vardı.

Canavarı uzak tutması ve kim olduğunu hatırlaması için, sözcüklerden bir duvar oluşturması gerekiyordu. Nikolai canavardan kurtulmak için kendisini aşırı ısığa ve soğuğa maruz bırakmıştı. Durum karşısında şaşkınlık içinde kalan Güneşin Elçilerini, güçlerini üstünde kullanmaları için davet etmişti ama içi kızarıyormuş gibi hissetmek dışında gözle görülür bir sonuç alamamışlardı. Casusları dünyanın dört bir yanındaki kütüphaneleri tarayıp Çıkrık harabelerinde aylarca kazı yaptıktan sonra efsanevi Fabrikatör İlya Morozova'nın yazdığı günlükleri ele geçirmişlerdi. Sonuç alamamanın yarattığı öfkeyle Ivets'teki kemik köprüye gitmiş, içindeki karanlıkla Ravka civarında meydana gelen tuhaf olaylar arasında bir bağlantı kurmayı denemiş ama bunlardan da bir sonuç alamamıştı. Belki de Azizlerin onun için mucize gerçekleştirebileceğini ummuştu. Ama o ana dek, ilahi bir müdahale olmamıştı.

“Şimdi sorunu anladınız mı?” dedi. “Durumumun ortaya çıkma riski olmadan seyahat edemiyorum ama şüpheleri üstüme çekmeden ve Zemeni ve Kerchler yüzünden Ravka'nın geleceğini tehlikeye atmadan da başkentte gizlenemem. Çok güzel bir sorun yaratmamış mıyım?”

“Affedersin ama bunun tam olarak neresi güzel?” dedi Genya.

“Sorundan kurtulmak için izleyeceğimiz çözüm.” Nikolai sandalyesinde tekrar geriye yaslandı ve bacaklarını önüne uzatıp ayaklarını birbirinin üstüne attı. “Bir parti vereceğiz.”

“Anladım,” dedi Zoya. “Her şeyin iyiye gideceğini beklemek için ne kadar sarhoş olmalıyım?”

“Ne yazık ki Kirigin'in mahzenlerinde buna yetecek kadar şarap yok,” dedi Nikolai. “Üstelik de bu iş için ayık olmamız gere-

kiyor. Kerch, Zemeni, Fjerda ve Shu halklarını buraya getireceğiz. Ravka'nın ve Kral'ın gayet iyi durumda olduğunu görmeleri için ufak bir oyun sergileyeceğiz.”

“Bu kadar mı?” dedi Zoya. “Hokkabazlık da yapacak mısın?”

“Saçmalama,” dedi Nikola. “Hokkabazlık yapmayı biliyorum zaten. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Zemenilerle müttefikliğimizi yenileyeceğiz...”

“Ama Kerch halkı...” diye başladı Genya.

“Kerch halkına da *izmars* 'ya prototipimizi gizlice göstereceğiz.”

“Öyle mi?” dedi David.

“Elbette, tam bir felaket olacak. Belki güzel bir patlamayla, etrafa metal parçaları uçacak. Belki de birkaç denizciyi boğuluyormuş gibi gösterebiliriz. Kerch yetkililerini köpekbalıklarımızın denize yaraşmadığına inandıracak ve bize mümkün olduğunca vakit kazandıracak herhangi başka bir şey yapacağız.” Nikolai neredeyse iblisin geri çekildiğini, sivri pençelerini çektiğini ve bir eylem planı olasılığı karşısında ürktüğünü hissetti. “Tüm o diplomatları, tüccarları ve politikacıları çatımız altında toplayacağız. Herkesi konuşturup onları dinleyeceğiz. Zoya, her yerde kulağımız olsun diye senin Rüzgâr Hâkimlerinin akustik bir harita çıkarması gerek.”

“Bu iş hoşuma gitmedi,” dedi Tolya.

“Gitmeyeceğini biliyordum,” dedi Nikolai.

“İnsanın konuklarının konuşmalarını gizlice dinlemesi etik değil.”

“Kız kardeşin bu yüzden haber ağımızın başı. Kralların casuslara ihtiyacı olur ve casuslar etikle uğraşamazlar. Konuşmaları gizlice dinlemekle ilgili bir plan senin için de sorun olur mu, Tamar?”

“Kesinlikle olmaz.”

“İşte, duydun onu.”

Tamar biraz düşündü. “Onları aynı anda alt etme fikri koşuma gitti ama daha da şüphe çekmeyecek bir şekilde düşmanlarımızı ve dostlarımızı aynı çatı altından toplamak için nasıl bir neden öne sürebiliriz?”

“Azizinin gününü kutlayabiliriz,” dedi Genya heyecanla. “Kızakla kayma, şenlik ateşleri...”

“Hayır,” dedi Nikolai. “Sankt Nikolai Ziyafeti’ni beklemek istemiyorum.” İblisin bekleyip beklemeyeceğine güvenemezdi. “Parti altı hafta sonra düzenlenecek. Buna... Sonbahar Saçmalığı Festivali gibi bir isim vereceğiz. Ekinoksu, hasatların bolluğunu kutlayacağız. Son derece sembolik olacak.”

“*Altı hafta boyunca mı?*” dedi Genya şaşkınlıkla. “O kadar büyük bir olaya bu kadar kısa sürede hazırlanamayız. Sırf güvenlik önlemleri bile...”

Nikolai ona göz kırptı. “Genya Safin dışında herhangi başka bir sorumlu olsaydı bundan ben de endişelenirdim.”

Zoya gözlerini devirdi. “Genya’nın iltifatlarına ihtiyacı yok. Ne kadar başarılı olduğunu kendisi de biliyor.”

“Bırak da devam etsin,” dedi Genya. “David bana asla güzel iltifatlarda bulunmaz.”

“Öyle mi?” dedi David. Dalgın dalgın cebini yokladı. “Burarlarda bir yerde bana verdiğin iyi özelliklerinden oluşan liste olacaktı.”

“Nelere katlanmak zorunda olduğumu görüyorsunuz.”

“Genya’yı mutlu tutmam gerek,” dedi Nikolai. “Yoksa bana ihanet edebilir.”

“Ben de edebilirim,” dedi Zoya.

“Aa, bu kaçınılmaz. Ama senin iltifatlara bağışıklığın var.”

Zoya omuzlarından birini kaldırdı. “O halde, bana hediye olarak mücevher ve para vermeni öneriyorum.” Zoya ayağa kalktığı anda, Nikolai onun çoktan planı düşünmeye başladığını, generalin saldırısını planladığını görebiliyordu. Zoya haritanın karşısında ağır ağır volta atmaya başladı. O yürürken, Karanlık Diyarı arkasında bir gözüklep bir kayboluyordu. “Bu güçleri buraya getireceksek, bir sukabağı ve buğday demetleri festivalinden çok daha iyi bir nedenimiz olmalı.”

“Zoya,” diye uyardı onu Nikolai. Generalin aklından ne geçtiğini anlamıştı.

“Sana bir eş bulmak için kusursuz bir fırsat.”

“Kesinlikle olmaz.”

Ama Zoya daha başlamadan bir tartışmayı kazanmış bir kadın gibi bilmiş bir ifadeyle ona baktı. “Dediğin gibi, artık seyahat etmen mümkün değil. Dolayısıyla da gelin adaylarının sana gelmesi gerekiyor.”

Nikolai başını salladı. “Evlenemem. Çok riskli olur.”

“Ama zaten bu yüzden evlenmen gerekiyor,” dedi Zoya. “Bu güçleri bir araya getirebiliriz. Ben, düşmanlarımızı köşeye sıkıştıracak cazibeye ve kurnazlığa sahip olduğuna inanıyorum. Ama bize ne kadar vakit kazandırabilirsin? Altı ay mı? Bir sene mi? Sonra ne olacak, Ekselansları?”

“Hepsini buraya getirmek için ideal bir neden,” dedi Genya.

Nikolai yüzünü buruşturdu. “Bana sırt döneceğini biliyordum. Sadece bunu bu kadar çabuk yapacağını düşünmemiştim.”

“Nikolai,” dedi Zoya sakın bir ses tonuyla. “Canavarın gidecek güç kazandığını söylemiştin. Bu doğruysa, eline geçecek en iyi fırsat bu olabilir.”

Tek fırsat. Sözler havada asılı kaldı.

Ravka'nın bir kraliçeye ihtiyacı vardı. Nikolai'nın da bir vârise.

Ama için için evlilik düşüncesine isyan ediyordu. Yapması gereken o kadar çok şey varken, birisine doğru dürüst kur yapabileceği kadar zaman da yoktu. İyi tanımadığı bir kadınla evlenmek istemiyordu. Sırlarını bir yabancıya açmaya cesaret edemiyordu. Seçeceği kadına yönelik tehlike çok büyük olacaktı. Bunların hepsi iyi nedenlerdi. Hepsi inandırıcı mazeretlerdi. Ama canavar işe koyulmuştu.

Nikolai etrafına bakındı. Bu insanlar onu kimsenin olmadığı kadar iyi tanıyorlardı. Ona güveniyorlardı. Ama içinde cirit atan iblis, bunları değiştirebilirdi. Ya daha da güçlenir ve kontrolünü elinden alır ve çok uzun süredir ona yön göstermiş olan iradesini yok ederse ne olacaktı? *İğrenç yaratık.* Genya'nın nasıl ürperdiğini hatırladı. Ya boğulan adam kendisiyse ve Ravka'yı da beraberinde sürüklerse ne olacaktı?

İçine derin bir nefes çekti. Kaçınılmaz olanı neden erteleyecekti? Ağır bir işkence çekmek yerine bir ateş mangasının karşısına geçmek daha iyiydi. "Bir aday listesi oluşturmamız gerek," dedi.

Zoya sırtıttı. "Oldu bil." Zoya ondan kurtulmaya gerçekten de hazırdı.

"Bunu askeri bir harekât gibi ele alacaksın, değil mi?"

"Öyle zaten."

"Bakanlarım ve elçilerim de önerilerde bulunacaklardır."

"Hepsini davet edeceğiz," dedi Genya, kalemiyle mürekkebi kendisine doğru çekerek. Heyecanını gizleyemiyordu. "Herkesi sarayda ağırlayabiliriz. Tüm o akşam yemeklerini, çay ve dans partilerini düşünsenize."

“Tüm o akşam yemeklerini, çay ve dans partilerini düşünsenize,” diye tekrarladı David keyfi kaçmış gibi.

Genya kalemını bırakıp David’in ellerini tuttu. “Atölyende gizlenmene göz yumacağıma söz veriyorum. Sadece bana beş davet ve üç ziyafet ver.”

“Üç davet ve bir ziyafet.”

“Dört.”

“Pekâlâ.”

“Berbat bir pazarlıkçısın,” dedi Nikolai. “İki daveti bile kabul edebilirdi.”

David kaşlarını çatı. “Doğru mu bu?”

“Kesinlikle doğru değil,” dedi Genya. “Lütfen, çenenizi kapatın, Ekselansları.”

“Tüm sarayın güvenliği için fazladan kontroller yapmamız gerekecek,” dedi Nikolai, Tolya’ya. “Her uşağın, muhafızın ve nedimenin potansiyel bir casus ya da suikastçı olabileceğini düşünmemiz gerek.”

“Hazır konu açılmışken,” dedi Tamar. “Dunyasha Lazareva ölmüş.”

Lantsov tahtına hak iddia eden kişi. “Kim öldürmüş?”

“Bizden biri değil. Tek bildiğim, onu müzayededen sonra Barter Kilisesi’nin dışında kaldırımında paramparça halde buldukları.”

Endişe verici bir olaydı bu. Kadın onu haklamak için mi Ketterdam’a gitmişti? Lantsov tahtına hak iddia eden tek kişi o değildi. Her birkaç ayda bir, yeni bir Lantsov tahtı vârisi, Karanlıklar Efendisi’nin kraliyet ailesi katliamından kurtulduğunu ya da Nikolai’nin babasının gayrimeşru çocuğu olduğunu iddia eden biri ortaya çıkıyordu. Yaşlı Kral’ın davranışları göz önüne alınacak olursa, bunlar doğru iddialar olabilirdi.

Elbette, Nikolai'nın Ravka tahtı üstünde bu kişilerin yarısına kıyasla gerçekten de daha az hakkı olabilirdi. En çok hak iddia eden kişi de oydu.

“Biri daha olacak,” dedi Zoya. “Birisi daha Lantsov ismi üstünde hak iddia edecek. Bu da bir vârisinin olması ve tahtı güvene alman için daha da iyi bir neden.”

“Bir eş seçeceğimi söyledim ve bunu yapacağım,” dedi Nikolai, hissettiği kadar inatçı bir şekilde konuşmamaya gayret ederek. “Hatta istersen, tek dizimin üstüne çöküp aşk şiirleri de söylerim.”

“Bunun için birkaç şiir seçebilirim,” dedi Tolya. Yıldızlı Batıklık'ta yeraltına indiklerinden beri ilk kez mutlu görünüyordu.

“Mükemmel bir fikir. Kısa ve kafiyeli olsun.”

Nikolai, Ravka'nın eski haritasına baktı. Şiddet dolu, çaresiz ve sürekli ihtiyaç halinde olduğu için sakinleştirilemeyen bir yerdi. Ravka onun ilk aşkı, yalnız geçen ergenliğinde başlayan ve zamanla daha da derinleşen bir sevdaydı. Ravka ondan ne talep ederse, bunu ona vereceğini biliyordu. Sevdiğini iddia ettiği bu ülke konusunda düşüncesizce davranmıştı ve artık hissettiği korkunun Ravka'nın geleceğini belirlemesine izin veremezdi.

“Davetiyeleri yollayın,” dedi. “Muhteşem kraliyet aşkı başlasın.”

Günün geri kalanını, bakanlarla görüşerek, masraflarını karşılayamayacakları yollar ve kemerli köprüler için planlar yaparak, borçlarının vadelerinin uzatılması için Kerch'e mektuplar yazarak ve Gezgini Ada'nın o sıradaki emniyet müdüründen mevcut Ravka filosunun tamirâtı için Gezgini Ada Mareşali'nden başlayıp

deniz kuvvetleri amirallerine kadar herkesten gerekli olan parayı rica ettiği diğer yazışmaları tamamlayarak geçirdi. Tüm bunlar odaklanmayı, ustalığı ve sonsuz sabrı gerektiriyordu. Ayrıca, hepsi bir kraliçe bulma işinden daha az meşakkatliydi. Ama en sonunda gece oldu ve Nikolai gelin adayı ordusuyla ve Zoya'yla yüzleşmek zorunda kaldı.

Nikolai generaliyle birlikte zemini karo döşeli şöminede yanan ateşin çıtırtıları arasında oturma odasında yalnız çalıştı. Oda da hâlâ babasının izleri vardı: som altından iki kartal, kalın halılar ve eritilip madeni paraya dönüştürülebilirmiş gibi baştan aşağı sırmalı işlerle kaplı perdeler.

Zoya'nın listesi bu işe hevesli bakirelerden oluşan kızların isimleriyle uzayıp gidiyordu.

“Gelin adaylarının Kerch ve Zemeni görevlileriyle görüşmemizi gizlemesi gerekiyor,” dedi Nikolai. “Belki de bunu bir açılış bahsine dönüştürebilir, bir nişan öncesi daveti değil de pek bir nişana benzemeyen bir olaya dönüştürebiliriz.”

Zoya karşısındaki belgeleri düzeltti. “Tek taşla iki kuş vura-cağız, Ekselansları. Bu, bir liyakat ve beklenti meselesi. Bir eşe ihtiyacın var ve şu anda hâlâ kayda değer bir koca adayısın.”

“Şu anda mı?”

“Hâlâ gençsin. Dişlerinin hepsi duruyor. Ravka ordusu da henüz yerle bir olmuş değil. Bu tereddüdün kesinlikle bir krala yaraşmıyor. Sen böyle davranmazdın.”

Haklıydı. Nikolai karar verme konusunda ustaydı. Bunlardan keyif alırdı. Bunu açık bir yolu görebilmek için bir ormanın zeminindeki ölü yaprakları temizlemeye benzetirdi. Ama bir eş seçmeyi düşündüğünde, dallar üstüne üstüne geliyor, karanlıkta yalnız kaldığına memnun hissediyordu. Belki tam olarak yalnız

olduğunu söylemek doğru değildi. O odanın sessizliği, şömine-
den yayılan sıcaklık ve karşısında oturmakta olan çelik omurgalı
acımasız kadın çok hoşuna gidiyordu.

Zoya onun dikkatini çekmek için elindeki kâğıdı hışırdattı.

“Prenses Ehri Kir-Taban.”

“Shu tahtının ikinci vârisi, değil mi?”

“Evet ve en ideal adaylarımızdan biri. Genç, iyi huylu ve halkı
arasında çok popüler bir kız. *Khatuuru* da çok iyi çalışıyor.”

“On iki telli olanı mı on sekiz telliyi mi?”

“Ne önemi var ki?”

“Standart sahibi olmak önemlidir, Nazyalensky. Shu’nun onu
yollayacağından emin misin?”

“Davetiyeler kraliyet ailesine yollanacak. Ama insanların
Prenses Ehri’ye ne kadar bayıldığını düşünecek olursak, ablası-
nın onun ülkesinden çıkmasına üzüleceğini sanmam. Daha küçük
kızlarından birini yollarlarsa...” Omuzlarını silkti. “Bir müttefik-
lik kurma konusunda ciddi olmadıklarını biliriz. Ama bir Shu ge-
lin bizi Kerch altınına ihtiyaç duymaktan kurtarır.”

“Sence Ravka böyle bir evlilikten sonra daha ne kadar bağımsız
kalabilir? Shu’nun istila etmesine gerek kalmayacaktır. Elden
bir davetiye yolluyor olacağız.”

“Mükemmel bir seçenek yok,” dedi Zoya.

“Sıradaki kim?”

Zoya iç çekip ona başka bir dosya uzattı. “Elke Marie Smit.”

Nikolai dosyaya baktı. “Daha yeni on altı yaşında oldu!”

“Kerch’teki en güçlü ailelerden birinden. Hem siz Lantsov
zümürdünü teklif ettiğinizde, Alina ondan sadece birkaç yaş büyüktü.”

“Ben de öyleydim.” Alina’yı düşünmek, aklını her zaman ba-

şına getiriyordu. Ona evlilik teklifi ederek aptallık ettiğini biliyordu. Ama o zamanlar politik bir müttefikten çok bir arkadaşaya ihtiyaç duyuyordu. En azından, ona öyle gelmişti.

Zoya geriye yaslanıp ona uzun uzun baktı. “Sakın bana küçük Güneş Azizemizi kaybettüğümüz için hâlâ yas tuttuğunu söyleme.”

Elbette hâlâ yas tutuyordu. Alina’dan hoşlanmıştı, hatta belki onu gerçekten sevmeye başlamıştı. Belki de içindeki küstah yanı onu hemen evet diyeceğini beklemişti. Ne de olsa kendisi bir kral ve iyi sayılabilecek bir dansçıydı. Ama Alina, Karanlıklar Efendisi’ni herkesten daha iyi taniyordu. Belki de onun içinde irin tutmaya başlan şeyin ne olduğunu hissetmişti. Aradan seneler geçmişti ama Alina’nın onu reddetmesi hâlâ canını yakıyordu.

“Yas tutmayı asla beceremedim,” dedi Nikolai. “Ama pence-relerden dışarı hüznle bakıp profilimi göstermeyi severim.”

“Elle Marie Smit’in ebeveynleri muhtemelen onu yine de bir tüccarla evlendirecekler. Eminim ki bir kralla evlenmek daha çok hoşuna giderdi.”

“Hayır. Sıradaki?”

“Natasha Beritrova,” dedi Zoya.

“Baroness Beritrova mı?”

Zoya dikkatle elindeki kâğıda baktı. “Ta kendisi.”

“Kadın *elli* yaşında.”

“Çok varlıklı bir dul ve Caryeva’da bir güney harekâtında çok faydalı olabilecek toprakları var.”

“Hayır, Zoya.”

Zoya gözlerini devirdi ama bir başka kâğıdı aldı. “Linnea Opjer.”

“Hayır.”

“Tüm Azizler ve çektikleri işkenceler adına, Nikolai. Şu anda

sırf zorluk çıkarıyorsun. Yirmi üç yaşında ve gerçekten de çok güzel, akli başında ve matematiğe karşı bir yeteneğe sahip...”

Nikolai giysisinin kolundaki bir ipliği silkeledi. “Üvey kız kardeşimin başka türlü olabileceğini düşünmezdim zaten.”

Zoya hareketsiz kaldı. *Keftasının* içinde yaldızlı bir ikon gibiydi ve şömine ateşi etrafını bir hale gibi sarmıştı. Nikolai hiçbir kadına mavi rengin o kadar yakışmadığına yemin edebilirdi. “O halde, söylenenler doğru mu?” dedi Zoya.

“Bütün diğer söylenenler kadar doğru,” dedi Nikolai. Gayrimişru olduğuyla ilgili söylentiler, kendisi daha dünyaya gelmeden önce yayılmıştı ve bunlarla barış içinde kalmak için elinden geleni yapmıştı. Ama ebeveynleriyle ilgili gerçeği tek bir kişiye söylemişti: Alina Starkov. Şimdi bunu neden Zoya’ya anlatıyordu? Bunu Alina’ya anlattığında, Alina onu teselli etmiş ve yine de muhteşem bir kral olacağını söylemişti. Zoya böyle iyi bir yaklaşımda bulunmazdı. Ama buna rağmen masasının üst kısmının kilidini açtı ve annesinin ona verdiği minyatürü çıkardı. Annesi bunu ona sürgüne gitmek zorunda bırakılmadan önce vermiş ve babasının aslında bir zamanlar Büyük Saray için özel bir görevde bulunmuş olan Fjerdalı bir nakliye kodamanı olduğunu anlatmıştı.

“Azizler aşkına,” dedi Zoya portreye bakarken. “Bu benzerlik...”

“Çok çarpıcı, biliyorum.” Sadece gözleri farklıydı. Bu kişinin gözlerinde ela yerine minik mavi benekler vardı. Ayrıca, sakalı da farklıydı tabii. Ama minyatüre bakmak, geleceğe, gözlerinin etrafında kırışıklarla Nikolai’in biraz daha yaşlı, kasvetli haline bakmak gibiydi.

Zoya bunu şömineye fırlattı.

“Zoya!” diye bağırdı Nikolai, şömineye doğru atılıp.

“Nasıl bir aptallık bu?” dedi Zoya öfkeyle.

Nikolai portreye ulaşmaya çalıştı ama alevler çok yüksekti. Geri çekildi ve ufak portrenin çerçevesinin içinde eriyişini izlerken, içini müthiş bir öfke kapladı.

Hızla Zoya’ya döndü. “Kim olduğunu unutuyorsun.”

“O portre kalbine doğrultmuş dolu bir silahtan farksızdı.” Zoya parmağını Kral’ın göğsüne bastırdı. “Ravka’nın kalbine. Her şeyi ne için riske atıyorsun? Aptalca bir his için mi?”

Zoya parmağıyla onu yeniden dürtemeden önce, Nikolai onun elini yakaladı. “Ben azarlayabileceğin ve nutuk çekebileceğin o gençlerden biri değilim. Senin Kralımın.”

Zoya’nın mavi gözleri parıldadı. *Ölümlü bir kral, fırtınalar yaratan bir kraliçeye kıyasla nedir ki?* der gibi çenesini kaldırdı. “Benim Kralımsın ve öyle *kalmanı* istiyorum. Taht üstünde iddia ettiğin hakkı koruyamayacak kadar aptal olarsın bile.”

Haklı olabilirdi ama Nikolai bunu duymak istemiyordu. “Bunu yapmaya hakkın yoktu.”

“Seni korumak için yemin ettim. Bu krallığı korumak için. Bunu yapmak için her hakkım vardı.” Elini hızla geri çekti. “Ya Magnus Opjer saraya gelirse? Ya da senin de Kerch’te katılacağın bir ziyafete davet edilirse? İnsanların ne olduğunu anlaması için, şöyle bir ikinize bakması...”

“Zaten biliyorlar,” dedi Nikolai birden bitkin düştüğünü hissederek. “Ya da tahmin etmişlerdir. Söylentiler daha ben dünyaya gelmeden önce başlamış.”

“Onu öldürmeyi düşünmemiz gerek.”

Nikolai yumruklarını sıktı. “Zoya, böyle bir şey yapmayacaksın. Bunu yasaklıyorum. İznim olmadan herhangi bir şey yaparsan, unvanını kaybedersin ve hayatının geri kalanını Grisha çocuklara buluttan hayvanlar yapmayı öğreterek geçirirsin.”

Zoya bir an için ellerini kaldırıp tüm sarayı yerle bir edecek bir fırtına çıkartacakmış gibi göründü. Ama sonra, yine de öfkesini gizleyemeyen kusursuz bir reveransla yanıt verdi. “Elbette, *moi tsar*.”

“Gerçekten de bu kadar acımasız mısın, Zoya? O masum bir adam. Tek suçu annemi sevmekti.”

“Hayır, suçu annenizle yatağa girmekti.”

Nikolai başını salladı. Zoya her zaman gerçekleri olduğu gibi söylerdi. Nikolai elbette, annesiyle gerçek babası arasında bir aşk olup olmadığını bilemezdi ama ilişkilerinin şehvet ve pişmanlıktan daha fazlası olduğunu ummuştı.

Önündeki yemek tepsisinden şarap kadehini aldı ve başına dikti. “Günün birinde, çizgiyi aşacaksın ve bu kadar affedici olmayacağım.”

“O gün geldiğinde, beni prangaya vurup zindanlarına atabilirsin.” Ona yaklaştı, şarap kadehini elinden aldı ve masaya koydu. “Ama bu gece, zincire vurulacak olan kişi sen olacaksın.”

Zoya’nın sesi neredeyse sevgi dolu çıkmıştı.

Nikolai iç çekti. “Bu akşam yaşadıklarımın sonra, bu benim için kurtuluş olur.”

Yatak odasının kapısını açtı. Uşakları odaya ancak Tolya ve Tamar’ın gözetiminde girebiliyordu ve bunu ancak haftada bir yapabiliyorlardı. Özel bir uşağı olmadığından, banyosunu da kendi hazırlıyordu.

Geceler, onun için tutsak olduğu bir hapishaneye dönüşmüş olmasına rağmen, oda aslında bir sığınak ve belki de sarayda gerçekten de ona ait olduğunu hissettiği tek yerdi. Duvarlar koyu mavi deniz rengine boyanmıştı ve şöminenin üstündeki harita, bir korsan olarak kılık değiştirdiği ve *Volkvolny* gemisinde dünyanın okyanuslarına açıldığı zamanlarda Sturmhond olarak işgal etti-

ği kulübeden alınmıştı. Üç ayaklı bir sehpanın üzerine konmuş, uzun bir cam, sıra sıra pencerelerin orada duruyordu. Bu camın arkasından pek bir şey göremiyordu –yıldızları ve kasabanın yuvarları tarafındaki evleri– ama camın orada olması bile sanki günün birinde gözünü buna dayayıp uçsuz bucaksız gri bir denizin inip kalkan omuzlarını görebilirmiş gibi onu rahatlatıyordu.

“Damarlarımızda tuzlu su akar,” demişti tayfadan bir adamı. “Çok uzun süre karada kalırsak, aklımızı yitiririz.” Nikolai aklını yitirmezdi. En azından, karaya hapsolmaktan dolayı yitirmezdi. Kanı farklı bir öykü anlatıyor olsa da bir kral olmak üzere dünyaya gelmişti ve ülkesine yeniden zafer kazandıracaktı. Ama önce o geceyi atlatması gerekiyordu.

Yatağının kenarına oturdu, çizmelerini çıkardı ve demir kelepçeleri ayak bileklerine takıp sırtüstü uzandı. Zoya onu bekliyordu ve buna minnettardı. İnsanın kendini kelepçelemesi çok önemli bir mesele değildi ama en azından kısa bir süre daha kontrolü elinde tutmasını sağlıyordu. Nikolai ancak sol bileğine de kelepçeyi takınca Zoya ona yaklaştı.

“Hazır mısın?”

Nikolai evet anlamında başını salladı. O gibi anlarda, Zoya’nın acımasızlığı her şeyi biraz daha tahammül edilir hale getiriyordu. Zoya onu asla şımartmaz, acıyarak utandırmazdı.

Zoya, David’in yaptığı özel kilidi taktı. Üç zincir ani bir çınlama sesiyle Nikolai’in dizlerini, gövdesinin orta kısmını ve omuzlarını kapladı. Yaratık ona geldiğinde güçleniyordu ve o konuda herhangi bir risk alamazlardı. Bunu biliyordu ve kelepçelerin ona yaşattığı deneyime alışmış olması gerekiyordu ama hâlâ tek istediği zincirlere karşı koymaktı.

Direnmek yerine sakın kaldı ve sağ bileğini Zoya’ya uzattı.

“Bu gece için planların nedir sevgili gardiyanım? Gizli bir randevuya mı çıkacaksın?”

Zoya son kelepçeyi de onun bileğine geçirmek için eğilirken, homurdanarak nefesini dışarı verdi ve kilitlerin sağlam olup olmadığını kontrol etti. “Sanki böyle bir şey yapacak vaktim var da.”

“Geceleri geç saatte bir yere gittiğini biliyorum, Zoya,” diye üsteledi Nikolai. Onun nereye gittiğini merak ediyordu ama bir yandan da zihnini başka bir şeyle meşgul etmek istiyordu. “Seni dışarıda görmüşler ama kimse nereye gittiğini bilmiyor.”

“Birçok yere gidiyorum, Ekselansları. Özel hayatıma karışmaya devam edersen, bir yerlere gitmen için *sana da* birtakım önerilerde bulunabilirim.”

“Neden oynadığının kişiyi gizliyorsun? Seni utandırıyor mu?” Nikolai parmaklarını kastı ve düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye çalıştı. Zoya başını çevirdi ve lambanın ışığı elmacık kemiğinin üstündeki yarım ay biçimli alana vurup koyu renkli dalgalı saçlarından aşağı doğru ilerledi. Nikolai onun güzelliğine asla kayıtsız kalamamıştı ve o sırada kollarının yatağa zincirlenmiş olduğuna memnundu. Yoksa kollarını ona uzatmak isteyebilirdi.

“Kıpırdama,” dedi Zoya aksi bir sesle. “Pastayla şımartılan bir çocuktan da betersin.”

O zehirli dili kutsansın, diye düşündü Nikolai. “Burada kalabilirsin, Zoya. Beni muhteşem çocukluk öykülerinle eğlendir. Bana nispet vermeni çok rahatlatıcı buluyorum.”

“Neden Tolya’dan şiir okuyarak size eğlendirmesini istemiyorum?”

“İşte. Ne kadar da keskin ve iğneleyici. Bütün ninnilerden daha iyi.” Son kilit de bir klik sesiyle kapanırken, Zoya’nın giysisinin kolu yukarı kaydı ve bileğindeki kemik parçalarından ya da

metalle birleşmiş diş olabilecek parçalardan oluşan gümüş halka göründü. Zoya'yı asla bunsuz görmemişti ve bu halkanın çıkarılmasının mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu. Büyüteçlerle ilgili bir şeyler biliyordu. Hatta Alina'nın Morozova'nın efsanevi büyüteçlerinden sonra gelen deniz kırbacının pullarının güçlendirilmesine yardım etmişti. Ama bu konuda bilmediği kocaman bir evren olduğunu da itiraf edebilirdi. "Söylesene, Nazyalensky. David, Grisha gücünün sınırlarını aşmanın birtakım etkileri olduğunu söyledi. Ama bunu bir büyüteç de yapmıyor mu? *Parem* daha mı farklı?"

Zoya düşünceli bir ifadeyle parmaklarını metalin üstünde gezdirdi. "*Paremin merzosttan* pek de farklı olduğundan emin değilim. *Merzost* gibi, bu ilaç da verdiği gücün karşılığında korkunç bir fedakârlık talep eder; yani bir Grisha'nın irade gücünü. Hatta hayatını bile. Ama büyüteçler tamamıyla farklı. Bunlar nadir görülen yaratıklar; dünyanın kalbindeki o yaratma gücüne, tüm yaratılışın kaynağına bağlıdır. Bir büyüteç hayatını verdiğinde, evrenin talep ettiği fedakârlık yerine gelmiş olur ve öldürücü darbeyi indiren Grisha'yla sonsuza dek bir bağ kurulur. Korkunç bir şeydir bu ama çok da güzeldir. *Merzost*..."

"İğrenç bir yaratık o. Biliyorum. İyi ki kendimi bu kadar çok seviyorum."

"Bütün Grishalar *merzosta* karşı bir çekim içindedirler. Sınırlarımız olmasaydı neler yapabilirdik diye bir açlık hissetmek gibi bir şeydir bu."

"Sen bile mi?"

Zoya'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Özellikle ben. Güç, koruma sağlar." Nikolai ona ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan, Zoya devam etti. "Ama o tür bir gücün

bedeli çok yüksektir. Karanlıklar Efendisi kendi büyüteçlerini **yaratmaya** çalıştığında ortaya Karanlıklar Diyarı çıktı.” Kolunu **kaldırdı** ve bileğindeki kelepçe lambanın ışığında parıldadı. “Bu benim için yeterli.”

“İkizlerin taktığı köpekbalığı dişleri,” dedi Nikolai. “Genya’nın kerkenez kemikleri. Hepsiyle ilgili öyküler duydum. Ama bana hiç senin kendi büyütecinin öyküsünü anlatmadın.”

Zoya kaşını kaldırdı. O düşünceli kız bir anda kayboldu ve yerini mesafeli general aldı. “Çaba göstermeden çelik kazanılmaz, Ekselansları. Öyküler de öyle.” Ayağa kalktı. “Beni oyalıyormuşsun gibi geliyor.”

“Yakalandım.” Zoya hangi kisvenin ardında saklanıyor olursa olsun, Nikolai onun gidecek olmasına üzüldü. “İyi geceler, General.”

“İyi geceler, Zavallı Kral.”

Kalması için Zoya’ya yalvarmayacaktı. Doğasında kimseye yalvarmak yoktu ve aralarında zaten öyle bir ilişki de yoktu. Birbirlerinden teselli dilenmezlerdi. Birbirlerinin ilerlemesini sağlardı. Birbirlerini güçlü tutarlardı. O yüzden, onu tekrar konuşturmak için bir bahane daha bulmayacaktı. Ona dönüşebileceği şeyle yalnız kalmaktan korktuğunu söylemeyecek, bir çocuğun karanlığı kendisinden uzak tutmak için kullandığı sihirli lambayı söndürmemesini söylemeyecekti.

Ama Zoya lambayı söndürmeyince, yine de rahatladı.

Zoya uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Büyük Saray’a yürüyerek gidip Nikolai’ın zincirlerini açmadan önce, sabah yapması gereken işi yapacaktı. Başkente döndüklerinden beri aradan bir hafta geçmişti ve Kral’ın canavarının bir daha ortaya çıkmayışı onu sevindirmişti.

Tamar ve Nadia onu çoktan yatak odasının dışındaki bekleme odasında bekliyorlardı. Eskiden Karanlıklar Efendisi’nin özel muhafızına ait olan yuvarlak masaya oturmuşlardı. Nadia’nın üstünde hâlâ mavi tuvaleti vardı ama Tamar kısa kollu üniformasını giymişti ve belindeki baltalar parıltıyordu.

“İki *khergud* saldırısı haberi daha geldi,” dedi Tamar, sıkışık bir el yazısıyla kaplı bir tomar kâğıdı gösterip.

“Çay içmem gerek,” dedi Zoya. Daha şafak sökmeden dünya nasıl parçalanıyor olabilirdi? Medeni bir durum değildi bu. Sema-verden kendisine çay aldı ve Tamar’ın elindeki belgelere uzandı. Masanın üstünde de başka belgeler duruyordu. “Bu sefer nereye saldırdılar?”

“Sikursk’tan üç Grisha ve Caryeva’nın güneyinden de sekiz Grisha daha almışlar.”

Zoya sandalyeye çöktü. “O kadar çok mu?” Shu halkı *jurda parem* kaynaklarını yeni bir tür savaşçı yaratmak için kullanmışlardı: Bunlar Fabrikatörlerin hazırladığı, muhteşem güçleri ve kanatları olan, sert yumruklu, kırılmayan kemiklere ve keskin du-yulara sahip askerlerdi. Bunlara *khergud* deniyordu.

“Gerisini de anlat ona,” dedi Nadia.

Zoya’nın bakışları Tamar’a kilitlendi. “Dahası da mı var?”

“Burası Ravka,” dedi Tamar. “Sikursk yakınlarındaki Grishalar kılık değiştirmiş bir halde yolculuk ediyorlardı. Ya Shular bundan haberdardı...”

“Ya da Nina haklıydı ve bu yeni askerler gerçekten de Grishaların kokusunu alabiliyorlar,” diye onun lafını tamamladı Nadia.

“Nina bizi uyarmıştı,” dedi Tamar.

“Uyarmıştı, değil mi?” dedi Zoya sıkkin bir sesle. “Muhteşem Kralımızın baş bilgi kaynağımızı binlerce kilometre uzaklıktaki bu Shu askerlerine yollamış olması ne büyük şans.”

“Zamanı gelmişti,” dedi Tamar. “Nina yas tutuyordu. Faydalı olmak ona iyi gelecek.”

“Yakalanıp infaz edildiğinde nasıl bir teselli olacaksa,” dedi Zoya alaycı bir tavırla. Burnunun ucunu sıktı. “Shular bizi sınıyorlar ve bölgemize biraz daha dayanıyorlar. Onları geri püskürtmemiz gerek.”

“Neyle?” diye sordu Nadia. “Sert bir uyarıyla mı?”

“Onları kendi topraklarında hedef almamız bunun yollarından biri,” dedi Tamar. “Ama kaynaklarım *khergud* askerlerini nerede yürütüldüklerini ve eğitimden geçirildiklerini öğrenemediler.”

Zoya o karargâhları, Shuların *pareme* bağımlı hale getirip o

korkunç şeyleri yaratmak için ‘gönüllü’ hale getirdiği Grishaları düşününce midesine ağrılar saplandı. Bir dosya daha aldı. “Bunlar kesilip parçalara ayrıldı mı?” Tamar evet anlamında başını salladı. Zoya’nın işaret ettiği şeyler, Ketterdam’dan alınıp incelenmek üzere Küçük Saray’a getirilmiş olan iki *khergud* askerinin cesediydi. Tolya buna itiraz etmiş ve ölmüş bir askerin cesedine ‘saygısızlık etmemek’ gerektiğini söylemişti. Ama kendi insanları sınırlarının içinden çalınırken, Zoya’nın nazik olacak kadar ince düşünecek sabrı yoktu.

“Şu metal,” dedi Zoya, David’in Corporalki tarafından hazırlanmış ayrıntılı anatomik çizimlerden birinin kenarına aldığını notları göstererek. “Kemikleri kaplamak için kullandıkları metal. Bu, sadece Grisha çeliği değil.”

“Bir alaşım,” dedi Nadia. “Grisha çeliğini rutenyumla birleştiriyorlar. Daha yumuşak ama daha dayanıklı oluyor.”

“Bunu daha önce duymamıştım.”

“Son derece nadir bir alaşım. Dünyada bu alaşımın sadece birkaç yatağı bulunuyor.”

Tamar öne eğildi. “Ama Shular bunu bir yerden buluyorlar.”

Zoya parmağını dosyaya vurdu. “Kaynağı bulun. Siparişleri takip edin. *Khergud*un nerede yapıldıklarını ancak böyle öğrenebiliriz.”

Tamar başparmaklarını baltalarının üstünde gezdirdi. “Bunu öğrendiğimizde, saldırıyı ben yöneteceğim.”

Zoya tamam anlamında başını salladı. “Ben de yanı başında olacağım.”

Nadia sırttı. “Ben de sırtınızı kollayacağım.”

Zoya o günün yakında geleceğini umdu. Bir savaşa katılmak için resmen kaşınıyordu. Şöminenin üzerindeki saate baktı. Kral’ı uyandırma vakti gelmişti.

Geceleyin her yere çöken buz gibi bir pus, ağaçları ve taş yolları bir bulut örtüsüyle kaplamıştı. Zoya ormanın içinden, kıvrık dallardan oluşan bir örtünün altından geçti. Bunlar ilkbahar geldiğinde, beyaz, pembe ve sonra da kan kırmızısı tomurcuklar açacaktı ama o an için sadece gri dallardan ve dikenlerden oluşuyorlardı. Güzelce budanmış çalılıklara ve Büyük Saray'ın etrafını süsleyen uçsuz bucaksız bahçelere çıktı. Lambalar hâlâ karanlık olan alanları bulanık bir haleyle aydınlatıyordu. Saray tıpkı nikah töreninden önceki bir gelin gibiydi. Beyaz taştan yapılmış terasları ve altından heykelleri pusa gömülmüştü. Şafaktan önceki bu yumuşak gri saatin huzurlu olması gerekirdi. Ama düşünebildiği tek şey *khergud*lar, Zemeniler, Fjerdalılar ve Kerchlerdi.

Her gün Küçük Saray'da aralarına yeni katılanlarla çalışıyor ve İkinci Ordu'nun işlerini idare ediyordu. Ordu onun komutanı altında büyümüştü ve Karanlıklar Efendisi'nin açtığı yaralar yavaş yavaş iyileşmeye başlamıştı. Bunların ölümcül yaralar olmasından kıl payı kurtulmuşlardı. *Bunu nasıl başarmıştı?* diye düşünüyordu hâlâ. Karanlıklar Efendisi nesiller boyunca İkinci Ordu'nun gücünü ve asker sayısını arttırmış, eğitimlerini geliştirmiş ve kendi etkisini sağlamlaştırmıştı. Genç Grishaların yeteneklerini keşfetmiş ve becerilerini geliştirmeleri için onlara yardım etmişti. Onları çocuk büyütür gibi yetiştirmişti. Peki ya bu çocuklar itaat etmediğinde ne olmuştu? Darbe girişimi başarısız olunca ve Grishalardan bazıları Alina Starkov'la birlikte ona karşı gelmeye cesaret ettiğinde ne olmuştu? Onları öldürmüştü elbette. Hiç tereddüt etmeden ya da pişmanlık duymadan. Zoya onların ölmelerini izlemişti. Neredeyse onlardan biri de kendisi olacaktı.

Neredeyse, diye kendisine bir hatırlatma yaptı sarayın basamaklarını çıkarken. *Ama onun yarattığı ve az kalsın yok ettiği*

orduya liderlik etmek için hayatta kaldım. Zoya, İkinci Ordu'yı zorlu bir güç haline getirmeye yemin etmişti. Fjerda ve Shu Han'ın sınırlarının içine daha da girmiş, savaşmayı öğrenmeye hevesli olan ve Ravka'ya bağlı kalacak Grishaları aramak için Gezgin Ada'nın kıyılarının ve Novyi Zem'in cephelerinin ötesine bile geçmişti. O büyümeyi sürdürmeye ve Karanlıklar Efendisi'nin bile yarattığından daha büyük bir gücü bir araya getirmeye kararlıydı. Ama bu yeterli olmazdı. Dünyanın dört bir yanındaki Grishaları korumanın bir yolunu bulmak istiyordu. Böylece, kimsenin bir daha korku içinde yaşamasına ya da becerilerini gizlemesine gerek kalmayacaktı. Her devletten temsilcilerin bulunduğu sorumluluk üstlenen bir yönetim kurulu oluşturmak istiyordu. Bu kurul onun türünü tutsak almayı ya da onlara zarar vermeyi deneyebilecek herkesin cezalandırılmasını garanti edecekti. Bu rüyanın hoş bir fantezinin ötesine geçebilmesi için, Ravka'nın güçlü olması gerekiyordu. Kralı'nın da öyle.

Zoya Büyük Saray'ın koridorlarında Nikolai'nin odalarına doğru hızla giderken, kapısının önünde korkmuş iki anemon gibi duruvara yapışmış iki uşağa bir bakış fırlattı.

Bunların zavallı Kralları için nasıl iç çektiklerini biliyordu. Kendi aralarında gizli gizli *onun savaştan beri nasıl aynı olmadı*ğından söz ediyor, o yakınlarda olduğunda ahlayıp vahlıyor ve gözlerini siliyorlardı. Onları suçlayamazdı. Nikolai varlıktı, yakışıklıydı ve trajik bir geçmişi vardı. Hakkında gündüz hayalleri kurulacak kadar kusursuz bir kişiydi. Ama ondaki bu şans varken, Kral onun bulduğu uygun gelin adaylarını görmezden gelir, bir hizmetçi kızı âşık olur ve aşk için evlenmekte diretirdi. Bu da onun meyilli olduğu ters ve romantik saçmalıklara uygun olurdu.

Tolya'yla selamlaştı ve kahvaltı tepsisini istemek için hizmet-

çilere haber verdi. Kral'ın yatak odasına girip perdeleri iki yana çekti. Sabah güneşi soluk bir gül rengine bürünmüştü.

Nikolai ona yastıklarının arasından nefret dolu bir bakış fırlattı. "Geç kaldın."

"Sen de bir yatağa zincirlisin. Belki de bu beni eleştirmen için en uygun zaman değildir."

"Bir kralı tehdit etmek için saat daha çok erken," dedi Nikolai aksi bir tavırla.

Zoya onun yanına oturup kelepçeleri açmaya koyuldu. "En çok açken ölümcül olurum."

Zoya konuştuklarına çok memnun olmuştu. Anlamsız bir konuşmaydı ama odanın sessizliğini dolduruyordu. Ivets'te kıl payı kurtuldukları felaketten sonra, eski rutinlerine geri dönmüşlerdi ama asla bu denli samimiyete bir türlü alışamamıştı: şafağın sessizliği, kırıkmış çarşaf, Nikolai'ı bir kraldan çok öpülmeye ihtiyaç duyan bir çocuk gibi gösteren dağınık saçları.

Beni güzel çocukluk anılarında eğlendir Zoya, demişti. Kral'ın onun öyküleriyle eğleneceğini hiç sanmıyordu. Sana daha ben dokuz yaşındayken, annemin beni evlendirmek istediği yaşlı adamdan mı söz etmem gerek? Düğün gecemde neler olduğundan mı? Bana ne yapmaya çalıştıklarından mı? Sonradan verdiğim hasardan mı?

Zoya zincirlerini çözdü, onun hâlâ uyku sıcaklığında olan tenine mümkün olduğunca değmemeye çalıştı ve banyo yapıp giyinmesi için yalnız bıraktı.

Kısa bir süre sonra, oturma odasının kapısı çalındı ve bir uşak sıcak çay ve yiyeceklerle dolu bir tepsiyle içeri girdi. Zoya adamın telaşla dışarı çıkarken ona fırlattığı kaçamak bakışı fark etmişti. Belki de Nikolai'ın metresi olduğu söylentilerine direnmeyip insanların konuşmasına izin vermeliydi. En azından, bu şekilde

şafak sökmeden önce Küçük Saray'dan oraya kadar yürümekten kurtulabilir ve sabahları biraz daha geç kalkabilirdi.

Nikolai altın renkli saçları güzelce geriye taranmış ve her zamanki gibi tiril tiril giyinmiş, parıldayan çizmeleriyle, salına salına oturma odasına girdi.

“İyi dinlenmişse benziyorsun,” dedi Zoya aksi bir ifadeyle.

“Neredeyse hiç uyumadım ve Tolya sanki omurgamda bahçe tenisi oynamış gibi feci bir ağrıya uyandım. Ama bir kral kambur durmaz, sevgili Zoya. Ringa balığımı mı yiyorsun?”

Zoya son lokmayı da ağzına attı. “Hayır, yemiyorum. *Yedim* bile. Şimdi...”

Zoya daha o günkü işlerden söz edemeden, kapı ardına kadar açıldı ve Tamar peşinde erkek kardeşiyle içeri girdi. İkisinin de altın renkli gözleri parıldıyordu ve tepeden tırnağa zırha bürünmüşlerdi.

“Söylesene,” dedi Nikolai, az önceki rahat tavrı bir anda silinerek.

“Şehir duvarlarının dışında kamp yapan hacılarla ilgili bir sorun var. Apparat bu yeni kültün dediklerinden hiç hoşlanmıyor. Kasabanın aşağı bölgesine papazın korumalarını çağırdı.”

Zoya derhal ayağa fırladı. Apparat'ın Kral için manevi konularda danışmanlık yapması gerekiyordu ama adam her şeyiyle bir hain ve bir baş belasıydı.

Nikolai çayından minik bir yudum alıp ayağa kalktı. “Adamlarımız yerlerini aldılar mı?”

Tolya evet anlamında başını salladı. “Sivil kıyafetli Cellatlar kalabalığa karıştılar. Keskin nişancılar duvarlar boyunca ve en yakın tepelerdeki yerlerini aldılar. Ama fazla gizlenmiş durumda değiller.”

“Bunun olacağını biliyor muydun?” diye sordu Zoya, Nikolai’ın ve ikizlerin peşinden sarayın koridorlarına çıkarken.

“Hissetmiştim.”

“Buna rağmen onu durdurmaya çalışmadın mı?”

“Nasıl?” dedi Nikolai. “Onu şapelde kıştırarak mı?”

“Benim aklıma daha da kötü fikirler geliyor. Beş para etmez bir adam o.”

“Ama bir şeyler yapabilir ve ona doğrudan silahlı birliklerle meydan okumayacağımı biliyor.”

Zoya kaşlarını çattı. “Papazın korumalarının uzun süre önce uzaklaştırılması gerekirdi.” Onlar savaşçı keşişlerdi. Hem alim hem de askerlerdi ve Kral’a değil, Apparat’a sadık oldukları kesindi.

“Ne yazık ki bunu yapsaydık halk arasında isyanlar çıkardı ve isyanlara meraklı biri değilim ben. Tabii, dans etmeyi içeriyorlarmış o ayrı konu ama o zaman onlara parti deniyordu galiba, öyle değil mi? Bu hangi türden bir parti, Tamar?”

“Adamlarımız her gün hacıların arasına karışıp bize rapor veriyor. Şu ana kadar genel olarak sakin bir hava hâkimdi. Ama bu sabah vaizlerinden biri onları kızdırmış. Apparat duyduklarından hoşlanmamış olmalı.”

Kral’ın askerleri yanlarında fazladan atlarla çift kartallı çeşmenin orada bekliyorlardı.

“Üniformalı askerlerden hiçbiri ben emir vermeden aşağı duvarın ötesine geçmeyecek,” dedi Nikolai. “Grishalar ben sinyal vermediğim sürece sadece kalabalığı kontrol etmek için oradalar. Keskin nişancılar pozisyonlarında kalsınlar ama kimse benden doğrudan emir almadan harekete geçmeyecek, anlaşıldı mı?”

Kral’ın kendi uygun gördüğü şekilde birliklerine komuta etme

hakkı vardı ve Zoya ikizlerin Cellatlıklarını tahtı korumaları için en iyi şekilde kullanacaklarına inanıyordu ama bir yandan hâlâ o konumda tutuldukları için çok öfkeliydi. Nikolai ödün vermekten çok hoşlanıyordu. Apparat ona güvenecek kadar aptallık etmiş olan herkese ihanet etmişti. O bir yıldı ve Zoya dilediğini yapabilişeydi, ona ve papaz korumaları denen gerzeklerine iç savaştan sonra iki seçenek sunardı: infaz ya da sürgün.

Atlarına bindiler. Kapılara doğru ilerlemeye başladıklarında Nikolai, “Sakin olman gerek, Zoya,” dedi. “Apparat zaten Grisha Üçler Erki’nden hoşlanmıyor...”

“Çok üzıldüm.”

“Senden doğrudan düşmanca tavırlar görmesinin hiçbir faydası olmayacak. Rahibin başkentte kalmasını onayladığımı biliyorum.”

“Elbette onu burada tutmalısın. Tercihen içini doldurup şöminenin üstüne asmayı isterdim.”

“Hiç kuşkusuz bu ilginç bir sohbet konusu ama onu şehit mertebesine çıkaramayız. Halk arasında fazlasıyla nüfuzlu bir adam.”

Zoya çenesini sıktı. “Adam yalancının ve hainin teki. Babanızın tahttan indirilmesinde de payı vardı. Alina’yı ve beni yeraltında tutsak etmeye çalışan da o. Savaş sırasında da size hiç destek vermedi.”

“Hepsi doğru. Bir tarih sınavı için çalışmam gerekirse, kime başvuracağımı biliyorum.”

Neden ona kulak asmıyordu? “Rahip tehlikeli bir adam, Nikolai.”

“Ne yaptığını görmezsek, daha da tehlikeli hale gelir. Ağrı çok uzaklara ulaşabiliyor ve insanlar üstündeki etkisi benim doğrudan savaşabileceğim bir şey değil.”

Kapılardan geçip kasabanın yukarı kısmındaki sokaklara çık-

tılar. “Savaştan sonra onu yargılamalıydık,” dedi Zoya. “Suçlarını ifşa etmeliydik.”

“Sence bu gerçekten de önemli bir şey olur muydu? Alina Starkov onu yerinden etmek için günüşiğinde Karanlıklar Diyarı’ndan çıksaydı bile, Apparat hayatta kalmanın bir yolunu bulurdu. Onun becerisi bu. Şimdi, en dindar ifadeni takın, Zoya. Çok sevimli bir kâfirsın ama şu anda dindar görünmen gerek.”

Zoya sakın bir ifadeye bürünmeye çalıştı ama Apparat’la uğraşma ihtimali onu her zaman öfke ile bıkkınlık arasında bırakıyordu.

Nikolai savaştan sonra kraliyet şapelinin saray arazisine yaptırmış, Apparat tarafından kutsanmasını sağlamıştı. Bunu bir barış girişimi olarak yapmıştı. Nikolai orada taç takmış, Lantsov tacı orada başına koyulmuş ve Sankt Grigori’nin güve delikli ama sözde kutsal ayıpostu orada omuzlarına yerleştirilmişti. Azizlerin triptik tabloları molozların arasından çıkarılıp tamir edilmiş, halelerinin altın rengi yeniden göz alıcı bir şekilde boyanmıştı: Zincire Vurulmuş İlya, ve Güllerin Lizabeta’sından sonra Alina da beyaz saçları ve geyik boynuzu yakasıyla onlara eklendiği için, sunağı ciddi ifadeli bir koro gibi kollayan on dört Aziz vardı artık.

Zoya taç giyme törenine zor yetişmişti. Eski şapelin yıkıldığı ve Karanlıklar Efendisi’nin koruyacağını iddia ettiği Grishalardan oluşan İkinci Ordu’nun büyük kısmının yok edildiği geceyi düşünmeden edemiyordu. Tolya ve Tamar olmasaydı, savaş o gece sona ererdi. Zoya, Apparat’ın güçlerinin de kendi rollerini oynadığını da kabul etmek zorundaydı. Bunlar Soldat Sol olarak bilinen kutsal savaşçılar, Azize Alina’ya ibadet etmeye kendilerini adanmış olan genç erkekler ve kadınlardı ve Karanlıklar Efendisi’yle Karanlıklar Diyarı’nda yapılan son savaşta birçoğuna bu Azize’nin

gücü bahşedilmişti. Bu küçük mucize, Alina'nın vasiyetini sağlama almış ama ne yazık ki Apparat'ın gücünü de arttırmıştı. Ivets'teki kemik köprüyle ve Ravka'nın dört bir yanındaki tuhaf olaylarla bir ilgisi olmadığından şüphelenmek zordu.

Köprüden geçip aşağı şehirdeki sokaklara çıkarlarken, Zoya çift duvarların dışındaki kalabalığın sesini duyabiliyordu ama aşağıda toplanmış olan insanları ancak atlarından inip mazgallı siperlere çıktıklarında doğru dürüst görebildi. Nefesinin kesildiğini ve bir şok dalgasının bir tokat gibi vücudunda dolaştığını hissetti. Bunlar Azizlere saygı göstermek için ülkenin diğer ucundan gelmiş sıradan hacılar değildi; Alina Starkov'un etrafında gelişmiş olan güneş kültünün üyeleri ve ona saygı göstermek için sık sık sarayın duvarlarının oraya gelen kişiler de değildi. Bu insanlar siyahlara bürünmüşlerdi. Oraya diktikleri bayrakların üstünde tutulma halindeki bir güneş sembolü vardı. Karanlıklar Efendisi'nin sembolüydü bu.

Oraya Zoya'nın hayatını yerle bir eden adamı övmeye gelmişlerdi.

Genç bir rahip bir kayanın üstüne çıkmıştı. Papazın korumaları gibi uzun dağınık saçları vardı ama kahverengi değil, siyah giysiler giymişti. Uzun boylu ve zayıftı ve Zoya onun yirmi yaşından daha büyük olduğunu sanmıyordu.

"Karanlıkta başlıyoruz," diye bağırdı genç rahip kalabalığa, "ve karanlığa dönüyoruz. Varlıklı ve yoksul insanlar başka nerede eşit olabilirler? Bir insan sırf ruhunun saflığı için başka nerede yargılanabilir?"

"Bu saçmalık da ne?" dedi Zoya.

Nikolai iç çekti. "Yıldızsız Aziz'in Kültü bu."

"Onların tapındığı şey..."

“Karanlıklar Efendisi.”

“Kaç müritleri var?”

“Emin değiliz,” dedi Tamar. “Yeni bir kùltten söz ediliyordu ama böyle bir şey olduğunu kesinlikle anlamamıştık.”

Apparat, Kral’ı görmüş ve mazgallı siperlerin arasından ona doğru yürümeye başlamıştı. Zoya adamın arkasında, üstlerinde Alina’nın altın renkli güneş sembolünün bulunduğu cüppeler giymiş papazın korumalarını görebiliyordu. Tüfekleri de vardı.

“Durum gitgide daha iyi oluyor,” diye mırıldandı Zoya.

“Ekselansları.” Apparat yerlere kadar eğildi. “Bana destek vermek için vakit ayırmanızdan onur duydum. Sizi nadiren şapelde görüyorum. Bazen dua etmeyi unuttuğunuzdan korkuyorum.”

“Kesinlikle unutmadım,” dedi Nikolai. “Sadece diz çökmekte zorlanıyorum. Eklemlerimi mahvediyor. Şehir duvarlarına silahlı adamlar getirmişsiniz.”

“Bunu neden yaptığımı görüyorsunuz. O saygısızlıktan haberiniz var mıydı? O tiksiniç delaletten? Kilisenin Karanlıklar Efendisi’ni bir Aziz olarak tanımasını istiyorlar!”

“Bu yeni rahip sizin için ne anlam ifade ediyor?” dedi Zoya, sakın bir ses tonuyla konuşmaya gayret ederek. “Papazın korumalarından mıydı?”

“O alçak bir hain.”

Sen hainliği iyi bilirsin, diye düşündü Zoya. “Öyle olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“O bir keşiş,” dedi Tamar, Zoya’nın sorusunu teyit ederek. “Yuri Vedenen. Bir sene önce papazın korumalarından ayrıldı. Kaynaklarım nedenini bilmiyor.”

“Bu gencin geçmişini sonra konuşabiliriz,” dedi Nikolai. “Papazın korumalarını gevşek bırakırsanız, bir katliam riski yaratır,

yeni şehitlerin ortaya çıkmasına yol açarsınız ki bu da sadece onların amaçlarına hizmet eder.”

“Bu saygısızlığa izin vermemizi istiyor olamaz...”

Nikolai’in sesi buz gibiydi. “Hiçbir şey *istemiyorum*.”

Apparat’ın zaten bembeyaz olan yüzü kireç gibi kesildi. “Affedersiniz, Ekselansları. Ama anlamalısınız ki bu kralların karar verebileceği bir durum değil. Bu Ravka’nın ruhu için verilen bir savaş.”

“Adamlarınıza sakın davranmalarını söyleyin, rahip. Başkentte daha fazla kan dökülmesine izin veremeyeceğim.” Nikolai rahibin yanıtını beklemeden siperlerin aşağısına doğru inmeye koyuldu. “Açın kapıları,” diye emretti. “Kral buradan çıkacak.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?” diye mırıldandı Tamar. “Bu kampta konuşulanları duydum. Bu hacılar sizden hoşlanmıyorlar.”

“Belki de beni henüz tanıyamamışlardır. Uzaklaşmayın. Tolya, o papazın korumalarının ters bir şey yapmayacağından emin ol. Onları askerlerimden ayrı tutmaya çalış. Askerlerimin bir isyan çıkarmasına ihtiyacım yok.”

“Seninle geliyorum,” dedi Zoya

Nikolai ona uzun uzun baktı. “Her zaman fevri kararlardan yana olmuşumdur Zoya, ama bu hassas bir konu. Dilini ısırman gerekecek.”

“Kanıyana kadar.” Karanlık Efendisi’nin anısını yaşatan kişileri daha yakından görmek istiyordu. Her birinin yüzünü hatırlamak istiyordu.

Kapı kalktı ve Kral şehre ve kalabalığın arasına girerken, etrafı bir sessizlik çöktü. Hacılar Ravka’nın genç Kralı’nı umursamayabilirlerdi ama başkente ticaret yapmak ya da kasabanın aşağı

kısmını ziyaret etmek için farklı amaçlarla gelmiş olan bir sürü insan vardı. Onlar için, Nikolai Lantsov sadece bir kral ya da bir savaş kahramanı değildi. O, iç savaşın karmaşasının ardından düzeni geri getiren, onlara barış dolu seneler veren, bolluk vaat eden ve bunun gerçekleşmesi için çaba harcamış olan birisiydi. Herkes dizlerinin üstüne çöktü.

Re'b Ravka, diye bağırdılar. *Korol Rezni*. Ravka'nın oğlu. Yara İzi Kralı.

Nikolai sakın bir ifadeyle sırtını dikleştirdi ve komutan rolünden bir anda doğuştan soylu bir adam kimliğine bürünerek onları selamlamak için eldivenli elini kaldırdı.

Siyahlar giymiş hacılardan bazıları kalabalığın geri kalanıyla birlikte eğildi ama birkaçı yüksek bir kayanın üstünde meydan okur gibi duran sıska peygamberlerinin etrafında ayakta kaldı. “Hain!” diye bağırdı adam Nikolai yaklaşırken. “Sahtekâr! Hırsız! Katil!” Ama sesi titriyordu.

“Bu ara çok meşguldüm, doğru,” dedi Nikolai. Hacılara doğru ilerlemeye devam ettiler ve keşiş kayanın tepesinde yalnız kalana ve Kral’la yüz yüze kalana dek onları yana çekilmeye zorladılar.

Yirmi yaşında bile olmayabilir, diye düşündü Zoya. Keşişin dar göğsü hızla inip kalkıyordu. Uzun bir yüzü vardı ve teni de yanaklarında ona ateşi çıkmış bir çocuk görünümü veren iki kırmızı leke dışında solgundu. Gözleriyse ateşli ifadesiyle tezat oluşturan ve ona melankolik bir hava veren bir yeşil tonundaydı.

“Çenesindeki ne?” diye fısıldadı Zoya, Tamar’a.

“Galiba sakal bırakmaya çalışıyor.”

Zoya keşişin uzun yüzüne baktı. “Alnının ortasında bir boynuz çıkarmaya çalışsa, daha başarılı olurdu herhalde.”

Keşiş giysisinin siyah kollarını uçmaya hazırlanan bir karga

gibi sıvazladı. “Sahte rahibinize söyleyin de doğru olanı yapsın ve Yıldızsız Olanı bir Aziz olarak kabul etsin.”

“Bunu düşüneceğim,” dedi Nikolai sakince. “Ama önce sizden bana kahvaltıda eşlik etmenizi istiyorum.”

“Beni kandıramazsınız! Bana rüşvet veremezsiniz!”

“Tamam da çay ya da kahve içer misiniz?” Kalabalıktan hafif kıkırdama sesleri geldi ve gerginlik bir nebze diner gibi oldu.

Genç adam ellerini havaya kaldırdı. “Azizler Çağı başladı! İşaretler donmuş topraklardan Sikurzoi’ye kadar devam ediyor! Süslü sözcüklerinizle ve dostane tavrınızla beni tavlayabileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Nikolai sakince ve atından indi. Zoya ve Tamar birbirlerine baktılar. Şayet tüm bunlar bir suikast için yapılmış ince bir plansa, Kral rolünü çok iyi oynuyordu. “Size katılabilir miyim?”

Genç keşiş gözlerini kırıştırdı ve ne yapacağını bilemedi. “O... olur, katılabilirsiniz.”

Nikolai kayaya çıktı. “Benim bu şüphe götürmez hoş hal ve tavrıma kanacağınızı, bunu rüşvet olarak kabul edeceğinizi ya da aklınızın çelineceğini beklemiyorum,” dedi. O kadar alçak sesle söylemişti ki bunları sadece keşiş, Zoya ve Tamar duydu. “Ama şu tepeceğin arkasındaki keskin nişancı fikrinizi değiştirebilir. Onu görüyor musunuz? Burası piknik yapmak için harika bir alan ama sağ elimi kaldırırsam, kafanızı bir karpuz gibi havaya uçurmak için de öyle.” Nikolai elini kaldırıncaya, genç adam irkildi ama Kral sadece ceketinin yakasını düzeltti.

“Seve seve şehit olabilirim...”

“Şehit olmayacaksınız... İsminiz Yuri’ydi, değil mi? Bir hata olacaksınız. Mermi omzumu sıyracak ve gayet abartılı bir şekilde kendimi yere atacağım. Nişancı, Lantsov Kralı’nı öldürmek

isteyen bir suikastçı olduğunu itiraf edecek. Hatta belki Yıldızsız Aziz'in amacına sadık olduğunu söyleyecek."

"Ama bu... çok saçma," dedi keşiş şaşkınlıkla.

"Ravka Kralı'nın, görgüsüz bir keşişten kurtarmak için krallığını bir keskin nişancının mermisinin önüne atmasından daha mı saçma? Çünkü dostum, bu bayağı ilginç bir öykü." Nikolai elini uzattı. "Kahvaltıya gelin. Aşçım muhteşem domuz budu pişirir."

"Ben et yemem."

"Elbette yemezsin," dedi Zoya. "Çünkü sen insanları değil, hayvanları öldürmeye karşısın."

"Karanlıklar Efendisi..."

"Vaazlarını başkalarına sakla," dedi Zoya öfkeyle. "Göğsündeki havayı boşaltıp ciğerlerini içi boş su kabakları gibi ezmekten beni alıkoyan tek şey Kral'a olan sadakatim."

"Bunu yaptığına pek çok kez şahit oldum," dedi Nikolai. "Kömük bir ses çıkıyor."

"Pof diye mi?" dedi Tamar.

"Daha ıslak bir ses. Fış gibi bir şey," dedi Nikolai.

"Tamam, geleceğim," dedi keşiş. "Ama müritlerime sağ salım geri dönmezsem, sokaklar kana bulanır. Sonra..."

"Lütfen, yapayım," dedi Zoya. "Onu kimsenin özleyeceğini sanmıyorum."

"Saçmalama," dedi Nikolai. "Mutlaka bir annesi vardır. Değil mi, Yuri? Kesinlikle iyi bir kadındır annen. Valchenko'da mı yaşıyordu?"

Yuri, Kral onu bıçaklamış gibi elini kalbine götürdü. Belli ki Tamar'ın casusları bu genç hakkında epey bilgi toplamıştı.

"Biliyorum," dedi Nikolai, keşişin omzuna vurup. "İnsanın kendi hayatından başka hayatlarla oynadığını fark etmesi çok kaygı verici bir durumdur. Gidelim mi?"

Yuri evet anlamında başını salladı ve Nikolai kalabalığa döndü.

“Toplantı yapacağız,” dedi bağırarak. “Konuşacağız.” Omuzlarını silktilti. “Belki de tartışacağız. Ama Ravkahılar genellikle sadece çay içmek konusunda hemfikir olurlar.”

Hâlâ dizlerinin üstünde olan ama artık minnet duyguları içine girerek rahatlayan kalabalıktan gülüşmeler yükseldi. Tamar keşişe kendi atını verdi ve kapılardan içeri girdiler.

İçeri girdikleri anda, Apparat yanındaki papazın korumalarıyla birlikte onlara koştu. “Onu gözaltına alacağız. Bu kâfire sormam gereken birçok soru var...”

“Yuri Vedenen benim konuğum,” dedi Nikolai yumuşak bir sesle.

“Sorgulamasında ben de bulunmak için ısrar ediyorum.”

“Yapacağımız kahvaltı için ne kadar da garip bir terim bulmuşsunuz.”

“Ama siz...”

“Tolya,” dedi Nikolai. “Konuğumuzu İris Süiti’ne götür ve karnının güzelce doyduğundan ve su içtiğinden emin ol. Kısa bir süre sonra ben de geleceğim.” Keşişin götürülüşünü izlediler. Apparat’ın konuşmaya can attığı belliydi ama Nikolai ona fırsat vermeden atından aşağı atladı. “Rahip,” dedi ama bu sefer sesi boğuk ve kendini zor zapt edebiliyormuş gibi öfkeli çıkmıştı. “Bu kadar uzun süre yaşamınıza izin verdim diye sakın fikrimi değiştirmeyeceğimi sanmayın. Kazalar olabilir ve inançlı kişilerin bile başına gelebilir.”

“Affedersiniz, Ekselansları. Ama... Onun gibi bir yaratığa güven olmaz.”

“Lütfen, devam et,” dedi Zoya. “İroninin fazlasının bir adamın ölümüne neden olup olmayacağını görmek isterim.”

“Keşiş neden papazın korumalarından ayrıldı?” diye sordu Nikolai.

“Bilmiyorum,” dedi Apparat. “Kendisi bir alimdi, hem de iyi bir alimdi. Böyle bir şey yapmayacak kadar başarılı bir gençti. Teorileri sıradışıydı ama muhteşimdi. Derken, bir sene önce hiçbir açıklama yapmadan ortadan kayboldu. Ta ki kapımızda bitip bu saçma sapan şeyleri anlatmaya başlayana dek.”

“Kültün nerede ortaya çıktığını biliyor muyuz?”

“Hayır.” Apparat iç çekti. “Ama sanırım insanların Karanlıklar Efendisi’ni bir Aziz’e dönüştürmek istemesi kaçınılmazdı.”

“Neden?” dedi Zoya. “Halk onu sevmiyordu.”

“Sağken, evet. Ama bir insan öldüğünde her şey olabilir. Muazzam bir güce sahipti ve muhteşem bir şekilde öldü. Bazen bunlar yeterli oluyor.”

Olmamalıydı. Yaptığı onca şeyden sonra.

“Pekâlâ,” dedi Nikolai. “Keşişe konuşması için fırsat verip neler diyeceğini duyalım.”

Apparat’ın gözleri neredeyse komik bir şekilde yuvalarından fırlayacaktı. “Onunla görüşeceğinizi ve dediklerine inandırıcılık kazandıracağınızı kast etmiyorsunuz herhalde! Bu son derece düşüncesizce olur!”

Zoya rahiple aynı fikirde olduğu halde, pis cüppesinden tutup, yalvaran biriyle değil de Kral’la konuştuğunu anlayan dek onu sarsmak istedi. Gerçi Nikolai söz konusu olduğunda, kendisi de pek itaatkâr değildi ama bu bir prensip meselesiydi.

Nikolai öfkesini unutmuş gibi sakindi. “Sakin olun, rahip. Karanlıklar Efendisi’ne bir Aziz dendiğini görmeye hiç niyetim yok. Ama bu çocukla arkadaşlık kurmamız mümkün olabildiği takdirde bunu yapmamız gerek ve bu arada ondan mümkün olduğunca çok bilgi almak istiyorum.”

“Müritlerim bundan hoşlanmayacak,” dedi Apparat sahte bir üzüntüyle. “Elbette, diplomasinin gerekli olduğunu anlıyorum ama Krallarının manevi açıdan çöktüğünü düşünebilirler.”

“Ne büyük trajedi olurdu bu! Belki de onları yatıştırmanın ve size bu zor günü telafi etmenin bir yolu vardır.”

Apparat çok öfkelen-di. “Azizlerin altına ihtiyaçları yoktur.”

Nikolai şok geçirmiş gibi ona baktı. “O kadar dangalakça bir teklifte bulunmayı düşünmüyordum.”

“Pekâlâ,” dedi Apparat ciddi ciddi düşünüyormuş gibi yaparak. “Ulyosk ve Ryevoſt’a yeni kiliseler gerek. Halkın, Krallarının onların inancını paylaştığını bilmesi gerek ve bunu yapmak Krallarına olan inançlarını da güçlendirir.”

Uzunca bir süre sonra, Nikolai çenesini salladı. “İstediğiniz kiliseler inşa edilecek.”

“Onlar Azizlerin kiliseleri, Ekselansları.”

“O halde, lütfen Azizlere bildirin.”

“Bir kral, unvanı olmayan bir adama nasıl bu kadar kolaylıkla boyun eğer?” diye sordu Zoya oradan uzaklaştıkları-ken. Dilini tutacağına söz vermişti ve bunu yapmıştı ama öfkeden çıldırmak üzereydi. “Apparat’a casus ağını oluşturmaları için yardım ediyorsunuz. Onu güçlendiriyorsunuz.”

“Bir noktada, bana salakmışım gibi davranmaktan vazgeçmeyi düşünebilirsin. İnan bana, Zoya. Bundan hoşlanabilirsin.”

“Tamar da pelin otu için öyle demişti.”

“Sonra ne oldu?”

“Tadı hâlâ gazyağına batırılmış şeker gibi.”

Zoya arkasına baktığında, rahibin birer kuyuyu andıran koyu renkli gözleriyle onları kapılardan izlediğini gördü. Nikolai dilediği gibi dalga geçebilirdi ama Apparat’ın istediği bir şeyi her yaptıklarında yanlış bir adım atıyorlarmış gibi hissediyordu. Eski

Kral, Karanlık Efendisi, Alina Starkov... Hepsi rahiple pazarlık yapmış ve bunun bedelini kanlarıyla ödemişlerdi.

Zoya günün geri kalanını yeni bir Rüzgârın Hâkimleri zırhlı birliğine komuta ederek ve güney sınırındaki ileri karakollara emirler yollayarak geçirdi. Oradaki Grisha güçlerinin olası bir Shu saldırısına karşı önlem alabileceklerini umuyordu. Genya ve David'le birlikte Altın Kubbe Salonu'nda akşam yemeği yedi ve bir yandan Genya'nın uluslararası konuklarının nasıl karşılanacağıyla ilgili planları dinlerken, bir yandan da David'in Kuwei Yul-Bo'yla hazırladığı çalışmaların bir özetine göz attı. Genç Ateşin Hâkimi, diğer genç Grishalarla dolu bir masada oturuyordu. Merhum babası *paremi* yaratan kişiydi ve Kuwei bununla ilgili bilgilerini David'le ve ilacın bağımlılık yaratan yan etkilerini değiştirmek isteyen diğer Fabrikatörlerle paylaşmak için elinden geleni yapmıştı. Genya onu biraz değiştirdiği halde, Kuwei bir Ateşin Hâkimi olarak sahip olduğu becerileri kendisi için birer kılıf olarak kullanıyordu. Shu Han'daki kimse onun becerilerinin ne olduğunu öğrenmemişti. Küçük Saray'a gelirken, kendine yeni bir isim seçmişti: Nhaban. Bu ismin anlamı Shu dilinde 'yükse-len Anka kuşu' idi. Bu genç yetenekli olduğu kadar da gösterişe meraklıydı.

Akşam yemeğinden sonra, Zoya bir saat daha çalışmayı başardı ve o gece için Nikolai'ı zincirlemek için Büyük Saray'a gidip kendi odasına çekildi. Burası bir zamanlar Karanlık Efendisi'ne aitti. Genya ve David, Üçler Erki'ndeki görevlerine başladıklarında orada kalmak istememişlerdi ama Zoya bu ferah odaları memnuniyetle kabul etmişti. Bir zamanlar ona ait olan bir

şeyi almak onu mutlu etmişti. Eski mobilyaları parçalama zamanı geldiğinde, ilk çekici o sallamış ve odaları kendi istediği hale getirmişti. Bir jestti bu. Ellerin nasır tutmasını istemediğinden, esas işi ustaları bırakmıştı. Odaları zevkine uygun bir şekilde değiştirmeleri uzun aylar ve bir hayli Fabrikatör becerisi gerektirmişti ama artık kubbeli tavanda bulutlarla kaplı bir gökyüzü güzüküyordu ve duvarlara fırtınalı bir deniz havası verilmişti. Çok az kişi altı köşeden birine çizilmiş olan ufak tekneyi ya da onun iki minik yıldızlı bayrağını fark ederdi. Fark edenler de anlamını bilmiyordu.

Zoya duş alıp yatmak üzere giysilerini değiştirdi. Bir zamanlar, Küçük Saray'ın kubbeleri altında derin derin uyuyabilmişti ama bu Karanlıklar Efendisi'nin darbesinden önceydi. Karanlıklar Efendisi onun hiçbir şeyin oraya, bir zamanlar bir sığınak olarak gördüğü o yuvaya zarar veremeyeceği inancını yerle bir etmişti. Artık uykuları hafifti. O yüzden yatak odasının kapısı tıklatıldığı anda hemen uyandı.

Keşiş, diye düşündü. Onu saraya almamız gerektiğini biliyordum.

Ama Zoya sürgüyü kaydırıp kapıyı açar açmaz Tamar, "Nikolai kaçmış," dedi.

"İmkânsız," dedi Zoya ama çoktan çizmelerine uzanmıştı bile.

Zoya lambanın ışığı doğru açıdan vurduğunda, kumaşı gökyüzündeki bir fırtına bulutunda çakan bir şimşegi ve örümcek ağlarını andıran gümüş rengi geceliğinin üstüne bir palto geçirirken, Tamar kaşlarını kaldırdı. "Bu gece kimin için giyinmiştin?"

"Kendim için," dedi Zoya aksi bir sesle. "Nereye gittiğini biliyor muyuz?"

"Tolya onun batıya, Balakirev'e doğru uçtuğunu görmüş."

“Başka gören olmuş mu?”

“Sanmıyorum. Alarmlar çalmadı. Ama emin olamayız. Bu olay yazın olmadığı için şanslıyız.”

Güneşin asla tam olarak batmadığı ve herkesin gökte uçan bir canavarı görebileceği bir zamanda.

“Nasıl kaçmış?” dedi Zoya. Duvardaki bir bölmeye bastı ve kapı açılıp dik bir merdiveni ortaya çıkardı. Odalarını tadilattan geçirirken, Os Alta’nın altındaki ağ geçidine bağlanan bir tünel da kazdırmıştı. “Zincirleri Grisha çeliğiyle güçlendirilmişti. Daha da güçlendiyse...”

“Zincirler kırılmamış,” dedi Tamar arkasından. “Keleпçelerin kilitleri açılmış.”

Zoya tökezledi ve az kalsın merdivenden aşağı yuvarlanacaktı. Açılmış mıydı? O halde, biri Nikolai’in sırrını biliyor muydu? Bu sırrı ortaya çıkarmak için yaptıkları işleri sabote mi etmeye çalışmıştı? Olasılıklar inanılır gibi değildi.

Uzunca bir süre sonra, Sankta Lizabeta Manastırı’nın bodrumuna yaklaştılar. Tolya üç atla birlikte bahçede bekliyordu.

“Anlat,” dedi Zoya, Tamar’la birlikte atlarına binerlerken.

“Camların kırıldığını duydum,” dedi Tolya. “İçeri daldığımda, Kral’ın pervazdan havalandığını gördüm. Odasına kimse girip çıkmadı.”

Kahretsin. Bu durumda, canavar keleпçelerin kilitlerini açmanın bir yolunu mu bulmuştu? Zoya dörtnele ilerlemeye başladı. Aklından bir tane soru geçiyordu ama o an için sadece Nikolai’i yakaladıklarında onun nasıl kaçtığını anlayabilme konusunda endişelenebilirlerdi.

Hızla köprünün üstünden geçip aşağı şehrin sokaklarına daldılar. Muhafızlara bir işaret verip şimşek gibi kapılardan ve Os

Alta'nın meşhur çift duvarlarından geçtiler. Nikolai ne kadar uzaklaşmıştı? Nereye kadar gidebilirdi? Şehirden, nüfusun yoğun olduğu yerlerden uzaklaşması daha iyiydi. Zoya etraflarında gide- rek yükselen ve Nikolai'nin bozduğu rüzgârları arayan görünmez akımlara erişmeye çalıştı. Zoya'nın gücünü tehdit eden şey sadece Kral'ın ağırlığı ve cüssesi değil, içindeki o kötülüktü. *Merzost*. O iğrenç yaratıktı. Kanında dolaşan o canavarın lekesiydi.

"Hâlâ batıya doğru ilerliyor," dedi Zoya, Nikolai'nin varlığının duyularına karıştığını hissederken. "Balakirev'de." Orası güzel, küçük bir yerdi. Grishaların daha mutlu zamanlarda kızak kaymak ve festivallere katılmak için gitmeyi en sevdikleri yerlerden biriydi.

Kasabanın girişine yaklaşırken ve toprak yollar çakıl taşlı yollara dönüşürken atlarını yavaşlattılar. Balakirev karanlık pencereleri ve sessiz atlarıyla uykudaydı. Zoya bazı pencerelerde ışık olduğunu, ağlayan bir bebekle ilgilenen bir anneyi, şafaktan önceki saatlere kadar çalışan bir kâtibi gördü. Farkındalığını göğşe çevirdi ve ikizlere ilerlemelerini işaret etti. Nikolai kasabanın merkezine doğru gidiyordu.

Etrafında mahkeme, belediye ve yerel valinin büyük ofisleri olan ana meydan sessizdi. Zoya'nın kadınların çamaşır yıkamak için geldiklerini bildiği büyük bir çeşmeye uzanan taş yolları vardı. Meydanın ortasında, bir ejderhanın kalbini mızrağıyla deşmiş olan Sankt Juris'in kanatlarının üstünden sular akan bir heykeli duruyordu. Zoya o öyküden her zaman nefret etmişti. Muhteşem savaşçı Juris iri yarı bir zorba gibiydi.

Belediye binasını işaret ederek, "Çatıda," diye fısıldadı. "Ben binanın etrafını kollarım."

Tamar ve Tolya ellerinde kelepçelerle sessizce atlarından indiler ve binaya girdiler. Nikolai uçacak olursa, Zoya onu aşağı

indirmeye ya da en azından peşine düşmeye çalışabilirdi. Ama şafak sökmek üzereydi. Ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu.

Gözlerini belediye binasının sütunlarına dikerek, gölgelerin arasında beklemeye başladı. Gece fazla durgundu. İzlendiği gibisinden onu huzursuz eden bir hisse kapıldı ama meydanın etrafındaki dükkânlar ve binalarda hiçbir hayat belirtisi yoktu. Birden binanın yükseklerdeki çatısı kayar gibi oldu. Kanatlarını açmış bir gölge, çatıdan ay ışığıyla aydınlanmış göğe doğru havalandı. Zoya ellerini kaldırıp onu aşağı indirmeye hazırlandı ama Nikolai bir daire çizip kilisenin çan kulesinin yüksek kulesine kondu.

“Kahretsin.”

Tolya ve Tamar belediye binasının merdivenlerini hızla çıkşalardı bile sadece Kral'ın kaçtığını görebilirlerdi. Zoya da kilisenin merdivenlerinden çıkmaya çalışsaydı, Nikolai tekrar havalanıp o yukarı varmadan rahatlıkla kaçabilirdi. Gökyüzü çoktan griye dönüşmeye başlamıştı ve Kral kırlık alana doğru uçarsa, onu yakalamaları asla mümkün olmayabilirdi. Tereddüt edecek vakit yoktu.

Zoya çan kulesinin taş duvarındaki aralıklara baktı. Büyütecine rağmen, uçmak için gerekli olan kontrole asla erişememişti. Bunu ancak *jurda paremin* etkisi altında olan Grishalar yapabilirdi.

“Canımı yakacak,” diye mırıldandı ve elleriyle küçük daireler çizerek akımı çağırdı. Sonra da kollarını büktü. Akım ona arkadan çarpıp yukarı kaldırdı. Kollarını sallayıp rüzgârın onu daha da yükseklerle taşıma arzusuna karşı gelebilmek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Ellerini öne savurdu ve akım onu fazla sert ve hızlı bir şekilde taşların arasındaki aralığa doğru itti. Nereye nişan aldığını ayarlamasına yetecek kadar vakit yoktu.

Zoya başını ve yüzünü korudu ve omzu bir sütunun kenarına çarptığında inledi. Çan kulesinin dibine kontrolsüz bir biçimde yuvarlandı, sırt üstü dönüp etrafında neler olduğunu görmeye çalıştı.

Ta yukarıdaki saçakların arasında, canavarın karanlıkta parılda-
dayan gözlerini gördü. Şeklini hayal meyal seçebiliyordu. Göğsü
çıplaktı ve yırtık pantolonu kalçalarından sarkmıştı. Sivri tırnaklı
ayaklarıyla çan kulesinin kirişlerini sıkıca kavramıştı.

Zoya zeminde üzerinde yankılanıyormuş gibi ilerleyen hafif
bir hırlama sesi duydu. O gece, bir şey farklıydı. *O* farklıydı.

Azizler aşkına, diye düşündü. *O aç.*

Daha önceleri Zoya, Nikolai'ı hemen bulamamış, ancak avla-
nıp karnını doyurduktan sonra yakalayabilmişti. *Daha önceden
asla bir insanı öldürmedi*, diye hatırlatma yaptı kendine. Ama dü-
şüncesini değiştirdi. *Bildiğimiz kadarıyla öldürmedi*. Ama o gece,
kendisinin av olacağını kemiklerinde hissedebiliyordu.

Sen öyle san.

Ayağa kalktı ve omzunda hissettiği acı nefesinin kesilmesine
neden oldu. Omzu çıkmıştı, belki kemiği de kırılmıştı. Tüm vü-
cuduna yayılan acı, midesinin kalkmasına neden oldu. Sağ kolu-
nu kullanamayacak durumdaydı. Akımı çağırmak için sadece sol
kolu kalmıştı ama Adrik bunu yapabiliyorsa, o da yapabilirdi.

“Nikolai,” dedi sert bir sesle.

Hırlamalar kesildi ama daha kalın ve yüksek bir şekilde tekrar
başladı. Zoya midesinde hafif bir korkunun filizlendiğini hissetti.
Ormanda yakalanmış ve çaresizliğe kapılmış olan küçük bir yara-
tık böyle mi hissedirdi acaba?

“*Nikolai*,” dedi öfkeyle, korktuğunu belli etmemeye çalışı-
rak. Nikolai korktuğunu anlarsa, durumun çok kötüye gideceğini
düşündü. “İn aşağı.”

Gürleme sesi dalgalanıp yayıldı. Adeta bir kahkaha gibiydi.
Zoya buna bir anlam vermeye fırsat bulamadan, Nikolai üstüne
hücum etti. Zoya elini kaldırdı ve ani bir rüzgâr yaratığa çarptı

ama bu hareketi her zamanki akım çağırma gücünün ancak yarısına sahipti. Akım Kral'ı geriye fırlatıp duvara savurdu ama çok acı değildi.

Zoya canavarın onun yaralandığını ve güçsüz düştüğünü fark ettiğini gördü. Yaratık içine uzun bir nefes çekti ve kasları gerildi. Zoya onu kaç kere gece eğlenmekten alıkoymuştu? Yaratık ne kadar zamandır onu incitmek için bir fırsat kolluyordu? Zoya'nın yardıma ihtiyacı vardı.

"Tolya!" diye bağırdı. "Tamar!" Ama o mesafeden onu duyabilirler miydi? Zoya çana baktı.

Canavar öne atıldı. Zoya hızla yana kaçtı ve yaralı omzu çitalara çarpınca bir çığlık attı ama diğer kolunu var gücüyle savurup fırtınanın yanıt vermesi için dua etti. Rüzgâr çanı yakaladı ve devasa metal gövdesini sallamaya başladı. Çanın tokmağı hareket edince, kafasının içinde tiz bir çınlama sesi yankılandı ve canavar hırladı. Çan çizdiği kavis yavaşlamadan önce, ikinci kez daha hafif bir şekilde çaldı.

Zoya terlemişti ve hissettiği acı gözlerinin kararmaya başlamasına neden oluyordu. Kendisini duvara doğru itti.

Nikolai –canavar– sırtını eğmiş ona doğru ilerliyor ve sivri tırnaklı ayakları taş zeminin üzerinde hiç ses çıkarmadan dolanıyordu. Hareketleri bir insana ait olamayacak kadar ürkütücüydü. Hem Nikolai'dı hem de değildi. Yüzünün zarif hatları aynıydı ama gözleri mürekkep kadar siyahıya. Kanatlarının gölgeleri de nabız gibi atıyormuş ve fokur fokur kaynıyormuş gibiydi.

"Nikolai," dedi Zoya yine. "Beni yemeye çalışırsan, sana çok kızacağım. Kızdığımda nasıl olduğumu bilirsin."

Canavarın dudakları bir gülümsemeyle geriye çekildi –bunu başka bir şekilde tarif etmek mümkün değildi– ve obsidyen par-

çaları gibi parıldayan jilet gibi ince dişleri ortaya çıktı. Zoya'nın peşindeki şey her neyse, kesinlikle onun Kralı değildi.

“Komutan,” diyerek bir denemede bulundu. “Sturmhond.” Ama bu bir işe yaramadı. Yaratık yaklaşmaya devam etti. “Sobachka,” dedi Zoya. *Yavru köpek*. Nikolai'nin çocukluk lakabıydı ve Zoya ona hiçbir zaman öyle hitap etmemişti. “Kes şunu.”

Aşağıda bir yerde, bir kapının kapandığını duydu. Tolya mıydı? Tamar mıydı? Önemi yoktu. Zamanında yetişemezlerdi. Zoya şimşegi bile çağırırsaydı, akımı iki koluyla kontrol edemeyeceği için, onu ölümüne neden olması işten bile değildi.

Kolunu tekrar kaldırdı. Akım yarattığı geriye attı ama o pençeleriyle ahşap zemini kavradı ve kanatlarını gövdesine sıkıca yapıştırarak ve karanlık bakışlarını ona dikerek yine ilerlemeye başladı.

Yaratık birden Zoya'nın sağlam koluna vurdu. Öylesine sert bir darbeydi ki Zoya o kolunun da kırılmış olabileceğini düşündü. Rüzgâr dindi ve canavarın kanatları iki yana açıldı. Canavar ağzını açtı... ve konuştu.

“Zoya.”

Zoya irkildi. Canavar değildi konuşan. Onun bunu yapması imkânsızdı. Ama onu asıl dehşete düşüren şey, yaratığın dudaklarından dökülen o sözcük değildi. Bu Nikolai'nin sesi değildi: Yumuşak, buz gibi ve tanıdık bir sestti.

Olamaz. İmkânsız. Korku zihnini bulandırmış olmalıydı.

Canavarın dudakları aralandı. Dişleri parıltıydı. Zoya'yı saçlarından yakalayıp onun debelenmeleri arasında başını geriye çekti. Boğazını parçalayacaktı. Yaratığın dudakları boynunu sıyırdı.

Aklından binlerce düşünce geçti. Yanına bir silah almış olmasıydı. Kendi gücüne güvenmemesi gerekirdi. Ölmekten korkma-

dığına inanmamış olması gerekirdi. Nikolai'ın ona zarar vermeyeceğine inanmamış olması gerekirdi.

Çan kulesinin kapısı ardına kadar açıldı ve aynı anda Tamar belirdi. Tolya da onun arkasındaydı. Tamar'ın baltaları havada uçuştu. Biri yaratığın omzuna, diğeri de kanatlarından birinin etli kısmına saplandı. Canavar hırlayarak onlara dönünce Tolya ellerini öne doğru savurdu.

Zoya hâlâ dehşetle ve bir yandan da hayretle canavarın bacaklarının boşa gidişini izledi. Yaratık hırladı ve Tolya onun kalbini yavaşlatıp bilincini kaybetmesine neden olurken sesini kesti.

Zoya çıkan omzunu tutarak ayağa kalktı ve sivri tırnakları içine çekilen, koyu renkli damarları derisinin altında silikleşen ve kanatları gölgelere dönüşen yerdeki yaratığa baktı. Ravka Kralı, altın sarısı saçları dağılmış, çocuksu bir ifadeyle ve kanlar içinde çan kulesinin zemininde yatıyordu.

“İyi misin?” dedi Tamar.

Zoya, “Evet,” diye yalan söyledi.

Zoya. Yaratığın o anki buz gibi, ne insanı ne de başka bir şeyi andıran o sesi... İçindeki şeyin sandıkları gibi akılsız bir canavar olmadığı anlamına mı geliyordu bu? Yaratık sadece aç değildi; sesinde intikamcı bir ifade de vardı. Nikolai dudaklarında onun kanıyla mı uyanacaktı?

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun,” dedi Tamar.

Onu kontrol edemiyorlardı. Saray artık güvenli bir yer değildi ve Nikolai da orada güvende değildi. Üstelik, o sırada elçiler, temsilciler, soylular ve varlıklı tüccarlar en şık giysilerini valizlerine koymuşlar, Os Alta'ya yolculuk etmeye hazırlanıyorlardı. Onlara eşlik edecek olan gelin adayları prensesler ve umutlu soylu kadınlar da işin cabasıydı.

“Bu dehşete şahit olmaları için, bütün ülkelerden temsilcileri davet ettik,” dedi Tolya. Kana susamış bir yaratığa dönüşen Nikolai’ın, insandan çok canavar olan Kral’ın huzuruna çıkmak için.

Zoya hayatını İkinci Ordu’ya ve daha iyi bir ülke inşa edebilecekleri hayaline adanmıştı. Ülkesi yeteri kadar güçlü olursa, dünyanın onun gibiler için değişebileceğine inanmıştı. Ama artık o hayal yıkılıyordu. Zoya, Nina’nın onlara Buz Sarayı’ndaki hapisaneyle ilgili olarak anlattığı öyküleri düşündü. *Khergudun* göklerden inip Grishaları güvenli ülkelerinden nasıl çaldıklarını düşündü. Karanlıklar Efendisi’nin saldırdığı gece, Küçük Saray’ın topraklarını kaplamış olan cesetleri hatırladı. Bunun tekrarlanması izin vermeyecekti. Bunu reddediyordu.

İçine bir nefes çekti ve omzuna vurup yerine yerleştirdi. Acının yarattığı mide bulantısını hissetmemeye çalıştı.

“Bir tedavi yolu bulmalıyız, yoksa Ravka çökecek,” dedi.

“Leoni’yi geride bırakmak hoşuma gitmiyor,” dedi Adrik, çok uzaklarda çalan bir çanı andıran ciddi bir sesle. “Manastırdakiler pek dostane sayılmaz ve Leoni onların dillerini bilmiyor.”

Nina ve Adrik yüklerini çeken kızaklarıyla ve arkalarından esen sert rüzgârla vadiden çıkmak üzere yola çıktılar. Nina kalın eteklerini arkasında toplamış bir halde eyere yan oturmuş, yanlarında ilerliyordu. Zaten iyi bir binici değildi ve Fjerda geleneklerine bağlı kalmak zorunda olmaları, gizli kimliğini en fazla zorlayan şeylerden biriydi.

Kasabadan giderek uzaklaşırken, zihnindeki fısıltılar ona itiraz cdermiş gibi yükseldi. Artık ölülerin onu Gâfvalle’ye getirdiğini bildiğinden, sesler adeta berraklaşıp tizleşmiş, kaybolmuşların tatlı sesleri düşüncelerini didikliyormuş gibi hissediyordu. Adrik ve Leoni’ye henüz fabrikadaki mezarlardan söz etmemişti. Doğu kapısındaki olay onu da epeyi sarsmıştı.

“Leoni idare eder,” dedi Nina, dikkatini Adrik’e vererek. “Hem yarın öğleye kadar dönmüş olacağız.” Adrik bir şey demedi. “Onun üzerine titremen, sana hiçbir fayda sağlamaz,” dedi Nina.

Adrik'in çilli teni soğuktan pembeleşmişti ve sahneye çıkmadan önce yanaklarını boyamış asık suratlı bir oyuncu gibi duruyordu. "O komutam altındaki bir asker. Aramızdaki çizgiyi asla aşmam."

"Bu görev sona erdiğinde, artık komutan altındaki bir asker olmayacak Adrik ve onun senden hoşlandığı da belli."

"Öyle mi?" Adrik bu bilgiyi pek önemsememiş gibiydi ama Nina onun bu haline aldanmadı.

Çantasının kayışlarını sıkılaştırdı. "Bu beni çok şaşırtıyor."

"Benden sen de hoşlanıyorsun, Zenik. Neşeli mizacımdan dolayı olmalı."

"Adrik, mesele senden ya da Zoya Nazyalensky'den emir alma konusunda bir seçim yapmak olsaydı, her zaman sen kazanırdın."

Adrik'in nefesi soğuk havada buharlar oluşturdu. "Ona sırlı sıklam âşıktım."

"Hepimiz değil miydik? Birkaç iyi düşünülmüş sözcükle seni iki parçaya bölerken bile, ne kadar hoş görüldüğü düşünmekten başka bir şeye odaklanmak zor."

"Hayret uyandırıcı," dedi Adrik. "Bir keresinde, Zoya'ya bakmakla meşgul olduğu için kendi saçlarını tutuşturan bir öğrenci görmüştüm. Zoya dönüp ona bakmamıştı bile."

Nina tiksiniş gibi bir bakış attı ve en kibirli Zoya sesiyle, "Sarayı yakmadan önce, biri gidip şu gerzeğin başından aşağı bir kova su döksün," dedi.

Adrik ürperdi. "Çok inandırıcıydı." Bir dört yol ağzına vardıklarında, haritasını kontrol etti. "Zoya'nın görünüşü hoştu," dedi onları daha da batıya doğru yönlendirirken, "ama fazlası da var. Kolumu kaybettikten sonra bana aynı davranan tek kişi oydu."

"Korkunç davranan mı yani?"

“Beni daha fazla aşığalayamazdı. Yine de onun hakaretlerine dayanmak, Nadia’nın sürekli bana dırdır etmesine katlanmaktan daha kolaydı.”

“Kız kardeşler hep böyledirler sanırım. Bizler Karanlıklar Diyarı’ndan geri döndüğümüzde, sen de anaç bir tavuk gibiydin.” Aslında, o zamanlar ikisi de çocuk sayılırdı. Hepsi Keramzin’deki yetimhaneye yollandıklarında, Nina Grisha okulunda okuyordu. Ama Adrik, Güneşin Elçisi’nin yanında savaşmak için kız kardeşiyle birlikte gitmek için yalvarmıştı. Karanlıkлар Efendisi Nina’yı ve diğer öğrencileri rehin aldığında orada değildi.

“*Senin için endişeleniyordum değilim,*” dedi Adrik. “Hepiniz ölseydiniz ve okuldan ayrılan kişi bir tek ben olsaydım, böyle bir şeyin yarattığı suçluluk hissiyle yaşamamanın ne kadar korkunç olabileceğini düşünebiliyor musun?”

Nina kendini zorlayıp güldü ama suçluluk hissini iyi bilirdi. O kadar çok beladan nasıl kurtulduğunu sık sık düşünürdü: *drüskelle* tarafından yakalanışı, gemi kazası, Kaz Brekker’ın çılgın silahlı soygunları ve zorlu *parem* olayı. İlacın tek dozundan sonra sağ kaldığı bilinen tek Grisha kendisiydi. Bunu ne mümkün kılmıştı? *Jurda paremin* belirli bir türü mü? Jarl Brum ve cadı avcılarının hayatta kalarak intikam alma arzusu mu? Şans, talih, kader. Buna ne isim vereceğini bilemiyordu. Bazen Matthias’ın onu sırf kendi irade gücüyle hayatta kalmasını sağlamış olduğunu hissediyordu.

Seni yarı yolda bıraktım, Matthias. Seni kurtaracak kadar güçlü değildim.

Küçük kırmızı kuş, her gün sağ kalmayı seçiyorsun. Her gün devam etmeyi seçiyorsun. Burada başarısızlık diye bir şey söz konusu değil, Nina.

“Zoya umduğumdan da iyi bir lider çıktı,” dedi Adrik bir itirafta bulunarak. “Elbette, bunu ona asla söylemem.”

“Söyleyemezsin. Bu, o ondan seninle oynaşmasını istemekten farksız olurdu. General Zoya Nazyalensky’nin bizim onayımıza ne ihtiyacı var ne de öyle bir şeyi ister.”

Güneş biraz daha tepeye yükselirken ve kızakları zeminde sarsılarak ilerlerken, hepsi sessizleşti. Kar yağarsa, koşucuları değiştirmeleri gerekecekti ama hava bozmadan önce Gäfvalle’ye varabileceklerini umuyorlardı. Az sayıda katılımcısı olan bir cenaze alayıydı bu ve Nina Matthias’ın daha fazlasını hak ettiğini düşünmeden edemiyordu. Halkı onun bir hain olduğuna inansa da bir kahramana yaraşacak şekilde gösterişli ve törensel olmalıydı.

Seni korumak için yaratıldım. Ölüyken bile bunun bir yolunu bulacağım.

Sesi artık çok net ve güçlü çıkıyordu. Çünkü birbirlerine orada veda edeceklerdi. Çünkü Matthias gömüldüğü anda, Djel’e ait olacaktı.

Nina bunu yapabileceğinden emin değildi. Onun bedenini soğuk toprağa ve karanlığa teslim etme düşüncesine dayanamıyordu.

Bırak da Tanrıma gideyim.

Keşke Inej yanında olsaydı, Hayalet o sessizliğin içinde bir yerde olsaydı diye geçirdi içinden. Nina onun dinginliğini ve sevecenliğini özlüyordu. Adrik’e minnettardı ama o Matthias’ı tanımamıştı. Aslında, Nina’yı da tanımıyordu. Artık tanımıyordu.

En sonunda nehrin çatalı kısmına vardıklarında, soğuktan korunmak için etrafına hayvan postları yerleştirilmiş tek bir çadırdan oluşan kamplarını kurdular. Bir ateş yaktılar, atlarına su verdiler ve Nina’nın kendini yutmaya zorladığı çay ve tuzlu sazan balığından oluşan sade yemeklerini yediler. Yanlarından birileri geçecek olursa, Adrik ve Nina mallarını göstermek için Malsk’a gittiklerini söylemeyi planlamışlardı. Kızağa yeteri kadar silah

doldurucusu yüklemişlerdi. Ama Nina açıklama yapmak zorunda kalacaklarını sanmıyordu. Fjerda'nın büyük bir bölümü gibi, orası da ıssız ve ücra bir yerdi. Bu ufak kasabalar karda tomurcuk açması olasılık taşımayan çiçekler gibiydi.

Adrik cebinden bir matara çıkarıp bakır bir bardağa bir miktar siyah renkli bir sıvı koydu ve şüpheyle buna baktı.

“Nedir bu tam olarak?”

“Sadece çam katranından damıtıldığını biliyorum. Balıkçılardan biri bunun soğuk algınlığına karşı çok etkili olduğunu söyledi.” Adrik bir yudum aldı ve bir anda öksürmeye başlayıp göğsüne vurdu. “Azizler aşkına, tadı iğrenç.”

“Belki de soğuk algınlığıyla uğraşmak zorunda kalınmasın diye, içen kişiyi öldürdüğünü kast etmiştir.”

“Ya da belki de turistlere aşırı pahalı saçmalıklar satmaktan hoşlanıyorlardır.” Ona matarayı uzattı ama Nina bunu derhal geri çevirdi. Bir süre nehirdeki hızlı akıntılara baktılar. En sonunda Adrik, “Bana onun nasıl öldüğünü hiç anlatmadın,” dedi.

Nina ne diyeceğini bilemedi. Herhangi bir şey söylemek istediğinden de emin değildi. Ketterdam müzayedesinin ayrıntıları Ravka’da Grishalar arasında bile pek bilinmiyordu ve Nina Adrik’in onun bir suçlu çetesiyle iş yaptığını öğrenmekten hoşlanacağını sanmıyordu. “Aslında bilemiyorum. Biz... Ketterdam’da birlikte çalışıyorduk. Görevin en zor kısmını tamamlamıştık. Güvende olduğumuzu sanıyorduk. Ama sonra, Matthias kanlar içinde geldi. Vurulmuştu.” Matthias ölümcül yarasına ve çektiği acıya rağmen, onun yanına gelmişti. Tek bir öpücük ve son bir veda için. “Şehirde Matthias’ı öldürmek istemek için kesin nedenleri olan *drüskelle*ler vardı. Ama hepimizin başına bir bedel koyulmuştu. İnsanlar kanımıza susamıştı ve sokaklar karmakarışık.”

Nina hâlâ Matthias'ın gömleğine bulaşan kanları ve ensesindeki kısa tüyleri parmaklarının altında hissedebiliyordu. Saçları daha yeni yeni gür ve altın rengine çıkmaya başlamıştı. “Bana onu kimin vurduğunu söylemedi,” dedi Nina. Matthias ona böyle bir sıkıntı çıkartmak istememişti. Onun hissettiği acıyla intikam peşine düşeceğini biliyordu. Ama ölümüyle ilgili gizemin onu cezalandıracağını da bilmiş olması gerekirdi. Nina, Fjerda’da Hringsalarla başladığı yeni görevin, Grishaları özgür bırakmanın hissettiği acıyı ve suçluluk hissini hafifletmesine yardımcı olacağını sanmıştı ama başladığı zamandan daha iyi hissetmiyordu kendisini. “Bu beni yiyip bitiriyor.”

“Bu hissi bilirim.” Adrik matarasından bir yudumda daha aldı ve yüzünü ekşitti. “Savaşın sonunda devam etmemi mümkün kılan şey intikamdı. Karanlıklar Efendisi’nin, kolumun ve arkadaşlarımdan hayatının bedelini ödemesini istiyordum. Onun ölmesini istiyordum.”

“Dileğin gerçekleşti.”

“Ama kolum geri çıkmadı. Arkadaşlarım da dirilmediler.”

“Buna yardımcı olabilirim,” dedi Nina. Adrik o keyifsiz, tereddütlü gülüşüyle yanıt verince de rahatladı. Bazı Grishalar yeni gücünden söz ettiğinde bembeyaz kesiliyorlardı. Bir zamanlar bir Cellat olmuş, dünyanın nabzının kendi kalbiyle birlikte attığını hissetmişti. *Parem* onu değiştirmişti. Nina üstünde kırmızı *kefta*-sıyla Küçük Saray’ın altın kubbesinin altında otururken, kendisini bir sahtekâr gibi hissetmişti. Artık hayattaki kişileri manipüle edemiyor, kanlarının akışını ya da hücrelerinin şarkısını duyamıyordu. Ama ölümler onun emirlerine uyuyordu. Kendisi de onların dediklerini yerine getiriyormuş gibiydi. Ne de olsa, Gâfvalle’ye gelmişti.

Nina çayını bitirdi. Adrik'in beklediğini hissedebiliyordu. Vaktin geldiğini biliyordu. Belki de Matthias'ı gömmek, kalbini bu yükten kurtaracak bir şey olacaktı. Bildiği bir şey varsa, o da bu şekilde devam edemeyeceğiydi.

Ayağa kalktı. "Hazırım," dedi ama bunun doğru olmadığını biliyordu.

Atlarıyla kamptan çıkıp nehri izlediler.

Bana bir öykü anlat, Matthias. O anda onun sesini duymak ve bir yanının onunla kalacağını bilmek istiyordu. Bana aileden söz et.

Bana kendi aileni anlat, Nina. Neden onlardan hiç söz etmedin?

Çünkü onları hiç tanımamıştı. Keramzin'deki yetimhaneden farksız, terk edilmiş çocuklara bakan bir yerde büyümüştü. Oraya *Keletchka* diyorlardı. Bu sözcük meyve sandığından çıkanlar anlamına geliyordu. Ona evin vasilerinden birinin ismi verilmiş, kocaman çuvalların içinde bitli olmadıklarından emin olmak için kimyasallarda kaynatılmış olan bağışlanmış, eski giysiler giydirilmişti.

Mutsuz muydun, Nina?

Değildim, Matthias.

O zaman bile tabiatında mutsuzluk denen şey yokmuş.

Artık var, diye düşündü Nina. Bir zamanlar içinde bir kıvılcım çakmış olabilirdi ama bu, hissettiği hüzne denk değildi.

Ev işlerine, sıkıcı derslere ve genellikle lahanadan oluşan yemeklere rağmen o zamanlar mutsuz değildi. Her zaman gürültü patırtı, arkadaşlar ve oynanacak oyunlar vardı. Kendine evin resmi teşrifatçısı görevini vermiş, yeni gelenleri hoş bir şekilde karşılamış, yeni bebeklere isim verilmesine yardım etmiş ve bez bebeği Feodora'yı da yatakhanelerdeki ilk gecelerinde ihtiyacı olabilecek bir arkadaş vermişti.

Hem personel de ona hep iyi davranmıştı. *Gel küçük Nina, bize haberleri anlat*, derdi Baba Inessa. Nina da mutfaktaki bir tabureye oturup bir ekmek kabuğunu emer ve kadınların işlerini yapmalarını izlerdi.

Nina ilk zorbasıyla karşılaştığında, henüz yedi yaşındaydı. Zorbanın ismi Tomek'ti ve çocukların barındığı evdeki her şeyi değiştirmişti. Aralarındaki en uzun boylu ya da en güçlü çocuk değildi ama en kötü yürekli olanıydı. En küçük yetimlere bile vurabilecek ve ısırabilecek kadar gaddardı. Bir çocuğun bir oyuncacı olduğunda, hemen bunu kırardı. Bir çocuk derin bir uykuya daldığında, çimdikleyip onu uyandırırđı. Personel yakınlarda olduğunda, uslu davranıp gamzelerini sergileyecek şekilde gülümserdi ama onlar gider gitmez, gaddar Tomek geri gelirdi.

Bir grup çocuk, sanki onca zamandır bir lider bekliyorlarmış gibi bu zorbanın etrafında toplanmıştı. Bunlar başkalarının gözyaş dökmesinden hoşlanmaya başlayana dek, her zaman uslu davranmış olan oğlanlar ve kızlardı. Nina onlardan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu ama Tomek onun mutluluğunun kokusunu mutfaktaki ocaktan yükselen dumanı hissettiğı gibi hissedebiliyordu.

Bir sabah, Sankt Nikolai Festivali'nden hemen sonra, Baba Inessa, Nina'ya diğer çocuklarla paylaşması için bir portakal verdi. Nina onları sessiz olmaları konusunda uyardı ama çocuklar, Tomek neler olduğunu görmek için onların yanına gelip de portakalı Nina'nın elinden alana dek kıkırdayıp sevinçle bağırđılar.

Geri ver onu! diye bağırılmıştı Nina, Tomek başparmaklarını portakalın kalın turuncu kabuğuna geçirirken. *O herkes için!*

Ama Tomek ve arkadaşları pis pis sırtmışlardı. *Sen zaten yeterli kadar şişmansın*, demişti Tomek ve onu o kadar sert bir şekilde itmişti ki Nina popo üstü yere düşmüştü.

Tomek portakalın tamamını ağzına atıp çiğnemiş, posası ve **gular** çenesinden damlarken kıkır kıkır gülmüştü. Nina çok utanarak ağlamaya başladığında, daha da çok gülmüştü.

“Şu haline bak, kıpkırmızı oldun,” demişti Tomek ağzındaki portakalı yutmadan. “Çürük bir elmaya benziyorsun.”

O ve arkadaşları Nina’nın etrafını sarıp karnını, kollarını ve **bacaklarını** dürtüklemişlerdi. “Ne kadar da çürükmüş!”

Nina korkmuştu ama her şeyden çok da öfkelenmişti. Kıvrılıp kaldığı yerde, içinde bir şeyin değiştiğini ve bunun günışığını ulaşmak isteyen bir kedi gibi uzun uzun, tatlı tatlı gerildiğini hissetmişti. Tüm korkusu bir anda dinmiş ve nefesi geri gelmişti. Tomek’in inip kalkan ciğerlerini hissedebiliyordu adeta. Yumruklarını iyice sıkmıştı.

“Şuna bakın...” Derken Tomek birden hıçkırdı. Sonra da arkadaşları hıçkırmaya başladı. Komik bir durumdu bu. İlk olarak Nina’yı dürtmeyi kestiler. Birbirlerine bakıp kıkırdadılar ve sesleri şaşkın, hafif hıçkırıklarla kesildi.

Hıçkırmaya devam ettiler. “Canım yanıyor,” dedi çocuklardan biri göğsünü ovuşturarak.

“Duramıyorum,” dedi bir diğeri iki büklüm bir halde.

Çocukların hepsi mutsuz kurbağalar gibi gecenin geç saatlerine kadar hıçkırıp inlediler.

Nina daha sonra farklı şeyler de yapabileceğini keşfetti. Ağlayan bir bebeği yatıştırabiliyordu. Kendi karın ağrısı geçirebiliyordu. Gömleği baştan aşağı sümükle kaplanana dek, Tomek’in burnunun akmasını sağlayabiliyordu. Bazen çok korkunç bir şey yapmamak için kendisini zapt etmesi gerekiyordu. Kendisi de bir zorbaya dönüşmek istemiyordu. Zaten sadece birkaç ay sonra, Grisha Avcıları eve gelip Nina’yı Küçük Saray’a götürmüşlerdi.

“Elveda!” diye bağırmıştı koridorlarda koşup veda ederken. “Elveda! Lütfen, bana bir sürü mektup yazın! Sen de uslu ol,” diye uyarılmıştı Tomek’i.

“O mutlu bir çocuk,” demişti Baba Inessa kırmızı *keftalı* Gris-ha kadına. “Bundan vazgeçmesine izin vermeyin.”

Bunu kimse başaramadı, Nina. Kimse başaramayacak.

Bundan o kadar emin değilim, Matthias. Savaş başaramamıştı. Esaret. İşkence. Ama birini kaybetmek farklı bir şeydi çünkü Nina bunun bir sonu olmadığını ve çok uzaklardaki ufka kadar uzandığını görebiliyordu.

Nina doğru yeri görür görmez anladı. Nehir kenarında bir grup ağaç vardı. Gezgınlerin gelip dinlenebileceğı, nehrin de dinleniyormuş gibi bir girdap oluşturduğu bir yerdı. *Burası*, dedi içinden atından inerken ve kızaktan bir kürekle değnek aldı. *Burası*.

Çukuru kazması saatler aldı. Adrik ona bu işte yardımcı olamıyordu ama gücünü rüzgârın Nina’nın giysilerini savurmasını ve hava karardığında lambalarının sönmesini engellemek için kullandı.

Nina ne kadar kazması gerektiğinden emin değildi ama pal-tosunun içinde ter içinde kalan, elleri su toplayana ve sonra yara içinde kalana dek kazmaya devam etti. Nefes nefese durduğunda, Adrik onun bir işaret vermesini beklemeden kızağın üstündeki muşambayı çözmeye koyuldu. Nina kendini zorlayarak ona yardım etti, gerçek yüklerini gizleyen kutuları ve aletleri kenara çekti. *Burası*.

Matthias, çürümesini engellemek için özel olarak Küçük Saray’daki Fabrikatörler tarafından işlenen ve Leoni’nin becerisiyle güçlendirilmiş keten bir kumaşa sarılıydı. Nina kumaşı kenara çekip bir kez daha o güzel yüzüne bakmak istedi. Ama sonra o

yüzün hareketsiz ve soğuk, tenininse gri olduğunu görme fikrine katlanamadı. Sonsuza dek elinin altında onun kanını, avuçlarının içinde yarasını ve kalbinin durduğunu hissettiği anı hatırlaması yeteri kadar kötüydü. Ölümün onun dostu ve müttefiki olması gerekiyordu ama ölüm Matthias'ı yine de elinden almıştı. En azından, onu eski haliyle hatırlamaya çalışabilirdi.

Nina ve Adrik beceriksizce onun cesedini kızığın kenarından yere yuvarladılar. Çok iri ve ağırdı. Ceset korkunç bir küt sesiyle çukura düştü.

Nina elleriyle yüzünü kapattı. Adrik'in sessiz kalışına hiç o kadar minnettar olmamıştı.

Mezarın içine yuvarlanan ceset, sanki bir şeyin sonuna gelmiş gibi değil de yeni bir şeye başlıyormuş gibi bir kozayı andırıyordu. O ve Nina birbirlerine asla hediyeler ya da yüzükler vermemişlerdi. Paylaştıkları hiçbir eşyaları yoktu. Gezin birer asker olarak yaşamışlardı. Buna rağmen, Nina onu öylece gömemezdi. Cebinden ince bir dişbudak filizi çıkarıp bunu mezara attı. Bunun arkasından da savaş arkadaşlarının Ketterdam'da ona veda ederken göğsünün üstüne koydukları lalelerin kurumuş yapraklarını üstüne serpti.

"Tatlı şeylerden asla hoşlanmadığımı biliyorum." Bir avuç şekerlemeyi mezara atarken, sesi titriyordu. Şekerlemelerden tok bir ses çıktı. "Ama bunu yapmakla seninle birlikte olacağımı hissedeceğim. Seni tekrar göreceğim zamana dek, bunları benim için saklayabilirsin. Bunları senin yemeyeceğini biliyorum."

Sırada ne olduğunu biliyordu. Bir avuç toprak. Bir tane daha. *Seni seviyorum*, dedi içinden toprağın şarapnel sesine benzeyen tıkırtısını, aniden bastıran yağmur sesini andıran kaba sesini duymamaya çalıştı. *Seni sevdim*.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Onu artık göremiyordu. Topraklar yükseldi. Yakında kar yağacaktı. Hatta belki o gece yağacaktı. Yaptığı işi örtecek, bembeyaz ve lekesiz bir kefen oluşturacaktı. İlkbahar gelince, karlar eriyecek, toprağa sızacak ve Matthias'ın ruhunu nehre ve Djel'e taşıyacaktı. Matthias nihayet Tanrısına kavuşacaktı.

"Kızağ! kampa götürür müsün?" diye sordu Adrik'e. Hâlâ söylemesi gereken şeyler vardı ama bunları sadece Matthias'a söyleyecekti.

Adrik tamam der gibi başını sallayıp kararmakta olan göğe baktı. "Çok geç kalma. Bir fırtına yaklaşıyor."

Güzel, dedi Nina içinden. *Kar bugün yağsın. Burada yaptıklarımızı gizlesin.*

Nina soğuk zemine diz çöküp Adrik'in atının toynak seslerinin dinmesini bekledi. Nehrin uğultusunu duyabiliyor, topraktaki nemin kalın yün eteğinden vücuduna işlediğini hissedebiliyordu. *Su duyar ve anlar. Buz affetmez.* Bu bir Fjerda sözüydü. Djel'in sözleriydi.

"Matthias," diye fısıldadı, hafifçe öksürüp tekrar denedi. "Matthias," dedi daha yüksek bir sesle. Onu duymasını istiyor, duyabileceğine inanmaya ihtiyaç duyuyordu. "Ah Azizler aşkına, seni burada bırakıp gitmek istemiyorum. Asla bırakmak istemiyorum." Ama Matthias'ın hak ettiği kahramanlık övgüsü bu değildi. Nina bu övgüyü onun için yapabiliirdi. İçine uzun ve titrek bir nefes çekti. "Matthias Helvar bir asker ve bir kahramandı. Beni boğulmaktan kurtardı. İkimizi de buzda hayatta tuttu. Bir sene boyunca, işlemediği bir suçtan ötürü dünyanın en korkunç hapis-hanesine katlanmak zorunda kaldı. Ona ihanet ettiğim için beni affetti. Yanı başımda savaştı ve beni terk edebilecekken sırtını,

bildiği tek ülkeye çevirdi. Bu yüzden de bir hain olduğu söylendi. Ama değildi. Ülkesinin çok daha fazlası olduğuna inandı. Şerefîyle yaşadı ve şerefîyle öldü.” Sesi çatladı ve titremeden konuşmaya gayret etti. O anda, haysiyetini korumak istiyordu. Bunu ona vermek istiyordu. “Her zaman iyi bir adam değildi ama iyi bir yüreği vardı. Çok uzun seneler atmaya devam etmiş olması gereken yüce ve güçlü bir kalp.”

Küçük kırmızı kuş, artık beni bırak.

Gözyaşlarını sildi. Borcunun ilk yarısını ödemişti. Onu memleketine, sevdiği topraklara getirmişti. O anı hatırlatacak bir şey, çalınması gereken bir çan, ona şarkı söylemesi gereken bir koro olmalıydı. Böylece, artık son vedasını etmesi gerektiğini anlayabilirdi.

Ama henüz işin bitmedi, aşkım.

“Sen ve görev hissin,” dedi Nina acı bir gülümsemeyle.

Zihnindeki fısıltılar yükseldi. O anda, orada onları duymak istemiyordu.

Dinle, Nina.

Dinlemek istemiyordu ama onlardan daha fazla gizlenemeyeceğini biliyordu. Ölülerin sesleri dağların eteklerinde, kasabada ve buzların üstünde ona sesleniyordu. Yüreklerinde büyük bir ıstırapla ona seslenen kadınların ve kızların sesleri. O tepede, onların başına bir şey gelmişti.

Bize yardım et, diye bağırıyorlardı. Artık duy bizi.

Sözcükler gayet netti ve Matthias’ın sesini bastırıyorlardı. *Susun, dedi onlara. Bizi rahat bırakın. Beni yalnız bırakın.*

Ama ölümler boyun eğmediler. Adalet, dediler, adalet.

Bu bir hayal değildi. Çılgınlık da değildi. Koro gerçektir ve onu bir nedenden dolayı oraya getirmişlerdi. Adrik ve Leoni’yle

birlikte üstlendiği görevin onun iyileşmesi için yeterli olacağını ummuştu. Öyle olmamıştı. Ama dağdaki bu kızlara sırtını dönmeydi.

Adalet. Onu oraya kadar getirmişlerdi. Tutunamayacağı bir aşkın yankısını değil, onu dinlemesini istiyorlardı.

Nina elini kalbinin üstüne koydu ve acısı serbest kalırken, içindeki buzlar eridi. Buzların altında sadece karanlık sular, onun gerçekten de gittiğini bilmenin yarattığı o feci ıstırap ve bir daha sesini duymayacağına dair o korkunç idrak vardı.

Çünkü koro gerçektir.

Ama Matthias'ın sesi değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

“Asla burada değildin,” diye fısıldadı gözyaşları sel olup akan. “Asla burada değildin.” Bunca zamandır, Matthias'ın hâlâ yanında olduğuna inanmak istemişti ama duyduğu şey kendi sessiydi. Sessizlikte kendi kendine konuşmuş, yapmak istediği tek şey onu bırakmakken, kendini hayatta olanların yaptığını yapmaya zorlamıştı.

Elveda, Matthias.

Yanıt gelmedi. Nina sessizlikte yapayalnızdı.

“Onları geri çağırabiliriz,” dedi Genya şöminenin önünde volta atarken. “Çok geç değil. Haberciler yollarız ve kızlara ve ailelere planlarda bir değişiklik olduğunu söyleriz.”

O sabah, savaş odasında toplanmışlardı ve Nikolai çay yerine kahve istemişti. Ketterdam’daki üniversite yollarında kahve içmeye alışmıştı. Ama yorgunluğu ve önceki gece Balakirev’de meydana gelen olaydan beri dinmeyen baş ağrısı nedeniyle, fincanında daha sert bir şey olmasına da itiraz etmezdi.

Olay. Ne kadar da cömert bir ifadeydi bu. Tolya ona çan kulesindeki ufak gösterisinin bütün korkunç ayrıntılarını anlatmıştı. Nikolai’nın en değerli generallerinden birini, tek gerçek arkadaşını, lanetli bir gemiden farksız olan ülkesini iki senedir yönetmesine yardımcı olan, sırlarını saklayan ve sırlarını saklayacağına tereddütsüz inandığı kişiyi öldürmesine ramak kalmıştı. Az kalsın Zoya’yı öldürecekti.

“Kral’ın rahatsızlandığını söyleriz,” dedi Genya.

“Bu onlara söylememiz gereken en son şey,” dedi Tamar.

“O halde, onlara bir kolera salgını çıktığını ya da büyük ölçekli bir kanalizasyon sızıntısı olduğunu söyleriz,” dedi Tolya.

Tamar ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, o zaman seçeneklerimiz kararsız ve güçsüzümüştü gibi görünmek ya da başkentin bok içinde yüzdüğü söylemek mi olacak?”

Zoya o ana dek toplantıda hiç konuşmamıştı ve semaverin orada kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Mesafesini koruyordu. Nikolai ondan özür dilemesi gerektiğini biliyordu ama tuhaflıklarla dolu hayatında ilk kez ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. Bu başarısızlığıyla başa çıkmadan önce, tüm ayrıntılarını düşünerek planladığı –iblisin yerle bir etmeye niyetli olduğu– parti sorununu çözmesi gerekiyordu.

Nikolai acı kahveden bir yudum daha alıp zihninin biraz açılacağını umdu. “Sanırım, elimizde daha önceden sahip olmadığımız bir kaynak olabilir.”

Zoya onun aklından geçenleri okumuş gibi hemen bakışlarını Kral’a çevirdi. “O pespaye kılıklı fasulye sıırı rahipten söz ediyorsanız, ben...”

“Ne yaparsın? Dehama hayret mi edersin? Yanağıma tatlı bir öpücük mü kondurursun? Zekâmı onurlandırmak için bir plaket mi hazırlarsın?”

“Sarayın duvarına bu sabah Nikolai Lantsov’un aklını yitirdiğinin bir anısı olsun diye bir levha asacağım. Bu genç, bir çılgın ve bağınaz adamın teki. Bir iç savaş başlatan ve İkinci Ordu’nun yarısını katletmiş olan bir adama tapınıyor.”

“Adamın taptığı bir ideal var. Öyle ya da böyle, bu hepimizin işlediği bir suç.”

Zoya sırtını döndü ama Kral’ın onun yüzündeki gücenmiş ifadeyi görmesini engelleyemedi. Zoya Nazlayensky kılını bile kıpırdatmamıştı ama hissettiği acı yine de çok belirgindi. Nikolai toplantıyı kesmeyi ve... Ne yapmak istediğini bilmiyordu ama

öldürmesine ramak kalan bir kişiye verebileceği doğru yanıtın ertesi gün onu alt etmeye çalışmak olmadığını biliyordu.

“O zaman, papazın korumalarının eski bir üyesini hemen savaş odasına davet edelim ve geleceğimizi onun pis ellerine teslim edelim,” dedi Zoya.

“Hemfikir olduğunda ne kadar hoş görünüyor, değil mi?” diye sordu Nikolai. Zoya’nın kaşlarını çatması çok hoşuna gitmişti. O açık gücenmiş ifadesini görmekten ve buna kendisinin neden olduğunu bilmekten çok daha iyiydi bu. Ama bir saniye sonra, Tolya keşişi savaş odasına getirdiğinde ve Zoya’nın yüzündeki ciddi ifade alaycı bir ifadeye dönüşünce buna pişman oldu.

“Ekselansları,” dedi Yuri gergin bir tavırla. O kadar uzun boy-luydu ki odaya girerken eğilmek zorunda kalmıştı. Ayrıca, o kadar sıskaydı ki bir esinti onu yana savurup sürükleyebilirmiş gibi görünüyordu. “Sizin tatlı dilli olduğunuz konusunda uyarılmış-tım. Kahvaltıdan söz etmiştiniz ama dün geceyi hücreden farksız bir yerde geçirdim.”

“Iris Süiti mi? Orayı Ludmilla Teyzem dekore etti. Erik rengi-ni çok sever ama *hücre* sözcüğü biraz haksızlık olmadı mı?”

“*Renkte* bir sorun yok. Beni esas kızdıran şey silahlı muhafız-lar. Bütün konuklarınıza böyle mi davranırsınız?”

“Tolya,” diye fısıldadı Nikolai. “Sanırım *senin* kötü bir refa-*katçi* olduğunu söylüyor.” Geriye yaslanıp dirseklerini sandalye-sinin kollarına dayadı. “Yuri, düşmanlarınız var. O muhafızlar sizi korumak için oradaydı.”

Yuri burnunu çekti. “Müritlerim bundan hiç hoşlanmayacak.”

Nikolai zaten bu yüzden sarayın bir jesti olarak şehir duvar-larının dışında kamp kurmuş olan insanlara ekmek, tütsülenmiş mezgıt ve iyi kalite *kvas* yollamıştı. Karınları tok olan insanlar

daha az şikâyet ederlerdi. Nikolai, Yuri'yle önceki gün görüşmek istemişti ama öğleden sonraki iş zamanının büyük bir kısmını almıştı. Geceye gelince... eh, o da onu az meşgul etmiş değildi.

“Yuri, size tanıştırmak istediğim...”

“Hayır, tanıştıramazsınız. Yıldızsız Kişi konusunu konuşmak istiyorum ve...” Yuri birden sırtını dikleştirdi. Gözleri irileşti ve etrafına bakınıp nerede olduğunu yeni anlamış gibi ağzı açık kaldı. Ellerini şarkı söylemek üzere olan bir sopranoymuş gibi önünde kavuşturdu. “Ah, sizler. *Hepiniz* buradasınız. Ben...” Üçler Erki üyelerine dönüp yerlere kadar eğildi. “*Moi sovereigne*, büyük şeref duydum.” Tekrar eğildi. “Büyük şeref duydum.” Tekrar eğildi. “Bu bir rüya gibi.”

Nikolai oflamamak için kendini zor tuttu. Nasıl bir işe bulaşmıştı? Zoya ve Genya şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. David bile şaşkınlıkla kaşlarını çatacak kadar işine ara verdi.

“Lütfen, bunu yapmayın,” dedi Zoya. “Bir petrol kuyusu direği gibi gözüküyorsunuz.”

“Komutan Zoya Nazyalensky,” dedi Yuri güçlkle nefes alabiliyormuş gibi. “Dün... sizi fark etmemişim. Ben sizin sadece...”

“Kral’ın dalkavuklarından biri mi olduğumu sanıyordunuz?” Zoya onun itirazlarını duymazdan geldi. “Bu Üçler Erki’nin bütün üyelerinin iç savaşta sevgili Yıldızsız Azizinize *karşı* savaştığının farkındasınız, değil mi?”

“Evet, evet, elbette.” Keşiş tel çerçeveli gözlüğünü uzun burunun üstünden geriye itti. “Farkındayım. Ama David Kostyk, Sankta Alina’nın şahsen kuşandığı ilk büyütecî yaratan muhteşem Fabrikatör de burada.” David boş boş ona bakıp okuduğu şeye geri döndü. “Zoya Nazyalensky de Karanlıklar Efendisi’nin en sevdiği askerlerinden biriydi.” Zoya hafifçe gülümsedi. “Elbette, Karanlık-

lar Efendisi'nin lütuflarının izlerini taşıyan İlk Terzi Genya Safin de burada.”

Genya irkildi. “*Lütuf mu?*”

“Affedersiniz?” dedi Zoya. Bir fırtına yaratacakmış ya da Yuri'nin boynunu kıracakmış gibi ellerini havaya kaldırmaya başlamıştı bile. Tamar baltalarına uzandı. Tolya'ysa yüksek sesle inledi.

Nikolai elinin tersiyle masaya vurdu. “Bu kadar *yeter*. Herkes yerine otursun. Yuri, aklının ermediği bir bölgeye giriyorsun.”

Keşiş uzun boyuna rağmen annesinin en sevdiği vazoyu kıran küçük, sakar bir çocuk gibiydi. “Ben... Özür dilerim. Sizi kızdırmak istememiştim.”

Genya ağır ağır ayağa kalktı ve odaya bir sessizlik çöktü. “Kaç yaşındasınız, Yuri?”

“On sekiz, *moi severenyi*.”

“Ben senden bir yaş büyükken, Karanlıklar Efendisi canavarlarını, sizin o çok saygı duyduğunuz güçten doğan yaratıkları üstüme salmıştı. Bunlar insan etini seviyorlardı. Karanlıklar Efendisi onları güçlkle durdurmuştu.”

“O halde, o kadar da gaddar değilmiş...” Genya elini kaldırdı ve Nikolai keşişin o an sustuğuna memnun oldu. “Karanlıklar Efendisi ölmemi istemedi. Yaşamamı istedi... Bu halde.”

“Böyle bir askerin yaşamasına izin verdiği için, daha da aptallık etmiş,” dedi Nikolai alçak sesle.

Genya evet der gibi belli belirsiz başını salladı. “O yüzden, *lütuf* sözcüğünü kullanmadan önce bir kez daha düşün, keşiş.” Yine oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. “Devam edin.”

“Bir saniye,” dedi David, kitaptaki yerini kaybetmemek için parmağını sayfaya koyup. “İsminiz neydi?”

“Yuri Vedenen, *moi severenyi*.”

“Yuri Vedenen, karımı bir daha üzersen, seni oracıkta öldürürüm.”

Keşiş yutkundu. “Anladım, *moi severeny*.”

“Ah, David,” dedi Genya onun elini tutup. “Daha önceden kimseyi ölümle tehdit etmemiştin.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı David dalgın dalgın. Genya’nın elini öpüp kitabına devam etti.

“Ben... Beni affedin, çok şaşkınım.” Yuri oturdu ama elinde değilmiş gibi tekrar kalktı. “Yıldızsız Kişi tarafından inşa edilmiş odalarda olduğuma inanamıyorum.” Parmaklarını haritada Karanlıkları Diyarı’nı gösteren koyu renkli çizgilerde gezdirdi. “Bu... Aklımın almayacağı kadar muhteşem. İnek derisi mi?”

“Geyik sanırım,” dedi Nikolai.

“Harikulade!”

“Bir dakika,” dedi Zoya mavi gözlerini kısarak. “Yıldızsız Kişi dediniz. Atalarından söz etmiyorsunuz hiç.”

Yuri bilmiş bir gülümsemeyle başını ona çevirdi. “Evet, öyle dedim. Tek bir Karanlıklar Efendisi, pek çok kere ölmüş gibi davranan, büyük güce sahip olan tek bir adam var. Onun muazzam gücünden ve uzun hayatından korkabilecek kıt akıllılara karşı alınan bir önlemdir bu.”

“Bu teoriye nasıl vardınız?” diye sordu Nikolai.

Yuri gözlerini kırıştırdı. “Bu bir teori değil. Öyle olduğunu *biliyorum*. Karanlıklar Efendisi bunları bana bir hayal şeklinde görünerek gösterdi.”

Zoya kaşlarını kaldırdı ve Nikolai gözlerini devirmemek için kendisini zor tuttu. İki elinin parmaklarını birbirine dayayıp, “Anlıyorum,” dedi.

Yuri’nin gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı. “Delirdiğimi düşündüğünüzü biliyorum ama mucizelere şahit oldum.”

Nikolai onu bu yüzden oraya getirmişti. “Dün Azizler Çağı geldi demiştiniz. Ne demek istediniz?”

“Ravka’da gerçekleşen mucizeleri başka nasıl açıklayabilirsiniz?”

“İşte, başlıyor,” diye mırıldandı Zoya.

“Söylenenleri duyduk,” dedi Nikolai sakın bir tavırla. “Ama bu olaylar için mantıklı açıklamalar yapılabilir. Zor bir dönemde yaşıyoruz ve insanlar mucize aramaya meyilli.”

Genç keşiş, Kral’ı şaşırtarak masaya oturdu ve dürüst bir ifadeyle öne eğildi. “Ekselansları, inançlı bir kişi olmadığınızı biliyorum. Ama bu insanlar bunların açıklama bekleyen birer fenomen olmadığına inanıyorlar. Bunları Azizlerin yaptığına inanıyorlar.”

“Bunları *Grishalar* yapıyor,” dedi Zoya. “Shular da olabilir. Sevgili dostunuz Apparat da olabilir.”

“Ah, ama bazıları bütün eski mucizelerin de Grishaların işi olduğuna inanıyor,” dedi Yuri.

“O halde, buna Küçük Bilim deyip tüm bu batıl inançlara boş verin.”

“Bu, ilahi olanı kabullenmeyi kolaylaştırır mıydı?” diye sordu Yuri parıldayan gözlüğünün arkasından. “Ben bunlar için dünyanın merkezinde yaratılan birtakım olaylar desem, bir faydası olmaz mıydı? Grisha teorisini de incelemiş bulunuyorum.”

Zoya’nın gözleri değerli taşlar gibi sertti. “Bir paspas sopasıyla teoloji tartışmak için gelmedim buraya.”

Yuri onu kutsarmış gibi bakıp yerine geçti. “Azizler Ravka’ya geri dönüyorlar. Yıldızsız Aziz de aralarında olacak.”

“Karanlıklar Efendisi öldü,” dedi Genya. Nikolai onun kenetlediği ellerinin bembeyaz kesildiğini fark etmişti. “Cesedinin yanışını izledim.”

Yuri, David'e gergin bir bakış fırlattı. "Karanlıklar Efendisi'nin Karanlıklar Diyarı'nda ölmediğine ve sadece geri dönmek için bir fırsat beklediğine inananlar da var."

"Ben de oradaydım, keşiş," dedi Zoya. "Ateşin Hâkimlerinin alevleri arasında ve odunların üstünde nasıl küle dönüştüğünü gördüm onun."

Keşiş acı çekiyormuş gibi birkaç saniye gözlerini yumdu. "Evet. Elbette. Bu şekilde şehit oldu ve bedeni yok edildi. Ama Karanlıklar Efendisi'nin gücü sıradışı ve çok eskiydi. Bedeni *yok* olsa ya da bu dünyada var olsa da ruhu onunla birlikte dir."

Zoya dudaklarını birbirine bastırdı ve ısınmaya çalışıyormuş gibi kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu.

Nikolai duyduklarından hoşlanmamıştı. Çok eski bir gücün ufak bir kısmı hâlâ kendi bedeninde yaşıyordu. Önceki gece bunun bir işaretiyse, bu güç her geçen gün artıyordu.

"Tüm bu ayrı olayların, yani mucize oldukları söylenen olayların Karanlıklar Efendisi'yle ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, düşünmüyorum!" diye bağırdı keşiş. Biraz daha eğildi. Çenesi masaya değecek gibiydi. "Öyle olduklarını *biliyorum*," Ayağa kalkıp arkalarındaki haritayı işaret etti. "Müsaade eder misiniz?" Etrafına bakındı ve sağa sola dönerken cüppesi dengesini yitirmiş bir kuşun kanatları gibi savruldu.

"Karanlıklar Efendisi'nin rahipleri *buna* mı benziyor?" diye fısıldadı Zoya. "Cesedinden geriye bir şeyler kalmış olsaydı, mezarında ters dönerdi herhalde."

"Hah!" dedi Yuri haritaya iliştilerilebilecek ufak bez flamaları bulup. Haritalarda eski liderlerin askeri saldırıları düzenlediği zamanlardan kalmış ufak delikler vardı.

“Ryevost’taki deprem, Tsemna’daki heykel, Atkesk’teki sarı-sakız çatısı, Udavo’daki kanayan duvarlar ve Adena’daki güller.” Söзде mucizeleri sıralarken, flamaları da haritaya iliştirdi. Sonra geriye çekildi. “Mucizeler şurada, kıyılardan, dağlardan ve sınırlardan uzak bir noktada başladı ama gün geçtikçe bu olaylar arttı ve giderek yaklaştıkları yer...”

“Karanlıklar Diyarı,” dedi Nikolai. Haritada işaretlenen yerler belirgin bir motif oluşturunuyordu. Merkezi Kum Denizi’nin tam ortasında olan bir yıldız kümesi gibiydiler.

“Azizler aşkına,” dedi Zoya şaşkınlıkla.

“Yoksa olaylar...” dedi Genya.

“Evet,” dedi Nikolai ama son savaşı pek hatırlamıyordu. O zamanlarda, canavar çoktan ona saldırmış, bilincinin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu ama kendisi ona karşı şimdikinden daha sık galip geliyordu. Dönüşmüş haliyle bile uzun süren hayaller arasında aklı başında kalmıştı ve Alina’dan yardım istemişti. O son çatışmada, onların güçlerine yardım etmeye bile çalışmamıştı.

Mucizelerin gerçekleştiği bölgeler aynı merkezi noktaya yaklaşıyordu. Orası bir zamanlar Karanlıklar Diyarı’nın bulunduğu ve Karanlıklar Efendisi’nin son kez saldırdığı, Alina Starkov’la yüzleştiği ve onun tarafından öldürüldüğü yerdі. Bu bir zaferdi. En azından, o zamanlar bir zafermiş gibi gözüküyordu. Bir ülke yeniden birleşmişti, barış olasılığı belirmişti ve Nikolai kontrolünü eline almak için savaşıyan iblisten bir anda ve büyük bir hızla kurtulmuştu. İçindeki karanlığın, Karanlıklar Efendisi öldüğü anda yok olduğunu sanmıştı Nikolai. Savaşın sona erdiğine inanmıştı.

Ama canavar onu yine el geçirmek için uyanmıştı. İblis her zaman mı oradaydı ve daimi bir arkadaşı gibi sürekli rüyalarına girerek uygun bir anı mı beklemişti? Yoksa onu uyandıran bir şey mi olmuştu?

Nikolai haritaya iliştirilmiş olan ufak flamalara baktı. Bir motif gerçekten de var mıydı yoksa Yuri istediğini mi görüyordu? Bu saf görüntülü, bağınaz genç adam daha karmaşık bir oyun mu oynuyordu?

“Affedersiniz, Yuri,” dedi Nikolai. “Ama hedefiniz Karanlık-lar Efendisi’nin Ravka kilisesi tarafından bir Aziz olarak kabul edilmesi. Dolayısıyla, bu olayları Yıldızsız Aziz’le ilişkilendirmek için her türlü nedeniniz var.”

“Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok,” dedi Yuri. “Daha birkaç gün önce, Karanlık-lar Diyarı’nda bir işaret belirdi. Siyah kayalıklardan bir göl oluştu ve bir güneş tutulması oldu.”

Zoya bıkkınlıkla nefesini dışarı verdi. “Coğrafi bir anormallik de olmuş olabilir.”

Yuri kemikli parmağıyla haritayı dürtükledi. “Burası sadece Yıldızsız Aziz’in bu hayattan ayrıldığı yer değil. Aynı zamanda, çok eski bir güce sahip, Karanlık-lar Efendisi’nin dünyayı ilk yar-dığı ve Karanlık-lar Diyarı’nı yarattığı yer.”

“Bunu kesin olarak bilemezsiniz,” dedi Zoya keşişin lafını ge-çştirerek.

“Papazın korumalarındaiken aldığım eğitimin konusu buydu. Bütün metinler bundan söz eder.”

“Hangi metinler?” diye sordu Zoya. Nikolai onun kasıtlı olarak keşişi oyuna getirmeye niyetli olduğundan kuşkulandı.

“*Alyosha’nın Kitabı*’nda. *Sikuria Mezmurları*’nda. Resimli halini de *Istotii Sankta* ’ya’da görebilirsiniz.”

“Bir çocuk kitabında mı?”

“Orası kutsal bir yerdi,” diye belirtti Yuri. “Sankt Feliks’in elma ağacı dalıyla değildiği, insanların saflaşmak için geldiği çok eski bir şifa ve muazzam güç bölgesiydi.”

Nikolai biraz daha dik oturdu. “Tam olarak kendilerini neden saflaştırmak istiyorlardı?”

Yuri ağzını açtı ama hemen kapattı. “Yanlış söyledim...”

“Hayır, yanlış bir şey söylemedi,” dedi Tolya. “*Obisbayadan* söz ediyor. Öyle değil mi, keşiş?”

“Ben... Ben...”

“Bu konuda çok bilgisiz olduğumu söylemek hoşuma gitmiyor,” dedi Nikolai. “İnsanların bir şeyleri kendi başlarına keşfetmeleri çok daha eğlenceli. Ama *obis... bumpi* denen şey nedir?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Zoya. Genya omuzlarını silkti, hatta David bile bilmediğini ifade etmek için başını salladı. Yanıt vererek Nikolai’ı şaşırtan kişiye Tamar oldu.

“*Obisbaya*,” dedi. “Yani, Dikenleri Yakma Ayini. Papazın kurumalarının ilk olarak nasıl ortaya çıktığını biliyor musunuz?”

“Bunlar çocuk öyküleri,” dedi Zoya onu azarlar gibi.

“Muhtemelen,” dedi Tolya.

“O halde, bana bir öykü anlat,” dedi Nikolai.

Tamar kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neden bu şerefi siz üstlenmiyorsunuz, keşiş?”

Yuri tereddüt etti ama sonra anlatmaya başladı. “Öykü ilk Lantsov Kralı, Kararlı Yaromir’le başlar.” Gözlerini kapattı ve sesi biraz daha özgüvenli, hatta ahenkli çıkmaya başladı. “Ondan önce, sonradan Ravka olan bölge, birbirine düşman birkaç kral tarafından idare edilen savaş halindeki bir ilçeler topluluğundan oluşuyordu. Yeni kral onları barıştırıp çift kartallı bayrağın altında bir araya getirdi. Ama kuzeyde Fjerda’nın ve güneyde Shu Han’ın istilaları durmak bilmiyordu ve genç krallığın sürekli bir savaş halinde olmasına neden oluyordu.”

“Kulağa tanıdık geliyor.” Nikolai bu öyküyü kendi çocukluk

derslerinden hatırlıyordu. Ravka'nın doğduğu günden bu yana savaş halinde olmasının hep moral bozucu olduğunu hissetmişti.

“O zamanlar, İkinci Ordu yoktu,” diye devam etti Yuri. “Ravka askerleri diğerleri gibi savaşıp öldüler. Ama efsaneye göre Yaromir, Os Alta'daki bir tepeye bir sunak inşa ettirdi...”

“İlk kraliyet şapelinin olduğu yer,” dedi Tolya.

Yuri evet anlamında başını salladı. “Genç kral onu duyacak olan tüm Azizlere dua etti ve ertesi gün, kapısına yeni bir grup keşiş gelip onun yanında savaşmayı teklif etti. Bunlar sıradan keşişler değillerdi. Savaşıklarında hayvanlara dönüşebiliyorlardı. İnsan olarak değil, farklı hayvanlar olarak savaşıyorlardı: kurt, ejderha, şahin ve ayı gibi. Kral bu keşişlerle ilgili öyküler duymuştu ama bu mucizeleri kendi gözleriyle görene dek inanmamıştı.”

“Hep mucizeler oluyor zaten,” diye homurdandı Zoya.

“Evet,” dedi Yuri gözlerini açıp. Gözleri dağlanmış gibi coşkuyla parılıyordu. “*Her zaman*. Keşişler kral için savaşmayı kabul etmişler. Altın ya da toprak değil, sadece Ravka sonsuza dek Azizlere ibadet etsin diye içlerinden birinin her zaman kralların yanında olmasını istemişler. Keşişler savaşa girmişler ve Ravka'nın düşmanlarını dağıtıp geri püskürtmüşler ve hemen hemen binlerce sene boyunca aşılamayacak sınırlar oluşturmuşlar.” Yuri'nin sesi öyküyü anlatırken heyecandan yükselmiş, tüm tereddüdü silinmişti. “Ama savaş o kadar uzun sürmüş ki sona erip de insan formlarına geri dönme vakti geldiğinde, bunu yapamamışlar. Liderleri onları çok eski çalılık bir ormana götürmüş ve orada tehlikeli bir ayin yapmışlar: *obisbaya*. Sağ kalanlar yeniden insan olmuşlar ve liderleri Yaromir'in yanındaki yerini almış. Zamanla krala en yakın görevde olan rahibe Apparat unvanı verilmiş ve etrafındaki kutsal askerler de papazın korumaları olmuşlar.”

“Bazıları ilk papazın korumasının Grisha olduğunu iddia ediyor,” dedi Tolya.

Tamar elini boynundaki köpekbalığı dişine götürdü. “O versiyonda, hayvanlar ilk büyüteçlere dönüşmüşler. Ruhları keşişlerin güçlerini arttırmış.”

Nikolai dikkatle Yuri’ye baktı. Öykü kesinlikle garipti ve muhtemelen gerçek değil de hayal ürünüydü. Ama yine de... “İnsanların hayvan formlarından kurtulmaları için bir ayın ha? Tam olarak nasıl yapılmış?”

Yuri gözlüğünü burnundan yukarı itti ve kendinden emin, bilge hali tek bir hareketle silindi. “Emin değilim. Bu konuda... bir-biriyle çelişen metinler var.”

“Siz pek ortalığı karıştıran biri değilsiniz, değil mi?”

Keşiş hafifçe gülümsedi. “Değilim sanırım.”

“Ama yine de sarayına geldiniz, benim bir hain ve bir hırsız olduğumu söylediniz.” Yuri en azından bu sözlerden rahatsız olduğunu belli etti. “Sizi buraya getiren şey nedir?”

“Azizler. Ben buna inanıyorum.”

Nikolai bundan emin değildi. “Bana şu ayini anlatın.”

“Neden?” diye sordu Yuri kaşlarını çatıp.

“Ben bir kralım. Canım eğlenmek istiyor.”

Keşiş uzun sakalını çekiştirdi. “Ayrıntıları bilmiyorum. Metinlerde çelişkili anlatımlar var ve ben... Benim artık bunlardan söz etmeme izin...”

“Bunlar dini metinler, öyle değil mi?” diye sordu Nikolai. “Papazın korumalarının kütüphanesindekiler. Ama sizin artık oraya erişiminiz yok.”

“Doğru.” Keşişin sesindeki sıkıntı aşıkardı. Nikolai onu anladığını düşündü. Onun da huzur bulabildiği tek yerin sözcükler

olduğu bir zaman olmuştu. Hiçbir kitap ona sabırsız davranmamış ya da kıpır kıpır olmamasını söylememişti. Öğretmenleri bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırdıklarında, Nikolai’ a askeri tarihi, stratejiyi, kimyayı ve astronomiyi öğreten şey kütüphane olmuştu. Her bir cilt açık bir kapı olmuş, *İçeri gel, içeri gel*, diye fısıldamıştı ona. *Burada hiç görmediğin bir dünya var. Korktuğunda gizlenebileceğin, sıkıldığında oyun oynayabileceğin, dünya sana kötü davranıyormuş gibi geldiğinde dinlenebileceğin bir yer burası.* Yuri bu huzuru tatmıştı. Bir zamanlar bir alim olmuştu. Belki de yine olmak isterdi.

Nikolai ayağa kalktı. “Teşekkür ederim, Yuri. Çok yardımcı oldunuz.”

Keşiş yavaşça kalktı. “Öyle mi? O halde, amacımıza katılacak mısınız, Ekselansları? Apparat, Kral’ın emirlerini duymazdan gelemmez. Ondan bunu...”

“Bunu düşüneceğim, Yuri. İlginç bir argüman sundun. Şimdilik, seni odana yollayacağım.”

“Hâlâ bir tutsak mıyım?”

“Buradan çok uzaklaşmasını istemediğim, hoş karşılanan bir konuksun. Belki de bazı kitaplara erişimini sağlayabilirim.”

Yuri yanlış duymuş olabilir miş gibi duraksadı. “Kendi... kitaplarımı mı diyorsunuz?”

“Olabilir.”

“Bu çok... Hayır. Şehrin dışındaki inançlı dostlarıma yanına geri dönmeliyim. Beni burada...”

“Döneceksiniz. Ama sizden kısa bir süre daha misafirperverliğimizin keyfini çıkarmanızı isteyeceğiz. Anlattıklarınızın ne kadar geçerli olduğunu düşüneceğiz.”

Yuri çenesini kaldırdı. “Yıldızsız Aziz için sonsuzluğa kadar

bekleyebilirim. Ama benimle oyun oynamayın, Ekselansları. Başkente bana gülünmesi ya da vakit öldürmek için gelmedim.”

“Vakit öldürmeyeceksiniz. Ben o işi gençliğimde bıraktım.”

Zoya gözlerini devirdi ve Tolya Yuri’yi apar topar dışarı çıkarıp iki saray muhafızına teslim etti. Yuri gittikten sonra, Nikolai haritadaki ufak flamaları incelemek için yerinden kalktı. Keşiş dışarı çıktıktan sonra, sanki içeri başka biri, eski ve isimsiz bir şey girmiş gibi derin bir sessizlik çöktü.

“Bu genç çılgının teki,” dedi Zoya.

“İnançlı biri,” dedi Tolya. “Bu ikisi aynı şey değil.”

“Apparat gibi biri olmaktansa gerçekten inanç sahibi biri olmayı yeğlerim,” dedi Genya.

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” dedi Zoya. “Bu kişi bir zorbaya, bir katile, sana işkence eden adama tapıyor.”

Genya iç çekti. “Karanlıklar Efendisi’nin gücüne çekim duyduğu için onu suçlayabilir miyiz? Hepimizin başına geldi.”

“O zamanlar onun ne olduğunu bilmiyorduk.”

“Bilmiyor muyduk?” Genya göz bandını düzeltti. “Yuri hayatına anlam vermesi için kendinden daha güçlü olan bir şeyi arayan içi korku dolu bir genç. Ravka’nın her yerinde onun gibi insanlar var.”

“Beni endişelendiren de bu zaten.”

Tolya tekrar kız kardeşinin yanına oturduğunda, Nikolai ikisinin baktığını fark etti. Sır saklamanın vakti değildi. “Ne oldu?”

Tolya geniş omuzlarını silkti. “Yuri’nin öyküsünde önemli bir şey olabilir. Papazın korumaları her zaman sadece Apparat’ın dalkavukları değildi. Taca hizmet eden kutsal savaşçılardı. Gençken onlara katılmaktan başka bir şey istemiyordum.”

“Seni ne durdurdu?” dedi Nikolai. Buna çok da şaşırmamıştı. Tolya da Tamar da kilisede yetiştirilmişlerdi ve Alina Starkov onu

bir kral olması için kutsamamış olsaydı, ikizlerin onun muhafızları olmak için asla yemin etmemiş olacaklarını çok iyi biliyordu.

“Beni almadılar,” dedi Tamar. “Kadınlar koruma olamıyor.”

Tolya evet anlamında başını salladı. “Ben de savaşçıları kabul etmesine rağmen Tamar gibi bir savaşçıyı reddeden kutsal bir düzeni sorgulamak zorunda kaldım.”

Tamar ellerini baltalarının üstüne koydu. “Azizlerin bizim için farklı bir planı vardı.”

“Ah,” dedi Nikolai. “Peki, Azizler şu an için ne planlanıyorlar acaba? Zoya, Ivets’te Dük Radimov’un malikânesinden kaçtığımda, beni nerede bulmuştun?”

“Verane yolundaki bir kaz çiftliğinde.”

Nikolai parmağını haritanın üstüne koydu. “Kuzeydoğu yönünde bir yol. Ama saraydan her kaçtığımda, kuzeybatıya gittim. Aynı yönde her ilerlediğimde, biraz daha uzaklara ulaştım. Ya bu yaratık Karanlıklar Diyarı’ndaki o bölgeye varmak istiyorsa? Ya benim ondan kurtulmak istediğim kadar, o da benden kurtulmak istiyorsa?”

“Ya da bu sözde mucizeler seni saraydan uzaklaştırmak için bir plansa?” dedi Zoya.

“Karanlıklar Diyarı’na götürmek için mi? Neden?”

Zoya ellerini kaldırdı. “Bilmiyorum.”

“Mucizeler iblis içimde uyandığında başladı. Bu Karanlıklar Efendisi’nin gücüyle ilişkili olabilir ya da Yuri saçmalıyor olabilir ama ortada belirli bir kalıp olduğu doğru. Bir şeyler oluyor ve bu Karanlıklar Diyarı’ndaki bu bölgeyle bağlantılı.”

“Saraydan ayrılmak güvenli değil...” diye itiraz etti Zoya.

“Güvenli yer yok. Artık yok.” Nikolai bunu dün gece kendisi kanıtlamıştı. “Genya bana daha güçlü bir iksir yapacak. David de daha kalın zincirler yapacak. Kutsal bir yolculuğa çıkıyorum.”

“Gizemli bir dikenli çalılık ormanına mı?” dedi Zoya. “Böyle bir orman varsa bile, Karanlıklar Diyarı yoluna çıkan her şeyi yok etti. Orada artık hiçbir şey yok.”

Tolya, Nikolai’ın sadece birazını anladığı uzun bir açıklama yaptı. Sonra, “*Kaybedilen inanç, yeniden canlanmayı bekleyen unutulmuş bir ormanın kökleridir,*” dedi.

Zoya gözlerini kıstı. “Toplantılarda şiir okumamanı kararlaştırmıştık.”

“Söylediğim şey Ravka letarjisinden,” dedi Tolya. “*Alyasha'nın Kitabı*’ndan. Kiliseye gittiyseniz, siz de bilirsiniz.”

“Bunca zamandır bunları bilmeden hayatta kalmış olmam şaşılacak bir şey.”

“Tolya,” dedi Kral. “Bana *obisbayayla* ilgili bulabildiğin metinleri ve bunlarla ilgili diğer şeyleri getir. Güveneceğim tek alimin Yuri olmasını istemiyorum.”

“Ben bir alim değilim,” dedi Tolya.

“Başka bir hayatta olmuş olabilirsin,” dedi Nikolai.

“*Tek alim* derken ne demek istedin?” diye sordu Zoya. “Keşişle birlikte yolculuk etmeyi düşünüyor olamazsın.”

Genya oturduğu yerde kıpırdandı. “Onu yanına alırsan, Yıldızsız Aziz Kültü’ne destek veriyormuş gibi görünürsün. Bunun vereceği mesaj hoşuma gitmiyor.”

“Yuri’nin kılık değiştirmesini sağlarız. Hem zaten doğrudan Karanlıklar Diyarı’na gitmeyi düşünmüyorum,” dedi Nikolai. “Diğer mucizelerin gerçekleştiği yerlerde de öğrenebileceğimiz şeyler olabilir. Oralara giderek, bir eş seçmeden önce halkımın arasında karışmak için de bir fırsatım olur. İki sınıra da yığılmış ordularımız, taht üstünde hak iddia eden yeni Lantsovlar var. Kasalarımız boşaldı ve müttefiklerimiz sayıca çok az. Halkın deste-

ğini kaybetmeyi göze alamam. Önümüzdeki günlerde buna ihtiyacımız olacak.”

“Ya yolculuğun bir sonuç vermezse?” dedi Genya. “Ya Karanlık Efendisi size bu laneti bıraktıysa ve bunun da bir çözümü yoksa?”

Zoya ellerini dümdüz masaya dayadı. “Ya Yuri canavarla ilgili gerçeği anlarsa?”

“O zaman, onu susturup bu sırrı Ravka’nın geleceğini güvenmeye aldığımız vakte kadar gizleyebilmeyi umacağız. Bir vârisin olmasa bile, tahtı güvende tutmanın ve ülkenin savunmasız kalmasını engellemenin bir yolu olabilir.”

“Nedir bu?” dedi Zoya.

“Bana güvenmeyi denemek istemediğinden emin misin, Zoya? Gerçekten de büyüleyici bir şey düşünüyorum.” Bu fikir aklına önceki hafta, Kont Kirigin’den geri geldiklerinde ve Trukhin ve Isaak tarafında karşılandıklarında gelmişti.

Zoya dudaklarını büzdü. “Bunlar hiç hoşuma gitmiyor. Bir felakete yol açabilecek çok şey var.”

Nikolai bunun farkındaydı. Vakitleri daralıyordu ve Karanlık Diyarı’na yapacakları bu yolculuk çaresizlik kokuyordu. Üstüne bir korku çöktüğünü ve kalbine bir kuşku yerleştirdiğini biliyordu. Ya zihniyle birlikte iradesi de çözülsünce ne olacaktı? Ya arkadaşlarından birine yine saldırırsa ve yanında onu durduracak biri olmazsa? Sevdiği kişilere ne gibi bir zarar verebilirdi? Ya dünyaya?

Nikolai bu korkuları yadsıyamıyor ama bunlara teslim olmayı reddediyordu. Canavara öylesine bir zafer hediye etmeyecekti.

Karşısındakilere döndü: danışmanlarına, askerlerine, ailesine. Yuri’nin öykülerine değilse bile, Karanlık Efendisi ve savaştan

Önce olduğu kişiye güvenmeleri gerekiyordu. Kadife ceketinin omuzlarını düzelterip göz kırptı.

“Hiçbir terslik olmazsa, eğlence de olmaz.”

Canavarın geri çekildiğini hissetti. Eylem. Karar. Bu gibi anlarda, neredeyse eski hali gibi hissediyordu. Bu yaratık ruhunu ele geçirmek istiyorsa, Nikolai onunla var gücüyle savaşılmaya niyetliydi. Ve ruhunun bir parçasını bile onu karanlığa sürükleyen o dehşet hissine teslim etmeyecek olan bu savaş, orada ve o anda başlamıştı. Her zamanki gibi yapacak, ileriye bakacak ve umudun görünmez bir yerde çalılık ormanının kökleri gibi onu bekliyor olması için dua edecekti.

Ayağa kalktığıında, çoktan alacakaranlık çökmüştü.

Gökyüzü artık mordan çok griydi, derin bir çürük rengine dönüşmüştü ve yanaklarında havanın nemli olduğunu hissediyordu. Kar yağışı ilk başta hafifti.

Ama uzun süre öyle kalmadı.

Nina daha önce hiçbir fırtınanın o kadar hızlı geldiğini görmemişti. Rüzgâr sert esiyor, karlar tüm dünyayı beyaza boyuyordu. *Gruzeburya*. Ravkalıların bile bu rüzgâra verdikleri bir isim vardı. *Zalim*. Getirdiği soğuk için değil, pis bir kavgada olan bir serseri gibi sizi kör ettiği için böyle diyorlardı. Nina kampa geri dönmek için nehrin sesini izlemek ile nehre çok yaklaşıp suya düşmek arasında kalmıştı.

Gözlerini beyazlığa karşı kısarak güçlkle yürümeye devam etti. Bir ara, Adrik'in ona seslendiğini duyar ve çadırın üstüne diktikleri parlak sarı bayrağı görür gibi oldu ama bir anda her şey ortadan kayboldu.

Aptal, aptal, aptal. O tür yerlerle başa çıkacak biri değildi. Ni-

na'nın o havada sığınacak bir yer olmadan hayatta kalması mümkün olamazdı. Yola devam etmekten başka çaresi yoktu.

Derken, adeta bir mucize eseri rüzgâr durdu, kar perdeleri açılır gibi oldu ve ileride karanlık bir şekil gördü. *Kamp.*

“Adrik!” diye seslendi. Ama oraya yaklaştıkça bir bayrak ve çadır değil, bir grup ağacın sallanan gövdelerini gördü. Ağaçların karşısında karla kaplı alçak bir tümsek vardı. Bir daire çizmiş ve Matthias'ın mezarına geri gelmişti.

“Aferin sana, Zenik.” İç çekti. Henüz on sekiz yaşında olduğu halde, kendisini neden bu kadar yorgun hissediyordu? Neden arkasındaki her şey parlak, önündeki her şey o kadar donuktu? Belki de oraya Matthias'ı gömmek ve yeni bir amaç edinmek için gelmemiştir. Belki de buzlara, bu soğuğa ve affetmeyen o yere ölmek için gelmiştir.

Onu daha aydınlık bir kumsalda karşılayacak olan Azizler olmayacaktı. Grishalar ölümden sonra hayat olduğuna inanmazlardı. Öldüklerinde, dünyanın merkezindeki yaratılışa geri döneceklerine inanırdı. Bu düşünce onu biraz teselli etti.

Tekrar kampa doğru döndü. Tekrar yola çıkmaktan başka bir yol yoktu. Ama daha bir adım bile atamadan onları gördü. Karların arasında beş iri şekil duruyordu. Kurtlar.

“Elbette,” dedi. “Matthias, ülken benim büyük Grisha popomu öpebilir.”

Kurtlar etrafında bir daire çizerek onu kuşattılar ve bütün kaçış yollarını kapattılar. Göğüslerinden boğuk hırıltılar yükseliyordu. Kurtlar *drüskelle*ler için kutsaldı. Belki de Matthias'ın orada olduğunu hissetmişlerdi. Belki de Nina'yı, bir Grisha'yı, bir düşmanını hissetmişlerdi. *Belki de güzel ve sulu bir yemek bulacaklarını hissetmişlerdir.*

“Gidin buradan,” dedi Fjerda dilinde. “Size zarar vermek istemiyorum.” *Ölmek istemiyorum.*

Matthias, Hellgate’te geçirdiği sene boyunca kurtlarla dövüşmeye zorlanmıştı. Djel tuhaf bir mizah anlayışına sahipti. Nina parmaklarını esnetti ve kemikten hançerlerini kullanmaya hazırlandı. Bunlar bir insan kadar, bir hayvana karşı da etkiliydi. Pelerinin üstünden attı ve iliklerine işleyen soğuğu hissetti ama böylelikle sırtındaki kemik parçalarından oluşan zırhı serbest bırakabildi. Etrafı kutsal emanetlerle çevrili bir Azize’ydi o anda.

İki kurt üstüne doğru sıçradı. Nina ellerini öne çıkardı ve kemik parçaları havada uçarak hayvanların bedenini iki temiz ve sert hamlede yardılar. Kurtlar cıyaklayıp karlara yığıldılar ve hareketsiz kaldılar. Bu ses Nina’nın kalbini parçaladı. En azından, temiz bir ölüm olmuştu. En azından belki de her insanın umabileceği tek ölüm şekli buydu.

Ama diğer kurtlar çoktan yaklaşmaya başlamışlardı. Bunların hareketlerinde bir tuhaflık olduğunu fark etti. Gözleri turuncu turuncu parıldıyordu ve aklıktan başka bir şey tarafından tetikleniyormuş gibi omuzlarını sarkıtmış titriyorlardı. Kurtlarda ne terslik vardı? Düşünecek vakti yoktu.

Kurtlar saldırıya geçtiler. Nina kemikleri fırlattı. Bu sefer, kendinden emin bir şekilde nişan alamamıştı. Kurtlardan biri yere devrildi ama diğeri sıçradı ve karlardan yuvarlanmasına neden olan ağırlığıyla üstüne düştü.

Hayvanın çeneleri Nina’nın kolunun ön tarafında kapandı ve her yanına feci bir acı yayıldığını hissetti. Kurt tuhaf bir şey kokuyordu. Nina çığlık attı.

Sonra korkunç bir hırlama duydu ve ölmek üzere olduğunu anladı. *Matthias için söylediğim onca güzel söz... Benim için konuşacak biri olacak mı?*

Tam o sırada, kurdun vücuduna bir şey çarptı ve hayvan yana devrildi. Nina diğer tarafa yuvarlanıp kanayan kolunu tutu ve soluklanmaya çalıştı. Kolunu karlara sokup yarayı temizlemeye gayret etti. Vücudu titremeye başladı. Kurdun ısırığı zehirliydi sanki. Nina içine kalbini durduracak kadar etkili bir akımın olduğunu hissetti. Her yerde ölümü gördü. Matthias'ın mezardaki cesedi, kuzeyde bir mezarlık, daha ileride bir salgın hastalık başlangıcı, dünyanın entropisi ve her şeydeki çürümüşlük. Koro halinde zihninde çılgınlık atıyorlardı.

Düşüncelerini temizlemek için titreyerek yanaklarına kar bastırdı ama gözlerini açtığı anda, zehir zihnini etkilemiş olabilir mi diye düşündü. İki kurt karların arasında boğuşuyordu: Biri griydi, diğeriye beyaz ve daha iriydi. Hayvanlar yuvarlandılar ve beyaz kurt dişlerini gri olanın boğazına geçirdi ama onu ısırmadı. En sonunda, gri kurt direnmeyi kesip acı dolu sesler çıkardı. Beyaz kurt onu bırakınca, gri kurt geri çekildi, kuyruğunu arka bacaklarının arasına alıp sessizce kaçtı.

Beyaz kurt burnu kanla kaplanmış bir halde Nina'ya döndü. Hayvan iri ve uzun bacaklıydı ama gri kurtlar gibi bükülüp titremiyordu. Diğer kurtları etkileyen şey, Nina'nın da kan dolaşımına girmişti ama bu yaratık vahşi hayvanlara has doğal ve büyük bir zarafetle hareket ediyordu.

Beyaz kurt ona yaklaşmaya başladı. Nina dizlerinin üstüne oturup ellerini ona çevirdi ve gücüyle bir diğer kemik parçasına ulaşmaya çalıştı.

Sonra hayvanın sarı gözünün yanındaki yara izini fark etti. "Trassel?"

Kurdun kulakları titredi.

Matthias'ın kurdu mu? Mümkün değildi. Matthias ona bir keresinde bir *drüskelle* öldüğünde, erkek kardeşlerinin onun ise-

nulfunu vahşi hayata geri verdiklerini söylemişti. Trassel sevdiği çocuğu bulmak, ölümden bile ona kavuşmak için mi gelmişti?

“Trassel,” dedi Nina yumuşak bir sesle. Kurt iri başını hafifçe yana eğdi.

Nina toynak sesleri duydu. Neler olduğunu anlamasına fırsat kalmadan, atlı bir kız açıklık alana girdi.

“Geri çekil!” diye bağırarak, atını dörtlüye Nina’yla beyaz kurdun arasına sürdü.

Nina’nın ne gördüğünü anlaması birkaç saniye sürdü. Bu manastırdaki uzun boylu kızdı. Bu sefer üstünde deri bir pantolon ve kürkleri vardı ve yüzünden geriye taranmış olan kızıl kahverengi saçları iki uzun örgü halinde beline uzanıyordu. Bu haliyle savaşçı bir kraliçeyi andırıyordu. Tıpkı Fjerda efsanelerinden fırlamış bir buz perisi gibiydi.

Kız tüfeğini kaldırdı.

Trassel hırlayarak geriledi.

“Hayır!” diye bağırdı Nina. Kıza bir kemik parçası fırlattı ve bu kızın omzuna saplandı. Kızın tüfeğinden fırlayan mermi kurda isabet etmedi. “Kaç!” diye bağırdı Nina kurda Fjerda dilinde. Kurt ona itiraz edermiş gibi ağzını açıp kapattı. “*Djel commenden!*” diye bağırdı Nina. *Drüskelle* sözcükleriydi bunlar. Trassel bir kez daha hırladıktan sonra, arkasını dönüp fırtınanın içine girdi. Başını çevirdi ve Nina’nın ondan bir dövüşü terk etmesini istediğine inanamıyormuş gibi üzgün üzgün ona baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı uzun boylu kız. Omzuna sağlanan kemik parçasını çıkarıp karlara fırlattı.

Nina öfkeyle bağırdı. Matthias’ın kurdu, başının belası, Trassel’i bir şekilde onu bulmuştu ve bu gerzek kız onu oradan uzaklaştırmıştı. Kızın bacağına tuttuğu gibi onu eyerden aşağı çekti.

“Hey!” Kız Nina’ya engel olmaya çalışırken, ne kadar güçlü olduğuna şaşırmıştı. Ama Nina bir asker olarak yetiştirilmişti. Bir Fjerda savaşçısı gibi yapılı olmayabilirdi ama gerçekten de güçlüydü.

“Onu korkuttun!”

“O bir *kurttu*,” diye bağırdı kız suratına. “Bunu biliyorsun, değil mi? Seni bir kere ısırmış zaten. Emirlerinden bazılarına uydu diye...”

“Beni o ısırmadı, gerzek. Diğer kurt ısırdı!”

“Diğer... Sen çıldırdın mı? Hem *drüskelle* dilinde kaç tane emir biliyorsun sen?”

Nina sıcak gözyaşlarının yanaklarından aşağı aktığını hissetti. Trassel’i bir daha asla görmeyebilirdi. Ya onu Matthias ona yollamışsa? Ona yardım etmesi için çağırmışsa? “Buna hakkın yoktu!”

“Ben kötü bir şey...”

“Ne yapmak istediğin önemli değil!” Nina kıza doğru yürüdü. “Dikkatsizce, aptalca, düşüncesizce bir şeydi.” Artık kızla mı yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilmiyordu ve umurunda değildi. Her şey ağır gelmişti. Kızı sertçe itip bacağına geriye çekti.

“Dur!” diye öfkeyle bağırان kız yere düştü.

Ama Nina duramıyordu. Birisinin ona vurmasını istiyordu. O da o kişiye vurmak istiyordu. Kızı yakasından yakaladı.

Nina göğsünde ani bir acı hissedince inledi. Bir yumruk kalbini sıkıyormuş gibiydi. Kız bakır rengi gözlerinde dehşet ve rahatlama karışımı bir ifadeyle ellerini havaya kaldırmıştı. Nina vücudunun ağırlaştığını hissetti ve görüşü bulanıklaştı. Bir Corporalnik olarak aldığı eğitimden bu hissin ne olduğunu biliyordu. Diğer kız onun kalp atışlarını yavaşlatıyordu.

“*Grisha*,” diye inledi Nina.

“Ben... Hayır.”

Nina kendi gücünü kızın gücüne doğru itti ve onun canlı ve keskin gücünün bocaladığını hissetti. Geriye kalan son gücüyle parmaklarını şaklattı ve bacağına üst kısmındaki kınından kemik bir bıçak fırladı. Kemik bıçak kızın karnının yan tarafına isabet etti ama hızlı gitmediği için, kıza çarpıp karlara düştü. Yine de kızın dikkatini dağıtmaya yetmişti.

Nina soluklanmaya çalışarak, parmaklarını göğsüne bastırarak sendeleyerek geri çekildi. Ona karşı senelerdir bir Cellatlık gücü kullanılmamıştı ve bunun ne kadar korkutucu olduğunu unutmuştu.

“Sen bir Grisha’sın,” dedi.

Kız ayağa fırlayıp bıçağını çekti. “Değilim.”

İlginç, diye düşündü Nina. Güce sahip ama bunu kontrol edemiyor. Bıçağına daha çok güveniyor.

Nina bir şey yapmayacağını göstermek için ellerini kaldırdı. “Sana zarar vermeyeceğim.”

Kızda herhangi bir tereddüt belirtisi kalmamıştı. Elindeki bıçakla kendisini daha güvende hissediyormuş gibi vücudu gevşemiş ve rahatlamıştı. “Az önce bana zarar vermek istiyormuş gibiydin ama.”

“Evet ama aklım başıma geldi.”

“Hayatını kurtarmaya çalışıyordum! Hem neden bir kurdu o kadar önemsiyorsun ki? *Drüskelleden* bile daha kötüsün.”

İşte, bu Nina’nın duymayı hiç beklemediği bir şeydi. “Kurt beni bir saldırıdan korudu. Nedenini bilmiyorum. Ama ona zarar vermeni istemedim.” Bu kız bir Grisha’ydı ve Nina onu az kalsın öldürecekti. “Ben... Aşırı tepki verdim.”

Uzun boylu kız bıçağını kınına soktu. “Aşırı tepki vermek, biri senin son şekerli çöregini yediğinde bağırıp çağırmaktır.” Onu suçlar gibi parmağını doğrulttu. “Sen kan dökmek istiyordun.”

“Açıkçası, son şekerli çörek yüzünden birisini öldürmeyi düşünmüştüm.”

“Palton nerede?”

“Çıkardım sanırım,” dedi Nina, kemik zırhını ele vermeden neden paltosunu çıkardığına dair bir mazeret düşünerek. “Kar yüzünden aklımı yitirmek üzereydim galiba.”

“Böyle bir şey olabilir mi?”

Nina neredeyse tamamı beyaz karların arasına gömülmüş olan paltosunu buldu. “Elbette. En azından, benim köyümde oluyor.”

Kız kashı bacağını ovuşturdu. “Bana ne fırlattın?”

“Ufak bir ok.”

“Bana ufak bir ok mu fırlattın?” dedi kız hayretle. “Çok saçma.”

“Ama işe yaradı, değil mi?” İnsan kemiğinden yapılmış bir oktu ama kıza bazı ayrıntıları söylemese daha iyiydi. Onu sıkıştırma vakti gelmişti. Islak paltosunu giydi. “Manastırda muhafızları uyutuyorsun. Bu şekilde de kimse fark etmeden kaçabiliyorsun.”

Kızın tüm özgüveni silindi ve korku tüm cesaretini beklenmedik bir dalga gibi yuttu. “Kimseye zarar vermedim.”

“Ama verebilirdin. Yaptığın şey çok incelik gerektiren bir iştir. Birini komaya sokabilirsin.”

Rüzgâr etraflarında uğuldarken kız hareketsizdi. “Sen nereden biliyorsun?”

Nina ne diyeceğini düşünmeden konuşmamıştı. O ülkede, Grisha gücü bir ölüm cezası ya da daha kötüsünden farksızdı.

“Kız kardeşim Grisha’ydı,” diye yalan söyledi.

“O... ona ne oldu?”

“Fırtınanın ortasında anlatılacak bir öykü değil bu.”

Kız yumruklarını sıktı. Gerçekten de çok uzun boyluydu. İnce kışlardan oluşan uzun boylu bir dansçının yapısına sahipti. “Kimseye ne olduğumu söyleyemezsin. Beni öldürürler.”

“Sana zarar vermeyeceğim ve kimsenin sana zarar vermesini yardım etmeyeceğim.” Kızın yüzünde hâlâ tereddütlü bir ifade vardı. Rüzgâr uğuldayarak sertleşti. “Ama ikimiz de burada ölürsek, bunun bir önemi kalmayacak.”

Kız ona gerçekten de kar yüzünden aklını yitirmiş gibi baktı. “Saçmalama.”

“Buradan kurtulmanın bir yolunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedi kız atının karnına hafifçe vurarak. “Ama Helmut biliyor. Yakınlarda bir av kulübesi var.” Yine tereddüt etti ve Nina aklından geçenleri tahmin etti.

“Beni karın merhametine teslim etmeyi düşünüyorsun,” dedi. Kız suçlu bir ifadeyle gözlerini ondan kaçırdı. Demek merhamet sahibiydi. Nedense Nina bu yüzden onu daha çok sevdi. “Hayatta kalmayabilirim de kalabilirim de. Hayatta kalırsam, emin ol ki karşıma çıkan ilk kişiye Kuyuların Kadınları arasında gizlenen Cellat’tan söz edeceğim.”

“Ben Grisha *değilim*.”

“O zaman çok iyi taklit yapıyorsun.”

Kız eldivenli elini atının yelesinin arasında gezdirdi. “Ata binebilir misin?”

“Mecbur kalırsam binerim.”

“Ya binersin ya da karların arasında uyuyakalırsın.”

“Ata binebilirim.”

Kız kolayca atının sırtına atladı. Nina’ya elini uzattı ve Nina kızın onu atın sırtına çekmesine izin verdi.

“Pek öğün atlamıyorsun galiba,” dedi kız homurdanarak.

“Gerekmedikçe atlamam.”

Nina kızın beline sarıldı ve çok geçmeden giderek yükselen kar tepeliklerinin arasında ilerlemeye başladılar.

“O emirleri kullandığın için kırbaçlanabilirsin biliyorsun,” dedi kız. “*Djel commenden*. Bu sözcükleri ancak bir *drüskelle* söyleyebilir, aksi takdirde dine saygısızlık edilmiş olur.”

“Bu gece fazladan dua ederim.”

“Bana o emirleri nereden bildiğini söylemedin.”

Yine yalan söylemesi gerekiyordu. “Kasabamızdan bir genç cephede savaşmıştı.”

“İsmi nedir?”

Nina Buz Sarayı’ndaki savaşı düşündü. “Lars. Galiba yakınlarda öldü.” *Onu geri isteyen de yok*. Lars onu kırbaçlamış ve Kaz Brekker gelmeden önce dizlerinin üstüne çöktürmüştü.

Beyaz dünya donmuş ve bomboş bir şekilde devam ediyordu. Nina artık yürümediği için soğuğu daha fazla hissediyor, ağırlığı üstüne yerleşiyordu. Tam kızın doğru yolda olup olmadığını düşünürken, karlarda ilerleyen karanlık bir şekil fark etti ve at durdu. Kız attan indi.

Nina uyuşmuş ve sızlayan bacaklarla attan aşağı kaydı. Birlikte Helmut’u kulübenin yanındaki korunaklı bir alana götürdüler.

“Sanırım buraya sığınmak bir tek bizim aklımıza gelmemiş,” dedi. Ufak kulübenin pencereleri aydınlıktı ve içeride birilerinin konuştuğunu duyabiliyordu.

Kız dizginleri eline sardı ve atının burnunu okşamak için eldivenini çıkardı. “Burayı başkalarının da bildiğini bilmiyordum. Muhtemelen içeride fırtınanın dinmesini bekleyen adamlar vardır. Burada güvende olamayız.”

Nina biraz düşündü. “Eyer çantanda eteklerin duruyor mu?”

Kız belindeki boğumlu bir kemeri çıkardı ve paltosunun kıvrımları pantolonundan aşağı düşüp bir etek oluşturdu. Nina gerçekten de etkilenmişti. “Başka ne gibi numaraların var? Ya da başka eteğin var mı?”

Kız hafifçe gülümsedi. “Birkaç tane var.”

Kulübenin kapısı ardına kadar açıldı ve ışığa karşı silahlı bir adamın silüetini gördüler. “Kim var orada?”

“Beni izle,” diye mırıldandı Nina. “Şükürler olsun. Burada kimse olmayacağından korkuyorduk. Çabuk ol, Inger!” diye bağırdı.

“Inger mi?” diye fısıldadı kız.

Nina üstlerine doğrultulmuş olan silaha aldırış etmeden kapıya yöneldi ve tüfeği tutan adamın savunmasız ya da savunmasız görünen bir kızı vuracak kadar sarhoş ya da öfkeli olmadığını umdu.

Nina basamaklardan çıktı ve uzun boylu kız arkasından gelirken iri yarı adama tatlı tatlı gülümsedi. “Djel’e şükürler olsun ki bu geceyi geçirmek için burayı bulduk.” Adamın omzunun üstünden kulübeye baktı. İçeride en azından on adam vardı ve ateşin etrafına toplanmışlardı. Nina birden gerildiğini hissetti. O anda, içki içmeyen ve kadınlarla ilgili sıkı kuralları olan *drüskelle*leri görmek onu daha mutlu ederdi. Cesur davranmaktan başka çare yoktu. “Bizi koruyacak centilmenlere rastladığımız için şükürler olsun.”

“Kimsiniz?” dedi adam şüpheyle.

Nina kulübenin sahibiymiş gibi adamın yanından geçti. “Ne kadar şanslıyız, değil mi, Inger? Ateşin önüne gel. Kapıyı da kapat...” Elini adamın göğsüne koydu. “Affedersiniz, isminiz neydi?”

Adam gözlerini kırptırdı. “Anders.”

“Bir iyilik yap da kapıyı kapat, Anders.”

Hemen içeri girdiler ve Nina adamların bakışlarına gülümseyerek yanıt verdi. “Djel’in bize yol göstereceğini biliyordum, Inger. Baban bu beyefendilere mutlaka cömert bir ödül verir.”

Kız bir an için ne diyeceğini bilemedi ve Nina işlerinin bittiğini düşündü. Ama sonra, kızın şaşkınlığı geçti. “Evet! Evet, doğru. Babam güvenliğim konusunda *çok* cömerttir.”

“Hem Overüt’ün en varlıklı erkeğiyle nişanlısın.” Nina ateşin etrafına toplanmış olan adamlara göz kırptı. “Eh, sanırım Djel siz beyefendilere de bu gece yardım ediyor. Hanginiz bizi korumak ister?”

“Korumak mı?” dedi ateşin önündeki gür turuncu kaşları olan bir adam.

“Gece boyunca demek istedim.”

“Canım, başın dertte galiba...”

“Leydi Inger’in babası çok cömerttir ama hepinize onar bin *krydda* veremez. O yüzden, kimin bizi koruyacağına karar vermeniz gerek.”

“On bin *krydda* mı?”

“Geçen sefer o kadar vermemiş miydi? Güneyde hoş bir yerde kalakalmıştık. Ama artık Overüt’ünden varlıklı bir iş adamıyla nişanlı olduğuna göre, bu miktar iki misli olabilir.”

“Kimmiş bu adam?” diye sordu sakallı adam.

“Servetini tütsülenmiş sazan alabalık satarak yapmış olan Bernhard Bolle diye birisini duymuş muydunuz? Ya Elbien’den Isen-vee’ye kadar kerestelik arazi sahibi olan Invars Hals’ı? Lennart Bjord hepsinden daha varlıklı.”

“Lennart Bjord mu?” dedi sakallı adam.

“İsmi tanıdık gibi,” dedi adamlardan biri. Nina bundan epeyi şüphe etti çünkü ismi birkaç saniye önce uydurmuştu.

“Onları ilk ben gördüm,” dedi tüfekli iri yarı adam. “Ödülü benim almam daha doğru olur.”

“Nasıl doğru olur? Sen sadece kapının oradaydın!”

“Kızmayın,” dedi Nina bir okul müdiresi gibi, adamlar kimin onları koruyacağı konusunda tartışmaya başladığında. “Lennart Bjord’un herkese vereceği bir şey vardır.”

Nina ve 'Inger' köşeye geçtiler ve adamlar tartışırken sırtlarını duvara verip oturdular.

"Çok acınası bir durum," dedi kız öfkeyle. Dirseklerini dizlerine yasladı ve eteğini çizmelerinin ucuna kadar çekti.

"O da ne demek oluyor?"

"Bizi güçsüz kadınlarmışız gibi gösterdin. Her böyle davrandığımızda, erkeklerin bize bakıp yumuşak olduğumuzu görmesi kolaylaşıyor."

"Yumuşak olmakta bir sorun yok," dedi Nina kızmaya başladı-ğını hissederek. Bitkin düşmüştü, üşüyordu ve o gece sevgilisinin mezarını kazmıştı. "Şu anda, bize baktıklarında tek başına olan iki savunmasız kız değil, parayla dolu iki çuval görüyorlar."

"Savunmasız değildik. Yanımda silahım ve bıçağım var. Senin de şu salak okların var."

"Paltonun içinde on iki silah daha var mı? Sayıları bizden fazla." Nina aslında adamların hepsiyle birden başa çıkabileceğini düşünüyordu ama bunu ancak gerçek gücünü sergilerse yapabilir-di ve bu da kızı o gece öldürmesi anlamına gelirdi.

"Sarhoşlar. İdare edebilirdik."

"Kazanamayacağın bir savaşa girmemelisin," dedi Nina ona sinir olmuş bir halde. "Gizlice eğitim almışsındır ve muhtemelen gerçek bir savaş eğitmenin olmamıştır. Güçlü olmak dikkatsiz davranmanı gerektirmez."

Kaslı kız paltosunu biraz daha etrafına sardı. "Bundan nefret ediyorum. Bizi ne şekilde gördüklerinden de öyle. Babam da böyledir. Bir kadının savaşmak, avlanmak ya da kendini korumak istemesinin doğal olmadığını, erkeklere onlara koruma fırsatı vermediğini düşünür."

Nina alaycı bir sesle güldü. "Onlar için gerçekten de bir trajedi. Annen bu konuda ne düşünüyor?"

“Annem kusursuz bir eştir. Tek kusuru babama bir erkek evlat verememiş olması. Ona itaat eder.” Kız iç çekti. Birden önceki coşkusu ve öfkesi dindi ve çok bitkin göründü. Saçları –sonbaharda ormanın büründüğü kestane, kırmızı ve altın sarısı karışımı sıra dışı bir renkti– fırtınada ıslanmış ve esmer yanaklarının etrafında düğüm düğüm olmuştu. “Onu suçlayamam. Dünya böyle. Dışlanacağımdan korkuyor.”

“Demek seni bu yüzden ıssız bir yerin ortasındaki bir manastıra yolladılar.”

“Başımı derde sokamayacağım ya da onları arkadaşlarının önüne utandırmayacağım bir yere. Sakın farklı düşünüyormuşsun gibi davranma. Açıklık alanda yardım ederken bana nasıl baktığını gördüm.”

“Bir asker kılığına girmiştin. Biraz şaşırmam doğaldı.” Ayrıca bir Grisha’yla arkadaş olmaya değil, kimliğini ele vermemeye çalışmıştı. Ama kız onun fabrikanın yakınlarına gitmesine yardımcı olabilirdi. “Fark etmediysen söyleyeyim, tek başıma yolculuk ediyorum ve kendi hayatımı kazanıyorum.”

“Ama bu farklı bir şey. Sen bir dulsun.”

“Bunu çok kıskanılacakmış bir şeymiş gibi söylemene gerek yok.”

Kız alnını ovuşturdu. “Özür dilerim. Düşüncesizlik ettim.”

Nina dikkatle ona baktı. Kızın yüzünde yerinde duramayan bir ifade vardı: çıkık elmacık kemikleri, dümdüz burnu. Sadece dolgun dudakları ona biraz olsun yumuşak bir ifade veriyordu. Meydan okuyan, hatları inatçı bir yüzü vardı. Güzeldi.

“Düşündüğün kadar farklı değiliz.” Nina başıyla hiçbirinin göremeyeceği cömert ödül için bilek güreşi yapmaya başlamış olan adamları işaret etti. “Baban korktuğu için öyle davranıyor. Korku, onların tek başına yolculuk edemeyeceğini ya da dilediğin

gibi ata binemeyeceğini söyleyen aptalca kurallar uydurmalarına neden olur.”

Kız gülmemeye çalıştı. “Neden korksunlar ki? Dünya onlara ait.”

“Ama onların yapabildiklerini biz de yapabilseydik, neler başarırđık.”

“Gerçekten de korkuyorlarsa, senin böyle aptal aptal sırtıp saçını başını düzeltmene gerek kalmazdı.”

Nina ona göz kırptı. “Buna saçını başını düzeltmek mi diyorsun? Öyle bir şey yapmaya karar verirsem, önce seni önüme oturtmam gerekir.”

Kız gülmek için kendisini zor tuttu. “Ben Hanne.”

“Memnun oldum,” dedi Nina. “Ben Mila.” O gece, çok yalan söylemişti ama nedense bu kıza sahte bir isim söylemek ona doğru gelmemişti.

“Ciddi ciddi uyumayacağız, değil mi, Mila?” Hanne’nin yüzünden bilmiş bir ifade belirmişti.

“Kesinlikle hayır. Sen bıçağını elinden bırakma. İlk nöbeti ben tutarım.”

Nina paltosunun koluna dokundu ve kumaşın altındaki kemiklerin ona güven veren varlığını hissetti. Titrek alevleri izledi. “Dinlen,” dedi Hanne’ye ve aylardır ilk kez gülümsediğini fark etti.

Nikolai'nın mucizelerin gerekleştittiği yerlere yapacağı muhteşem gezi, personeli tarafından planlanıyordu. Erzakların ve değişken hava şartlarına karşı araçların hazırlanması, uygun giysilerin valizlere yerleştirilmesi ve ziyaret etmeyi planladıkları kasabalar-daki soylulara ve valilere mektupların gönderilmesi gerekiyordu. Zoya herkese normalden daha fazla attığını fark etti. Onun yine asabi olduğunun konuşulduğunu biliyordu ama bulunduğu mevki tatlı bir dille konuşmasını gerektirmiyordu. İşini yapıyordu. Üstelik de iyi yapıyordu. Öğrencileri, hizmetkârları ve Grishalar birkaç sert yanıtı kaldıramayacaksa, yanlış ülkede yaşıyorlar demekti.

Herkes o kadar *yavaş* çalışmıyor olsaydı, belki biraz olsun rahatlayabilirdi. Ama en sonunda vagonlar dolduruldu, arabalar hazırlandı ve atlı keşif kolları kraliyet konvoyunun çıkacağı yolculuk için yolların durumunu kontrol etmeye yollandı. Yolculuğın programı gizli tutulacaktı ama Nikolai çok geçmeden Krallarının yolculuk ettiğini öğrenmesini sağlayacaktı ve herkes altın savaş kahramanını görmek için akın akın gelecekti.

Zoya keşişin çalılık ormanıyla ilgili anlattığı öyküler ya da ikizlerin papazın korumaları ve *obisbaya* ile ilgili söyledikleri konusunda ne düşüneceğini bilemiyordu. Bir yanı, umutlarını bu tün bir göreve, Azizlere ve onlarla ilgili abartılı öykülere ve saçmalıklara inandığı belli olan bir fanatiğin zırvallıklarına bağlamalarının aptalca olduğunu düşünüyordu.

Kendisine neyle karşılaşılırsa karşılaşsınlar, yolculuğun taht ve Kral olarak Nikolai için iyi olacağını söyledi. Hiçbir şey bulamazlarsa, önlerindeki birkaç ayı atlatmanın, müttefiklerini yatıştırmanın ve düşmanlarını uzak tutmanın başka bir yolunu bulurlardı. Kendisine gerçek Nikolai'nin hâlâ kontrol altında olduğunu ve o gece çan kulesinde gördükleri canavara dönüşmediğini de söyledi.

Ama Zoya kendisine karşı dürüst olduğu için hayatta kalmıştı ve artık içinde bu yolculukla ilgili hazırlıklara eşlik eden endişelerin ve iblisin gözlerinin içine bakıp onun açlığını görmenin altında bir başka korkunun da peyda olduğunu kabul etmek zorundaydı. Karanlıklar Diyarı'nda bulabileceklerinden korkuyordu. Ya dizlerinin üstüne çökmüş, Yıldızsız Aziz'e tapınan gerzekler haklıysa ve bu tuhaf olaylar Karanlıklar Efendisi'nin geri dönüşünü haber veriyorsa? Ya Karanlıklar Efendisi geri dönmenin bir yolunu bulursa?

"Bu sefer ona hazırlıklı olacağım," diye fısıldadı Zoya karanlıkta. Bir zamanlar Karanlıklar Efendisi'nin kaldığı odaların çatısı altında, onun bir hiçten inşa etmiş olduğu saraydaydı. Artık her fırsatta kendisini kanıtlamaya çalışan saf bir kız değildi. Uzun bir kurban listesine ve daha da uzun soluklu bir hafızaya sahip olan bir generaldi.

Korku bir Anka kuşudur. Liliyana ona seneler önce böyle demiş, Zoya da bunu pek çok kere başkalarına tekrarlamıştı. *Bin*

kere yandığına şahit olabilirsin ama geri döner. Korkusunun onu ele geçirmesine izin vermeyecekti. Bu lükse sahip değildi. *Ola-bilir ama çan kulesindeki o geceden bu yana Nikolai'dan uzak durmak istememi engellemedi,* diye düşündü. Bu zayıflığından ve geceleri Kral'ı zincirlerken Tolya'nın ya da Tamar'ın yakınlarda olmasını istemekten nefret ediyordu. Toplantı odalarında bile sanki pazarlık masasından ona bakınca ela gözlerinin aniden simsiyah parlamaya başlayacağını görecekmış gibi temkinli davranıyordu. Gereksiz ve bir işe yaramayan bir korkuydu ve bunun canavarın hoşuna gidebileceğini tahmin ediyordu.

Nihayet yolculuk sabahı gelip çatığında ufak bir valiz yaptı. Hizmetkârlarının *keftasını* ve yolculuk giysilerini koyduğu valizlerden farklı olarak, bu valiz kilitli olacaktı. İçinde Nikolai'nın iki kere güçlendirilmiş ve yapmasının saatler sürdüğü yeni bir kilit mekanizması olan zincirler ve kelepçeler vardı. Bunların ellerinde hissettiğı ağırlık ona güven veriyordu ama yine de Genya ve David odasına girdiğinde daha rahat nefes alıp vermeye başladı.

Zoya, Genya'nın ona uzattığı minik şişeye baktı. Bir mantar tıpayla kapatılmıştı. "Yeterli olacak mı?"

"Yeter de artar bile," dedi Genya. "Ona hemen uyumadan önce ya da zor durumda kalırsan bir damla ver. Bundan daha fazlası onu öldürebilir."

"Söylediğın iyi oldu. Tercih ettiğım suçlar arasında bir kralı öldürmek yok."

Genya hafifçe gülümsedi. "Nikolia'ı bugüne dek öldürmeyi hiç düşünmediğini mi söylüyorsun?"

"Ah, düşündüm tabii. Ama uyurken değil."

Genya ona yuvarlak ve kırmızı bir şişe daha verdi. "Bunu da sabahları onu uyandırmak için kullanacaksın. Tıpasını açıp burunun altına tutman yeter."

“Nedir bu?”

“*Jurda* ve amonyak karışımı. Esas olarak, çok hızlı etki eden bir uyarıcı.”

“Hiç de değil,” dedi David. “Bu...”

Zoya elini kaldırdı. “Bu kadarı yeterli.”

Genya parmaklarını sandığın oymalı yüzeyinde gezdirdi. “Bu işlem onu zorlayacak. Her gece biraz boğulup sabahları kurtarılmış gibi olacak.”

Zoya şişeleri pamuklu bir kumaşa sarıp dikkatle sandığa koydu ama tam kilitleyecekken, Genya elini elinin üstüne koydu. “Yatıştırıcıyı elimizden geldiğince güçlü yaptık,” dedi. “Ama tam olarak neyi kontrol etmeye çalıştığımızı anlamıyoruz. Onun yanında güvende olmayabilirsin.”

Zoya bunu herkesten daha iyi biliyordu. Nikolai’nin içindeki dehşeti bunu inkâr edemeyeceği kadar yakından görmüştü. “Ne yapmamı önerirsin?”

“Senin yerine ben gidebilirim.”

David dudaklarını birbirine bastırdı. Zoya daha önceden bunu konuştuklarını ve Genya’nın bu konuda ciddi olduğunu anladı. Boğazına bir yumru oturdu ama kaşını kaldırmakla yetindi. “İyi dövüşebildiğin için mi? Nikolai’nin yanında savaşçılar olması gerek.”

“*Nichevo*’ya bende de bir iz bıraktı Zoya. Karanlığın çekiminin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

Zoya başını salladı ve elini geri çekip anahtarı çıkardı. “Bu tür bir savaşa hazır değilsin.”

Kapı çalınınca, Tolya’nın iri vücudunun oturma odasının girişini kapladığını gördüler. “Araba hazır.” Arkasına seslendi. “Tamar da geç kaldı!”

“Geç kalmadım,” dedi Tamar arkasından. “Karım üzgün.”

Zoya, Tolya'nın omzunun üstünden bakınca, Tamar'ın Nadia'nın elini tutmuş, onu neşelendirmeye çalıştığını gördü.

“Surat asmaya hakkım var,” dedi Nadia. “Gidiyorsun. Erkek kardeşim Fjerda’da bir yerde ve benden katılmak istemediğim bir parti için işlemeyen bir sualtı aracı tasarlamam isteniyor.”

“Göz açıp kapayıncaya kadar geri geleceğim,” dedi Tamar. “Sana bir hediye de getireceğim.”

“Bu yeni bir koruyucu gözlük olsa iyi olur,” dedi Nadia.

“Aklımda daha romantik bir şey vardı.”

David kaşlarını çatı. “Koruyucu bir gözlükten daha romantik ne var ki?”

“Hazırız,” dedi Zoya. Sandığı Tolya’ya verdi. “Genya, adaylardan gelen yanıtlar ve güvenlik hazırlıkları konusunda bana sık sık rapor ver. Yoldaki ağımız aracılığıyla mesajlar yollayacağım.” Duraksadı. İçinden Genya’ya sıkı sıkı sarılmak geçti... ve hayatında ilk kez bunu yaptı.

Tolya'nın hayretle ona baktığını ve Genya'nın da önce gerildiğini, sonra onun da ona sarıldığını gördü.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı Zoya. *Dikkatli ol.* Sanki bu iki sözcük bir sihir yapabilecekti.

“Benim için tek tehlike, menüyü planlarken aşırıya kaçmak,” dedi Genya gülerek. Geri çekildi ve Zoya onun kehribar renkli gözlerindeki gözyaşlarını görünce hem dehşete düştü hem de duygulandı. “Gerçekten de bir çözüm bulabileceğinizi düşünüyor musun?”

“Bulmam gerek. Ravka güçlerinin yeniden ele geçirilmesi, bir başka darbeye ve savaşa dayanamaz. Nikolai tahammül edilmez bir kral ama elimizdeki tek seçenek o.”

“O iyi bir kral,” dedi Genya. “Aradaki farkı biliyorum. Onu bize sağ salim geri getir.”

“Getireceğim,” dedi Zoya ama bunun tutabileceği bir söz olup olmadığını bilmiyordu.

“Ayrıca, dikkatli ol Zoya. Ravka’nın sana da ihtiyacı var.”

Zoya gözlerinde hissettiği yanma hissinden şüphelenip durum dayanabileceğinden daha duygusal hale gelmeden önce dışarı fırladı.

Yanlarında keşif muhafızları ve çift kartallı bayraklarını taşıyan askerlerle, kalabalık bir konvoy halinde yola çıktılar. Yuri yanında Tolya’yla birlikte arabada tutuluyordu. İkisi *obisbaya* hakkında bilgi toplamak için eski yazılara ve dini metinlere göz atıyorlardı. Bir başka araba da Büyük ve Küçük Saray’daki kütüphanelerden topladıkları kitapları ve Tamar’ın papazın korumalarının yeraltı mezarlarından yürüttüğü kitaba ayrılmıştı. Bunların arasında deri kaplı bilimsel eserler, birkaç lime lime olmuş ilahi kitabı, hatta eski çocuk kitapları ve sararmış sayfalarının kenarlarında dikenli çalılık ormanı olabilecek çizimler olan resimlerden oluşuyordu.

Yuri ellerini ovuşturup yüksek sesle itiraz ettiği halde, siyah cüppesini çıkarmış ve kimliği belli olmadan onlarla yolculuk edebilmek için kaba saba bir kumaştan yapılmış, kahverengi bir keşiş cüppesi giymeye razı olmuştu. Bunu hemen kabul etmişti. Bu yolculuğun gizli amacının –mucizelerin gerçekleştiği yerlere ve Karanlıklar Diyarı’na yapacakları gezilerin– Yıldızsız Kişi’nin bir Aziz olarak kabulüyle ve şehit olduğu yere bir kilisenin inşasına karar verilmesiyle ilgili olduğunu sanıyordu.

“Ama bunun gerçekleşebilmesi için, *obisbaya* hakkında bildiğiniz her şeyi öğrenmem gerek,” diye uyarıyordu onu Nikolai.

“Ayinle, dikenli çalılık ormanının yeri ve bu arınma meselesi hakkında her şeyi bilmek istiyorum.”

Yuri’nin gözleri Kral’ın son sözleriyle birlikte ışıldamıştı. “Arınma,” dedi. “Gerçek inanca geri dönüştür. İnancın kurtarılmasıdır.”

Zoya, Nikolai’ın keşişin araştırmalarının canavardan kurtulmalarını sağlayacak bir ayinle ilgili bilgi edinmelerini sağlayacağını umuyordu ama bir şekilde başarılı olsalar bile, bu işin nerede sona ereceğini merak da ediyordu.

“Bu iş bitince ona ne yapacaksın?” diye sordu Kral’a. “Karanlıklar Efendisi’ni Aziz ilan edersen, insanlar derhal ayaklanır. Kutsal bir savaş başlayabilir ve Apparat’a sana doğrudan meydan okuma şansı vermiş olursun. Ve Apparat bunu tam da Alina’nın bayrağının altında yapacaktır.”

“Uzlaşmanın bir yolunu bulacağız,” dedi Nikolai. “Yuri’ye dileği kitaplarla Karanlıklar Efendisi’nin yaptığı güzel işleri anlatan bir eser hazırlaması için rahat bir inziva yeri hazırlarız. Bu konunun halka açıklanması gerektiğini söyleriz. Onu Gezgin Ada’ya yollayıp Yıldızsız Kişi’nin öğretilerini yaymasını söyleriz.”

“Kulağa şüphe çekecek derecede bir sürgün gibi geliyor.”

“Sen sürgün diyorsun ama ben buna uzun bir tatil diyorum.”

“Onu Ketterdam’a yollayıp Kaz Brekker ve sefil adamlarına vaaz vermesini sağlamalıyız.”

Nikolai irkildi. “O zaman, kesin şehit olur.”

* Kral, Karanlıklar Efendisi’nin yok olmasının ardından, sürgüne yollanmış olan ebeveynlerinin bıraktığı boşluğu doldurup tahta çıktıktan sonra hemen ülkeyi turlamaya girişmişti. Soyluların beklediği gibi başkentte kalmak yerine, kara ve hava yoluyla dur durak bilmeden gezmişti. Zoya o zamanlar Kral’ı çok az

tanıyordu ve ona kesinlikle güvenmiyordu. Onun, parçalanmış ülkelerinin tek kurtulma şansı olduğunu biliyor ve iç savaş sırasında çok iyi işler yaptığını kabul ediyordu ama o aynı zamanda bir Lantsov'du ve babası Ravka'ya mutsuzluktan başka bir şey getirmemişti. Zoya o sıralarda, yeni Kral'ın sadece çok yakışıklı olduğunu biliyor ve ülkeyi büyük bir hızla felakete sürükleyebileceğini inanıyordu.

Ama Nikolai birçok kişinin yapamadığını başarmıştı: Onu şaşırtmıştı. Ravka'nın sınırlarını desteklemiş ve korsan Sturmhond olarak yaşadığı gizli hayatında oluşturduğu filoyu Fjerdahlı denizde bozguna uğratmak için kullanmıştı. Şehirleri ve kasabaları gezmiş, yiyecek dağıtmış, yerel liderlerle ve soylularla görüşmüş, Karanlıklar Diyarı'nın yok olmasından sonra desteklerini kazanmak ve halkın takdirini garantilemek için tüm cazibesini gözler önüne sermişti. Nihayet Os Alta'ya geri döndüğünde, Lantsov çifte kartalının arkasında doğan bir güneşin bulunduğu yeni bir bayrak tasarlamış ve yeni inşa edilen kraliyet şapelinde Apparat tarafından tacı takılmıştı. Zoya işte o zaman, içinde umut olabilecek bir kıpırtı hissetmişti.

Zoya Üçler Erki'yle çok sıkı bir çalışmaya girmiş, İkinci Ordu'yu toparlamaya ve ülkenin geleceği için bir plan yapmaya çalışmıştı. Bazı günler, gururlu ve heyecanlı hissediyordu ama diğer zamanlarda lider kılığına girmiş bir çocuk gibi olduğunu düşünüyordu. Yeni bir şeyin kenarında olduklarını düşünmek tedirginlik yaratıcı ve heyecan vericiydi.

Ama şimdi kasabadan kasabaya giderlerken, Ravka'yı birleştirme ve İkinci Ordu için yeni bir temel inşa etme meselesinin işin kolay kısmı olduğunu anlıyordu Zoya. Ülkeyi geleceğe taşımak çok daha zordu. Nikolai hayatını ülkeyi idare etmek ve bunu nasıl

yapacağını öğrenmek isteyerek geçirmişti ama Nikolai değişim için can atarken, Ravka buna karşı gelmişti. Aşar vergisiyle ve toprak sahipliği kanunlarıyla ilgili reformları soyluların keyfini kaçırmıştı. *Elbette, sıradan halkın hakları olmalı ama bunlar zamanla olmalı*, diye itiraz etmişlerdi. Kral fazla ileri gitmiş ve çok hızlı hareket etmişti.

Zoya, Nikolai'ın kendisine karşı giderek büyüyen bir direniş oluştuğunun farkında olduğunu biliyordu ve bu geziyi bunu kırmak için kullanmak istiyordu. Gündüz vakitlerini yolculuk etmeye, para ve yiyecek hediyeleri dağıtarak ve şaşaalı görünümleriyle halkı etkilemeye ayırmışlardı. Geceleyin, soyluların ve yerel valilerin evlerinde konaklıyor, geç saatlere kadar süren muhteşem ziyafetlere katılıyorlardı. Yemeklerden sonra, Nikolai evin reisiyle baş başa görüşüyor, reformlardan söz ediyor, yardım istiyor, değişim tehlikesinin yarattığı hoşnutsuzluğu gidermeye çalışıyordu. Zaman zaman Zoya'nın tek istediği kendisini yatağa atmak olduğunda da onlara katılmasını istiyordu.

“Neden gelmem gereksin ki?” diye homurdanmıştı Zoya, Baron Levkin'in Kelink'teki villasında. “Sizin cazibeniz bugünü geçirmemiz için yeterli.”

“Generalimi görmeleri gerek.”

Doğruydı. Soylular hâlâ savaş öykülerini ve İkinci Ordu'nun ne kadar güçlü olduğunu heyecanla dinliyorlardı. Ayrıca, Zoya bu toplantıları katılmasının –sivri diline ve ekşimik ifadesine rağmen– odadaki havayı değiştirdiğini, konuşmaları bir pazarlığa değil de dostane bir sohbete dönüştürdüğünü biliyordu. Nikolai'ın bir kraliçeye ihtiyaç duymasının bir diğer nedeni de buydu. Dolayısıyla, yüzüne bir gülümseme yapııştırıyor, hoş bir tavra bürünüyor ve zaman zaman birileri soracak olursa, Grisha güç-

leriyle ilgili bilgiler veriyordu. Ama tüm bunlar onu fazlasıyla yoruyordu.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” dedi bıkkınlıkla bir gece. Grevyakin’deki bir dükle yaptıkları son derece verimli bir görüşmeden yeni çıkmışlardı. Dük, Kral’ın onun tarlalarında pamuk yetiştirme ve eski günlere dönme çağırısını geri çevirmeye niyetli bir şekilde başlamıştı görüşmeye. Evinin tamamı hoş ahşap eşyalarla ve el dokuması perdelerle doluydu. Bunlar sıradan bir kişinin efendisi için güzel şeyler yaratacağına ve nazıkçe ve sesini çıkarmadan açlıktan öleceğine güvenildiği, daha sıradan zamanlardan kalma şeylerdi. Ama iki saat ve birkaç kadeh sert içkiden sonra Dük, Nikolai’in esperilerine kahkahalarla gülmeye başlamış, iki çiftliğini daha pamuk üretimine ayırmaya razı gelmişti. Aradan bir saat daha geçmişti ve bu sefer de topraklarına yeni bir değirmen ve pamuk tarakları inşa edilmesi için söz vermişti. “Fikirleri değiştirip bu deneyim için sana teşekkür etmelerini nasıl sağlıyorsun?”

Nikolai omuzlarını silkti. “Adamın ticarete karşı soylulara has bir hoşnutsuzluğu var ama cömert bir hayırsever olma fikrini seviyor. Ben de sadece işçilerinin kazandıracığı zaman ve parayla, o çok sevdiği süs eşyalarına daha fazla vakitleri olacağını anlattım. Malikânesi sanatçılar ve zanaatkârlar için örnek bir yer olabilir. Yeni dünyanın eski dünyanın yerini almasını değil, onu sürdürmesi fikrini öne sürdüm.”

“Buna gerçekten de inanıyor musun?”

“Kesinlikle inanmıyorum. Onun çalışanları paranın, eğitimin tadını alıp efendilerinin onlara bakması için dua etmek yerine, kendi hayatlarını inşa etmeyi ve kendi işlerini kurmayı düşünmeye başlayacaklardır. Ama o zaman da vakit çok geç olacak. İlerleme bir nehirdir. Kıyıları taşıdığında, onu eski durumuna getirmek mümkün değildir.”

“Ben bunu kast etmemiştim,” dedi Zoya, Tolya onları Nikolai’ın kalacağı odalara götürürken. “*Bunu* nasıl yapıyorsun?” Eliyle altın rengi saçlarını ve kusursuz cilalı çizmelerini işaret etti. “Günlerdir çok az uykuyla yolculuk ediyoruz.” Fısıldayarak konuşmaya başladı. “Her gece ilaç alıyorsun ve içindeki ölümsüz bir kötülüğe ev sahipliği yapıyorsun. Ama bunlara rağmen dinlenmiş ve mutlu görünebiliyorsun. Eminim ki Dük isteseydi, bir saat daha iskambil oyunu oynar ve ona savaş öyküleri anlatırdın.”

“İşimin gerektirdiği şey bu, Zoya,” dedi Nikolai. “Bir ülkeyi idare etmek sadece askeri zaferlerle ilgili değildir. Adilane yasalar geçirmek ve bunların uygulanmasını sağlamakla bile ilgili değildir. Bu tür anlarla, hayatlarını ve geçim kaynakları ellerimize teslim etmeyi seçen kişilerle ilgilidir.”

“İtiraf et ki seni sevmeleri gerektiği kadar, sen de sevlilmeye ihtiyaç duyuyorsun.”

“Neyse ki son derece sevillebilir birisiyim.”

“Bu durum hızla değişiyor. Şu anda hiç yorgun gözükmüyorsun. Normal bir şey değil bu.”

“Bence yorgunluk sana yakışıyor, Zoya. Yüzünün rengi. Gözlerinin altındaki gölgeler. Romanlardaki bir kadın kahramanı andırıyorsun.”

“Bence ayağına basmak üzere olan bir kadını andırıyorum.”

“Sakin ol, sakın ol. Gayet iyi idare ediyorsun. Üstelik gülümsemek seni henüz öldürmedi.”

“Henüz.”

* Tamar, Kral’ın odalarına açılan kapıda bekliyordu. “Bu gece, herhangi bir sorun oldu mu?” diye sordu Nikolai. Bir önceki kasabada, Tamar bir hizmetkârı Kral’ın odalarının önünde dolanırken ve sözüm ona efendisinin emirleri üstüne eşyalarını karıştırırken yakalamıştı.

“Hiçbir şey olmadı,” dedi Zoya. “Ama her ihtimale karşı evi tekrar kontrol edip ilerleyen saatlerde Dük’ün çalışma odasına bakacağım.”

Yaşlı Dük, Kral’ın isteklerini kabul etmiş gibiydi ama onun Batı Ravka’daki düşmanlarıyla temasa geçmişse ya da Lantsov tahtı üstünde hak iddia edenlerden biriyle görüşmüşse, bunu mutlaka bilmeleri gerekiyordu.

Nikolai çizmelerini çıkarıp Sankta Anastasia’nın feci bir salgın hastalığa yakalanan kişilere şifa verdiği tuhaf bir tablonun altındaki yatağa yatar yatmaz, Zoya cebinden ufak şişeyi çıkardı.

Nikolai ürperdi. “David ve Genya nasıl bir iksir hazırlamışlarsa, etkisi uyku gibi değil, çeneme inen bir yumruk gibi oluyor.”

Zoya bir şey demedi. Ona geçmişte verdikleri yatıştırıcılar, onu gevşetip uykusunu getiren ve Zoya daha odadan çıkmadan horlamasına neden olan basit iksirler olmuştu. Ama bu iksirle, Nikolai bir anda bilincini kaybediyordu ve uyuyormuş gibi gözüküyordu. O kadar hareketsiz kalıyordu ki Zoya parmaklarını onun çenesinin altındaki boşluğa dayayıp çok ağır atan nabzını yoklamak zorunda kalıyordu. Onu uyutmak, her gece öldüğünü izlemek gibiydi.

“Tek bildiğim, çeneni kapatacak kadar güçlü olduğu,” dedi Zoya. Şişeyi aldı ama Kral’dan uzakta tuttu. “Bana buna nasıl dayandığını anlatsana. Bu yapmacık samimiyete ve bitmeyen oyunlara nasıl tahammül ediyorsun?”

“Sen bunu her gün Küçük Saray’da yapıyorsun, Zoya. Tüm şiddetine rağmen, her zaman zeki ya da güçlü hissetmediğini biliyorum ama bunu hiç belli etmiyorsun.”

Zoya saçlarının omzundan geriye attı. “Olabilir. Ama her zaman kendim gibiyim. Sen suya vuran ışık gibi değişiveriyorsun. O anlar, o etkileşimler seni besliyor gibi. Sırrın nedir?”

“Sırrım...” Nikolai düşündü. Elini uzattı ve Zoya gümüş şişeyi onun avcuna koydu. “Sanırım, sırrım yalnız kalmaya tahammül edememem.” İksirin tıpasını açtı. “Ama kimsenin bizimle gidemeyeceği yerler var.”

Diliyle şişeyi yokladı ve Zoya bunu elinden kaparken, Nikolai geriye düştü ve daha başı yastığa değmeden karanlığa daldı.

Zoya keşif muhafızlarıyla birlikte yol alıyordu. Nikolai zaman zaman Tolya ve Yuri’yle birlikte arabada yolculuk ediyordu ama genel olarak etrafını saran muhafızlarının eşliğinde beyaz atlarından birinin üzerinde yola devam ediyordu. Tamar onları görünmeden epeyi geriden izliyordu. Üstünde babasının çok sevdiği askeri üniforma değil, Birinci Ordu’nun askerlerine verilen sıradan yeşil palto vardı. Bir subay olmadan önce, piyade birliğinde görev yaparak ordunun saygısını kazanmıştı ve göğsündeki madalyaları da törenlerde değil, savaşlarda almıştı.

Her köyde ve kasabada, Kral’ın cazibesini konuşturuşunu izliyordu. Atına oturuş şekli bile onu karşılayan kalabalığa göre değişiyordu. Bazen eyerin üstünde rahat ve sakin oluyor, sevgili halkına gülümserken ve el sallarken, saçlarına ve kusursuz bir şekilde cilalanmış çizmelerine güneş vuruyordu. Bazen de ciddi ve kahramanca bir tavır takınıyor, halk kiliselerde dua ederken ve kasaba meydanına toplanırken, onlara hitap etmek için platformlara ve balkonlara çıkıyordu. O ve Zoya misyonlarının aciliyetini gizlemek için çaba sarf ederken, bir yandan da her gün uzun mesafeler kat ediyor ve asla aynı yerde bir geceden fazla kalmıyorlardı. O yolculuk için üç hafta ayırmışlardı. Karanlıklar Diyarı’nda bir şey bulsalar da bulmasalar da festivali hazırlamalarına yetecek kadar bir süre kaldığında başkente geri döneceklerdi.

Büyük depremin gerçekleştiği Ryevost'ta, Nikolai kasabada ki erkeklerle yan yana çalışmak için gömleğine kadar soyundu ve onlarla birlikte molozları kaldırıp kirişleri inşa etti. Sankt Luvov'un devasa taş mührünün yarıldığı ve dağılmadan önce iki hafta boyunca vızıldayan bir bulut oluşturarak kasaba meydanının etrafında daireler çizmiş olan gümüş rengi minik sinékuşlarının topraktan fırladığı yerde durdu. Oraya Lantsov altınlarıyla yeni bir kilise inşa etmeye söz verdi.

"Bu para nereden gelecek?" diye sordu Zoya o gece.

"Kerch'ten? Varlıklı yeni eşimden? Belki de Apparat değerli bir sunak satabilir."

Ama Zoya artık Nikolai'ın Apparat'ın yeni kiliseler inşa edilmesi ricasına razı geldiğinde, bunu ne amaçla yaptığını anlayabiliyordu. Apparat bu ibadethanelere, casuslarını ve yandaşlarını gizleyecek daha fazla yere sahip olacaktı ama halk dualarını ederken ve kilise çanlarının çaldığını duyarken, rahibi değil, Altın Krallarını düşünecek ve aralarında gizli gizli onun köylerine geleceği günü konuşacaklardı.

"Ben de böyle bir yerde büyüdüm," dedi Zoya bir sonraki kasvetli geri kalmış kasabaya girdiklerinde. "Umutsuz. Aç. Çaresizlik insanlara çirkin şeyler yaptırır ve bundan her zaman kızlar daha önce nasiplerini alırlar."

"Bu yüzden mi inşa edeceğimiz yeni fabrikaları bu kadar çok destekliyorsun?"

Zoya hafifçe omuzlarını silkti. "Bir baltayı kaldırmak ya da bir taşı oynatmak için insanın sırtının sağlam olması gerekir ama bir kolu çekmek ya da bir düğmeye basmak için güç gerekmez."

Nikolai'ın onu dikkatle izlediğini farkındaydı. "Sıradan insanlara karşı bu kadar sempati beslediğini biliyordum."

Ben de bir zamanlar sıradan biriydim. Liliyana ve Lada da öyle. “Bunun sempati beslemekle hiçbir ilgisi yok. Grishaların ayakta kalabilmesi için güçlü bir Ravka’ya ihtiyacımız var.”

“Ha, demek yine işin pratik yönünü düşünüyorsun. Elbette.”

Zoya onun sesindeki kuşkuyu hissedebiliyor ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Ama o çamurlu sokaklara, göçük çatılı ve eğik verandalı gri evlere, kilisenin yana yatmış kulesine bakıp da geride bıraktığı kasaba olan Pachina’yı düşünmemesi mümkün değildi. Oraya yuva demek içinden gelmiyordu.

“Köyümdeki her şeyi ne değiştirdi biliyor musun?” Gözlerini önceki gece yağın yağmur yüzünden deliklerle ve kırık taşlarla kaplı yoldan ayırmadı. “Askere alınma yöntemi. Savaşın tehlikeli boyutlara vardığı sırada, kraliyet erkeklerin yanı sıra kızları da askere gitmeye zorladı.”

“Askere alınmanın bir lanet olarak görüldüğünü sanıyordum.”

“Bazıları için öyleydi,” dedi Zoya. “Ama bizim gibilere bir kaçış yolu, birisinin karısı olmaktan ve çocuk doğururken ölmekten başka bir şey yapma şansı sundu. Küçüklüğümde, henüz güçlerim ortaya çıkmamışken bile hep bir asker olmayı hayal ederdim.”

“Süngüsü elinde bir küçük Zoya’yı hayal ederdin, öyle mi?”

Zoya burnunu çekti. “Her zaman bir general olma potansiye-line sahiptim.” Ama annesi sadece kızının güzelliğini değerli buluyordu. Zoya’nın yüzü, daha dokuz yaşındayken çeyizi haline gelmişti. Liliyana olmasaydı, o da dünyaya yeni gelmiş bir buzağı gibi değiş tokuş edilecekti. Ama annesini suçlayabilir miydi? Sabina’nın yıpranmış ellerini, yorgun gözlerini, incecik vücudunu hatırladı... Her daim yorgun ve umutsuzdu annesi. Ama Zoya seneler sonra bile çaresiz annesi ya da güçsüz babasına karşı bir nebze bile affedici olamıyordu. Çürüyüp gidebilirlerdi, umurunda bile değildi. Dizginlerini sert bir şekilde şaklattı.

Zoya ve Nikolai'nın konvoyunun geri kalanı, arpa tarlalarının arasından geçti ve yeni bir cephanelik fabrikasını denetledi, bu çocuk korosunu dinlemek zorunda kaldı ve yerel konsey ve koro başıyla birlikte çay içti.

“Bu korkunç şeyi bize zorla dinlettiği için koro başını zehirle men gerek,” diye homurdandı Zoya.

“Çok şirinlerdi.”

“Çok sıkıcıydılar.”

Zoya yerel bir kadınlar grubu için gücünü sergilemek zorunda kaldı ve kasabanın sulh yargıcının peruğunu başından uçurmak için kendisini zor tuttu.

En sonunda, valinin yanından ayrılabilirdiler ve bir gecede yerle bir olduğu söylenen kocaman bir ormanı ziyaret ettiler. Ürkütücü bir manzaraydı. Havada keskin bir bitki özü kokusu vardı. Tüm ağaçlar Zincire Vurulmuş Sankt İlya'ya adanmış ufak bir şapele bakan bir tepenin zirvesine kadar kusursuz sıralar halinde yere yıkılmıştı. Ağaçların hepsi cesetler gibi, batı yönündeki Karanlıklar Diyarı'na çevrilmiş gibi aynı yöne düşmüştü. Bacaklarını esnetmesi ve sözde mucize alanını görmesi için Yuri'yi arabadan indirdiler. Tolya'nın dediği kadarıyla, *obisbayanın* orijinal tanımı olabilecek bir metni bir araya getirmeye başlamışlardı.

“Tüm bunların bir oyun olduğu aklına geldi mi hiç?” dedi Zoya, sıska keşişin köşeye sıkıştırdığı Tolya'ya hararetle bir şeyler anlatışını izlerken. “Apparat'la keşişin düşman olmayabileceklerini hiç düşündün mü? İkisinin de senin başkentin güvenli kollarından uzakta olmanı istediği ve çabaları sonucunda bunu başardıkları aklına geldi mi?”

“Elbette,” dedi Nikolai. “Ama bütün bunlar Apparat'ın bile zekâsını aşar. Bunu söylemek gururumu incitiyor ama burada bizim de aklının almayacağı bir şeyler dönüyor olabilir.”

“Kendi adına konuş,” dedi Zoya. Ama yere yıkılmış ağaçlara baktığında, görünmez bir el onları yönlendiriyormuş gibi hissetti ve bundan hiç hoşlanmadı. “Ona güvenmiyorum. İkisine de güvenmiyorum.”

“Apparat ihtirasları ve beklentileri olan bir adam. Bu da onu idare edilebileceğimiz anlamına geliyor.”

“Ya keşif dostumuz? Yuri de onun gibi mi?”

“Yuri gerçek inanca sahip bir adam. Ya öyle ya da gelmiş geçmiş en usta oyuncu ama bunun mümkün olmadığını biliyorum.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü o koro konseri boyunca, yüzümden gülümseme eksik olmadı. Bu yüzden de gelmiş geçmiş en büyük oyuncu belli ki *benim*.” Nikolai topuklarıyla atını dürttü. “Bir sonraki kasabaya ilerliyoruz, Nazyalensky. Umutlu olmamız gerek, yoksa bocalarız.”

Zoya Karanlıklar Diyarı’ndan bir önceki kasaba olan Adena’ya girdiklerinde, içinde bir minnet hissetti. Çok geçmeden yanıtları bulacaklar ya da eve geri dönüş yoluna koyulacaklardı. En azından heyecanı yatışacaktı ve Kum Denizi’ne vardıklarında karşılaşabilecekleri şeye karşı hissettiği korku yok olacaktı.

Köy, güzel bir göl manzarası haricinde, geride bıraktıkları köylerden farksızdı. Bu sefer, detone bir bandoyla ve bir büyükbaş hayvan ve devasa sebze geçit töreniyle karşılandılar.

“O kabak benim boyumdaydı,” dedi Nikolai çaktırmadan, halka gülümseyip el sallarken.

“İki kat da daha yakışıklıydı.”

“Ancak benim yarım kadar yakışıklı olabilir,” dedi Nikolai.

“Evet ama kabak konuşmuyor,” dedi Zoya.

Nihayet, bandoyu izledikleri yerden kalkıp kiliseye gittiler. Oradaki halk ilk kez peşlerinden gitmedi. Zoya, Nikolai, Yuri ve ikizler yanlarında sadece köyün rahibiyle birlikte kasabadan çıkan yolda ilerlemeye başladılar.

“Burada hacılar yok mu?” diye sordu Tolya, köy sınırına doğru giderlerken.

“Hacılar köyden çıkmıyorlar,” dedi rahip. Düzgünce kesilmiş beyaz bir sakalı ve Yuri’ninkine benzer bir gözlüğü olan yaşlıca bir adamdı. “Ziyaretçilerin sadece yanlarında birileriyle ve belirli saatlerde kiliseye girmelerine izin veriliyor. Katedral tadilatından geçiyor ve Sankta Lizabeta’nın yaptıklarını korumak istiyoruz.”

“O kadar kötü durumda mı?” dedi Yuri.

“Orası sıradışı bir yer, o yüzden de hediyelik eşya olarak parçalara ayrılmasını istemiyoruz.”

Zoya içinin ürperdiğini hissetti. Bu köydeki hava farklıydı. Böceklerin bile sesi çıkmıyordu. Ormandaki soğuk gölgelerin arasında ilerlerken ve kasabadan uzaklaşırken, etraftaki ağaçlardan kuş sesleri de gelmiyordu. Tamar’la göz göze gelip başlarını salladılar. Kral kutsal bir yerde bile bir suikast tehlikesi altındaydı.

Etrafı inşaat iskeleleriyle çevrili, altın kubbeleri akşam üzeri güneşinin altında parıldayan bir katedralin yanındaki yüksek bir tepeye çıktılar. Girişte Sankta Lizebeta’nın bir heykeli vardı. Heykelden kırmızı güller fışkırmış, heykelin örtülü başını yarmıştı. Çiçekler heykelin dört bir yanını sarmış, mermerden eteğini büyük bir kan birikintisi gibi çevrelemişti. Çiçeklerin tatlı kokusu, yaz sıcaklığında adeta ısıltı ısıltı parıldayan kıvamlı ve ağdalı bir dalga gibi her yeri sarmıştı.

Yuri huşu içindeydi. “Buna inanmak istemiştım. İnanmıştım da ama bu...”

Zoya onun ağladığını fark etti. “Sessiz ol,” dedi sert bir sesle. “Yoksa seni kendi ellerimle arabaya tıklarım.”

“Bakın,” dedi Tolya ve Zoya onun sesinde daha saygılı bir ifade olduğunu fark etti. Lizabeta’nın gözlerinden simsiyah gözyaşları akıyordu. Gözyaşları obsidyen gibi keskin bir parıltı saçıyor-
du ve orada donmuş kalmış ya da heykelin yüzüne nakşedilmiş gibi duruyorlardı.

Zoya aşağıdaki vadide, biraz ileride geniş bir alana yayılmış olan Kribirsk’i ve bir zamanlar daha da ötedeki Karanlıklar Di-
yarı’nın ölü beyaz kumlarının parıltısını görebiliyordu. Çok yak-
laşmışlardı.

Nikolai tıslar gibi bir nefes verince, Zoya dikkatle ona baktı. Diğerlerinin bakışları heykele kilitlenmişti ama Nikolai eldiveni-
ni yukarı çekmeye fırsat bulamadan, Zoya onun bileğindeki koyu
renkli damarların simsiyah olduğunu ve nabız gibi attığını fark
etti... Sanki içindeki şey her ne idiye, orada tanıdık bir şey oldu-
ğunu fark edip uyanmıştı. Bir yanı geri çekilmek istiyor ve iblisin
ortaya çıkacağından korkuyordu ama o bir askerdi ve geri adım
atmayacaktı.

“Lizebeta’nın öyküsü nasıldı?” diye sordu Nikolai. Sesi ger-
gindi ama diğerleri bunu fark etmemiş gibiydi.

“Hem çok güzel hem de trajik,” dedi Yuri heyecanla.

Zoya bir yumruk atarak onu güllerin arasına fırlatmak istedi.
“Bütün şehit öyküleri birbirine benzemez mi?”

Ama Yuri onu duymazdan geldi ya da ne dediğini duymadı.
“İstilacılar Batı Ravka sahillerine gelip karşılarına çıkan bütün
köyleri yağmaladıklarında ve yaktıklarında, o daha on sekiz ya-
şındaydı. Kasabanın erkekleri korkudan gizlendiklerinde, Li-
zabeta bir beyaz gül tarlasının ortasında askerlerle yüzleşti ve

merhamet eylemeleri için onlara yalvardı. Ona saldırdıklarında, dizlerinin üstüne çöküp dua etti. Ona arılar yanıt verdi ve bir sürü halinde askerlere saldırmak için tomurcukların arasından çıktılar. Böylece, Lizabeta'nın kasabası kurtuldu.”

Zoya kollarını göğsünde kavuşturdu. “Şimdi de Kralımıza halkın genç Lizabeta'yı bu mucizeden sonra nasıl ödüllendirdiğini anlatın.”

“Şey.” Yuri cüppesinin kolundaki bir ipliği çekiştirdi. “Kuzeydeki köylüler Lizabeta'nın bu mucizeyi tekrarlamasını ve onların kasabasını da kurtarmasını istediler ama o bunu yapamadı.” Keşiş hafifçe öksürdü. “Bunun üzerine Lizabeta'yı iplerle gerdiler ve dört parçaya böldüler. Güllerin onun kanıyla kıpkırmızı olduğu söylenir.”

“İşte bu da insanların dualarına yanıt verdiği söylenen kadının başına gelenler...” Zoya bir gülü sapından kopardı ve yerel rahibin dehşet içinde kalışını görmezden geldi. Gülün kokusu baş döndürücüydü. Orayla ilgili her şey Zoya'nın gerilmesine neden oluyordu. Sanki katedralin kubbelerinden ve ağaçların gölgelerinin arasından onu izleyen bir şey vardı. “Neden bütün Azizlerinizin şehit olması gerekiyor?”

Yuri gözlerini kırptırdı. “Çünkü... Çünkü feda edilmeye dair bir istekliliği gösterir.”

“Sizce Lizabeta işkence görüp gerilmeyi istiyor muydu? Ya da Demyan'ın isteği taşlanarak öldürülmek miydi? Peki ya zincire vurulup boğulsun diye bir nehre atılan Ilya?” Zoya bu mucizelerden, her gün içinde taşıdığı dehşet hissinden ve cesur, tuhaf ya da güçlü olmaya cesaret edip hayatları acı içinde sona eren kişilerle ilgili öykülerden bıkmıştı. “Lizabeta'nın yerinde olsaydım, vaktimi köylülerin dırdırlarını dinleyerek...”

Aniden katedralin çatısında bir kıpırtı oldu. Yukarı baktığında, devasa bir şeyin ona doğru geldiğini gördü. Yaratık Lizabeta'nın heykeline çarpınca dört bir yana gül yaprakları ve taş parçaları saçıldı. İri eller Zoya'yı omuzlarından kavradı, derisinin içine girdi ve onu havaya kaldırdı. Zoya havalandığını hissedince dehşet içinde tekmeler savurdu.

Elindeki gülle birlikte göğe yükselirken çığlıklar attı.

“Zoya!”

Bir şey yakalamıştı... Kanatlı bir şey. Nikolai bir an için acaba içindeki iblis serbest mi kaldı diye düşündü. Ama öyle olmamıştı. Zoya’yı yakalayıp göğe taşıyan şeyin mühendislik harikası olan devasa kanatları vardı.

Bir başka kanatlı asker de Nikolai’a doğru geliyordu. Bu seferki dişiydi, siyah saçları başının tepesinde toplanmıştı ve kol kaslarına gri metal zırhlar geçirilmişti. *Khergud*. Kraliyet kafilisine saldırmaya cüret edenler Shulardı.

Tolya ve Tamar, Kral’ın önüne atıldılar ama askerin hedefi Kral değildi. Kadın asker Kral’ın Cellat muhafızlarını öldürmek için gelmişti. Grishaları avlamak için gelmişti. *Khergud*’un tek bir hareketle fırlattığı metalden pırıl pırıl ağ sert bir şekilde ikizlerin üzerine düştü ve onları yere yıktı. *Khergud* daha sonra yeterli hıza ulaşmış da göğe taşımak için onları yerde sürüklemeye başladı.

Nikolai tereddüt etmedi. Belli etmeden işe girişmenin gerektiği zaman ile saldırmaktan başka yapacak bir şeyin kalmadığı za-

man birbirinden farklıydı. Doğruca *kherguda* koştu ve debelenen Tolya'nın ve Tamar'ın üstüne çizmeleriyle basıp onların homurtularına aldırmadan kanatlı askere ulaşmaya çalıştı. İki tabanca-sıyla birden ateş ediyordu.

Khergud istifini bile bozmadı. Derisi son derece dayanıklı olan Grisha çeliği ve rutenyum alaşımıyla güçlendirilmişti. Nikolai bu sorunla daha sonra ilgilenmeye karar verdi.

Silahlarını yere fırlattı ama ilerlemeye devam etti. Hançerini çekip *khergudun* sırtına atladı. Asker vahşi bir atın gücüyle onu sırtından attı. Nikolai dosyaları okumuştı. İnsan gücünün ve barutun bu tür bir güçle başa çıkamayacağını biliyordu. Dolayısıyla, tek bir yeri hedef alacaktı.

“Umarım bir yanın hâlâ et ve kandan oluşuyordur,” dedi. Askeri yakasından tuttuğu gibi hançerini çenesiyle boğazı arasındaki yere dayadı ve dibine kadar saplarken, doğru noktayı bulmuş olduğunu umdu.

Khergud tökezleyip hız kaybetti ve hançeri çıkarmaya çalıştı. Nikolai elini çekmeden hançeri çevirerek daha da derine girmesini sağladı. O anda eline sıcacık kanların aktığını hissetti. En sonunda, asker yere yığıldı.

Nikolai, Tolya ve Tamar'ın ağdan kurtulmalarını beklemedi; bakışlarını göğe çevirmiş, Zoya'yı ve onu kaçıran askeri aramaya başlamıştı bile.

İkisi yükseklerde boğuşuyorlardı. Zoya onu yakalayan *kherguda* tekmeler atıp kurtulmaya çalışıyordu. Asker iri kolunu onun boynuna dolamıştı. Boğazını sıkarak onu güçsüz bırakmaya niyetliydi.

Birden, Zoya hareketsiz kaldı ama bu kadar kısa sürede bi-

lincini kaybetmiş olması mümkün değildi. Nikolai etrafındaki havanın çatırdadığını hissetti. *Khergud Zoya*'nın diğer Grishalau gibi olduğunu, kolları bağlıyken bir şey yapamayacağını sanmıştı. Ama Zoya Nazyalensky sıradan bir Rüzgârın Hâkimi değildi.

Shu askerin metal kanatlarının üstünde şimşekler çaktı. Asker sarsılıp titredi. Sonra da bedeni gevşedi ve Zoya'yla birlikte hızla yere düşmeye başladılar. Hayır, hayır, hayır. Nikolai onlara doğru koşarken planlar yapıyor ama bir yandan da bunların işe yarayacağını düşünüyordu. Bir faydası olmayacaktı. Durum çaresizdi. Ona zamanında ulaşması mümkün değildi. Göğsünden bir hırılma sesi yükseldi. Sıçradı, havanın yüzüne çarptığını hissetti ve Zoya'yı yakaladı. *İmkânsız. Fizik kuralları buna izin vermez...*

Nikolai altında kendi gölgesini gördü. Gölgesi çok aşağıdaydı ve sırtında kanatları olan siyah bir şekildi. *Canavar ben ve ben canavarım*. Kendisinden kaçabilirmiş gibi irkildi ve canavarın gölgesinin de irkildiğini gördü.

"Nikolai?" Zoya ona bakıyordu ve Nikolai'nın onun yüzünde gördüğü tek şey dehşetti.

"Benim," demeye çalıştı ama ağzından sadece bir kükreme sesi çıktı. Bir sonraki saniyede, tüm vücuduna bir şok dalgası yayıldı. Zoya'nın gücü ta kemiklerine kadar işledi. Boğuk bir kükreme sesiyle karşılık verdi ve kanatlarının kıvrılıp yok olduğunu hissetti.

Düşüyordu. İkisi de ölecekti.

Zoya serbest elini aşağı savurup altlarında havadan bir yastık oluşturup aniden hızlarını kesti. Bu hava yastığından kayıp sert bir şekilde yerde yuvarlandılar. Zoya apar topar ondan uzaklaştı. Kollarını kaldırmıştı ve mavi gözleri kocaman açılmıştı.

Nikolai teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. “Benim,” dedi **tekrar** ve bu sözcüklerin ağzından bir insanın söyleyebileceği gibi **düzgün** çıktığını duyunca, içinden bir minnet duygusuyla ağla-
mak geçti. Konuşma becerisine kavuşmak kadar güzel bir hissi o
güne kadar hiç yaşamamıştı.

Zoya’nın burun delikleri açılıp kapandı. Dikkatini ona saldı-
ran khergud askere verdi ve onun tepesine dikilip korkusundan
kurtulmayı umdu. Askerin o yükseklikten düşünce ölmesi gere-
kirdi ama ayağa kalkıyordu bile. Zoya avuçlarını havaya çevirdi
ve bir gök gürlemesinin arkasından parmak uçlarında şimşekler
çaktı. Saç telleri, yüzünün etrafında yılanlardan oluşan bir hale
gibi kıpır kıpırdı. Ellerini askerin göğsüne indirdi. Asker, derisi
kızarıırken ve gövdesinden dumanlar çıkarken titremeye başladı.
Vücudu içinden alev almış, yanıyordu.

“Zoya!” diye bağırdı Nikolai. Derhal ayağa fırladı ama Zo-
ya’nın içinden öyle bir akım geçerken ona dokunmaya cesaret
edemedi. “Zoya, lanet olsun, bana bak.”

Zoya başını kaldırdı. Rengi atmış ve gözlerini büyük bir öfke
bürümüştü. Bir an, onu tanıımıyormuş gibi baktı. Sonra dudakları
aralandı ve omuzlarını sarkıttı. Zoya ellerini çekti ve *Khergudun*
kömür haline gelmiş vücudu yere düştü. Zoya dizlerinin üstüne
çöküp içine derin bir nefes çekti.

Askerin kavrulmuş bedeninden yayılan koku mide bulandırıcıydı. Artık onu sorguya çekmeleri mümkün değildi.

Tolya ve Tamar ağdan kurtulmayı başarmışlardı. Tir tir titreyen Yuri’nin yanında duruyorlardı. Keşiş o kadar kötü titriyordu ki Nikolai onun nöbet geçiriyor olmasından korktu. Bu genç hayatında hiç dövüş görmemiş miydi? Acımasız ama kısa bir mücadele olmuştu ve üstelik de hedef alınan kişi kendisi değildi.

Sonra, Nikolai keşişin neden o halde olduğunu anladı.

“Siz... O...”

“Ekselansları,” dedi Tolya.

Nikolai ellerine baktı. Parmakları hâlâ kapkaraydı ve kıvrık sivri tırnakları da duruyordu. Tırnaklar eldivenlerini parçalamıştı. İçine derin bir nefes çekti. Aradan birkaç saniye geçti. En sonunda tırnaklar geriye çekildi.

“Biliyorum, Yuri,” dedi elinden geldiğince sakın bir sesle. “Muhteşem bir parti numarası, değil mi? Bayılacak gibi misin?”

“Hayır. Belki. Bilmiyorum.”

“Düzeleceksin. Hepimiz düzeleceğiz.” Bu sözlerin doğru olmadığı o kadar açıktı ki Nikolai bile gülmek için kendisini zor tuttu. “Bu konuda sessiz olman gerek. Tolya, Tamar, yaralanmadınız, değil mi?” İkizler başlarını salladılar. Nikolai kendisini Zoya’ya bakmaya zorladı. “Sen iyi misin?”

Zoya içine titrek bir nefes çekti. Evet anlamında başını sallayıp parmaklarını esnetti. “Birkaç çürükten başka bir şeyim yok. Ama rahip...” Çenesiyle yere yığılmış, kar beyazı sakalından kanlar akan adamı işaret etti. Adam Lizabeta’nın heykelinin baş örtüsünden fırlayan bir taşla yere yığılmıştı.

Nikolai onun yanına çömeldi. Rahibin nabızı düzenli atıyordu ama muhtemelen bir beyin sarsıntısı geçiriyordu.

“Köyde bir olay yok,” dedi Tamar özel gücüyle rahibin hayatı organlarını kontrol ederken. “Alarm verilmedi. İçlerinde biri *khergudu* görmüş olsaydı, hepsi birden soluğu burada alırlardı.”

Saldırının köyden dikkat çekmeyecek kadar uzak bir yerde gerçekleştiğini umdular.

“Mekanik kanatları olan askerlerle ilgili açıklama yapmak istemiyorum,” dedi Nikolai. “Cesetleri gizlememiz gerek.”

“Onları güllerin arasına gizleyelim,” dedi Tamar. “Hava karardıktan sonra onları alması için buraya iki atlı yollarım.”

Cesetleri Lizabeta’nın kırmızı gül öbeklerinin arasına gizledikten sonra, heykelin etrafını gerektiği gibi düzenlediler. Bu arada Tamar rahibi ayılttı. Her zamanki gibi, bir şeyler yapmak Nikolai’ın tüm vücuduna yayılmış olan gerginliği hafifletiyordu. Ama Nikolai bu yanıltıcı kontrol olayına güvenmeyeceğini biliyordu. Bu bir şifa değil, bir merhemdi. Canavar güpegündüz ortaya çıkmıştı ama Zoya’yı bu sayede kurtarabilmişti. Nikolai bunun ne anlama geldiğini bilemiyordu. İblisi kontrol edememişti. İblis etkin duruma kendi kendine geçmişti. En azından, Nikolai öyle olduğunu düşünüyordu. *Ya aynı şey tekrarlanırsa?* Zihni düşman arazileri gibi onunla savaşıyordu.

Rahip irkilerek kendisine geldi ve şakağındaki giderek büyüyen şişliği elledi.

“Başınıza çok sert bir darbe aldınız,” dedi Nikolai yumuşak bir sesle.

“Askerler vardı!” dedi rahip şaşkınlıkla. “Gökyüzünde idiler!” Nikolai ve Tamar buna çok şaşırmış gibi birbirlerine baktılar. “Bulutların arasından... bir adam geldi. Kanatları vardı! Bir diğeri de katedralin çatısından geldi!”

“Korkarım ki bir beyin sarsıntısı geçiriyorsunuz,” dedi Nikolai rahibin kalkmasına yardım ederken.

“Onu gördüm! Heykel... Asker heykeli, Sankta Lizabeta heykelimizi parçaladı!”

“Hayır,” dedi Nikolai. Katedralin çatı çıkıntısından koparmayı başardıkları kirişi işaret etti. “Kırık kirişi görmüyor musunuz? Çatıdan kopup size ve heykele isabet etti. Ölmemiş olmanız büyük şans.”

“Tam bir mucize,” dedi Zoya keyifsizce.

“Rahip,” dedi yaşlı adam Yuri’ye. “Bana gördüklerimi görmeyeceğini söyle!”

Yuri dağınık sakalını çekti ve Nikolai bekledi. Keşiş *khergud* saldırısından beri gözlerini Nikolai’dan ayırmamıştı. En sonunda, Yuri, “Ben... açıklaması olmayan bir şey görmedim,” diye yanıt verdi.

Yaşlı rahip çaresizlik ve şaşkınlıkla ofladı. Nikolai kendisini biraz suçlu hissetti. “Gelin,” dedi. “Şu anda başınız ağrııyorsa bile, sonradan ağrıyacak. Size yardımcı olacak birilerini bulalım.”

Hep birlikte orman yoluna koyularak köylülerin birçoğunun hâlâ meydanda kutlama yaptığı köye gittiler ve rahibi onlara teslim ettiler.

“Bir rahibe yalan söylemek hoşuma gitmiyor,” dedi Tolya, atlarına atlayıp geceyi geçirecekleri rahip evine doğru yola çıkarırken.

“Benim de,” dedi Yuri alçak sesle.

“Onun gerçeklere katlanması daha zor olurdu,” dedi Tamar. “Düşünsenize, sürekli olarak arkasına bakıp gökten bir şeyin geleceğinden ve onu bir kakımı kapalı bir şahin gibi havalandıracağından endişelense ne kadar mutsuz olurdu.”

“Yine de ona yalan söyledik,” dedi Tolya.

“O halde, bu günahın karşılığında bir kefarete ödersiniz, olur biter,” dedi Nikolai giderek sabırsızlandığını hissederek. Tolya’ya minnettardı. İkizlerin inancına ve onlar için ifade ettiği öneme saygı duyuyordu ama zihni kraliyet kafilisine karşı gerçekleşen bir Shu saldırısıyla ve artık ortaya çıkmak için karanlığı beklemeyen bir iblisle meşgulken, Tolya’nın vicdanıyla uğraşamazdı.

“Kefaretinizi ödemeye ayaklarımı ovuşturarak başlayabilirsiniz,” dedi Zoya keşişe.

“Ama bu hiç de bir kefarete eylemi değil,” dedi Yuri.

“Onun ayaklarını hiç görmedin ki,” dedi Nikolai.

Zoya saçlarını omzundan geriye attı. “Bir keresinde, bir adam bir öbek yaban mersinini ezerken beni izlemesine izin verdiğim takdirde, Polvost’taki yazlığını üstüme yapmayı teklif etmişti.”

“Bunu yaptın mı?” diye sordu Tamar.

“Tabii ki yapmadım. Polvost çöplükten farksız bir yerdir.”

“Rahip iyileşecek,” diye teyit etti Nikolai keşişe. “Ve davranışınız için müteşekkirim.”

“Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım,” dedi keşiş. Nikolai çenesini inatla kaldırmış olan keşişi hiç o kadar sessiz sakın görmemişti. “Ama bir açıklama bekliyorum, Ekselansları.”

“Pekâlâ,” dedi Zoya arkasını dönüp uzaklaşan Yuri’yi izlerlerken. “Şimdi ne olacak?”

“Değerli bir bilgi kaynağını tepeden tırnağa kavurma yaptığından mı söz ediyorsun?” Nikolai’in sesinde pişmanlık içermeyen sert bir ifade vardı. Böyle bir hata yapması, Zoya’dan beklenecek bir şey değildi.

Zoya sırtını dikleştirdi. “Tamamıyla kontrollü davranmamış olabilirim. Sizin de bu hissi gayet iyi bildiğinizi tahmin ediyorum.”

Zoya’yı huzursuz eden tek şey *khergud* saldırısı değildi. Çan kulesindeki o geceyle ve bir başka kanatlı canavarla ilgili olarak hatırladıklarıydı. O canavar o gün sivri pençelerini yine göstermişti.

“Biraz,” diye mırıldandı Nikolai.

“*Kherguddan* söz etmiyordum,” dedi Zoya, aralarına aniden

Çöken buz gibi havayı bölerek. “Keşişile ilgili olarak ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Ona ne syleyeceğime karar vermek için birkaç saatim var. Bir şeyler düşüneceğim.”

“Gerçekten de inanılmaz olmayı çok iyi başarıyorsun,” dedi Zoya atını drtmala sürerek. “Ve bu lanetli ülkenin tamamı buna bayılıyor.”

Nikolai nihayet akşam yemeğinden kurtulup valinin onlara ayırdığı odalarda diğerlerine katılabildiğinde, hava çoktan karar-mıştı.

Odanın evdeki en güzel oda olduğu belliydi ve Nikolai nereye baksa, Sankta Lizabeta’yla ilgili bir şeyler görüyordu: petek şeklindeki zemin karolar, şöminenin gl şeklindeki oymaları, hatta odanın kocaman bir arı kovanını andıracak şekilde minik bölmelere ayrılmış duvarları. şöminede ateş yanıyor, kumtaşından duvarları altın rengiyle kaplıyordu ve bu tatlı parıltı o günkü tatsız olaylarla bir türlü bağdaşmıyordu.

Tamar hava kararır kararmaz *khergud*ların cesetlerini almak ve onları incelenmek üzere başkente yollamak için katedrale geri gitmişti. Tolya’nın ölen bir aşkerinin bedeninin incelenerek lekelenmesiyle ilgili tereddüdü, *khergud* saldırısıyla büyük lde giderilmişti ve Nikolai bu konuda kesinlikle vicdan azabı çekmiyordu. Muhafızlarına saldırmışlardı. Zoya az kalsın ölecekti. Hem bir yanı her zaman bir korsan olarak kalacaktı. Shular bu tür bir savaş açmak istiyorlarsa, sonuçlarına katlanacaklardı.

Tolya’ya keşişi izlemesi ve müritlerine gördükleriyle ilgili

mesaj yollamadığından emin olması emredilmişti. O sırada, Yuri ateşin karşısında oturuyordu ve hâlâ oldukça sarsılmış gözüküyordu. Tolya ve Tamar alçak bir masada satranç oynuyorlardı. Zoya pervaza oturmuştu ve pencere çerçevesinin ortasında sanki uçacakmış gibi gözüküyordu.

Nikolai nasıl başlayacağını bilemeden kapıyı kapattı. Shu askerinin cesedinin bir masada kesilip biçildiğini gözlerinin önüne getirdi. Diseksiyon belgelerini, Fabrikatörler ve Corporalki tarafından hazırlanmış ayrıntılı çizimleri görmüştü. Kendi sorununu çözmek için yapmaları gereken şey de bu muydu? Birisinin onu yarıp didik didik etmesi mi? *Ben buna seve seve izin verirdim,* diye düşündü. *İçimdeki yaratık bir tümör gibi izole edilip çıkarılabileseydi, neşterin altına gönüllü yatar, cerrahın elini kendim yönlendirirdim.*

Ama canavar buna izin vermeyecek kadar kurnazdı.

İlk konuşan kişi, şöminenin önünde oturmakta olan Yuri oldu. “Bunu size o yaptı, değil mi?”

Nikolai sadece, “Evet,” diye yanıt verdi. Keşişin korkusunu ve merakını gidermek için ne tür yalanlar uydurabileceğini düşünmüştü. Ama en sonunda, en iyisinin gerçeğin –en azından, bir kısmının– açıklanması olacağına karar vermişti. Yuri Azizlere inanmak istiyordu ve Aziz olmak için de şehit olmak gerekiyordu.

Konuşma vakti artık gelmişti ama Nikolai bir öykü anlatmak istemiyordu. *Onun* bir öyküsü olsun istemiyordu. Savaşın geçmişte kaldığını düşünmüştü ama savaş geçmişte kalmayı reddediyordu.

Büfeden bir şişe brendi aldı, bir sandalye seçti ve bacaklarını şömineye doğru uzattı. Rahat ve kendinden emin bir pozisyondu

bu ve pek çok kere bu pozisyonda oturmuştu. Ama artık ona sahte geliyordu.

“Savaş sırasında,” dedi eldivenlerini çıkarıp, “Karanlıklar Efendisi tarafından yakalanmıştım. Eminim ki Yıldızsız Azizimiz tarafından bana işkence edildiğini duymuşsunuzdur.”

Yuri bakışlarını Nikolai’ın parmaklarına ve parmak eklemlerinin üzerinden geçen ince siyah çizgilere çevirdi. “Korol Rezni,” dedi alçak sesle. “Yara İzi Kralı. Onunla ilgili öyküleri duymuştum.”

“Ve bunları kraliyete karşı propaganda yapmak için mi kullandınız? Gözden düşmüş bir kahramanın ismini lekelemek için mi kullandınız?”

Yuri öksürdü. “Ben...”

“Brendiyi bana verin,” dedi Zoya. “Bu derecedeki bir aptallığa ayıkken dayanmam.”

Nikolai şişeyi ona vermeden önce kendi bardağını doldurdu ama Yuri’yle dalga geçmenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Gerçekleri anlatmanın insanı rahatlatması gerekmiyor muydu? İnsanın ruhunu besleyen bir şey olması gerekmiyor muydu? Nikolai dürüstlüğü bitki çayı gibi olduğunu öğrenmişti. İyi niyetli insanların daha iyi seçenekleri kalmadığında önerdiği bir şeydi bu.

“Karanlıklar Efendisi ıstırap çektirme konusunda çok yetenekliydi,” diye devam etti. “Acı çektirmenin ya da beni tutsak etmenin, kolaylıkla başa çıkabileceğim şeyler olduğunu biliyordu. Bu yüzden, gücünü beni karanlıkla yaşamam için kullandı. Güneşin Elçisi’nin onun elinden kaçmasına yardım etmemin bedeli buydu. Ben... tam olarak neye dönüştüğümü bilmiyorum. Yarı canavar, yarı insan. İnsan eti arzulamaya başladım. Bu ihtiyaç yüzünden, neredeyse aklımı yitirecek gibi oldum. Neredeyse. İçimde hâlâ

canavarın dürtüleriyle savaşıacak, hatta *volcranın* Karanlıklar Efendisi'yle Karanlıklar Diyarı'nda yüzleşmesini sağlayacak kadar kendi bilincim vardı.”

O zamanlar, Nikolai savaşmaya devam etmenin bir faydası olup olmayacağını, bir daha eski haline dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. Karanlıklar Efendisi'ni öldürmenin mümkün olup olmadığını da bilmiyordu. Ama Alina, Karanlıklar Efendisi'nin gücüyle donatılmış ve onun türünün kanıyla ıslatılmış bir gölge hançeriyle bunu başarmıştı.

“Güneşin Elçisi ölmeden önce Karanlıklar Efendisi'ni öldürdü ve içimdeki karanlık da onunla birlikte yok oldu.” Nikolai bren-disinden uzun bir yudum aldı. “Daha doğrusu, yok olduğunu san-mıştım.” Büyük bir hızla yere doğru düşmeye başlamıştı ve Zoya tıpkı o günkü gibi düşüşünün hızını kesmek için rüzgârı kullan-mamış olsaydı, ölürdü. “Ama birkaç ay önce, bir şey bilinçaltı-mı ele geçirmeye başladı. Bazı geceler uyuyabileceğim kadar iyi uyuyorum; ancak tembel bir hükümdar rahat bir uyku çekebilir. Ama diğer gecelerde, canavara dönüşüyorum ve tamamıyla onun kontrolü altında kalıyorum.”

“Tam olarak değil,” dedi Zoya. “Bir insan öldürmedin.”

Bu sözleri söyleyenin Zoya olması Nikolai'nin içini minnetle doldurdu ama devam etmek için kendisini zorlaması gerekti. “Bil-diğimiz kadarıyla. Nöbetler giderek daha kötü ve daha sık oluyor. Kendimi kontrol altında tutabilmek için aldığım iksir ve hatta tak-tığım zincirler sadece geçici çözümler oluşturuyor. Zihnimin o ca-navara ve onun açlığına teslim olması an meselesi olabilir... Cana-varın beni...” Sözcükler ağzının içinde zehir halini almış, onunla savaş ediyordu adeta. “... tamamıyla ele geçirmesi olmayacak bir iş değil ve o zaman insan şekline bir daha asla geri dönemem.”

Odada bir sessizlik oldu, cenaze sessizliği gibi bir şeydi bu Tabutun üzerine bir miktar daha toprak atılsa ne olurdu? “Canavar bugün güpegündüz ortaya çıktı, hem de ben uyanıkken. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı.”

“Bunu isteyerek mi yaptınız?” diye sordu Yuri. “Yani bu sizin tercihiniz...”

“Hiçbir şey benim tercihim değildi. Kendi kendine oldu. Sanırım Zoya’nın vücuduma verdiği şok benim kendime gelmemi sağladı.” Bardağından uzun bir yudum aldı. “Bu şeyin bir savaş meydanında ya da bir devlet etkinliğinin ortasında beni ele geçirmesine izin veremem. Ravka’nın konumu zaten sallantıda. Benim durumum da öyle. İnsanlar savaştan sonra daha yeni yeni kendilerine geliyorlar. İstikrara ve onlara liderlik edecek birine ihtiyaçları var, kabusların yarattığı bir canavara değil.”

Barış. Açlıktan ve hiç bitmeyen bir savaş korkusundan özgür olan hayatlar kurabilme şansı. Nikolai bu yolculuğu yaparken Ravka’daki gelişimi kendi gözleriyle de görmüştü. Ülkesi bir savaşta daha kaldıramazdı ve kendisi de onları savaştan uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. Ama canavar yeniden ortaya çıkar da Nikolai onun karanlık varlığının esiri olursa, ülkesini yeniden bir dehşetin içine atan kişi kendisi olacaktı.

“Halkınıza yeterince güvenmiyorsunuz belki de,” dedi Yuri.

“Öyle mi dersiniz?” dedi Zoya tünediğı yerden. “Bu ülkeyi yıllar boyunca güvende tutan Grishaları cadılar olarak tanımlamayayı sürdüren halktan mı bahsediyorsunuz? Kendi şehirlerinde bile mal mülk sahibi olmalarını engelleyen...”

“Bu yasadışı bir şey,” dedi Nikolai.

Zoya alaycı bir ifadeyle ‘şerefe’ dermiş gibi bardağını kaldırdı.

“Bir Grisha ailesi gecenin bir yarısında evlerinden atıldığında onlara haber vereceğimden kuşkunuz olmasın.”

“İnsanlar çektikleri acılar için her zaman suçlayacak birini ararlar,” dedi Yuri heyecanla. “Ravka’da çok zorluklar yaşandı. O yüzden, bunun olması doğal...”

Ama doğal olan bir şey yoktu.

“Yuri,” dedi Nikolai. “Ravka’nın önyargılarını bir başka zaman tartışırız. Sana bu yolculuğa mucizelerin olduğu yerleri incelemek ve Karanlıklar Efendisi’nin Azizliğini gündeme almak için çıktığımızı söylemiştim.”

“Bunun ne kadarı doğrudu?”

Nikolai’in bu soruya doğrudan yanıt vermeye niyeti yoktu.

“Karanlıklar Efendisi, Azizler arasında yer almayı hak etmiş olabilir ama bu ancak benim bu hastalıktan kurtulmamdan sonra olabilir.”

Yuri onaylar gibi başını salladı, sonra tekrar salladı. Daha sonra kemikli ellerine baktı. “Bu illetten ille de kurtulmak zorunda mısınız?”

Zoya acı bir kahkaha fırlattı. “Sizin Yıldızsız Aziz tarafından kutsanmış olduğunuzu düşünüyor galiba.”

Yuri gözlüklerini uzun burnunun iyice gerisine itti. “*Lütuf* ve *illet* aynı şey için kullanılan iki farklı sözcüktür.”

“Çok haklı olabilirsin,” dedi Nikolai. Bir yandan da ona her zaman yardımcı olmuş olan diplomatik sözcükleri bulmaya çalışıyordu. Bir kişinin dediklerini dinlersen, onun ihtiyaçlarını da anlayabilirsin. İşin aslı onun yüreğinin içine bakıp neye ihtiyacı olduğunu keşfetmek. “Ama Yuri, şahadeti tamamlanmadıkça Karanlıklar Efendisi’nin bir Aziz olarak kabul edilmesi mümkün

değil.” Zoya gözlerini kıstı ama Nikolai bunu görmezden geldi. Söylemesi gereken ne varsa söyleyecek, bu illetten kurtulmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı. “Seni bu sarayın kapılarına getiren şey bir tesadüf değil. Senin Karanlık Efendisi’nin geri kalan gücüne tanıklık etmen gerekiyor. O yüzden de bizi dikenli çalılıklar ormanına götürmelisin. İkimizi de özgürleştirmen gerekiyor.”

“Ben mi?” dedi Yuri, sesi hafif bir nefesten farksızdı ama Nikolai onun buna inanmak istediğini görebiliyordu. *Hepimiz inanmak istemez miyiz?* Kim kaderin onun için bir planı olduğuna ve acılarının ve başarısızlıklarının daha büyük bir öykünün girizgâhını oluşturduğuna inanmak istemez ki? Bu bir keşişin bir savaşçı olmayı hayal etmesi gibi bir şeydir. Gayrimeşru birinin de bir kral olmayı. “*Ben,*” diye tekrarladı Yuri.

Zoya onun arkasından gözlerini devirdi. Ne Tolya ne de Tamar mutlu görünüyorlardı.

“Karanlık Efendisi’nin şهادetini bir tek sen tamamlayabilirsin,” dedi Nikolai. “Bunun için bana yardım edecek misin? Ona yardım edecek misin?”

“Edeceğim,” dedi Yuri. “Elbette ki edeceğim. Sizi dikenli çalılık ormanına götüreceğim ve orada kutsal odun yığınınını kuracağım.”

Zoya oturduğu yerden, “Bir dakika,” diye seslendi. “Siz yoksa Ravka Kralı’nı ölü yakılan bir odun yığınının üzerine koymak istediğinizi mi söylüyorsunuz?”

Yuri gözlerini kırptırdı. “Yani bu sadece bir odun yığını olamaz mı?”

“Bu yapılması gereken bir açıklamaydı ve bayağı rahatlatıcı

oldu,” dedi Nikolai bu olasılığın onu heyecanlandırıldığını açıkça söylememesine rağmen. “*Obisbaya* için bu mu gerekiyor?”

Tolya satranç masasındaki kalelerden birini alarak elinde evirip çevirdi. “Tam olarak açık değil ama metinlerin çoğunda öyle bir şeyden bahis var.”

“Evet,” dedi Yuri, iyiden iyice dikkat kesilmişti. “Sankt Feliks’in papazın korumalarının bir üyesi olabileceği konusunda birtakım önermeler bulunmakta ve ayrıca ritüel boyunca okunması gereken bazı metinler de var. Tolya ve ben kullanılacak dilin bozulmaması için çok çaba göstermekteyiz.”

Nikolai kaşlarını kaldırdı. “Sankt Feliks mi? Kazığa oturtularak kutsal bir kebab gibi pişirilen o değil miydi?”

Tolya satranç taşını yerine koydu. “Zaman ve yapılan çeviriler de birtakım olguları bulandırmış olabilir.”

“İyice bulandırılmış olduklarını umalım,” dedi Nikolai. “Bir bataklığın içine gömülmüş olsunlar.”

Bu kez kaleyi Tamar aldı. “Feliks dalları her zaman dikenli kalın dallar olarak gösteriliyor ve elma dalına hiç benzemiyorlar. Bunun bir anlamı olabilir,” dedi. “*Eğer ki* dikenli çalılık ormanının yeriyle ilgili olarak bildiklerimiz doğruysa tabii.”

“Bir de *eğer* oradan geriye bir şey kalmışsa,” diye ekledi Zoya.

“*Eğer* onlardan odun yığını kurabilmek için yeterli miktarda bulabilirsek,” dedi Tolya.

“Sonra da geriye alevlerden sağ çıkabilmek gibi önemsiz bir konu kalıyor,” dedi Zoya.

“Bunu başaracaksınız,” dedi Yuri. “Başaracaksınız ve Yıldızsız Aziz gerçek şehitlik mertebesine kavuşacak.”

“Karanlıklar Diyarı için yarın yola çıkıyoruz,” dedi Nikolai.

“Gel Tolya,” dedi Yuri. Yüzü coşkudan alev alev yanıyordu
“Üçüncü bölümün çevirisi için aklımda bazı fikirler var. Hazır olmamız gerek.”

Tolya omuzlarını silkti ve devasa vücudunu doğrulttu. “O bölüm şiire benziyor.”

Nikolai bardaktaki son yudumu da devirdi. “Zaten her şey öyle değil mi?”

Tamar odadan çıkarlarken onların peşinden gidecekmiş gibi yaptı ama çıkmadan önce Nikolai’a döndü. Şömine ateşinin altında güneş yanığı kolları akkor gibi parlıyor, derisindeki güneş dövmelelerinin siyah çizgileri iyice belli oluyordu.

“Bütün bunları keşişi etkilemek için söylediğinizi biliyorum ama Tolya ve ben bugüne kadar tesadüflere asla inanmadık,” dedi. “Hayatlarımızda inancın ve kaderin rol oynamadığına inanmayacak kadar çok şey yaşadık. Bunlar belki şimdi de rollerini oynamaktadırlar. İyi geceler, Ekselansları.”

Zoya tünediği yerden yere zıpladı ve Kral’ın gece uyuşturucusunu vermeye hazırlandı. Onun da gün boyu olanları unutmaya can atıyormuş gibi bir hali vardı zaten.

“Kader,” dedi Nikolai yatak odasının kapısını açarken. “İnanç. Korkarım ki bilmediğimiz arazilerde geziniyoruz, Nazyalensky. Benim kazığa oturtulmama daha yüksek sesle itiraz etmeni beklerdim doğrusu.”

“Bunda itiraz edecek ne var ki?” dedi Zoya, ikizlerin karmaşık bir halde bıraktığı satranç taşlarını düzeltirken. “Dikenli çalılık ormanı ortadan yok olduysa, ümitlerimiz de toza dönüşür ve biz de saraya ellerimiz boş olarak döner ve partiyi ya da zirveyi ya da nasıl bir isim veriyorsan, onu en iyi şekilde gerçekleştirmeye odaklanırsınız.”

Nikolai yatağının ucuna ilişti ve çizmelerini çıkardı. “Ya gerçekten de kader diye bir şey varsa? Ve başından beri bizi yönlendiren öyle bir şeyse?”

Zoya bir kaşını kaldırdı. “O zaman dua et ki bu kader senin iyi bir kral olacağını düşünüyor olsun.”

Nikolai’a her zaman ümidin tehlikeli bir şey olduğu söylenmiş ve bu konuda pek çok kez uyarılmıştı. Ama o hiçbir zaman bunları dikkate almamıştı. Ümit, yelkenlerinizi şişiren ve sizi evinize götüren ve hiçlikten gelen bir rüzgârdı. Onları ilerlemeye yönlendiren şey kader mi yoksa çaresizlik miydi? Bunun yanıtını en azından Karanlıklar Diyarı’na vardıklarında alabilecekti.

“Keramzin’e sahte hedef olarak bir atlı araba göndereceğiz,” dedi. “Ve kılık değiştirerek yolculuk edeceğiz. Karanlıklar Diyarı’nın orta yerinde bir çukur açmak istiyorsak, bunun Lantsov bayrağının altında olmasını istemem.”

“Shuların bizim kim olduğumuzu bildiğini mi düşünüyorsun? Kral’a yapılan bir saldırı...”

“Savaş nedeni sayılır,” diye tamamladı Nikolai. Ama peşinde oldukları kişi ben değildim. Bizim kim olduğumuz hakkında bir fikirleri olduğunu sanmıyorum. Onlar Grishaları avlıyorlardı ve üçünüzü buldular.”

“Sınırların o kadar ötesinde,” dedi Zoya, yatak odasının kapısının eşiğinde oyalanarak. “Bizimle alay ediyorlarmış gibime geliyor.”

Nikolai çizmelerini yere, karyolanın yanına koydu. “Sana bir özür borçluyum.”

“Bana pek çok özür borçlusun ama özür dilemeye neden şimdi başlıyorsun?”

“Balakirev’deki geceden bahsediyorum. Saat kulesindeki

olaydan.” Zoya’ya daha önce bir şeyler söylemesi gerekirdi ama onu incitmenin verdiği utanç, hayal edebileceğinden de güçlüydü. “Zoya, özür dilerim. Yaptıklarım için...”

“Onları yapan sen değildin,” dedi Zoya elini umursamazmış gibi sallayarak. “Saçmalama.” Ama eşikte durmayı sürdürdü.

“Benden korkarsan birlikte çalışamayız.”

“Korktuğum *sen* değilsin, Nikolai.

İyi de daha ne kadar kendisi gibi kalabilecekti?

Zoya odanın karşı tarafına geçti ve karyolanın ucuna ilişti. Güzel parmaklarıyla *keftas*ının mavi ipekli kumaşı üzerinde düzgün bir pli yaptı. “Sana bütün bunları nasıl yaptığını sordum ama neden yaptığını hiç sormadım.”

Nikolai karyolanın başlığına dayanarak bacaklarını uzattı ve Zoya’nın profilini incelemeye koyuldu. “Sanırım seninle aynı nedenlerden dolayı.”

“Bundan çok kuşkuluyum.”

Nikolai yorgunluğundan kurtulma çabasıyla elleriyle yüzünü sıvazladı. O gün pek çok şey açığa çıkmıştı ama eğer Zoya burada, odanın sessizliği içinde, onunla yalnız olarak kalmak istiyorsa ve ona söyleyebileceği bir şeyle aralarını düzeltmek mümkün olabilecekse bu fırsatı çöpe atacak değildi.

Ama ona nasıl bir yanıt vermeliydi? Ravka’ya ne olduğu neden bu kadar umurundaydı? Parçalanmış, muhtaç ve çaresiz Ravka. Yüce hanımefendi. Ağlayan çocuk. Kurtarılmak yerine sizi de suyun içine çeken boğulan adam. Burası pek çok şey alıp da karşılığında hiçbir şey vermeyen bir ülkeydi. Belki ülkesiyle aynı şey olduğunun kendisi de farkındaydı. Nikolai her zaman daha fazlasını istemişti. Daha çok dikkat, daha fazla sevgi, yeni bir şeyler...

Özel hocaları, dadıları, uşakları ve annesi onunla baş edememişlerdi. Kimse onunla ne yapması gerektiğini pek kestiremiyordu. Ne kadar tatlı söz söyleseler de ya da ne tür cezalar verseler de onu durdurmak mümkün olamıyordu. Ona bol bol kitap veriyorlardı ve o da bunları geceleri okuyordu. Katıldığı bir fizik dersinden sonra sarayın çatısından bir top mermisi atmayı bile denemişti. Paha biçilemeyen bir ormolu saatini parçalara bölmüş ve sonra da parçaları durmadan pır pır eden ve vın vın öten korkunç bir zama-zingoya dönüştürecek şekilde yeniden bir araya getirmişti. Annesi ata yadigârı saatin mahvolması üzerine ağlamaya başlayınca da, Nikolai ona şaşkın ela gözleriyle bakmış ve, “Ama... şimdi bu sadece saati değil, tarihi de söylüyor,” demişti.

Genç prensi bir tek ağabeyi hizaya sokabiliyordu. Nikolai ata binebilen, kılıç kullanabilen ve kendisi uyumaya gönderildikten sonra resmi etkinliklerde bulunmasına izin verilen Vasily’ye tapıyordu. Vasily *önemliydi*. Vasily günün birinde kral olacaktı.

Ağabeyi ne yaparsa, Nikolai da aynısını yapmak istiyordu. Vasily ata bindiğinde, Nikolai da ata binmek istiyordu. Vasily eskrim dersleri almaya başladığında, Nikolai da derslere katılmasına izin verilene kadar yalvarıp yakarmıştı. Vasily’nin devlet yönetimi, coğrafya ve askeri tarih dersleri alması gerektiğinde, Nikolai da bu dersler için hazır olduğunda ısrar etmişti. Nikolai’ın tek isteği ağabeyinin onu fark etmesiydi. Ama Vasily için Nikolai, hiç durmadan dırdır eden ve onun soylu gemisinin güvertesine yapışık kalmakta direnen paspas kafalı bir kaya midyesinden başka bir şey değildi. Vasily bir gülücükle ya da birazcık ilgi göstererek onun gönlünü aldığındaysa, her şey süt liman oluyordu.

Özel hocalar Tsibeya’nın gözden ırak yerlerindeki işlere kaçı-

yorlardı. *Sinirlerimiz bozuk*, diyorlardı. *Biraz sakinlik bize iyi gelecek*. Dadılar da sahilde yaşayan hasta annelerine bakma bahanesiyle işten ayrılıyorlardı. *Akciğerlerimiz*, diyorlardı onlar da. *Deniz ilaç gibi gelecek*. Hizmetkârlar ağlaşıyor, kral küplere biniyor ve kraliçe de her gece baş ağrısı ilaçlarıyla yatağına giriyordu.

Nikolai dokuz yaşındayken bir sabah sınıfa geldiğinde kavanoz içinde tuttuğu ve öğretmeninin çantasına salıvermeyi planladığı bir fare nedeniyle çok heyecanlıydı ama sınıfa yeni bir sandalye ve çalışma masasının getirilmiş olduğunu gördü. Orada yeni bir oğlan oturuyordu.

Öğretmeni, “Gelin de Dominik’le tanışın,” dedi, siyah saçlı oğlan ayağa kalkıp eğilerek selam verirken. “O da sizinle birlikte eğitim alacak.”

Nikolai şaşırmıştı ama bir yandan da mutlu olmuştu çünkü sarayda yaşıtı olan tek bir arkadaşı bile yoktu. Ama Dominik’le her konuşmaya yeltendiğinde oğlanın ürküp geri çekildiğini görünce ona illet olmaya başladı.

“Bu kadar tedirgin olmak için bir neden yok,” diye fısıldamıştı Nikolai. “Mitkin eğlenceli bir adam değil ama zaman zaman eski krallarla ilgili güzel öyküler anlatır ve kanlı sahneleri anlatmaktan da çekinmez.”

“Evet, *moi tsarevich*.”

“İstersen bana Nikolai diyebilirsin. Ya da birbirimize yeni isimler takabiliriz. Senin ismin Dominik falanca olsun... Emin değilim. Herhangi bir kahramanlık yaptın mı hiç?”

“Hayır, *moi tsarevich*.”

“Nikolai.”

Mitkin, “Sessiz olun çocuklar,” dedi ve Dominik yine irkildi.

Nasıl olduysa Nikolai o gün sakin durdu. İçinden Dominik'i nasıl daha fazla konuşturabileceğini planlamakla meşguldü.

Mitkin sınıftan dünyayı daha ayrıntılı bir şekilde gösteren bir küre bulmak için çıkınca, Nikolai sınıfın ön tarafına geçti ve okulun doğu kanadında dolaşırken bulduğu fareyi Mitkin'in sıranın üzerinde bıraktığı kürk şapkasının altına koydu.

Dominik dehşete düşmüş gibiydi ama Nikolai bunu fark edemeyecek kadar heyecanlıydı.

“Gör bak, Mitkin nasıl çılgılık atacak,” dedi Nikolai. “Sesi öfkeli bir çaydanlığın sesine benzer.”

Öğretmen Mitkin gerçekten de bir çılgılık attı ve ifadesiz bir yüzle oturmayı planlayan Nikolai, Mitkin'in Dominik'e öne çıkmasını ve ellerini uzatmasını söylemesine kadar kahkahalarla gülmekten kendisini alamadı.

Öğretmen sırasından ince uzun bir değnek aldı ve dehşet içinde kalan Nikolai'nin gözlerinin önünde Dominik'in avuçlarına indirdi. Dominik hafifçe inledi.

“Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı Nikolai. “Durun!”

Nikolai muhafızları çağırdı, koridordan bağırarak yardım istedi ama Mitkin durmadı. Değnekle tam on kere Dominik'in ellerine ve kollarına vurdu. Sonunda çocuğun teni kıpkırmızı şeritlerle kaplandı, acıdan buruşan yüzünden aşağı yaşlar inmeye başladı.

Mitkin değneği bir kenara koydu. “Haylazlık yaptığın ya da kötü bir davranışta bulunduğun her zaman Dominik böyle dayak yiyecek,” dedi.

“Bu doğru değil! Adil de değil! Bu cezayı *bana* vermeniz gerekirdi!” Ama değneği soylu bir prenze karşı kullanmayı kimse aklından bile geçiremezdi.

Nikolai bu durumu annesine, babasına ve onu dinleyen herke-

se anlatarak itiraz etti. Kimsenin umurunda bile değildi. “Öğretmen Mitkin’in sözünü dinlersen, bundan böyle bir sorun çıkmayacak,” dedi kral.

“Küçük enciğin mızıldandığını duydum,” dedi Vasily. “Altı tırafi değnekle birkaç kez vurulmuş. Olayı neden bu kadar büyütüyorsun, anlayabilmiş değilim.”

Nikolai ertesi gün sandalyesinde uslu uslu oturdu. Sessizliğini sadece bir kez Mitkin sınıftan çıktıktan sonra bozdu.

“Dün olan için üzgünüm,” dedi Dominik’e. “Bir daha böyle bir şey olmayacak.”

“Ben o nedenle buradayım, *moi tsarevich*. Lütfen kendinizi üzme.”

“Sen okuma yazma ve toplama çıkarma öğrenmek için buradasın, hepsi bu,” dedi Nikolai. “Bundan böyle iyi olacağım. Söz veriyorum.”

Nikolai verdiği sözü tuttu. O günden sonra sessizliğini hep korudu. Badem ezmesi çalmak için mutfığa gizlice girmedi. Değerli eşyaları parçalara bölmedi, portre salonunda koşturmadı, yangın çıkarmadı. Genç prensteki bu değişiklik herkesi hayrete düşürdü ve öğretmen Mitkin’in dehasına duydukları hayranlık iyice pekişti.

Bilmedikleri şeyse, bütün bu sessizlik ve sakinlik içinde Nikolai ile Dominik’in bir şekilde arkadaş olmayı başardıklarıydı. İletişim kurmak için sadece ikisinin anladığı birtakım şifreler kullanıyor ve kimsenin gitmeye cesaret etmediği su kenarındaki bahçelerde suya indirdikleri yelkenleri mükemmel bir şekilde işleyen oyuncak tekneler inşa ediyorlardı. Birbirlerine bazıları Kahraman Dominik, Adaletli Nikolai gibi güzel, diğer bazılarıysa Osurgan Dominik ve Örümcek İspiyoncusu Nikolai gibi pek de hoş olma-

an isimler vermişlerdi. Sarayın huzurlu düzenini bozmadıkları müddetçe kimse onların ne yaptığıyla ilgilenmiyordu. Derslerini çalışıyor görünmek kaydıyla da kimse onların tarihleri mi ezberlediklerini ya da bomba mı imal ettiklerini merak etmiyordu.

Nikolai on iki yaşına geldiğinde daha fazla kimya ve Kaelish tarihi dersleri almak istedi ve her akşamüzeri sessiz sakin çalışmak için kütüphanede vakit geçirir oldu. Aslında okuma ve kompozisyon parçaları pek vaktini almıyordu. Bunları bitirir bitirmez kaba saba dokunmuş köylü giysilerine bürünüyor ve saraydan gizlice çıkarak Dominik'in kırsaldaki ailesine gidiyordu. Onlarla birlikte tarlalarda çalışıyor, el arabalarını ve çiftlik ekipmanlarını tamir etmeyi, inek sağmayı ve at eğitmeyi öğreniyordu. On üç yaşına geldiğinde de ev yapımı bir içkiden ilk yudumunu dövme tenekeden yapılmış bir kâseden içmişti.

Her gece bitkin bir şekilde yatağa giriyordu ama hayatında ilk kez bir şeylerle meşgul olduğu için mutluydu. Sabahları sunduğu ev ödevleri öylesine mükemmel ve kusursuzdu ki, öğretmenler onun ileride bir bilim insanı olacağını düşünmeye başlamışlardı. Prensın kötü bir çocuk olmadığı belli olmuştu; sadece tembellik etmek gibi bir yeteneğe sahip değildi.

Nikolai mutluydu ama kör değildi. Dominik'in ailesine oğullarının saraydaki konumu nedeniyle birtakım ayrıcalıklar verilmişti ama yine de çiftliklerinden elde ettikleri ürünlerle ancak hayatta kalabiliyorlardı. Nikolai onların komşularının da kralın ve arazi sahibi düklerin dayattığı vergilerin yüküyle nasıl eziyet çektiklerini görmüştü. En büyük oğlu askere alındığında Dominik'in annesinin nasıl ağladığına ve özellikle kötü geçen bir kış mevsiminde komşuları Lusha'nın kayıp çocuğu hakkında fısıldaşmalarına da tanık olmuştu.

Dominik annesine, “Lusha’nın bebeğine ne oldu?” diye sormuştu.

“Bir *khitka* gelip onu aldı,” demişti annesi. Ama artık ne Nikolai ne de Dominik çocuktı ve ikisinin de kötü kalpli orman cinleriyle ilgili sözlere kulak verdikleri yoktu.

“Çocuğu kendisi boğdu,” demişti Dominik Nikolai’a ertesi gün. “Aile açlıktan ölüyordu ve kadının sütü gelmiyordu.”

Bütün bunlara rağmen Vasily bir gece Nikolai’ı saraya gizlice girmeye çalışırken yakalamasaydı, her şey bu şekilde devam edebilirdi. Nikolai o sırada on beş yaşındaydı ve bir aldatmaca üzerine kurulu olan yaşam tarzının o güne kadar fark edilmemiş olması onu tedbirsiz davranmaya meyilli yapmıştı.

“Köylü kızlarla al takke ver külâh yapmaya şimdiden mi başladın?” demişti Vasily. “Babamızdan da betersin sen.”

“Lütfen,” diye yalvarmıştı Nikolai. “Kimseye söyleme. Dominik’i bu yüzden cezalandırabilirler. Onu saraydan kovarlar.”

Ama Vasily çenesini tutamadı. Ertesi gün her bir kapının önüne yeni muhafızlar konmuş, Dominik gözden düşmüş bir şekilde saraydan kovulmuştu.

Nikolai lapis lazuli panelli odada Vasily’yi bir köşeye sıkıştırmış ve ona öfkeyle, “Ne yaptığını biliyor musun?” diye sormuştu.

Ağabeyi omuzlarını silkmmişti. “Arkadaşın bundan böyle kendisinden üstün kişilerle birlikte ders yapamayacak ve sen de sıradan bir köylü gibi tarlalarda dolaşıp durmayacaksın. Ben ikinize de iyilik etmiş bulunuyorum.”

“Ama ailesi aylıklarını alamayacak. Maaşları olmadan hayatta kalmaları mümkün değil.” Öfkeli yüzünü altın damarlı, lacivert panellere vuran aksini görebiliyordu. “Dominik gelecek yıl askerden muaf da olamayacak.”

“İyi olur. Tahtın askerlere ihtiyacı var. Böylece nereye ait olduğunu da öğrenmiş olur.”

Nikolai bir zamanlar hayranlık duyduğu ve her açıdan benzetmek istediği ağabeyine bir bakış attı. “Kendinden utanmalısın.”

Vasily hâlâ Nikolai’dan biraz uzundu ve ondan daha yapılıydı. Bir parmağını Nikolai’ın göğsüne bastırarak, “Ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini bana *sen* mi söyleyeceksin, Sobachka? Ben bir kral olacağım, sense bir hiç olan Nikolai olarak kalacaksın.”

Ama Vasily her zaman geleceğin kralının kazanmasına izin veren ve onu çok sıkıştırmayan öğretmenleriyle sürekli tartışırken, Nikolai kimle dalaştıklarını bilmeyen kaba saba köylülerle dövüşme idmanları yapmaktaydı.

Vasily’nin parmağını tuttuğu gibi öyle bir bükte ki, Vasily bir çığlık atarak yere düştü ve minik bir yaratık gibi büzüştü.

“Bir kral asla diz çökmez, ağabeyciğim.”

Sonra burkulan parmağını ovuşturan Vasily’yi, incinen gururıyla baş başa bıraktı.

Nikolai, bu kez daha zor olacağını bilmekle birlikte Dominik’in hakkını yememekte kararlıydı. Arkadaşının ailesine para aktarmanın yollarını buldu ama daha fazlasını yapabilmesi için bir ağırlığa sahip olması gerekiyordu. O da, ilk doğan evlat olma nedeniyle ağabeyinde bol miktarda vardı.

Nikolai önemli biri olamayacağını biliyordu, o yüzden zekâsını sevimli olmak için kullanmaya odaklandı. Annesi kendisini beğenmiş bir kadındı, onu iltifat yağmuruna tuttu. Onun zevkine hitap eden renkte güzel giysiler giydi. Onu her ziyaret ettiğinde küçük de olsa bir hediye –şekerlemeler ve sera orkideleri– götür-

meyi ihmal etmedi. Annesinin arkadaşlarını eğlenceli dedikodular yaparak, edebi değeri olmayan komik şiirler okuyarak ve babasının bakanlarının son derece başarılı bir şekilde taklit ederek oyaladı. Kraliçenin salonlarının vazgeçilmezi haline geldi. Ortalıkta görünmediğinde saraydaki bütün leydiler, “O sevgili çocuk nerelerde?” diyerek onu özlediklerini belli ettiler.

Nikolai babasıyla birlikteyken de ona hep avlanmaktan ve atlarla ilgili konulardan bahis açtı. Bu konuları kendisinin umur sadığı yoktu ama babasının ilgi duyduğunu biliyordu. Onu zeki sözcüklerle ve keskin gözlemlerle methediyordu. Babasının kendisini akıllı ve bir dünya adamı gibi hissetmesini sağlamakta oldukça ustalaşmıştı.

Ebeveynleriyle de kalmadı ve kendisini babasının kabine üyelerine de tanıttı ve onlara devlet yönetimi ve finans korularında egolarını okşayıcı sorular sordu. Askeri komutanlara yazılar yazıp zaferlerini kutladı ve uyguladıkları stratejilerle ilgili bilgiler aldı. Silah üreticileriyle ve gemi yapımcılarıyla yazıştı ve –pek başarılı olduğu bir alan olmamasına rağmen– onlara kendi dillerinde hitap edebilmek için kendisini dil öğrenmeye verdi. Dominik’in bir ağabeyi cepheye yollandığında, onun savaşın daha etkisiz olduğu bir yere gönderilmesi için elinden geleni yaptı. O vakte kadar artık elinden epeyce bir şeyler gelmeye başlamıştı.

Bunu her kişinin içindeki gizemi öğrenmek için yapıyordu. Etkili olduğunu ve idrakinin geliştiğini görmek onu iyi hissettiriyordu. Ama bunu her şeyden önce ülkesini kurtarmak zorunda olduğu için yapıyordu. Nikolai, Ravka’yı kendi ailesinden kurtarmak zorundaydı.

Soylular arasında gelenek olduğu üzere, Vasily subaylık gö-

revini ve askerlik hizmetini sembolik olarak görüyordu. Nikolai ise piyadelere katılmıştı. Dominik’le birlikte Poliznaya’da verilen temel eğitime katılmış ve ilk görevlerine birlikte gitmişlerdi. Nikolai ilk kurşun yarasını aldığı anda Dominik onun yanındaydı ve Nikolai da Halmhend’de bir daha ayağa kalkmamak üzere yere düştüğünde Dominik’in yanında. Nikolai siyah dumanla ve geniz yakan barut kokusuyla kaplı o savaş meydanında bir sıhhiyecisi, bir Şifacı, yardımcı olabilecek herhangi birini bulmaya çalışmış ama kimse gelmemişti. O anda o bir kral oğlu değil, o kıyıda yardım çağıran bir başka sestisi sadece.

Dominik, Nikolai’a ailesine yardım edeceğine ve annesine acı çekmeden onurlu bir şekilde öldüğünü söyleyeceğine dair söz verdirdi. Sonra da, “Andrei Zhirov’un öyküsünü biliyor musun?” diye sordu.

“Devrimci olan mı?”

Zhirov, Nikolai’ın büyükbabasının zamanında yaşamış olan radikal bir devrimciydi.

Dominik’in kan oturmuş dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Onu vatana hıyanetten asmak istediklerinde ip kopmuştu ve o da askerlerin onun için kazdığı mezara yuvarlanmıştı.”

Nikolai gülümsemeye çalıştı. “Bu öyküyü hiç duymamıştım.”

Dominik başını onaylar gibi salladı. “*Bu ülkede, diye bağırırmış Zhirov. Adamı doğru düzgün asamıyorlar bile.*”

Nikolai inanmamış gibi başını iki yana salladı. “Bu doğru mu?”

“Bilmiyorum,” dedi Dominik. Nefes almaya çalışırken göğsünden ıslak bir hırıltı sesi çıktı. “Bildiğim, onu yine de astıkları.”

Askerler inlemezdi. Prensler ağlamazdı. Nikolai bunu bili-

yordu. Ama gözlerinden yine de yaşlar akıyordu. “Kahraman Dominik. Biraz daha dayan.”

Dominik, Nikolai’ın elini sıktı. “Bu ülke sonunda insanı mat ediyor. Bunu asla unutma.”

“O söz bizim gibiler için değil,” dedi Nikolai ama Dominik gitmişti bile.

“Daha iyi olacağım,” diye söz verdi Nikolai, yıllar önce Mitkin’in sınıfında yaptığı gibi. “Bunun bir yolunu bulacağım.”

O günden sonra binlerce ölüme tanık oldu. Rüyalarında katıldığı sayısız savaşların kâbuslarını gördü. Ama uyanırken Dominik’e verdiği söz bir an için olsun aklından çıkmadı. Ama bütün bunları yatağın bir ucuna oturarak ondan uzak durmayı sürdüren Zoya’ya nasıl anlatabilirdi ki?

Bal peteği desenli tavana bakarak uzun bir nefes verdi. Niha yet, “Sanırım bunu başarabilirim,” dedi. “Ravka’nın parçalanmış bir ülke olduğunu biliyor ve bu durumun insanları nasıl perişan ettiğini görüyorum. Savaşlar bitmek bilmiyor. Dertler dinmiyor. Ama ben yine de daha önceki krallardan daha iyisini yapacağım ve bu ülkeyi düzlüğe çıkaracağım inanmaktan kendimi alamıyorum.” Başını iki yana salladı ve güldü. “Yoksa ben aşırı kibirli biri miyim?”

“Senden daha azını beklemem açıkçası,” dedi Zoya ama sesi acımasız değildi. “Nina’yı neden buradan gönderdin?”

“Ne?” Bu soru onu şaşırtmıştı ama onu daha da fazla şaşırtan şey, Zoya’nın bu sözcükleri hızla ve ağzından zorla çıkartıyormuş gibi nefesi tıkanarak söylemiş olmasıydı.

Zoya onun yüzüne bakmıyordu. “Onu daha önce da kaybetmemize ramak kalmıştı. Tam geri dönmüşken onu yine tehlikenin içine gönderdin.”

“O bir asker,” dedi Nikolai. “Onu sen bir asker haline getirttin, Zoya. Sarayda tembel tembel oturarak kederinin zihnini kontrol etmesine izin vermesi hiç de sağlıklı bir şey değildi.”

“Ama en azından güvendeydi.”

“Ve onu asıl öldüren de o güven içinde olma durumuydu.” Nikolai dikkatle Zoya’yı izledi. “Onu gönderdiğim için beni bağışlayabilecek misin?”

“Bilmiyorum.”

“Saat kulesinde olanlar için beni bağışlamamı istemeyeceğim.”

“Balakirev’deki o gece,” dedi Zoya yavaşça, “benimle konuştun. İsmimi söyledin.”

“Ama...” Nikolai yatağın içinde doğruldu. Canavar daha önce hiç konuşmamıştı, savaşta enfeksiyon kapığında bile... ve bildiği kadarıyla daha sonra da konuşmamıştı hiç canavar. Karanlıklar Efendisi onu enfekte ettiği vakit, ne kadar bilinçli olmaya gayret ettiyse de okumayı ve iletişim kurmayı becerememişti. Dönüşümünün en acı veren tarafı da buydu zaten. “Belki bu iyi bir şeydir,” dedi. “Belki de bilincim bir yol bulmaya çalışıyordur. Bugün...”

Zoya başını iki yana salladı. “Hayır, ses senin sesin gibi değildi.”

“Eh, tabii o haldeyken...”

“Sesin onun sesine benziyordu.”

Nikolai durakladı. “Bunun hissettiğin korkunun ya da hayal gücünün bir işi olduğunu söylemek geliyor içimden.” Zoya ona dik dik baktı. “Yine de tokatlanmamayı tercih ederdim.”

“Bunun anlamsız geldiğini biliyorum. Dövüşmekten korktugum için olabilir elbette ama ben senin beni gerçekten de öldür-

mek istediğine inanmışım o anda. Sadece aç değildin. Çok da *hırsvesli* bir heyecan içinde gibiydin.” Zoya yumruklarını kalçalarına bastırdı. “Beni korkutmaktan keyif alıyordun.”

Zoya’ya onu asla incitemeyeceğini ve içindeki o şeyi öyle bu yapmadan önce durduracağını söylemek istiyordu ama bu onurlu duygusunu bir yalanla beş paralık etmemek için ağzını açmadı.

“Böyle bir şey mümkün mü?” diye sordu bunun yerine. “Karanlıklar Efendisi’nin bilinci bir şekilde gücüyle birlikte canlı kalabilmiş olabilir mi?”

“Umarım kalmamıştır.” Zoya yumruklarını açtı. “Umarım Karanlıklar Diyarı’nın kumlarının altında bizi bekleyen bir dikenli çalılık ormanı vardır. Bütün bu sihirli ritüeller ve savaşçı rahipler sohbetinin hayal mahsulü bir masaldan ibaret olduğunu ümit ediyorum. Ama eğer bir tedavi yolu yoksa ve içindeki o şey Karanlıklar Efendisi’nin geride bıraktığı bir lanetten de öte bir şeyse ve seni bu dünyaya geri dönmek için bir araç olarak kullanmak istiyorsa...” Nikolai’a baktı, mavi gözleri lambanın ışığı altında vahşi bir şekilde parıltıyordu. Nikolai onun içindeki kaybolmuşluk kuyusunun derinliğini ve çektiği acıyı gizlemek için güçlü bir mücadele vermekte olduğunu sezdi. “O zaman böyle bir şeyin olmasındansa, beynine bir kurşun sıkmayı yeğlerim Nikolai.”

Ravka’yı yönetenler, erki, halklarını sevdiklerinden daha fazla seviyorlardı. Bu bir hastalıktı. Nikolai da bunun farkındaydı ve zaten o yüzden öyle bir lider olmayacağına, yenik düşmeyeceğine dair söz vermişti. Ama yine de öyle bir an gelirdi ki geriye çekilip tahttan ve onca zamandır tüm gücüyle çalıştığı şeyden vazgeçmesi gerekebilirdi. Bunu yapıp yapamayacağından emin olamıyordu. Bir insandan çok bir canavar olmaya razı geldiği takdirde,

başarısız olmuş olacaktı. İçindeki kuşkuları ve arzuları bir kenara koymalı ve daha iyi olmaya çalışmalıydı. Karşısındaki kadının Ravka'yı savunması sağlamak için elinden geleni yapacak güçteydi. Bu savunma Nikolai'a karşı olsa bile.

Zoya'nın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Benim acımasız Zoya'm, silahı da ben kendim doldururum."

‘Muhafızları’ etraftayken, Nina ve Hanne omuzları birbirine dayalı olarak nöbetleşe uyur gibi yapıyorlardı. İki birden bitkinliğe teslim olma tehlikesi içine girdiğinde, birbirlerine sorular soruyorlardı: En sevdiğin şekerleme nedir? En çok hangi kitabı seviyorsun? Nasıl vakit geçirmekten hoşlanıyorsun? Nina, Hanne’nin içi vanilyalı pudingle dolu kremalı çöreklerden hoşlandığını, Ketterdam’da popüler olan tüyler ürpertici türden romanlardan tuhaf bir haz aldığını ve... dikiş dikmeyi sevdiğini öğrenmişti.

“*Dikiş dikmek mi?*” diye fısıldamıştı Nina buna inanmamış gibi. Gözünün önüne Hanne’nin bir önceki gece ateşlenmeye hazır tüfeğiyle birlikte nasıl at koşturduğu gelmişti. “Ben senin avlanmaktan, bağırarak tartışmaktan ve...” burnunu kırıstırdı, “doğadan hoşlandığını sanıyordum.”

“İşe yarayan bir beceri,” dedi Hanne savunmaya geçerek. “Kocanın çoraplarını kim tamir ediyordu ki?”

“Elbette ki ben,” diye yalan söyledi Nina. Askerlerin dikiş işini bir miktar öğrenmesi gerekiyordu ama Nina bu konuda hiç başarılı olamamıştı. Hep delik çoraplarla dolaşırdı. “Ama o işi hiç sevmedim. Senin bu becerini Başrahibe de onaylıyordur kesin.”

Hanne başını duvara dayadı. Saçları iri, pembe tonlu kahve-
rengi dalgalar halinde kurumuştı. “Sen öyle san. Anladığım ka-
darıyla nakış hanımefendiler içinmiş, dikiş işini de hizmetkârlar
yaparmış. Örgü örme ve yemek pişirmek de öyle.”

“Yemek yapabiliyor musun?” dedi Nina. “Bak işte bu çok il-
gimi çeker.”

Sabah olduğunda, Nina odanın içine tıkmış erkekleri pırıl
pırıl parlayan bir yüzle selamladı ve onlara ısrarla Overüt’e gider-
lerken yolda Lennart Bjord’un evine uğramalarını söyledi.

“Size neden şimdi eşlik etmiyoruz ki?” dedi sakallı adam.

“Elbette, çok mutlu olurduk,” dedi Nina zoraki gülümseyerek.

Hanne, “Kefaretimizi ödemek için Kuyu Kadınları’na gider-
ken bizimle vakit kaybetmek istemezsiniz diye düşündük,” diye
lafa karışınca, Nina bir şaşkınlık geçirdi. “Ama ne kadar harika
olurdu bu! Bildiğim kadarıyla oradaki rahibeler erkek konuklara
küçük bir ücret karşılığında *skad* uygulamaktan çok mutlu olu-
yorlar.” Nina *skad*ın ne olduğunu bir yerlerde okumuştı. Buna
dayanabilmek, Fjerdalı bir erkek olabilmek için gerekliydi ama
zaman zaman ölümle sonuçlandığı da oluyordu. Üç ay boyunca
cinsel perhiz yapmak ve ruhun törensel arındırılması için bağır-
sakları küllü suyla temizlemek gerekiyordu.

Sakallı adam kireç gibi oldu. “Sizi Gäfvalle’nin varoşlarına
kadar götürebiliriz ama ondan sonra... şey... başka bir yerde...
görevimiz var.”

Çalı gibi kaşları olan adam da, “Evet,” diye ekledi. “Çok gö-
revimiz var.”

“Peki, o Lennart Bjord’un evini tam olarak nerede bulacağız?”
diye sordu bir başkası onların peşinden dışarıya çıkarken. Yer ka-
lın bir kar örtüsüyle kaplıydı ama Nina güneşin doğmasıyla bir-

likte bunların yer yer erimekte olduğunu görebiliyordu. Sert esen rüzgâr bile hafif bir esinti halini almıştı. Canavar yorgun düşünmek olmalıydı.

“Overüt’teki ana meydana gidin,” dedi Nina. “Bulvar üzerindeki en büyük ev.”

Hanne de, “En büyük çatısı olan evi bulun,” diye ekledi “Onunki şehirdeki en sivri çatıdır.”

“Bu at sizin mi?” diye sordu adam. “Yan eyeriniz nerede?”

“Karda kaybolmuş olmalı,” dedi Nina. Hanne iyi ki eyersiz ata biniyordu, yoksa bir de neden erkek eyerine bindiklerini açıklamaları gerekecekti. “Gâfvalle’ye kadar onunla birlikte yürütürsünüz artık.”

Konakladıkları yerden görülmeyecek kadar uzaklaştıklarında Hanne’nin atına bindiler.

“Skad?” diye sordu Nina, bacaklarını onunkilere yaslayıp elleriyle Hanne’nin ince belinini tutarak.

Hanne omzunun üzerinde baktı ve Nina’yı şaşırtan kötücül bir gülücük attı. “Aldığım dini eğitiminin bir işe yaraması gerekirdi.”

Bir daire çizerek yeniden kampa geldiler ve kar dindiği için bu kez sarı bayrağı ve Adrik’in çadırını bulmakta zorlanmadılar.

Adrik onlara el salladı ve Hanne’nin pantolonuna bakıp çok kızmış gibi yaptı ama Nina fırtınadan sağ salım çıkabildiği için hissettiği rahatlamanın gerçek olduğunu anladı.

“Zemenilerin bu tür şeyleri umursamadığını sanırdım,” diye homurdandı Hanne.

“Onun karısı Zemeni. Kendisi Kaelish’tir ve onu ilgilendiren senin neden tek başına dışarı çıktığındır. Gerçekten de... dün *oralarda* ne işin vardı?”

Hanne gözlerini yumdu ve başını göğe doğru kaldırdı. “Ata

binmek istiyordum. Havanın dönmek üzere olduğu vakitler ata **binmek** için en iyi saatlerdir. Tarlalar boş olur.”

“Geceyi manastırın dışında geçirdiğin için başın belaya girmeyecek mi?”

“Taze su getirmek için kendim gönüllü oldum. Başrahibe de babama kızının bir fırtınada soğuktan donarak ölmediğini söyleyebileceği için mutlu olacak.”

“Ya arkadaşların? Onlar seninle gelmediler mi?”

Hanne gözlerini beyaz ufuktan ayırmadı. “Onlar için bütün bunlar bir oyundan ibaret. Bayramlık giysilerini giymek ve cüretkâr olmak için bir fırsat olarak görüyorlar. Benim içinse...” Omuzlarını silkti.

Onun içinse, hayatta kalabilmekle ilgiliydi. Hanne’de bir tek başınalık vardı. Nina bunu gerçekten anlayabiliyormuş gibi davranamıyordu. Kendisi insanlarla birlikte olmaktan, gürültüden ve kalabalık bir odada olmaktan hoşlanıyordu. Ama Hanne gibi bir kız için? Sonsuza dek manastır gibi bir yerde rahibelerin denetimi altında kapana kısılmış olmak ve sürekli olarak dindar bir Fjerdalı kadın gibi davranmak zorunda kalmak? Olacak iş değildi bu. Yine de, Hanne’nin manastırdaki varlığı ona fabrika konusunda bir bilgi kaynağı oluşturabilirdi. Henüz bir rahibe adayı olmasına rağmen, Kuyu Rahibelerinin dağa yaptığı ziyaretler hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı.

“Biraz daha bizimle gelsen,” dedi Nina Hanne’ye, kendi atına binerken.

Hanne oradan hemen ayrılmak ister gibiydi ama Nina’yı kırmaması gerektiğini de biliyordu. Aksi takdirde onun sessiz kalmasını sağlayamazdı.

“Haydi gel,” dedi Nina nazik bir sesle. “Seni çok geciktirmem.”

Orta karar bir hızla ilerlemeye başladılar. Adrik de kızakla onları izliyordu. “Kaç yaşındasın ki?” diye sordu Nina.

Hanne dişlerini sıkı. Gümüş renkli göğ karşı profiline keskin hatlarını görebiliyordu Nina. “On dokuz. Evet, rahibe adayı olmak için fazla yaşıyım.”

Nina haklıydı; hemen hemen aynı yaşıydılar. “Yemin etmeye hazır değilsin.” Hanne başını sert bir şekilde salladı. “Ama evine de geri dönemezsin.” Hanne başını tekrar salladı. “E ne olacak o zaman?”

Hanne hiç sesini çıkartmadı, bakışlarını karlara dikmişti. Konuşmak istemiyordu ya da fazla bile konuştuğunu düşünüyordu.

Nina ona yan bir bakış attı. “Geri dönmeden önce son bir kez daha atını koşturmak istediğini biliyorum.”

“Çok mu belli oluyor?”

“Bunu gözlerinin ufka takılı kalmasından ve dizginleri tutuş şeklinden anlıyorum.” Nina tereddüt etti ve sonra, “Rol yapmanın püf noktası yalana insanın kendisinin de inanmasıdır, hiç değilse birazcık,” diye ekledi. “Rol yapmak kişinin vücudunda başlar. Birini bir şeye ikna etmek istersen, bunu yapmaya vücudunun hareketleriyle başlamalısın. Bu hareketler sen daha ağzını açmadan bin bir türlü öykü anlatır.”

“Peki ben ne gibi öyküler anlatıyorum?”

“Bunu bilmek istediğinden emin misin?” Biriyle ilgili gerçekleri görmek bir şeydi, bunları ona söylemek ayrı bir şey...

“Haydi, söyle,” dedi Hanne ama elleri hâlâ sıkı sıkıyla dizginlerin üzerindeydi.

“Güçlüsün ama bunu birilerinin fark etmesinden korkuyorsun, o yüzden de ezilip büzülüyor ve kendini olduğundan küçük bir hale getirmeye çalışıyorsun. Ancak birilerinin seni izlemediğin-

den emin olduğunda kendini rahat hissediyorsun. İşte o zaman...”
uzanıp Hanne’nin kalçasına dokundu, “o zaman muhteşem görünüyorsun.”

Hanne ona temkinli bir bakış fırlattı. “Nasıl görüldüğümü biliyorum ben.”

Biliyor musun? Nina, Hanne’ye bir seksenlik boyu, çilek sosuna bulanmış gibi duran kestane renkli saçları ve bakır para rengindeki gözleriyle Os Alta’ya adım attığı anda binlerce Ravkalı erkeğin ona hayran olup aşk şarkıları yazacağını söylemek istiyordu. Belki de bunu söyleyen ilk kişi Nina olurdu ama bu da birtakım soruların sorulmasına neden olurdu.

Sonunda Hanne’ye bir şeyler vermesi gerektiğini düşündü. “Senin ne olduğunu kimseye söylemeyeceğim.”

Hanne’nin bakışları öfkeyle doldu. “Neden ki? Bunun için seni ödüllendirirlerdi. Grishalar hakkında bilgi vermek gümüş değerinde bir şey. Bu kadar cömert olabilecek misin?”

Niyetim cömert olmak değil. Senin güvenini kazanmak istiyorum. Ama mecbur kalmadıkça seni ölüme mahkûm etmeyeceğim.

“Başını alıp gitmek yerine benim hayatımı kurtarmak için öne atıldın,” dedi Nina ve sonra şansını denedi. “Ayrıca da Grisha gücünün seni kötü bir kişi yaptığına da inanmıyorum.”

“Bu güce sahip olmak bir günah,” diye tıslar gibi konuştu Hanne. “Ondan kurtulmak elimde olsaydı, hiç düşünmezdim.”

“Anlıyorum,” dedi Nina ama her bir hücresi bura itiraz etmek istiyordu. “Ama bu mümkün değil. O yüzden ne olduğundan nefret ederek bu gücü afişe etmek gibi bir risk almak ile içindeki o şeyi kabul edip onu kontrol etmeyi öğrenmek arasında bir tercih yapmalısın.” *Ya da Azizlerin gözden çıkardığı bu ülkeyi hepten terk etmelisin.*

“Ya öyle yapmakla... o gücü daha da güçlü bir hale getirirseni”

“Bu işin öyle işlediğini sanmam,” dedi Nina. “Ama bildiğim bir şey varsa Grishalar güçlerini kullanmadıkları takdirde bir süre sonra hastalanıyorlar.”

Hanne yutkundu. “Ben o gücü kullanmayı seviyorum. Her seferinde kendimden nefret ediyorum ama sonra aynı şeyi yine yapmak istiyorum.”

Nina temkinli bir sesle, “Bu gücün bir tür illet olmayıp, Djel’in bir lütfu olduğuna inananlar da var,” dedi.

“Bunlar sapkınların ve kâfirlerin fısıltıları.” Nina yanıt verince, “Kız kardeşine ne olduğunu bana hiç anlatmadın,” dedi.

“Gücünü kontrol etmeyi öğrendi ve mutlu oldu. Şimdi evli bir kadın ve yakışıklı kocasıyla Ravka’nın sınırlarında bir yerde yaşıyor.”

“Gerçekten mi?”

Hayır, pek öyle sayılmaz. Benim kız kardeşlerimden her biri senin cahil ve kısa görüşlü hükümetinle savaş halinde olan bir Cellat. Nina yalan söyleyerek “Evet,” dedi. “Onun aldığı derslerin çoğunu ben de hatırlıyorum. Bir ara bende de uyur halde olan... bir tür yozlaşma olabileceğinden kuşkulanılmıştı ve o yüzden beni de eğitimden geçirmişlerdi. O yüzden, gücünü kontrol edebilme konusunda sana yardımcı olabilirim.”

“Böyle bir riske neden giresin ki?”

Çünkü öyle yaparken senden bilgi çekeceğim ve bu arada senin aklını başına getirmeye çalışacağım. Nina ne de olsa daha önce kalın kafalı bir Fjerdalıyı adam etmeyi başarmıştı. Belki de bu işte birtakım yeteneklere sahipti.

“Çünkü birisi aynı şeyi benim kız kardeşim için yapmıştı,” dedi. “Ben de senin için bunu yapabilirim. Ama manastırda birlik-

te vakit geçirmek için bir bahane bulmamız gerek. Zemeni dilini öğrenmek ister miydin?”

“Annem ve babam benim Kerch dilini pekiştirmemi tercih ediyorlar.”

“Ben Kerch dilini bilmiyorum,” diye yalan söyledi Nina.

“Sana borçlu olmak istemiyorum,” diye itiraz etti Hanne.

Gücünden korkuyor, diye düşündü Nina. Ama *ben onun bu korkusunu giderebilirim.*

“Borcunu ödemenin bir yolunu buluruz,” dedi Nina. “Söz veriyorum. Şimdi git ve yeniden kar yağmadan bir kez daha atına bin.”

Hanne inanmıyormuş gibi ona şaşkınlıkla baktı. Sonra topuklarıyla atın karnına vurdu ve eğilerek onunla vahşi doğadan çıkan melez bir yaratık gibi tek vücut haline geldikten sonra yüzünü rüzgâra vererek atı dört nala koşturmaya başladı. Nina bu küçücük bir cömertlik diye düşündü.

Nina, kendi atını topuklarıyla dürtüklerken, *Aslında cömert filan davranıyor değilsin,* diye hatırlattı kendisine. *İyilik de etmiyorsun ona.* Hanne’yi kullanıyordu. O süreçte ona bir şekilde yardımcı olabilecekse, ona bir itirazı yoktu. Ama Nina’nın dağdaki kayıp kızlara, mezardaki o kadınlara karşı bir görevi vardı. *Adaleti aramak.*

Nina’nın elinden gelen şey Hanne’ye bir ip fırlatmaktı. İpi tutup tutmamak kıza kalmış bir şeydi.

Bir saat sonra, Nina ve Adrik manastırdaki ahırlara girdiler. Sadece bir gün oralarda değillerdi ama Nina’ya koca bir mevsim geçmiş gibi geliyordu. Zihni duygusal olarak ve yeni bilgilerle aşırı yüklenmiş gibiydi. Matthias. Trassel. Hanne. Fabrikada gö-

mülü olan kadınlar. Kolunun ön tarafında nabız gibi atan kesik izleri. Ona kurtlar saldırmıştı, Azizler aşkına... Sıcak bir banyoya, bir tabak waffle'a ve yaklaşık on iki saatlik bir uykuya ihtiyacı vardı.

Leoni onları görünce el salladı. Ahırın Nina ile Adrik'in geride bıraktığı birkaç sandığın arkasında, onu gelen geçenin meraklı gözlerinden sakladığı gölgeli bir köşesindeki alçak bir tabureye tünemişti. Küçük bir kamp ateşi yakmıştı ve etrafı oraya buraya atılmış çöplerle ve su numunelerini test ettiği küçük cam şişelerle kaplanmıştı.

"Daha erken gelirsiniz sanmıştım," dedi gülümseyerek.

Adrik atını ahırın bir bölümüne kapattı. "Nina bir serüven yaşamaya karar verdi de..." dedi.

"İyi bir serüven miydi bari?" diye sordu Leoni.

"Bilgi sağladığımız bir serüvendi," dedi Nina. "Ne zamandır bu işi yapıyorsun?"

"Tüm gece boyunca," diye itiraf etti Leoni. Hiç iyi görünmüyordu.

"Şehre inip bir şeyler yiyelim," dedi Nina. "Manastırdaki lapaalara bir öğün daha katlanacak gibi hissetmiyorum."

Leoni ayağa kalktı ve elini duvara dayadı. "Ben..." Gözleri geriye kaydı ve belirgin bir şekilde sendeledi.

"Leoni!" diye bağırarak Nina ve Adrik onun yanına koştu ve tam düşmeden önce onu yakalamayı başardılar. Yavaşça kamp ateşinin yanına yatırdılar. Terden sıırıslam olmuştu ve ateşler içinde yanıyordu.

Leoni kırışıtırarak gözlerini açtı. "Bunu hiç beklemiyordum," dedi ve cesaretle gülümsedi.

"Keyifliymiş gibi davranmak için vakit yok," dedi Adrik. "Nabızın deli gibi atıyor ve ateşler içinde yanıyorsun."

“Ama henüz ölmedim.”

“İşin parlak tarafına bakmayı kes de bu durumun ne zaman başladığını söyle bana.”

“Sanırım testin içine ettim,” dedi Leoni incecik bir sesle. “Numunelerden kirletici maddeleri temizleyip ayırıyordum. Bunların bir kısmını emmiş olabilirim. Söylemiştim size, zehirli maddelerle uğraşmak kolay bir iş değildir.”

“Seni yatakhaneye götüreyim,” dedi Nina, “temiz su bulabilirim...”

“Hayır, Kuyu Rahibelerinin bir şeyden şüphelenmelerini istemem.”

“Ona burada da bakabiliriz,” dedi Adrik. “Kızağın arkasına yerleştirelim onu. Ben de ateş yakayım ve çay için temiz su kaynatayım.”

“Malzeme çantamda kömür tentürü olacak,” dedi Leoni. “Birkaç damla damlatın. Toksinleri emecektir.”

Nina, Leoni için ana avlunun görünmeyen bir köşesinde battaniyelerden bir yatak hazırladı ve onu orada rahat ettirmeye çalıştı.

“Bir şey daha var,” dedi Leoni yattığı yerden.

Nina teninin aldığı gri rengi ve gözlerini sürekli kırpıştırmasını hiç sevmemişti. “Şimdi sadece istirahat et. O söyleyeceğin şey bekleyebilir.”

“Başrahibe beri görmeye geldi.”

“Ne oldu?” dedi Adrik, bir tas buharı tüten çayla onun yanında diz çökerek. “Şundan bir yudum almaya çalış. Rahibe adaylarından biri ormanda bizi gördüğünden filan mı bahsetmiş.”

“Hayır ama bir tanesi ölmüş.”

Nina buz gibi oldu. “Atından düşen kız mı?”

“Yaralarının o kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim,” dedi Adrik.

“Ciddi bir yarası yoktu,” dedi Leoni, çayını ağır ağır yudumlarken. “Sanırım nehirle ilgili bir durum bu. Bir süre suyun içinde kaldı ya... Açık yarası da vardı.”

“Azizler aşkına,” dedi Adrik. “O lanet olası fabrikada ne dümenler çeviriyor bunlar?”

“Bilmiyorum ama...” Nina bir an tereddüt etti, sonra güçlkle devam etti. “O dağın her bir yanında mezarlar var. Su deposunun orada, fabrikanın tüm bahçelerinde... Onların her tarafta olduğunu hissediyordum.”

“Ne?” dedi Adrik. “Neden bize söylemedin? Nereden biliyorsun?”

Leoni’nin gözleri kapandı. Çılgın gibi atan nabızı da biraz durulmuş gibiydi. Bu da iyiye işaretti.

“Biraz daha temiz su var mı?” diye sordu Nina. “Ateşini düşürmemiz gerek. Bu arada Leoni’nin malzeme çantasında karbolik asit var mı, bir bakar mısınız?”

“Neden?” dedi Adrik kendi çantasından dezenfektanı çıkarırken. “Yarası mı var?”

“Onun değil de benim var. Dün gece beni bir kurt ısırıldı.”

“Tabii tabii.”

Nina omuzlarını silkerek paltosunu çıkarttı. Giysisinin kanla kaplı, paramparça olmuş kolu ortaya çıktı.

“Dur bir dakika,” dedi Adrik. “Sen ciddi misin?” Leoni’nin yanına çöktü ve parmaklarıyla şakaklarını ovuşturmaya başladı. “Bir askerimiz zehirlendi, diğerine de kurtlar saldırdı. Görevimiz tereyağından kıl çeker gibi sorunsuz devam ediyor!”

Nina kızaktan biraz kumaş keserek onu ikiye böldü. Bir yarıyı Leoni’ye kompres yapmak, diğerini de kolundaki yarayı temizlemek için kullandı.

“Yani seni kurdun saldırısından Hanne isimli o kız mı kurtardı?” diye sordu Adrik.

“Onun gibi bir şey,” dedi Nina. Trassel’den bahsetmek için kendisini hazır hissetmiyordu. İhtiyacı olan son şey Adrik’in kuşkuculuğuydu. “Sanırım kurdun ısırığında *parem* vardı.”

“Ne?”

Nina, Leoni’ye bir bakış attı. Göz kapakları yine kırışmaya başlamıştı. “Emin değilim ama o kurtların davranışı normal değil-di. Onlarda *parem* varmış gibi geldi bana.”

“O zaman durumun...”

Nina başını iki yana salladı. “Şimdilik bir şeyim yok.” Bu tam olarak doğru sayılmazdı. *Parem* sözcüğünün geçmesi bile o hayvani açlığı hissetmesine neden oluyordu ama ihtiyacının şiddeti beklediğinden daha hafif gibiydi.

“Azizler aşkına,” dedi Adrik öne doğru eğilerek. “Eğer bu suyun içindeyse ve Leoni’ye de bulaşmışsa...”

“Leoni *paremin* bulaştığı bir Grisha gibi davranmıyor. Öyle olsaydı duvarları tırmıklar, bir doz daha alabilmek için çırpınır dururdu.” Nina bütün bunları çok iyi biliyordu. “Ama bazı semptomlar da bulaşmış olabileceğini gösteriyor. Yeterli miktarda *parem* Grisha güçleri olmayan o rahibe adayı kız gibi birini rahatlıkla öldürebilir.”

“*Parem* değildi,” diye mırıldandı Leoni. “Sanmıyorum.”

“Uyuduğunu sanmıştım.”

“Uyuyorum,” dedi Leoni. “Suda çürütücü bir şey var.”

“Biraz daha çay içebilecek misin?” diye sordu Adrik.

Leoni olur der gibi başını salladı ve dirseklerini biraz kaldırmayı başardı. “Bunu tam olarak izole etmeyi başaramadım. O mezarları bulduğunda neden bize haber vermedin. Nina?”

“Yeniden uyumak istemediğinden emin misin?” diye sordu Nina ve içini çekti. Katlı bir şekilde elinde tuttuğu kompres baktı. “Neden söylemediğimi bilmiyorum. Sanırım... onlar beni doğu yöndeki girişe doğru yönlendiriyordu.”

“Kimler?”

Nina boğazını temizledi ve Leoni’nin alnına nazik bir şekilde kompres yapmaya devam etti. “Ölülerin... konuştuğunu duydum. Elling’de tüm yol boyunca duydum onları.”

“Pekâlâ,” dedi Leoni temkinli bir sesle. “Tam olarak ne diyorlardı?”

“Bizden yardım bekliyorlar. *Benim* yardım etmemi istiyorlar.”

“Ölüler,” diye tekrarladı Adrik, “bizden yardım istiyorlar, öyle mi?”

“Delirdiğimi sanabilirsiniz ama o fabrikanın içine girmemiz gerek. Sanırım o konuda bize yardım edecek birini tanıyorum.”

Nina gece olmadan Leoni’yi yeniden yatakhaneye götürüp yatağa yatırdı. Ateşi epeyce düşmüştü ve kendisini daha iyi hissediyordu. Bu da suyun içindeki şeyin, her ne idiye, *parem* olmadığını gösteriyordu. O zaman, kurtlar neden öyle davranıyorlardı ve ısırtıklarındaki madde neydi? Rahibe adayını ne öldürmüştü?

Mutfaktaki artık yiyeceklerden bir tabak yapıp ormana götürdü ve Trassel’in onu tekrar bulacağı gibi aptalca bir hisse kapılarak bunu bir ağacın dibine koydu. Yiyecekler büyük bir olasılıkla nankör bir kemirgen tarafından gövdeye indirilecekti.

Nina ormanın bir ucunda durup başını kaldırdı ve ışıkları pusun içinde altın gibi parıldayan fabrika binasına baktı. Sağ kanattaki odaların pencereleri karanlıktı. Djel’in dışbudak ağaçlarının su deposundaki duvarlara nakşedilmiş olan iç içe geçmiş köklerini düşündü.

Bu yerde zehir var. Bu zehrin acı tadını dilinin üzerindeymiş gibi hissediyordu adeta. Bu zehrin etkisi nerelelere kadar uzanıyor acaba?

Nina ertesi gün kapının altında Başrahibe'nin ofisinden gelen davet mektubunu görünce sevindi. Sabah dualarından sonra Nina onunla ve Hanne'yle buluşacak ve orada dil derslerinin mümkün olup olmayacağı konusunda konuşulacaktı. Demek ki Hanne, amacı onları kontrol etmek olsa da, Grisha güçleriyle ilgili olarak daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordu.

Tabii ki Adrik, Nina'nın planlarını temkinle karşılıyordu.

“Vaktimizi burada ve komşu şehirlerde bilgi toplamak için harcasak daha iyi olur,” diye şikâyet etti. “Fjerda bir şey için hazırlanıyor. Doğru bilgiye erişebilirsek, güçlerimiz bir vagonu ya da bir teslimatı pusuya düşürebilir ya da burayı tümüyle kapatabiliriz ama Fjerdalılar bizim yaptıklarımızı sezecek oldukları takdirde bunu yapamayız. Kişinin gizli kimliğini ele vermesinin ne kadar kolay olduğunu bilemezsin Nina. Bu tehlikeli bir oyun.”

Nina haykırmak istiyordu. Gezgin Ada'da Zoya Nazyalensky için casusluk yapmıştı. Sonra da bir senesini tek başına Kaz Brekker hesabına işler yapmak için Ketterdam'da geçirmişti. Buz Mahkemesi'ne Hayvanat Bahçesi'nden bir kız kisvesi altında sızmıştı. Bu şimdiki oyuna yabancı olabiliirdi ama pek çok kez son derece riskli ve sonuçları ağır olabilecek işlere girişmişti.

“Bunu başarabilirim Adrik,” dedi elinden geldiğince sakın bir ses tonuyla. “Elimizdeki en değerli şeyin o kız olduğunu biliyordun. O fabrikada ne olduğunu öğrenebiliriz. Bunu bizim için başkasının yapmasına gerek yok.”

“Bu kız hakkında tam olarak ne biliyoruz ki?”

“O bir Grisha ve çok mutsuz. Bizim burada olma nedenimiz tam da onun gibileri kurtarmak değil mi?”

“Bana söylediklerinden anladığım kadarıyla onun kurtarılmasını beklediği filan yok.”

“Belki onun fikrini değiştirebilirim. Ve bu arada da manastırın geri kalan kısmına girmem de mümkün olur.”

Nina ile Leoni’ye mutfakın bitişiğinde kalan, binanın geri kalanından ve yatakhanelerden oldukça uzak olan bir oda verilmişti. “Yerli halk içinde bir tek Kuyu Rahibelerinin fabrikaya girme izni var. Bizim de girebilmemiz için bir yol bulacağımın eminim.”

“Benim bilgim olmadan öyle bir şey yapacak değilsin,” dedi Adrik. “Zaten her şeyden önce Başrahibe’yi aşman gerekecek.”

Nina, Adrik ve Leoni’yi ahırlarda bırakarak düğüm düğüm dişbudak ağacı kökleriyle kaplı ağır kapıdan geçerek avludan şapel gitti. İçeri girdiğinde ahşap duvarların tatlı ve özlü kokusu her yanını sardı. Bir an durup gözleri loşluğa alışana kadar bekledi. Hava soğuk ve durgundu ve oturma sıraları haç şeklindeki şapelin yan kollarının üstlerinde yer alan pencerelerden giren hafif ışıqla ve fanuslu lambaların ışığıyla aydınlanıyordu. Bir sunak ya da Azizleri gösteren resimler yoktu. Onların yerine şapelin apsisi boyunca ve kökleri oturma sıralarının ilkinde uzanan devasa bir ağaç vardı. Bu Djel’in Kuyu tarafından beslenen dişbudak ağacıydı.

Kimin dualarını duyuyorsun? Nina bunu merak ediyordu. Duydukların askerlerin söyledikleri mi? Yoksa Jarl Brum’un hücrelerinde yatan Fjerdalı Grishaların dedikleri mi? Beynindeki fısıltılar inilder gibiydi. Pişmanlık iniltileri miydi bunlar? Yoksa özlem iniltileri mi? Bunu bilemiyordu. Eteklerini düzeltti ve sıra-

ların arasındaki koridordan geçerek hızla Başrahibe'nin ofisinin yolunu tuttu.

Nina içeri girince, "Enke Jandersdat," dedi yaşlı kadın ona. *Dul* olarak hitap etmişti. "Hanne bana ona Zemeni dersleri vermek istediğinizi söyledi. Umarım manastırın öğretmenlere ücret ödeyemediğini biliyorsunuzdur."

Hanne hiç sesini çıkarmadı. Beyaz bluz üzerine açık mavi renkli askısız bir elbise giymişti ve gözlerini hiç de kullanışlıymış gibi durmayan keçeden yapılmış terliklerine dikmişti. Kırmızıya çalan kahverengi saçları tertipli bir şekilde örülmüş ve sıkı bir topuz halinde başının tepesinde toplanmıştı. Bu üniforma ona hiç yakışmamıştı. Nina'nın içinden Hanne'nin örgülerini açmak ve o muhteşem saçlarını özgür bırakmak geçti.

"Elbette," dedi. "Herhangi bir ücret talep edecek değilim. Tek dileğim konukseverliğinizden bir müddet daha faydalanmak. Eğer bir de bakır bir tencereniz varsa, yanımda çalışan kişiler onu sizden ödünç alabilirler." Leoni artık neyle uğraştığını iyi bildiği için deneylerini de güvenli bir şekilde devam ettirebilecekti ama bakır araç gereçlerin çok faydası olabilirdi.

"Bu yaptığınız çok cömertçe bir teklif," dedi Başrahibe. Dudakları kuşkulu bir şekilde ince bir çizgi halinde birleşmişti.

"Yakaladınız beni," dedi Nina ve Hanne'nin gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü. Azizler aşkına, eğer bu kız bu sefil ülkede yaşamaya devam etmekte kararlı idiyse, aldatma sanatında biraz eğitim alması gerekecekti. Belki Ketterdam'da staj yapabilirdi. Nina'nın herhangi bir şeyde yakalandığı filan yoktu ama Başrahibe onun bir dolap çevirme peşinde olduğu gibi bir hisse kapıldığını anlamıştı ve o yüzden de onun üstüne üstüne gidiyordu. "Doğrusunu isterseniz, bir rehber olarak işime daha fazla devam edemeyeceğim. Yolculuk etmek giderek daha zor geliyor, o yüz-

den de bir noktada hayatımı kazanmak için sürekli bir işe girmek sorunda kalacağım.”

“Biz manastırın dışındaki kişilere ücret karşılığında iş vermiyoruz...”

“Ah, hayır, elbette ki vermiyorsunuz. Bunu anlıyorum ama Gâfvalle’deki Başrahibe’nin referansı, çocukları için öğretmen arayan diğer Fjerdalıları için çok büyük bir anlam taşıyacaktır.”

Başrahibe çenesini kaldırarak kendisine çeki düzen verdi. Komplimanın karşısında savunmasız kalıyordu. “Bunun nasıl bir lütuf olabileceğini görebiliyorum,” dedi. “Bakalım bizim Hanne’imize ne kadar faydalı olabileceksiniz. Yeni bir dil öğrenmek için biraz geç kaldı ama olsun. Yine de dürüst olmak gerekirse, ormandaki çamurların içinde haşarılık etmesini gerektirmeyen bir şeye ilgi duyduğunu görmek bile içimi rahatlatıyor.”

Başrahibe onları boş bir sınıfa götürdü ve öğle yemeği paydosuna kadar orada çalışabileceklerini söyledi. “Bu arada diğer işlerini de aksatmayacağını umuyorum, Hanne,” dedi. “Bu kurumun başına bir yük olursan, bundan baban da hiç hoşlanmaz.”

“Evet, Başrahibe,” dedi Hanne uslu bir kız gibi. Ama yaşlı kadının sınıftan çıkar çıkmaz kapıya kasvetli bir bakış attı ve sıralardan birine çöktü.

“Ders almana razı oldu ya,” dedi Nina. “Daha kötüsü olabiliirdi.”

“Benim başarısız bir ezik olduğumu düşünüyor. On dokuz yaşımdayım, bekârım ve Djel’e gerçek anlamda layık olabilmek gibi bir ümidim yok.”

“Tüm Bakireler Djel’e layık olabiliyorlar mı?” diye sordu Nina, eline bir tebeşir parçası alarak duvarın hemen hemen tamamını kaplayan düz tahtanın üzerine Zemeni fiillerinden birinin çekimini yazarken.

“Bilmiyorum. Bazıları öyle olduklarını, hayal şeklinde gör-
rüntüler gördüklerini söylüyorlar. Ama ben Djel’in benim gibi
kızlarla ilgilendiğinden emin değilim. Sen rehberlik işinden vaz
geçmeyi gerçekten mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi Nina, tebeşirle harfleri düzgün yazmaya çalışır-
ken. “Henüz tek bir yerde çalışmaya hazır değilim.” Bu sözler
ağzından çıktığı anda, gerçeği söylediğini fark etti. Ravka’dayken
huzursuzdu ve şimdi de yerleşmek istediği herhangi bir yerde de
huzursuz olabileceğini düşünüyordu.

Nina cebinden bir tomar kâğıt çıkardı. “Bunlarda temel Ze-
meni dersleri yazılı. Bunları deftere geçir ki, gerçekten de ders
yapıyormuşuz gibi görünsün.”

“Yani gerçekten Zemeni öğrenmek zorunda mı kalacağım?”

“Eh, birazcık... Çok başarılı olman gerekmez.” Tahtayı işa-
ret etti. “Bu fiille başlayacağız: *bes adawa*.” Ellerini kaldırdı ve
ayaklarını yine sıkıca bastırdı. Bu her Grisha’nın ilk öğrendiği
hareketti. “Dövüşmek.”

Ders iki saat sürdü. Nina dersi daha önce kendi eğitiminin Kü-
çük Saray’da başladığı şekilde başlattı. Yani, Hanne’ye Cellatlık
gücünü kendisi üzerinde uygulamayı öğreterek.

“Bunu daha önce hiç denedin mi?” diye sordu Nina.

“Hayır... Emin değilim. Bazen uykum kaçınca, kalp atışları-
mın yavaşladığını düşünüyorum...”

Nina yüzünü ekşitti. “Kendini komaya sokmadığın için şans-
lısın.” Sonra temel nefes alma tekniklerinden ve temel dövüş po-
zisyonlarından bahsetti. Hanne’ye kendi kalbinin atışlarını yavaş-
latmayı ve daha sonra da hızlandırmayı gösterdi. Grisha kuramı

ve büyüteçlerin nasıl çalıştığı konularına sadece değindi ve *jurula paremle* ilgili herhangi bir şey söylemekten kaçındı.

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Hanne. Yüzü gücünü kullanmaktan alev alev yanıyordu ve örgüleri bozulan saçları şakaklarında kıvrımlar oluşturmuştu. “Hepsini kız kardeşinin öğretmeninden mi öğrendin?”

Nina tahtayı silmek ve yüzündeki ifadeyi göstermemek için arkasını döndü. Biraz fazla ileri gitmiş olabilirdi. *Kişinin gıli kimliğini ele vermesinin ne kadar kolay olduğunu bilemezsin. Nina.* Adrik’in ona, *Sana ne demiştin?* dediğini duyar gibi oldu.

“Evet,” dedi. “Bana öğretilenleri can kulağıyla dinledim. Ama sen de hiç fena değilsin, doğal bir yeteneğin var. Çok çabuk öğreniyorsun.” Hiç değilse bu dediği doğrudu. Hanne gücünü çok özel bir tarzda kolaylıkla kullanabiliyordu. Ama yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. “Neyin var?” diye sordu Nina.

“Şu sözcük. *Doğal.*” Hanne parmağını bir diğer Zemeni fiilinin çekimini yazdığı sayfalardan birinin üzerinde gezdirdi. Yazısı berbattı. “Küçükken babam beni her yere götürürdü. Ata binmeye. Avlanmaya. Bu sıra dışı bir şeydi ama hep bir oğlu olsun istemişti ve beni götürmenin kimseye bir zarar vermeyeceğini düşünüyordu. Ben de bayılıyordum bunlara. Dövmüşmek, ata binmek, özgürce koşmak... Ama büyüyünce ve mahkemede boy gösterme vakti gelince... bunlardan vazgeçemedim.”

Neden vazgeçmek zorunda olarsın ki? diye düşündü Nina. Kendisi atlara bayılmıyordu ve birileri onun peşinden gelmedikçe at koşturmaya meraklı değildi ama en azından bunları yapmasına kimse karışmıyordu.

Hanne omuzlarını kamburlaştırarak kollarını kavuşturdu ve sanki kendi içine kapanmak istiyormuş gibisinden bir pozisyon

aldı. “Bana doğal olmadığımı söylüyorlardı. Bir kadının vücudu yumuşak olurmuş ama benimki sertmiş. Bir hanımefendi minik adımlar atarak yürürmüş ama ben uzun adımlar atıyordum. Herkesin alay konusuydum.” Hanne gökyüzüne baktı. “Babam beni yozlaştırdığı için kendisini sorumlu tuttu. Ne şarkı söyleyebiliyordum ne de resim yapabiliyordum ama bir geyiği temizleyebiliyordum ve yaya ip gerebiliyordum. Sığınak yeri inşa edebiliyordum. Tek istediğim ormanlara kaçmak ve yıldızların altında uyumaktı.”

“Bu... bu gerçekten de kulağa berbat geliyor,” diye itiraf etti Nina. “Ama sana bunların neden çekici geldiğini anlayabiliyorum.”

“Değişmek için *çabaladım*. Gerçekten de...” diyerek omuzlarını silketti Hanne. “Ama başaramadım. Bir kez daha başaramadığım takdirde...”

Bakışları umutsuzdu. Nina onun kendisi için nasıl kasvetli bir gelecek gördüğünü merak etti. “Yine başaramazsan ne olur?”

“Bu okulun beni insan içine çıkacak hale getirmesi gerekiyordu. Evlenmek için iyi bir malzeme olmalıydım. Eğer beni Başrahibe de düzeltemezse, eve dönmeme ve mahkemeye çıkmama asla izin vermezler. Bunların aslında iki sene önce olması gerekirdi.”

“Geri dönememek çok mu kötü bir şey olurdu?”

“Annemi ve babamı bir daha görememek mi? Sürgünde yaşar gibi yaşamak mı?”

“Seçenekler bunlar mı?”

“Uyum sağlamak için bir yol bulmalıyım, yoksa yeminimi edip hayatımın geri kalanını burada, Kuyu Kadınları’yla birlikte Djel’in hizmetinde geçirmem gerek.” Sert sert baktı. Keşke bir Cellat olacağıma bir Ateşin Hâkimi olsaydım.”

“Saçmalama,” dedi Nina hiç düşünmeden. Gururu kabarmıştı.

“Kim bir Colporalki olmak yerine bir Etherealki olmak ister ki?”
Herkes biliyor ki biz en iyisiyiz. “Yani... bir kişi neden Ateşin
Hâkimi olmak ister ki?”

Hanne’nin parlak gözlerinden ona meydan okuyan şimşekler
çıktı. “Böylece Buz Mahkemesi’ni eritebilir ve bütün o pisliği ol-
duğu gibi denize dökerdim.”

Bunlar tehlikeli sözcüklerdi. Nina’nın da bunları duyunca
hayretler içinde kalmış gibi yapması gerekirdi belki de ama onun
yerine sırttmakla yetindi. “Dünyadaki en büyük kirli su birikintisi
olurdu.”

“Aynen öyle,” dedi Hanne. Dudaklarının kenarındaki o kötü
cül kıvrım yeniden belirdi ve gülümsedi.

Nina’nın içinden aniden Hanne’ye her şeyi anlatmak geçti. *A-
kadaşlarım ve ben Buz Mahkemesi’nin duvarında koca bir delik
açtık! Bir Fjerda tankı çaldık. Azizler aşkına, niyeti hava atmak
mıydı? Başını hayır dercesine iki yana salladı. İşte onun güvenini
kazanmanın tam vakti,* dedi kendisine. *Kullan bu fırsatı.*

Hanne’nin yanındaki sıraya oturdu ve, “Eğer bir yere gidebil-
me ve bir şey yapabilme şansın olsaydı, kendin için neyi seçer-
din?” diye sordu.

“Novyi Zem,” dedi Hanne hemen. “Bir iş bulur ve keskin ni-
şancı olarak kendi paramı kazanırdım.”

“O konuda o kadar mı iyisin?”

“Öyleyim,” dedi Hanne hiç tereddüt etmeden. “Atımla her ge-
zintiye çıktığımda bunu düşünüyorum. Ortadan yok olmak. Her-
kesi bir fırtınada kaybolduğuma ya da nehir sularına kapıldığıma
inandırmak.”

Bunlar aptalca fikirler. Ravka’ya gel. “Peki neden yapmıyor-
sun? Neden bırakıp gitmiyorsun?”

Hanne ona şoke olmuş gibi baktı. “Ebeveynlerime bunu yapamam. Onları bu şekilde utandıraramam.”

Nina neredeyse gözlerini devirecekti. *Şu Fjerdahlılar ve gururları*. “Elbette ki yapamazsın,” dedi hemen. Ama doğuştan bir savaşçı olan Hanne’yi atıyla açıklık alanda tüfek elinde, örgüleri uçuşurken koştururken düşünmekten de kendisini alamadı. Bu kızın içinde bir cevher vardı ve Nina seneler boyunca onda bir terslik olduğu söylendiği için donuklaşan parlaklığını da görebiliyordu. Bu kız kendisini gerçek Hanne, olması gerektiği gibi olan Hanne gibi gördüğünde avunabiliyordu ancak. *Sen buraya kendine yeni bir arkadaş bulmak için gelmedin, Zenik, diye azarladı kendisini. Bilgi toplamak için buradasın.*

“Peki, ya Başrahibe seni buradan atarsa?” diye sordu.

“Atmaz. Babam buraya cömert bağışlarda bulunuyor.”

“Ya seni erkek pantolonu giymiş bir şekilde orada burada azametle gezinirken yakalarsa?” diye üsteledi Nina.

“O zaman da *almaz*.”

“Arkadaşlarım ve ben daha az cömert olursak, belki de atar.”

Hanne geriye doğru yaslandı ve kendinden emin bir tavırla sırttı. *Şimdi ne diyeceksin bakalım*, diye düşündü Nina.

“Benim sözüme karşılık senin sözün. Sen Başrahibe’nin kapısını çalana kadar ben sırtımda hanım hanımcık elbisemle manastır duvarlarının ötesine çoktan geçmiş olurum.

İlginç. Nina sesine elinden geldiğinde küçümseyici bir ton vererek, “Elbette ki öyle yaparsın,” dedi.

Hanne duruşunu dikleştirdi ve parmağını sıranın üstüne bastırdı. “Burada hangi basamakların gıcırdadığını bile bilirim, aşçının batı mutfağının anahtarlarını hangi zulada sakladığını da... Ayrıca da şapelin çatısına kadar her bir yanda gizlediğim hanım hanımcık giysilerim var. O yüzden da yakalanmam mümkün değil.”

Nina barış yapmak istercesine ellerini kaldırdı. “Yine de dala tedbirli olsan iyi olur.”

“Buna Djel’in salonlarında bana Grisha becerilerini öğreten kız söylüyor!”

“Belki de benim senden daha az kaybedecek şeyim vardır.”

Hanne bir kaşını kaldırdı. “Belki de cüretkârlık söz konusu olduğunda benden daha iyi olduğunu düşünüyorsundur.”

Dene beni, diye düşündü Nina. Ama bunun yerine, “Derse geri dönelim. Bakalım benim kalbimin atışlarını hızlandırabilecek mi sin?” dedi.

Nina savaştan beri Kribirsk'te fazla vakit geçirmemişti. Bunun için bir nedeni yoktu ve orayla ilgili pek çok kötü anısı vardı. Karanlıklar Diyarı'nın Ravka'yı batı sahillerinden kopardığı günlerde Kribirsk, tüccarların ve cesur seyyahların yolculuk edebildiği ve dehşetlerini unutmak isteyen askerlerin kum teknelerine doldurulup Karanlıklar Diyarı'nın doğal olmayan karanlıklarına gönderilmeden önce son bir kez içki yuvarladıkları ya da âşıkları-
nın kollarında huzur buldukları son güvenli noktayı oluşturmuştu burası. O kişilerin pek çoğu geri dönememişti.

Eskiden Kribirsk bir limandı ama şimdi Kum Denizi olarak bilinen o karanlık bölge yok olmuştu ve Kribirsk artık kederli bir tarihten başka sunacak bir şeyi olmayan küçük bir şehir haline gelmişti.

Şehirlerin eski şaşaalı döneminin hapisane, kışlalar, Birinci Ordu'nun subaylarının bir zamanlar konuşlandığı ve Üçler Erki'nin Ravka'nın yeni Kralı'yla ilk kez tanıştığı bina gibi bazı kalıntıları hâlâ durmaktaydı. Ama artık atların ve askerlerin kamp yaptığı çadırlar artık yoktu. Tozların arasında hâlâ kullanılmamış

kurşunlara ve Karanlık Efendisi'nin bir zamanlar ilgi odağı olup sükse yaptığı kara pavyondan kalma ipik parçalarına rastlanabildiği söyleniyordu.

Karanlık Diyarı'nın karanlığı ve onun içinde yaşayan canavarlar da artık yoktu ama kumlar olduğu gibi duruyordu ve kaygan zemin araç trafiğini güçleştiriyordu. Ravka'dan geçen tüccarlar hâlâ kum kayıkları için kuru iskelelere gelip geçiş izni almak zorundaydılar ama şimdiki muhafızlar kargoları artık, bir zamanlar seyyahları dehşete düşüren et yiyen volcralardan değil çapulculardan ve hırsızlardan korumakla görevliydi. Canavarlar yok olmuştu ve geriye bir tek insanı ürperten bir boşlukla upuzun uzanan gri renkli kumlar kalmıştı. Karanlık Efendisi'nin gücünden kalan bu cansız arazide hiçbir şey yetişmiyordu. Kribirsk'teki işlerse her zaman olduğu gibiydi. Hanlar, kerhaneler ve sayıları azalmış olmakla birlikte teçhizat işleriyle uğraşanlar vardı. Sadece kilise değişmişti. Bu mavi kubbeli, beyaz badanalı bina bir zamanlar Sankt Vladimir'e adanmıştı, şimdiyse girişte buranın, Karanlık Diyarı'nın Sankta Alina'sına adanarak yeniden kutsallık kazandığını ilan edercesine parlayan altın renkli bir güneş vardı.

Zoya'nın Alina'yı bir rakipten öte bir varlık olarak düşünmesi uzun bur zaman almıştı. Yetim kızlara hediyeler vermiş ve onun Karanlık Efendisi'yle olan ilişkisini kıskanmıştı. O zamanlar gücün ne demek olduğunu ve onun karşılığında nasıl bir bedel ödemeleri gerektiğini bilmiyordu. Savaştan sonra Alina huzurlu ve gerçek kimliğini sakladığı bir hayat tarzı benimsemişti ama ölümünden sonra ismi ve onunla ilgili öyküler giderek büyümüştü. Zoya, Alina'nın ismini kiliselerde gördüğünde ve ismi dualarda geçtiğinde mutlu olduğunu fark edip şaşırmıştı. Ravka, Karanlık Efendisi, Apparat ve hatta Lantsov kralları gibi adamlara

fazlaca sevgi vermişti. Bu sevginin birazını da bu giyim kuşam zevki olmayan yetim kıza verebilirdi.

Kilisenin girişindeki sembol değişmişti ama dış duvarları aynı duruyordu. Bu duvarlar ölen kişilerin, Karanlıklar Efendisi'nin Kri-birsk'in kardeş şehri olan ve bir zamanlar Karanlıklar Diyarı'nın hemen hemen tam karşısında yer alan Novbkibirsk'te yaptığı kıyımın kurbanlarının isimleriyle kaplıydı. Güneş ve zaman, yazıların boyalarını silikleştirmişti ve kaybettiklerinin isimlerini yüreklerine yazmamış olanların okumasını imkânsız bir hale getirmişti.

Bir gün gelecek bu yazılar hepten okunmaz olacak, diye düşündü Zoya. *Ölülerinin arkasından matem tutanlar da gitmiş olacak. Ben de gitmiş olacağım. Onları daha sonra kim hatırlayacak?* Zoya güneybatı köşesine gidecek olduğu takdirde orada Liliyana Garin'in ve onun koğuşundakilerin isimlerini bulacağını biliyordu. Ama oraya gitmeyecek ve parmaklarını o kargacık burgacık yazıların üzerinde gezdirmeyecekti.

Onca zaman sonra bile kederi sona ermemişti. Karanlık bir kuyu gibiydi bu keder, bir zamanlar yankı yapan bu kuyuya, dibe kadar indiğinde acısının dineceğini sandığı bir taş atmıştı. Ama öyle olmamıştı, taş düşmeye devam ediyordu. Bu taşı ve kuyuyu günlerce, hatta haftalarca unuttuğu olmuştu. Ama sonra Liliyana'nın ismi aklına geliyor ya da gözleri yatak odasının duvarındaki iki yıldızlı bayrağı soğukta donmuş gibi duran küçük teknenin resmine takılıyordu. O zaman bir mektup yazmak için oturuyor ama mektup yazacak kimsesinin olmadığını hatırlıyor ve etrafını saran sessizlik, kuyunun ve düşmeye devam eden taşın sessizliğinden farksız oluyordu.

Hayır, kilisedeki o köşeyi dönmeyecek, parmaklarıyla o isimlere dokunmayacaktı. Hiç değilse bugün yapmayacaktı bunu.

Zoya topuklarıyla atının yanlarını dürtükledi ve atı şehre doğru geri çevirdi.

Zoya, Tamar ve Nikolai, ismi şüphe çekmeyecek bir şekilde Harabe olan bir yerde konakladılar. Karaya oturmuş bir gemi görünümünde olan bir binaydı burası. Zoya buranın askerlerle ve tüccarlarla kaynadığı iyi günleri hatırladı. Omuzları düşük duran ve çok kötü akordeon çalan biri yoldan geçen yolcuların aklını çelmek için sabahtan akşama kadar akordeon çalardı. En azından artık o çoktan gitmişti.

Tolya keşişle birlikte sokağın karşı tarafındaki bir yerde konaklamıştı. Birlikte olduklarında ikizler çok dikkat çekiyordu. Kral'ın güzergâhındaki bu durağın gizli kalması önemliydi. Altın renkli muhteşem atlı araba ve ona eşlik eden parlak giysili atlı uşaklar Keramzin'e gönderilmişti. Bunlar yetimhaneyi işleten ve kraliyet sırlarını tutacakları kesin olarak bilinen bir çift tarafından karşılanacaktı.

Zoya banyo suyunu soğuk ve sincap eti ile haşlanmış şalgamdan oluşan yemeğini tatsız tuzsuz buldu ama hiçbir şeyden şikâyet edemeyecek kadar yorgundu. Hemen uyudu ve rüyasında canavarlar gördü.

Sabah olunca Nikolai'ı kırmızı şişe içindeki uyandırıcıyla uyandırdı ve onun oturma odasında oturup o gün yapacakları işleri konuştular. Daha sonra kumların içine gömülmüş, yaşlı bir dikenli çalı bulmak için çıkabilirlerdi ama öncelik sürekli dikkat isteyen Ravka'daydı. Bu sabah da devlet işlerinin bekleyemeyeceği günlerden biriydi.

Zoya birkaç saatini yazışmalarını kontrol ederek geçirdi. Genya ve David'e *khergud* saldırısıyla ilgili temel bilgiler ve Os Alta göklerinde devriyelerin iki misline çıkarılması talimatını içeren şifreli, resmi bir yazı gönderdi. Başkent saldırıya açık bir durumdaydı ve bir *khergud* saldırısında Grisha okulunun ne hale gelece-

ğini düşünmekten nefret ediyordu. Küçük Saray'a yapılacak bir saldırı da açık bir savaş eylemi olarak görülecekti ve o yüzden de Shuların buna cesaret edemeyeceklerini düşünüyordu. Yine de risk almak istemiyordu.

Zoya benzer resmi yazıları Ravka'da konuşlanmış olan tüm Grishalara da gönderdi. Bunlarda Grishaların gece gündüz demeden temkinli olmaları talimatını veriyor ve Birinci Ordu irtibatlarının kulelere ve yüksek gözetleme yerlerine ilave asker göndermelerini talep ediyordu. Karakollardaki Grishaların bu talepleri doğrudan yapmaları daha elverişli bir çare olabilirdi ama protokole uymak gerekiyordu. Zoya'nın bir yanı buna itiraz ediyordu ama bu tür hareketler ilgili halkın itibarını koruma amaçlıydı. Grishalar kırılğan olmak istemiyorlardı ve Birinci Ordu da kendi otoritesinin sürmesini istiyordu.

Nikolai kahvaltısını yapar yapmaz birlikte çalışmaya başladılar. Genellikle sessizlerdi ve birbirlerine sadece arada bir danışıyorlardı.

"Tamar'ın kaynaklarından biri, Shu kraliyet muhafızlarından birinin bizim tarafımıza geçmek istediğine dair birtakım söylentiler olduğunu iddia ediyor," dedi Zoya, Tamar'ın ona bıraktığı dosyayı karıştırırken.

"Tavgharadların bir üyesi mi? Bu esaslı bir darbe olur."

Zoya evet der gibi başını salladı. "Vereceğin parti irtibat kurmak için önemli bir fırsat yaratacak."

"Sonbahar Saçmalığı Festivalimin parlak bir fikir olduğunu mu söylüyorsun yoksa?"

"Öyle bir şey söylediğim yok. Ama senin Shu Prensesi'yle flört etmen, Tolya ile Tamar'ın da kraliyet muhafızlarıyla etkileşime geçmeleri için bol bol vakit olacak."

“Bu tür bir bilgi elde edebilmek için *khatuur* denen çalgıyı dinleme yönünde bir heves geliştirebilirim.”

“Ama ya çalgının on sekiz değil de on iki teli olursa?”

“O zaman onu hor gördüğümü gizlemeye gayret ederim.”

Zoya dosyayı bir kenara koydu ve, “Karakollar için Pensky’nin Arkesk’e daha fazla asker göndermesini ister misin?” Pensky, Zoya’nın en fazla irtibatla olduğu Birinci Ordu generallerinden biriydi. “Onların *khergud* saldırısına özellikle açık olduklarını düşünüyorum.”

“Ona neden sen kendin yazmıyorsun?”

“Çünkü geçen ay ondan iki kez asker talebinde bulundum, o yüzden de bu kez talebin senden gelmesi iyi olur.”

Dişlerinin arasına bir kalem sıkıştırmış olan Nikolai homurdandı, sonra kalemi çekip çıkardı ve “Pensky’ye ben yazayım.” dedi. “Ama bu bizim, Grishaları Halmherd yakınlarında yeniden görevlendireceğimiz anlamına gelmez. Ve senden bir peçete talebinde bulunabilir miyim? Kaelish Büyükelçisi’ne yazdığım notun üzerine baştan aşağı çay döktüm.”

Zoya’nın sehpanın üzerinden fırlattığı iki peçete kanat çırparak Nikolai’in dirseğinin yanındaki yığının yanına düştü. Bu sabahki sessizlik ve rutin işlere rahatlıkla dönebildikleri için minnet duyuyordu.

Böyle yan yana çalıştıkları zamanlarda aralarında öyle huzurlu bir uyum oluyordu ki, Zoya’nın zihni ona hainlik etmeye başlıyordu. Nikolai’in yazışmaların üzerine eğdiği altın renkli darma-dağın saçlarına ya da bir kâğıt tomarını yırtan uzun parmaklarına bakıp, onun nihayet evlendiğinde, bir başkasına ait olduğunda ve bu huzur dolu anları kaybettiklerinde neler olacağını düşünüyordu.

Yine onun generali olarak kalırdı şüphesiz ama her şey çok çok farklı olurdu o zaman. Takılacağı, destek alacağı ve saçma sapan

şeyler hakkında tartışacağı başka biri olacaktı yanında. Zoya daha genç ve acımasızken, gücünü denemekten ve erkekleri kendisine âşık etmekten hoşlanırdı. Zoya arzu etmezdi, arzu edilirdi. Böyle olmasından hoşlanırdı o. Nikolai'ın onu arzu etmesini sağlayabileceğinden emin olmamak gururunu incitiyordu. İçinden bir şeyin bunu denemeyi, onun güzelliğine görüldüğü kadar duyarsız olup olmadığını anlamayı ve onun gibi ümit dolu, hayatı hafife alan ve iyimser mizaçlı birinin Zoya gibi birini sevip sevmeyeceğini bilmeyi istemek daha da sinir ediyordu onu.

Ama zihni ona bu acımasız oyunları oynadığı zamanlarda bile Zoya fazla ileriye gitmek istemiyordu. Birinci Ordu'yla ilgileniş tarzı ve tüm Ravka'daki Grisha sorunlarını kontrol altında tutmaktaki başarısı da bunu gösteriyordu. Ayrıca Nikolai'ın gözünde başarılı bir komutan değil de, başka bir kişi olsaydı dahi, Ravka bir Grisha'yı kraliçe olarak asla kabul etmezdi. Alina farklıydı, insanların değer verdiği bir Azize, gelecek için ümit veren bir semboldü. Ama sıradan Ravkalılar için Zoya fırtınalara hükmeden kuzgun saçlı bir cadıydı ve altın oğullarını şimşekten, gök gü-rültüsünden ve sıradan bir kandan doğan bir kıza asla vermezlerdi. *Ben de zaten farklı olmasını istemezdim.* Kraliyet tacı önemli bir şeydi ve duygusal olmak da ancak melodramlara yakışırdı. Zoya korkunun gücünü öğreneli çok olmuştu.

Birinin kapıya sertçe vurması Zoya'yı hayallerinden uyan-dırdı. Üniformaları kaba saba ve sıradan paltoların altında gizlenmiş olan Tamar ve Tolya'yı koridorda buldu. Heyecanlı yüzü bir eşarpla örtülü olan Yuri'yi ortalarına almışlardı. Karanlıklar Diyarı'na kılık değiştirerek gideceklerdi. O yüzden yüksek yakalı paltolar ve köylülerin giydiği türden kaba pelerinler giymişlerdi.

“Neden hiç zenginler gibi giyinemiyoruz?” diye şikâyet etti

Zoya, Tamar'ın ona getirdiği iğrenç pelerini alıp *keftas*ının üzerinden iliklerken.

“Bir ipek tüccarı ve muhteşem mankeni gibi mi?” diye sordu Nikolai.

“Evet. Hatta tüccar rolünü ben bile oynayabilirim. Sen de benim yakışıklı esin perim olursun.”

“Zoya, şu anda benim için ‘yakışıklı’ mı dedin?”

“Rol gereği dedim, Ekselansları.”

Nikolai çok üzülmüş gibi yapıp elini kalbinin üstüne koydu. “İlk yolculukta acele etmeyeceğiz. Tam olarak nereye gittiğimizi biliyor muyuz? Karanlıklar Diyarı’nda bize yol gösterecek fazla bir referans noktası yok.”

“Yıldızsız Aziz’in müritleri orada bekliyor olacaklar,” dedi keşiş adeta dans eder gibi. “Onun nerede şehit düştüğünü biliyorlar. Hatırlıyorlar.”

“Öyle mi?” diye sordu Zoya sert bir sesle. “Onların hiçbirinin orada olduğunu hatırlamıyorum. Orada olsalardı sadece sizin değerli Karanlıklar Efendinizin değil, ölenlerin hepsinin ismini hatırlarlardı.”

“Az önce kuru iskelelerin olduğu yerdeydim,” dedi Tamar hızlı hızlı. “Yaklaşık on mil batıda yeni bir karargâh olduğundan bahsediliyor.”

“Size demiştim,” dedi Yuri.

Nikolai, Zoya’nın o anda keşişin tüm kemiklerini kırmak istediğini fark etmiş olmalıydı ki, ikisinin arasına girdi ve, “İşte biz de oradan başlayacağız,” dedi. “Yuri sen bizimle kalacak ve hacılarla etkileşimde bulunmayacaksın.”

“Ama...”

“Senin tanınmanı istemiyorum. Hiçbirimizin tanınmasını istemiyorum. Burada neyin söz konusu olduğunu aklınızdan çı-

karmayın.” Bir elini Yuri’nin omzuna koydu ve pervasız bir ses tonuyla, “Burada söz konusu olan şey bir milletin ruhudur,” dedi.

Zoya, *Kusmam gerekirse, neyse ki üstümde iğrenç bir pelerin var*, diye düşündü.

Kuru iskelelerin olduğu yerde onlar için bir kum teknesi hazırlanmıştı. Bunlar, taşınacak yükün ağırlığına dayanacak şekilde yapılmış, kumların üzerinde kızak rayları üzerinde hareket edebilen, geniş ve basık araçlardı. Bu eski araçlar sessiz hareket edecek şekilde tasarlanmıştı –çünkü en küçük bir ses bile volcraların dikkatini çekebiliyordu– ve kolayca bozuldukları için ucuz malzemeden imal ediliyorlardı. Kum teknelerini, yelkenleri olan platformlara benzetmek mümkündü.

Mavi *keftaları* içinde heyecanlı ve gülünç bir şekilde genç duran iki acemi Rüzgârın Hâkimi direğin yanında hazır bekliyorlardı. Bu araçları kullanmak, mezun olmayı bekleyen öğrencilere verilen kolay görevlerden biriydi. Bu arada savaştan uzak bir yerde dil bilgilerini geliştirirler ve emir almanın ne demek olduğunu öğrenirlerdi. Tolya teknenin pruva kısmında duruyordu. Nikolai aralarına alan Zoya ve Yuri de kış tarafındaydı. Tamar, yobaz arkadaşlarıyla temasa geçmesini önlemek için keşişin diğer yanına geçmiş gözcülük yapıyordu.

Zoya soğukkanlılığını koruyarak Rüzgârın Hâkimlerinin kollarını kaldırıp yelkenleri dolduracak hava akımlarını davet etmesini dikkatle izledi. Daha önce İkinci Ordu’dayken buradan ilk kez geçtiği günü hatırlıyordu. Her yanı zifiri karanlıktı, av peşinde olan volcraların her an çılglık atarak ve kanatlarını çırparak saldırımlarını beklerken nefesini tutmuştu.

Kum teknesi kumun üzerinde öne doğru atılınca, “Sola yatıyorlar,” diye fısıldadı Nikolai’a.

“Ellerinden geleni yapıyorlar, Zoya.”

Ellerinden geleni yapmaları onların hayatta kalmasını garantilemez, diye bağırarak istedi Zoya. “Ben arkadaşlarımla bu kumların üzerinde ölmelerini defalarca izledim. Bu genç sersemlerin hiç olmazsa yarı boş bir kum teknesini doğru dürüst işletmeyi öğrenmiş olması gerekirdi.”

Azizler aşkına, burada olmaktan nefret ediyordu. Karanlık Karanlık Diyarı’nın yok olmasından beri neredeyse üç yıl geçmişti ama sınırlarında, o iyi askerlerin öldüğü savaş alanlarında hâlâ tuhal bir sessizlik vardı. Karanlık Karanlık Efendisi’nin Karanlık Karanlık Diyarı’na girerken kullandığı camdan kum teknelerinin talan edildiği ve parçalandığı çok olmuştu ama diğer araçların kalıntıları Karanlık Karanlık Diyarı üzerinde miller boyunca uzanıyordu. Bazı insanlar kırık direkleri ve parçalanmış tekne gövdelerini ölüleri için türbe yapmak için kullanmışlardı. Ama diğerleri orada kereste, branda bezi gibi elden çıkmış teknelerin yüklerinden geri kalan ne varsa buldukları her şeyi alıp götürmüşlerdi.

Gri kumların üzerinde içlere doğru giderlerken Zoya, Kum Denizi’nin uçlarındaki bu saygılı sessizliğin bir hayal ürünü olup olmadığını düşündü. Belki de geçmişte yaşadıkları onun görüşünü bulanıklaştırıyordu. Çünkü batıya doğru gittikçe, Karanlık Karanlık Diyarı sanki canlanıyordu. Baktığı her yerde Azize Alina’ya adanmış sunaklar görüyordu. Kumların arasında suçiçeği yaralarını andıran yıkık dökük ticari faaliyetler göze çarpıyordu. Burada hanlar, restoranlar, şapeller vardı. Seyyar satıcılar kutsal ilaçlar, Alina’nın kemiklerinden parçalar, *kokoshnik*inden inciler ve *keftas*ından geri kalanları satıyordu. Bunları görmek Zoya’nın tüylerini diken diken etmişti.

“Onlar bizim ölülerimizi her zaman bizden daha çok severlerdi,” dedi. “Yaşayan bir Azize’yle ne yapacağını kimse pek bilemez.”

Ama Nikolai gözlerini ufka dikmişti. “Şu nedir?”

Zoya uzaklarda siyah bir leke görüyordu. Yoğun bulutların düşürdüğü bir gölge gibiydi ama bunun yukarısındaki gökyüzü berraktı. “Bir göl mü?”

“Hayır,” dedi Yuri. “Bir mucize.”

Zoya onu korkuluktan aşağı atmayı geçirdi içinden. “Sana akıtan bir musluk bile göstersem, onun mucize olduğunu söyleyeceksin bana.”

Ama yaklaştıkça, Zoya ufuktaki o şeklin bir su kitlesi değil, yuvarlak ve siyah, parlak bir taş olduğunu gördü. En az bir mil çapında ve yusyuvarlaktı. Bir ayna gibi parlıyordu.

Bu yuvarlak taşın etrafına külüstür çadırlardan ve derme çatma sığınaklardan oluşan bir köy inşa edilmişti. Burada Azize Alina’yla ilgili bir işaret, Alina’yı beyaz saçları ve geyik boynuzu yakalı giysisiyle gösteren altından ikonalar ya da resimler yoktu. Zoya bir tek, üzerlerinde güneşi tutulma halinde gösteren iki daire olan siyah bayraklar gördü. Yani Karanlıklar Efendisi’nin sembolünü.

“Yıldızsız Aziz işte *tam da burada* şehit düşmüştü,” dedi Yuri, saygılı bir ses tonuyla.

Öyle mi? diye düşündü Zoya. Bundan emin değildi. Savaş ona menekşe renkli alevleri ve korkuyu hatırlatıyordu. Yerde kanlar içinde yatan Harshawları ve volcralarla dolu bir gökyüzünü de...

“Asırlarca önce,” diye devam etti Yuri, “Yıldızsız Aziz tam şu noktada durmuş ve evreni yöneten güçlere meydan okumuştı. Kemik Ustası Ilya Morozova’nın deneylerini yeniden canlandırma gayreti içine girme cüretini gösteren tek kişi o olmuştu. Bir tek o yıldızlara bakmış ve daha fazlasını öğrenmek istemişti.”

“Evet, buna o cüret etmişti,” dedi Zoya. “Ve onun başarısızlığı sonucunda dünyada bir yarık oluşmuştu.”

“Karanlıklar Diyarı,” dedi Nikolai. “Gücünün anlamsız oldu-

ğu tek yerdi orası. Azizler dramatik ironilerden gerçekten de keyif alıyorlar.”

Zoya havayı böler gibi elini öfkeyle salladı. “Azizler değil,” dedi. “Bu kutsal bir cezalandırma filan değildi.”

Yuri yalvaran gözlerle ona baktı. “Nasıl emin olabiliyorsunuz bundan? Karanlıklar Diyarı’nın Azizlerin Karanlıklar Efendisi’ni aşması için gönderdikleri bir güçlük olmadığını nereden biliyorsunuz?”

“Siz kendiniz söylediniz. O, evreni bir arada tutan ve gücü müzö yöneten yasalara meydan okudu. Doğal düzene karşı çıktı.”

“İyi de doğal düzeni yaratan kim?” diye ısrar etti Yuri. “Dünyanın yüreğindeki oluşumdan kim sorumlu?”

Zoya bu oğlanın kendinden bu kadar emin olmasını, gördüğü hayalleri, acının bir amacı olduğuna ve Azizlerin bir plana göre hareket ettiklerine dair gülünç inancını kısıkanıyordu. “Birisinin mi sorumlu olması gerekli?” diye sordu. “Bu, belki de bu sadece dünyanın işleyişiyle ve işlevini yerine getirmesiyle ilgili bir şeydir. Önemli olan Grishaların güçlerinin sınırını aştıklarında bir bedel ödemek zorunda olmaları. Bu ders bizim tüm öykülerimizde, hatta sizin gibi küçük otkazat’sya çocuklarına bile anlatılanlarda yer alır.”

Yuri inatçı bir tavırla başını iki yana salladı. “Karanlık Soy burayı özenle seçmişti. Bunun bir nedeni olmalı.”

“Belki de manzarayı sevmiştir,” diye patlattı Zoya.

“Yine de...” dedi Nikolai.

Zoya ellerini beline koydu. “Ne, sen de mi?”

“Ravka’nın her yerinde böyle yerler var,” dedi Nikolai yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Eski Tanrılara ve yeni Azizlere adanan ve yıkılsalar bile defalarca yeniden inşa edilen, insanların ibadet

etmek için her zaman geri geldikleri yerlerdir bunlar.” Nikolai omuzlarını silktilti. “Bu insanlar belki de güce karşı bir çekim hissediyorlardır.”

“Onları buraya çeken havanın güzelliği ya da inşaat malzemelerinin ucuzluğu da olabilir,” dedi Zoya çileden çıkmış gibi. Bu kadarı ona yetmişti. Kum teknesi durur durmaz, korkuluktan aşağı zıpladı.

Nikolai’nin ikizlere, “Yuri’nin burada kaldığından emin olun,” diye talimat verdiğini duydu. Daha sonra onun peşinden aşağı atladı.

“Hoş geldiniz, hacı kardeşlerim!” dedi siyahlara bürünmüş ve insanı mutlu edercesine gülümseyen bir adam.

“Ah, çok teşekkür ederiz,” dedi Zoya ve Nikolai’nin ona fırlattığı ikaz edici bakışı mutlu bir şekilde görmezden geldi. “Buradaki sorumlu kişi siz misiniz?”

“Buradaki inançlı kişilerden sadece biriyim.”

“Ve inancınız Karanlıklar Efendisi’ne mi?”

“Yıldızsız Aziz’e.” Hacı eliyle parlak, siyah taşı gösterdi. Koursuz ve tüm gecelerden daha da siyah olan bir taşıtı bu. “Onun geri dönüşüyle ilgili işaretlere dikkat etmelisiniz.”

Zoya, tüylerinin diken diken olmasına aldırmaz etmeden, “Ona neden tapındığınızı bana söyleyebilir misiniz?” diye sordu.

Adam yeniden gülümsedi, kendisine böyle bir fırsat verildiği için neşelenmişti. “O Ravka’yı seviyordu,” dedi. “Tek istediği bizi güçlü kılmak ve zayıf krallardan kurtarmaktır.”

Nikolai alaycı bir sesle, “Zayıf krallar,” dedi. “Kulağa kokuşmuş çay gibi can sıkıcı geliyor.”

Ama Zoya espri dinleyecek bir ruh hali içinde değildi. “Demek Ravka’yı seviyordu,” diye tekrarlardı. “Ravka dediğiniz nedir ki? *Kimdir* Ravka?”

“Hepimiz. Köylüler de prensler de.”

“Elbette. Sırf gücünü dünyaya gösterebilsin diye benim Novokribirsk'teki sayısız masum insanla birlikte ölen teyzemi de sever miydi Karanlık Efendisi?”

“Bırak onları şimdi,” diye mırıldandı Nikolai, elini Zoya'nın koluna koyarak.

Zoya kolunu onun elinden kurtardı. “Peki, bu cinayetleri işlesin diye zorladığı o kızı seviyor muydu? Kendi amaçları için yaşlı kralların yatağına attığı ama kendisine meydan okuyunca parça parça yaptığı o kızı? Ya da ona sevgi göstermediği için kör ettiği o kadını?” Liliyana, Genya, Alina ve Baghra için o değilse kim konuşacaktı? *Benim için kim konuşacak?*

Ama hacı kılını bile kıpırdatmadı ve insanı deli eden nazik bir ifadeyle gülümsemeyi sürdürdü. “Büyük adamlar genellikle düşmanlarının uydurduğu yalanların kurbanı olurlar. Aramızda dolaşan Azizlerin hangisi hayatında güçlüklerle karşılaşmadı ki? Bize hep karanlıktan korkmamız öğretili ve...”

“Ama siz bunu öğrenemediniz.”

“Hepimiz karanlıkta değil miyiz zaten?” dedi hacı. “Zengin olanımız da, fakir olanımız da.”

“Zengin olanlar ışıkları açık bırakabilecek maddi güce sahip-ler,” dedi Nikolai yumuşak bir sesle. Zoya'nın kolunu sert bir şekilde dürttü ve onu hacıların olduğu yerden kum teknesine doğru sürüklemeye başladı.

“Ellerini üstümden çek,” diye öfkeyle bağırdı Nina. “Benim teyzem için yapılan türbe hani nerede? Peki ya Aziz Harshaw için bir türbe yapıldı mı? Ya Sergei ya da Marie ya da Fedyor için? Kimler onlara tapınacak ve onlar için kimler mum yakacak?” Boğazının gerisinde biriken sevimsiz yaşları tuttu ve onları gerisin

geriye yuttu. Bu insanlar onun gözyaşlarını değil sadece öfkesini hak ediyorlardı.

“Zoya,” diye fısıldadı Nikolai. “Bu kadar dikkat çekecek şekilde davranırsan, bizi tanıyacaklar.”

Haklıydı ve Zoya da bunu biliyordu. Ama bu yeri, bayrakların üzerindeki o sembolleri görmek... ona fazla gelmişti. Hızla Nikolai’ya döndü. “Onu neden seviyorlar?”

“Gücü seviyorlar da ondan,” dedi Nikolai. “Ravka’da yaşamak çok uzun bir süre korku içinde yaşamak anlamına geliyordu. O, Ravkalılara ümit verdi.”

“O zaman bizim de onlara bundan daha fazlasını vermemiz gerek.”

“Vereceğiz Zoya.” Başını yana eğdi. “Ama bana öyle bakmandan hoşlanmıyorum. Bana artık inanmıyor gibisin.”

“Bütün o kaybettiğimiz canları ve gerçekleştirmek için çaba gösterdiğimiz şeyleri düşünüyorum da, bu aptallar tarihi yeniden yazmak için ne kadar da hevesliler...” Anıları içinden çıkarmak ve onları sonsuza dek köklerinden koparmak istermiş gibi başını iki yana salladı. “Bilmiyorsun Nikolai,” dedi. “Çıkrık’taki savaş. Adrik’in kopan kolu. Kanları... güvertenin tamamını kaplamıştı. Temizleyemedik bile. Burada kaybettiğimiz onca insan. Bu kumların üzerinde. Bunları sen hatırlıyorsun. O anlarda iblistin. Ama ben hepsini çok iyi hatırlıyorum.”

“Ben de yeterince hatırlıyorum,” dedi Nikolai. Sesinde Zoya’nın o güne kadar duymadığı bir acı vardı. Ellerini Zoya’nın omuzlarına koydu ve sıkıca bastırdı. “Hatırlıyorum Zoya ve sana söz veriyorum ki kimsenin unutmamasına da izin vermeyeceğim. Ama senin bana geri dönmene ihtiyacım var. Generalimi hemen şu anda yanımda istiyorum ben.”

Zoya titrek bir nefes çekti içine. Biraz huzur bulmak, gözlerinin önüne gelen imgeleri durdurmak istiyordu. *Bakma. Bana bakma.* Liliyana'nın dükkanındaki tezgâhın üzerinde duran çay fincanını görür ve ılık portakal bergamotu kokusunu duyar gibi oldu.

Nefes alamıyordu. Nikolai onu kum teknesinin içine çekerken başında bir ağırlık vardı ve her şey bulanıktı. Acemi Rüzgârın Hâkimleri siyah taşı daha iyi görebilmek için yerlerinden ayrılmışlardı. Bunlarda disiplin denen şey yoktu. Nikolai ikizlere bu işaret verdi. “Tolya, Tamar, şu Rüzgârın Hâkimlerini yakalayın ve onları buraya geri getirin. Sonra da gözümü rahatsız eden bu kocaman parlak şeyin yanlarına geçip, çevre uzunluğu boyunca yürüyün. Ne zaman ortaya çıkmış ve buraya günde kaç kişi geliyor, bu konularda ne öğrenebiliyorsanız öğrenin. Buralarda yeni kazmayı düşünüyorsak gelen insanlarla da baş etmemiz gerekir. Zoya ve ben kum teknesine binip Yuri'yle birlikte batıya gideceğiz. Bundan sonraki adımlarımıza karar vermek için bir saat sonra yeniden bir araya geliriz.”

“Ben size yardım edebilirim,” diye itiraz etti Yuri, Tolya ile Tamar'ın kumların üzerine atladığını görünce. “Hacılarla konuşabilirim...”

“Sen bizimle kalacaksın. Biraz daha gidip ne yapacağımıza sonra karar vereceğiz. O insanlar buradayken yeri nasıl kazacağız onu bilemiyorum.”

Yuri gözlüğünü uzun burnunun gerisine çekti. Zoya'nın içinden onu iki parçaya bölmek geliyordu. “Belki de onları da işin içine sokmalıyız,” dedi. “Onlara bir müze kuracağımızı ve savaştan kalan kutsal nesneleri bulmak için kazdığımızı söyleyebiliriz.”

“Bu onları daha fazla galeyana getirir,” dedi Nikolai. “Buranın kutsal bir yer olduğunu ve dokunulmaması gerektiğini ileri sürer-

ler ya da sunaklarına bir şeyler bulmak için kendileri kazmaya kalkışırılar.”

Hacıların ne istediği Zoya’nın umurunda bile değildi. Onlara ve siyah renkli bayraklarına bir dakika daha bakacak olursa aklını kaçırabilirdi.

Kollarını sıvadı. Bileğindeki büyütecin ağırlığını hissedebiliyordu. “Bu kadar politika yeter. Bu kadar diplomasi de yeter. İstedikleri karanlıksa, onu onlara vereceğim.”

“Zoya...” diye ikaz etti Nikolai.

Ama Zoya’nın öfkesi dizginlerinden kurtulmuştu ve fırtınanın yükselmekte olduğunu hissedebiliyordu. Bileğini şöyle bir bükmesi bile yeterli oldu. Kumlar yerinden oynadı ve dalgalar oluştu. Sonra kum tepeleri yükseldi, yükseldi. O anda siyah şalına sarınmış ve kolları yara izleriyle kaplı olan Genya’yı gördü. Kumların üzerinde ölmüş olan Harshaw da oradaydı. Kızıl saçları yere düşmüş bir bayrak gibi saçılmıştı. Zoya’nın burun delikleri bergamot ve kan kokusuyla dolmuştu. Rüzgâr, onun öfkesini dile getirmek ister gibi ulumaya başladı.

“Zoya, kes şunu,” diye tısladı Nikolai.

Hacılar birbirlerine bağırıp bir araya toplandılar ve sığınacak bir yer aradılar. Onların korktuğunu görmek Zoya’nın hoşuna gitti. Kumların üzerinde parlayan bir güneşin ve bir kadın yüzünün –oradakilerin tanınması mümkün değildi ama bu Liliyana’nın yüzüydü– belirmesine izin verdi. Rüzgâr çılgık atar gibi esiyor, kumlar dalgalar halinde kabarıyor ve güneşi bloke ederek kampı karanlık içinde bırakıyordu.

Hacılar oraya buraya dağılmışlardı.

“Alın Aziziniz sizin olsun,” dedi gaddarca bir tatmin duygusuyla.

“Yeter, Zoya,” dedi Nikolai, Zoya’nın gücünün oluşturduğu gölgeden kurtulmaya çalışarak. “Bu bir emirdir.”

Zoya bunun üzerine kumları yere indirdi. Ama aynı anda bir baş dönmesi dalgasıyla sarsıldı ve dünya gözlerinin önünde titreyip yok olur gibi oldu. Dizleri boşaldı ve onu dize getiren korkunç mide bulantısından ürkererek sert bir şekilde kum teknesinin içine düştü.

Nikolai onu kolundan yakaladı. “İyi misin?” ama o da tökezledi ve gözlerinin akı göründü.

“Nikolai?”

Aynı anda Yuri korkuluklardan sarkarak kumların üzerine kustu.

“Az önce ne oldu?” dedi Zoya ayağa kalkarken. “Neler...” Ama sözcükler dudaklarına takılı kaldı.

Yavaşça dönerek etrafına bakındı. Hacıların kampı, çadırlar, parlak siyah taş, hepsi yok olmuştu. Masmavi gökyüzü gri renkli bir alacakaranlığa bürünmüştü.

“Tolya ile Tamar neredeler?” dedi Nikolai.

Tolya, Tamar, Rüzgârın Hâkimleri ve kum teknesinin yanında durmakta olan herkes yok olmuştu.

“Neredeler?” dedi Yuri. “Onlara ne oldu? Ne yaptınız siz?”

“Ben bir şey yapmadım!” diye itiraz etti Zoya. “Sadece küçük bir fırtınaydı. Kimse tehlikede değildi.”

“Ben bir nöbet filan mı geçiriyorum?” dedi Nikolai uzaklara bakarak, “Yoksa herkes benim gördüğümü görüyor mu?”

Zoya batıya doğru baktı. Tepelerinde Karanlık Diyarı’yla aynı kemik rengi kumlardan yapılmış bir saray vardı. Saraydan çok bir şehir gibiydi. Kemerlerle ve kulelerle yükselen devasa bir yapıydı bu ve en yüksek yerleri bulutlarla kaplıydı. İnşaat tarzında ve büyüklüğünde ona Ivets’teki köprüyü hatırlatan bir şey vardı.

Tam o sırada bir çığlık sesi geldi. *Volcra*, diye düşündü Zoya ama bunun mümkün olamayacağını biliyordu.

Yuri, “Bu bir mucize,” diyerek dizlerinin üzerine çöktü.

Bir çığlık sesi daha geldi, sonra bir tane daha ve sarayın içinden simsiyah birtakım şekillerin fırlamasıyla birlikte gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Bu şekiller onlara doğru müthiş bir hızla geliyorlardı.

“Mucize filan değil,” dedi Nikolai tüfeklerine davranarak. “Bu bir tuzak.”

ORMANDAKİ

CADI

Nikolai onu hayretler içinde bırakan çok şey görmüştü hayatında: çok hızlı koştuıkları için görünmez olabildikleri söylenen ve pustan oluşan Zemeni sınırındaki midilliler; kuzey buzullarının içinden bile geçebilen bir deniz yılanı, bir canavarın sırtındaki kanatların üzerinde havada seyahat ederken bir film izler gibi gözlerinin önüne serilen dünya... Ama saldırmak için üstlerine doğru büyük bir hızla gelen o şeyin ne olduğunu anlayamamıştı.

Yuri, dizlerinin üzerine çökmüş dua ediyordu. Zoya kollarını kaldırmıştı ve Nikolai onun yardımlarına çağırıldığı rüzgârın kum teknesinin etrafında kırbaç gibi şakladığını duyabiliyordu.

Nikolai havadaki çığlık sesini duyar duymaz silahlarına davranmış ve volcralarla karşı karşıya gelmeye kendisini hazırlamıştı. Birtakım gölge canavarlarıyla ya da Karanlıklar Efendisi'nin güçlerinin yeni bir bedenlenmesiyle karşılaşacağı beklentisi içindeydi. Hatta, bir yanı Karanlıklar Efendisi'nin kendisinin karizmasıyla ve kötücül niyetlerle başlarına bela olmak üzere Yıldızsız Aziz olarak canlanıp yeniden geleceğini umuyordu.

Ama onun yerine... yulaf lapası rengindeki gökyüzünde hare-

ket halinde muazzam bir yığın gördü. Arılardan oluşan bu yığın
şekli bir kadına benziyordu. Arı ordusunun arkasından da kumla
rın üzerinde uzun adımlar atarak ilerleyen ve sürekli şekil de
tiren grotesk bir yaratık geliyordu: Bazen iki, bazen de üç başlı
oluyordu; binlerce kolu, eğri büğrü çıkıntılardan oluşan kambur
bir sırtı ve birbirine bağlı olarak hareket eden on, yirmi ya da otuz
tane uzun ve çöp gibi zayıf bacağı vardı. Yaratık bazen bir insan
gibi görünüyor, sonra aniden bir hayvana dönüşüyordu; uzun tüy
leri vardı ve dişlerini gıcırdatıyordu. Ve daha da yukarıda daireleri
çizerek dolanan, kanatlarındaki pullar pırıl pırıl parlayan üçüncü
bir canavar daha vardı...

“Zoya, haince bir şey söyle.”

“Neden?” dedi Zoya belli belirsiz bir sesle.

“Çünkü halüsinasyon gördüğümden neredeyse eminim ve rü
yalarımnda seni her zaman daha güzel görüyorum.”

“Sersemin tekisin, Nikolai.”

“Daha iyi bir şey bulabilirdin.”

“Şu anda bu sözcük oyununu daha iyi oynayamadığım için
üzgünüm. Korkudan adeta felç geçiriyorum.”

Sesi titriyordu. O acımasız ve sarsılmaz Zoya bile korkuyorsa,
gördüğü her şey gerçek demekti: arılar, o grotesk yaratık ve evet,
imkansızmış gibi görünmesine rağmen kayışimsı kanatları ve o
donuk gri renkli ışık altında mavi, yeşil, siyah ve sarı tonlarda
parıldayan pullarıyla devasa bir ejderha...

“Zoya, bizi buraya getirmek için ne yaptıysan, onu bozmanın
tam zamanı.”

“Yapabilseydim yapardım,” diye homurdandı Zoya ve sonra
bir rüzgâr duvarını yukarıya gönderdi.

Arılar, kayaya çarpan bir nehir gibi ortadan ayrılarak buna
çarptı. Korkunç vızıltıları Nikolai’nin kulaklarını tırmalıyordu.

“Sen de bir şey yap!” dedi Zoya.

“Ne gibi?”

“Silahların var.”

“Arılara ateş edecek değilim.”

“O zaman o şeye ateş et.”

Nikolai bunun üzerine o grotesk yaratığa ateş etti. Kurşunlar yaratığın sürekli hareket halinde olan başına, bir koluna, bir diğer koluna ve şişkin göğsüne isabet etti. Yakına gelince Nikolai onun kısıkaçları, sivri dişlerle dolu çenesi ve ayı postuna benzer tüyleri olduğunu gördü. Attığı tüm kurşunlar grotesk yaratığın vücuduna gömülmüştü ama bir saniye sonra hepsi bu kıvranan et yığınının içinden tükürülür gibi gerisin geriye dışarı çıktı.

Tepelerinde de ejderha, devasa kanatlarını açmış kükrüyordu. Canavarın ağzından yanardağ lavı gibi alevler çıkıyor ve onlara doğru geliyordu.

Zoya kollarını yukarı kaldırdı ve başlarının üzerinde bir hava kubbesi oluştu. Alevler bu bariyere çarptı. Nikolai kaşlarının sıcağın yandığını hissetti.

Bir an bu kavurucu sıcak geçer gibi oldu ve tepelerinde dönüp duran ejderha bir çılgılık daha attı.

“Sanırım onun silahlarının bizimkilerden iyi olduğunu kabul etmemiz gerek,” dedi Nikolai.

“Silahlarınızı yere atın,” dedi yaratık, yüz ağzından koro halinde çıkan bir sesle.

“Birazdan,” dedi Nikolai. “Şu anda onları çok güven verici buluyorum. Yuri, sen de dizlerinin üzerine kalk da en azından savaşırmaya çalışıyormuş gibi yap.”

“Anlamıyorsunuz,” dedi Yuri gözleri yaşla dolu olarak.

“Çok doğru söyledin.”

“Kumları tekrar kaldıracam,” dedi Zoya. “Eğer yeterince büyük bir fırtına yaratabilirim, bir yere... kaçabilmek için bir fırsatımız olur. Yelkenleri çalışır hale getirmeniz gerek; hem fırtına yaratıp hem de kum teknesiyle uğraşamam.”

“Sen dediğini yap,” dedi Nikolai yelkenlerin iplerine bir göz atarak. İlkel görünüyorlardı ama bunlardan daha kötüsüyle çok daha zorlu denizleri aşmıştı.

Zoya kollarını öne attığı anda Karanlık Diyarı’nın –nereden çıktığı belli olmayan– kumları bir ısıklık sesi çıkararak yükseldi. Nikolai bu sırada ateş ederek Zoya’yı korumaya çalışıyordu. Zoya o anda herhangi bir kurnazlık peşinde değildi ve hacıları aldatmak için hareketlerini maskeleyerek ihtiyacını hissetmiyordu. Fırtına birinin kötü bir rüyadan uyanması gibi bir anda başladı ve aniden yaratıkları geriye fırlatan bir güç duvarı oluştu. Kumlar da aynı anda kum teknesinin kaçışını sağlayan fırl fırl dönen bir duvar halini aldı.

Nikolai silahlarını kılıflarına soktu ve ipleri çekerek yelkenleri salıverdi. Brandalar bir kütürtü sesiyle açıldı ve havayla doldu. Tekne doğuya ve Nikolai’nin hâlâ Karanlık Diyarı’nın sınırları içinde olduğunu umduğu yere doğru gitmeye başladı. Bu yaratıklar her ne idiyse, güçleri burayla kısıtlı olmalıydı.

Aniden altlarındaki zemin çökmeye başladı. Tekne tehlikeli bir şekilde sancak tarafına doğru yattı. Kızağın ayaklarından biri de gövdeden ayrıldı. Zoya ve Yuri dengelerini kaybettiler ama Zoya bana mısın demedi ve rüzgârları hareket halinde tutmayı sürdürdü. Nikolai ipleri sıkı sıkı tutuyor fırtınayı tekneyi doğrultmak için kullanmaya çalışıyordu. Ama zemin, vahşi bir hayvan gibi debeleniyordu. Altlarındaki kumlar canlanmış gibiydi.

Tekne tek kızak ayağının üzerinde daha da yana yattı. “Devri-

leceğiz!” diye bağırdı Nikolai. Devasa bir elin onları bilinçli olarak kumların üzerine yıkacağı gibi tuhaf bir his vardı içinde.

Birden gürültülü bir şekilde kumların üzerine oturdular. Nikolai hemen ayağa kalktı, Zoya’yı ve Yuri’yi yakalayarak güvenli bir şekilde yuvarlanmalarını sağladı. Ama tekne zararsız bir şekilde güm diye diğer tarafa yattı ve aynı anda kumlar da duruldu.

Zoya artık fırtına yaratmayı durdurduğu için gökyüzü yeniden pırl pırl olmuştu. Önlerindeki kumların içinden bir şey çıktı, sonra bir şey daha, sonra bir şey daha... Bunlar bir alay kum askeriydi. Yüzleri yoktu ama üstlerinde çok ayrıntılı, gösterişli üniformalar vardı. Üstlerindeki kumla kaplı kürklerle ve tunçtan zırhlarla Kararlı Yaromir’in ordusuna mensup Ravkalı eski askerlerin resimleri gibiydiler. Zoya ellerini kaldırarak bu askerlerin üzerine bir rüzgâr gönderdi ama askerler bundan hiç etkilenmediler ve hiç kıpırdanmadılar.

“Bunlar da ne?” diye sordu Zoya.

Askerler dalgalar halinde kumların içinden çıkmaya devam ettiler. Ufka kadar uzanan bir ordu haline gelmişlerdi ve şato da olduğu gibi aynı yerde duruyordu.

“Sanırım bize karşı bir gövde gösterisinde bulunuyorlar,” dedi Nikolai.

“Kimler?”

Kum askerleri tek vücut halinde ve bir patlama sesiyle birlikte öne fırladılar. Sırtlarını birbirine dayamış olan Zoya ve Nikolai her bir yandan sarılmışlardı.

Yanlarındaki Yuri hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve yüzünde manyakça bir coşku ifadesi vardı.

“Bununla nasıl savaşacağımı bilmiyorum,” dedi Zoya. Bir şekilde sesini kontrol etmeyi başarmıştı ama Nikolai yine de onun

korku içinde olduğunu sezebiliyordu. “Hepimizin güzel bir ölüm le karşılaşacağı an, bu mu?”

Ejderha tepelerinde dönüp duruyordu. Bu yaratıklar onun ölmesini isteselerdi, bunu yapmak için pek güzel bir yöntem bulabilirlerdi. Nikolai o yüzden burada farklı bir oyun olduğunu düşünüyor ve bu oyunun Zoya’nın ve Yuri’nin güvenliği için bir pazarlık yapmasına izin verecek bir şey olmasını umuyordu.

“Hayır,” dedi. “Bu, Ravka Kralı’nın teslim olmayı seçtiği an olacak ve bizim asla yaşayamadığımız aşk da türkülerde ve şarkılarda anlatılacak.”

“Nikolai,” diye araya girdi Zoya, “sakın böyle şeyler söyleme.”

“Başka bir seçenek var mı, Nazyalensky? İkimizden birinin bu işten sağ çıkması gerek.” Sonra sesini alçalttı. “Başkente git ve Grishaları toparla.” Zoya’nın bir şekilde oradan Os Alta’ya geçebileceğini var sayıyordu.

Nikolai sıra sıra askerlere, gökyüzündeki şekillere ve onların arkasındaki devasa yaratığa bir göz atıp silahlarını kumların üzerine attı ve ellerini kaldırdı. “Bunlardan hangisine teslim olduğumdan emin değilim.”

Ejderha keskin bir dönüş yaparak onlara doğru pike yaptı. Belki de onları öldürmek gibi bir niyetleri yoktu. “Zoya yere at!” diye bağırdı Nikolai, onun üzerine atlayarak.

“Oldu,” diye mırıldandı Zoya ve ayaklarını yere sıkıca basarak ve kollarını kaldırarak Nikolai’ı karşılayıp kumların üzerine itti.

Ejderha alev püskürtmeye başlayınca Zoya da fırtınayı özgür bıraktı. Bir an için başa baş gibi bir durum oluşmuş gibi oldu. Canavarın ağzından çıkan alev sağanağı rüzgâr duvarına çarpıp geri döndü. Zoya sonra kollarını bir çember haline getirdi ve onları senfoniye bitiren bir orkestra şefi gibi yanlara doğru attı. Nikolai

ilk anda ne olduğunu anlamadı ama alevler aniden söndü. Ejderha geri çekildi ve boğazından boğulur gibi bir ses çıktı. Zoya onun nefesini almıştı: Alevleri havasız bırakarak yakıtından mahrum etmiş ve böylece ejderhayı nefessiz bırakmıştı.

Nikolai atılıp silahlarını aldı ve Zoya'nın yarattığı bu fırsatı kullanmak için kendisini hazırladı ama daha hedef bile alamadan ejderha kulakları sağır edici bir şekilde kükredi. Çeneleri açıldı ve yeniden alev püskürtmeye başladı. Bu kez alevler mavi renkli, eskisinden daha parlak ve bir taşı –ya da kumu– bile eritecek kadar sıcaktı.

“Zoya!” diye bağırdı Nikolai ama Zoya ellerini yumruk haline getirmiş ve yeniden havaya kaldırmıştı bile. Bu kez ejderhanın hamlelerine dondurucu bir rüzgârla karşılık veriyordu.

O anda o mavi alev Zoya'nın yüzünde parladı. Zoya'nın saçları başının etrafında siyah bir taç şeklini aldı ve gözleri ejderhanın aleviyle tutuşmuş gibi kobalt renginde parlamaya başladı.

Ejderhanın alevleri, onun gücüne karşı koymaya çalışırken Zoya bir çılgılık attı. Dişlerini gıcırdattı ve Nikolai o anda onun alnında birikmiş olan boncuk boncuk terleri gördü. Canavara ateş etti ama kurşunları yarattığın pullarının yanına bile gelemeden eriyip gitti. Buzlar yerdeki kum teknesinin üzerinde kristalleşmiş, Nikolai'nin ellerini ve etraflarındaki kum askerlerinin üzerini kaplamıştı.

Ve sonra Zoya yere yıkılır gibi oldu. Dizlerinin üzerine çöktü ve kış fırtınası geride erimekte olan ince bir don tabakasından başka bir şey bırakmadan birden yok oldu.

Nikolai ayağa kalkıp ona doğru sendeleyerek ilerledi. Alevlerin onu yok ettiğinden emindi ama ejderha alev kusmayı kesmişti. Tepelerinde geziniyor ve onları izliyordu.

“Zoya,” dedi Nikolai ve cömelerek yere yıkılmadan önce onu kollarına aldı. Teni Grisha gücüyle pırıl pırıl parlıyordu ama bur- nu kanamıştı ve tir tir titriyordu.

Ejderha tam önlerinde yere kondu ve devasa kanatlarını katla- dı. Belki de o günkü yiyeceğiyle biraz oyun oynamak istiyordu.

“Geri çekil,” diye bağırdı Nikolai ama bu korkunç yaratığın ilerlemesini durduracak bir gücü yoktu. Elindeki silahlar oyuncak gibiydi. Yuri hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve ayağa kalkmaya değip değmeyeceğine karar veremeyen bir sarhoş gibi sallanıp duruyordu.

“Çocuk Kral,” dedi ejderha, kuyruğunu kırbaç gibi şaklatıp öne doğru sinsice bir adım atarak. Sesi alçak tonlu bir gümbür- tü, uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibiydi. “Savaş kahramanı. Yüreğinde kıvrılmış yatan bir iblis olan prens.” Nikolai yaratığın konuşmasına mı yoksa bu lanet olası yolculuğa neden çıktıklarını bildiği için mi daha fazla şaşırdığından emin değildi.

Ejderha öne eğildi. Kocaman, gümüş renkli gözleri, siyah ya- rıklar gibi göz bebekleri vardı.

“Ona zarar vermek isteseydim, şu anda bir kül yığını haline gelmiş olurdu, evlat. Siz de onunla birlikte.”

“Ama zarar vermek istiyor gibiydin,” dedi Nikolai. “Yoksa bu senin dostane bir merhaba deme yöntemin mi?”

Ejderha gürlledi ama bu bir kahkaha da olabilirdi. “Ne yapabi- leceğini görmek istedim.”

Zoya safi acı içeren bir şekilde ulur gibi inledi. Bu öylesine çaresiz ve öylesine dokunaklı bir sesteki ki, Nikolai böyle bir sesin generalinden çıkabileceğine bir an bile ihtimal veremezdi.

“Neyin var?” diye yalvarır gibi sordu ve bir yandan kollarıyla onu sararken bir yandan da gözleriyle bir yara ya da kan var mı diye vücudunu tarıyordu.

Ama Zoya onun kollarından kurtuldu ve kumların üzerinde debelenirken göğsünden öfke ve acı dolu bir çılgılık daha çıktı.

“Azizler aşkına, Zoya neyin var?”

Zoya elindeki parlayan şeyi göğsüne bastırdı. Nikolai o güne kadar kimsenin böylesine hıçkırıklara boğulduğunu görmemişti. Zoya’nın parmaklarını açmak için bir süre uğraştı. Avcunun içinde ikiye bölünmüş olan gümüş kelepçesi vardı. Büyütecî parçalanmıştı.

“Hayır,” diye hıçkırdı Zoya. “Hayır.”

“Evet,” diye tısladı ejderha.

“Juris, bu kadar yeter artık,” dedi bir kadın, asker sıralarının arasından çıkarak. Kıvrım kıvrım dalların üzerinde açmış tomurcuk gülleri olan bir elbise giymişti. Parıl pırıl parlayan yüzünü çevreleyen altın renkli saçları bir yığın vızıldayan arıdan oluşuyordu. “Savaşımı kazandın. Şimdi onlar da neyle karşı karşıya olduklarını biliyorlar.”

“Senelerdir bu kadar heyecanlı vakit geçirmemiştik, Elizaveta. Ama sen benim eğlenceme çomak sokmakta kararlı gibisin. Pekâlâ, öyle olsun.”

Ejderha silkinerek omuzlarını kabarttı ve sonra Nikolai’nin hayretten fal taşı gibi açılan gözlerinin önünde küçülmeye ve siyah pullar gibi parlayan zincirli bir zırh giymiş, iri yapılı bir adam halini aldı. Kum askerleri kenara çekilince de değişmeye hâlâ devam etmekte olan grotesk yaratık da iyice ortaya çıktı. Şu anda tüm vücudu adeta onların her bir hücreğini görebilmek için gözlerle kaplıydı.

“Bu da ne?” dedi Nikolai. “Sen de kimsin?”

“İnsanlar Azizler gelsin diye dua edip durmuyorlar mıydı?” dedi Juris isimli adam.

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Yuri, “Nihayet,” diye ağlamaya başladı. “Nihayet.”

“Gelin,” dedi Elizaveta elini uzatarak. Anılar nazik bir şekilde ve adeta huzur veren bir vızıltıyla etrafında uçuşuyorlardı. “Size her şeyi anlatacağız.” Ama Nikolai’ın zihni çoktan bir uçurumdan düşmüş ve akıl almaz bir yerlere gitmişti. Bir gül tarlası içinde şehit edilen Sankta Lizabeta ve Sankt Juris...

“Ejderhayı öldürensın sen,” dedi Nikolai. “Bu... bu olay tüm öykülerde var.”

“Öyküler bazen ayrıntılara haksızlık ediyor,” dedi Juris ışıltılı saçıyla gülümseyerek. “Gel, Çocuk Kral. Seninle bir sohbet etmenin vakti geldi.”

Isaak üniformasının içinde terlememek için elinden geleni yapıyordu ama bu çabaları onun daha da fazla terlemesine neden oluyordu. Onun canını, dönüşmenin verdiği acıdan çok parmaklarının onun burnunun ve alnının üzerinde gezindiren Genya Saffin'in bu kadar yakınında olması sıkıyordu. İki günden beri genellikle Corporalkilerin kullandığı bir alıştırma odasında tek başına onunla birlikteydi. Odanın penceresi yoktu ve tek kapısı her an Bataar ikizlerinden biri tarafından korunuyordu. Genya'nın özenli çalışması için gereken ışık yukarıdaki engin gökyüzünden geliyordu. Oradaki cam öylesine temiz ve şeffaftı ki, ancak bir Grisha'nın elinden çıkmış olabilirdi.

Isaak'ın elinden kıpırdanmadan durmak ve onu bu anlaşılmaz konuma neyin getirdiğini düşünürken Genya'ya bakmaktan başka bir şey gelmiyordu. Her şey babasının ölümüyle mi başlamıştı? Yoksa askere alınmasıyla mı? Nikolai Lantsov'un emrinde savaştığı kuzey seferinde mi? O sıralarda prens on sekiz yaşlarında ve Isaak'ten sadece birkaç yaş büyüktü. Isaak zaman içinde komutanına hayran olmuştu ve bu onun kahramanlığı nedeniyle değil,

zorlu durumlarda kendisini değil, başkalarını düşünmesi yüzünü dendi. Hiçbir ismi unutmuyor, hasta akrabaların hatırını ve yaralı askerlerin durumunu sormayı ihmal etmiyordu.

Prens, Halmhend savaşından sonra yaralılarla konuşmak için revire gelmişti. Orada saatler geçirmiş, her bir askerle ayrı ayrı sohbet etmiş, hemşirelerin tümünü cazibesıyla mest etmiş ve herkesin moralini yükseltmişti. Isaak'ın karyolasının yanında oturduğunda ve su içebilsin diye bardağı dudaklarına götürece kadar ileri gittiğinde, Isaak öyle heyecanlanmıştı ki adeta suyun nasıl içildiğini bile unutmuştu.

Isaak'ın çocukluğundan ve kız kardeşlerinden bahsetmişlerdi. Isaak kendisini prense Baron Velchik'in evinde özel öğretmenlik yapan babasıyla ilgili her şeyi anlatırken bulmuştu. Isaak babasının ölümünden sonra senelerce bu olaydan sonra tüm hayatının değiştiğini, ailesinin baronun malikanesinden çıkmak ve bir terzi dükkânının üstündeki küçük odayı kiralamak zorunda kaldıklarını kimseye söylememişti. Ama annesi ne yapmış etmiş Isaak'ı ve kız kardeşlerini parça başı işler olarak beslemeyi ve giydirmeyi başarmıştı.

Prens, Isaak'ın dille ilgili yeteneğini övmüş ve artık cepheden ayrılma vakti geldiğine göre bu yeteneğini geliştirmesini salık vermişti.

“Korkarım ki bu benim ailemin altından kalkabileceği bir iş değil, Ekselansları,” diye itiraf etmişti Isaak utanarak.

Toparlandıktan hemen sonra evine dönmüş ve iş aramaya başlamıştı. Aktif bir görev alana ve ailesinin ihtiyaçlarını karşılayana kadar vücudunun eski gücünü kazanması için aylar boyunca ufak tefek, zor olmayan işler yapmıştı. Sonra, bir akşam eve geldiğinde annesini elinde bir mektupla onu beklerken buldu. Bütün gün

boyunca kürekle gübre boşaltmış ve bu işin karşılığında özenle gömleğinin içinde taşıdığı altı tane yumurta kazanmıştı. Annesinin elindeki zarfı görünce onları düşürüp kırmasına ramak kaldı çünkü zarfın üzerinde prensin açık mavi renkli çift kartallı mührü vardı.

Sevgili Isaak,

İkimizin de benim liderliğimde hayatta kalmış olmasından mutluyum. Köyünü bırakıp Os Alta'ya zorlu bir yolculuk yapmak istersen, Büyük Saray'daki kraliyet muhafızlığında seni bekleyen bir iş var. Bu iş oldukça uzun süreler dimdik ayakta durmayı, en sıkıcı anlarda bile sıkılmış gibi görünmemeyi, kapıları açmayı ve düğmelerinin her daim parlak olmasını gerektiren bir iş, o yüzden de herhangi başka bir işi tercih edersen seni suçlamam. Ama bu bahsettiğim dehşetleri yaşama cesaretin varsa, özel öğretmenlerim sana dil dersleri vermekten mutluluk duyacaklardır. Umarım Shu, Kerch ve Zemeni dillerini seçersin çünkü bunlar bir kralın veya bir prensin bile en çok işine yarayacak olan dillerdir ama Kalish şiiirinin tadını almak istersen, ona da bir şey diyemem. Ben o tadı aldım ve karnım o günden beri ağrıyor.

En içten sevgilerimle,

Nikolai Lantsov,

Udova Grandükü,

Ravka Prensi, vs.

Isaak'ın annesi ve kız kardeşleri o kaliteli, kalın sayfaya dokunmak ve parmaklarını balmumu mührün üzerinde gezdirmek için başına üşüşmüşlerdi. Annesi hem oğlu gideceği için ve hem de prensin onlara böyle bir onur bahşetmesinden dolayı ağlıyor-

du. Kraliyet muhafızlığı görevi genellikle savaş kahramanlarına ve ikinci derecede soylu kişilerin oğullarına verilmekteydi. Isaak haftanın geri kalanını ev sahibinin ilgilenmediği çatıdaki delikleri onarmakla geçirdi. İşi bitirdiğinde annesini ve küçük kız kardeşlerini öptü ve onlara elinden geldiğince sık mektup yazacağına dair söz verdi. Ordudayken giydiği çizmeleri ayağına geçirdi, aşırı yıpranmış olan paltosunu giydi ve başkente doğru yola çıktı.

Isaak savaş kaosundan ve kendi evindeyken yaşadığı zorluklardan sonra saraydaki görevinden, Os Alta'nın sakinliğinden ve boş vakitlerinde dil öğrenmekten hoşlanmıştı. Her ay eve gönderdiği parayla ailesi sebze dikecekleri kadar geniş bir bahçe ve annesinin güneşin altında dikiş dikebileceği kuzeye bakan bir penceresi olan derli toplu, küçük bir eve geçmişti.

Aslında yeni hayatına alışması pek de kolay olmamıştı. Kendi küçük şehrinin ve ordunun rutinleri dışında hiçbir konuda bilgi sahibi değildi. Filigran desenleriyle süslü altın tabakları mı, mücevherler içindeki kadınları mı yoksa sürekli olarak etrafta volta atan kırmızı, mavi ve mor renkli *keftalar* giymiş İkinci Ordu askerlerini mi daha ürkütücü bulduğunu bilemiyordu. Ama zaman içinde her şey yerli yerine oturdu ve saray hayatının ritim ve icaplarına uyum sağladı. Bu arada, Karanlık Efendisi'nin tahta karşı giriştiği saldırıda silahına sarılarak Lantsov isminin koruyucuları arasında yer almış ve Prens Nikolai, Kral Nikolai olunca da yeniden inşa edilen şapelin önünde hazır olda durarak Kralının taç giymesini gururla izlemişti.

Isaak zaman içinde Shu, Zemeni, Kerch ve Suli dillerini akıcı bir şekilde öğrenmişti. Kral için tercümanlık yaparak fazladan para da kazanıyordu. Kral'ın tüm uyarılarına rağmen her tür şiiere karşı ilgi de geliştirmişti.

Sonra o davetiye gelmişti. Isaak güney kanadının girişinde nöbet tutmaktaydı ki Tamar Kır-Bataar'ın onu çağırdığı haberi- ni aldı. Isaak'ın hem kafası karışmış hem de epeyce korkmuştu. Grisha Üçler Erki'nin birisini böyle olur olmaz yere çağırması sıradan bir olay değildi. Ama Zoya Nazyalensky'nin Kral'la birlikte yolculuk yapmakta olduğunu öğrenince içi rahatladı. Hiç olmazsa onun küçümseyici bakışlarından kurtulmuş olacaktı. Bu kadın bir bakışıyla insanın hayalarını bile söndürebilirdi.

Küçük Saray'da çok az vakit geçirmiş ve Altın Kubbeli Salon'un ötesine geçmeye cüret edememişti ama Tamar, Üçler Erki'nin ok demeti armalarıyla süslü devasa çift kanatlı kapılarından ve büklüm büklüm koridorlarından geçirerek, Ravka'nın ve dünyanın ayrıntılı haritalarının olduğu küçük odaya kadar ona eşlik etti.

Başı neredeyse tavana değecek kadar uzun boylu olan ve Isaak'ın arada bir şiir kitaplarını değiş tokuş ettiği Tamar'ın ikizi Tolya'nın yanı sıra Genya Safin ve David Kostyk de oradaydılar. Isaak ikizlerin ikisinin de orada olmasına şaşırılmıştı çünkü bir tanesinin genellikle Kral'a eşlik ettiğini biliyordu.

“Yüzbaşı Andreyev, oturmaz mısınız?” diye sordu Genya Safin. Ona çay ikram edip, hatırını da sorunca Isaak çok şaşırıldı. Genya Safin neden sonra ona hayatının akışını değiştirecek sözcükleri söyledi: “Kral ortadan kayboldu.”

Bu sözleri takip eden öykü gerçekten de çok tuhaftı ve Isaak ona sadece küçük ayrıntıları anlattıklarını da biliyordu. Kral Nikolai ve Komutan Nazyalensky Bataarlarla birlikte yolculuk etmekteyken Kum Denizi'nin kumları üzerinde ortadan kaybolmuşlardı. İkizler dikkat çekmemeye çalışarak ellerinden geldiği kadar onları aramışlar ama en küçük bir ize bile rastlamamışlardı.

“Kral kurtarılmayı mı bekliyor ya da daha da kötü bir şey mi var, bilemiyoruz,” dedi Genya. “Ama bildiğimiz bir şey varsa, düşmanlarımız Kral’ın ortada olmadığını bir duyacak olurlarsa bizim bu hassas durumumuzdan avantaj elde etmek isteyeceklerdir. Ravka tahtının şu anda belirlenmiş bir varisi yok ve Kral ortaya çıkana ya da bir strateji belirleyene kadar bir hükümdarımızın olmadığını kimsenin bilmemesi gerek.”

“Elbette,” diye mırıldandı Isaak, halkın içinde çıkabilecek paniği düşünerek.

Genya içine derin bir nefes çekti. “Ama iki hafta içinde on yedi prenses, soylu leydi ve değerli hanımefendi uşakları ve hizmetkârlarıyla birlikte Os Alta’ya gelecekler. Hepsi de Nikolai Lantsov’la tanışmak ve Ravka’nın Kraliçesi olmak istiyor. Hepsi tamam, eksik olan şey Kral. O yüzden de size ihtiyacımız var.”

“Bana mı?”

“Kral’ın yerine geçmeniz için.”

Isaak o anda ne yapacağını bilemediği için sırtıtmakla yetindi. Bu şakayı anlamamıştı ama bozuntuya vermedi. Ama Genya Sa fin onun gülümsemesine karşılık vermedi.

“Bu aslında beklenmedik bir şekilde yaralandığı ya da... bir şekilde elden ayaktan düştüğü takdirde Kral’ın kendisinin de uygulanmasını istediği bir plan,” dedi sakın bir sesle. “Ne var ki böyle bir şeyin bu kadar ani bir şekilde geleceği ve bizi bu kadar hazırlıksız yakalayacağı hiç aklımıza gelmemişti. Kral’ın aday listesi içinde sizin de isminiz var. Onunla hemen hemen aynı boydasınız. Birkaç dil konuşabiliyorsunuz. Sanırım sizi ona senelerce muhafızlık etmiş kişileri bile kandırmaya yetecek ölçüde Kral’a benzetebilirim.”

“En azından kıpırdamadan otururken,” dedi Tolya.

“Doğru,” dedi Genya. “Sizi fiziksel olarak Nikolai’a benzetmek aşmamız gereken ilk sorun olacak. Onun gibi konuşmasını, onun gibi yürümesini ve diğer şeyleri... siz kendiniz halletmeniz gerekecek.”

“Ben... yani benim oymuşum gibi davranmamı bekleyemezsiniz,” dedi Isaak. Bu mantık dışı bir şeydi. Gülünçtü.

“Bekleyebiliriz,” dedi Tolya güçlü kollarını önünde kavuşturarak. “Bekliyoruz da. Yapılacak şeyleri biraz erteleyebiliriz. Gerçi Kral’ın bir kraliçe seçmesi gerekiyor ama...”

“Bu iş ertelenebilir,” dedi Tamar, “ama ertelenemeyecek olan ulusal güvenlik sorunları var. Tavgharad üyelerinden birinin bizim tarafımıza geçmek istediğine dair elimizde bazı istihbari bilgiler var. Onunla temasa geçmek için bu iyi bir fırsat olabilir ve böylece Shuların değerli askeri varlıklarını nerelerde konuşlandırdıklarını öğrenebiliriz.”

Tavgharad. Bu sözcüğün tam karşılığı ‘taş yumruklu’ idi, ama Isaak bunun Shu kraliyet ailesini koruyan ve onlara hizmet eden elit asker anlamına da geldiğini biliyordu. Bunlardan biri ihanet edecek olduğu takdirde, elde edilebilecek bilgiler altın değerinde olurdu.

Tamar Kir-Bataar ona altın renkli gözleriyle sert sert bakmış ve, “Ülkenizin size ihtiyacı var,” demişti ama onu asıl ikna eden kişi, yaralı ağzıyla ona, “Kralınızın da size ihtiyacı var,” diyen Genya olmuştu.

Isaak evet dedi. Elbette ki evet diyecekti. Bir asker olarak bu onun göreviydi. Ayrıca da ona ve ailesine onca şey yapan bir kral için hiç olmazsa bu kadarını yapmalıydı.

İşte her şey, hal ve tavır, hitabet ve doğru şekilde oturup kalkma dersleri böyle başlamıştı. Isaak’ın sadece varlıklı ve her im-

kâna sahip bir adam gibi değil, bir *kral* gibi, üstelik de sadece bir kral gibi de değil, efsane haline gelmiş bir Çocuk Kral gibi davranması gerekiyordu. Nikolai, Isaak'ın olmadığı her şeydi. Kendinden emin, özgüvenli, kozmopolit... Isaak'ın tek yeteneği dil öğrenmekteki becerisiydi, ki aslında bu bile onun gibi davranması için güçlük oluşturunuyordu çünkü Shu dilini Kral'dan daha iyi konuşuyordu ve daha temiz bir Zemeni aksanına sahipti.

Ama bütün bu süreç içinde en tuhaf zamanı tam da burada, bu camdan kubbe altında, bu giysilerin içinde, kehribar renkli tek bir gözü ve günbatımı renginde saçları olan Genya Safin'in huzurunda ter dökerken geçiriyordu. Isaak onun sadece görevini yerine getirdiğini biliyordu ama kadının onu incelediğini ve tüm dikkatini ona verdiğini hissetmemesi mümkün değildi. Üstelik de ona biraz âşık olmaya başlamıştı. Bu aptalca bir tutkuydu. Genya'nın parlak bir Fabrikatör olan, seanslarda onlarla birlikte oturarak sessiz sessiz tomarlarla belge okuyan ve kocaman bir müsvedde kağıdına bir şeyler karalayan David Kostyk'e vurgun olduğu o kadar belliydi ki... Ama mütevazı erkeklerden hoşlanıyor olması, onu daha da çok beğenmesine neden oluyordu. Yaralarından biri ağzının sol kenarını biraz aşağıya çekiyordu ve Isaak sürekli olarak onu tam da oradan öptüğünü hayal ediyordu. Sonra onun parmağıyla omzunu sert bir şekilde dürtmesiyle hemen kendisine geliyordu. "Dik oturun, Isaak," diyordu Genya ona ya da, "İşğimin önüne geçiyorsunuz."

Bazen başkaları geliyor, Genya çalışırken ona Kerch tarihinden bölümler okuyor ya da ticaret yollarıyla ilgili bilgisini sınıyordu. Stratejiden bahsettikleri vakitler, ondan bekledikleri tek şey lök gibi oturması ve hiçbir şey yapmamasıydı.

"Onu karanlık basınca gizlice tünellerden geçirip saraydan

çıkabiliriz,” dedi Tamar, Isaak’ın daha da terlemesine neden olacak şekilde elindeki baltayı evirip çevirerek, “böylece Kral ertesi gün haçtan dönmüş gibi bir mizansen yaratabiliriz. Kont Kirigin’in malikânesine bir uğramış gibi görünür.”

“Peki Zoya’nın eksikliğine nasıl bir mazeret bulacağız?” diye sordu Tolya.

Genya, Isaak’ın çenesinde yaptığı değişikliği uzaktan görmek için biraz geriye gitti. “Onun Os Kervo’ya gitmek için orada kaldığını söyleriz.” Gözlerini ovuşturdu ve çay fincanına uzandı. “Anlamıyorum,” dedi. “Kimse öyle bir anda yok olamaz.”

“Nikolai her zaman imkânsız olanları yapar,” dedi Tolya.

“Belki de biraz tatile ihtiyacı vardır,” dedi Tamar.

Tolya domuz gibi bir ses çıkararak homurdandı. “Belki de Zoya ondan bıkmış ve onu bir kum yığının altına gömmüştür.”

Ama Genya gülmedi. “Belki de bu Apparat’ın bir işidir ve yeniden darbe yapma işine soyunmuştur.”

“Eğer öyleyse,” dedi David, “ondan sonra sıra bize de gelecektir.”

“Teşekkürler, aşkım. İnsanı çok yüreklendiriyorsun.”

Tamar elinde evirip çevirdiği baltanın hızını yavaşlattı. “Eğer bunda Apparat’ın parmağı varsa, Kral’ın ortada olmadığını ortaya çıkarmak için çoktan harekete geçmiş olurdu.

“Her halükârda,” dedi Tolya, “onu Isaak’ın uzağında tutmamız gerekiyor. Rahip, kralın... gerçek kral olmadığını hemen anlayacak kadar uyanık biri.”

Genya bir sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Isaak onu hiçbir zaman bu kadar çaresiz görmemişti. İçi fena oldu. “Biz kimi kandırıyoruz, bunun başarılı olması imkânsız.”

“Başarılı olacak,” dedi Tamar. “Olmak zorunda.”

“Neredeyse tıpatıp Kral’a benzedi,” dedi David, Isaak’ın yüzüne dikkatle bakarak. “Bugüne kadar çıkardığın en iyi iş diyebilirim.”

Genya bu iltifatı elini sallayarak geçiştirdi. “Önemli olan sadece yüz hatları değil. Nikolai’ın hal ve tavrı. Dudaklarını büküşü, başını eğişi... Konukları ve saray erkanından birkaç kişiyi aldatabiliriz ama hizmetkârları? Kraliyet bakanlarını? Onu her gün gören, onunla birlikte yemek yemiş ve dans etmiş olan kişileri? Bu işi unutun. Ümitsiz bir durum bu.”

“Özür dilerim,” dedi Isaak. Ülkesine, Kralına ve karşısındaki yetenekli kıza yardımcı olamadığını düşünmekten nefret ediyordu.

Genya ellerini havaya kaldırdı. “Benim söylemek istediğim de bu işte. Nikolai başını asla böyle eğmez ya da böyle samimiyetsiz bir şekilde özür dilemezdi.”

“Özür dilerim,” diye tekrarladı Isaak düşünmeden ve sonra yüzünü buruşturdu.

“Başka bir seçeneğimiz yok,” dedi Tamar. “Ya daveti iptal edip Nikolai’ın burada olmadığını belli etme riskine gireceğiz, ya da bu riski alacağız.”

“Ya işin iç yüzü anlaşılacak olursa?” diye sordu Tolya.

“Bizi neyle suçlayabileceklerinden emin değilim,” dedi David. “Kral’ın iyiliği için onun yerine geçmek vatan hainliği sayılır mı?”

Isaak yutkundu. *Vatan hainliği*. Bu aklına bile gelmemişti.

“Apparat’a tüm Grisha liderliğini tek bir hamlede elimine etmek için kolay bir yol sunmuş oluruz,” dedi Tamar.

Genya iç geçirdi. “Isaak, elinden geleni yaptığını biliyorum ama senden yapabileceğinden fazla bir şey istemiş olabiliriz. Bu başından beri bir çılgınlıktı.”

İsaak bu cesur insanların ümitlerini kaybetmesini görmekten nefret ediyordu. Nikolai Lantsov'un revirdeki yatağına eğilmesi aklına geldi, eve son gittiğinde annesinin gülümsediğini ve kız kardeşlerinin tombul yanaklarını hatırladı.

Arkasına yaslandı, bir kolunu koltuğunun üst tarafına koydu ve elinden geldiğince kibirli ve rahat bir tavırla, "Genya, aşkım, zili çal da biraz brendi getirsinler. Bu kör talihe ayıkken katlanmamı beklemiyorsunuzdur sanırım."

Herkes ona baktı.

David mürekkep lekeli parmaklarından birini dudaklarına götürdü. "Daha iyi."

"*Daha iyi mi?*" diye bağırdı Genya. Ellerini neşeye çırparak. "Mü-kem-mel-di! Bir daha yapar mısınız?"

İsaak bir an panikledi ama sonra bir kaşını kaldırarak, "Emirleri artık sen mi veriyorsun?" dedi. "İyi o zaman. Bundan böyle ben de gerçek bir kral gibi iyi bir uyku çekebilirim."

Tamar sırtıttı. Tolya sevinçten bir çağlık attı. Genya eğilerek İsaak'ın yanağına kocaman bir öpücük kondurdu ve İsaak, Nikolai Lantsov'un asla yapmayacağı bir şey yaptı.

Kıpkırmızı oldu.

Kum teknesini terk ettikten sonra kumlar Nikolai, Zoya ve Yuri'yi o devasa saraya taşıdı. Kum tepecikleri ayaklarının altında öyle kayıyordu ki, Nikolai'nin midesi alt üst olmuştu. Kendisini her zaman her duruma kolaylıkla uyum sağlayabilen biri olarak görürdü ama yeni bir teknolojiyi uygulamak, yeni bir yakıt denemek, ya da bir akşam yemeğine gömlekle katılma ve yelek giymeme cüretini göstermek bir şeydi, doğal dünyayı anlayış tarzının bir öğleden sonra paramparça olduğunu görmek ayrı bir şey...

"Hiç iyi görünmüyorsun, Çocuk Kral," diye homurdandı yeniden ejderha görünümüne giren Juris.

"Bu bizim için yepyeni bir ulaşım aracı. Bizi sırtınızda taşımayı düşünmezsiniz herhalde."

Ejderha gücenmiş gibi bir sesle, "Bu iyiliğimin karşılığını verirsiniz neden olmasın," dedi.

Nikolai yaklaşırken sarayı iyi bir incelemek için başını eğmek zorunda kaldı. Hayatında böylesine devasa bir yapı hiç görmemişti. Böylesi bir yapının değil inşası, hayal bile edilmesi için bir alay mühendisin bin sene çalışması gerekirdi. Saray ve kuleleri

üç sivri tepe oluşturunuyordu: Bunlardan biri siyah taştan, diğeri de kehribar gibi parlayan bir maddeden yapılmış gibi duruyordu. Üçüncüsüye ancak kemikten yapılmış olabilirdi. Ama bu yerle ilgili bir terslik vardı. Burada bir hayat emaresi görmüyordu. Ne havada daireler çizerek uçan kuşlar ne de pencerelerde bir hareket vardı. Sayısız köprülerin üzerinden geçen birileri de yoktu. Şekil olarak bir şehre benziyordu belki ama bir mezar havasındaydı.

“Burada başka kimse yaşamıyor mu?” diye sordu Nikolai.

“Hiç kimse yaşamıyor,” dedi sürekli yer ve şekil değiştiren grotesk yaratık. Sesi ayı homurtusunu andıran bariton seslerden oluşan bir koro gibiydi. “Yaklaşık dört yüz seneden beri öyle.”

Dört yüz sene mi? Nikolai, Zoya’ya baktı ama Zoya gözlerini uzaklara dikmiş, sağ eliyle çıplak olan sol elini kavramış, öylece duruyordu.

Kumlar yükselerek onları daha da yükseklerle taşıdı ve Nikolai bu üç sivri kulenin gri renkli alacakaranlıkta yumuşak ve titrek bir ışıqla ışıldayan kubbeli bir yapıyı, sürüyle terası, küçük sarayları ve kumlardan oluşan pek çok şelaleyi kapsadığını fark etti.

Büyük bir kemerin altından geçerek mikayla kaplı duvarları pırıl pırıl parlayan, daire şeklinde geniş bir odaya geldiler. Ayaklarının altındaki kum taşla dönüşmüş ve zeminin içinden ortasında süt renkli, kristalli bir kovuk olan bir masa çıkmıştı. Elizaveta bunun yanındaki taş sandalyelere oturmalarını işaret etti.

“Korkarım ki size sunabileceğimiz bir yiyeceğimiz ya da içeceğimiz yok,” dedi.

“Sizden bazı yanıtlar alsak yeter,” dedi Nikolai.

Yuri taş zeminin üzerinde diz çöktü, başını eğdi ve Nikolai’nın Ravka’nın dini iletişim dili olduğunu sandığı bir dilde bir şeyler söylemeye başladı. Nikolai onun söylediği sözcüklerin sadece

birkaçını tanıyabilmişti: söz verildiği gibi, önceden belliydi, karanlık.

“Yapmayın lütfen,” dedi Elizaveta, arıları da sıkıntılı bir şekilde vızıldamaya başlamıştı. “Ve lütfen oturun.”

“Bırak konuşsun. Kendini küçük düşürüyor ve bundan da keyif alıyor,” dedi Juris.

Kanatlarını indirdi ve Yuri’den oldukça uzakta bir yerde, yere oturdu. “Nereden başlamamı istersiniz?”

“Nezaket kurallarına göre kim olduğunuzu söylemekle başlayabilirsiniz.”

“O konuyu hallettik sanıyordum, Çocuk Kral.”

“Evet. Ama Azizlik şehit olmayı gerektirir. Sizin hepiniz bayağı kanlı ve canlısınız. Öteki dünyadaysak onu bilemem, eğer öyleyse kılık kıyafetim fazla sade. Ya da aşırı şık. Sanırım bu kişinin cenneti nasıl hayal ettiğine bağlı bir şey.”

“Her zaman böyle çok mu konuşur?” diye sordu Juris, Zoya’ya ama Zoya hiç sesini çıkarmadı ve tepelerindeki renkten yoksun gökyüzüne bakmakla yetindi. “Her birimiz şu veya bu saatte öldük ve sonra yeniden doğduk,” dedi Elizaveta. “Ve her zaman da aynı kişi olarak doğmayız. Bize dilediğiniz ismi verebilirsiniz: Grisha, Aziz...”

“Kutsal kalıntılar,” dedi Juris.

Elizaveta dudak büktü. “Bu terime bayılmıyorum.”

Yuri’nin ağzından kendinden geçmiş gibi minik bir hıçkırık çıktı. “Her şey söz verildiği gibi,” diye geveledi. “Ümit etmemi söyledikleri her şey...”

Elizaveta üzerindeki sarmaşıklardan bir dalı teskin edici bir kol gibi onun omzuna uzattı. “Bu kadar yeter,” dedi nazikçe. “Şimdi buradasınız ve sakinleşmeniz gerek.”

Yuri sarmaşığı yakaladı ve yapraklarını hiçkırarak yüzüne sürttü.

Bilim adamlığı işte bu kadardı.

“Şu anda tam olarak neredeyiz?” diye sordu Nikolai.

“Karanlıklar Diyarı’nda,” dedi kendisini Grigori olarak tanıtan grotesk yaratığın bir ağzı. Sankt Grigori. Eğer Nikolai doğru hatırlıyorsa, şu anki hali bunu doğrulamıyorsa da bu Aziz ayılar tarafından parçalanmıştı. “Onun bir türü. Ondan kaçmak imkânsızdır.”

“Bütün bunların ne önemi var?” dedi Zoya boğuk bir sesle. “Bizi buraya neden getirdiniz? Ne istiyorsunuz?”

Juris ince birer çizgi gibi olan gözlerini ona çevirdi, kuyruğu yerde kavisler çizerek gidip geliyordu. “Küçük cadıya bir bakın hele, ne kadar da üzgün. Ne kaybettiğini ya da ne kazanmak üzere olduğunu biliyormuş gibi.”

Nikolai, Zoya’nın gözlerinin öfke saçmasını bekledi ama Zoya hiçbir şeyi umursamazca gökyüzüne bakmayı sürdürüyordu. Onu bu halde, her zamanki inatçı ve tehlikeli enerjisinden yoksun bir halde görmek Nikolai’ı şu ana kadar karşılaştıkları tüm tuhaf manzaralardan daha fazla rahatsız ediyordu. Nesi vardı onun? O büyüteç onun için bu kadar mı önem taşıyordu? O olmadan da güçlüydü Zoya aslında. İki eli arkadan bağlansa ve her birine birer çuval kurşundan bilyeler bağlansa da, yine güçlü olurdu o.

“Keşke sizi başka bir yere götürebilseydik, genç Zoya,” dedi Elizaveta. “Grisha sözcüğü daha ağızlara alınmadan önce ve sıra dışı olaylar hâlâ *mucize* ve *sihir* olarak görülmekteyken öyle bir gücümüz vardı. Bizler Ravka’nın tarihinin kısacık bir öykü gibi kalacağı kadar uzun hayatlar yaşadık. Ama bu yer, Karanlıklar Diyarı’ndaki bu özel nokta, her daim kutsal olagelmıştır. Burası

bizim gücümüzün doruğa ulaştığı ve dünyanın kalbindeki yaratılış gücüne en derin bir şekilde bağlantılı olduğumuz kutsal bir mekândı. Burada her şey mümkündü. Ve bizler Karanlıklar Efendisi, Karanlıklar Diyarı'nı yarattığında da buraya bağlıydık.”

“Ne” diye sordu Zoya, sonunda gözlerinde bir ilgi kıvılcımı çakmıştı.

“Biz hiçbir Grisha'nın olmadığı kadar bu dünyanın kumaşının içine dokunmuşuzdur ve bu kumaşın iplikleri seneler geçtikçe ve bizim gücümüzle harmanlanarak daha da sıkılaşmıştır. Karanlıklar Efendisi dünyanın doğal düzeniyle oynadığında, biz de buranın çekimine kapıldık ve onun *merzostla* yaptığı deney başarısız olunca da Karanlıklar Diyarı'nın sınırları içinde sıkışıp kaldık.”

“Bizim buradan ayrılmamız mümkün değil,” dedi Grigori. “Buradan başka hiçbir yerde fiziksel bir şekil alamayız.”

“Fiziksel olamayız,” dedi Juris alaycı bir tavırla ve kuyruğunu bir kez daha yere vurdu. “Biz yemek yemeyiz. Uyumayız. Terlemenin, acıkmanın ya da rüya görmenin ne demek olduğunu bile unuttum. Karnımın guruldamasını duymak, bir kez daha bir şarabı tatmak ya da pencereden dışarı çiş yapmak için sol kanadımı bile keserdim.”

“Bu kadar kaba ifadeler kullanman şart mı?” dedi Elizaveta bıkkın bir tavırla.

“Evet, şart. Seni mutsuz etmek benim başlıca eğlencem.”

Grigori bu arada bedeninin üzerinde üç ayı başı olan, iki çift kolunu önünde kavuşturmuş devasa bir adamın şekline bürünmüştü. “Bu bitmek bilmeyen alacakaranlığa, içinde bulunduğumuz arafın Karanlıklar Efendisi'nin ölümüyle sona ereceğine inandığımız için katlandık. Onun pek çok düşmanı vardı. Biz onun kısa bir ömrü olacağını umuyorduk ama o yaşadıkça yaşadı.”

“Yaşadıkça yaşadı,” diye homurdandı Juris.

“Yaşamaya devam etti ve neredeyse içimizden herhangi biri kadar güçlü oldu,” dedi Grigori.

Ejderha domuz homurtusu gibi bir ses çıkardı. “Ona iltifat etme.”

“Şöyle diyelim o zaman,” diye düzeltti Elizaveta, “içimizden biri gençken olduğu kadar güçlü oldu. Sonunda Karanlıklar Diyarı yıkıldı ve Karanlıklar Efendisi de öldürüldü. Ama bağlarımız olduğu gibi kaldı. Mahpus kalmayı sürdürdük çünkü Karanlıklar Efendisi’nin gücü hâlâ yaşıyor. Sizde.”

Nikolai kaşlarını kaldırdı. “O yüzden, doğal olarak benim ölmem gerek. Öyle mi? Tamam, bu çok uygarca olur ama niyetiniz beni öldürmek idiye neden bunu savaşırken yapmadınız?”

Juris yine homurdandı, burun deliklerinden buharlar fişkırıyordu. “Ona savaş mı diyorsunuz siz?”

“O zaman, bizi kovaladığınız ve saçımı yakmaya çalıştığınız o harika kokteyl parti diyeyim bari.”

“Sizi öldüremeyiz, Çocuk Kral. Birincisi, öyle yaptığımız takdirde ülkenizde nasıl bir huzursuzluk olur, onu biliyoruz ve daha fazla insanın gereksiz yere ölmesini istemiyoruz. Ayrıca da siz ölseniz bile o gücün devam etmesi kuvvetli bir olasılık. Hayır, Karanlıklar Efendisi’nin lanetinin sizden yakılarak çıkarılması gerekiyor.”

“*Obisbaya*,” dedi Nikolai.

“Yanan Diken,” diye onayladı Elizaveta. “Demek siz de bu kadim ritüeli biliyorsunuz?”

“Demek ki doğruymuş,” dedi bağırdı Yuri. “Söylenenlerin tümü doğruymuş. Burası ilk papazın korumasının geldiği dikenli akasya ormanı.”

“Tebrikler, Yuri,” dedi Nikolai. “Beni nihayet ölü yakılan odun yığınının üzerine attıracakmış gibi görünüyorsun.”

“Ölü yakılan mı?” diye sordu Grigori.

“Öyle bir şey yok,” dedi Elizaveta. “Dikenli akasya bizim hepimizden daha da yaşlıdır, hatta ilk sihirden bile eskidir. İlk sunaklar bu ağaçtan yapılmıştı ve Küçük Saray’ın duvarları da bununla inşa edilmişti. Ben ritüeli başlatmak için bunun Karanlıklar Diyarı’nın altında kalan canlı köklerini çıkarabilirim ama içinizdeki canavarı dışarı çıkarıp öldürmek sizin işiniz olacak.”

“Bütün o mucizeleri *siz* yarattınız,” dedi Zoya. “Köprüyü, gülleri, depremi, üstünden kan akan heykelleri, siyah taşı... hepsini bizi buraya getirmek için siz yarattınız.”

“Azizler Çağı,” dedi Yuri. “Tam da onun söz verdiği gibi.”

Elizaveta’nın sarmaşığı keşişin omuzlarını daha sıkıca kavradı. “Gücümüz Karanlıklar Diyarı’nın sınırlarının ötesine geçebilir ama ancak insanların bize hâlâ tapınmakta olduğu yerlere kadar uzanabilir.

“Bir Grisha’nın gücü inanca bağlı değildir,” dedi Zoya öfkeyle.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, küçük cadı?” dedi Juris.

Zoya gözlerini hiç kırpmadan doğrudan ona baktı. Nikolai onun ejderhayı cezalandırmak için zihninde binlerce plan yaptığından emindi. Onun gözlerinde gördüğü intikam vaadi içine soğuk sular serpti.

Ama Grisha gücünün mekanizmasına kendisini kaptırmak gibi bir lüksü yoktu. “İçimdeki canavarı çağırmam gerektiğini söylüyorsunuz ama bu şey benim emirlerimi dinlemiyor ki...”

“O zaman ona emir dinlemeyi öğretmelisiniz,” dedi Juris.

Elizaveta ellerini kavuşturdu. Aynı anda bileklerinin üzerinde güller açtı ve parmaklarını sardı. “Akasyanın dikenleri çıktığı vakit, vücudunuz delik deşik olur. Eğer içinizdeki o karanlığı

mağlup edemezseniz, bu dikenler sizi içinizden dışınıza kadar yakarlar.”

Bu, Elma Dallı Sankt Feliks öyküsüne oldukça benzemekteydi.

Aniden, odun yığını sözcükleri Nikolai’ın kulaklarına pek o kadar da kötü gelmemeye başladı. “Neyse ki çok gıdıklanmam.”

“Hayatta kalma şansı ne kadar?” diye sordu Zoya.

Elizaveta’nın omuzlarında güller açtı. “Juris’in dediği gibi, Ravka’daki istikrarı bozmak gibi bir isteğimiz yok.”

“Bu bir yanıt değil.”

“Bu... tehlikeli bir iş,” diye kabul etti Elizaveta. “Birtakım yöntemlerle sizi buna hazırlayabiliriz ama bu yine de kılınıza bile zarar gelmeden çıkacaksınız anlamına gelmez.”

“Sağ çıkabileceğiniz anlamına da gelmez,” dedi Juris.

Elizaveta iç çekti. “Hep böyle her konuya karamsar bir hava katmak zorunda mısınız?”

“Bilmeleri daha iyi olur.”

Nikolai taş koltuk üzerinde kıpırdandı. Oturanın rahat etmesi için yapılmış bir şey değildi bu. “Siz beni şişe geçirip kızarttıktan ve ben de kendi iblislerimle savaştıktan sonra ne olacak?”

“Karanlıklar Efendisi’nin gücü ilk ve son olarak hepten bitecek. Kum Denizi’nin sınırları parçalanacak. Karanlıklar Diyarı’na yeniden hayat gelecek ve biz de özgür olacağız.”

“Tam olarak ne yapmak için özgür olacaksınız?” diye sordu Zoya. Bu yerinde bir soruydu. Kaybettiği büyütecisi için yas tutuyor olabilirdi ama general olduğunu hiçbir vakit unutmazdı. Nikolai, içinde bulunduğu çaresiz durum yüzünden bir kral gibi düşünemeyebilirdi. O yüzden de, az önce tanık oldukları gücün bir şekilde engellenmesi gerekiyordu.

“Büyük güce sahip olmanın her zaman bir bedeli vardır,” dedi Juris, “Bunu bilmiyor musun, küçük cadı?”

Elizaveta başını bir kez sallayarak onayladı. “Karanlıklar Diyarı’nın sınırlarından çıktığımızda, bir kez daha ölümlü olacağız.”

“Siz buna *otkazatsya* diyorsunuz. Yani Grisha gücünden yoksun olmak. Kısa ömürleri olan ve öldükten sonra sonsuza kadar ölü kalan insanlar.”

Zoya gözlerini kıstı. “Böyle bir gücünüz varken, ondan neden vazgeçmek istiyorsunuz?”

“Bunun kolay bir seçim olduğunu zannetmeyin,” dedi Elizaveta mutsuz bir sesle. “Bu konuda yüzyıllarca tartıştık ama bu şekilde devam etmemiz imkânsız. Evrenin özgürlük karşılığı olarak bizlerden istediği de bu.”

“Sonsuz hayatı bir kere yaşamak yetti,” dedi Juris. “Bir kere daha dünyada yürümek istiyorum. Ülkemin sahillerine geri dönmek. Belki yeniden âşık olmak. Denizde yüzmek ve güneşin altında yatmak. Yaşlanmak, ölmek ve hiç keşfetmediğim âlemlere geçmek istiyorum.”

“Şunu anlamalısınız ki,” dedi Grigori, “sadece sizin hayatınız değil, ülkeniz de risk altında. Başarısız olursak, yani siz bu ritüele dayanamazsanız, dünyada bir yarık daha açmış ve bu çürümüş yerin onun sahillerini kaplamasına da neden olmuş oluruz.”

“Ama bu yine de olabilir,” dedi Elizaveta. “Her şey birbiriyle ilişkili ve dünyanın merkezindeki yaratılış gücüyle bağlantılı. Sizin içinizdeki o karanlık güç güçlendikçe, onun ne gibi bir zincirleme tepkimeye neden olabileceğini söylemek zor.”

“Elbette ki bu konuyu tartışmak isteyeceksinizdir,” dedi Grigori. “Ama seçiminizi bir an önce yapın. *Merzostun* ne yapacağı belli olmaz ve içinizdeki canavar her an daha da güçleniyor.”

“Tartışmayı gerektiren bir şey yok,” dedi Nikolai ve yanıtını bu şekilde verdi. Kaybedecek vakit yoktu. “Ne zaman başlıyoruz?”

Leoni mışıl mışıl uyurken, Nina o geceyi uyanık geçirdi. Uyku onu dürtükleyip duruyordu ama o karanlıkta saçlarını ördü ve yatağının üstündeki dar pencereden gelebilecek bir hareketlilik sesi duymayı umarak bekledi. Nitekim gece yarısından hemen sonra alçak sesle konuşulduğunu ve bir arabanın yüklendiğini duydu. Ayak parmaklarının ucuna basarak pencereye yaklaştı ve çamaşırhanedeki lambaların yanık olduğunu gördü. Kuyu Rahibeleri içinde çamaşır olduğunu tahmin ettiği iple bağlanmış torbalar taşıyorlardı.

Nina telaşla manastırın yemek odasına koştu. Burası Hanne'nin belirli saatlerde boş olduğundan kesinlikle emin olduğu bir yerdi. Mutsuz bir rahibe adayı elbiselerini saklamak için bir yer arıyor idiyse, burası tam bunun için biçilmiş kaftandı. Yemek odasının tüm çevresi boyunca parmaklarıyla zeminin taş karolarının üzerine hafifçe vurarak dizlerinin üzerinde ilerledi. Tam vazgeçmek üzereyken, vurduğu taşlardan birinden *dank* diye bir ses geldi. Bunun altı boş olmalıydı.

Parmaklarını karonun altına sokup yukarı çekti. Karonun altın-

da asker pantolonları, iki şapka, bir tabanca kemeri ve –Azizlere şükürler olsun ki– bir de beyaz bir bluz ve açık mavi renkli, uzun bir kolsuz elbise vardı. Nina bunları hemen kendi elbiselerinin üzerine geçirdi, örgülerini karmaşık bir taç şeklinde başına tokaladı ve sessizce mutfak bölümüne geçti. Epeyce bir aradıktan sonra aşçının un tenekesinin altında sakladığı anahtarı buldu. Mutfak kapısını kilitleyip de bahçeye çıktığında, Kuyu Rahibelerinin arabanın kapısını kapatıp yola çıkmak üzere olduklarını gördü.

Nina onların nereye gittiklerini biliyordu, o yüzden ağaçların arasından geçerek doğrudan eski kalenin ana girişine doğru uzanan yolda rahatça ilerlemeye başladı. Tedbirsizlik ettiğinin de farkındaydı aslında. Planlarına Adrik ile Leoni'yi de dahil etmeliydi. Etrafı daha iyi tanıyacak kadar beklemeliydi. Ama ortada bir gerçek vardı: Şüphe çekmeden Gâfvalle'de daha fazla kalmaları imkânsızdı. Kuyu Kadınları'nın kaleye girişleri her an engellenebilirdi. Ve Nina kendisine karşı dürüst olmak istiyor idiyse, bir an önce harekete geçmek ve o fısıltıların onu neden buraya getirdiğini, o tepede neler olup bittiğini öğrenmek zorundaydı. O ölüler Adrik'e ya da Leoni'ye konuşmamışlardı. Nina'ya seslenmişlerdi ve Nina da onlara yanıt vermekte kararlıydı.

Adımlarını giderek hızlandırdı. Ağaçların arasından geçerken uzaktaki fabrikanın ışıklarına bakarak yönünü tayin etti.

Fjerda'ya gelirken içinde taşıdığı keder ve öfkeye rağmen, bu ülkede yolculuk etmekten hoşlandığını kabul ediyordu. Fjerdalıların yaptığı sıradan işleri incelemekten keyif alıyor ve onların canavar değil, çoğunlukla varlıklı ve huzurlu olmanın, güzel yiyecekler yemenin ve geceleri sıcak yataklarda yatmanın özlemi içinde olan insanlar olduklarını görüyordu. Ama bazılarının ne kadar ön yargılı olabildiklerini ve Grishaların odun yığını üze-

rinde yakılmayı hak ettiğini düşündüklerini de biliyordu. Fjerda hükümetinin nelere kadir olduğunu, drüskellenin elinden çektiklerini, bir geminin ambarında nasıl açlıktan ölüme terkedildiğini ve Jarl Brum'un onun türünden olanları birbirlerine karşı birer silah haline getirmeye çalıştığı Buz Mahkemesi'nin Grisha zindanlarındaki kâbusları asla unutamıyordu.

Nina ana girişe bakan kayalıkların oraya tam vaktinde vardı. Araba da ancak gelmişti ve kapılar açılıyordu. Bayırdan aşağı yalpalayarak ve topuklarının üzerinde kayarak inerken dengesini kaybetmesine ramak kaldı. Genya'nın ona verdiği vücut şekli ona hâlâ biraz tuhaf geliyordu ve bir işi dikkat çekmeden yapmak gibi bir beceriye sahip değildi.

Yolun her iki yanındaki ağaçların gölgelerinin arasından geçince çamaşır torbalarının ağırlığını güçlkle taşıyan Kuyu Rahibelerinin sonuncusunun da kapıdan geçtiğini gördü. Ağaçların arasından ancak o zaman çıktı ve nefes nefese kalarak kapıya doğru hızla koşturdu.

“Çok özür dilerim,” dedi. “Biraz geride kaldım.”

“O senin sorunun,” dedi muhafız. “Bu kapıların ne kadar ağır olduğunu biliyor musun? Kız kardeşlerini burada bekle de gör.”

“Ama... ama... anlamıyorsunuz. Hacetim gelmişti,” diye fısıldadı Nina, büyük bir ıstırap içindeymiş gibi.

“Neyin gelmişti?”

“Rahatlamam... gerekiyordu. Anlarsınız ya?” Muhafızın yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. Yaşasın Fjerdalılar ve onların tuhaf ahlak anlayışları. “Yani çiş yapmak zorundaydım. Bu sözcüğü biraz vurgulayarak söylemişti. “Ağaçların arasında.”

“Bu... benim sorunun değil,” dedi muhafız ağzından tükürükler saçarak.

Nina kendisini zorlayarak gözlerine yaş getirdi. “Ama ne yapayım, rahatlamam gerekiyordu,” diye ağlamaya başladı. “Ve şimdi bana nasıl k1... k1... kızacaklar...”

“Off, Djel adına, ağlama.”

“Çok özür dilerim,” diye hıçkırdı Nina. “Bana yine ba... ba... bağırımlarını istemiyorum.”

“Tamam, tamam, gir içeri, gir,” dedi muhafız telaşla, onu içeri almak için sürgüleri açıp kapının kanadını ittirirken. “Yeter ki şu ağlamayı kes!”

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim,” dedi Nina ve kapı arkasından kapanana kadar yerlere kadar eğilmeyi ve burnunu çekeerek ağlamayı sürdürdü. Sonra burnunu sildi ve çevreyi bir güzel inceledi. Gece olduğu için kapalı olan fabrikada sessizlik hüküm sürüyordu. Nina bir yerlerde birilerinin iskambil oynadığından ya da uyumak için hazırlandığından emindi. Birileri de nöbet tutuyor olacaktı elbette.

Nina pencerelerden giren soluk ay ışığının altında hantal hantal ve sessizce bekleyen makinelerle dolu geniş bir merkezi odaya açılan giriş yerinden hızla geçti. Bir sonraki odada devasa fiçiler vardı ama içlerinde ne olduğunu söylemek imkânsızdı. Eliyle bunlardan bir tanesinin yan tarafına dokundu. Hâlâ sıcaktı. Burada maden mi eritiyorlardı? Boya mı karıştırıyorlardı?

Bunun yanıtını bundan sonra girdiği odada buldu. Orası her biri balkabağı büyüklüğünde kısa ve kalın, mermi şeklindeki sayısız silindirin –tank mühimmatının– sıra sıra dizili olduğu derli toplu bir yerdi. Burada gerçekten de sadece mühimmat mı üretiliyordu? Nehirdeki zehirli maddeler buradaki üretim hatlarının yan ürünü olan bir çürütücü müydü? Ama eğer öyleyse, o kurdun ısırtığı neden onun kanında şimşek çakar gibi bir etki yapmıştı?

Bu durum hiç de akla yatkın değildi.

Nina daha sonra nereye gitmesi gerektiğinden emin olamıyordu. İçine girince fabrika gözüne şimdi daha da büyükmüş gibi geliyordu. Keşke onun da Inej'inki gibi bir casusluk ya da Kaz'inki gibi plan yapma becerisi olsaydı ama onda sadece Jesper'in kötü karar verme becerisi vardı galiba. Doğu kanadının boş ve bakımsız olduğunu biliyordu, o yüzden Kuyu Rahibeleri muhtemelen batı kanadına doğru gitmişlerdi. Orası kaledeki ev hayatının yaşandığı yerd. Askerler orada yemeklerini yiyor, orada konaklıyor ve fabrikada çalışmadıkları vakitler orada eğitim görüyorlardı. Inej olsaydı saçaklara tırmanır ve muhtemelen mükemmel bir istihbarat sağlayabilirdi ama Nina'nın onun gibi bıçakları iyi kullanabilme yeteneği olan küçük ve sessiz bir gölge olması mümkün değildi.

Geri dönmek için geç kalmamıştı. Buranın bir savaş çıktığında Ravkalı bombardıman uçaklarının hedef alacağı bir mühimmat fabrikası olduğundan emin olmuştu. Ama beynindeki fısıltıların hışırtısı sona ermemişti ve onun buradan ayrılmasını istemiyor gibiydiler. Gözlerini kapatıp onlara kulak verdi ve adımlarının onu sağa, terk edilmiş doğu kanadının karanlık sessizliği içine götürmesine izin verdi.

Koridorun aşağılarına doğru ilerlerken vücudunun her bir hücresi vaktini ziyan ettiği için isyan halindeydi. Fabrikanın bu kanadında kimsecikler yoktu. Akşamın karanlığında oranın pencerelelerinde hiç ışık görmüyordu. Çatının en uç köşesi kar nedeniyle ya da zaman içinde içe çökmüş ve hiç tamir yüzü görmemişti. Ama sesler devam ediyordu. *Daha yakına*, diye fısıldıyorlardı ona bu genç ve yaşlı sesler. Şimdi farklı bir kaliteye sahiptiler; daha belirgin ve daha yüksektiler ve söyledikleri her bir sözcükte çektikleri acının anıları titreşiyor gibiydi.

Etraf o kadar karanlıktı ki duvarlara tutunarak ve parmaklarını eğri büğrü tuğlaların üzerinde gezdirerek ilerliyor ve ortalara bırakılan bir makineye çarpıp poposunun üzerine düşmemeyi umuyordu. Kötü durumdaki o çatı aklına takılmıştı. Fabrikada bu kanadın terk edilmesine neden olan bir kaza olmuş olabilir miydi? Varlığını hissettiği mezarlar orada mıydı? Buradaki üretim hatlarında çalışan kadınlar, dağlarda bir yerlere mi gömülmüşlerdi? Eğer öyleyse burada köhne bir sefaletten başka bir şey bulamazdı.

Sonra o sesi duydu: Tüylerini diken diken eden tiz sesli bir inlemeydi bu. Bir an, bu sesin zihninden mi yoksa doğu kanadının iç kısımlarından mı geldiğini anlayamadı. Hayaletlere inanmasına neden olacak kadar çok sayıda ölüm olayına tanık olmuştu.

Sesin nereden geldi önemli mi? diye sordu kendisine, kalbi güm güm atarken. Küçük bir çocuğun eski bir fabrikanın yıkık bir kanadında ne işi olabilirdi? Duvar boyunca ilerlemek için kendisini zorladı. Bu arada etrafı dinliyor, kendi düzensiz nefes seslerine aldırış etmiyordu.

Sonunda yukarıdaki bir kapının altından sızan ince ışık dilimini gördü. Durakladı. Kapının diğer tarafında askerler varsa, oradaki varlığını açıklamak için elinde herhangi bir mazeret yoktu. Kaybolduğunu söylemek için de binanın ana gövdesinden fazlaca uzak bir yerdeydi.

Arkasında bir ses duydu ve bir el lambasının ışığının oluşturduğu sallanan daireni yaklaşımakta olduğunu gördü. Üniformalı bir asker göreceğini düşünerek, sırtını hemen duvara yasladı. Ama lambanın ışığında, üstünde bir Kuyu Rahibesi elbisesi olan, örgülü saçları başının tepesinde toplanmış bir kadın gördü. Bu kadın diğerlerinden o kadar uzakta ne yapıyordu?

Kuyu Rahibesi kapıyı açıp ilerlerken, uzun aralıklarla yerleşti-

rilmiş el lambaları yüzünden oldukça karanlık olan bir başka koridor daha olduğunu gördü. Cesaretini toplayıp kadının peşinden gitti. Onu elinden geldiğince yakından izlerken, ilerideki karanlıktan sesler duymaya başladığında kalbi gümbür gümbür atmaya başladı: Bunlar alçak kadın sesleriydi. Biri ninniye benzer bir şarkı söylüyordu. Bir de tiz ve neşeli bir ses vardı. Bu da gülen bir bebeğin sesiydi.

Nina'nın zihnindeki sesler yükseldi. Bu sefer bu seslerde öfke değil, özlem vardı.

Sessiz ol, diyorlardı. Sessiz ol.

Kuyu Rahibesi kemerli bir kapıdan geçti ve... bir yatakhaneye girdi. Nina kapının oradaki gölgelere gizlenip içeri bakarken, gördüğü manzaraya inanamadı.

Dar yataklarda yatan kadınların ve kızların aralarında Kuyu Rahibeleri dolaşıyordu. Geri planda beşikler vardı. Oda bunların dışında boştu. Fabrikanın makinelerin çıkarılıp temizlenmiş tozlu bir bölümüydü burası. Pencerele dışarıya lambaların ışığı sızmasının ve şüphe uyandırmasının diye siyah kâğıtlarla kaplanmıştı.

On altı yaşından büyük göstermeyen bir kız, bir Kuyu Rahibesi tarafından koridorda yürütülüyordu. Ayakları çıplaktı ve şiş karnının üstünde gergin duran açık gri renkli bir gecelik giymişti.

“Yapamam,” diye inledi kız. O kadar zayıftı ki şiş karnı sivri eklemleriyle ve kemiklerinin açısıyla bir tezat oluşturuyordu.

“Yapabilirsin,” dedi Kuyu Rahibesi sert bir sesle, kızı dirseğinden tutup yürütürken.

“Yemek yemesi gerek,” dedi bir başka rahibe. “Kahvaltı etmedi.”

Kuyu Rahibesi cık cık etti. “Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun.”

“Aç değilim,” dedi kız güçlükle aldığı nefesler arasında.

“Ya bebeğin gelmesini kolaylaştırmak için yürütebiliriz ya da biraz *semle* için oturabilirsin. Şeker sana doğum sırasında enerji verir.”

Kız ağlamaya başladı. “Şekere ihtiyacım yok. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsunuz.”

Nina neler olduğunu anlayınca ürperdiğini hissetti. O çaresizliği, tüm benliğinizle onu isteyene kadar dişlerini üstünüze geçiren o müthiş açlık hissini biliyordu. O hissin, arzuladığınız tek şey o uyuşturucu olana dek önemsedığınız her şeyi ûarkadaşlarınızı, yiyeceklerinizi, sevginizi— küle dönüştürdüğünü biliyordu. Zayıf vücudu, gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar... Bu kız *pareme* bağımlıydı. Bu da onun Grisha olduğu anlamına geliyordu.

Nina sıra sıra yatakta yatan kadınlara ve kızlara baktı. En gençleri on beş, en büyükleri otuzlarında gözüküyordu ama ilacın yarattığı yıkıcı etkiler yüzünden bundan emin olmak zordu. İnce battaniyelerinin altından bazılarının karınlarının hafifçe şiş olduğu belli oluyordu, diğerlerinin karınlarıysa iyice belirgin bir hale gelmişti. Birkaçı hamile olmayabilirdi ya da henüz hamileliklerinin çok başlarındaydılar.

Nina titrediğini, kalp atışlarının kulaklarında gök gürültüsü gibi patladığını hissetti. Neresiydi orası? Bu kadınlar kimdi?

Bize yardım et. Duyduğu sesler onlara ait olabilir miydi? Ama kadınların hiçbiri ona bakmıyordu. Onu oraya ölümler çağırıyordu. *Adalet* istiyorlardı.

Nina’nın arkasındaki kapı açıldı ve yataklardaki kadınlar güneşe dönen çiçekler gibi başlarını oraya çevirdiler.

“Geldi!” diye bağırdı kadınlardan biri, Başrahibe bir el arabasıyla içeri girerken. Kadınlar yataklarında doğrulmaya başladılar

ama rahibe sert bir sesle, “Kıpırdamayın!” diye bağırdı. Kadınlar itaatkâr bir şekilde tekrar yattılar. “Telaş etmeye ya da birbirinizi itip kakmaya gerek yok. Yanınıza geldiğimizde, iğnenizi olacaksınız.”

Nina el arabasındaki sıra sıra şırıngaya ve içlerindeki bulanık sıvıya baktı. Bunun *parem* olduğundan bile emin değildi ama ilacın etkisini hissedebiliyordu. Kokusunu alabildiğine yemin edebilirdi. Bir sene önce olsaydı, kimliğini ifşa etme pahasına o şırıngalara ulaşmak için her şeyi yapabilirdi. Bağımlılığından kurtulmak için çok çaba sarf etmişti ve yeni gücünü kullanmanın buna yardımcı olduğunu görmüştü. Artık bir tek o güce, o soğuk ve sessiz nehrin akımına odaklanıyordu. Gördüğü hiçbir şey anlamlı olmadığı için, sahip olabileceği tüm mantığa ve sükûnete ihtiyacı vardı.

Parem etkisi altında olan Grishaların gücü inanılmaz olurdu. En sıra dışı büyütle bile akla hayale gelmeyen şeyler yapabilirlerdi. Jarl Brum, Grishaları Ravka’ya karşı kullanılacak silahlara dönüştürmek için bu ilaçla deneyler yapmıştı. Ama bu deneyler her zaman sıkı kontrol edilen şartlar altında yapılmıştı. Grisha tutsakları, güçlerini kullanmalarını engelleyen, özel olarak inşa edilmiş hücrelerde tutuluyordu ve *parem* onları daha da itaatkâr hale getirmek için bir yatıştırıcıyla karıştırılıyordu.

Bu kadınlarınsa elleri ve kolları bağlı bile değildi.

Başrahibe sıraların arasında dolaşmaya ve şırıngaları turuncu renkli sıvıyı beklemekte olan kadınların kollarına enjekte edecek olan rahibelere vermeye başladı. Nina birkaç hıçkırık, bir iki tatmin olmuş ses ve, “Hep sıranın o ucunda başlıyor. Haksızlık,” diye homurdanan başka birinin sesini duydu.

Yürümekte olan hamile kız, “Lütfen. Azıcık,” dedi.

“Bebek gelmeden hemen önce olmaz. İkinizi de tehlikeye atabilir.”

Kız ağlamaya başladı. “Ama yeni doğum yapan annelere asla vermiyorsunuz.”

“O halde, yeniden hamile kalman gerek, değil mi?”

Kız daha çok ağlamaya başladı ve Nina kızın yüzünü kapatıp ağlamasına neden olan şeyin ilaç için hissettiği açlık mı yoksa Kuyu Rahibesi’nin ima ettiği şey yüzünden mi olduğunu bilemedi.

Kadınlar yeniden yataklarına uzandılar, hepsinin parmakları gevşemişti. Birden lambaların alevi yükseldi. Ani bir esinti üst üste dizilmiş çarşafı yerinden oynattı. Kızlardan birinin yatağının üstünü puslar kapladı. Bu bir Dalgaların Hâkimi olmalıydı. Ama hepsi sakindi ve herhangi bir direniş sergilemiyorlardı. *Parem* verilen Grishalar böyle davranmazlardı. *Parem* bir uyarıcıydı. Bunu başka bir şeyle mi karıştırmışlardı? Kurtları zehirleyen madde bu muydu? Nina şırıngalardan birini çalabilse, Leoni Fjerdalıların yarattığı yeni iğrençliğin ne olduğunu anlayabilir miydi? Kızlar çocuk, belki de birkaç çocuk doğuracak kadar bu ilaca nasıl dayanmışlardı?

Minik beşiklerden birindeki bir bebek ağlamaya başladı. Kuyu Rahibelerinden biri el arabasının altından bir biberon kapıp bebeği kucağına alarak yatıştırdı. “Al bakalım, canım,” dedi tatlı bir sesle.

Nina bacaklarının boşalacağından korkarak, sırtını yine duvara yasladı. Mümkün değildi. Ama annelere *parem* veriliyorsa... bebeklere de veriliyor demektir. Bebekler buna bağımlı halde dünyaya geliyorlardı. Kusursuz Grisha köleler oluyorlardı.

Nina ürperdi. Bu, Brum’un deneyi miydi? Başka birisinin miydi? Bu deneylere ayrılmış başka karargâhlar da var mıydı? *Bu*

kabusların Buz Mahkemesi'nden öteye gitmediğini nasıl düşünmüş olabilirim? Nasıl bu kadar saf olabildim?

Yüzü yastığı kadar bembeyaz olan, bir hayal alemindeymiş gibi yatan bir kadın gördü. Yanındaki yatakta genç bir kız yatıyordu. Nina dengesini kaybetmemek için duvara tutundu. Onları tanıyor-
du. Elling'deki iskelelerden tanıdığı anne ve kızdı bunlar. Birgir onları buraya yollamıştı. Onu keşke daha feci bir şekilde öldürsey-
dim, diye geçirdi içinden. Elling'deki güvenli eve ulaşmayı başa-
ramayan kadınların başına gelen şey bu muydu? *Kızlar Kejerut'ta ortadan kayboldular*. Bunlar sıradan kızlar değildi. Grishalardı.

Fabrikada bir yerde bir zil çaldı. Başrahibe ellerini çırpı ve birkaç Kuyu Rahibesi onun peşinden gitmek üzere harekete geçti.

“İyi geceler, Marit,” dedi Başrahibe üniformalı kadınlardan birine. “Yarın akşam sana yardımcı olması için başka birini yollayacağız.”

Kadınlar yataktan çıkarlarken, Nina gizlice peşlerine takıldı. Gölgelelerin arasından çıkmadı ve duvara tutunarak ilerlerken ne yapacağını düşündü. Fabrikadan çıkması gerekiyordu. Ama o odayla ilgili görüntülerle dolmuş olan zihni dağılmış ve parçalanmış gibi hissediyordu.

Yardım et bize. Ölülerin sesleri. Hayatta olanların ıstırabı.

İleride Kuyu Rahibelerinin ana kapıdaki muhafızlara yaklaştıklarını gördü.

“Başı boş gezen kız sizi buldu mu?” dediğini duydu muhafızlardan birinin Başrahibeye.

“Hangi kız?”

“Bilmiyorum. Örgülü saçlı, rahibe elbiseli bir kızdı. Sizlere benziyordu.”

“Neden söz ediyorsun? Hepimiz çok yorgunuz ve...”

“Dizilin, yoklama yapacağız.”

“Bu gerçekten de gerekli mi?”

“Dizilin.”

Nina geri kalanını duymak istemedi. Ses çıkarmamaya çalışarak hızla koridordan geçerek doğu kanadına doğru koşmaya başladı. Artık ana girişten çıkması mümkün değildi. Muhafızlar fazladan bir Kuyu Rahibesi keşfederlerse...

Öncekinden farklı, tiz ve çınlayan bir zil çalmaya başladı. Bu bir alarm sesiydi. Etrafındaki ışıklar aniden yanınca gözleri kamaştı.

Yataktan geçip doğu kapısına gitmesi de imkânsızlaşmıştı.

İki muhafız silahlarını çekmiş hızla yanından geçerken, toz içindeki büyük bir makinenin arkasına gizlendi.

Başını kaldırdı. Pencereleden birkaçı kırık ama onlara nasıl ulaşacaktı? Diğer tarafta ne vardı?

Düşünecek vakit yoktu. Artık muhafızlar ve Başrahibe içeriye kaçak bir Kuyu Rahibesi olduğunu ya da yabancı birinin bir manastır elbisesi giyerek fabrikaya gizlice girdiğini biliyorlardı. Nina’nın dağdan inip, birileri yatağının boş olduğunu fark etmeden önce manastıra geri dönmesi gerekiyordu. Eski bir makinenin üstüne tırmandı ve kendisini güçlüklerle yukarı iterek pervaza ulaştı. Ayağını iki tuğlanın arasına basıp vücudunu taş pervaza çekmeyi başardı.

Kırık camdan uzakta kasabanın parıldayan ışıklarını, daha da ileride ormanın zeminin karlarla kaplı olduğunu görebiliyordu.

Ayak sesleri duydu ve silahlı bir grup askerin daha koridorlarda yankılanan çizme sesleri arasında hızla doğu kanadına doğru koştuğunu gördü.

“Fabrikanın çevresini abluka altına alın,” dedi biri. “İzgara

yöntemiyle arama yapıp ana salona geri döneceğiz.”

“Burada birinin olduğunu nereden biliyoruz ki?” diye sızlandı askerlerden biri. Adamlar başlarını kaldıracak olsalardı onu...

Ama yollarına devam ettiler ve sesleri hafıfledi. Nina son bir kez dışarı baktı.

“Yas tutacak kimsem yok,” diye fısıldadı ve kırık camların arasından aşağı atladı.

Hızla düştü ve sert bir şekilde yere çarptı. Düşüşün etkisiyle omzunda ve kalçasında müthiş bir acı hissetti ama hızını kesmeyi başaramadan tepeden aşağı yuvarlanırken, ses çıkarmamaya çalıştı. Bir sıra ağacın yanına kadar yuvarlandı, bir çam ağacının dibine çarptı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Dengesini sağladıktan sonra, koşmaya, ağaçların arasında ilerlemeye başladı. Ellerini kaldırıp dalların orasını burasını çizmesini engellemeye ve yan tarafında hissettiği ağrıyı hissetmemeye çalıştı. Başrahibe dönmeden önce manastıra ulaşıp içeri girmesi gerekiyordu. Bunu yapamazsa, Leoni ve Adrik gafil avlanır, gizli kimlikleri ifşa olurdu.

Bir ırmağa varıp öne atıldı, ayakkabıları sığ sularda gıcır gıcır sesler çıkararak karşıya geçti ve bir sonraki tepeden aşağı koşmaya başladı.

İşte. Manastırı görmüştü. Pencerele hâlâ karanlıktı ama ahırların ışıklarını, şapelin bahçesini ve Trassel için bıraktığı yemek artıklarını görebiliyordu.

Koşarken tökezledi, yeniden doğruldu ve yarı yuvarlanır bir halde dağdan aşağı inmeye çalıştı. Ağaçların kenarına vardığında, yavaşlayıp ahırların yakınından geçmemek için güneye doğru koştu.

Toynak sesleri duyunca, yola baktı. Vagonu ve atları sert bir şekilde kırbaçlayan sürücüyü gördü. Başrahibe fabrikadan dönüyordu ve Nina onun birkaç dakika sonra, odaları aramaya başla-

yacağını biliyordu.

Çamurlu ayakkabılarını çıkarıp sessizce mutfağa girdi, kapıyı kilitledi ve anahtarı un tenekesinin yanına koydu. Hızla yatak odasına yönelip içeri girmeden kirlenmiş giysilerini üstünden çıkarmaya koyuldu.

Nina apar topar içeri girdiğinde, “Neler oluyor?” diye sordu Leoni uykulu uykulu. Nina hızla kapıyı kapattı.

“Hiçbir şey,” diye fısıldadı Nina. “Uyuyormuş gibi yap.”

“Neden?”

Nina kapıların açılıp kapandığını ve manastırın girişinde birilerinin konuştuğunu duydu. Giysilerini çıkarıp bluzunun iç tarafıyla yüzünü ve ellerini sildi. Islak giysileri yatağının ucundaki sandığa tıktı. “Bütün gece buradaydım.”

“Ah, Nina,” diye homurdandı Leoni. “Lütfen, bana sadece atıştırmalık almaya gittiğini söyle.”

“Evet,” dedi Nina üstüne bir gecelik geçirip. “Çok çamurlu bir atıştırmalıktı.”

Kapı açılmadan hemen önce örtünün altına girdi ve koridorun ışığı odayı doldurdu.

Nina aniden uyanmış gibi yaptı. “Ne oldu?”

İki Kuyu Rahibesi hışırdayan giysileriyle hızla içeri daldılar. Nina yukarıdaki yatakhanelerden sesler geldiğini, kapıların açıldığını ve kızların uyandırıldığını duyabiliyordu. *En azından, şüphe altında olan bir tek bizler değiliz,* diye düşündü. *Belki de öğrencilerden birinin fabrika kışlalarında bir askerle gizli gizli buluşmaya gittiğini düşünüyorlardır.*

“Neler oluyor?” dedi Leoni.

“Sessiz ol,” dedi rahibelerden biri sert bir sesle. El lambasını kaldırıp odayı inceledi.

Nina yatağının ucuna yakın bir yerdeki çamur lekesini rahi-

beyle aynı anda gördü.

Kuyu Rahibesi lambasını diğer rahibeye verip sandığı açtı ve karıştırmaya başladı. Kirlenmiş rahibe elbisesini ve bluzu çıkardı.

“Neden sandığında bir rahibe aday elbisesi var?” diye soru. “Neden çamur içinde? Derhal Başrahibeyi çağıracağım.”

“Buna gerek yok.” Başrahibe sert bir ifadeyle ve kollarını la-civert yünlü elbisesinin göğsünde kavuşturmuş bir halde kapıda duruyordu. “Bir açıklama bekliyorum, Enke Jandersdat.”

Nina ağzını açtı ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Başrahibenin arkasında Hanne belirdi. “Giysiler benim.”

“Ne?”

“Giysiler benim,” dedi Hanne tekrar. Suratı bembeyazdı ve şaşkın bir ifadeyle kaplıydı. Saçlarıysa gür ve kıvrık dalgalar halinde omuzlarından sarkıyordu. “Dışarı çıkmamam gereken bir saatte ata binmeye gittim ve düştüm.”

Başrahibe gözlerini kıstı. “Giysileri neden buraya sakladın?”

“Kirli giysileri odamda bulacağınızı biliyordum. Kendim yıkamak için gizledim.”

“Dul Jandersdat sandığında bir öbek kirli giysi olduğunu nasıl fark etmedi?”

“Mila ben giysilerimi geri alana dek benim için gizleyeceğini söyledi.”

Başrahibe kirli rahibe elbisesine baktı. “Bu çamur lekeleri yeni gibi.”

“Ata binmeye sabahleyin gittin. Giysilerin benim bedenime uygun olduğunu, Mila’ya çok büyük olduğunu görebilirsiniz. Benim hatam, onun değil.”

“Doğruyu mu söylüyor?” diye sordu Başrahibe Nina’ya.

Nina, Hanne’ye baktı.

“Doğruyu mu söylüyor?” dedi rahibe sert bir sesle. Nina evet

der gibi başını salladı. Başrahibe bıkkınlıkla ofladı. “Aramayı sonlandırın,” dedi Kuyu Rahibelerine. “Hanne, ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradığımı anlatamam. Derhal babana yazmam gerek.”

“Anlıyorum, Başrahibe,” dedi Hanne son derece mutsuz bir ifadeyle. Numara yapmıyordu. Nina’yı kurtarmak için, manastır-daki geleceğini tehlikeye atmıştı.

“Size gelince, Enke Jandersdat,” dedi Başrahibe. “Buradaki göreviniz, Hanne’ye Zemeni dilini öğretmek, onun davranışlarını bozmak değil. Anlaşmamamızı yeniden düşünmek zorunda kalacağım.”

“Peki, rahibe,” dedi Nina pişmanlıkla ve rahibenin Hanne’yi koridora çıkararak kapıyı arkasından kapatmasını izledi.

Leoni başını tekrar yastıklarına yasladı. “Lütfen, bana fabrikada öğrendiğin şeyi tüm bunlara değdiğini söyle.”

Nina geriye yaslandı. Vücudundaki adrenalin akımını hâlâ hissedebiliyordu. “Değdi.” Ama Başrahibe onu götürürken, Hanne’nin yüzündeki ifadeyi fark etmişti. Ondan bir açıklama isteyecekti.

Hanne’nin alacağı cezayı, babasına yollanacak bir mektubun ne anlama gelebileceğini düşündü. Ona borçluydu. Belki de hayatını borçluydu. Ona kesinlikle doğruyu söylemeyi borçlu olduğunu biliyordu.

Bize yardım et.

Ama ona doğruyu söylemesi imkânsızdı.

Zoya kalacakları yeni odaların bulunduğu yere götürüleceklerini düşünmüştü. Ama Juris ve Grigori gitti ve Elizaveta'nın bir el hareketiyle, masalar ve sandalyeler zeminin içine girdi. Bir saniye sonra, etrafta yeni duvarlar yükseldi. Kumlar dönüp bir merkez oluşturdu ve merkezi bir odanın etrafında üç kapı belirdi. Hepsi de eski kemikler gibi cansız ve güneşten solmuş bir renge sahipti.

Zoya buna daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Dünya ikiye ayrılmış gibi hissediyordu.

“Keşke size daha iyi bir yer verebilseydik,” dedi Elizaveta. “Ama burası pek rahat bir yer değildir. Becerebilerseniz, biraz dinlenin.”

Zoya'nın odası eski bir şatodaki bir yatak odası gibiydi: Köşeli pencereleri, geniş bir şöminenin önünde deri sırtlı büyük sandalyeleri ve kadife perdeli kocaman bir direkli yatağı vardı. Ama pencerelerde cam yoktu. Deri ya da kadife de yoktu. Bunların hepsi, odadaki her şey aslında çok ince kum tanelerinden oluşuyordu ve bütün yüzeyler denizin taşıdığı çalı çırpı gibi aynı silik tona sahipti. Şöminede yanan ateş, korkunç ejderha alevleri gibi

maviydi. Orası hayaletlerin yaşadığı türden bir odaydı. Zoya bileğine dokundu. Nikolai’la konuşması gerekiyordu.

Kapıyı açtı ama daha birkaç saniye önce orada hiçbir şey olmadığı için, gerçekten bir kapıyı açtığını düşünmesi zordu.

Nikolai onunkiyle tıpatıp aynı olan bir odanın kemerli kapısında duruyordu.

“Muhteşem bir şeyin taslağına bakmak gibi,” dedi Nikolai yavaşça dönüp yeni odasını incelerken. Elini gri kumdan oluşan şöminenin üstünde gezdirdi. “Gösterişli ayrıntılara sahip ama burada gerçekten de kalmanı istemene neden olacak hiçbir şey yok.”

“Bu bir hata,” dedi Zoya. Baş ağrıyordu. Kalbi ağrıyordu. Parmaklarının sürekli olarak bileğine gitmemesi için kendisini tutmak zorundaydı. Ama düzgün düşünmesi gerekiyordu. Kaybettiklerinden daha önemli şeyler tehlikedeydi. Her zaman daha önemli şeyler vardı zaten.

“Yuri nerede?” diye sordu Nikolai.

“Muhtemelen bir yerlerde diz çökmüştür. Nikolai, bu bizim yapmak istediğimiz bir pazarlık mı?”

“Buraya bir şifa bulmaya geldik ve bize sunulan şifa da bu.”

“Ölebilirsin.”

“Ama bu uzun süredir göze aldığımız bir risk. Hatta kısa bir süre önce kafama bir mermi saplamaktan söz ediyordun.”

“Os Alta’daki partiye üç haftadan az vakit kaldı,” dedi Zoya.

“O halde, canavarı bu sürede evcilleştirmem gerek.”

“Neler yapabileceklerini biliyorsun. Ya Kum Denizi’nin zincirlerini kırar da onu Ravka’nın üstüne salarsak? Bu kumarı oynamak istiyor musun?”

Nikolai elini saçlarının arasında gezdirdi. “Bilmiyorum.”

“Ama taşra balosundaki bir delikanlı gibi dans etmeyi hemen kabul ettin.”

“Evet, ettim.” Nikolai buna hiç de pişman gibi değildi.

“Onlara güvenemeyiz. Kim olduklarını bile bilmiyoruz.”

“Bunu anlıyorum. Ama bunun kabul etmemiz gereken seçeneğ olduğunu anlayan gerek. Buna neden direniyorsun, Zoya?”

Zoya başını pencerenin kenarına koyup hiçliğe baktı. Azizler de yüzlerce sene önce aynı boş manzaraya mı bakmışlardı?

“Onlar Azizlerse, biz bunca zamandır kime dua ettik?”

“Dua ediyor musun?” dedi Nikolai gizleyemediği bir şaşkınlıkla.

“Ederdim. Gençken. Dualarım asla gerçekleşmedi.”

“Sana başka bir tane buluruz.”

“Başka...” Kral’ın ne demek istediğini anlaması birkaç saniye sürdü. Ne yaptığını fark etmeden, elini büyütecinin olduğu yere götürmüştü. Kendisini bileğini bırakmaya zorladı. “Bana *başka* bir tane bulamazsın,” dedi son derece sert bir sesle. *Güzel*. Kendisine acıyormuş gibi konuşmuyordu. “Bu iş böyle olmaz. O kelepçeyi, o kemikleri on üç yaşından beri takıyordum ben.”

“Zoya, mucizelere inanmam. Bu Azizlerin gerçekte kim olduklarını bilmiyorum. Tek bildiğim, son umudumuz oldukları.”

Zoya gözlerini sımsıkı kapattı. Elizaveta dilediği kadar nazik davranabilirdi. Ama bu davranışları, onların kaçırılmış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. “Burada tutsağız, Nikolai. Bizden ne isteyebileceklerini bilmiyoruz.”

“İlk işimiz, gururundan arınmanı sağlamak olacak.”

İkisi de irkildiler. Juris kapıda duruyordu. İnsan formundaydı ama ejderhanın şekli hâlâ etrafındaymış gibiydi.

“Gel, Zoya Nazyalensky, seni küçük fırtına cadısı. Vakit geldi.”

“Ne için vakit geldi?” dedi Zoya öfkelenildiğini hissederek. Bu his ona tanıdık gelen, hoş ve yas tutmaktan çok daha faydalı olan bir histi.

“İlk dersini alman için,” dedi Juris. “Bir şeyler öğrenmesi gereken tek kişi Çocuk Kral değil.”

Zoya ejderhayla gitmek istemiyordu ama kendini zorlayarak çılgın sarayın kıvrımlı koridorlarından onu izlemeye zorladı. Kendine Nikolai’ın katılması gereken ayinle ve Azizlerin gerçek niyetiyle ilgili daha çok bilgi edinebileceğini söyledi. İçindeki daha güçlü ses, Juris’i tanırsa, ondan aldığı şey için onu cezalandırmanın bir yolunu bulabileceğini söylüyordu. Çıplak bileğinin derisinin altında atan nabzının fazlasıyla farkındaydı. Bu hali ona çıplak, savunmasız ve çok yanlış geliyordu.

Yine de intikam almayı düşünmeyi çok istese de tüm dikkatini izledikleri yola vermesi gerekiyordu. Saray çok büyüktü ve bazı odalar biraz daha farklı görüldüğü halde, koridorların çoğu, merdivenler ve geçitler aynı parlıtlı ve renksiz kumdan yapılmıştı. Devasa yapının neresinde olduğunuz fark etmiyordu çünkü hep aynı manzarayı görüyordunuz: uçsuz bucaksız gri bir alan.

“Öfkeni hissedebiliyorum, fırtına cadısı,” dedi Juris. “Öfken havanın çatırdamasına neden oluyor.”

“O sözcük bir hakaret,” dedi Zoya arkasından. Onu merdivenden aşağı itme düşüncesiyle kendisini teskin ediyordu.

“Sana dilediğim gibi hitap edebilirim. Benim zamanımda, erkekler uzak durmak istedikleri kadınlara *cadı* derlerdi. Bence seni gayet iyi tanımıyor.”

“O halde, belki de kendi tavsiyenize uyup benden uzak durmanız gerek.”

“Sanmam,” dedi Juris. “Benim için geriye kalan mutluluklardan biri de tehlikenin yakınında olmak. Karanlıklar Diyarı’nda bunun için karşıma pek çok fırsat çıkıyor.”

Onu itecek olsa, gerçekten de aşağı yuvarlanır mıydı yoksa birden kanatları çıkar ve merdivenin dibine kadar yavaşça süzülür müydü? “Kaç yaşındasın?”

“Uzun zaman önce unuttum.”

Juris kırk yaşlarında gözüküyordu. Tolya kadar iriydi, hatta belki biraz daha iriydi ve Zoya onun elinde bir kılıçla oldukça ürkütücü bir görüntü oluşturacağını tahmin edebiliyordu. Dazlak başında belli belirsiz pullar olduğunu görebiliyordu. Sanki ejderha görüntüsü bir insan vücudunun içine sızmıştı.

Merakına yenik düştü. “İnsan formunu mu tercih ediyorsun?”

“Belirli bir tercihim yok. Her zaman hem insanım hem de ejderhayım. Canım okumak, tartışmak ve şarap içmek istediğinde, insan formuna giriyorum. Uçmak ve insanlardan uzak kalmak istediğimde de bir ejderha oluyorum.”

“Ya savaştığında?”

Juris arkasına baktı ve gözleri gümüş bir parıltı saçıp göz bebekleri yarılr gibi oldu. Gülümsediğinde, dişleri insan ağzına göre biraz uzun ve vahşi bir yaratığı gibi idi. “İki halimle de seni alt edebilirim.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Zoya hissettiğinden daha özgüvenli bir şekilde. Büyütecisi olsaydı, zerre kadar tereddüt etmezdi.

“İlk hayatımda, bir savaşçı olduğumu unutma.”

Zoya bundan pek etkilenmemiş gibi kaşını kaldırdı. “Ejderhayı öldüren Sankt Juris aslında onu büyütecisi haline getirmiş olan bir Grisha mıydı?” Bu öyküyü gayet iyi biliyordu. Bütün Ravkalı çocuklar bilirdi. Bir canavarı yenmek ve yok etmek için onunla üç kere savaşmış olmak gerekiyordu. Ama artık bunun ne kadarının efsane, ne kadarının gerçek olduğunu bilemiyordu.

Juris kaşlarını çatıp inmeye devam etti. “*Büyüteç*. Çaresizlik

içinde taşıdığın şu zavallı süs gibi mi? Ejderhayı öldürdüğümde, ben onun formunu aldım, o da benimkini aldı. Bir olduk. Eski zamanlarda, böyle olurdu. Şu anda yaptığınız şey bir yıkım, dünyanın kalbindeki yaratılış gücünün en zayıf hali.”

Eski zamanlarda. O halde, Yanan Diken öykülerinde bir gerçeklik payı var mıydı? O keşişler sıradan insanlar değil de Ravka’nın düşmanlarıyla daha iyi savaşılabilmek için canavarların şekillerini almış olan Grishalar mıydı? Grisha teorisyenleri ve din alimleri her şeyi yanlış mı biliyorlardı? Zoya bu soruların yanıtlarını bilmiyordu. Yorgun ve yıpranmış zihni bunlardan bir anlam çıkaramıyordu.

Hem bir mağarayı hem de kapkara taşlarla inşa edilmiş eski bir şatonun büyük salonunu andıran kocaman bir odaya girdiler. Bir şöminenin üstüne, duvarın yüksek bir yerine Zoya’nın içinde ayakta durabileceği kadar büyük bir arma asılmıştı. Arma üç tane altı köşeli yıldızdan oluşuyordu ve Kaeli ailelerinin armasına benziyordu ama Zoya ikonografilerini Juris’in bir zamanlar kullanmış olabileceği ismi bilecek kadar iyi bilmiyordu. Duvarlardan biri dışarıya tamamıyla açık durumdaydı ve uzaktan ölü kumlardan oluşan engin ufuk gözüktüyordu. Sarp kayalardan oluşan uçurum, Zoya’yı dünyaya bir mağaranın ağzından bakıyormuş gibi hissettirdi. Ya da yanlışlıkla midesine girdiği bir yaratığın ağzından.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu.

“Ölümlülerin dünyasına girdiğimde, sihrim de benimle gelir ama bilgilerimin gelmesi gerekmez. Bunları benim için sen taşıyacaksın.”

“Ne büyük şeref,” dedi Zoya keyifsiz bir sesle.

“Grishaların yarattığı ve uyduğu tüm kurallar, giydiğin renkler... Kendini daha güçlü kılmak için eğittiğini sanıyordun ama aslında gücünü kısıtlamaktan başka bir şey yapmadın.”

Zoya hayır der gibi başını salladı. İlk önce, bu iri kertenkele kendi kanını dökerek hak ettiği büyütecini elinden almıştı, şimdi de hayatını adanmış olduğu eğitime hakaret ediyordu. Küçük Saray'da aldığı eğitimi, kütüphanede okuduğu teorileri, Baghra'nın göl kenarındaki kulübesinde öğrendiği pozları ve teknikleri ciddiye almıştı. Pratik yapıp becerilerini geliştirmiş, işlenmemiş yeteneğini daha güçlü hale getirmişti. Daha doğal becerilerle başlamış olan başka Etherealkiler de vardı ama hiçbirisi onun kadar çok çalışmamıştı. "Öyle diyebilirsiniz ama o eğitimin beni daha iyi bir Rüzgârın Hâkimi yaptığını biliyorum."

"Evet, ama seni daha iyi bir Grisha yaptı mı?"

"Az önce öyle demedim mi?"

"Tam olarak değil. Ama ben de işe senin kadar bilgisiz bir şekilde başlamıştım. Parmaklarımın uçlarındaki çılgın rüzgârdan başka bir şeyim yoktu."

"Bir Rüzgârın Hâkimi miydiniz?" diye sordu Zoya şaşkınlıkla.

"Bana verilen bir isim yoktu."

"Ama fırtına çağırabiliyordunuz?" dedi Zoya ısrarla.

"Evet. Bunu yaptım da. Cephaneliğimdeki bir diğer silahtı bu."

"Hangi savaşa?"

"Sayısız savaşa. Bazıları için bir kahramandım. Diğerleriyse bana bir istilacı, bir barbar, bir tapınak yağmalayıcısı demiştir. İyi bir adam olmaya çalıştım. En azından, ben öyle hatırlıyorum."

Erkekler başarılarından söz etmeyi ne kadar da çok severlerdi.

Zoya odanın tüm çevresi boyunca dolaştı. Bakacak pek bir şey yoktu. Duvarlara asılmış silahlar dışında, her şey siyah taştı: mavi alevlerin yükseldiği ve dans ettiği büyük şöminenin üst kısmı, bunun üstündeki süsler ve duvardaki arma. "Nikolai'ı iyi yürekli olduğu için yerden yere vuracağımı sanıyorsan, bir süre beklemen gerekecek."

“Ya sana Ravka’nın daha acımasız bir hükümdara ihtiyacı olduğunu söylersem?”

“Bunun bana acımasız bir erkeğin bahanesi gibi geldiğini söyledim.”

“Erkeklerden söz eden de kim?”

Bu yaratık ne tür bir oyun oynuyordu? “Kral’ın tahtını mı çalmamı istiyorsunuz? Hırslarımı yanlış anlamışsınız.”

Juris gür bir kahkaha patlattı. “Hiçbir şeyi yanlış anlamadım. Gerçekten de hayatını hizmet ederek geçirmen gerektiğine mi inanıyorsun? Bana bir kraliçe olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmediğini söyleyemezsin.”

Zoya şöminenin üstünde durmakta olan akikten yapılmış bir at biblosunu aldı. Yüzlerce attan oluşan bir sürünün bir parçasıydı bu. Juris sonsuzluktaki vaktini böyle mi geçiriyordu? Ateşi bir başka hayatın ufak anımsatıcılarını yapmak için mi kullanıyordu? “Bir kraliçe de hayatını hizmet ederek geçirmiyor mu? Ben Gris-halara ve Ravka’ya hizmet ediyorum.”

“Ravka.” *R* harfini hırlayarak söylemişti. “Sen bir hayaletler ülkesine hizmet ediyorsun. Hayal kırıklığına uğrattığın hayaletlerin. Esas olman gereken şey haline gelene dek de hayal kırıklığına uğratmaya devam edeceğin hayaletlerin.”

Hayal kırıklığına uğrattığın hayaletler. Juris ne biliyordu ki? Zoya atı yerine koyup kollarını ovuşturdu. Ejderhanın konuşması hoşuna gitmemişti. Sözleri içinde yankılanıyor, ona düşen taşı, boş kuyuyu ve sonsuz boşluğu düşündürüyordu. *Geriye bakma*, diye Liliyana uyarmıştı onu bir keresinde. *Geri dönüp bana bakma.* Zoya onun bu sözlerine kulak asmamıştı ama bu sözlerle itaat etmeyi öğrenmişti.

“Öykünü bitir, yaşlı adam ya da beni bırak da bir kadeh şarap bulmaya gidip şekerleme yapayım.”

“Burada şarap bulamazsın, küçük cadı. Uyuyamazsın da. Hiçlikte rahat yoktur.”

Zoya bunu umursamıyormuş gibi elini salladı. “O zaman, bırak da konuşacak daha ilginç birilerini bulayım.”

Juris omuzlarını silktilti. “Anlatacak fazla bir şey yok. Kurt gibi aç bir yaratık topraklarımıza geldi, yoluna çıkan her şeyi yaktı ve ona karşı çıkmaya cüret eden herkesi parçalayıp yuttu.”

Zoya dalgın dalgın parmağıyla duvarda asılı olan bir gürze dokundu. Karanlıklar Diyarı’nda tutsak alındıklarında, silahları Juris’in yanında olmalıydı. “Ejderhanın hep bir metafor olduğunu düşünmüştüm.”

Juris neredeyse hakarete uğramış gibi ona baktı. “Neyin metaforu olduğunu düşünmüştün?”

“Putperestlerin dininin, yabancı istilacıların ve modern dünyanın tehlikelerinin.”

“Bazen bir ejderha sadece bir ejderhadır, Zoya Nazyalensky. Ayrıca, hiçbir metaforun onun kadar çok can almadığını da söylemem gerek.”

“Tolya’nın şiir okuyuşunu hiç duymadınız. Demek büyük savaşçı, ejderhayı bulmak için onun inine gitti?”

“Evet. Ne kadar korktuğumu hayal edebiliyor musun?”

“Tahmin edebiliyorum.” Zoya Juris’i devasa kanatlarını açmış bir halde gördüğü ilk anı asla unutmayacaktı. Ejderhayı nasıl yendiğini de merak ediyordu. “Ne yaptınız?”

“Korkan herkesin yaptığını yaptım. Ejderhayı bulmaya gitmeden önceki akşam, dizlerimin üstüne çöküp dua ettim.”

“Bir Aziz kime dua eder?”

“Ben asla bir Aziz olduğumu iddia etmedim, Zoya. Bu, sadece çaresiz bir dünyanın bana verdiği bir isim. O gece, korkan

bir adamdan, henüz on sekizinde olan bir delikanlıdan başka bir şey değildim. Ailemi gözetmiş olan gökyüzü tanrısına, tarlaları sulayan ve dikkatsiz denizcilerle beslenen fırtınalar tanrısına dua ettim. Belki de beni kollayan hâlâ o tanrıdır. Tek bildiğim, bir şeyin bana yanıt verdiği. Ejderhayla karşılaştığımda ve üstüme ateş püskürttüğünde, rüzgâr emrimle birlikte esmeye başladı. Tıpkı senin bana yapmaya çalıştığın gibi, ejderhanın nefesini yakaladım. İki kere çatıştık ve iki kere yaralarımızı tedavi etmek için kendi köşelerimize çekildik. Ama üçüncü karşılaşmamızda, ona ölümcül bir darbe indirdim.”

“Muzaffer Juris.” Zoya nezaket gösterip onun anlattıklarından etkilendiğini belli etmeyecekti.

Ama Juris, “Belki de zafer kazanmışım gibi hissetmeliydim,” deyince Zoya şaşırıldı. “Beklediğim şey buydu. Ama ejderha yere yıkıldığında, pişmanlıktan başka bir şey hissetmedim.”

“Neden?” diye sordu Zoya ama kendisi de Juris’in öyküsündeki ejderha için her zaman üzölmüştü. Ejderha kendi doğasına karşı çıkamayan bir yaratıktı.

Juris iri vücudunu taş duvara yasladı. “Ejderha, bir savaşçı olarak bildiğim ilk gerçek zorlu şey, benimle savaş alanında dengim olarak karşıma çıkan tek yaratıktı. Ona saygı duymamak elimde değildi. Dişlerini bana saplarken, onun da benim gibi hissettiğini biliyordum. Ejderha ve ben aynıydık, yaratılışın kalbine bağlıydık, elementlerden yaratılmıştık ve başka hiçbir şeye benzemiyorduk.”

“Öz özü çağırır,” dedi Zoya alçak sesle. O yakınlık ve şiddet hissini kendisi de biliyordu. Gözlerini yumacak olsa, buzu yanaklarında hissedebilir, karların üstündeki kanları görebilirdi. “Ama sonuç olarak, onu öldürdünüz.”

“O gün, ikimiz de öldük, Zoya. Ben onun, o da benim anılarıma sahip. Birlikte bin hayat yaşadık. Grigori ile büyük ayı, Elizaveta ile aralarıyla da aynı durum söz konusuydu. Bazı Grishaların kendilerinin büyüteç olduğunu hiç düşünmedin mi?”

Zoya bunu düşünmemişti. Büyüteç olarak doğan Grishaların sayısı çok azdı ve genellikle Avcı olarak çalışırlar ve becerilerini çocuklarda Grisha gücü olup olmadığını sınamak için kullanırlardı. Karanlıklar Efendisi de tıpkı annesi gibi bir büyüteçti. O muazzam güce sahip olmasıyla ilgili olarak üretilmiş teorilerden biri de buydu. “Hayır,” dedi Zoya bir itirafta bulunarak.

“Onlar dünyanın kalbinin yaratıcısına bağlıdır. *Grisha* sözcüğünün kullanılmaya başlanmasından önce, bizleri diğer yaratıklardan ayıran sınırlar bu kadar belirgin değildi. Bizler sadece bir hayvanın canını alıp karşılığında kendimizin bir parçasını vermedik. Bir noktada, Grishalar öldürmeye, kendilerinden hiçbir şey vermeden yaratılış gücünün bir parçasını almayı talep etmeye başladılar. Büyüteçlerin acınası geleneği bu işte.”

“Bir büyütecim olmasını istediğim için utanç mı hissetmem gerekiyor?” dedi Zoya. Juris’in bunları söylemeye hakkı yoktu. Zoya kaç kere ağlamıştı? Kaç kere boş yere dua etmiş, birisinin yanıt vereceğine dair o ısrarcı ve aptalca inançtan kendini kurtarmayı kaç kez başaramamıştı? “Sarayınızın güvenli kollarında ve insanların önemsiz ve vahşi meselelerinden uzaktayken evreni düşünmek kolay olmalı. Belki de güçsüz olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorsanız bile. Bense hatırlıyorum.”

“Olabilir,” dedi Juris. “Ama yine de kaplan için ağlamıştın.”

Zoya donakaldı. Juris’in bunu bilmesi mümkün değildi. O gece ne yaptığını, ne gördüğünü kimse bilemezdi. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Her şeye bağlı olduğunda, neler bilebileceğinin bir sınırı yoktur. O bilezik bileğinden düştüğü anda, her şeyi gördüm. Karların üzerinde kanlar içinde yatan, kalbi cesaretle dolu genç Zoya’yı. Kayıp şehrin Zoya’sını. Bahçenin Zoya’sını. Bunları o zaman da koruyamamıştın, şimdi de koruyamazsın. Sen ve canavar Kralın bunları koruyamazsınız.”

Sakin dönüp bana bakma. İçindeki kuyu dipsizdi. Karanlığa bir taş atmış ve onla birlikte durmadan düşmüştü. O odadan çıkması, Juris’ten uzaklaşması gerekiyordu. “Burada işimiz bitti mi?”

“Daha başlamadık bile. Söylesene, fırtına cadısı, kaplanı öldürdüğünde onun ruhunun senin içine girdiğini ve senin öfkenin şeklini aldığını hissetmedin mi?”

Zoya o geceden söz etmek istemiyordu. Ejderha bilemeyeceği şeyleri biliyordu. Kendisini gülmeye zorladı. “Bir kaplana mı dönüşmüş olabileceğimi söylüyorsunuz?”

“Olabilir. Ama güçsüzsün. O yüzden, bundan kim emin olabilir ki?”

Zoya dudaklarını büktü. İçinde yükselen müthiş öfkeye rağmen kıpırdamadan durmaya çalıştı. “Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsunuz? Bunu başarmak için, yaşlı bir adamın küçümseyici laflarından daha fazlası gerek.”

“Dövüştüğümüzde, cesaret sergiledin. Pratik zekân ve sağlam sinirlerin var. Ama yine de yenildin. Kapıyı açana dek, kaybetmeye devam edeceksin.”

Juris aniden döndü ve irileşen vücudu ve açılan kanatları ışığı bloke ederken Zoya’nın üstüne atıldı. Devasa çeneleri açıldı ve içinden bir yerden dışarıya alevler fişkırdı.

Zoya kollarıyla başını örtüp geri çekildi.

Alevler aniden söndü ve Juris insan haliyle yeniden karşısında

belirdi. “Karşımda güçsüz bir yaratık mı var yoksa?” dedi tiksintiyle.

Ama bu sefer gülümseme sırası Zoya’ya gelmişti. “Belki de sadece güçsüz görünmeyi bilen biriyimdir.”

Zoya doğrularak ellerini öne uzattı. Fırtına Juris’e doğru ilerledi. Dümdüz esen bir rüzgâr ve müthiş bir öfke Juris’in ayaklarını yerden kesip dengesini bozdu ve düz taş zeminde sürükleyerek doğruca mağaranın ağzından dışarı fırlattı. *Güçsüzümüş*. Büyüteciyle idare ettiği gücün sadece çok ufak bir kısmıydı bu. Ama Juris uçuşunun kenarından düşüp ortadan kaybolurken, yüzündeki şaşkınlık ifadesi Zoya’nın kalbinde bir merhem etkisi yarattı.

Birkaç saniye sonra, devasa kanatlarını açmış olarak ejderha yeniden belirdi. “Salak bileziğini kırdığımda, iradeni de mi yok ettim yoksa?”

Öyle mi olmuştu gerçekten? Büyüteci olmadan gücünü çağırması, bir şeye uzanıp mesafeyi yanlış hesaplaması ve parmaklarının havadan başka bir şeyin üstünde kapanmaması gibiydi. Her zaman güçlü olmuştu ama ona gerçek gücünü bahşetmiş olan şey kaplanın hayatıydı. Artık bunu kaybetmişti. Onsuz neydi? *Kimdi?* Oradan kurtulmayı başarırlarsa, eski gücüne nasıl kavuşacaktı?

“Bir silah seç,” dedi Juris.

“Bunun için çok yorgunum.”

“Benimle doğru dürüst savaşırsan, nereye istersen gidip gizlenebilirsin. Şimdi, bir silah seç.”

“Silah *benim*.” Daha doğrusu, eskiden öyleydi. “Bir sopaya ya da bir bıçağa ihtiyacım yok.”

“Pekâlâ,” dedi Juris, bir anda insan formuna dönerek. “Senin için ben seçerim.” Duvardan bir kılıç kapıp ona fırlattı.

Zoya kılıcı iki eliyle zor yakaladı. Ona göre fazla ağırdı. Ama

düşünecek vakti yoktu. Juris çoktan elindeki iri bir palayla saldırıya geçmişti bile.

“Bunun anlamı ne?” diye sordu Zoya, kılıcı kollarında titreşim yaratan bir şekilde savururken. “Kılıç oyunlarında asla başarılı olamadım.”

“Hayatını, çok başarılı olabileceğini bildiğin yolları seçerek geçirdin. Bu da tembellişmene neden oldu.”

Zoya suratını buruşturup kılıcını salladı ve uzun süre önce Bokin Yul-Erdene’den aldığı eğitimi hatırlamaya çalıştı. Bıçaklar, ince kılıçlar kullanmışlar, hatta tabancalarla hedef vurma alıştırmaları yapmışlardı. Zoya hepsinden, özellikle de teke tek dövüşmekten keyif almıştı ama o zamandan beri bu becerilerini pratik etmek için pek bir nedeni olmamıştı. Bir fırtına çağırabiliyorken, yumruklarını kullanmasının ne anlamı vardı?

“Fena değil,” dedi Juris, Zoya onun hamlelerden birinden kaçarken. “Gücünü kullanmak, senin için çok kolaylaşmış. Bu şekilde savaşırken, başka hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar hayatta kalmaya odaklanman gerekiyor. Öncesinde ne olduğu ya da sonrasında neler olacağı, ne kaybettiğin ya da ne kazanabileceğin konusunda endişelenemezsin. Sadece bu an var.”

“Bunun ne gibi bir avantajı var?” diye sordu Zoya. “Sonradan olacakları tahmin etmek daha iyi değil mi?”

“Zihnin serbest olduğunda, kapı açılır.”

“Hangi kapı?”

“Dünyanın kalbindeki yaratılışın kapısı.”

Zoya sağa hamle yapacakmış gibi yapıp Juris’in uzun kollarını bir avantaj olarak kullanmasını engellemek için ona yaklaştı. “Fırtına çağırdığımda öyle yapıyorum ben zaten,” dedi. Alnında boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı. “Grishalar güçlerini kullandıklarında *bunu* yaparlar.”

“Öyle mi?” dedi Juris, Zoya’nın kılıcına vurup aşağı indirerek. Keskin metalin sesi Zoya’nın kulaklarında çınladı. “Fırtına hâlâ senin dışında. Hem hoş karşılıyorsun hem de ona karşı temkinlisin. Kapının dışında uğulduyor. Pencereleeri zangırdatıyor. İçeri alınmak istiyor.”

“Çok mantıksız.”

“Fırtınayı içeri al, Zoya. Onu çağırma. Bırak, o sana gelsin. Hareketlerini yönlendirsin. Benimle doğru düzgün savaş.”

Juris’in palası kılıcın üstüne inerken, Zoya inledi. Çoktan nefes nefese kalmıştı ve kolları kılıcın ağırlığı yüzünden sızlıyordu. “Gücümü kullanmadan sizi yenebilecek kadar güçlü değilim.”

“Yaptığın şey onu *kullanmak* değil. Sen o *gücün kendisisin* zaten. Fırtına senin kemiklerinin içinde.”

“Saçmalamay! Kesin. Saçmalık,” diye hırladı Zoya. Bu haksızlıktı. Juris onu kazanamayacağı bir oyunu oynamaya zorluyordu. Halbuki Zoya her zaman kazanırdı.

Tamam. Madem Juris fırtınayı çağırmadan gücünü kullanmasını ve öyle savaşmasını istiyordu, bunu yapacak ve onu yine de alt edecekti. Sonra, Juris o koca çirkin başını utanç içinde önüne eğebilirdi. Zoya hücumu geçip kendini dövüşün heyecanına ve meydan okuyucu yanına teslim etti. Juris’in palası tekrar tekrar kılıcının üstüne indiğinde, kollarına yayılan acıyı duymazdan geldi. Ondanda daha ufak tefek ve hafif olduğundan, ayaklarını kontrol etmeye odaklandı ve ondan uzaklaşmadı.

Juris’in palası kolunu sıyrınca, acı içinde kolunun yandığını hissetti. Zoya kolundan kanlar aktığını biliyordu ama umurunda değildi. Tek isteği onun kanının da dökülebileceğini görmektir.

Hamle. Savuşturun. Saldır. Karşılık ver. Karşılık ver. Karşılık ver. Kalbi gök gürültüsü gibi atıyordu. Kanında rüzgârın uğul-

tusunu hissediyordu. Vücudunun daha kendisi ona söylemeden hareket ettiğini, rüzgârın ısıklık çalarak yanından ve içinden geçtiğini hissediyordu. Kanı şimşekle yüklüydü. Kılıcını indirdi. Kasırganın gücünü ve önlenemez bir şekilde ağaçları köklerinden söktüğünü hissetti.

Juris'in palası paramparça oldu.

"İşte geldi," dedi Juris ejderha gülümsemesiyle.

Zoya gözleri şaşkınlıktan irileşmiş ve tir tir titrer bir halde kalmıştı. Gücünün iki, sonra üç misline çıktığını ve kasırganın uzuvlarındaki kuvvetini hissetti. Bunun imkânsız olması gerekirdi ama hissettiği ya da başardığı şeyi inkâr etmesi mümkün değildi. Kanıt, ayaklarının dibinde parçalanmış olan o palaydı. Kılıcını sıkıca kavradı. *Fırtına kemiklerinin içinde.*

"Nihayet dikkatini çekmeyi başardım sanırım," dedi ejderha.

Zoya ona baktı. Juris onun büyütecini çalmış, bir yanını kırmıştı. Bunu ona ödecekti ve bunu nasıl yapacağını ona öğretecek olan da Juris'in ta kendisiydi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu ona.

"Daha çok şey var," dedi Juris.

Zoya tekrar savaş pozisyonunu alıp kılıcını kaldırdı. Kılıç artık tüy gibi hafifti. "O halde, kendinize yeni bir silah seçseniz iyi olur."

Adrik öfkeden çıldırmış durumdaydı. Hâlâ asık suratlıydı ama çok öfkeliydi. Bu durum ıslak bir havludan azar ışıtmekten farksızdı.

“Ne yaptığını sanıyordun?” dedi ertesi sabah. Yerel avcılara ve tuzakçılara satış yapma bahanesiyle, kızıağın içindeki arkalarında Leoni’yle birlikte kasabanın güney kısmına yürümüşlerdi. Ama Adrik özel olarak Nina’ya ne kadar tehlikeli bir iş yaptığını anlatabilsin diye eski bir tabaklama kulübesinin orada durmuşlardı. “Sana doğrudan emir vermiştim. Hiçbir işe karışmayacaktın. Hele hele tek başına. Ya yakalansaydın?”

“Ama yakalanmadım.”

Leoni kızıağa yaslandı. “Hanne yardım etmek için araya girmeseydi yakalanırdın. Şimdi o kıza borçlu duruma düştün.”

“Önceden de borçluydum. Hem onun Grisha olduğunu unuttun mu? Bir şey söylemez. Kendisini tehlikeye atmak isterse, o ayrı bir konu tabii.”

Adrik vadinin tepesindeki fabrikaya baktı. “Orayı yok etmeliyiz. Bu bir merhamet eylemi olur.”

“Hayır,” dedi Nina. “Kızları oradan çıkarmanın bir yolu olmalı.”

Adrik ona erimiş mumu andıran asık suratıyla baktı. “*Paremin* etkilerini biliyorsun. Ondan kurtulamazlar. Onları ölmüş say.”

“Bu kadar karamsar olma,” dedi Nina. “Ben kurtuldum.”

“Tek bir dozdan kurtuldun. Bana bu kızlara aylardır *parem* verildiğini anlattın.”

“Sıradan *parem* değil. Fjerdalılar yeni ve farklı bir şey deniyorlar. Leoni o yüzden hastalandı ama gerçek bir tepki oluşmadı. Benim bağımlılığım da bu yüzden tekrar tetiklenmedi.”

“Nina...”

Nina onun kolunu tuttu. “İkinci Ordu benim *paremi* aldığım zamandan daha fazlasını biliyor, Adrik. Bir antidot geliştirme konusunda yol aldılar. Küçük Saray’daki Fabrikatörlerin ve Şifacıların onlara yardım ediyor olması mümkün.”

Adrik kolunu silkeleyerek geri çekti. “Ne yaptığının farkında mısın, Nina? Dün gecenin bir yanlış anlaşılmadan başka bir şey olmadığına karar verseler bile, o fabrikadaki güvenlik önlemlerini arttıracaklardır. Birilerinin oraya izinsiz girdiğini üstlerine rapor edebilirler. Hâlâ fırsatımız varken bu kasabadan gitmeliyiz, yoksa tüm Hringa ağını ve Ravka’nın öğrendiğin bilgilerle ilgili harekete geçme şansını tehlikeye atmış olacağız. Geliştirdikleri ilaçtan örnek bile alamadık.”

Nina bunu yapmaya fırsat bulamamıştı. Düzgün düşünemeyecek kadar sarsılmıştı. Ama dağdaki kızların onun hatasının bedelini ödemesine izin vermeyecekti.

“Bunu yapmayacağım, Adrik. Beni burada bırakabilirsiniz. Kral’a sizi terk ettiğimi söyleyin.”

“O kadınlar ölecekler. Dilediğin mutlu sonu uydurabilirsin

ama öleceklerini sen de biliyorsun. Ölülerin rahatı için yaşama umudumdan vazgeçmemi isteme benden.”

“Ama biz buraya sadece asker toplamak için gelmedik...”

Adrik’in mavi gözlerindeki ifade sertleşti. “Buraya Kral’ın emirleriyle geldik. Halkımızın geleceğini kurtarmak için geldik. Ravka daha fazla asker olmadan ayakta kalamaz ve Grishalar da Ravka olmadan hayatta kalamaz. İkinci Ordu’nun Karanlıklar Efendisi tarafından nasıl yerle bir edildiğini gördüm. Neler kaybettiğimizi ve daha ne kadarını kaybedebileceğimizi biliyorum. Ağrı korumamız gerek. Bunu korku içinde yaşayan tüm Grishalara borçluyuz.”

“Onları geride bırakamam, Adrik. Bunu yapmayacağım.” *Beni buraya onlar getirdi.* Nina’nın nihayet Matthias’ı gömmesini onlar sağlamışlardı. Ölülerin sesleri, yardım isteyerek onu hayata geri döndürmüşlerdi. Onlara sırt çevirmeyecekti. “Leoni,” diye yalvardı. “Fabrikaya giden sen olsaydın ve sevdiğin biri...”

Leoni yere devrilmiş bir ağaç kütüğünün üstüne oturup korunaklı kaleye baktı. “Leoni,” dedi Adrik, “bir görevimiz var ve bunu tehlikeye atamayız.”

“İkiniz de susun,” dedi Leoni. “Sırf siz öyle dediniz diye bir o yana bir bu yana savrulup duramam.” Gözlerini yumdu ve yüzünü kış güneşine çevirdi. Uzunca bir süre sonra, “Sana çocukluğumda ölmekten kıl payı kurtulduğumu söylemişim ama bunun zehirli kuyu suyu içmekten dolayı olduğunu anlatmamıştım. Bana yardım eden zowa şifacısı hayatımı kurtarmak için hayatını verdi. Vücudumdaki zehri çekerken öldü.” Hüzünlü bir gülümsemeyle gözlerini açtı. “Dediğim gibi, zehirlerle uğraşmak tehlikelidir. O yüzden, artık iki mücevher takıyorum.” Başının sol tarafındaki saçlarının arasına örülmüş olan altın renkli taşlara dokundu. “Bu

topazlar bana hayat veren ve benim güçlü bir savaşçı olarak yetiştiren annem için.” Başını hafifçe yana çevirdiğinde, günışığı saçlarının diğer tarafına örülmüş üç mor taşı aydınlattı. “Dikkatsiz davranıp hayatımı kaybedebileceğim bir sırada bana hayatımı geri veren Fabrikatör Aditi Hilli için de bu ametistleri takıyorum.”

“Hilli mi?” dedi Adrik. “İkiniz akraba mıydınız?”

“Hayır. Ben onun soy ismini aldım ve fedakârlığını onurlandıracağıma, bana verdiği hayatla bir şeyler yapacağıma yemin ettim.” Çenesiyle fabrikayı işaret etti. “O koğuştaki kızlar için değilse, o zaman biz ne için buradayız?”

Adrik iç çekti. “Aldığım emir yüzünden burada olduğumuzu biliyorsun. Oylama yapmıyoruz.”

Leoni o muhteşem, binlerce günışığı yayan gülümsemesiyle ona baktı. Adrik böğrüne bir yumruk yemiş gibi nefesini içine çekti. “Biliyorum,” dedi Leoni. “Ama senin Alina Starkov’un yanında savaştığını da biliyorum. Kolun bir iblis tarafından koparıldığı halde, savaşmaya devam ettin. Bu ülkeye güvende olmak için gelmedin, Adrik.”

“Leoni,” dedi Nina. “Kerch wafflelarından hiç yedin mi?”

Leoni kaşını kaldırdı. “Yemedim.”

“Sana o kadar çok waffle yapacağım ki üst üste dizdiğimde, üstüne tırmanmak zorunda kalacaksın.”

“Yemek yapabildiğini bilmiyordum.”

“Yapamıyorum. Hem de hiç. Ama insanları *benim* için yemek pişirmeye ikna etmekte çok iyiyimdir.”

Adrik paltosunun iğneyle tutturulmuş kolunu çekiştirerek düzeltti. “İkiniz de çok inatçısınız. Ayrıca, itaatsizlik etmekten de suçlusunuz.”

Leoni daha da çok gülümsedi. “Harikayız ve bunu biliyoruz.”

“Tamam,” diye ofladı Adrik. “Madem ikiniz de görevi tehlikeye atmaya bu kadar meraklısınız, bana bir sürü bebeği ve hamile kadını bu trajik kasabadan nasıl çıkaracağımızı ve gecenin bir yarısı bir limana nasıl ulaştıracağımızı da söyler misiniz?”

Nina dağa, uzun ve aç bir dil gibi fabrikanın nöbetçi kulübesinden kapısına kadar uzanan yola baktı. Nöbetçilerin olduğu yer, yukarıdaki askerlerin ilk güvenlik noktasıydı. Nina şeref yemini etmiş olanlarla değil, yalancılarla, serserilerle ve hırsızlarla birlikte olan askerlerle kaçtığında Ketterdam’da aldığı dersi hatırladı. *Her zaman kimsenin bakmadığı noktaya saldır.*

“Kolay,” dedi. “Onları gündüz vaktinde kaçıracağız. Ayrıca, geldiğimizi gördüklerinden emin olacağız.”

Nina, Hanne’nin bir sonraki derse gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Başrahibe gitmesine izin vermeyebilir ya da kız Nina’yla bir daha konuşmak istemeyebilirdi. Ama yine de sınıfa gitmeye karar verdi.

Oraya giderken, yemek artıkları almak için mutfakların olduğu bölüme girdi ve ormana gidip Trassel’e yeni bir tabak bıraktı. Ağaçların sessizliğine minnet duyarak, düşüncelerini toparlamak için biraz duraksadı ve bitkilerin ve yeni yağın karın kokusunu içine çekti. Kimseye söylemeden fabrikaya girmesinin bir felaket olduğunu biliyordu ama yaptığı şey de dağda olanları ya da eline geçen fırsatı değiştirmiyordu. O tepedeki dehşet dolu olaylardan çok daha önemli bir şeyin başlangıcında durduğunu, yapması gereken daha fazla şey varmış gibi hissediyordu.

“Ama ne?” diye mırıldandı.

“Enke Janderstad?”

Nina neredeyse en yakın dalın üzerine sıçrayacaktı. Ağaçların kenarında, açık mavi rahibe elbisesinin eteklerini gergin bir şekilde çekiştiren genç bir kadın duruyordu. Nina'nın bu rahibe adayını daha önce de gördüğünü hatırlaması birkaç saniye aldı. Onu daha önceden gördüğünde, bir Fjerda askeri gibi giyinmişti ve nehir kenarındaydı. Nina'nın Ravka dili konuştuğunu duymuş olabilir miydi?

“Evet?” dedi Nina.

“Sizi ürkütmek istememiştim.”

“Biraz heyecan bana iyi gelir,” dedi Nina, sanki daha kısa bir süre önce bir pencereden atlayıp canını kurtarmak için bir dağdan kaçmamış gibi. Kız sarışındı ve teni taze şeftali rengindeydi. Korkmuş gibi değil, sadece gergin gözüktüyordu.

“Size ve Zemeni tüccarlarına bizimle ilgili bir şey demediğiniz için teşekkür etmek istemiştim... Hani şu nehir kenarında olanlarla ilgili. Grette'ye olanlardan sonra bile.”

Grette... Boğulup ölen kız olmalıydı. “Yeteri kadar trajik bir olaydı,” dedi.

Kız ölümü çok yakınında hissetmiş gibi titredi. “Annesi cesedini almak için geldi. Korkunçtu. Ama ailesi o yaraların gerçek sebebini öğrense... utanç verici olurdu.”

“Anlıyorum,” dedi Nina. “Tekrar ata binecek misin?” diye sordu.

“Tabii ki binmeyeceğim,” dedi kız içtenlikle, hatta yalvarır gibi. “Bir daha *asla*.”

Nina ona inandı.

“Söylesene, üniformaları çalmak Hanne'nin fikri miydi?” Hanne, Nina'nın planı için gerekiyordu. Onu ne kadar iyi anlarsa, o kadar iyi olurdu. Hem merak da ediyordu.

Kız alt dudağını ısırdı. “Ben... O...”

“Başrahibe’ye bir şey söylemeyeceğim. Şimdi bir şeyler anlatsam, neden bunca zamandır dilimi tuttuğumu merak eder. Bunun da kimseye bir faydası olmaz.”

Kız bunu duyunca rahatladı. “Hanne... O, her zaman almaması gereken riskler alır.” Hafifçe gülümsedi. “Ama onun dediklerine uymamak kolay değildir.”

“Onunla sık sık ata biner misin?”

“Sadece bize izin verdiğinde.”

“Bir parça özgürlük için epeyi büyük bir risk.”

“Mesele sırf bu değil,” dedi kız. “Hanne... Bazen insanlar manastırdan yardım istiyorlar ama Başrahibe onlara yardım etmiyor. Elbette, doğru ve geçerli nedenlerle.”

“Elbette. Ne tür insanlar bunlar?”

“Başlarını derde sokmuş olan... bekâr kadınlar.”

“Hanne onlara mı gidiyor?” diye sordu Nina şaşkınlıkla. O çılgın, sırtında bir tüfek, belinde bir hançer olan ince uzun kız mı? Bunu hayal etmek zordu.

“Evet, tabii,” dedi kız. “Bu konuda çok becerikli. Ölüme yaklaşmış, umutsuz birçok kişiye yardım etti, hatta bebeklerin dünyaya gelmesine de yardım etti... Bir keresinde, annesinin karnında dönmüş olan bir bebeğin doğmasına yardımcı oldu.”

Demek bir Şifacı, dedi Nina içinden. Gücünü kullanıyor ve bunun farkında bile değil. Hanne’nin diğer rahibe adayları için, Bu onlar için bir oyun gibi. Çocuklar gibi kılık değiştiriyorlar ve cesur davranmak ellerine geçen fırsatı kullanıyorlar, dediğini hatırlıyordu. Nina bu sözleri anladığını sanmıştı ama aslında anlamamıştı.

“Bizi şikâyet ederseniz,” dedi kız, “Hanne’nin bu işi yapmaktan vazgeçmesi gerekir. Başrahibe...”

“Hiçbir şey söylemem,” dedi Nina. “Djel’in bu tür iyiliklere burun kıvracağını sanmıyorum.”

“Doğru,” dedi kız düşünceli düşünceli. “Ben de sanmıyorum.”

“Arkadaşın Grette için üzuldüm.”

“Ben de.” Kız bir daldan çam iğneleri kopardı. “Bazen... Gäfvalle’nin bizi burada istemediğini düşünüyorum.”

“Manastırı mı?”

Kız dalgın dalgın başını salladı. “Kızları... Hiçbirimizi.”

Nina biraz daha soru sormak istedi ama tam o sırada şapelin çanı çalmaya başladı.

Kız hızlı bir reverans yaptı. “Enke Janderstad, Djel sizi korusun,” dedi telaşla dersine gitti.

Nina da onun peşinden gitti. Hanne derse gelmeye karar verirse, geç kalmak istemiyordu. Adrik çoktan Hjar’daki Hringa ağına haber yollayıp bir geminin hazır bekletilmesini istemişti. Tabii kadınları fabrikadan çıkarmanın bir yolunu bulurlarsa. Ama Hanne derse gelmedi. Nina’nın onu araması ve kendini affettirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Aklındaki plan için Hanne’ye ihtiyacı vardı ve kızın ona kızgın kalması fikri de hoşuna gitmiyordu.

O günün yarısını tahtaya Zemeni dilinde sözcükleri tahtaya yazarak geçirmişti ve tam bunun faydasız olduğunu düşünmeye başlamıştı ki Hanne sınıfın kapısında belirdi. Nina kızdan yayılan o müthiş öfkeye hazır değildi. Tebeşiri sıkıca tutup onu yatıştırarak ne söylesem diye düşünürken, Hanne sessizce ve öfkeyle kapıda dikilmeye devam etti. Bakır rengi gözleri yanaklarına karşı parlak ışıklar saçıyordu ama Nina deneyimlerinden, *Öfkeli olduğunda çok güzel oluyorsun*, gibi bir lafın iyi bir başlangıç olmayacağını biliyordu.

“Geleceğini düşünmemiştim,” dedi.

“Başrahibe derslerime devam edebileceğimi söyledi. Tembel-lik etmemi istemiyor.”

“Bu harika bir...”

“Ben gelmek istiyorum demedim,” dedi Hanne hışım- la. “Fabrikada ne işin vardı? Gerçeği duymak istiyorum.”

Ben de sana gerçekleri söyleyebilmeyi isterdim. Hepsini. Ama ormandaki kızıdan öğrendiklerine rağmen, Hanne’ye o kadar güvenmiyordu. Henüz.

Nina ona içeri girmesini işaret edip kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yasladı. Önceki geceyi Hanne’nin sorularına ne yanıt vereceğini düşünerek geçirmişti. “Sana sözünü ettiğim kız kardeşimi hatırlıyor musun?” diye sordu. “Hani şu evlenip güneyde yaşayan.” Hanne evet anlamında başını salladı. “O yakalandı.”

Hanne yumruklarını sıktı. “Ama bana...”

“Ne olduğunu bilmiyorum ama Grisha gücünü kullanırken yakalanmış ve *drüskelle*ler tarafından götürülmüş.”

“Kocasına ne olmuş?”

“Onu da almışlar ve karısının sırlarını gizlediği için infaz etmişler. Thyra’yı buraya getirdiklerini düşünüyorum.”

“Kız kardeşini cephanelik fabrikasına mı getirdiler?”

“Fabrika öykünün sadece bir kısmı. Askerler korunaklı kale- nin boş bir kanadında, Grisha kızlarını tutsak ediyorlar. Üstlerin- de deneyler yapıyorlar. Başrahibe de birkaç Kuyu Rahibesi’yle birlikte onlara yardım ediyor.”

Hanne kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunu yapamazlar. Ya- kalanan Grishalar yargılanmak üzere Buz Mahkemesi’ne götürü- lüyorlar.”

Onların asla masum bulunmadıkları ve her zaman ölüme

mahkûm edildikleri duruşmalardı bunlar. Ama bu kararlar nadi-
ren gerçekleştirilirdi. Jarl Brum öldürmek yerine o Grisha kızları
gizlice tutsak etmiş ve *parem* dozlarına maruz bırakmıştı.

“Kulaklarını tıkayıp erkeklerin neler yapabileceğini bilmiyor-
muş gibi davranma, Hanne. Söylesene: Kejerut’ta ortadan kaybo-
lan kızlar ve kadınlar oldu mu? Ya Gâfvalle’de? Nehir şehirleri-
nin hepsinde?”

“*Ortadan kaybolan* mı?” diye ofladı Hanne.

“Kaç kişi nedeni bilinmeyen bir şekilde ortadan kayboldu?”
diye sordu Nina ısrarla.

“Hastalık? Aniden bir yolculuğa çıkmak istemiş olamazlar
mı? Vahşi hayvan saldırıları? Haydutlar? Bu tür olaylar olur. Bu-
rada yaşamak böyle bir şey. Fjerda’nın zorlu yanları vardır.” Sesi
hem savunmacı hem de gururluydu.

Yine de Nina, Hanne’nin yüzünden bir anlığına belirip kaybo-
lan o tereddüt ve korku ifadesini hayal ettiğini sanmıyordu. “Buz
Mahkemesi’ni gördün, Hanne.”

“Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Oranın gerçekten de insan yapımı mı olduğunu sanıyorsun?
Ya Grisha becerileriyle yapıldıysa? Ya Fjerda Grishalardan nefret
ettiği kadar, onlara ihtiyaç da duyuyorsa?” Nina bunları sorarken,
Fjerda ordusunun geliştirdiği yeni silahları ve aniden nasıl bir atı-
lımda bulunduklarını düşündü. Sanki Fabrikatörlerle çalışıyorlar-
dı. Belki de *paremi* bir silah haline getirmeyi başaramamışlardı
ama Grisha köleleri kullanmanın yeni yollarını buldukları kesindi.

Hanne dudağını ısırды ve sınıfın penceresinden dışarı baktı.
Burnunun ortasında Adrik’inki gibi altın rengi değil ama gül ve
taze hurma renginde çiller vardı. “Burada bir kız vardı,” dedi te-
reddütle. “Ellinor. Bir rahibe adayıydı. Sessiz sakın bir kızdı. Bir

sabah, ortadan yok oldu. Rahibeler bize bir evlilik teklifi aldığını ve Djerholm'a gittiğini söylediler. Ama o gün gizlice ata binmeye ormana gittiğimde, Başrahibe'yi gördüm. Ellinor'un eşyalarını yakıyordu.”

Nina ürperdi. Ellinor da o koğuştaki mıydı? Yoksa çoktan dağdaki mezarlığa mı gömülmüştü?

“Bir de burayla Kejerut arasında kalan bölgede yaşayan bir kadın vardı,” dedi Hanne güçlükle konuşabiliyormuş gibi. “Sylvi Winther. O... kötü bir hastalığa yakalanmıştı. Durumu iyi değildi. O ve kocası eşyalarını toparlayıp gittiler.”

Bu kadın, Hanne'nin gizlice yardım ettiği kadınlardan biri miydi? Soğuk bir öğleden sonrasında, atıyla evlerine gidip kapılarını çalmış ama gittiklerini mi keşfetmişti?

“Sana Grishalardan nefret edilmesi gerektiğinin öğretildiğini biliyorum, Hanne... Kendinden nefret etmen gerektiğini de. Ama Başrahibe'nin ve o askerlerin o kadınlara yaptıkları affedilecek şeyler değil.”

Hanne artık öfkeli gözükmüyordu. Midesi bulanmış ve korkmuş gibiydi. “Bu konuda ne yapmamız gerekiyor?”

Nina kollarının arasında kanlar içinde yatan Matthias'ı düşündü. Eski kalenin karanlık odasında şekilsiz oyuncak bebekler gibi sıralanmış kızları düşündü. Hanne'nin kendisini görünmez kılabilmiş gibi omuzlarını nasıl sarkıttığını düşündü.

“Onları kurtaracağız,” dedi. “Hepsini kurtaracağız.”

Isaak efsanevi Fabrikatör Eldeni Duda'nın Tsibeya altının-
dan yaptığı, tepesinde kocaman bir çift kartal bulunan ve sayı-
sız Lantsov neslinin poposuna ev sahipliği yapmış olan Ravka
tahtına oturdu. Düşünebildiği tek şey, acil olarak tuvalete gitmesi
gerektiğiydi.

Gelen delegasyonlarının takdimi, konuşmaları ve hediye töre-
ni başlayalı iki saati geçmişti. Aşırı sıcak taht odasında olanların
birçoğunun bitkin düştüğünü, ayakta durmaktan yorulduğunu ve
törenlerden sıkıldığını görebiliyordu. Ama Isaak solunda Tolya
Yul-Bataar ve sağında Tamar Kir-Bataar'ın onu ürküten varlıkları
olmasaydı bile, dikkat kesilmiş olurdu.

Novyi Zem'den yeni ve zarif bir çift tabanca ya da Kerch'ten
değerli taşlardan yapılmış bir alapis sandığı dolusu kuş biblosu
sunulduğunda sadece, "Teşekkür ederim," demesi beklendiğini
biliyordu. Ama hediye sunma ve nezaket gösterilerine rağmen,
düşmanlarının da o odayı doldurmuş olan müttefiklerinin arasın-
da olduğunu biliyordu. Kral için kim potansiyel bir değer oluştu-
ruyordu? Kim ona zarar vermek istiyordu?

Isaak, Fjerda delegasyonu oluşturanlara gülümsedi. Hepsi de uzun boylu, sarışın ve asil görünümlü, ince uzun vücutları sanki buzların üstünde kayarak gelmişler gibi beyaz ve açık gri giysilerle parıldayan kişilerdi. Onların deniz incilerinden oluşan hediyelerini kabul etti ve Halmhend'den sonra bacağına üst kısmına saplanan iki Fjerda mermisini hatırladı. Fjerdalılar iç savaşta Karanlık Efendisi'ni desteklemişlerdi. Kral'ın ağabeyi Vasily'nin ölümünden kısmen de olsa sorumluydular. Delegasyonun tüm üyelerinin üstleri aranmıştı ama yine de her biri birer risk oluştuyordu. Neyse ki, Isaak'ın bir muhafız olarak görevi onu bu tür tehditlere hazırlıklı kılıyordu.

Shu delegasyonu tamamıyla kadınlardan oluşuyordu. Prenses Ebri Kir-Taban üstüne gümüş rengi yapraklar işlenmiş zümrüt yeşili bir elbise giymişti ve koyu renkli uzun saçları taşlı taraklarla tutturulmuştu. Beş soylu kız kardeşten en az güzel olanı ama en çok sevileni olarak bilinirdi. Tavgharad delegasyonu onların arkasında Isaak'ın bir saray muhafızı olarak görev yaptığı zamanlarda öğrendikleri sert ifadelerle ve boş bakışlarla içeri girmişlerdi. Ama onlar sıradan askerler değillerdi. Çocukluktan itibaren Tabahanedanlığına hizmet etmeleri için eğitilmiş seçkin savaşçılardı. Sol apoletlerinde lal taşından oyulmuş, çığlık atan bir şahin gagası olan siyah üniformalar giymişler, sıkıca toplanmış saçlarının üstüne de eğik bir şekilde kare biçimli siyah kasketler takmışlardı. Tamar içlerinden birinin iltica etmek istediğini söylemişti. *Ama hangisi acaba?* diye düşündü Isaak, yüzlerini dikkatle inceleyenlerken. Birbirine bastırdıkları dudakları ve parıldayan altın rengi gözleriyle, hepsi birer *şahini* andırıyordu. İçlerinden biri neden ülkesine sırtını dönüp koruması için eğitildiği kadınlara ihanet etmişti? İçlerinden biri gerçekten de iltica mı etmek istiyordu yoksa

Kral'a karşı hazırlanmış bir tuzak mıydı bu? Prenses reverans yaparken, hafifçe dengesini kaybetti. Üst dudağının üstünü ince bir ter katmanı kaplamıştı. Issak onun arkasındaki muhafızın ifadesinin daha da sert bir hal aldığını fark etti. Belli etmemesi gerektiğini biliyordu ama Prenses doğrulup ve ona titrek bir gülümsemeyle baktığında, ona acımadan edemedi. Soylu olmanın ne demek olduğunu biraz olsun öğrenmişti ve bu hiç de hoşuna gitmemişti.

Isaak, Kral'ın yerine geçmenin ve onun gibi davranmanın ne anlama geldiğini pek anlamamıştı. Tolya ve Tamar onu önceki gece saraydan gizlice çıkarıp meşhur Kont Kirigin'in malikânesine götürmüşlerdi. O kötü şöhretli Yıldızlı Bataklık'ı görmek istiyordu ama şafak vakti ona Kral Nikolai'nin sevdiği o sade yeşil üniformasını giydirmişler ve beyaz renkli nadide bir beygirin üstüne oturtmuşlardı. Grup böylece bir yerden dönüyormuş havasında şehre geri dönmüştü. Onlara askeri üniformalı bir grup muhafız ve asker katılmıştı –bunlar Kral'ın maiyetindekilerdi– ve bu, Isaak'ın ilk sınavı olmuştu. Ama kimse önünde eğilmekten ya da selam vermekten fazlasını yapmamıştı. Bataar ikizlerinin ve aralarında Tamar'ın karısı Nadia'nın da bulunduğu bir grup Grisha askerinin arasında güvendeydi. Birlikte şehirden çıkıp kasabanın aşağı bölgesine geçmişlerdi.

O anda, ilk kez Os Alta'yı gördüğü zamanı, ne kadar kalabalık ve büyük olduğuna şaşırdığını hatırlamıştı. Şehir bir kralın gözlelerinden de farklı gözüküyordu.

“Kes şunu,” diye fısıldadı Tolya.

“Neyi?”

“Gerzeğin teki gibi şaşkın şaşkın etrafa bakınmayı,” dedi Tamar. “Dünyanın sahibiymiş gibi bakmalısın etrafa.”

“Çünkü sen kralısın ve dünyanın *sahibisin*,” dedi Tolya.

“Dünyanın sahibiymişim gibi,” dedi Isaak.

“Bu şehrin ve içindeki bütün binaların yerle bir edilmesini emredebilirsin.”

Bunun onu daha mı iyi hissettirmesi gerekiyordu? “Birileri beni durdururdu herhalde.”

“Birileri bunu deneyebilir, elbette” dedi Tamar. “Muhtemelen, bunu yaptığı için de asılır.”

Isaak ürperdiğini hissetti.

“En azından, ata binmesini biliyor,” diye homurdandı Tolya.

Ama Isaak bunu da beceremedi çünkü bir kral atından atlayıp onu ahırlara götürmez, seyisi beklerdi. Bir kral gülümseyerek dizgileri ona fırlatır, başını sallar ve, “Çok teşekkürler, Klimint,” der ya da, “Öksürüğün geçti mi, Lyoy?” diye sorardı. Çünkü elbette, Nikolai Lantsov saraydaki bütün hizmetkârların isimlerini biliyordu. Daha tembel bir hükümdar olmuş olsaydı, her şey daha kolay olurdu.

Isaak herkesin ona nasıl baktığını görünce korkuya kapıldı. Isaak bir hiçti, önce bir Birinci Ordu askeri idi ve sonrasında da bir saray muhafızı olmuştu. Kasabanın aşağı bölgesinde, insanlar onu üniformasıyla gördüklerinde, ya saygıyla ya da tiksiniyerek konuşulardı. Beyaz ve altın rengi üniformasını ilk giydiğinde hissettiği gururu, insanların tuhaf bir şekilde yolundan çekildiklerini ya da bedava bir kadeh *krav* ikram ettiklerini, diğerlerininse onu ve asker arkadaşlarını geçerken gördüklerinde sokağa tükürdüklerini ve alçak sesle küfrettiklerini hatırladı. Bunların o anki deneyimiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Kendisi de Kral’a bu insanlar gibi mi bakmıştı? Yani büyük bir minnet ve hayranlıkla mı bakmıştı? Ya Kral’a şüpheyle ve bazen de açıkça korkuyla bakanlar?

“Neden öyle bakıyorlar?” diye fısıldadı. “Ne görmeyi bekliyorlar ki?”

“Sen artık tek bir insan değilsin,” dedi Tamar. “Bir ordusun. Çift kartalsın. Ravka’nın tamamısın. Elbette bakacak insanlar.”

“Ya onlar?” dedi Isaak, başıyla kızların en güzel elbiseleriyle, saçları yapılmış, yanakları ve dudakları pembeleştirilmiş bir halde tünedikleri pencereleri işaret edip. “Kral... Sıradan halka karışmaz, değil mi?”

“Karışmaz,” dedi Tolya. “Pozisyonundan faydalanan bir adam değildir.”

“O halde, bu kızlar ne elde edeceklerini umuyorlar?”

Tamar güldü. “Sıradan kızlara âşık olan prenslerle ve köylü kadınlarla evlenen krallarla ilgili öyküleri okumuşsundur. Nikolai bekâr. İçlerinden birini fark edeceğini umdukları için onları suçlayabilir misin? Öykülerdeki krallar gibi, bir kızın güzelliğine ya da boyunun kıvrımına veya kestane rengi saçlarına bir anda ve geri dönülmez bir şekilde kapılacağını umdukları için haksız olduklarını söyleyebilir misin?”

“Aşağı bölgenin sunduklarını bu kadar iyi bilmen gerekmez,” dedi Nadia bilmiş bir ifadeyle.

Tamar özür dilemedi, sadece Nadia’nın yanaklarının kızarmasına neden olan muzip bir gülümsemeyle ona baktı. “Gösterişli şeyleri inceliyor olabilirim ama gerçek kaliteyi gördüğüm anda anlarım.”

Isaak kalabalık taht odasına baktı ve acaba ahırlara koşup o güzel beyaz atın sırtına atladığı gibi yakalanana ya da vurulana kadar kaçabilir miyim, diye içinden geçirdi.

Tolya tahtı ayak parmağıyla hafifçe dürtünce, Isaak konuşma yapma vakti geldiğini fark etti.

Ayağa kalktı. “Dostlarım...” Sesi çatladı ve Genya’nın gözlemini acı çekiyormuş gibi kapattığını gördü. Hafifçe öksürüp tekrar

denedi. “Dostlarım,” diye başladı Ravka dilinde ve Shu, Zemeni ve Fjerda dillerinde devam etti. “Ravka’ya hoş geldiniz. Hepimiz için barışa doğru kârlı ve faydalı olacağını umduğum bu ufak adı-mı attığınız için teşekkür ederim. Şu anda, bizler devletler değil, birlikte yemek yiyecek...” Isaak ona söylendiği gibi bu noktada biraz durdu ve Nikolai gibi biraz serseri bir gülümsemeyle da-vetlilere baktı. “... ve içecek olan arkadaşlarız. Bu gece, yeni bir çağın başlangıcı olsun.” *Ben de bir kuzu buduyla boğulmadan ya da bir savaş başlatmadan bu geceyi sağ salım atlatayım.*

Isaak başını salladı ve tahtın iki yanındaki kapılar açıldı. Kala-balık ona yer açmak için kenara çekildi.

Ama daha yemek salonuna varamamışlardı ki bir felaketle karşılaştılar. Uşaklar kapıları açtılar ve ellerinin eldivenlerinin içinde ne kadar terlediğine odaklanmış olan Isaak, eğitildiği ve senelerdir yaptığı bir şeyi yaptı... Kenara çekilip hazır ola geçti ve gözlerini salonun orta yerine odakladı. Büyükleri onlara çiz-melerini parlatma ve düğmelerini dikme yöntemlerinin yanı sıra gözlerini salonun ortasına odaklamayı da öğretmişler ve onlara, “Çünkü bizim gibilerin hizmetkârları rahatsız etmesine gerek yoktur,” demişlerdi.

Muhafızlar kendilerinden daha yüksek pozisyondaki kişilere her zaman yer verirlerdi ve bir sarayda, hemen hemen herkes on-lardan daha yüksek statüye sahipti. Önemli hizmetkârların birço-ğu da buna dahildi. Ama kimse Ravka Kralı’ndan daha yüksek bir statüye sahip değildi.

Isaak şaşkınlık dolu sesleri hem hissetti hem de duydu. Altın-daki zemin yok olmuştu sanki ve ani bir sarsıntıyla sert bir yere çarpana dek durmadan düşecekmiş gibi hissediyordu. Yere düştü-ğünde, Genya tepesine dikilip terliğiyle onu tekmeleyecekti hiç şüphesiz.

“Ekselansları?” dedi Shu Prensesi. Salona ilk giren o olacaktı çünkü onun delegasyonu Kral’ın huzuruna son çıkan grup olmuştu. O da en az Isaak kadar paniğe kapılmış gibi görünüyordu.

Isaak’ın aklından geçen ilk şey, taht odasında etrafına bakınıp birisini, ona yardım edecek, ne yapması gerektiğini söyleyecek *herhangi* birini bulmaktı. *Panikleme. Krallar paniğe kapılmazlar. Ama sen bir kral değilsin. Hâlâ bir pencereden aşağı atlayacak kadar vakit var.*

Isaak hafifçe eğildi ve o birkaç saniyeyi yüzüne kendinden emin bir gülümseme yerleştirmek için kullandı. “Ben bu gece önce bir ev sahibiyim, sonra bir kralım.”

“Elbette,” dedi Prenses ama o da afallamış bir durumdaydı.

Bazıları bu durumu komik bulmuş, bazıları halinden memnun ve diğer bazılarıysa hoşnutsuz ifadelere bürünmüş olan konukların geri kalanı Prenses’in arkasından içeri girdiler. Isaak yüzündeki gülümsemeyi bozmadan, sanki tüm bunlar Ravka’nın bir sonraki kraliçesi için bir sınavmış gibi çenesini kaldırarak onları bekledi.

Yabancı temsilcilerden sonuncusu da salona girdikten sonra, Genya ve David içeri girdiler. Genya sakin gözüküyordu ama Isaak onun ağzının kenarındaki gerilmiş kasları görebiliyordu. David’in her zamanki gibi dalgın bir havası vardı. “Merak etme, harika gidiyorsun,” dedi Genya.

David düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. “O zaman az önce, *Bu bir fiyasko*, dediğinde...”

“Onu lafın gelişi söyledim.”

“Ama...”

“Sessiz ol, David.”

“Durum o kadar mı kötü?” diye fısıldadı Isaak süklüm püklüm.

Genya ona belli belirsiz, gergin bir gülümseme fırlattı. “Konuklarımız en iyi ihtimalle Nikolai’ın garip, en kötü ihtimalle de çatlak olduğunu düşünüyordur.”

Bir tanecik görgü kuralını çiğnedim diye mi? Isaak yerine geçerken, sıkıntısını belli etmemek için elinden geleni yaptı ve yemek başladı. Resmi yemekler söz konusu olduğunda, hatırlanması gereken bin tane kural vardı ama o gece konuklarına müzikli ve danslı tipik bir Ravka köy ziyafeti sundukları için, bu kuralların birçoğuna uymaları gerekmiyordu.

Gece olaysız geçti. Isaak bütün Azizlerine teşekkür etti ama Fjerda elçisi, Nina Zenik’in iadesi konusunu açınca gergin bir an daha yaşandı.

Genya hemen bu Grisha kızın neredeyse iki senedir Kerch’te ticari bir görevde olduğunu söyledi.

“Bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum,” dedi elçi inatla.

Genya masanın altından Isaak’i dürtünce, Isaak elçiye tatlı tatlı gülümsedi. “Şu anda midem diplomasiyi hazmedemeyecek kadar dolu. En azından, tatlıyı bekleyelim.”

Tolya bir ara onun kulağına eğilip, “Yemeğinizi yiyin, Ekse-lansları,” diye mırıldandı.

“Her şeyin tadı berbat,” diye fısıldadı Isaak.

“Tuz ekleyin o zaman.”

Isaak birkaç lokmayı çiğneyip yutmayı başardı ve yemeğin kısa bir süre içinde bitmesine şaşırdı. Konuklar odalarında çekildiler. Tolya ve Tamar onu, arka koridorlara çekip ona ayrılmış olan odalara götürdüler.

Ama tam içeri gireceklerken, Tolya iri elini Isaak’in göğsüne koydu. “Durun.” Havayı kokladı. “Kokuyu alıyor musunuz?”

Tamar burnunu kaldırıp dikkatle kapıya yaklaştı. “Sarımsak,”

dedi. “Arsin gazı.” Bir muhafız çağırıldı. “Bir Rüzgârın Hâkimi çağırın ve birlikte girip David Kostyk’i bulun. Kapıya tuzak kurulmuş.”

“Zehirli gaz mı?” dedi Isaak, ikizler onu oradan uzaklaştırırken.

Tolya sırtına vurdu. “Tebrikler,” dedi keyifsiz bir gülümsemeyle. “Birileri seni öldürmeye çalışıyorsa, rolünü iyi oynamışsın demektir.”

Nikolai kum ve taş karışımından oluşan o tuhaf odalara alışmaya çalışıyordu. Ruhsuz ve tekdüze döşenmiş olmalarının dışında, bunlar aslında kendi sarayındaki çok eski zamanlardan kalmış şık odalardan pek farklı değildi. Pusların arasından hayal meyal seçilen bir yer gibiydi sanki. Tek istisna yatağıydı: Elizaveta'nın yaptığını tahmin ettiği, saçma denecek kadar romantik kırmızı güllerden oluşan bir kameriyesi vardı. Dinlenmeye kararlı bir şekilde yatağa uzandı ama uyuyamadı. Uyuyacak olursa canavar ortaya çıkar mıydı? Onu o ıssız yerde avlamaya çalışır mıydı?

Nikolai gerçekten de çok yorgun hissediyordu ama vücudu zaman kavramını yitirmiş gibiydi. Karanlıklar Diyarı'na doğru yola çıktıklarında, vakit öğleye yaklaşıyordu ama o hiç değişmeyen alacakaranlıkta, aradan saatler mi yoksa günler mi geçtiğinden emin olamıyordu. Zaman hissinin ondan giderek uzaklaştığını hissediyordu. *Yemek yemiyoruz. Uyumuyoruz. Terlemenin, acımanın ya da rüya görmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyoruz.* Azizler –ya da her neyseler– yüzyıllardır orada tutsak haldeydiler. Nasıl olmuş da akıllarını yitirmemişlerdi?

Nikolai gözlerini yumdu. Uyuyamasa bile, zihnini toparlamaya çalışabilirdi. İblis sürekli olarak kontrol hissini dürtükleyip duruyordu. Kendi gerçekliğinden alınıp o anki gerçekliğe atılmış olmasının yarattığı garip deneyimin de bir faydası olmuyordu. Ama o bir kraldı ve geleceğini düşünmesi gereken bir ülkesi vardı.

Tolya ve Tamar, Nikolai ve Zoya'nın Yuri'yle birlikte kum fırtınasında ortadan kaybolduğunu görmüşlerdi. Ne yapmış olabilirlerdi? Bir arama başlatıp bir öykü uydurmuş, o genç Rüzgârın Hâkimlerini de bir şey anlatamayacakları bir yere hapsedmiş olabilirlerdi. Sonra da Genya ve David'e onun ortadan kaybolduğunu anlatacaklardı şüphesiz. Ondan sonrasını hayal edemiyordu. Ne gibi bir eylem planı izleyeceklerdi? Onun yerine geçmesi düşünülen Isaak ya da diğer adaylardan biriyle biraz çalışabilmiş olsaydı, bir seçenekleri olabilirdi. Ama hazırlanmak için o kadar kısa süre varken, öyle bir işe kalkışmak doğru olur muydu? Nikolai buna cüret edecek kadar aptal olabilirdi ama Genya ve diğerleri o türden bir felakete girişmeyecek kadar mantık sahibiydiler.

Hâlâ festivali kurtaracak ve Kerch'le, diğer ülkelerle durumlarını düzeltecek kadar vakit vardı. Tabii, Azizler verdikleri sözü tutarlarsa... Nikolai, Yanan Diken'den sağ çıkarsa... O zaman, en azından daha sonra Ravka'ya savaşmak için bir fırsat verebilirdi. Yeniden kendisi olurdu. Zihni sadece ona ait olurdu.

Derhal bir eş bulup Zoya'nın gerçekleşmesi için o çok uğraştığı müttefikliği kurması gerekiyordu. Bir yabancıyla evlenecekti. Gerçek bir hayat arkadaşlığı olmayan medeni bir performans. Hayatının sonuna kadar rol yapacaktı. İç çekti. O konu aklına gelince karamsarlaşıyordu.

Nikolai doğruldu. Dışarıda birisi burnunu çekiyormuş gibi hafif bir ses duymuştu. Kapıyı açtığında hiçbir şey görmedi. Ta ki

yere bakana dek: Bir ayı yavrusu parlak minik pençeleriyle pantolonunun paçalarını çekiştiriyordu. Tüyleri kalın ve parlaktı ve arka bacaklarının olması gereken yerde tekerlek parmakları, insan parmağı kemiklerine benzeyen iki tekerlek vardı. Bu manzaranın yarattığı etki hem büyüleyici hem de garipti.

Ayı yavrusu yine çekiştirince, Nikolai onun peşinden gidip ana odaya girdi. O anda, sürekli şekil değiştiren iri vücudunu duvara yaslamış olan Grigori'yi gördü.

“Affedersiniz,” dedi Grigori, bu sefer silik yüzlerde belirip kaybolan üç ağzıyla birden konuşarak. “Uzun süredir buradayız ve kapalı yerlerde rahat edemiyorum.”

Nikolai gri kum duvarları işaret etti. “Bunları değiştiremiyor musunuz?”

“Bunlar artık sizin odalarınız. Bunları değiştirmek... kabalık olur.”

Burnunu çeken ayı yavrusu odanın tüm çeperini dolaştı ve sonunda Zoya ve Yuri'nin odalarının kapılarına çarptı.

“Yardımcınız pek hoşmuş.”

“Yaratmanın rahatlatıcı olduğunu düşünüyorum. Otkazat'sya'nın, canavarların bu formda olanlarına daha kolayca katlanabildiğini biliyorum.”

Nikolai bir Aziz'in yanında ne tür bir protokol izlemesi gerektiğini bilmediğinden duraksadı. “O yüzden mi köşeye sindiniz?”

“Evet.”

“Lütfen, benim için öyle davranmayın. Söylentilere göre, benim de canavarımsı bir yanımdır.”

Grigori'nin çok sayıdaki kafasından kıkırdama sesleri yükseldi. Bir grup gülen Grigori. “Artık aldığım şekli kontrol edemiyorum. Bir zamanlar, sadece kendimdin, yani bir ayı... ama artık

zihnime bir düşünce giriyor ve vücudum onu karşılamak için koş-
turuyor. Bu çok yorucu.”

Grigori durduğu yerde ufaldı ve Nikolai bir an, onun olduğu
yerde, koyu renkli kıvrırcık saçları olan yumuşak bakışlı bir adam
gördü. Omuzlarında bir ayı postu vardı ve başına da bir ayı kafası
geçirmişti... Kıpırdanınca insan ile hayvan karışımı bir yaratık
haline gelmiş gibi göründü.

“Bunu söylesem mi bilemiyorum,” dedi Nikolai, “ama sizi öl-
düren ayının postunun, Os Alta’daki kraliyet şapelinin kasasında
olduğunu söylenmişti. Hatta ben de bunu taç giyme törenimde
takmıştım.”

“Korkarım ki rahiplerinize onun sahtesi satılmış,” dedi Grigo-
ri. Pelerin o anda yine omuzlarında belirip kayboldu. “O ayı tıpkı
benim gerçek anlamda ölmediğim gibi asla ölmedi.”

“Sizin büyüteciniz mi oldu?”

“Ondan daha karmaşık bir şey,” dedi Grigori, bir kez daha
bir kollar ve bacaklar dalgasına dönüşüp daha iri bir vücut halini
alırken.

“Sanırım, sizinle ilgili olan öyküyü hatırlıyorum. Siz bir şi-
facıydınız.” Grigori, en umutsuz hastaları bile iyileştirmesiyle
tanınan genç bir şifacıydı. Bir soylunun bulaşıcı bir hastalığa ya-
kalanmış olan oğlunu iyileştirmişti ama o soylu adamın doktoru
kovulacağından korkup Grigori’yi kara büyü yapmakla itham et-
mişti. Grigori vahşi hayvanlar tarafından parçalanması için or-
mana yollanmıştı ama daha önceden ormana izinsiz girmiş olan
kişilerin kemiklerinden bir lir yapıp o kadar tatlı bir şarkı çalmıştı
ki ormandaki tüm ayılar onun ayaklarının dibine serilmişti. Ertesi
gün, Grigori’nin ormandan sağ salim çıktığını gören soylu adamın
askerleri, onun ellerini bağlayıp yeniden ormana yollamışlardı ve

bu kez lirini çalamayan Grigori önceki gece ayaklarının dibinde uyuyan aylar tarafından parçalanmıştı. Bu, genç bir prens için çok kanlı bir öyküydü. Nikolai'ın çocukken bu öyküleri dinledikten uyuyabilmiş olması bile şaşılacak bir şeydi.

“Evet, bir şifacıydım,” dedi Grigori ve üstlerinde sürüyle çene varmış gibi duran çok sayıdaki bacağı dizlerinden büküldü. “Ama muhtemelen yapmamam gereken çok şey de yaptım. Bebeği olmayan annelere bebekler yaptım. Eş arzulayan erkeklere eşler yaptım. Bir kontun şatosunu korusun diye, yumrukları iri kayaları andıran yirmi ayak yüksekliğinde muhteşem bir savaşçı yarattım.”

“Çocuk öyküleri,” dedi Nikolai. Dadısının anlattığı cadılarla ve tarçınlı kurabiye golemleriyle ilgili öyküleri hatırladı.

“Şimdi öyle. Ama o zamanlar... gücümün sınırlarını umursamıyordum. *Merzostun* çekim gücü çok yüksekti. Bir şeyi yapabilir miyim diye düşünüyordum, onu yapmalı mıyım diye değil.”

“Bu tür bir gücün sağı solu belli olmaz,” dedi Nikolai David'in dediğini hatırlayarak.

Grigori pişmanlıkla ve bir şeyler mırıldanarak yine kıkırdadı ve yüzlerinde kasvetli ifadeler olan bir sürü yeni kafa belirdi.

“Ölüm kolaydır. Ama ya doğum? Ölümünden sonra dirilmek? Yaradılış işi sadece İlk Yaratıcı'ya aittir. Ben *merzostta* gezindim ve kendi şeklimin kontrolünü kaybettim. Sonra da, bir süreliğine de olsa bir münzevi oldum. Elbette insanlar zamanla beni aramaya başladılar; görünüşüm onları ne kadar rahatsız ederse etsin sırlarımı öğrenmek istediler. Bizler bedeli ne olursa olsun, her zaman gücün çekimine kapıldık. Bana Beden Yaratıcısı dediler ve zaman içinde yüzlerce öğrencim oldu. Onlara şifa vermeleri ve savaşmaları için becerilerini nasıl kullanacaklarını öğrettim. Dünyaya açıldılar ve hepsi ismimi ya da bunun bir türevini taşıdılar.”

“Grisha,” dedi Nikolai şaşkınlıkla. Demek, ilk Şifacıları ve Cellatları, yani ilk Corporalkiyi eğiten Grigori’ydi. “Tüm bunlar burada mı başladı?”

“Olabilir,” dedi Grigori. “Ya da belki bu bir başka öyküdür. Çok uzun zaman önceydi.” Tüm vücudu kamburlaşır gibi oldu ve o anda uyuyan bir ayıya, bitkin bir adama benzedi. Esaretinin tüm yükü üstüne çökmüş gibiydi. “Burada kaldığınız süre boyunca, beni fazla görmeyeceksiniz. Bana bakılmasından hoşlanmıyorum ve münzevi halimden sıyrılmakta zorlanıyorum. Ama bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen kuleme gelmekten çekinmeyin. Oranın hoş bir yer olmadığını biliyorum ama emin olun ki dilediğiniz zaman gelebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Nikolai ama kemiklerden ve kıkırdaktan inşa edilmiş bir kuleye girmek istediğinden emin değildi.

“Elizaveta sert bir öğretmen olabilir ama umarım amaçlarınızdan şaşmazsınız. Başarılı olmanızı gerektiren pek çok neden var. Hepimiz için.”

“Karanlıklar Diyarı’ndan kurtulduğunuzda ne yapacaksınız?”

“Sınavdan sağ çıkacağınıza bu kadar emin misiniz?”

“Mümkün olduğunda, kendi üstüme bahse girmek hoşuma gider. Ama genellikle başkalarının parasıyla.”

Grigori’nin mahzun şekli yine biraz belirginleşti, ortaya kıvrık bir omurga ve bir dizi bükülmüş kol çıktı. Güneşe doğru eğilen tuhaf bir ağacı andırıyordu. “Gücüm gittiğinde, ölümlü olduğumda, yine kalıcı bir şeklim olacak. Ya da belki de öleceğim ama her halükârda, özgür olacağım.”

“O halde, ben de hepimiz için elimden geleni yapacağım.”

Grigori koyu renkli gözleri, sivri hayvan dişleriyle dolu çeneleri olan bir sürü insan kafasıyla öne eğildi. Nikolai geri çekilmek için kendini zor tuttu.

“Öyle yapmalısın, dostum. Her şey birbirine bağlı. Dünya değişiyor, Grisha gücü de öyle. Karanlıklar Diyarı var olmaya devam ederse, burası da aynı kalmayacak.”

Nikolai da bu hızlı değişimi hissediyordu. Sınırlar kayıyor, silahlar geliştiriliyordu. Neler olacağını bilmek önemliydi. “Yuri bir Azizler Çağı’na girmek üzere olduğumuzu iddia ediyor.”

Grigori iç çekti ve bu ses odada bir rüzgâr gibi esti. “Uyan-dığınızda canavarın neden içinizde olduğunu biliyor musunuz? Ya Karanlıklar Efendisi’nin gücünün neden bunca zaman sonra ortaya çıktığını? Her şey *parem* denen o ilaçla başladı. *Parem* asla mümkün olmaması gereken şeyleri mümkün kıldı. Grishaların gücünün sınırlarını değiştirdi.”

“*Parem* mi?”

“O ilaç yok edilebilmiş olsaydı...”

“Bunu denedik.”

Grigori’nin ağızlarındaki dişler uzadı. “Denemediniz. Onu değiştirmeye, kendi istediğiniz gibi yapmaya çalıştınız. Gücün esas cazibesi de budur zaten.”

Nikolai bunu reddedemezdi. *Paremin* gücünü dizginlemenin bir yolunu bulamadıkları takdirde, dünyadaki bir başka ülkenin zaman içinde bunu Kuweilerin onları yönlendirmesine gerek kalmadan bile yapacağını biliyordu. Ama Ravka’da yapılan deneyler... “İblisin uyanmasına yardım ettim.”

Grigori başlarını onaylar gibi salladı. “Hepimiz birbirimize bağlıyız, Kral Nikolai. Grishalar, Karanlıklar Diyarı ve sizin içinizdeki güç. Karanlıklar Diyarı, asla iyileşmeyecek olan bir yara. Ama belki de iyileşmemesi gerekiyordur. Sınavdan geçerken bunu unutmayın.”

Nikolai önemli bir şey söylemesi ve o anda elini kalbine götürüp yemin etmesi gerektiğini biliyordu. Ama koridordan içeri

dalan Yuri sayesinde bunu yapmaktan kurtuldu. Anlaşılan, keşiş de odasında sessiz sedasız mezmurlar mırıldanıyor değildi.

“Sankt Grigori,” dedi Yuri yerlere kadar eğilerek. Gözlüğünün camları iki madeni para gibi parıldadı. “Affedersiniz. Sizi rahatsız etmek istememiştim.”

“Rahatsız etmedin,” dedi Beden Yaratıcısı ama Nikolai onun ufalmaya başladığını, vücudundan çıkan ellerin, meraklı gözlerden uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi koridora doğru çekildiğini fark etti. Yaratık, “Size bol şans diliyorum, Kral Nikolai,” dedi ve gözden kayboldu.

“Ben... sizi rahatsız etmek istememiştim,” diye kekeledi Yuri.

“Korkarım ki, bizi rahatsız ettiğini düşünen o.”

“Evet, görünüşü çok huzursuz edici ama o bir Aziz, ilahi bir varlık.”

“Bizler sıradan olanı anlamak ve kutsal dahi olsalar farklılıklardan korkmak üzere yetiştirildik.” Nikolai ellerini çırpı. “Beni nasıl öldüreceğinizi planlamaya hazır mıyız?”

“Ah, Ekselansları, hayır, hayır. Kesinlikle hayır. Ama ritüelle ilgili birtakım fikirlerim var ve *Elizaveta*...” Yuri’nin ağzından bu isim, kutsal bir ayinde söylüyormuş gibi tereddütle çıkmıştı. “Elizaveta eğitiminize başlamanızı istiyor.”

“Seninle mi haber yolladı?”

“Size ben eşlik edeceğim,” dedi Yuri gururla.

“Pekâlâ,” dedi Nikolai ceketinin kollarını çekiştirip. “Gidip Zoya’yı bulalım.”

Yuri hafifçe öksürdü. “Komutan Nazyalensky davet edilmedi.”

“O nadiren davet edilir ama ben onun yine de yanımda olmasını isterim.” Yuri kaşlarını çatı ama Nikolai onun Kralına karşı gelmeyeceğini biliyordu. “Gidip onu bulmamız gerek.”

Nikolai pantolonunun paçasının çekiştirildiğini hissedip yere baktı. Kemik tekerlekli ayı yavrusu oradaydı. Yuri onu görünce cıyıkladı.

“Arkadaş canlısı görünüyor,” dedi Nikolai. “Umarım.”

İkisi birlikte koridorda ayıyı izlediler ve yürürlerken, duvarlar geçişlerine yanıt verir gibi dalgalandı. Nikolai bir kez daha etrafta canlıymış gibi görünen ama cansız bir şey olduğunu hissetti ama yola devam etmekten başka çare yoktu. Dünyası tuhaf bir hal almıştı ve ya buna uyum sağlayacak ya da aklını oynatacaktı.

Kıvrımlı geçitlerden ve onları bir büyük kuleye daha götüren dar ve uzun bir köprüden geçtiler. Orası Juris’in bölgesiydi. Kule siyah renkli, tırtıklı kayalardan yapılmıştı ve Gezgin Ada’da gördüğü eski kale kalıntılarını andırıyordu. Gövdesi geçitlerle ve mağaralarla doluydu ve tepesi göğü tırmalayarak yükselen bir pençe gibiydi.

Köprüyü geçerlerken, Yuri’nin huzursuz olduğunu fark etti. “Yüksekten mi hoşlanmıyorsun yoksa Komutan Nazyalensky’yi mi onaylamıyorsun?”

“Ekselansları, *onaylamıyorum* diye bir şey asla demem.”

“Bu yanıt yeterli. Peki o zaman, ondan neden hoşlanmıyorsun?” Zoya için başkalarının ondan hoşlanması önemli değildi. En çekici özelliklerinden biri de aslında buydu. Yine de Yuri’nin yanıtını merak ediyordu.

“Hacılara söylediği şeyler...” Yuri başını salladı. “Öfkesinin nedenini anlamıyorum. Karanlıklar Efendisi birçok suç işledi ama komutan onun en sevdikleri arasındaydı.”

Bu, Zoya’nın söz etmekten hoşlandığı bir konu değildi. Geçmişini, bir dinamitin fitili tutuşturur gibi yakmayı severdi o.

“Sence onun öfkesini tetikleyen şey ne?” diye sordu Nikolai. “Nefret mi?”

“Olabilir. Her yakıt farklı şekilde yanar. Bazıları daha hızlı, bazıları da daha sıcaktır. Nefret de bir tür yakıttır. Ama ya adanmışlık olarak başlayan bir nefret? Onun oluşturduğu alevler de farklıdır.”

Yuri kemikli elini kaba cüppesinin üstünde gezdirdi. “Tarihi bilgileri okudum. Karanlıklar Efendisi’nin korkunç şeyler yaptığını biliyorum ama...”

“Kitaplar tüm gerçekleri anlatmaz.”

“Elbette, bunu biliyorum. Evet. Ama komutanınkilerin... onun hedeflerinden çok farklı olduğunu düşünmüyorum.”

“Ya yöntemleri?”

“Aşırıydı,” dedi Yuri. “Ama belki de... belki de bazı durumlarda gerekliydi,”

“Yuri, başın vücudunda kalsın istiyorsan, sana bunu Komutan Nazyalensky’nin yanında söylememeni tavsiye ederim. Ama tamamıyla yanılıyor da değilsin.”

Yuri gözlerini kırıştırdı. “Yani haklı mıyım?”

“Karanlıklar Efendisi barış istiyordu. Daha güçlü bir Ravka. Grishalar için bir sığınak. Tüm bunlar, benim de hükümdarlığım da görmek istediğim şeyler.”

“Evet. Çok haklısınız! O, iyi bir adam olmayabilir ama vizyon sahibiydi...”

Nikolai elini kaldırdı. Yuri’nin fikrini değiştirebileceğini sanmıyordu ama Karanlıklar Efendisi’ne tapınıyorsa, bunu hiç değilse gerçekleri bilerek yapmalıydı. Nikolai’nin adil davranışlarının da sınırları vardı. “Vizyon ve adalet arasında bir fark vardır. Karanlıklar Efendisi Ravka’ya hizmet ettiğini iddia ediyordu ama Ravka ona hizmet etmeyince durum değişti. Grishaları sevdiğini iddia ediyordu ama onu efendileri olarak seçmediklerinde, sev-

gisi tükendi. Kendi kurallarını çiğnedi ve bu süreçte bir ülkeyi yıkımın eşiğine getirdi.”

Yuri dudağını ısırđı.

“Söyle,” dedi Nikolai. “Bir şey daha söylemek istediğini görebiliyorum.”

Yuri gözlüğünü yukarı itti. “Babanız... yani eski kral o kadar...”

“Zayıf ya da rüşvet alan, yetersiz birisi olmasa mıydı diyecektin?”

“Şey...”

“Babamın hatalarını itiraf etmek hoşuma gitmiyor. Ya da onun babasınıninkileri. Ya da ondan önceki atalarınıninkileri. İyi ve kötü Lantsov kralları oldu. Kral Anastas, Ravka’daki tüm yolları yaptı ama hemen hemen iki bin kişiyi de aykırı düşüncelerini bahane ederek katletti. Altın İvan okullar ve müzeler yaptırdı ama Sikurzoilerin Shulara karşı gelmesini engelleyemedi. Babam... Keşke onunla gurur duyabilseydim. Lantsov soyunun ateş kuşundan geldiği söylenir ama bizler sadece insanız ve çoğumuz da son derece zayıfız. Atalarımın yaptıklarını değiştiremem. Sadece verdikleri zararın birazını telafi etmeyi ve bizler için farklı bir yol çizilemeyi umabilirim.”

“Peki ya oğlunuz?”

Nikolai sıırttı. “Çılgınca bir gençlik yaşamış olabilirim ama o konularda çok dikkatliydim.”

Yuri’nin yanakları kızardı. “Gelecekteki oğullarınız ve kızlarınız demek istemiştım. Onların hükümdar olmaya uygun olacaklarından emin misiniz?”

Nikolai, Juris’in kulesine girmek için bir kemerin altından geçerken güldü. “Demek sen sadece bir kâfir değil, aynı zamanda tutucu birisin de...”

“Elbette ki hayır, Ekselansları.”

“Sorun değil, Yuri. Yerel valileri güçlendirmemin ve topluluklarının eline daha fazla güç vermemin bir nedeni var. Ravka’nın her zaman bir krala ihtiyacı olmayabilir. Ama değişim zaman ister.”

Ayrıca, bu mümkün de olmayabilir. Zoya’ya dediklerinin arkasındaydı. Ravkalılar güç sahibi, yetkin kişileri severlerdi. Kendilerini yönetme yöntemlerini öğrenmelerine asla izin verilmemişti çünkü karar verme yetkisi her zaman krallar, Karanlıklar Efendisi, generaller ve rahipler tarafından onların elinden alınmıştı. Bu durum zamanla değişebilirdi. Ya da bu sınavda ölürüm ve ülke de bir karmaşaya sürüklenir.

Ravka’yı affedilemeyecek ölçüde savunmasız bırakmıştı. Onun yerine ülkeyi yönetecek bakanlar vardı ama ondan sonra kimin başa geçeceğini açıkça belirtmemişti. Bir vârisi yoktu. Liderlik görevini üstlenecek bir karısı da... Hem zaten evleneceği bu hayali kızı kim koruyacaktı? Yanıt belliydi. Zoya Nazyalensky bu görevi üstlenebilirdi. Tabii bu araftan o da kurtulabildiği takdirde.

Zoya’yı Grisha güçlerinin komutanı olarak bırakmayacak, kraliyetin İlk Bakanı ve Koruyucusu görevine getirecekti. Vârisi reşit olmadan önce öldüğü takdirde de, Ravka’yı ve tahta çıkış sırasını koruma görevini yine Zoya üstlenebilirdi. İnsanlar ona bir Grisha’ya güvenebilecekleri ölçüde güvenmeye başlamışlardı. Huysuz mizacına ve intikamcı kalbine rağmen, kendisi de ona güvenmeye başlamıştı. Zoya dengeli ve kendine güvenen bir lidere dönüşüyordu.

Ya da dönüşmüyor, diye düşündü yavru ayı onları Juris’in özel dairesinde dövüşmekte olan iki kişinin yanına götürürken. Zoya’nın tüm dişleri ortadaydı ve elinde Tamar’ın sevdiği türden iki

balta vardı ama bunlar daha eski ve kaba gözüküyordu. Juris de elinde kocaman bir palayla ona saldırıyordu.

Yuri dağınık sakalını endişeyle çekiştirirdi. “Bu hiç de güvenli gözüküyor.”

“İkisi için de öyle,” dedi Nikolai.

Dövüşçülerin etrafında fırtına bulutları belirdi ve zemin gök gürültüsüyle sarsıldı. Ayı minik pençeleriyle gümbürtüden kaçıyor gibi kulaklarını kapatıp telaşa oradan ayrıldı.

İmkânsız olsa da, bir an için iki dövüşçü eşitmiş gibi göründü. Ama Nikolai, Zoya’nın becerilerinin bu tür bir dövüşte fayda etmediğini biliyordu. Nitekim Juris sola doğru hamle yaptığında, Zoya da onunla aynı yöne hareket etmek gibi bir hata yaptı.

“Böğrünü koru!” diye bağırdı Nikolai

Juris hızla dönüp palasını havada bir kavis çizdirerek indirdi. Zoya baltalarını kaldırdığında, silahları mavi bir alevle parladı. Baltalar Juris’in palasına çarptığında, baltaların keskin kısmında şimşekler çıktı. İri yarı savaşçı kükredi ve siyah pullu zırhından dumanlar çıktı.

Zoya ne yapmıştı böyle? Juris’in darbesinin etkisine nasıl dayanmıştı?

“Güzel!” dedi Juris geri çekildiklerinde. Diri diri yanmaya ramak kalmak, sıradan bir deneyimmiş gibi omuzlarını yuvarladı. Belki de çok yaşlı bir ejderha için gerçekten de öyleydi.

Zoya’nın saçları terden ıslanmış, gömleği üstüne yapışmıştı ve büyük bir mutlulukla sırtıyordu. Nikolai onu hiç böyle görmemişti. Birden keyfinin kaçtığını hissetti.

Hafifçe öksürdü. “Generalimi ikiye ayırmaya çalışıyorsanız, bilin ki ona ihtiyacım var.”

Zoya hızla ona dönüp koluyla alnındaki terleri sildi. “Ne

oldu?” Gözleri o kadar maviydi ki parıldıyormuş gibi gözüküyordular.

“Elizaveta bizi çağırıyor. Ritüeli öğrenmem için. Senin de orada olmanı istiyorum.”

Ejderha ofladı. “Benimle vakit geçirmesi daha iyi. Dikenli akasya tek başına yürümen gereken bir yol, Çocuk Kral.”

“Ama çok zorlu bir yol,” dedi Nikolai. “Atıştırma lıklarımı kim taşıyacak?”

Juris başını sallayıp baltalarını çoktan duvara asmış olan Zoya’ya döndü. “Önemsiz işlerle vaktini heba ediyorsun.”

“Ülkemin geleceği önemsiz bir mesele değil.”

“Kral ve ülke aynı şey demek değildir.”

Zoya gömleğinin kollarını indirip düğmelerini ilikledi. “Yeterince benziyorlar.”

Juris ejderha şeklini alırken, kanatları iki yana açıldı. Nikolai bu manzaranın içinde yarattığı o ilkel dehşet hissine rağmen, istifini bozmamaya gayret etti. İçindeki canavar ortaya çıktığında, kendisi de böyle mi gözüküyordu acaba?

Juris yine ofladı ama bu sefer iri burnundan bir of sesi çıktı ve bu ses bütün odayı etkileyecek kadar güçlü bir girdap oluşturdu. “Zamanla göreceksin. O yaşlandığında ve sen daha da güçlendiğinde.”

Zoya bunlarla ilgilenmiyormuş gibi omzunu silkti. “Siz de o zaman çoktan toza dönüşmüş olacağınız için, bu konuda böbürlenmek için burada olmayacaksınız.”

Ejderha suratını asıp uçtu. Nikolai neşeyle onun arkasından el salladı ama Zoya ve Yuri’yle birlikte koridora çıktığında, Juris’in dedikleri kulaklarında çınılıyordu. Bir ara yollarını kaybedeceklerinden endişelendi ama duvarların dalgalanışı onlara yol

gösteriyor gibiydi. Çok geçmeden, kendilerini bir başka köprüde buldular. Nikolai bunun Elizaveta'nın kulesine giden köprü olduğunu umdu.

Nikolai, Grishaların uzun süreler yaşadığını ve güçleri ne kadar fazlaysa o kadar daha uzun yaşadıklarını biliyordu. Zoya, Ravka'yı ve Lantsov soyunu korumak için daha kaç sene yaşayabilirdi? Ravka'yı bilgelikle yönlendirebilir miydi yoksa Karanlıklar Efendisi gibi sonsuzluğun çılgınlığına boyun mu eğerd? Ravka halkı onu kabul eder miydi? Yoksa zamanla onun doğal olmadığına mı karar verirlerdi? Kendisi o zamana dek ölmüş olacak ve bu sorunları ne umursayacaktı ne de kontrol edebilecekti ve bu, onu neşelendiren bir düşünce değildi.

Yuri yürümeyi o kadar ani bir şekilde kesti ki Nikolai az kalsın ona çarpacaktı. "Aa..." dedi. "Ah."

Elizaveta'nın kulesi ve kehribar renkli panelleri Karanlıklar Diyarı'nın o tuhaf, donuk ışığında altın renginde parlıyordu. Nikolai her panelin içinde donmuş gibi duran devasa böcekler olduğunu gördü ve tüm yapının kocaman bir arı kovanı gibi uğuldadığını fark etti.

"*Sankta,*" diye fısıldadı Yuri huşu içinde.

Nikolai onun ejderhaya bile o kadar saygı göstermediğini düşündü ama Juris'in sivri uçlu kulesi o vahşi hayvanın inine benziyordu. Hem çok korkutucuydu hem de kutsal bir tapınak gibiydi.

"Odun yığının üzerinde insanların yakıldığı korusunda yanılmışsın," dedi Zoya Yuri'ye. "Bu ayinin gerçekten ne gerektirdiği biliyor muyuz?"

"Sadece tehlikeli olduğunu biliyoruz," dedi Yuri.

"Ben de Kral'ın burada şekerleme yiyeceğini ve sonra da bir monolog okuyacağını sanıyordum."

“Okuyabileceğim türden bir iki monolog seçtim bile,” dedi Nikolai.

Oraya yaklaşırlarken, kulenin panelleri yer değiştirdi ve bir giriş açacak şekilde yan yana dizildi. İçerisi gül ve bal kokuyordu ve her şey günbatımının parlak saatinin o yumuşak ışığıyla parlıyordu. Ama orada günbatımı yoktu.

Elizaveta som altından yapılmış gibiydi. Etrafı arılarla ve sinekkuşlarıyla çevriliydi ve elbisesindeki güller tomurcuklanıyor, ölüyor ve tekrar açıyordu.

“Hoş geldiniz,” dedi tatlı bir sesle. Zoya’yı gördüğüne şaşırırsa ya da memnun olmadıysa da bunu belli etmedi ve hepsine gülümsedi. “Kralım, canavar çağırdığımız zaman gelecek mi diye bir deneme yapalım mı?” dedi.

Nikolai eğilip selam verdi ve Elizaveta üstünde kilden, ufak bir saksı olan bir masayı işaret etti. “Ayın vakti gelince, Dikenli akasyayı Karanlıklar Diyarı’nın kumlarından çıkaracağım.” Konuşurken parmaklarını kıpırdattı ve saksının toprağından demir renkli, dikenli bir dal fıskırdı. “Bu dal olgunlaştığında, dikenleri birer pala büyüklüğüne ulaşacak. Canavarı çağıracaksınız ve geldiğinde, bir diken her ikinizin de kalbinden geçireceksiniz.”

“Sonra nasıl sağ kalacak?” dedi Zoya.

Ağaç giderek büyüyor ve dikenleri de durmadan uzuyordu.

“Bu ona bağlı. Onun canavarı çağırması ve kontrol etmesi için alıştırma yapmasına yardım edebiliriz ama bu savaşı tek başına vermesi gerekiyor. İradesi yeteri kadar güçlüyse, hayatta kalır. Değilse canavar onu ele geçirir.”

Nikolai göğsünü ovuşturduğunu fark edip kendini durmaya zorladı. “İradem mi?”

“Sınav hem fiziksel hem de zihinseldir ve insanı hayvandan, hayvanı insandan ayırmayı amaçlar. Hiçbir zaman hissetmediği-

niz kadar derin bir acı hissedeceksiniz ama canavarla yüzleşmek daha da korkunç olacak.”

“Onun gücü tam olarak nasıl bir şey?” diye sordu Nikolai.

Bu sefer, Elizaveta’nın yüzünde ona acıyan bir gülümseme belirdi. Sanki Nikolai’nin içinde taşıdığı korkuyu, iblis içine yerleştikten beri kurtulamadığı öfkeyi ve kafa karışıklığını hissedebiliyordu. “Karanlıklar Efendisi’nin gücünden geri kalan bir güçtür o. Kendi niyetinin ve hırsının ufak bir parçasıdır. Bunun ötesinde onun ne olduğundan ben de emin değilim. Canavar içinizden çıkmak istemeyecektir. Ritüeli tamamlayamayasınız ve dikenli kullanamayasınız diye kafanızı karıştırmaya çalışacaktır. Başarılı olduğu takdirde sizi tamamıyla ele geçirecektir. Ne dersiniz, onu yenebilecek misiniz?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Karanlıklar Efendisi’ni bir kere yendik.”

“Onu Alina yendi,” dedi Zoya.

Elizaveta’nın yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. “Azize Alina,” dedi tiksindir gibi. “İnsanlar mucizelere ne kadar da aç. Ne kadar küçülüyorlar.” Nikolai, Zoya’nın gözlerini kıstığını fark etti ve kolunu tuttu. Oraya Alina’nın miras olarak bıraktıklarını övmeye gelmemişlerdi.

“Ama bu kez, yüzleşeceğiniz şey Karanlıklar Efendisi değil,” diye devam etti Elizaveta. Dikenli ağaç yükselmeyi sürdürüyordu. Kökleri meraklı dokunaçlar gibi etrafa yayılırken saksı çatladı. “En azından tam olarak değil. Bu, Karanlıklar Efendisi’nin iradesiyle canlanan bir yaratık. Tıpkı onun can verdiği gölge askerler, yani *nichevo* ’yalar gibi. Ama bu canavar üç seneden uzun bir süredir içinizde yaşıyor. Düşüncelerinizi ve arzularınızı hep sizinle paylaştı ve şimdi bunları size karşı kullanacaktır. Siz nasıl canınız için savaşacaksınız, o da kendi canı için savaşacak.”

Nikolai korkması gerektiğini düşündü. Akıllı bir adam muhtemelen devasa bir dikenini kendine saplamadan önce düşünürdü ama o anda heyecandan başka bir şey hissetmiyordu. Bunun yüzleşebileceği ve yenebileceği, hatta yok edebileceği bir şey olduğunu düşünmek, sonsuza dek tahammül etmesi gereken bir kâbus olduğu düşüncesinden çok daha kolaydı. Bu şeyin her zaman onunla birlikte olacağına inanmaya da başlamıştı. Kendisinde de nefret ettiği yanlar vardı: tükenmek bilmeyen hırsı, Alina'nın çok iyi fark ettiği bencilliği... Elizaveta haklıysa, canavar bu silahları ve daha da kötülerini getirecek ve bunları ona karşı kullanacaktı. Öyle olsun, diye düşündü. İçindeki yaşama arzusunun eninde sonunda daha güçlü çıkacağını biliyordu.

"Vakit geldiğinde hazır olacağım," dedi Nikolai.

Ağaç aniden bir nabız gibi atan kalın gövdesi ve her biri deminden bir hançer gibi olan dikenleriyle masadan aşağı atladı. Yere yayıldı ve Nikolai'nın göğsünden biraz ötede durdu. Uzun dikeninin ölümcül ucu, doğrudan Nikolai'nın kalbinin üstüne döndü.

"Öyle olacağınızı umuyorum," dedi Elizaveta. "Sizi ezelden beri bekliyoruz, Nikolai Lantsov. Bizi hayal kırıklığına uğrattırsanız, çok yazık olur."

Nikolai, Zoya'ya baktı. Yuri bariz bir hayranlıkla Elizaveta'ya bakıyordu. Her zamanki gibi çok yardımcı oluyordu.

"Eminim ki beni korkutmaya çalışıyorsun," dedi Nikolai. Parmağını uzatıp dikenin ucuna dokundu. "Nedeninden emin değilim ama bunu üstünde giysisi olan bir örümceğe benzettim."

"Neden giysili?" diye sordu Zoya kaşlarını çatıp. "Neden sadece çıplak bir örümcek değil?"

"Giysiyi nereden bulmuş olabilir? Düğmelerini nasıl iliklemiştir? Ritüel için neden giyinmesi gerektiğini hissediyor?"

Elizaveta dikkatle onları izliyordu. Parmaklarını şaklattı ve dikenli ağaç geri çekildi. “İçinizdeki karanlığı öne çıkarmak için keşişe işkence yapmayı planlıyordum,” dedi düşünceli düşünceli. “Ama dolandırmadan konuya girmek daha iyi.”

Elini kaldırdı ve zemin Zoya’nın etrafında yükselip onu parılayan, kehribar rengi panellerin arasına hapsetti.

Zoya büyük bir şaşkınlıkla ve korkuyla bağırdı ama içgüdüleri ona dayanmasını söylüyordu. Ellerini savurup gücünün kullandı ve parıltılı duvarları itti. Ayaklarının altından yükselen altın renkli bir madde odayı kaplamaya başladı.

Nikolai ona uzandı ama dikenli dal aralarında karmakarışık, aşılamayacak bir düğüm yaratıp büyüdü. Nikolai’nin etrafı dikenlerle, gri renkli ölümcül, sivri şeylerden oluşan bir duvarla çevrildi.

“Durdurun bunu, Elizaveta,” diye bağırdı ama Azize’yi artık göremiyordu. Tam o anda Zoya’nın çılgılık attığını duydu.

“Onu öldürmeyeceğinizi biliyorum,” dedi ama aslında bundan emin değildi. “Juris’in ona ihtiyacı var.”

Elizaveta tomurcuk açmış güllerle çevrili bir çalılığın arasında belirdi. “Juris’in neye ihtiyacı olduğunu umursadığımı mı sanıyorsunuz? Benim ihtiyacım olan şey özgürlük. Onu kaybetmek sizi harekete geçirecekse, bence bu ödememiz gereken ufak bir bedel.”

Nikolai ona doğru atıldı ama Elizaveta dikenli dalların arasında gözden kaybolmuştu bile. Nikolai giysilerini delerek derisine batan dikenlerin yarattığı acıyı duymamaya çalışarak dallara doğru bir hamle yaptı. Dikenler son derece keskindi ve tenine dişler gibi saplanıyorlardı.

“Uçmanız gerek, Kralım,” dedi Elizaveta’nın sesi. “Yoksa asla özgür kalamazsınız. Biz de kalamayız.”

Zoya'nın çığlıkları giderek artıyordu.

Yuri çalılığın arasından bir yerden, "Olamaz! Lütfen, yapmayın. Yalvarıyorum," diye bağırdı.

Nikolai gözlerini sımsıkı yumdu. *ık ortaya, seni hergele,* dedi canavara. *Kanatlarını mı açmak istiyorsun? İte, sana fırsat. Teşekkür olarak o sözde Azize'yi yemene de izin vereceğim.*

Am canavar onu dinliyorsa, o da gülüyor olmalıydı. İçindeki o karanlık varlık her ne idiye bu oyunu oynamaya hiç niyetli gibi değildi.

Azize ona zarar vermeyecek, dedi Nikolai içinden. *Bu bir oyun.* Derken, Zoya'nın çığlıkları kesildi. Yuri de ağılıyordu.

"Zoya?" diye bağırdı Nikolai. "Zoya"

Kendisini dikenli dallara doğru attı. "Zoya!" diye bağırdı ama sesi bir hırlama gibi ıktı.

İşte o anda, içindeki yaratığın, sivri tırnakları göğüs boşluğunu tırmalayarak yüzeye çıkmaya çalıştığını hissetti.

Hayır. Bunu yapmak, kontrolü canavara vermek istemiyordu.

Ama içindeki bir başka ses, *Hayır. Hatırla,* diye hırladı ona. *Kim olduğunu hatırla.* Aynı anda sivri tırnaklarının çıktığını, dişlerinin uzadığını hissetti. *Ben korsan ve Kral Nikolai Lantsov'um.*

Sırtından kanatları çıkarken bir ılık attı ve dikenli dalların üstünden kuledeki mağaranın yüksek tavanına doğru uçtu. *Kim olduğunu hatırla.*

Elizaveta zafer kazanmış gibi ona bakıyordu. Yuri ağlamaya başladı. Zoya onların yanında kehribarın içine hapsolmüş bir melek gibi, gözleri kapalı ve hiç kıpırdanmadan, altından bir lahdin içinde süzülüyordu.

Nikolai vücudunu Zoya'nın hapishanesine doğru fırlatırken, boğazından çıkan ses ona yabancı geldi. Lahde kemikleri inleten sert bir darbe indirdi ama lahit açılmadı.

Hırlayarak Elizaveta'ya döndü. *Ben canavarım ve canavar da ben.* İblisin ona güç verirken bile kontrolü ele geçirmek için savattığını hissedebiliyordu. Ama Elizaveta sadece hafifçe, lütufkâr bir ifadeyle gülümsedi. Elini sallayınca, Zoya'yı tutsak etmiş olan kehribar renkli duvarlar çöktü ve dikenli dal sünüp yere düştü.

Nikolai, Zoya'nın gevşek vücudunu yere düşmeden yakaladı. Zoya altın renkli bir bitki özüyle kaplıydı. Elizaveta yumruğunu sıkınca, Zoya öksürmeye başladı. Kirpikleri reçineye bulanmış bir halde gözlerini açıp şaşkınlıkla kırıştırdı. Sonra yüzüne büyük bir dehşet ifadesi çöktü ve Nikolai'nin kollarında debelenmeye başladı.

Nikolai onu yatıştırmak istedi. İsteddiği şey onu... Zoya'nın korkusunun kokusu bitki özünün kokusuna karışmıştı. Bu koku onu sarhoş etmişti. *Aç hissettiriyordu.*

İçinden bir tek sivri pençelerini onun etine geçirmek geliyordu. İsteddiği tek şey onu yiyip bitirmektir.

Hatırla, dedi sert bir şekilde. Kim olduğunu hatırla.

Nikolai Lantsov. Ravka hükümdarı. Korsan. Asker. Gözden düşmüş bir kralın ikinci oğlu.

Zoya kaçmaya çalışıyordu ama bitki özünün ağırlığı hareketlerini engelliyordu. Nikolai müthiş bir açlıkla kükredi.

Onun *kim olduğunu hatırla.* Yanına oturmuş mektuplarını yazan Zoya o. Yeni öğrencileri azarlayan Zoya. Kendisi zangır zangır titrerken ve içindeki canavarın onu terk etmesini beklerken, onu atlı arabanın içinde tutan Zoya.

O hisse, o korkunç anıya, o titremeye tutundu. *Git, diye emretti canavara. Git.*

Canavar Nikolai'nin ağzında keskin bir yanık tadı bırakarak istemeye istemeye, ayak sürüye sürüye geldiği karanlık yer nereyse oraya gitti. Nikolai titreyerek dizlerinin üstüne düştü.

Zoya'nın yüzüne bakmaya ve oradaki tiksinti ifadesini görmeye dayanamazdı. Sonra geri dönmesi mümkün olamazdı ama onun ellerini omuzlarında hissedince, kendini ona bakmaya zorladı.

Zoya çok sevinçli gözüküyordu.

“Başardın,” dedi. “Onu çağırdın ve geri yolladın.”

“Az kalsın ölecektin,” dedi Nikolai şaşkınlıkla.

Zoya'nın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Ama ölmedim.”

Elizaveta masaya vurdu. “Artık affedildim mi, Rüzgârın Hâkimi?”

“Bu şeyi saçlarımdan çıkarmanın ne kadar zor olduğuna bağlı.”

Elizaveta ellerini kaldırdı ve bitki özü altın bir dere gibi Zoya'nın üstünden akıp yere dökülerek sertleşti.

Yuri gözyaşlarını sildi. “Acaba... Komutan Nazyalensky'nin her seferinde bu zorlu duruma katlanması mı gerekecek?”

“Katlanmam gerekiyorsa, bunu yaparım.”

Elizaveta omuzlarını silkti. “Umalım da öyle olmasın.”

Zoya, Nikolai'a elini uzattı. “Kapıyı açtın.”

Nikolai onu ayağa kaldırmasına izin verdi ve kendini diğerleriyle birlikte kutlama yapmaya zorladı. Canavarın iradesini hissetmişti ve vakit geldiğinde onun yırtıcılığıyla başa çıkıp çıkamayacağından emin değildi.

Kapıyı açmıştı.

Ama bir dahaki sefere onu kapatmanın o kadar kolay olacağından emin değildi.

Üç gün süren partileri, akşam yemeklerini ve toplantıları atlatmıştı ve kimse onu bir daha öldürmeye kalkışmamıştı. Bu durum biraz savaş cephesinde olmaya benziyordu. Bir saat hayatta kalmaya çalışıyordunuz, sonra bir saat daha... Kısacası, günü sağ salim atlatmaya bakıyordunuz. Isaak geceleri yatağına çöküp gözlerini tavana dikeyor, kalbi gümbür gümbür atarken yapmış olduğı hataları ve ertesi gün yapacağı birçok hatayı düşünüyordu.

O gün, sabah saatlerini Küçük Saray'ın yanındaki gölde tekne gezintisi yaparak geçirecekler, sonra da kıyıda piknik yapacaklardı.

“Öğle yemeğinden önce Shu Prensesi'yle vakit geçirmen için bir program yaptık,” demişti Tamar.

“Peki onunla... tam olarak ne yapacağım?”

“Onu cezp etmeye çalış. Muhafızlarını sor, onları ne kadar zamandır tanıdığını öğren. Elinden geldiğince bilgi al ondan.”

“Sen ve Tolya Shu'da geçirdiğiniz çocukluklarınızı bahane ederek Tavgharadlarla yakınlaşamaz mısınız?”

İkizler bakiştılar. “Bizler onlar için Ravkalılardan da kötü-

yüz,” dedi Tamar. “Bir Shu babamız vardı ama kollarımızda Azi-ze Alina’nın dövmeleleri var ve yabancı bir krala hizmet ediyoruz.”

“Neden Ravka’ya hizmet etmeyi seçtiniz?”

“Seçmedik,” dedi Tamar.

Tolya elini kalbine götürdü. “Biz Alina’yı seçtik. Nikolai’ı seçtik. Tüm bunlar,” saray arazisini işaret etti, “bizim için hiçbir anlam ifade etmiyor.”

Isaak ne diyeceğini bilemedi. Vatansever bir kişi olduğunu düşünürdü ama Kral’ın aksine, Ravka’nın ona pek de iyi davranmadığını söyleyebilirdi.

“Prenses Ehri’yle sohbet et,” dedi Tamar. “Onu konuşur.”

“Doğal bir cazibem ve zekice sohbetler başlatmak gibi bir becerim olduğunu var saydığınızı kabul edelim, bunu nasıl yapabildim?”

Tamar gözlerini devirdi ama Tolya, “Ona iltifat et,” dedi. “Shu kültürüne karşı beslediğin hayranlıktan söz et. Şiir okumayı...”

“Azizler aşkına, Tolya. Onun yapması gereken son şey şiir okumak.” Tamar, Isaak’ın önünde eğildi. “Onu dinle yeter. Sorular sor. Kadınlar baştan çıkarılmak istemezler. Görülmek ve dinlenmek isterler. Onu nasıl kazanacağına dair stratejiler düşünüyorsan, bu ikisini de yapamazsın... Ya da *Kregi’nin Dördüncü Destanı*’ndan dizeler okuyamazsın.”

“*Kregi’nin Dördüncü Destanı* diye bir şey yok,” diye bağırdı Tolya. “Üçüncüsü, şair Elaan tarafından yazıldı ama o da tamamlanmış değil.”

“O halde, okuması gereken şiir kesinlikle o.”

Neden basit bir sohbet etme düşüncesi bile Isaak’ın kalbinin deli gibi atmasına neden oluyordu? Kız kardeşleri haricindeki kızlarla sohbet etmeyi asla becerememişti. Belka ve Petya’yla

kurdele fiyatları üstüne tartışmak, soylu kişilerle havadan sudan konuşmaktan çok farklıydı. Ayrıca, bir prenesten şu veya bu şekilde bilgi almak mı? Kendisine artık yakışıklı olduğunu hatırlattı. Her gece, aynada aksini gördüğünde buna şaşırıyordu. Önceki hali çirkin değildi ama sıradandı. Kahverengi, düzgünce taranmış ve çok uzattığında uçları kıvrılan saçları ve yeteri kadar düzgün yüz hatları vardı. Alt dişleriyse biraz eğikti. Annesi ona düzgün görünümlü olduğunu söylemişti ama kız kardeşine de şarkı söylerkenki sesinin çok hoş olduğunu söylemişti ve bu kesinlikle doğru değildi.

İsaak kraliyet teknesindeki minderli divana uzanırken, rahat görünmeye ve elinden geldiğince Nikolai'ın rahat tavrını taklit etmeye çalıştı. Onun karşısında uzun seneler hazır olda durmuştu. Şu anda ise kendi karşısında gölün farklı yerlerindeki şık süslü küçük yelkenliler ve mavnalar, rüzgârda savrulan bayraklar ve Ravka'nın mavi ve altın renklerinin kullanıldığı çizgili tenteler vardı.

Göl yüzülemeyecek kadar soğuktu ama Dalgaların Hâkimleri yoğun bulutlar yükselmesine neden olacak kadar suyun yüzeyini ısıtmıştı ve Rüzgârın Hâkimleri bu bulutları farklı ülkelerin ve önemli ailelerin sembollerine dönüştürmüştü. İsaak sinirlerini yatıştırmak için zil biçimli ufak bir kadehten birkaç yudum kayısı şarabı içmişti ama hâlâ dikkat kesilmiş bir vaziyetteydi ve konuşmaları dinliyordu. Fjerdalı elçilerden biri, Grisha okulunu gezip gezemeyeceklerini sordu.

“Tabii ki gezebilirsiniz,” dedi Genya. “Bizim için büyük bir zevk olur.”

İsaak elçi ve delegasyonundaki bir başka adam arasında geçen heyecan dolu bakışmayı hayal etmediğini biliyordu.

Genya eteğini düzeltti. “Ama sıkıcı olduğunu düşünebilirsiniz. Öğrenciler şu anda eğitimlerinin bir parçası olarak öğretmenleriyle gezideler.”

“Hepsi mi?”

“Evet,” dedi Genya. “Saha çalışması yapmanın, çocukların eğitimi için çok faydalı olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca, ortalığın sessiz sakin olmasına üzüldüğümü de söyleyemem. Tahmin edebileceğiniz gibi, genç Grishalar çok heyecanlı olabiliyorlar. Bu kadar önemli yeni dostlarımız bizi ziyaret ederken, ayaklarımızın altında dolaşmalarını istemedik doğrusu.”

Isaak, Grisha öğrencilerin hiç ayak altında dolaştığını görmemişti. Çocuklar her zaman bir şeylerle meşgul edilirdi ve okul da saraydan hiçbir yere izinsiz giremeyecekleri kadar uzaktaydı. Hayır, çocuklar güvenli bir yere götürülmüştü. Fjerdalıları da bunu biliyorlardı.

“Okulu olduğu gibi boşalttınız mı?” diye sordu elçi buz gibi bir sesle.

“Boşaltmak mı?” dedi Genya bunu komik bulmuş gibi gülererek. “Ama öyle yapsaydık, bu bir tehditle karşı karşıya olduğumuz anlamına gelirdi.” Tatlı bir şekilde elçinin dizine vurdu. “Bir tehdit! Ellerini bir sallamakla bu mavnayı ateşe verebilecek ve içindeki herkesin kalbini durdurabilecek çocuklara karşı mı?” Gözlerini sildi. “Çok komik!”

Fjerdalıları manzarayı izlemek ve muhtemelen sinirlerini yatıştırmak için tırazanlara doğru gittiklerinde Isaak, Genya’ya döndü. “Öğrencileri korumak için mi başka yere yolladınız?”

“Elbette,” dedi Genya gayet ciddi bir ifadeyle. “Bir bomba ya da zehirli gaz saniyeler içinde genç bir Grisha neslini tamamıyla yok edebilecekken, Ravka’nın en büyük değerlerinden birini bu-

rada tutacağımızı mı sanıyordun? Gerçi bir avuç korkak Fjerdalı'nın bir şey yapabileceklerini sanmam ama bir grup öğrenciyle ilgili kâbuslar gördükleri fikri çok eğlenceli.”

Isaak başını hafifçe salladı. “Sizin söylediklerinizi dinlemek, bir körfezin gizli şeklini, fırtınaların nerede çıkacağını ve gemilerin karaya oturabileceği kayalık yerleri bilen bir denizciyi izlemek gibi bir şey. Bu sulara kendinizden gayet emin bir şekilde yol alıyorsunuz.”

Genya uzunca bir süre bir şey demedi. “Beni suya erken atılar,” dedi. “Karanlıklar Efendisi beni daha küçüklüğümde ona hizmet edebilecek güzel bir çocuk olarak Ravka Kraliçesi'ne hediye etti.”

“O halde, Kral'ın çocukluğunu biliyorsunuzdur.”

“Onu ve ağabeyini uzaktan görürdüm. Sevilen bir hizmetkârdım ama yine de bir hizmetkârdım. Çok *gürültücü* çocuklardı.” Topaz küpelerinden biriyle oynadı. “Hizmetkârlar onlara İki Baş Ağrısı derdi. Diledikleri gibi koşup oynadıkları ve yaramazlık yapabildikleri için onları çok kıskanırdım.”

“Ama Kraliçe'nin sevdiği bir hizmetkâr olmak,” dedi Isaak. “Bunun büyük bir şeref olduğundan eminim.”

Genya ağzına bir dilim erik attı. “Bir süreliğine, Kraliçe'nin oyuncak bebeğiydim. Bana güzel giysiler giydirir, saçlarımı tatar, yatağının ucunda uyumama ve yemeklerde yanına oturmama izin verirdi. Köpekbalıklarını izleyip öğrendim. Biraz büyüdüğümde ve Yaşlı Kral'ın beğenisini kazanmak gibi bir talihsizlik yaşadığımda...” Genya parmaklarını keten peçetesine silip orada bir erik lekesi bıraktı. “...kendimi çektiğim sıkıntıların bir onur olduğuna inandırdım çünkü Karanlıklar Efendisi'nin askeri ve casusuydum. En çok bana güveniyordu ve günün birinde, herkes

ona ne kadar hizmet ettiğimi öğrenecekti. Ona verdiğim bilgiler olmadan, darbeyi o kadar kolaylıkla asla yapamazdı.”

Isaak ona baktı. “Vatan haini olduğunu itiraf ediyorsun,” diye fısıldadı.

“Tatlı Isaak,” dedi Genya gülümseyerek. “Nikolai Lantsov beni uzun süre önce affetti ve o anda sonsuza dek sadakatimi kazandı. Karanlıklar Efendisi beni suya attı ve kendi çıkarları için benim boğulmamı izledi.”

“Demek öykülerde anlatıldığı kadar acımasızdı.”

“Acımasız mı? Kesinlikle. Cezalandırmak için Kral’ın beni yemesine izin vermedi ama mutsuz olduğumu bir an için bile düşünmedi. Ona göre, bir imparatorluk kazandıracaksa eğer, bir kızın çektiği sıkıntının hiçbir anlamı yoktu. Uzun ve karmaşık bir oyun oynuyordu. Onun bu büyük planına ancak kendimi düşünmeye cesaret ettiğim vakit müdahale ettim. O da üstüme canavarlarını saldı...”

Gölden biri suya düşmüş gibi bir ses geldi. Ayağa kalktıklarında, kabarık sarı renkli ipekli bir elbisenin, Kerch delegasyonunun üyeleriyle dolu bir mavnanın yakınlarında batmak üzere olduğunu gördüler. Tüccarlardan birinin kız suya düşmüştü ve büyük bir hızla batıyordu.

“Suya atla,” dedi Genya telaşla. “Gidip onu kurtar.”

“Ama Grishalar...”

“Nikolai olsa, onları beklemezdi.”

Haklı olabilirdi ama... “Ben yüzme bilmiyorum.”

“Lütfen, bunu metaforik olarak söylediğini söyle.”

“Ne yazık ki gerçekten de bilmiyorum,” dedi Isaak paniğe kapılarak.

“Neden bana söylemedin?”

“Konu hiç açılmadı ki!”

“Sadece *atla*,” dedi Genya. “Sakin kollarını bacaklarını çırpma. Hızla suya bat ve gerisini bize bırak.”

Isaak onun ciddi olduğuna inanamadı ama yüzüne bakınca dalga geçmediğini anladı. *Eh*, diye düşündü tırabzanların üstünden zarif olduğunu umduğu bir şekilde suya atlarken. *En azından boğulursam bir akşam yemeğine daha katlanmak zorunda kalmam.*

Su buz gibiydi ve dibe batarken, Isaak’ın vücudundaki her şey hareket etmesini, karşı koymasını, sıcaklığın ve havanın olduğu bir yere çıkması için *bir şeyler* yapmasını istiyordu. *Kollarını bacaklarını çırpma*. Kıpırdamadan durdu ama paniğe kapılmaya başladığında ciğerleri yanmaya başladı. Yukarıya, suyun yüzeyindeki cılız ışığa baktı. Yüzey çok uzaklarda gibiydi ve etrafındaki sular karanlık ve sessizdi. Uçsuz bucaksız, yıldızsız bir gökyüzünü andırıyordu bu sular. Ölmek için berbat bir yerdi. *Buraya kadar mı?* diye geçirdi içinden. *Kral’ın bir kahraman olarak itibarını korumak için gerçekten de boğulacak mıyım?*

Derken Nadia onu kolundan yakaladı. Etrafında kendi yarattığı bir hava baloncuğu vardı ve yanındaki iki Dalgaların Hâkimi onu ileri itiyordu. Nadia onu hava baloncuğunun içine çekti ve Isaak güçlükle içine bir nefes çekebildi.

“Gel,” dedi Nadia. Isaak etrafındaki akımın hareket ettiğini, onları hızla akan bir nehir gibi sürüklediğini hissetti.

İlerideki sarı renkli ipekli elbiseyi görebiliyorlardı. Kız –Birgitta Schenck– hareket etmiyordu. Gözleri kapalıydı ve saçları bir hale gibi yüzünün etrafına yayılmıştı. *Azizler aşkına*. Kız ölmüş müydü?

“Yakala onu,” dedi Nadia. Isaak kızın bileğini kavradığı anda, hızla yine suyun yüzeyine doğru gittiler.

Gölün ortasındaki ufak adanın karşı tarafından, eğlence teknelerinden uzak bir noktadan yüzeye çıktılar. Tolya ve Tamar onları bekliyordu. Birgitta'yı antrenman çadırlarından birine çekip onu canlandırmaya çalıştılar.

“Lütfen, bana onun ölmediğini söyleyin,” dedi Isaak.

“Nabızı atıyor,” dedi Tolya. “Ama ciğerlerine su dolmuş.”

Bir saniye sonra Birgitta öksürdü ve yuttuğu suları çıkardı.

“Dağılın,” dedi Tolya.

“Cazibeni kullan,” dedi Tamar ve diğerleriyle birlikte pusun içinde gözden kayboldu. “Sen bir kahramansın.”

Isaak kızın üstüne eğildi ve kızın ilk göreceği şeyin Kral'ın yüzü olacağını unutmamaya çalıştı. “Bayan Schenck? Birgitta? İyi misiniz?”

Kız uzun kirpikli gözlerini kırıştırdı. Boş boş bakan yeşil gözlerini ona dikip ağlamaya başladı.

Eh. Belki de yakışıklı olmak her sorunu çözmüyordu. “Neredeyse boğuluyordunuz,” dedi. “Duygusal davranmanız çok doğal. Gelin, sizi sıcak bir yere götürmem gerek.”

Isaak de donuyordu ve yorgunluktan bitap durumdaydı ama kendini en doğru olduğunu düşündüğü şekilde davranmaya zorladı. Kollarını kızın bacaklarının altına sokup onu kollarına aldı. Azizler aşkına, kız ağırdı. Bu kat kat ipekli elbiseyi giymesi gerçekten de gerekli miydi?

Kız başını onun göğsüne dayadı ve Isaak dişleri birbirine vurarak, ıslak çizimleri gıcır gıcır sesler çıkararak yürüdü ve ağaçların arasından geçerek adanın karşı kıyısına çıktılar.

Sözüm ona kurtarıcılar Kerch teknesinin etrafında kürek çekerken ve Dalgaların Hâkimleri gölün yüzeyindeki suları geriye çekerken, herkes gözlerini ayırmadan suya bakıyordu.

Biri Isaak’i ve Birgitta’yı gördü. “Oradalar!” diye bağırdı.

“Gayet iyi durumda!” diye seslendi Isaak. “Ama sıırılsıklam. Kuru giysiler ve biraz sıcak çay ikimize de iyi gelebilir.”

Kalabalıktan bir alkış koptu. Isaak kolları tutmayacak hale gelmeden önce kızı yere indirdi ve bir öbek ıslak çamaşır gibi kumların üstüne yatırdı. Eğildi ve dişlerinin birbirine vurmasını biraz olsun engelleyip kızın elini öptü.

Ufak tefek görgü kurallarını çiğnemekten, kendisinin ve kızın boğulmasına ramak kalmasına kadar terfi etmişti. Belki de ertesi gün bu sefer de sarayı yakmayı başarırdı.

Birgitta Schenck’i ve Isaak’i apar topar kraliyet teknesine alıp battaniyelere sardılar ve uşaklar ellerini ısıtırken, onlara sıcak brendi içirdiler. Ama Isaak, Kral’ın dairesine dönene ve onun geniş küvetinde sıcak bir banyo yapana dek ısınamadı.

Genya ve diğerleri oturma odasında derin bir sohbete dalmışken, Isaak de huzur içinde küvette kaldı. Kral geri döndüğünde, o küveti özleyecekti. Diğer şeyler olmasa da olurdu.

Su soğuyana ve derisi buruşana dek küvetten çıkmadı. Yan odadaki kişilerle yüzleşmeyi istemiyordu ama kendini küvetten çıkmaya zorladı ve uzun keten banyo havlulularından biriyle kurulandı.

Nikolai’ın yatak odalarında özel bir uşağı yoktu ve Isaak buna çok sevinmişti. Çocukluğundan beri giyinmesine yardım eden biri olmamıştı. Kral’ın pantolonunu, çizmelerini ve gömleğini giydi, askılarını taktı ve sonra da Lantsov kartalı arması olan özel yapım ceketini sırtına geçirdi. Giysiler de fena değildi hani. Özenle dikilmişlerdi ve rahat oldukları kadar şık parçalardı da.

Isaak ceketini giyerken, parmaklarına sağ cepteki bir şey geldi. Kral'ın giysilerinin ceplerinde hep bir şeyler buluyordu: Kral'ın kendine yazdığı bir not, yeni bir icada ait olabilecek bir çizim, ufak gümüş bir boncuk... Bu sefer de bu cepten yelkenli şekli verilmiş olan ufak bir tel parçası çıktı. Bunu Kral'ın komodininin üstüne koydu.

“Aslında, bu olayın iyi bir şeye vesile olabileceğini düşünüyoruz,” diyordu Tamar, Isaak oturma odasına girdiğinde.

Şöminenin önündekilerin yanına geçti ve odanın sıcak olmasına sevindi. “O halde, daha sık mı boğulmayı denesem acaba?”

“*İdeal* bir durum değildi elbette,” dedi Genya ona bir fincan çay koyarken. “Prenses Ehri'yle sohbet etme fırsatını kaçırdın. Ama elimizden geleni yaptık ve Kral bir kahraman oldu.”

“Kızı kucaklaman da hoştu,” dedi Tamar.

“Çok kahramancaydı,” dedi Tolya. “Tıpkı destansı şiirlerdeki bir prens gibiydin. *Böylece Parlak Saçlı Ivan, kızı...*”

“Şiir okursan, seni kendi ellerimle gölde boğarım,” dedi Tamar.

Tolya kaşlarını çatı ve çayına bakıp, “Hep böyle oluyor,” diye homurdandı.

Isaak onunla aynı fikirde değildi ama şiir konusunda tartışmanın sırası olduğunu düşünmüyordu.

Genya, David'i dürttü. David okumakta olduğu anlaşılmadan başını kaldırdı. “Kral'ın kapısına arsin gazı sıkın düzeneği çalıştıran cihazı araştırdık. Büyük bir ihtimalle Fjerda yapımı.”

“Tutuklanacaklar mı?” diye sordu Isaak.

Tamar neredeyse gülecekti. “Tabii ki hayır. Bu kanıtlayabileceğimiz bir şey değil ve bir bakıma, iyi bir haber sayılır.”

“Elbette,” dedi Isaak kulağını kaşıyarak. “Bunun neresi iyi haber tam olarak?”

“Fjerdalıların buraya oyun oynamak için gelmeyeceklerini tahmin ediyorduk. Bunu Kerchler ya da Shular yapmış olsaydı, gerçekten de endişelenmemiz gerekirdi. Ama bu durumda, Shular hâlâ bir müttefikliğe açık demektir. Başka kimlerin Kral’a suikast düzenleyeceğini merak ediyoruz.”

“Kral’ı tehlikeye atmadan mı?” dedi Isaak. Sesindeki sert ifade onu bile şaşırttı.

Tolya iri elini onun omzuna koydu. “Merak etme. Sana bir şey olmasına izin vermeyiz.”

“Biliyorum,” dedi Isaak. Ama biliyor muydu? Hem şikâyet edebilir miydi? Bir asker harcanabilirdi. Bir muhafızın görevi, kendisini hükümdarı ile tehlikelerin arasına atmaktı. Zaten yaptığı şey de bu değil miydi?

Tamar sandalyesinde geriye yaslanıp uzun bacaklarını birbirinin üstüne attı. “Shu muhafızlarının odalarını aradım.”

“Onlar konuklarımız,” diye itiraz etti Tolya.

“Onlar düşmanlarımız,” dedi Tamar.

“Ayrıca potansiyel müttefiklerimiz,” dedi Genya. “Onları kızdırmak işimize gelmez.”

“Dikkatli davrandık. Ama pek bir şey öğrenemedik. Bulduğum birkaç günlük şifreli yazılmıştı. Tavgharad’ın herhangi bir üyesinin ayrıntıları yazacak kadar salak olduğunu hiç düşünmedim zaten.”

“Kerchler de laboratuvarlarımıza girmeye çalıştılar,” dedi Tolya. David şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“İçeri girebildiler mi?”

“Fabrikatör atölyelerine kadar gitmelerine izin verdik.”

“Tamam,” dedi David rahatlayarak.

“Bu konuda endişeli değil miyiz?” diye sordu Isaak.

“Esas çalışmalar başka yerlerde yapılıyor,” dedi Tamar. “Hatta bulmaları için birkaç uyduruk taslak da bıraktık. Bunların hepsi Yıldızlı Batakılık’taki performansımıza yardımcı olacak.”

“Yıldızlı Batakılık’a mı gideceğiz?” diye sordu Isaak heyecanını gizleyemeden.

“Ne yazık ki,” dedi Tolya

Genya terlikli ayaklarını altına aldı. “Kont Kirigin’in gölünü Kerchlere *izmars*’ya prototipimizi göstermek için kullanacağız.” Diğerleri Isaak’ın anlam vermediği bir şekilde baktı ama bu yeni bir şey değildi. Isaak birisinin ona *izmars*’yanın ne olduğunu söyleyeceğini, böylece konu açıldığında hiç değilse bilge bir tavırla başını sallayabileceğini umuyordu.

“Sen çalışıyor olacaksın,” dedi Tamar. “Kirigin’in eğlencesinde bulunamayacaksın.”

“Elbette,” dedi Isaak. En azından tüm bu telaşın neyle ilgili olduğunu *biraz* olsun görebilecekti.

Genya ona doğru bir tomar kâğıt itti. “Bunlar bu geceki akşam yemeğinin notları. Bir konuşma yapmana gerek yok ama bu daha resmi bir davet olacak. O yüzden, rahat davranmak için elinden geleni yapman gerekecek. Yarın da av var.”

“Şükür ki hiç olmazsa avlanmayı biliyorum,” dedi Isaak oflalarak.

“Bu centilmenlerin yaptığı türden bir av olmayacak. Ama zaten Nikolai avlanmayı asla sevmemiştir. Tilkileri çok sever. Bu av, adaylarla ata binmek ve onları tanımak için bir bahane. Onlarla eşit miktarlarda konuşmayı unutma. Ayrıntıları bu akşamki yemekten sonra konuşuruz.”

Herkes dışarı çıktı ve Isaak başını geriye atıp yıldızlı tavana baktı. Hem yorgundu hem de içi kıpır kıpırdı. Masadaki oturma

düzenini ve nasıl istiridye yemesi gerektiğini gösteren notlara bakıp bunları bir kenara fırlattı. Zihnini boşaltması gerekiyordu.

Kapıyı açtığında Tolya'yla karşılaştı. "Bir sorun mu var?"

"Biraz yürüyüş yapmak istiyorum."

Isaak koridorda ilerlerken, Tolya onu birkaç adım geriden takip etmeye başladı ama izlendiğini bilmek yine de onu huzursuz ediyordu. Nikolai'nın açık denizlerde Sturmhond isimli bir korsan kılığında bir macera yaşamak için üniversiteden kaçtığı söyleniyordu. Saçma bir öyküydü ama Isaak onun bunu yapmayı neden isteyebileceğini anlıyordu. Sürekli olarak sergilemesi gereken o performansların yerine, kim o tür bir özgürlüğü seçmezdi ki? Portre galerisinden geçerken, sayısız Lantsov Kralı ve Kraliçesi'nin portresini görmezden gelip seraya girdi.

Orası, Isaak'ın Büyük Saray'da en çok sevdiği yerdi. Yüksek tavanlı oda sarayın güney kanadı boyunca devam ediyordu. Tamamıyla cam panellerden inşa edilmiş olan duvarlardan içeri günışığı giriyor, kırmızı karolu zemini buhar boruları ısıtıyordu. Seranın kıvrımlı patikalarının iki yanında saksılar içinde ağaçlar ve uzun palmiyeler, yürüyüş yoluna taşmış çiçekli çalılıklar ve kemerler ve kafesler oluşturacak şekilde budanmış çalılıklar vardı. Suni bir ırmak, odanın tam ortasından akıyor ve genişleyip nilüferlerle dolu süs havuzları ve ayna gibi parıldayan havuzlar oluşturuyordu.

Süs havuzlarından birinin kenarında bir kız oturuyordu. Hayır, sıradan bir kız değil, bir prenesti bu. İsmi Ehri Kir-Taban'dı. Cennetin Kızı anlamına geliyordu ismi. Shular genellikle ebeveynlerinden birinin ya da ikisinin de ismini taşırlardı ama kraliyet ailesinin tamamı, ilk Shu Kraliçesi'nin ve Taban hanedanlığının kurucusunun ismini alırdı. Odanın çevresinde, Ravkalı muhafız-

lar ve Shu Tavgharadları vardı. Isaak'ın onları daha önce fark etmiş olması gerekirdi ama çok dalgındı. Dikkat dağınıklığı ne bir muhafızın ne de bir kralın göze alabileceği bir şeydi.

Beklediği fırsat karşısına çıkmıştı. Prensese'le kaçırıldığı görüşme fırsatını telafi edebilir ve Genya'nın ve diğerlerinin istediği bilgileri almaya çalışabilirdi. *Cazibeni kullan*. Evet. Cazibeni.

Ama konuşmaya başlamak için uygun bir şeyler düşünmeye fırsat bulamadan, Prensese başını kaldırdı. Telaşla ayağa kalkıp reverans yaptı. “Ekselansları.”

“Sizi rahatsız etmek istememiştim,” dedi Isaak Shu dilinde.

“Ben burada bir konuğum. Beni rahatsız etmeniz söz konusu değil.” Prensese muhafızlara baktı. “Acaba... biraz oturup sohbet etmek ister miydiniz?”

İşte. Sormama bile gerek kalmadı. Yine de arkasını dönüp kapıdan dışarı çıkmak istiyordu. Ama hayır demek kabalık olurdu. Hem Tolya kapının önüne dikilip çıkmasını engelleyebilirdi.

Isaak, Prensese'in yanına, süs havuzunun yanındaki geniş kayaya oturdu. Havada tatlı portakal çiçeği kokusu vardı ve suyun az üstüne zıplayan balıkları izlemek insana huzur veriyordu. Kapılarda dikilmiş muhafızlar olmasaydı, güzel bir yer olduğu bile söylenebilirdi. Isaak eski görünümüne kavuştuğunda ve görevinin başına dönüşünde, biraz daha dostane görünmeye çalışacağına dair yemin etti.

“Bana katıldığınız için teşekkür ederim,” dedi Ehri.

“Benim için büyük zevk.”

“Pek sanmam,” dedi Prensese hafifçe gülümseyerek. “Eminim ki siz de benim gibi buraya yalnız kalmak için gelmişsinizdir... Tabii, mümkün olabildiğince yalnız.”

“İyi de yalnız kalmak istiyorsanız, neden beni oturmam için davet ettiniz.”

“Biraz çaba sarf ediyormuş gibi görünmem gerek, yoksa muhafızlar yaptıklarımı ablama rapor ederler ve azar ıştırırım.”

“Ablanız mı?”

“Makhi Kir-Taban. Cennette Doğan ve tahta geçerek uzun seneler bilgelikle ve adilane bir şekilde ülkemizi yönetecek olan en semavi prensesimiz.”

“Siz ne yapacaksınız?” diye sordu Isaak. *Bir kadın dinlenilmek ister.*

“Sizinle evleneceğim elbette.”

“Elbette,” dedi Isaak yüzünü buruşturmamaya çalışarak. “Ya benimle evlenemezseniz?”

Prenses sanki bu sorunun sorulmasını beklemiyormuş ve ne kadar dürüst yanıt vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi panik içinde ona baktı. Isaak onu anlayabiliyordu. “Lütfen,” dedi yumuşak bir sesle, hem onu rahatlatmak hem de yanıtını gerçekten merak ettiği için. “Bilmek istiyorum.”

Prenses başparmağını ipekli elbisesinin üstünde gezdirdi. “Sanırım bir Taban olarak dünyaya gelmeseydim, bir asker olmak isterdim... Hatta belki Tavgharad’ın bir üyesi olmak isterdim.”

“Sahi mi?” Isaak gülmeden edemedi. Bir prensmiş gibi davranan bir muhafızın, bir kraliyet muhafızı olmak isteyen bir prensesle konuşmakta olduğunu düşünmek çok komikti.

Prenses kaşlarını çatar gibi oldu. “Böyle gülmek hiç hoş bir davranış değil.”

Isaak bir anda kendisine geldi. “Sizi kırmak istememiştim. Sadece şaşırdım. Kraliyet muhafızlığında hizmet vermek çok asil bir iştir. Ayrıca oldukça ağır görevleri olmasına rağmen epeyce özgürdürler.”

“Evet ve satılık köle gibi poz vermeye ve ortalıkta dolanmaya

zorlanmıyorlar.” Prens ne dediğini fark edince yüzü bembeyaz kesildi. “Affedersiniz, ben... benim için büyük şeref olur...”

“Özür dilemeyin. Lütfen. Sizden dürüst bir yanıt duymak istedim. Karşıma çıkan her kadının benimle evlenmek istemesini beklemiyorum elbette.”

Prens’in kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. “Öyle mi?”

Kahretsin. Yine yanlış bir adım atmıştı. Isaak göz kırptı. “İlk başlarda beklemiyorum yani.” Bu Nikolai’a daha uygun bir yanıtı ama Prens hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Bunu telafi edebilirsiniz,” dedi Prens Ehri. “Ben size karşı dürüst davrandım. Belki siz de benimle bir sırrınızı paylaşırsınız. Böylesi daha adilane olur.”

Ben Ravka Kralı değil, onun şık giysilerinin içinde terlemeye çalışan sıradan bir askerim. Hayır, doğru yanıt kesinlikle bu değildi. Isaak flört ettiğini belli eden bir yanıt vermesi gerektiğini tahmin diyordu ama hangi sırların kendisine, hangilerinin Kral’a ait olduğundan emin değildi.

“Pekâlâ. Sırrım, buraya gelirken yalnız kalmak istemiş olamam ama şu anda bana eşlik etmeniz yine de hoşuma gidiyor. Zor bir sabah oldu.”

“Öyle mi?”

“Az kalsın bir kız gölde boğulacaktı.”

Ehri bir prensese yakışmayan bir ses çıkararak güldü. “Kendisini göle attığı için bu onun suçu.”

“Ne dediniz?”

“En iyi baltamın üstüne bahse girerim ki kızın suya düşmesi bir kaza değildi.”

“En iyi *baltanız* mı?”

Ehri yüzüne düşen koyu renkli bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Müthiş bir koleksiyoncuyumdur.”

Bir saray muhafızı olmak isteyen ve silahlardan hoşlanan bir prenses. En azından ilginç bir kızdı.

“Schenck isimli kızın suya atladığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?” diye sordu.

“Çünkü benim danışmanlarım da önceki gece bana aynı şeyi yapmamı önerdiler.”

Isaak ona bakakaldı. “O kız hayatını sırf şey için mi...”

“O kız hayatını bir kralın dikkatini çekmek ve ona bir kahraman olmak fırsatı vermek için tehlikeye attı.” Ehri burnunu çekip ipekli elbisesini düzeltti. “Bu makul sayılabilecek bir hesaplı hareket ama ben böyle bir şey yapmaya hazır değildim.”

Isaak dikkatle ona baktı. “Bir prensin dalgın dalgın yanınızdan geçerken saçlarında çiçekler olan, yeşil ipekli bir tuvalet giymiş bir kızın tablosu gibi görüldüğünüzü fark etmesini beklemek varken mi?” Prensес altın rengi gözlerini suçluymuş gibi ondan kaçırdı. “Ne kadar zamandır buradan geçmemi bekliyordunuz?”

Prensес dudağını ısırıldı. “İki saat, on iki dakikadır. Aşağı yukarı.”

Isaak onun bu dürüstlüğüne hem sinir oldu hem de öyle davranması hoşuna gitti.

“Bu taş çıkıntının pek rahat olduğunu sanmıyorum.”

“Ne yazık ki artık kalçalarımı hissedemiyorum.”

Isaak bunu duyunca bir kahkaha attı ama hemen toparlandı. Bu Nikolai’ın kahkahası *değildi*. Saray muhafızlarından birinin başını hafifçe yana eğdiğini gördü. *Trukhin*. Isaak birçok vardiya da onunla sarayın farklı yerlerinde çalışmıştı. Adam kesinlikle onun kahkahasını tanıyabilirdi.

Azizler aşkına, bu oyundan çoktan sıkılmıştı. Ama Prensес ona bir fırsat sunmuştu.

“Bir taşın üstünde kısa bir süre oturmayı beceremezseniz, saatlerce nöbet tutan bir muhafız rolünü nasıl oynayabileceğinizi anlayamadım.”

“O halde, şükürler olsun ki soylu olarak dünyaya gelmişim.”

“İtiraf edeyim ki Tavgharad hakkında çok bilgi sahibi değilim,” dedi Isaak sesinin doğal çıktığını umarak. “Soylu ailelerden mi alınıyorlar?”

“Hiçbir yerden *alınmıyorlar*,” dedi Enhi, Isaak’i şaşırtan sert bir sesle. “Sınandıkları, eğitildikleri ve seçilmeyi umut ettikleri her kasabadan ve köyden kendileri geliyorlar. Bundan daha büyük bir şeref yoktur.”

“Sizi korumaktan başka mı?” Isaak gülümsemeden edemişti.

Enhi dudağını ısırdı. “Taban soyunu. Ben tahtın daha az değerli olan mücevherlerinden biriyim.”

Isaak buna inanmakta zorlandı. Prenses çok güzeldi. O, içlerinde sade olanıysa, diğer kız kardeşlerinin neye benzediğini merak ediyordu.

Israrla devam etti. “Ödüllendirici olsa da zor bir hayat olmalı. Grishalar gibi ailelerini geride mi bırakıyorlar?”

Prenses biraz gerilir gibi oldu. “Bunu seve seve yapıyorlar.” Elini suyun yüzeyinde gezdirdi. “En çok ikizler için zor olduğunu düşünüyorum.”

“İkizler mi?”

“Halkımızın içinde çok sayıda ikiz vardır.” Başıyla Tolya’yı işaret etti. “Keb-Bataar gibi.”

“*Kebben* ilginç bir sözcük. Ravka dilinde buna benzer bir sözcük yok.” Yakın akraba ya da ikiz anlamına gelebilirdi ama aynı zamanda kalbinizde tuttuğunuz biri anlamına da gelebiliyordu.

Enhi gözlerini kapatıp bir şiirden dizeler okudu. “*Herkes ilk tomurcuk için yas tutar. Düşen diğer tomurcuklar için kim ağlayacak?*”

Isaak gülümsemeden edemedi. Tolya’nın tavsiyesi işine yaramış gibiydi. “*İlkbahar bittikten çok sonra bile senin için şarkı söyleyeceğim.*”

“Bu şiiri biliyor musunuz?” dedi Ehri şaşkınlıkla.

“Shu dilini öğrenirken ezberlemiştim.”

“Kebbena” isimli bir şiirdi ve başlığının *Canım* ya da *Yakınım* veya *Bir tanem* olarak mı tercüme edilmesi gerektiği büyük tartışmalara neden olmuştu.

“Eski ve uzun süre önce demode olmuş bir şiirdir ama *kebben* ruhunu güzel tasvir eder.”

“Bestelendiğini duymuştum,” dedi Isaak. “Bana khatuur çaldığınız söylendi.”

Prenseler ellerini ipekli eteğinin katlarının arasında kenetledi ve yüzünde yine sıkıntılı bir ifade belirdi. “Evet,” dedi sadece. Isaak ne hata yaptığını düşündü.

“Ben...” Isaak her şeyi mahvedeceğinden korkarak duraksadı. “Ben bu pozisyonun, bu sahte hayatın, bir zamanlar çok sevdiğim şeylerden eskisi kadar keyif almamı engellediğini gördüm.”

Ehri bir an için şok geçirmiş, hatta korkmuş gibi ona baktı ama sonra gözleri parıldadı ve hafifçe ona eğildi. “Biliyorum,” diye fısıldadı. “En azından, muhafız olsaydık, günümüzü daha heyecanlı bir şey yaparak geçirebilirdik.”

“Ata binerdik.”

“Elimizle yemek yerdik.” Ehri çenesini eğip, “Geçirirdik,” diye fısıldadı.

“Hem de sesli bir şekilde.”

“Sonra... Olamaz,” dedi Ehri. “Sanırım misafirlerimiz var.”

Isaak gerçekten de bahçedeki iki patikadan da bazı gelin adaylarının ve refakatçilerin onlara doğru gelmekte olduğunu gördü. Gelin adayları çok sık giysiler giyinmiş bir yırtıcı kuş sürüsü gibi görünüyordular. “Birileri baş başa konuştuğumuzu onlara haber vermiş olmalı.”

“Belki de dikkatinizi çekmek için hepsi süs havuzuna atlarlar,” diye fısıldadı Ehri. Isaak yine gülmemek için kendisini zor tuttu.

“Kralımızı bu kadar güldüren şey nedir?” diye sordu Fjerda Prensesi onlara yaklaşırken. Yelpazesi havada uçuşan zarif kartaneleri biçimindeydi.

“İtiraf edeyim ki birçok şey,” dedi Isaak. “Kral basit bir adamdır.”

Bu gerçek değildi ama zaten o günlerde gerçek olan o kadar az şey vardı ki...

Nina kadınları korunaklı kaleden çıkarmanın kolay olmayacağını biliyordu. Ufak macerası yüzünden güvenlik önlemleri daha sıkı olacaktı ama en azından askerlerin bunun Ravkalı bir casusun değil de şaka yapmak isteyen ya da bir askerle gizlice buluşmaya çalışan bir rahibe adayının başının altından çıktığını düşüneceklerini umabilirlerdi. Nina planladıkları gibi Leoni ve Adrik'le buluştuğunda, Zemeni dilinde konuşmak için manastırdan uzaklaşana kadar beklediler. Bir kez daha, yükleme cihazlarını satmak için dışarı çıkıyorlarmış gibi davranmışlardı. Balıkların sayısı azaldığından, hayvan postu ve eti elde etmek isteyen birkaç köylü balıkçıya cihazlardan satmayı da başarmışlardı. Yakında mallarını yenilemeleri gerekecekti.

Nina o sabah kasabadan çıkarlarken, ağaçların arasında belirip kaybolan beyaz tüylü bir hayvan görmüş ve Adrik ve Leoni'nin yanından uzaklaşıp elinden geldiğince ses çıkarmadan ormana girmişti. Trassel orada, nehrin yukarı kıyısında dolanıyordu. Ormanda başka şekiller de görmüş ve korkudan nefesi kesilmişti. Bunlar gri kurtlardı. Ama bu hayvanların, karla kaplı alanda gör-

düğü türden olanlar gibi turuncu gözleri ve cılız bedenleri yoktu. Kurtlardan biri suyun kenarına doğru her gittiğinde, Trassel dişlerini gösteriyor ve gri kurtlar ağaçların arasına çekiliyorlardı.

Onlara çobanlık ediyor, dedi Nina içinden. Zehirli nehirden onları uzak tutuyor.

Orada kalıp bıraktığı yemek artıklarına dokunmamaya devam eden Trassel'in ve diğerlerinin onun yaklaşmasına izin verip vermeyeceklerini görmek istedi. Ama Adrik ve Leoni onu bekliyorlardı. Dağın tepesindeki kızlar da. İstemeye istemeye Trassel'i geride bıraktı ve kızağa geri döndü.

Plan gayet basitti: Kadınları ve bebekleri dışarı çıkaracaklar ve gittiklerini kimse anlamadan onları tepenin dibindeki kontrol noktasına götüreceklerdi.

Leoni patlayıcıya ihtiyaçları olacağını duyduğunda pek sevinmedi. "Barut patlatma konusunda eğitim aldığımı söyleyemem," dedi eşyalarını kızağa yerleştirirlerken. "Uzun fitiller de her zaman sorun çıkarır."

"Dikkati dağıtacak bir şey yapmamız gerek," dedi Nina. "Biz uzaklaştıktan sonra, bombalar fabrikanın aktif olan kısmında bir yangın başlatacak ve doğum koğuşuna doğru yayılacak. Askerler yangın söndürülene ve ortada ceset olmadığını fark edene dek, kızlar Hjar'a doğru çoktan yola çıkmış olacak." Hringa üyeleri tarafından tutulmuş olan bir balina tüccarı, onları Ravka'ya götürmek için orada bekliyor olacaktı. Aslında tayfalar, Leoni'nin sentetik *parem* ya da buna çok benzer bir maddeye bağımlı olduğunu düşündüğü genç kadınlardan ve bebeklerden oluşan bir grubu değil, Grisha kaçaklarını beklediklerini sanıyor olacaktı. Nina buna da bir açıklama bulacaktı. "Kızlara kim olduğumuzu söyleyemeyiz. Sakin davranmalarını istiyorsak, bunu yapamayız."

Leoni huzursuz gibiydi. “Bunda onların bir seçim hakkı olması gerekmez mi?”

“*Parem* bu haklarını ellerinden alıyor. Onların düşünecekleri tek şey, bir sonraki dozun ne zaman verileceği olacak. Sessiz sakın bizimle gelmelerini istiyorsak, onları bu maddeden uzaklaştırdığımızı bilmemeleri gerek. Onlara sıradan türden *jurda* bulmaya çalışmalıyız. *Paremin* etkilerini azaltabilir.”

Adrik gözlerini kısıp yola baktı. “Bir sonraki dozun gelmeyeceğini anladıklarında ne olacak?”

“Leoni onları sakinleştirecek ama hamile olanlar için yine de güvenli olacak kadar hafif bir yatıştırıcı hazırlayabilir misin?”

“Ciddi ciddi hamile kadınları yatıştırmaktan mı söz ediyoruz?” diye sordu Adrik. “Ya dozu yanlış ayarlarsak?”

“Bu fikir benim de hoşuma gitmiyor ama o maddeyi çok istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

“Hazırlayabilirim,” dedi Leoni. “Sanırım. Ama...” Atmakta olduğu düğüme baktı. “Ya bu işten sağ *çıkamazlarsa*? Onları korkunç bir yolculuğa, hatta ölüme mahkûm ediyor olabiliriz.”

Nina *pareme* karşı verdiği mücadeleyi çok iyi hatırlıyordu. Ölmek için yalvarmış, hatta dua etmişti. Matthias olmasaydı buna dayanamayacağını düşünüyordu. Üstelik bu daha ilk mücadeleydi. Inej ona yol göstermemiş olsaydı ne yapardı? Ya da Jesper onu güldürmeseydi. Kaz denen o küçük piç bile son ana kadar gaddar davranarak üstüne düşeni yapmıştı. O uzun ve acımasız günlerde, eski haline dönmeye çalışırken hepsine ihtiyacı olmuştu. Bu kadınlar kendilerini yabancı bir ülkede aileleri ya da arkadaşları olmadan bulacaklardı. Birbirlerine güvenmeleri gerekecekti. Tabii hayatta kalırlarsa.

Nina, Leoni ve Adrik’e baktı. “Düzgün düşünebiliyormuşum

gibi rol yapmayacağım. O kadınları ve kızları o halde görmek... *Paremin* etkilerini anlıyorum. O savaşı ben de verdim. Neyi seçeceğimi biliyorum.”

“Bu seçimi onlar için yapmaya razı mısınız?” diye sordu Adrik.

“*Hepimizin* razı olması gerek.”

Leoni içine derin bir nefes çekti. “Ben bir başkasının kontrolü altında yaşamak ve çocuğumu öyle bir hayata mahkûm etmek istemezdim.”

“Ya sen, Adrik?” dedi Nina.

“Sana ne düşündüğümü söylemiştim, Nina. Kendi hayatımızı ve diğer *Grishaların* hayatını, *Ravka*’ya ceset dolu bir gemi olacağını tahmin ettiğim bir şeyi götürmek için tehlikeye atıyoruz. Ama onlara sırtımı dönmeyeceğim. En kötü ihtimalle, hayatımın sonuna dek keşke kabul etmeseydim diye hayıflanacağım bir diğer şey olacak bu benim için.”

“Rica ederim,” dedi Nina.

Adrik keyifsizce ona doğru eğildi. “Peki, anneleri veya muhafızları tek kollu bir adamla iki kadının neden orada olması gerektiğine dair nasıl ikna edeceğiz?”

“Sana bir üniforma bulup kolunu doldurabiliriz. Leoni ve ben de *Kuyu Rahibesi* elbiseleri giyebiliriz.”

“Çok az *Fjerda* dili konuşabildiğimi ve tek elimle bir sürü atı idare etmeye çalıştığımı fark etmezler mi?”

“Hanne bize yardım edecek.”

“Emin misin?” dedi Leoni. “Geçen gece yüzündeki ifadeyi gördüm. Çok uzun süredir *Başrahibe*’nin kontrolü altında.”

Hanne sadece onun değil, annesiyle babası ve *Fjerda*’nın tamamının da kontrolü altındaydı. Ama yine de Nina için yalan söylemişti. Ona ihtiyacı olan insanlara yardım etmek için manas-

tırın kurallarını çiğnemişti. O berbat yerde, kalbinin cesur olan kısmını korumayı başarmıştı.

Adrik kızağa yaslandı. “Grisha olduğumuzu öğrenirse...”
“O da Grisha.”

“Bu yüzden de kendisinden nefret ediyor. O nefreti bize yöneltmeyeceğini sanma. Kimliğimizi ifşa etmeden bu işi başara-bilsek bile, biz gittikten sonra sonuçlarla yüzleşecek olan kişi o.”

Nina huzursuzca kıpırdanınca Adrik kaşını kaldırdı. “Bizimle geleceğini düşünüyorsun. Ah, Zenik. Ben de içimizdeki iflah olmaz derecede iyimser olanın Leoni olduğunu sanıyordum.”

“Hanne buraya ait değil.” Güçlerini gizleyebilse bile, Fjerda eninde sonunda onu yerle bir edecekti. Nina o savaşta böyle bir kayba dayanabileceğini sanmıyordu.

Adrik dikkatle ona baktı. “Bizi tek seçenek haline getirme, Nina. Hanne’nin affedeceği bir şey değil bu.”

Beni affetmeyebilir ama en azından hayatta kalacak, diye düşündü Nina.

Nina ertesi gün sınıfa girdiğinde, sırf Hanne’nin değil, Kuyu Rahibelerinden birinin de orada olduğunu görünce çok şaşırdı.

“Manastır’dan Kori de derslere katılmak istiyor,” dedi Hanne keyifsizce.

Nina sevinmiş gibi görünmeye çalıştı. “Bir öğrenci daha! Hahaha. Zemeni dilini biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Kori üzgün üzgün. Belli ki bu görev için zorlanmak pek hoşuna girmemişti. Öte yandan, Başrahibe’nin Nina’yla Hanne’nin yalnız kalmasını istemediği de açıktı.

“O halde, en baştan başlayalım. *Dua etmek* fiiliyle başlayalım.”

Hanne gözlerini devirdi ve Nina gülmemeye çalıştı. Sonraki birkaç gün boyunca karşılaşacakları en büyük zorluk buysa, çok şanslıyız diye düşündü Nina.

Ama Hanne ve Kori'ye temel sözcükleri öğretirken –*sandalye, masa, pencere, gökyüzü, kız, bulut*– kapı çalındı ve bir rahibe adayını başını içeri uzattı. Nina'nın ormanda karşılaştığı, Hanne'yle birlikte bir Fjerda askeri olarak kılık değiştirip ata binmiş olan o şeftali yanaklı kızdı bu.

Kız Kori'ye reverans yaptı. Kori, “Ne var?” dedi.

“Başrahibe seni ona götürmemi söyledi, Hanne,” dedi kız. “Baban gelmiş.”

Hanne'nin tüm vücudu ani bir kar yağışıyla solan bir çiçek gibi çöktü. Nina onun korktuğunu ve öfkelenildiğini görmüştü ama bu hali yeni ve tatsızdı. Sanki hareket etmesini sağlayan ateş tamamıyla ve aniden sönmüştü.

Kori bile, “Git o zaman,” derken endişeli gözüküyordu. Hanne ders kitabını kapatıp kalktı.

Nina bir şey yapmaması gerektiğini biliyordu ama Hanne yanından geçerken, elini tutup sıktı. Hanne gözlerini kısarak olanları izleyen Kuyu Rahibesi'ne baktıktan sonra, Nina'nın elini sıkarak karşılık verdi.

“Endişelenme,” diye fısıldadı Nina. “*Adawe.*” Hanne'ye öğrettiği ilk fiil buydu. *Diren.*

Hanne biraz sırtını dikleştirir gibi oldu. Nina'nın elini bıraktı ama rahibe adayını, “Babası sizinle de tanışmak istiyor, Enke Jandersdat,” dedi.

Güzel. Hanne'nin babası kızının öğretmeniyle tanışmak istiyorsa, onu idare etmek ve yatıştırmak için elinden geleni yapacaktı. Belki de Hanne'nin bu zorlu durumu atlatmasına yardımcı olabilirdi. Ayağa kalktı.

“*Adawesi,*” dedi Hanne hafifçe gülümseyerek. *Birlikte dire-neceğiz.*

Şapele vardıklarında, rahibe adayı onları uzun bir koridordan geçirdi ve Nina, Hanne’yle birlikte Başrahibe’ye gidip dil dersleri için konuştukları ofise gittiklerini fark etti.

Başrahibe daha önceki gibi masasında oturuyordu. Askere benzeyen, uzun boylu bir adam ellerini arkasında kavuşturmuş, pencerenin önünde duruyordu. Soluk tenli kafatasının arkasında kırmızı renkli kalın bir yara izi vardı. Nina o anda midesine buz gibi bir şeyin yayıldığını hissetti.

“Başrahibe,” dedi Hanne saygıyla reverans yapıp. “*Min fader.*”

Nina adam arkasına dönmeden önce bile onun kim olduğunu anlamıştı. Ama bir kez daha Jarl Brum’un soğuk mavi gözlerine bakmadan önce onu ele geçiren dehşet hissini durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Nina onunla son karşılaştığında, adam onu tutsak alıp hapsedmek istemişti. Onunla ve *drüskelle*leriyle Djerholm limanında karşılaştığında, almış olduğu ilk ve tek *jurda parem* dozunun bir hayli etkisi altındaydı. Nina onu öldürmek istemişti ve sadece bir düşünceyle bunu yapması işten bile değildi. Ama Matthias ona merhamet göstermesi için yalvarınca, bunu kabul etmiş, Brum ve adamlarını öldürmemişti ama son anda kendisine hâkim olamayıp adamın kafa derisini kafatasından ayırmıştı. Belli ki biri bunu geri dikmişti.

Nina hafifçe reverans yaptı, bakışlarını yere indirdi ve düşüncelerini toparlayıp korkusunu gizleyebilmek için vakit kazanmaya çalıştı. *Toparla kendini Zenik,* diye emretti kendine. Brum onu Buz Mahkemesi’nde karşılaştıklarında alelacele kılık değiştirmiş

halde görmüştü ama şimdi usta Genya Safin tarafından değiştirilmiş durumdaydı. Kemik ve vücut yapısı değiştirilmişti ve Fjerda dilini artık kusursuz bir şekilde konuşabildiğinden emindi. Hanne'ye ne dediğini hatırladı: Ona performansın vücutta başladığını söylemişti ve o anda kendisinin de hayatının performansını sergilemesi gerekiyordu. Nina korkusunu gizlemeyecek, onu kullanacaktı. Asıl gizlemesi gereken şey, hissettiği nefretti.

Reverans yapıp doğrulduktan sonra, Nina Zenik olmaktan çıkmış, yaşamını idame ettirmesi Jarl Brum'un gözüne girmesine bağlı olan Mila Jandersdat isimli bir kız haline girmişti.

Ama Brum, Hanne'ye odaklanmış ve yüzündeki sert ifade ona bakarken yumuşamıştı.

"Hanne," dedi öne çıkıp kızına sarılarak. "Sen gayet... sağlıklı gözüküyorsun."

Hanne omuzlarını biraz daha sarkıttı. "Teşekkür ederim, baba."

"Ata o kadar sık binmezsen, vücut hatların da biraz yumuşar."

"Üzgünüm, baba."

Brum iç çekti. "Üzgün olduğunu biliyorum." Bakışları Nina'ya kaydı. Nina başını eğip ağırbaşlı bir tavır takınarak yere baktı. "Yeni öğretmenin bu mu? Burada bir öğrenci olabilecek kadar genç duruyor da."

"Geçen hafta gelen Zemeni tüccarlarının rehberi olarak çalışıyor," dedi Hanne.

"Evet, Başrahibe söyledi," dedi Brum, Nina'ya yaklaşarak. "Bir yabancı, iki yabancıyla birlikte buraya geliyor ve sadece birkaç gün sonra, fabrikanın güvenliği ihlal ediliyor. Garip bir tesadüf."

Nina yüzüne şaşkın ve korku dolu bir ifade vermeye çalışarak ona baktı. Brum, Nina'nın çenesini yukarı itip kendisine bakmaya zorladı.

Adamın başına derisini diken kişi, bunu çok büyük bir ustalıklarla yapmıştı ama altın rengi saçları artık yoktu ve kafasının etrafını bir sıçanın iri pembe kuyruğu gibi saran yara izini gizlemek mümkün değildi. Nina onun delici bakışlarına karşılık vermek istedi ama bunun yerine gözlerinin yaşlarla dolmasını sağladı.

Brum kaşlarını çatı. “Kaç yaşındasın?”

“On sekiz, efendim.”

“Genç dul kalmışsın.”

“Talihsizlikler yaşadım.”

Brum hafifçe gülümsedi. “Neden böyle titriyorsun?”

“Bugüne kadar önemli kişilerin huzuruna fazla çıkmadım da ondan.”

Brum kaşlarını kaldırdı ama Nina adamın bakışlarındaki o memnuniyet ifadesini yakaladı. Demek Komutan Brum bunlardan hoşlanıyordu: iltifat, çekingelik ve korku. Nina onunla son karşılaştığında cesur ve flört eder gibi davranmıştı. O zaman nerede hata yaptığını o anda anladı.

“Zemeni dilini nerede öğrendin?” diye sordu Brum.

“Kocamın donmuş yiyecek ve balık nakliyesi üstüne ufak bir işi vardı. Sık sık Zemenilerle ticaret yapardı. Dile karşı bir yeteneğim olduğunu fark ettim ve öğrendim.”

“Kocan nasıl öldü?”

“Denizde.” Gözünden bir damla yaş aktı. Nina bundan daha iyi bir zamanlama düşünemezdi.

Brum gözyaşının akarken izlediği yolu aç denebilecek bir ifadeyle izledi. “Çok yazık.” Nina’nın çenesini bırakıp geriye çekildi. “Zemeni tüccarlarını sorguya çekmek istiyorum,” dedi Başrahibe.

“Derslerim ne olacak, baba?” diye sordu Hanne.

“Derslerin,” dedi Brum düşünceli düşünceli. “Evet. Sanırım ülkesinin görgü kurallarını bilen bir kızın senin üzerinde iyi bir etkisi olabilir, Hanne. Derslere devam edebilirsin.”

Nina tekrar reverans yaptı. “Teşekkür ederim, efendim,” dedi ıslak kirpiklerinin arasından ona bakarak. “Benim için büyük onur.”

Brum ve Hanne kendi aralarında konuşmak için odadan çıkarlar larken Nina, Başrahibe’ye de reverans yapıp arkasını döndü.

“Amacının ne olduğunu biliyorum,” dedi Başrahibe.

Nina eli kapı kolunun üstünde donakaldı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Komutan Brum’un soylu bir kadınla gayet mutlu bir evliliği var.”

Nina gözlerini kırptırdı ve az kalsın gülecekti. “Bu beni neden ilgilendirsin?”

Başrahibe gözlerini kıstı. “Elbette ki seni *ilgilendirmez*. Burada basit bir öğretmenlik pozisyonundan daha fazlasını planladığını biliyordum.”

“Ben burada sadece hayatımı kazanmaya çalışıyorum.”

Başrahibe buna inanmadığını belli eden gıdaklar gibi bir ses çıkardı. “Sen varlıklı bir tüccarı elde etmek istiyorsun. İri gözlerin ve titreyen dudaklarınla komutanı aldatabilirsin belki ama dürüst bir kadın değilsin.”

Sen ikiyüzlülerin en âlâsısın, diye düşündü Nina öfkelenerek. Bu kadın genç kızlara ve kadınlara *parem* ya da onun dengi olan bir ilaç veriyordu. O tutucu rahibe elbisesini giyip lanetli ilacıyla fabrikanın koridorlarını aşındırıyor, askerlerin kadınları köle olarak almasına izin veriyordu. *O kızlar ortadan kaybolunca, Jarl Brum’un seni suçlamasını sağlayacağım. Bakalım o zaman sevgili komutanın dikkatini çekmek hoşuna gidecek mi.*

Ama sadece, “Komutan Brum benim babam olacak yaşıta,” dedi.

“Eminim ki senin bu beceriksiz hallerine karşı koyacak kadar da akıllıdır. Ama seni izliyor olacağım.”

Nina mahsusçuktan onun için endişelenmiş gibi yaptı. “Sanırım çok uzun süredir manastırda kapalı kaldınız, Başrahibe. Bak-sanıza, aklınıza hemen günahlar geliyor.”

“Bu ne cüret...”

Nina eteklerini ciddi bir tavırla düzeltti. “Manastırın Hanne gibi bir kız için uygun bir yer olduğundan emin değilim. Çok yazık,” dedi Nina çıkmadan önce. “Ama sizin için dua edeceğim.”

Başrahibe’yi yanakları kızarmış ve öfkeden konuşamayacak bir halde bıraktı.

Nina, Başrahibe’yi kızdırmaktan hoşlanmıştı ama kadının şüphelenmiş olmasına da sevinmişti. *Bir erkeğin cüzdanını çalmanın en kolay yolu nedir biliyor musun?* demişti Kaz Brekker bir keresinde. *Ona saatini çalacağını söylemek.* O cadaloz kadın Nina’nın amacının zengin bir erkeğin metresi olmak olduğunu düşünüyorsa, akli gerçek planlarını görmeyecek kadar bu konuyla meşgul olacaktı.

Ya Brum blöf yapıyorsa? Ya kim olduğumu anlamışsa? Nina bir keresinde ona kanmış ve canını kıl payı kurtarmıştı. Bu sefer çok daha dikkatli olacaktı. Jarl Brum’a tekrar bulaştığında, onu sağ bırakmayı düşünmüyordu.

Ama onu sınıfta bekleyen fırtınaya hazırlıklı değildi.

“Bu da neydi böyle?” diye bağırdı Hanne. Kori ortalıkta yoktu. Hanne’ye rahibe elbisesini arkasından savura savura volta atıyordu. “Fırtınaya yakalanmış bir yaprak gibi titremek. Korkmuş bir çocuk gibi ağlamak. O sen değildin.”

Nina birden fena halde öfkелendiğini hissetti. Korunaklı kalede gördükleri, tekrar Brum’la karşılaşmak ve Başrahibe’nin işlediği suçlar... Bütün bunlar ona çok fazla gelmişti. “Beni tanımıyorsun bile,” dedi.

“Kız kardeşine yardım etmek isteyecek kadar cesur ama bunu başarmak için askeri bir kaleye gizlice girecek kadar düşüncesiz olduğunu biliyorum. Bir oda dolusu sarhoş avcıyı kandırarak kadar zeki ve çaresiz bir arkadaşına yardım edecek kadar cömert olduğunu da biliyorum. Yoksa o hallerin de mi numaraydı?”

Nina yumruklarını sıktı. “Hayatta kalmak, ikimizin de hayatta kalması için uğraşıyorum. Baban... Onun hakkında neler söylendiğini biliyorum. O gaddar bir adam.”

“Öyle olması gerekiyor.”

Nina’nın çılgılık atmak istedi. Coşkulu, cesur Hanne nasıl o adamın kızı olabilirdi? Hanne onun nasıl biri olduğunu neden göremiyordu? “Grisha olduğunu bilseydi, ne yapardı?”

Hanne pencereye döndü. “Bilmiyorum.”

“Sana yardım etmeye çalıştığımı bilseydi ne yapardı?”

Hanne omuzlarını silkti. “Bilmiyorum,” dedi yine.

Biliyorsun, dedi Nina içinden. O geri kafalı adamın neler yapacağını biliyorsun ama itiraf edemeyecek kadar korkuyorsun ondan.

Nina onu omuzlarından tutup sarsmak istedi. Hanne’yi bir atın sırtına atıp kıyıya varana dek atı koşturmak geçiyordu içinden. Ama fabrikadaki kızları kurtaracaklarsa, şu anda bunları düşünezdi. *Adawesi*. Direneceğiz. Nina direnmenin elindeki bütün araçları kullanmak anlamına geldiğini biliyordu. Bu araç, Hanne’nin suçluluk duygusu olsa bile.

“Bu sırrı saklayabilmeni babana borçlusun.” Nina bunları söy-

lerken midesinin bulandığını hissetti. Onda nasıl bir etki uyandıracacağını biliyordu. Hanne Brum’a hiçbir şey borçlu değildi ama Nina kendisini devam etmeye zorladı. “Grisha olduğunu biliyor olsaydı, çok zor bir durumda kalırdı. İtibarı ve kariyeri çok büyük bir tehlikeye girerdi.”

Hanne masaya eğilip başını ellerinin arasına aldı. “Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?”

Nina yanına çömeldi. “Hanne, bana bak.” Nina bekledi ve Hanne en sonunda başını kaldırdı. Parlak gözleri kuruydu ama ısırapla doluydu. Nina onun kendisini değil, babasını ne kadar utandıracağını düşündüğü için acı içinde olduğunu biliyordu. “Bu ülke... Bu ülke kadınlara ve erkeklerine korkunç şeyler yapıyor. Baban öyle düşünüyor çünkü öyle düşünecek şekilde yetiştirilmiş. Ben ona yardım edemem. Onu düzeltemem. Ama kız kardeşime ve sana yardım edebilirim. Bunu mümkün kılmak için, elimden geleni yapacağım. Babana göz kırpmam ve onu örnek bir Fjerda kadını olduğuma ikna etmem gerekirse bile bunu yapacağım.”

“Çok iğrenç. Babama Djel’in beden bulmuş haliymiş gibi bakıyordun.”

“Babana ona bakılmasını istediği gibi baktım. Bir kahramanmış gibi.”

Hanne nasırlı başparmağını eski tahta masanın kenarında gezdirdi. “Bana da aynı şeyi mi yapıyorsun?”

“Hayır,” dedi Nina. En sonunda gerçeği söylemişti. Hanne’ye birçok yalan söylemişti ama onu asla o şekilde pohpohlamamış ve manipüle etmemişti. “Yetenekli olduğunu söylediğimde, bunu inanarak söyledim. Muhteşem olduğunu söylediğimde de.” Hanne gözlerinin içine baktı ve Nina bir an için o sınıfta, hatta o ülke-

de sıkışıp kalmamış oldukları gibi bir hisse kapıldı. Daha iyi bir yerdeydiler. Özgür bir yerde. “İlk işimiz hayatta kalmak,” dedi. “Bunun için özür dileyecek değilim.”

Hanne’nin dudakları seğirdi. “Kendinden hep bu kadar emin miydin?”

Nina omuzlarını silkti. “Evet.”

“Kocan bundan şikâyetçi değil miydi?”

“Şikâyet ederdi,” dedi Nina. Birden başını yana çevirmek zoruunda kaldı çünkü aklına gelen kişi hayali bir tüccar değil, katı kurallara uyan ve ona hep onaylamayan bir ifadeyle bakan ama sevgi dolu, cömert bir kalbe sahip olan Matthias’tı. “Sürekli olarak şikâyet ederdi.”

“Çabuk öfkelenir miydi?”

Nina başını iki yana sallayıp avuçlarını gözlerine bastırdı. Gözyaşlarına engel olamıyordu, olmak da istemiyordu. Çok yorgundu. “Hayır. Her zaman aynı fikirde olmazdık.” Dudaklarında acı bir ifadeyle gülümsedi. “Hatta hiçbir konuda aynı fikirde değildik. Ama beni seviyordu. Ben de onu seviyordum.”

Hanne masadan uzanıp Nina’nın elini hafifçe okşadı. “Bunu sormaya hakkım yoktu.”

“Önemli değil,” dedi Nina. “Acı hissi beni hâlâ gafil avlıyor. Sinsi ve yapışkan bir his.”

Hanne geriye yaslanıp ona baktı. “Senin gibi biriyle hiç tanışmadım.” Nina başını önüne eğmesi, cesur ruhunu dizginlemesiyle ilgili bir şeyler söylemesi ve Fjerda geleneklerini hiç umursamadığını göstermesi gerektiğini biliyordu. Ama burnunu çekip, “Elbette tanışmamışsındır. Ben muhteşemim,” dedi.

Hanne güldü. “Senin öz güveninin minnacık bir kısmına sahip olmak için bile başparmaklarımdan birini kesebilirdim,” dedi.

Nina gözyaşlarını sildi ve Hanne'nin elini sıktı. Avcunun sıcağını ve parmaklarının nasırlarını hissetti. Bunlar dikiş dikiş bilen ellerdi. Bir yaya ok yerleştirebilen. Hasta bir çocuğu yatıştırabilen. Hanne'nin elinden küçük de olsa bir rahatlık hissi almak bile güzel bir şeydi. Bir yandan bunu ondan çalıyormuş gibi hissetse de. "Seninle karşılaştığıma memnunum, Hanne," dedi.

"Gerçekten mi?"

Nina evet anlamında başını sallarken, bu kadar memnun olduğuna kendisi de şaşırmış gibiydi. Hanne bağıra çağıra ya da düşünmeden konuşmayabilir, babasına ve Başrahibe'ye boyun eğebilirdi ama Fjerda'nın onu sindirmesine asla izin vermemişti. Reveranslarına ve aile şerefinden söz etmesine rağmen, cüretkârlığını korumayı başarmıştı.

Hanne iç çekti. "Güzel. Çünkü babam fabrikayı dolaştıktan sonra, akşam yemeği için bize katılmanı istiyor."

"Başkente ne zaman dönecek?"

"Yarın sabah." Hanne bakışlarını onun aklından geçenleri anlamış gibi gözlerinden ayırmadı. "Bir şeyler planlıyorsun."

"Evet. Planlayacağımı sen de biliyorsun. O gidene dek bir şey yapmayacağım. Ama yardımına ihtiyacım olacak."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Çok şey. Hiçbiri de kolay olmayacak. "Babanın her zaman olmanı umduğu kişi olmanı."

Nikolai canavarı çağırmakta giderek ustalaşıyordu ama ruh hali de gün geçtikçe karamsarlaşıyordu. Elizaveta'yı her ziyaret edişinin sonunda daha sessiz ve daha mesafeli bir hale geliyordu ama boğulma durumuyla baş etmesi gereken kişi de kendisiydi. Artık Elizaveta'nın Zoya'yı öldüreceğini düşünmüyorlardı ama canavar tehdidin gerçek olduğuna hâlâ inanıyormuş gibiydi. Bu da Zoya'nın işini kolaylaştırmıyordu. Juris'le yaptığı dersler sayesinde, Aziz'in onun etrafına inşa ettiği kehribar duvarları yıkabilecekmış gibi hissediyordu. Bitki özü bacaklarından yukarı yükselmeye başladığında, kendisini bunu denemekten alıkoymak ona zor geliyordu. Ama orada bulunmasının nedeni gücünü kanıtlamak için değil, Nikolai'nin içindeki canavarı dışarıya çıkarmasına yardım etmek içindi.

Grisha ordusunun generalinin canavara bir yem atması için oradaydı. Bu onu mutlu eden bir konum değildi ve öfkesinin onu ele geçirmesini engelleyen tek şey, Juris'in ininde dövüşürken kaydettiği gelişme olmuştu.

O gün, Elizaveta'nın kulesine erkenden gitmişti. Yuri ve Niko-

lai henüz gelmemişlerdi ve Azize hiçbir yerde yoktu. Yoksa oralarda mıydı? Altın renkli, büyük oda böcek sesleriyle uğulduyordu. Juris'in dediklerine bakılacak olursa, bunların hepsi Azize'nin birer parçasıydı.

Oda altı köşeliydi. Yüksek duvarları olan her amber panel de altı köşeliydi. Küçük Saray bu yüzden mi altıgen bir planla inşa edilmişti? Zoya bu şeklin Grisha binalarında, mezarlarında ve eğitim alanlarında da kullanıldığını görmüştü. Her şey Elizaveta'nın arı kovaniyle mi başlıyordu? Altı duvarın her birinden çıkan tüneller mi vardı? Bunlar nereye açılıyordu?

“Onun öğrencilerinden biriydin, değil mi?”

Zoya, Elizaveta'nın sesini duyunca irkildi. Azize büyüttüğü dikenli ağacın masayı kapladığı yerde duruyordu.

Zoya onun Karanlıklar Efendisi'nden söz ettiğini biliyordu ama *öğrenci* doğru sözcük değildi. *Tapınan kişi* ya da *mürit* sözcükleri daha uygun olabilirdi. “İkinci Ordu'da bir askerdim ve onun komutası altındaydım.”

Elizaveta yan yan ona baktı. “Bilmiyormuş gibi davranmana gerek yok, Zoya. Onu ben de tanıyordum.” Zoya şaşkınlığını belli etmiş olmalıydı çünkü Elizaveta, “Ah, tabii,” dedi. “Hepimizin yolu şu veya bu şekilde onunla kesişti. Onunla Ravka krallarına yeni hizmet etmeye başladığında tanışmıştım. Hâlâ gençken.”

Zoya onun ne kadar yaşlı olması gerektiğini düşününce ürperdi. Dünyanın kalbindeki yaradılışla olan bağı, onu ölümsüz kılmıştı. Bu bağı reddetmeye gerçekten de hazır mıydı?

“Ne olduğunuzu biliyor muydu?” diye sordu Zoya. “Neler yapabileceğinizi biliyor muydu?”

“Hayır,” dedi Elizaveta. “Ben bile pek bilmiyordum. Ama o benim çok güçlü olduğumu biliyordu ve buna karşı bir çekim hissediyordu.”

Hep öyleydi. Güce her özellikten daha fazla önem verirdi. Zoya zaman zaman bu açıdan ona çok benzediğinden endişeleniyordu. “Kendinizi şanslı sayın,” dedi. “Becerilerinizin hepsini biliyor olsaydı, bunları kendisi için kullanana dek peşinizden ayrılmazdı.”

Elizaveta güldü. “Beni hafife alıyorsun, genç Zoya.”

“Ya da *siz* onu hafife aldınız.”

Azize şüpheyle de olsa başını salladı. “Olabilir.”

“O zamanlar nasıldı?” Zoya bunu sormadan edememişti.

“Kibirli. İdeallerine bağlı. Çok güzel.” Elizaveta özlemle gülümsedi ve parmaklarını dikenli ağacın üstünde gezdirdi. Ağaç sırtını geren bir kedi gibi kıvrılarak ona yanaştı. “Seneler içinde onunla pek çok kere karşılaştım. Gerçek benliğini gizlemek için pek çok farklı kılığa bürünüyordu. Ama seçtiği yüzler hep çok hoştu. Kendini beğenmiş biriydi.”

“Ya da zekiymiş. İnsanlar güzelliğe önem verirler. Buna tepki vermeden edemezler.”

“Bunu sen de iyi biliyorsun,” dedi Elizaveta. “Şu peri masalları doğru değil, öyle değil mi? Bunlarda iyiliğin ya da düzgün davranmanın seni hoş kılacağı vaat edilir ama sen düzgün davranan ya da iyi yürekli biri değilsin.”

Zoya omuzlarını silktilti. “Öyle olmayı mı istemem gerekir?”

“Kralın bu tür şeylere önem veriyor.”

Zoya, Kralının onayını mı almayı mı istemeliydi? Olmadığı biri gibi mi davranmalıydı? “Kralım sadaketime ve bir orduyu idare edebilme becerime değer verir. Gülümseyecek, aptal aptal sırtacak ve yetim çocuklarla vakit geçirecek bir karısı olacak onun.”

“Ondan bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun?”

Zoya şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “O bana ait değil ki.”

“Onun iblisini kıskırtmak için keşişi değil de seni kullanmanın bir nedeni var.”

“Kral kimin kurtarılması gerekirse, onun için savaşır. Bu ister bir prenses olsun, ister tarladaki bir köylü.”

“Bu kadar mı? Onun sana nasıl baktığını görüyorum.”

Zoya içindeki bir şey buna biraz memnun mu olmuştu? Aptal ve gururlu bir şey miydi bu? “Hayatım boyunca erkekler bana bakmıştır. Bu önemli bir şey değil.”

“Dikkatli ol, genç Zoya. Sıradan bir adamın seni izlemesiyle bir kralın dikkatini çekmek çok farklı şeylerdir.”

Dikkat çekmek kolaydı. Erkekler ona bakar, zırhının altında iyilik olduğuna ve fırsat verildiği takdirde oradan uysal bir kızın dışarı çıkacağına inanmak isterlerdi. Ama dünya kızlara karşı acımasızdı ve Zoya, Nikolai’ın ondan böyle bir şey beklememiş olmasını her zaman takdir etmişti. Neden öyle olmasını isteyecekti ki? Nikolai ortaklıklardan ve müttefiklik kurmaktan söz ederdi ama aslında romantik bir adamdı. O, Zoya’nın vermesi ve alması asla mümkün olmayacak türden bir sevgi istiyordu. Bu düşünce biraz canını yakıyor olabilirdi ama bir şeyleri kaybettiğine dair onu huzursuz eden o küçücük acı his, bir askere değil bir kıza aitti.

Zoya tünellerden birine baktı. Diğerlerinden daha karanlık gözüküyordu. Oradan yayılan bal ve bitki özü kokusunda bir terslik vardı. Buna çürümüş bir şeyin kokusu da karışmıştı. Hayal ediyor olabilirdi ama arıların bile sesi farklı gibiydi. Normal bir vızıltı gibi değil, savaş alanında ölümlerin üstüne konan sineklerin tembel ve tok vızıltısı gibiydi.

“Orada ne var?” diye sordu Zoya. “Bu arıların nesi var?”

“Arılar benim bir parçam,” dedi Elizaveta. “Her bir zaferanı ve her bir kederimi temsil ediyor onlar. Arı kovanının bir bölümü yorgun. Hayat yüzünden yorgun. O küskünlük, tüm var oluş tadını kaybedilmesine dek arı kovanın içine yayılacak. İşte bu yüzden Karanlıklar Diyarı’ndan ayrılmam ve bir ölümlü olmam gerekiyor.”

“Gerçekten de gücünüzden vazgeçmeye hazır mısınız?” diye sordu Zoya. Bunu pek hayal edemiyordu.

Elizaveta başıyla karanlık odayı işaret etti. “Birçoğumuz en büyük üzüntülerimizi ve arzularımızı gizleyebiliriz. Her gün böyle yaparak hayatta kalırız. Acı orada değilmiş, yaralar yerine yara izlerinden oluşuyormuşuz gibi davranırız. Arı kovanı bana o yalanı yaşama lüksünü vermiyor. Böyle devam edemem. Hiçbirimiz edemeyiz.”

Elizaveta’nın elinin altında kıvrılan dikenli dal, birden Zoya’nın gözlerinin önünde pembeleşen ve kan kırmızı rengini alan beyaz tomurcuklar açmaya başladı.

“Ayva mı bunlar?” diye sordu Zoya. Çocukluğunda dinlediği vahşi hayvanlarla, bakirelerle, Sankt Feliks’le ve elma dallarıyla ilgili öyküler gelmişti aklına. Juris ne demişti? *Öyküler bazen ayrıntılara haksızlık ediyor.*

Elizaveta evet anlamında başını salladı. “Çoğu kadın çiçekler uğruna dikenlere katlanır. Ama güce sahip olan bizler, dikenlerimizin battığını gizlemek için kendimizi çiçeklerle süsleriz.”

Daha tatlı ol. Daha uysal ol. Acı çekerken gülümse. Zoya bu derslere genellikle itibar etmemişti ve bundan zarar görmüştü. O yüzden de bütünüyle dikenlerden oluşuyordu.

“Kralın geç kaldı,” dedi Elizaveta.

Zoya buna üzülmediğini fark etti. O gün içinden hiç boğulmak gelmiyordu.

Mağaraya girdiğinde, Juris onun ruh halini hemen anladı.

“Elizaveta’yı görmüşsün,” dedi ve sürüye eklemek için oynamakta olduğu minik obsidyen atı elinden bıraktı. “Üstünde onun kokusu var, onu hissediyorum.”

Zoya evet der gibi başını salladı ve hoşuna gitmeye başlayan baltalara uzandı. Bunların ağırlığını ve dengeli oluşunu seviyordu ve ona Tamar’ı hatırlatıyorlardı. Evini mi özlemişti? Orada zaman mevhumunu yitirmişti. Yiyecek yoktu. Dinlenmek yoktu. Saatler günlere karışıyordu. “Herkes yaralarına birer isim vermeye ve bunları iyileştirmeye çalışıyor. Bu çok bıkkınlık verici bir şey.”

Juris bunu pek önemsemiyormuş gibi homurdandı. “Bugün silah yok.”

Zoya kaşlarını çatı. Biraz dövüşmek ve içindeki melankoli hissini gidermek için can atıyordu. “Ne var peki?”

“Şu ana dek daha fazla gelişme göstereceğini umuyordum.”

“Çok iyi gidiyordum.”

“Hâlâ sadece rüzgâr çağırabiliyorsun. Su ve ateşi de emrinin altına alman gerek.”

“Grisha gücü öyle işlemiyor.”

“Bir ejderhanın ateşi kontrol edemeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Demek Juris bir Rüzgârın Hâkimi olmanın yanı sıra bir de Ateşin Hâkimi olduğunu iddia ediyordu. “Siz de bir Dalgaların Hâkimisiniz o halde.”

“İtiraf edeyim ki su en zayıf olduğum element. Çok rutubetli bir adadan geliyorum. Yağmuru asla sevmedim.”

“Bütün elementleri çağırabildiğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Amacımız bu değilse, ne yapmaya çalışıyoruz?”

Bu Zoya'ya mümkün gelmiyordu ama Juris çok kısa bir sürede Grisha gücünün sınırlarının düşündüğünden çok daha esnek olduğunu göstermişti. *Hepimiz her şeyden oluşmuyor muyuz?* Bunları daha kısa bir süre önce gelmiş geçmiş en güçlü Grisha olan Ilya Morozova'nın eserlerinde de okumuştı. Bu adam ayrı ayrı Grisha grupları olmaması gerektiğini, güçler arasında ayrımı olmadığını savunmuştu. Tabii bilim yeterli değilse. Bütün maddeler aynı ufak parçalara ayrılabilirse, yeteri kadar yetenekli olan bir Grisha'nın bu parçaları manipüle edebilmesi gerekirdi. Morozova büyüteç yaratıp bunları birleştirmenin daha fazla Grisha gücü oluşturacağını ummuştu. Ama ya bunun başka bir yolu daha varsa?

“Gösterin bana.”

Juris değişmeye başladı. Ejderha formuna girerken, kemikleri çatırdayıp yeniden oluşuyordu. “Sırtıma bin.” Zoya tereddütle karşısındaki devasa yaratığa baktı. “Bu teklifi herkese yapmam, fırtına cadısı.”

“Ya keyfiniz kaçır da beni sırtınızdan atmak isterseniz?” diye sordu Zoya ellerini onun boynundaki pulların üstüne koyarken. Pullar sivri ve soğuktu.

“Sırtımdan atarsam, seni bu düşüşten kurtulacağın kadar sağlam bir hale getirmişim demektir.”

“Bu sözler beni çok rahatlatmış doğrusu.” Zoya ayağıyla onun yan tarafına basıp boynunun kenarına oturdu. Oturduğu yer rahat değildi. Ejderhalar üstlerine binilmesi gereken yaratıklar değildi.

“Sıkı tutun.”

“Öyle mi yapmam gerekiyor...” Juris kanatlarını iki kere çırpıp renksiz gökyüzüne doğru yükselirken, Zoya'nın nefesi kesildi ve ona sıkı sıkı sarıldı.

Rüzgâr yüzüne vuruyor, saçlarını savuruyor ve gözlerinin yaşarmasına neden oluyordu. Daha önce de uçmuş, Nikolai'ın uçan araçlarıyla yolculuk etmişti. Ama bu onlara hiç benzemiyordu. Juris rüzgârda ilerlerken, onun akımlarla birlikte yaptığı her hareketi, pullarının altındaki kasların hareketini, hatta ciğerlerinin her nefes alışıyla birlikte nasıl genişlediğini hissedebiliyordu. Altındaki vücutta bir panik yaratma gücü olduğunu, fırtınalı bir denizin o kabaran gücüne sahip olduğunu hissedebiliyordu.

Azizlerin Karanlıklar Diyarı'nda görülecek hiçbir şey yoktu. Çorak topraktan ve dümdüz bir ufuktan ibaretti burası. Bu durum, kilometreler boyunca uçmak ve hiçbir yere varamamak Juris'i de kızdırıyordu belki de... Ama Zoya bunu umursamıyordu. Etrafında gökyüzünden ve kumlardan başka hiçbir şey olmadan, bu şekilde sonsuza dek kalabilirdi. Gülerken, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ona çocukluğunda vaat edilmiş olan büyü, tüm masalların sunduğu ve asla gerçekleştirmediği hayal işte buydu. Bunu keşke küçük bir kızken de yaşayabilseydi.

"Aç kapıyı, Zoya." Ejderhanın sözleri bedeninde yankılandı. "Gözlerini aç."

"Görülecek bir şey yok ki!" Ama bu doğru değildi. İleride bir yerde tırtıklı bir kabartı vardı. Bunun ne olduğunu hemen anladı. "Geri dönün," dedi. "Geri dönmek istiyorum."

"Bunu yapamayacağını biliyorsun."

"*Geri dönün.*" Fırtınanın gücü kemiklerine doldu ve ejderhanın başını çevirmeye çalıştı.

"Kayıp şehrin Zoya'sı," dedi ejderha. "Aç kapıyı."

Düşmek gibi bir histi bu. Zoya bir taşı ve kuyunun dibinin, içindeki boşluğun bir sınırı yoktu. *Sakın dönüp bana bakma.*

Bir anda geçmişi hatırladı. Neden o anda bunları hatırlıyordu?

Elizaveta'nın yaralardan söz etmesi yüzünden mi? Juris'in alaycı sözleri yüzünden mi? Nikolai gitgide daha mesafeli olurken, kendisi her gün o boğulma işkencesini yaşadığı için mi? Liliyana'yı ya da kaybettiklerini düşünmek istemiyordu. Karşısında sadece rüzgâr ve karanlık, tepesinde sadece gri renkli, ölü bir gökyüzü ve aşağıda da kayıp bir şehrin harabeleri vardı.

Ama Zoya'nın zihnine dolan şey, annesinin yüzüyle ilgili anıydı.

Sabina sokaktaki erkeklerin de kadınların da durup bakacağı kadar güzel bir kadındı. Ama kötü bir anlaşmaya girişmiş ve bir aşk evliliği yapmıştı. Birkaç iş imkânı olan yakışıklı ve geniş omuzlu bir Suli genciyle evlenmişti. Bir süre, yoksul oldukları halde mutlu yaşamışlardı ama sonrasında geriye sadece yoksulluk kalmıştı. Karınları aç bir şekilde hayat mücadelesi verirken, aralarındaki sevgi de yok olmuştu. Uzun iş günleri ve uzun kış ayları Sabina'nın güzelliğini ve ruhunu yıpratmıştı. Dünyaya getirdiği kızına verecek çok az sevgisi kalmıştı.

Zoya annesinin sevgisini kazanmak için çok uğraşmıştı. Derslerinde her zaman birinciydi, her zaman akşam yemeğinin sadece yarısını yer, geri kalanını annesine verirdi. Annesi başının ağrıdığından şikâyet ettiğinde sessiz kalır ve dükün meyve bahçelerinden ona şeftaliler çalardı.

“Bu yüzden kırbaçlanabilirsin,” demişti annesi bu davranışını onaylamayıp. Ama şeftalileri peş peşe yer, midesi bulanıp hepsini istiflenmiş odunların oraya kusana dek mutlu mutlu iç çekerd. Zoya, Stelt'ten varlıklı bir araba yapımcısı olan Valentin Gran-kin'in dikkatini çektiğinde her şey değişti. Adam o bölgenin en zenginiydi, iki kere dul kalmıştı ve altmış üç yaşındaydı.

Zoya dokuz yaşındaydı. Bir eş olmak istemiyordu ama onu

önceden hiç yapmadığı kadar sevip tatlı tatlı konuşmaya başlayan annesini üzmemek de istemiyordu. Sabina hayatında ilk kez *mutlu* gibiydi. Mutfakta şarkılar söylüyor, Valentin Grankin'in hediye olarak yolladığı etlerle ve sebzelerle güzel yemekler pişiriyordu.

Düğünden bir önceki gece, Sabina portakallı kek pişirdi ve Zoya'nın evleneceği adamın verdiği incili, sık *kokoshniki*yi ve dantelli küçük gelinliği çıkardı. Zoya ağlamamaya çalışmıştı ama kendisine bir türlü hâkim olamamıştı.

Liliyana Teyzesi tören için ta Novokribirsk'ten gelmişti. Daha doğrusu, Zoya onun Sabina'ya bu durumu tekrar düşünmesi için yalvardığını duyana dek tören için geldiğini sanıyordu.

Liliyana, Sabina'dan daha gençti ve evde ondan nadiren söz edilirdi. Evden yanına çok az şey alıp gitmiş ve kendine Novokribirsk isimli yoksul bir kasabada bir hayat kurabilmek için Karanlık Diyarı'nı ölümcül olabilecek bir yolculukla aşmıştı. Burası ucuz evlerin bulunduğu ve işverenlerin normalde erkeklere sunulan işleri kadınlara verecek kadar işçiye ihtiyaç duydukları bir kasaba olduğundan, yalnız bir kadın için uygun bir yerdi.

"Ona zarar vermeyecek, Liliyana," dedi Sabina sert bir sesle. Zoya çıplak ayakları zeminin tahta parkelerine değecek şekilde mutfak masasına oturdu. Yemediği portakallı kek, kusursuz bir halka şeklinde önündeki tabakta duruyordu. "Kanamasının başlamasını bekleyeceğini söyledi."

"Bunun için onu alkışlamam mı gerekiyor?" dedi Liliyana. "Fikrini değiştirirse, kızını nasıl koruyacaksın? Öz çocuğunu satıyorsun."

"Hepimiz alınıp satılırız. En azından, Zoya ona rahat bir yaşam sağlayacak bir ücrete gidiyor."

"Yakında asker olacak bir yaşa ulaşacak."

“Sonra? Kazandığı azıcık parayla mı yaşayacağız? Ölsün ya da yaralanıp senin gibi tek başına bir yere gitsin ve yoksulluk içinde yaşasın diye mi asker olsun?”

“Ben gayet iyi durumdayım.”

“Ayakkabılarını bir iple tutturduğunu görmediğimi mi sanıyorsun?”

“Kendi yaşındaki bir kadını idare edemeyecek kadar yaşlı bir adamla evlenmektense, yalnız bir kadın olarak yaşamak çok daha iyi. Hem bu kararı ben kendi başıma aldım. Birkaç sene içinde, Zoya da kendi kararlarını verebilecek yaşa gelecek.”

“Birkaç sene içinde, Valentin Grankin de ilgisini çeken bir başka güzel kız bulacak.”

“İyi!” diye bağırdı Liliyana.

“Defol evimden,” dedi Sabina öfkeyle. “Seni yarın kilisenin yakınlarında görmek istemiyorum. Yalnız odalarına, boş çay teneekelerine geri dön ve kızımı rahat bırak.”

Liliyana gitmişti ve Zoya odasına koşup yüzünü battaniyelerine gömmüş, annesinin dediklerini ya da bunların yarattığı imgeleleri düşünmemeye çalışmış, gözyaşları yastığını ıslatırken Liliyana’nın geri gelmesi ve Azizlerin onu kurtarması için kalbindeki tüm inançla dua etmişti.

Ertesi sabah, Sabina ona altın işlemeli küçük gelinliği giydirenken, Zoya kıpkırmızı yüzüyle ve öfkeyle bir şeyler homurdandı. Az sonra gelini kiliseye götürmek için görevliler geldi.

Ama Liliyana Teyzesi şaşkın bir rahiple birlikte sunağın yanında bekliyordu. Geri adım atmaya niyeti yoktu.

“Biri bu çılgın kadını alıp götürsün!” diye bağırdı Sabina. “O benim kız kardeşim değil!”

Valentin Grankin’in adamları Liliyana’yı yakalayıp kiliseden

dışarı sürüklediler. “Zampara!” diye bağırdı Liliyana, Grankin’e. Sabina’ya da, “Kadın satıcısı!” diye haykırdı. Sonra lanetler saçan gözlerini oraya gelmiş olan kasaba halkına çevirdi. “Buna se-yirci kalıyorsunuz! O daha bir çocuk!”

“Sessiz ol,” diye hırladı Valentin Grankin. Liliyana susmayınca, ağır bastonunu kaptığı gibi onun kafasına indirdi.

Liliyana adamın yüzüne tükürdü.

Grankin ona tekrar vurdu. Bu sefer Liliyana’nın gözleri geriye kaydı. “Durun!” diye bağırdı Zoya annesinin kollarında belele-nirken. “Durun!”

“Adi herif!” dedi Liliyana güçlkle. “Pislik.”

Grankin bastonunu yine kaldırdı. Zoya o anda teyzesinin kilisenin sunağında katledileceğini ve kimsenin bunu engellemeyeceğini anladı. Çünkü Valentin Grankin varlıklı ve saygıdeğer bir adamdı. Ve Liliyana Garin bir hiçti.

Zoya hayvanınkini andıran bir sesle çığlık attı. Aniden çıkan sert bir rüzgâr Valentin Grankin’e çarptı ve onu yere devirdi. Bastonu bir yere fırladı. Zoya yumruklarını sıktı ve korkusu ve öfkesi bir sel gibi içinden aktı. Etrafında dönen bir rüzgâr duvarı oluştu ve kilisenin saçaklarında parlayarak, çatıyı kulakları sağır eden *küt* diye bir sesle çivilerinden ayırdı. Bulutsuz gökyüzünde müt-hiş bir gürleme sesi yankılandı.

Nikah davetlileri dehşet içinde bağırtılar. Zoya’nın annesi korku dolu gözlerle kızına baktı ve düşmemek için arkasındaki sıraya tutundu.

Ellerinden birini kanayan başına bastırmış olan Liliyana, “Onu artık satamazsın!” diye bağırdı. “O bir Grisha. Onu satman kanunlara aykırı. O artık Kral’ın malı ve eğitim almak için okula gidecek.”

Ama kimse Liliyana'ya bakmıyordu. Herkes bakışlarını Zoya'ya çevirmişti.

Zoya teyzesine koştu. Ne yaptığından ya da yaptığığın ne anlamaya geldiğinden emin değildi. Sadece o kiliseden, o insanlardan ve yerdeki nefret dolu adamdan mümkün olduğunca uzaklaşmak istediğini biliyordu.

“Bizi rahat bırakın!” diye bağırdı kalabalığa. “Bırakın da gidelim!”

Zoya ve Liliyana yanından geçip giderlerken, Valentin Gran-kin inledi. Zoya ona bakıp hırladı.

Üstünde hâlâ gelinliği olan Zoya'yı Os Alta'ya götüren Liliyana oldu. Bir handa kalacak paraları olmadığı için, hendeklere girip soğuktan tir tir titreyerek çalılıkların arasına sığındılar. “Bir gemide olduğumuzu hayal et,” diyordu Liliyana. “Dalgaların bizi sallayarak uyuttuğunu hayal et. Direklerin gıcırtısını duyabiliyor musun? Yönümüzü bulmak için yıldızları kullanabiliriz.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Zoya. Ormanda bir şeyin hışırdadığını duyabiliyordu.

“Çiçeklerle kaplı, nehirlerin suyunun bal gibi tatlı olduğu bir adaya. O iki yıldızı izlersek, bizi limana götürürler.” Her gece, yeni bir yere gidiyorlardı: gümüş rengi fok balıklarının kıyılarda bağırdığı bir sahil şeridinde, derinliklerin yeşil solungaçlı efendisi tarafından karşılandıkları mücevherlerle süslü bir mağaraya... Ta ki başkente varana ve sarayın kapılarından geçip uzun yolda ilerlemeye başlayana dek.

Üstleri başları kirlenmiş, saçları karmakarışık olmuş ve Zoya'nın altın rengi gelinliği yırtılıp toz içinde kalmıştı. Liliyana ri-

cada bulunurken, muhafızların onlara alaycı bir şekilde gülmesini görmezden geldi ve Zoya'yla birlikte kapıların dışında dururken sırtını dimdik tuttu. Çok uzun bir süre, mor bir *kefta* giymiş genç bir adam ve kırmızı giysili, yaşça daha büyük bir kadın nihayet kapılara gelene dek soğukta titreyerek beklemeye devam ettiler.

“Hangi köydensiniz?” diye sordu kadın.

“Pachina,” diye yanıt verdi Liliyana.

Yabancılar biraz kendi aralarında sınavlardan ve Avcıların en son ne zaman o bölgeye gittiğinden konuştular. Sonra, kadın Zoya'nın elbisesinin kolunu sıyırıp avcunu çıplak tenine dayadı. Zoya içine bir gücün akın ettiğini hissetti ve o anda sarayın kapılarını zangırdatan ve ağaçların arasında sert bir şekilde esen güçlü bir rüzgâr çıktı.

“Aaa,” dedi kadın nefesini yavaşça dışarı vererek. “Kapımızın önüne bir armağan gelmiş ama çok perişan bir halde... Gel de seni doyurup ısınmanı sağlayalım.”

Zoya yeni maceralara hazır bir şekilde Liliyana'nın elini tuttu ama teyzesi diz çöktü ve yumuşak bir sesle, “Ben daha ileri gide-mem, küçük Zoya,” dedi.

“Neden?”

“Eve gidip tavuklarımla ilgilenmem gerek. Onların üşütmele-rini istemezsin, değil mi?” Zoya'nın yüzüne düşen saçlarını geriye attı. “Senin ait olduğun yer burası. Burada, içindeki cevheri görecekler, sadece güzel gözlerini değil.”

“Masraflarınız için,” dedi genç adam Liliyana'nın avcuna bir madeni para bırakarak.

“Sen idare edebilecek misin?” diye sordu Zoya.

“Edebilirim. Senin güvende olduğunu bildiğimden daha iyi olacağım. Haydi, git. Tavukların gıdıkladığını duyabiliyorum.

Bana çok kızmışlar.” Liliyana onu iki yanağından öptü. “Geriye bakma, Zoya. Sakın geriye dönüp bana, annene ya da Pachina’ya bakma. Geleceğin seni bekliyor.”

Zoya, teyzesinin yüksek kapılardan ona el salladığını görmeyi umarak arkasına baktı. Ağaçlar yolu örtüyordu. Liliyana hâlâ oradaysa bile Zoya onu göremiyordu.

Eğitimi hemen o gün başlamıştı. Ona Küçük Saray’da bir oda vermişlerdi ve Zoya dil ve okuma derslerine ve Shu dilini öğrenmeye başlamış ve göl kenarındaki kulübede yaşan ve sadece Baghra olarak bilinen zavallı bir kadınla çalışmıştı. Kadın her hafta teyzesine mektup yazmıştı ve onlara da her hafta köşelerinde tavuk resimleri olan, haberlerle dolu, yolları Novokribirsk’ten geçen tüccarlarla ilgili ilginç öyküler anlatan uzun mektuplar gelmişti.

Grisha öğrencilerin ailelerine kanunen bir aylık bağlanır, rahat yaşamaları için güzel bir miktar verilirdi. Zoya bunu öğrendiğinde, okulun veznedarına gidip ücretin Novokribirsk’teki teyzesine yollanmasını istemişti.

“Liliyana Garin vasimidir,” demişti adama.

“Annenle baban öldüler mi?”

Zoya uzunca bir süre adama bakmış ve, “Henüz değil,” demişti.

On yaşındayken bile bakışları öylesine buz gibi ve kararlıydı ki, adam kalemını eline alıp, “Bir adrese ve vasiinin tam ismine ihtiyacım var,” demişti ona.

Zoya Karanlık Diyarı’ndan İkinci Ordu’daki genç bir Rüzgârın Hâkimi olarak ilk kez geçene dek aradan altı sene geçecekti. Etrafındaki Grishalar tir tir titriyor, hatta bazıları karanlığa girdiğinde ağlıyordu ama Zoya titrediğini karanlıkta kimsenin görmeyeceği zamanlarda bile kesinlikle korku sergilememişti. Novokribirsk’c vardıklarında, sandaldan atladığı gibi saçlarını omzundan geriye

savurmuş, “Sıcak bir banyo yapıp doğru dürtüst bir şeyler yiyebileceğim bir yer bulmaya gidiyorum,” demişti.

Ancak limandan uzaklaşıp arkadaşlarını geride bıraktığında büyük bir heyecanla koşmaya başlamış, uzun adımlarla kaldırım taşlı yollardan Liliyana’nın bir sokağın köşesindeki ufak dükkânına gitmişti.

Kapıdan içeri daldığında, Liliyana’nın tek müşterisinin ödünü patlattı. Liliyana arkadaki odadan geldi ve ellerini önlüğüne silerken, “Bu gürültü de ne?” dedi.

Zoya’yı görünce, kalbi göğsünden fırlayabilirmiş gibi ellerini göğsüne götürdü. “Kızım,” dedi. “Benim muhteşem kızım.” Zoya teyzesine sıkı sıkı sarıldı.

Dükkânı kapattılar, Liliyana akşam yemeğini hazırladı ve Zoya’yı, annesiyle babası son macerasından geri dönemediği için yanına aldığı bir çocukla tanıştırdı. Çocuk, Lada isimli, cılız, minik burunlu bir kızdı ve Küçük Saray’ın tüm ayrıntılarıyla resmini çizebilmek için Zoya’dan yardım istedi. Ateşte fındık kavurdular ve tavukların karakterlerinden ve mahalledeki dedikodulardan bahsettiler. Zoya teyzesine öğretmenlerinden, arkadaşlarından ve odalarından söz etti. Liliyana’ya getirdiği buzağı derisinden çizimleri, etrafı kürklü eldivenleri ve epeyce pahalı olan yaldızlı bir aynayı verdi.

“Bunu ne yapacağım? Yaşlı yüzüme mi bakacağım?” dedi Liliyana. “Bir barış teklifi olarak annene yolla.”

“Ama bu *senin* için bir hediye,” dedi Zoya. “Böylece her sabah buna bakıp dünyada tanıdığım en güzel kişiyi göreceksin.”

Karanlıklar Efendisi Alina’yı Karanlıklar Diyarı’nın kontrolünü ele geçirmek ve genişletmek için kullanırken, Novokribirsk’i

de düşmanlarına gücünü sergilemek için yok etmişti. Karanlık şehri ele geçirmiş, binalarını un ufak hale getirmiş, insanları da derinliklerinde cirit atan yapay canavarlara yem etmişti.

Felaketin başlarında, tüm geçitler yok olmuş ve ölüm haberlerinin Kribirsk'e ulaşması haftalar almıştı. İkinci Ordu'da da bir karmaşa boy göstermiş, Güneşin Elçisi ortadan kaybolmuş ya da öldürülmüştü ve Karanlıklar Efendisi'nin Batı Ravka'da bir yerde ortaya çıktığı konuşuluyordu. Ama Zoya bunları umursamıyordu. Sadece Liliyana'yı düşünebiliyordu. *Lada ve tavuklarıyla birlikte ufak dükkânında oturuyordur*, diye geçiriyordu içinden. *Her şey yoluna girecek*. Zoya sabırla bekliyor ve bütün Azizlere dua ediyordu. Her gün Kribirsk'teki gemi tamir havuzlarına gidiyor, bir haber var mı diye soruyordu. En sonunda, kimsenin ona yardım etmeyeceğini anladığında, tek başına ufak bir kayığa atlamış ve onu koruyacak birisi olmadan Karanlıklar Diyarı'na girmişti.

Volcralar onu bulacak olursa, öleceğini gayet iyi biliyordu. Onları korkutmak için kullanabileceği ışığı ya da ateşi yoktu. Kendi gücünden başka silahı yoktu. Ama yine de ufak bir kayığa binip tek başına sessizce karanlığın içine dalmış ve Novokribirsk'in harabelerine kadar kilometrelerce yürümüştü. Kasabanın yarısı ana meydandaki çeşmeye kadar uzanan bir karanlığın içinde kalarak yok olmuştu.

Zoya teyzesinin dükkânına koşarak gitmiş ama orada kimseyi bulamamıştı. Kapı kilitli değildi. Bahçede tavuklar gıdaklıyordu. Tezgâhta Liliyana'nın en sevdiği ve uzun süre önce buz gibi olmuş olan bir fincan bergamot çayı duruyordu.

Kasabanın geri kalanı çok sessizdi. Bir yerden bir köpeğin havladığını ve bir çocuğun ağladığını duydu. Uzun zaman önce dükkânda gördüğü müşteriye görene dek, Liliyana'yla ya da yanındaki çocukla ilgili bilgi edinemedi.

“Liliyana Garin’i tanıyorsunuz. Onu gördünüz mü? Hayatta mı?”

Eski müşterinin yüzü bembeyaz kesildi. “Ben... karanlık bastığında, bana yardım etmeye çalıştı o. Kaçabilmem için beni kenara itti. O olmasaydı...”

Zoya’nın boğazından bir hıçkırık yükseldi. Daha fazlasını dinlemek istemedi. Cesur Liliyana. Elbette, çılgınlıkları duyduğunda yardım etmeye hazır bir şekilde iskelelere doğru koşmuştu. Neden bir kez olsun korkak gibi davranamadın? Zoya, Karanlık Diyarı’nın karanlık lekesinin kasabaya yayıldığını, gökten sivri dişleri ve pençeleriyle inen canavarları, teyzesini parçalarlarken nasıl cıyıkladıklarını hayal etmeden edemedi. Teyzesinin onca iyiliği, cömertliği ve sevgi dolu kalbi heba olmuştu. Canavarlar için etten başka bir şey değildi. Karanlık Efendisi, yani sırf bir mesaj vermek için dehşet dolu yaratıklarını etrafa salan ve onun bir zamanlar neredeyse taptığı adam içinse daha da az bir anlam ifade etmişti.

“Ölmenize izin vermeliydi,” dedi öfkeyle müşteriye ve arkasını döndü. Sessiz bir sokak bulup alçak taş bir duvarın önüne kıvrıldı ve çocukluğundan beri ağlamadığı kadar ağladı.

“Gülümse, güzel kız,” dedi yanından geçen bir yabancı. “Hâlâ hayatınız! Hâlâ umut var!”

Adama ciğerlerindeki havayı boşaltacak kadar sert bir yumruk atıp onu iki büklüm etti. “Gülümse,” dedi adamın gözleri dolarken ve yüzü kıpkırmızı olurken. “Benim için gülümse. Haydi şimdi bana yine umuttan söz et.”

Adamı güçlkle nefes alır halde yerde bıraktı.

Bir kez daha aynı yolu sessizce, kimselere görünmeden aştı ve Kribirsk’e ve Grisha kampından geriye kalanlara döndü. Orada,

Karanlıklar Efendisi'nin bayrağını diktiğini ve sadık Grishaları ona katılmaya çağırdığını öğrendi. İkinci Ordu'nun üyeleri kaçıyor, ya Karanlıklar Efendisi'ne katılıyor ya da ona karşı bir kampanya başlatmak için Os Alta'ya gidiyorlardı.

Zoya bir at çalıp gece boyunca başkente doğru gitti. Karanlıklar Efendisi'ni bulacaktı. Onu yok edecekti. İkinci Ordu'nun başına kendisinin geçmesi gerekse bile, onun Ravka'yı yönetme hayalini yerle bir edecekti.

Zoya neden yanında savaşmaya karar verdiğinin ayrıntılarını, bir zamanlar o çok saygı duyduğu adama neden sırt çevirdiğini Alina'ya anlatmadı. Bunların bir önemi yoktu. Azize Alina'yla omuz omuza savaştı. Savaşmışlar ve kazanmışlardı. Karanlıklar Efendisi'nin yanışını da izlemişlerdi.

“Ama yaran hâlâ kanıyor,” dedi ejderha. “Kapanana dek asla gerçekten güçlü olamayacaksın.”

“Onun iyileşmesini istemiyorum,” dedi Zoya öfkeyle, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. Aşağıda Novokribirsk'in o alacakaranlık dünyasında yansıyan versiyonunu, kumların üstündeki siyah bir yara izini andıran halini gördü. “Ona ihtiyacım var.”

Yara izi kendi aptallığının, Karanlıklar Efendisi'nin güç ve güvenlik vaadine inanmaya ne kadar hazır olmuş olduğunun bir anımsatıcısıydı. Bunu yapması için kimsenin onu zorlaması gerekmemiştir. Bunu kendisi seve seve yapmıştı. *Sen ve ben dünyayı değiştireceğiz*, demişti Karanlıklar Efendisi ona. Kendisi de ona inanacak kadar aptal davranmıştı.

“Kayıp şehrin Zoya'sı. Kırık kalbin Zoya'sı. Çok daha fazlası olabilirsin.”

“Neden o vakit gelmediniz?” diye hıçkırırken, gözlerine dolan yeni yaşlar onu şaşırttı. Gözyaşlarının uzun süre önce tükendiğini

sanıyordu. “Neden onu kurtarmadınız? Neden hiç kimseyi kurtarmadınız?”

“Onun ne yapmaya çalıştığını bilmiyorduk.”

“Denemiş olmanız gerekirdi!”

Her zaman yastığına başını gömüp ağlayan, yanıt alamadığı dualar eden o kız olacaktı. Her zaman katledilmek için bir hayvan gibi götürülen, altın renkli elbisesi olan o kız olacaktı. O gün onu kilisede kendi gücü kurtarmıştı. Güvenmeyi ve geliştirmeyi öğrendiği tek şey o güçtü ama Liliyana’yı kurtarmaya yetmemişti. Savaştan sonra Lada’yı aramaya gitmiş, onun hayatta kaldığını ummuştu. Ama onu da bulamamıştı. Zoya o parlak gözlü, tombul yüzlü kıza ne olduğunu asla öğrenemeyecekti.

“Bizi affedebilecek misin?” dedi Juris. “Aptallık ettiğimiz için. Zayıf davrandığımız için. Muhteşem güçlerimize rağmen, yenilebilir olduğumuz için. Peki, kendini affedebilecek misin?”

Karanlıklar Efendisi’ni sevdiği için. Onun izinden gittiği için. Liliyana’yı kurtarmayı başaramadığı için. İkinci Ordu’yu korumayı da başaramadığı için. Kendi suç listesi de çok uzundu.

Zoya, diye kükredi ejderha. Söylenen bir sözcükten çok, aklına düşen bir düşünce, bir sonsuzluk hissi gibiydi. Kapıyı aç. Geçmişinle geleceğini birleştir.

Zoya başını ejderhanın boynuna yasladı ve içine güç dolduğunu hissetti. Kalbinin yavaş ve düzenli olarak onunkiyle bir attığını ve bunun altında daha derin ve kalın, her şeye dokunan başka bir ses olduğunu duydu. Evrenin, dünyanın kalbindeki yaratılışın sesiydi bu. Keşke bunun için güçlü olabilseydi diye düşündü ama Juris’in ondan istediği şey her neyse, oraya giden yolu bulamıyordu.

Sen bir kanalsın, Zoya. Grishaları, zaman ve trajedi güçlerini

*yozlaştırmadan önce olmaları gereken şeye sen geri döndürecek-
sin. Ama bunu ancak kapıyı açarsan yapabilirsin.*

Neden ben? diye düşündü.

Çünkü bu yolu seçen sensin. Çünkü Kral sana güveniyor. Juris kanadını indirip tekrar saraya doğru döndü. Çünkü sen düşsen de hayatta kalacak kadar güçlüsün.

Isaak, Ehri'yle arasında geçen konuşmadan öğrendiklerini anlatmıştı ama bir yanı bunu yaptığı için biraz suçlu hissediyordu. Tavgharad'la ilgili tün ayrıntıları onlarla paylaşmış ve Tamar'ın bağlantıları, gerçekten de Mayu Kir-Kaat isimli genç bir muhafızın Shu ordusunda da görev yapmış olan bir ikiz erkek kardeşi olduğunu öğrenmişlerdi.

“Koba'daki bir birlikteymiş,” dedi Tamar. “Ama onu kimse bulamıyormuş.”

“Bu iyi mi kötü mü?” diye sordu Isaak.

“Bizim için iyi. Tavgharad muhafızımız için kötü,” dedi Tamar. “Koba'ya rutenyum yollandığını öğrendik. Erkek kardeşi *khergud* programına alınmışsa, muhafız buna pek mutlu olmaya bilir. Birçok aday hayatta kalamıyor ve kalanlar da değişiyor.”

Isaak *khergud* askerleriyle ilgili olarak fazla bir şey bilmiyordu. Bunların sadece insanla ölüm makineleri arası bir karışım olduklarının söylendiğini duymuştu. “Mayu isimli bu muhafız gerçekten de sığınma isteyen kişiye, onunla iletişime geçecek misiniz?”

“Bu pek kolay olmayacak,” dedi Tolya. “Shu muhafızları na-diren yalnız olurlar. Ama buna odaklanacağız.”

Tamar da aynı fikirdeydi. “Kerchlerle yapacağın görüşmede, çok iyi rol yapmalısın.”

Ama hiçbir hazırlık Isaak’i, Hiram Schenck’le arasında geçecek olan o felaket karşılaşmaya hazırlayamazdı.

Isaak geceye Yıldızlı Bataklik’a gideceği için heyecanla başladı. Orada ne tür çılgınlıklarla karşılaşacağını, Kont Kirigin’in şarap mahzenlerini görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Yanlarına birkaç askeri, ikizleri, Hiram Schenck’i ve onun muhafızlarını alıp gittiler. Gecenin soğuşuna rağmen, Schenck sersem gibiydi.

“Çok heyecan verici, Ekselansları,” dedi. “İki ülke için de çok talihli bir zaman.” Kızları gibi o da kırmızı bir yüzü ve kestane rengi saçları olan bir adamdı.

“Gerçekten de öyle,” dedi Isaak. Bu epeyi faydalı bir sözcüktü.

Kont onları pırıl pırıl parıldayan malikânesinin bahçesinde karşıladı. Damızlık piliç yumurtası kadar iri yakutlar olan koyu kırmızı renkli bir ceket giymişti.

“Sizi ağırlamak büyük bir şeref!” dedi Ravka dilinde. “Küçük kır evime hoş geldiniz.”

“Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz,” dedi Isaak ona tembihlendiği gibi. “Bu ziyareti gizli tutacağınızı biliyorduk.”

“Her zaman,” dedi Kirigin. “Devlet meseleleri ve baştan çıkarma söz konusu olduğunda, bu bir gereklilik. Bütün konuklarımı yolladım ve her yer artık size ait. Eğlenceniz bitince, umarım mütevazı evime gelir ve içinizi ısıtacak bir kadeh güzel bir içki içersiniz.” Sonra hafifçe öksürüp sesini alçalttı. “Komutan Nazyalensky’ye önümüzdeki haftaki davetlerim için bir davetiye yolladım. Acaba Ekselansları gelmesi için onu teşvik edebilirler mi?”

“Elbette,” dedi Isaak. “Şu anda başkentte değil ama eminim ki eğlencelere katılmaktan dolayı mutlu olacaktır.”

Kirigin gözlerini kırıştırdı. “Öyle mi?”

“Belki de yola çıksak iyi olabilir, Ekselansları,” diye araya girdi Tolya. Isaak’i ona tuhaf bir ifadeyle bakan kontun yanından uzaklaştırdı. “Bizi gölün orada bekliyorlar.”

“Yanlış bir şey mi söyledim?” diye fısıldadı Isaak ona, meşalelerle aydınlatılmış çakıl taşlı bir patikada ilerlerken.

“Zoya Nazyalensky hiçbir şey için Kont Kirigin’e katılmaktan mutlu olmaz,” dedi Tolya.

Tamar dizginleri sert bir şekilde şaklattı. “Hele eğlence için katılmaktan hiç hoşlanmaz.”

Genya ve David bomboş olan gölün kıyısında onları bekliyorlardı. Ufak bir tekneye bindiler. Dümene Ravka kraliyet donanmasından bir görevli geçti. Hava durgun olduğu için, bir Rüzgârın Hâkimi direğe çıkıp ellerini kaldırdı ve yelkenleri rüzgârla doldurdu. Tepelerindeki karanlık, Kirigin’in topraklarında bir yerden fırlatılan havai fişeklerle aydınlandı. Isaak bütün konuklar gittiyse, neden havai fişek fırlatıldığını merak etti ama manzara çok hoştu.

Tekne hafifçe sallanarak durdu. Isaak biraz ileride demir atmış, yelkenlerinde el lambaları olan başka tekneler de gördü. Ama hepsi boş gibiydi.

“Bildiginiz gibi,” dedi Isaak Kerch dilinde, Genya ve Tolya’nın onun için hazırladığı konuşmaya başlayarak. “Karada tıkalı kalmak beni asla memnun etmemiştir. Göklerde yolculuk ettim. Denizde de öyle. Ama sonra, o çok sevdiğim dalgaların ötesindeki cephe bize neden kapalı olsun diye düşünmeye başladım. Böylece, *izmars*’ya ortaya çıktı!”

Teknenin yanındaki sular kabarıp köpürmeye başladı. Gümüş renkli bir hayvanın sırtını andıran bir şey yüzeye çıktı. Isaak bağıştırmamak için kendisini zor tuttu. Keşke onu bu şeyin ne kadar büyük olduğu konusunda uyarsaydılar diye düşündü. Tekneleri bunun yanında minicik kalmıştı.

Schenck tırabzanlara tutundu ve yüzeye çıkan şeyi görmeye çalıştı. “İnanılmaz,” dedi. “Bunun bunca zamandır altımızda olduğuna inanamıyorum. Şimdi, neler yapabileceğini de görelim.”

“Elbette,” dedi Isaak ve işaret vermek için elini kaldırdı.

Izmars’ya tekrar suya battı ve yüzeyden kayboldu. Etrafı bir sessizlik kapladı ve duyulan tek ses gökyüzünü ışık şelaleleriyle kaplayan havai fişeklerin patlamaları ve uğultuları oldu.

Derken, çok yakınlardan bir yerden *güm* diye bir ses geldi. En yakındaki teknenin yanındaki sular her yeri bir duman bulutuyla kaplayarak infilak etti. Zarif tekne yana yatıp çöktü ve lambaların alevleri yelkenleri tutuşturarak bir yangın başlattı. Tekne büyük bir hızla suyla dolarak batmaya başladı. Sanki biri gövdesini ikiye ayırmıştı.

Güm. Bir tekne daha battı. Bu seferki kocaman eski bir kalyondu. Sonra bir deniz aracı daha patladı. Bu da ufak bir sürat teknesiydi. Bu araçlarda insanlar varsa ve kendilerini savunmaya çalışmışlarsa bile, ateş edebilecekleri hiçbir şey yoktu etrafta. *Izmars*’ya ortalıkta gözükmüyordu. Gördükleri tek şey gölün dümdüz yüzeyiydi.

Isaak serin geceyle ya da göl kenarındaki pusla hiçbir ilgisi olmayan buz gibi bir hissin içini kapladığını hissetti. Demek Kerchler bu sualtı gemileri için o yüzden bu kadar büyük bir heyecan duyuyorlardı. Bunlar kendilerini tehlikeye atmadan, diledikleri her zaman ateş edebiliyorlardı. Gözle görülmeyen düşmanlardı. Korkutucu bir düşünceydi bu.

Schenck ellerini çırpıp bağırdı. “İnanılmaz! Hayal ettiğinden de iyi. Konsey çok heyecanlanacak. Menzili ne kadar? Füzeler elik bir gövdeyi delebilirler mi? Ne tür bir yakıt gerekiyor?”

İsaak yanıtları bilmiyordu. Kimse onu bu tür bir sorgulamaya hazırlamamıştı. Sadece bir gösteri yapılacağını ve sonra ısınmak için Kont Kirigin’in evine döneceklerini sanmıştı.

“Hepsini zamanı gelince teker teker açıklayacağım,” dedi. Daha doğrusu bunu demek üzere ağzını açtı ama daha ilk sözcüğü söyler söylemez, *izmars* ’ya kulakları sağır eden bir kükremeye yelkenlinin yanındaki suları yardı. Metal gövdesi yelkenliye çarptı ve İsaak’i ve diğerlerini güvertede yere düşürdü. Hiram Schenck bir ıgılık attı.

Izmars ’yanın gövdesi ikiye ayrılmış ve geminin iç kısmı gözler önüne serilmişti. Tayfalar bağırarak metal duvarlara tırmanmaya çalışırken, içi suyla dolmaya başladı. Yakıt tankları patlayarak devasa duman bulutları oluştururken, feci bir gümbürtü daha koptu. İsaak tiz bir ıslık sesi ve bunun arkasından iki benzer ses daha duydu ve *izmars* ’yanın füzeleri karanlık göğ’e fırlayarak Kirigin’in havai fişeklerinin arasına katıldı. Rotasından çıkan bir füze, yelkenlinin direklerinden birine çarparak onu ikiye böldü. İsaak füze Hiram Schenck’in üzerine düşmeden onu kenara itmeyi başardı. “Götürün bizi buradan!” diye bağırdı kaptana. Bir Rüzgârın Hâkimi geri kalan yelkenleri rüzgârla doldurup onları hızla kıyıya doğru yönlendirdi.

Felaketin geri kalanı pek net değildi: ıslanan askerler, Hiram Schenck ’in isterik ıgıllıkları, Kont Kirigin’in evinin basamaklarından, “O zaman akşam yemeğine kalmıyor musunuz?” diye seslenişi ve hep birlikte telaşla saraya geri dönmeleri...

Nihayet Kral’ın oturma odasına girdiklerinde, İsaak ıslak ceketini çıkardı ve kendisini uzun bir strateji oluşturma ve suçlama

gecesine hazırladı. Ama Tamar'ın koltuğa çöküp kahkahalarla gülmeye ve Tolya'nın da David'le Genya'nın koluna girip onlarla birlikte odanın ortasında dönmeye başladığını görünce afalladı.

“Muhteşem,” dedi Genya ve onu yere bıraksın diye Tolya'nın omzuna vurdu. “Tilkilerin en zekisine yaraşır bir performans oldu.”

“Schenck nasıl da cıyakladı,” diye güldü Tamar. “Altına etmiş olabilir.”

“Az kalsın, ben de altına edecektim,” dedi Tolya. “Füzenin direğe mi çarpması gerekiyordu?”

“Elbette,” dedi David sert bir sesle. “Olay çıkmasını istediğini söylemiştin.”

Genya onu yanağından öpüp yine, “*Muhteşem*,” dedi.

Isaak onlara bakakalmıştı. “O halde... bir felaket yaşamadık mı?”

“Bir *zafer* kazandık,” dedi Tamar.

“Anlıyorum,” dedi Isaak.

“Ah, Isaak,” dedi Genya. “Çok özür dilerim. Gerçekten şaşır-mış gibi yapıp yapamayacağından emin değildik.”

“Tepkinin doğal olması gerekiyordu,” dedi Tamar.

Tolya'nın ifadesi ciddiye. “Bunu doğru yapabilmek için tek bir şansımız vardı.”

Isaak koltuğa oturdu. “Kahretsin.”

“Özür dileriz,” dedi Genya, onun dizlerinin önüne çömelip özür diler gibi bakarak. “Gerçekten.”

“Bizi affedebilir misin?” dedi Tolya.

“Sadece çok heyecanlandım,” dedi Isaak. Sol çizmesini çıkardı ve göl sularının neredeyse yarısının yere akışını izledi. “Bir şey ters gitti ve şükürler olsun ki bunun benimle hiçbir ilgisi yok.”

Ritüelden bir gece önce Nikolai, Zoya'yla birlikte odasındaki şöminenin önüne oturdu. Yuri dua etmek için erkenden odasına çekilmişti.

Şöminenin varlığı oldukça gereksizdi. Karanlıklar Diyarı ne sıcak ne de soğuktu. O bölgenin kişiyi cezalandırıcı monotonluğunda, havada bir değişiklik olması gerekmiyordu. Ama alevler tek eğlenceleriydi ve Nikolai fena halde kafasını dağıtmak istiyordu.

Ritüele hazır olduğu konusunda ısrarcı davranmıştı. Elizaveta onun kontrolünü biraz daha geliştirebilmesi için ritüeli birkaç gün daha ertelemek istemişti ama Nikolai bunu riske atmak istemiyordu. Başkente geri dönmesi gerekiyordu. Ama mesele bir tek bu da değildi. Canavarın her geçen gün daha da güçlendiğini hissedebiliyordu. İblis kanatlarını açmak istiyordu ve bu isteğin onun ortaya çıkmasını kolaylaştırdığından şüpheleniyordu. Özgürlük olasılığının kokusunu almış olmalıydı.

“Biraz daha bekleyelim,” demişti Elizaveta.

Ama Nikolai kararından vazgeçmemişti. “Yarın,” demişti ona. Ya da o lanetli yerde yarın sözcüğü her ne anlama geliyor idiyse.

Uyumayı ve karşılaşacağı zorlu olaylarla ilgili düşüncelerden kurtulmayı o güne kadar hiç bu kadar çok istememişti. Canavarın beklediğini hissedebiliyordu. Canavar bir şekilde ertesi gün yüzleşeceklerini biliyordu ve buna hazırdı. Bunu beklemek, birkaç saat sonra kalbine bir diken saplamak zorunda olduğu gerçeğinden çok daha korkutucuydu. Nikolai bir kadeh şarap içmek için can atıyordu. Hayır, bir kadehten değil, doğrudan şişeden içecekti.

Ama içecek şarap yoktu. Dolduracak bir tabak da. Karnı açtı ama midesi hiç guruldamıyordu. Susamıştı ama ağzı asla kuru değildi.

Nikolai, Zoya'nın alevlere bakışını izledi. Zoya parmaklarını esnetti ve uçlarında kıvılcımlar belirdi. Juris'in ona o kadar kısa sürede neler öğrettiğine hâlâ inanamıyordu. Zoya'nın üstünde, kayboldukları günkü giysileri vardı ama kaba pelerinini çoktan atmıştı. Nikolai onu her zamanki lacivert ipekli *keftası*yla gördüğü için minnettardı.

Zoya dizlerinden birini kaldırmış, yanağını ona dayamıştı. Nikolai onu hiç o kadar rahat gördüğünü hatırlamıyordu. Zoya sarayda her zaman zarif hareketlerle dolanırdı, adımları düzgün, bakışları keskin ve bir bıçağın keskin tarafı kadar affetmez olurdu. Ama Nikolai şimdi onun sahnedeki bir kadın oyuncunun zarafetine de sahip olduğunu fark ediyordu. Zoya her zaman iyi bir performans sergiliyordu ve her zaman temkinliydi. Onunla birlikteyken bile.

Nikolai şaşkınlıkla bir kahkaha atınca Zoya dönüp ona baktı. "Ne oldu?"

Nikolai başını salladı. "Sanırım, kışkandım."

"Neyi?"

"Bir ejderhayı."

“Juris duymasın. Zaten kendisini çok beğeniyor.”

“Beğenmeli de. Uçabiliyor ve ateş püskürtebiliyor. Eminim ki bir yerlere bir sürü altın da istif etmiştir.”

“Pek de adil olmayan basmakalıp bir düşünce bu. Bence altın yerine değerli mücevherleri vardır.”

“Ayrıca, senin böyle görünmeni sağlayan da o.”

Zoya kaşını kaldırdı. “Tam olarak nasıl yani?”

“Rahat.”

Zoya sırtını dikleştirdi ve Nikolai onun zırhının geri geldiğini görünce, büyük bir pişmanlık hissetti.

Bir dakika sonra, “Buradan gittiğimizde ne olacak sence?” diye sordu Zoya.

“Umarım birçok şey ateş almaz.”

Zoya iç çekti. “David ve Kuwei’yi çok yalnız bıraktık. Başkentin yarısını havaya uçurmuş bile olabilirler.”

“Bu dediğin endişe verecek kadar olası olan bir şey,” dedi Nikolai. Elini başının üzerinde gezdirdi. Kırmızı şarap. Beyaz şarap. Karga Kulübü’nde denediği o vişneli, fermente içki. Biraz rahatlayabilmek, gerçekten de dinlenebileceği bir gece geçirebilmek için herhangi bir şey olabilirdi. Orada Genya’nın uyku iksiri bile işe yaramıyor, zihnini bulandırmaktan öteye geçmiyordu. “Neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. Yarın kim olacağımı bile bilmiyorum.”

“Her zaman olman gereken kişi olacaksın. Ravka’nın Kralı.”

Olabilir, diye düşündü Nikolai. Ama Ravka’yı haklarına kavuşturma işi sana da kalabilir.

Cebinden katlanmış bir belge çıkarıp Zoya’nın elinin yanına koydu. Zoya bunu alıp evirip çevirdi ve Nikolai’in mühürlü yüzüğüyle bastığı balmumu mührü baktı. “Nedir bu?”

“Merak etme, sana bir aşk mektubu yazmadım.” Zoya yüzünü

şömineye çevirdi. Aşktan sadece söz edilmesi bile Zoya'nın acımasız mantığına fazla mı geliyordu? “Seni Ravka'nın Koruyucusu ve Birinci ve İkinci Orduların Komutanı olarak göreve getiren bir kraliyet emri.”

Zoya şaşkınlıkla ona baktı. “Aklını tamamen yitirdin mi sen?”

“Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Sanırım bende hazımsızlık yaratıyor.”

Zoya mektup elini yakmış gibi bunu yere fırlattı. “Yarın sağ kalacağını düşünmüyorsun.”

“Ravka'nın umutlarının benim yaşamama ya da ölmeme bağlı olmaması gerek.”

“Bu yüzden bunları benim üstüme mi atıyorsun?”

“Sen dünyanın tanıdığı en güçlü Grisha'sın Zoya. Ravka'yı koruyabilecek olan biri varsa, o da sensin.”

“Ya sana bu görevi istemediğimi söylersem?”

“İkimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz. Teklif ettiğim konumun muhteşem safirlerle birlikte geldiğini de söylemiş miydim?” Nikolai ellerini dizlerine koydu. “İkizler ve Üçler Erki ortadan kayboluşumuzu örtbas edemediyse, Ravka çoktan karışmış olabilir. İkimiz de bu ritüelden sağ çıkamama ihtimali olduğunu ve birisinin düzeni yeniden sağlaması gerekeceğini biliyoruz. Damarlarında bir damla Lantsov kanı aktığını iddia eden her erkek ve kadın tahta çıkmak isteyecek ve düşmanlarımız bu fırsatı ülkeyi paramparça etmek için kullanacak. Dürüst olmayanlardan birini destekleyeceklerdir. En zeki ya da en çekici veya...”

“Yani en kolay kontrol edebilecekleri kişiyi mi seçecekler?”

“Gördün mü? Sen bu iş için yaratılmışsın. Grishalara liderlik etmek için. Halkımızı kurtarmaya çalışmak için.”

Zoya yine başını çevirdi. “Sanırım sen olmadan dünya bu ka-

dar ilginç olmazdı. Benim herhangi biri için kehribarın içinde boğulmayı göze almayacağımı da biliyorsun.”

“Çok duygulandım,” dedi Nikolai. Gerçekten de duygulanmıştı. Zoya’nın söylediklerinin içinde iltifata benzeyen tek şey buydu.

Zoya *keftas*ının boynundan ince bir zincir çekip çıkardı. Nikolai’in kelepçelerinin anahtarının takılı olduğu zincirdi bu. Bunu parmağından sarkıttı. “Yarıdan sonra, buna bir daha ihtiyacımız olmayacak.”

Nikolai anahtarlı zinciri ondan aldı ve avcundaki ağırlığını hissetti. Metal anahtar Zoya’nın teninde ısınmıştı. Nikolai her gece bir tören şeklinde yaptıkları şeyleri özlememişti ama onunla her gece ve sabah konuşmak için bir bahanesi olmasını özlemişti. Artık bunun da biteceğini düşünüyordu. Tereddüt etti. Onun olumlu düşüncesine karşı çıkmak istemiyordu. “Büyütecın...” Zoya’nın eli seğirdi ve Nikolai onun çıplak bileğine dokunmamaya çalıştığını anladı. “Onu nasıl elde ettiğini anlatacak mısın?”

“Ne önemi var ki?”

“Önemi olduğunu sanmıyorum.” Ama merak ediyordu. Orada oturup onu dinlemek istiyordu. Birlikte geçirdikleri o kadar zamana rağmen, Zoya onun için hâlâ çok gizemliydi. Onu anlayabilmek için bu son fırsatı olabilirdi.

Zoya elini dizlerinin üstünde gezdirip ipekli *keftas*ını düzeltti. Zoya’nın konuşmadan orada öylece oturacağını ve onu pes ettireceğini sandı. Zoya bunu rahatlıkla yapabiliyordu. Ama en sonunda, “On üç yaşındaydım,” dedi. “Neredeyse beş senedir Küçük Saray’daydım. Karanlıklar Efendisi bir grup Grisha’yı Tsibeya’ya götürdü. Ilmisk beyaz kaplanlarının geri geldiği söyleniyordu ve bunlardan en azından birinin bir büyüteç olduğundan şüpheleniliyordu.”

“Donmuş toprakların yakınlarında mı?”

“Biraz daha güneyde. Grubun en genci bendim. Bu yüzden de gideceğim için çok gururlanıyordum. Karanlıklar Efendisi’ne çoktan âşık olmuş gibiydim. Onun okula geldiği nadir anlar için yaşıyordum.” Başını salladı. “İçlerinde en iyileri bendim ve onun bunu görmesini istiyordum... Yaşça büyük Grishaların hepsi büyütecini bulmak için yarışıyor. Kaplanları izlemek ve öldürme hakkını kimin kazanacağını görmek onların elinde olan bir şeydi. Hemen hemen bir hafta boyunca bir dişi kaplanı izleyip onu Chernast yakınlarındaki ormanda köşeye sıkıştırdılar ama kaplan bir şekilde onlardan kaçmayı başardı.”

Zoya kollarını bacaklarının etrafına sardı. “Kaplan yavrularını terk etmişti. Üçünü de. Karanlıklar Efendisi’nin adamları onları alıp bir kafese hapsedtiler. Bunun üzerine, Grishalar hangisinin onların dişlerini hak ettiği konusunda kavga etmeye başladılar. Bütün gece anne kaplanın hırlayarak ve uluyarak kampın etrafında dolaştığını duyduk. Arkadaşlarım karanlığa dalıp onu izlemekten söz ediyorlardı. Bunların hepsinin blöf olduğunu biliyordum ama yavruları düşünmeden de edemiyordum. Kamptakiler uykuya dalınca, bir rüzgâr yarattım çadırlardan birini yıkarak muhafızların dikkatini dağıttım ve yavruları kafesten çıkardım. Çok küçüklerdi.” Hafifçe gülümsedi. “Koşamıyorlar sadece biraz yuvarlanabiliyor ve ancak tökezleyerek doğrulabiliyorlardı. Onları kamptan uzak tutmaya devam ettim. Azizler aşkına, çok korkmuştum.” Gözleri sanki çok seneler önceki o geceyi izliyormuş gibi uzaklara dalmıştı. “O anda, yalnız olmadığımı ve hâlâ meşalelerin aydınlattığı bir alanda olduğumu fark ettim.”

“Anneleri mi gelmişti?”

Başını salladı. “Bir erkek kaplandı. Neden bilmiyorum ama doğruca yavrulara gitti. Paniğe kapıldım. Ona karşı gelip gücümü

kullanmam gerekirdi ama aklımdan yavruları kendi vücudumla korumaktan başka bir şey geçmiyordu. Erkek kaplan saldırıya geçti ve pençeleriyle paltomu ve *keftamı* yırtıp sırtımı yardı.” Zoya yumruklarını sıktı. “Ama o yavruları korudum. Gözlerimi... sımsıkı yumduğumu hatırlıyorum. Tekrar açtığımda, karların ay ışığında kapkara görüldüğünü hatırlıyorum.” Başını şömineye çevirdi. “Benim kanımla kaplanmıştı her yer. Yavruların altımda kıpırdandığını, korku içinde bağıştıklarını ve minik pençelerinin iğneler kadar sivri olduğunu hatırlıyorum. Beni kendime getiren de bu minik, acımasız iğneler oldu. Geriye kalan gücümü toparladım ve elimden gelen en sert rüzgârı çıkardım. Kollarımı iki yana açıp erkek kaplanı arkaya savurdum. Karanlıklar Efendisi ve muhafızları da o anda koşarak geldiler. Sanırım çığlık atmıştım.”

“Kapanı öldürdüler mi?”

“Çoktan ölmüştü. Onu savurduğumda bir ağaca çarpmıştı. Boynu kırılmıştı. Yavrular da kaçmışlardı.”

Zoya ayağa kalktı. Sırtını ona döndü ve Nikolai’ın şaşkın bakışları altında ipekli *keftasını* omuzlarını silkerek kalçalarına kadar indirdi. Nikolai’ın içini davetsiz bir istek kapladı ve Zoya’nın pürüzsüz sırtındaki uzun ve tırtıklı sekiz yara izini gördü.

“Diğer Grishalar çok öfkelenildiler ama beyaz kaplanı ben öldürmüştüm. Büyüteç sadece bana ait olabilirdi. Böylece yaralarımı sardılar ve kaplanın dişini bileğime takmak için aldım. O da bana bu yara izlerini bıraktı.”

Şöminenin ışığı, yaraların inci gibi parıldayan yüzeyine vurdu. Hayatta kalmış olması bir mucizeydi.

“Yara izlerini tedavi ettirmedin mi? Onları değiştirmek için uğraşmadın mı?”

Zoya *keftasını* tekrar omuzlarına çekip kopçalarını ilikledi. “O

bende kendi izini, ben de onda kendi izimi bıraktım. Birbirimize zarar verdik. Bu hatırlanmayı hak eden bir şey.”

“Karanlıklar Efendisi yaptıklarına rağmen büyütecı almana izin mi verdi?”

“Elimden alması adil bir ceza olurdu ama almadı. Bu feda edilemeyecek kadar güçlü bir büyüteçti. Bileğime kelepçeyi takıp yaşlı kedinin dişini de gümüşle kaplayıp hiç çıkaramamam için onun üzerine ilıstırdiler. En güçlü olan büyüteçler işte böyle yapılıyor.”

Ufak pencereden uçsuz bucaksız gri göğşe baktı. “Her şey bittiğinde, Karanlıklar Efendisi beni çadırına çağırdı. ‘Demek yavru-ları serbest bıraktın, Zoya,’ dedi. ‘Bencilce bir şey yaptın ama her nasılsa daha fazla güçle günü tamamlayan da sen oldun. Senden çok daha iyi olan ve sabırla sıralarını bekleyenlerden daha güçlü hale geldin. Ne düşünüyorsun?’ dedi. Yaptığımı onaylamaması, o kaplanın pençelerinin açtığı yaralardan çok daha fazla acı vermişti bana. Bir yanım her zaman onun beni yanından uzaklaştıracığından, sonsuza dek Küçük Saray’a girmemi engelleyeceğinden korkuyordu. Ondan özür diledim. Ama Karanlıklar Efendisi o anda bile beni olduğum gibi gördü. ‘Söylemek istediğin şey, gerçekten de bu mu?’ diye sordu.”

Zoya koyu renkli bir saç tutamını kulağının arkasına attı. “Ben de ona doğruyu söyledim. Çenemi kaldırdım ve, “‘Dilediklerini yapabilirler. Karların üstündeki kan benim kanımdı,’ dedim.”

Nikolai gülmesini bastırmaya çalışınca, Zoya hafifçe gülüm-sedi. Ama gülümsemesi hemen kayboldu ve yerini endişeli bir ifade aldı. “Yanıtım onu memnun etti. Bana büyük bir iş başardığımı söyledi. Sonra da... ‘Güç konusunda temkinli davran, Zoya,’ dedi. ‘Ne kadar güce sahip olursan ol, bu seni sevmelerini sağlayamaz,’ dedi.”

Bu sözlerin ağırlığı Nikolai’ın üstüne çöktü. *Hepimizin aradığı bu değil mi?* Kütüphanedeki o kitaplarda bunu aramamış mıydı? Dur durak bilmeden yaptığı yolculuklarda? Tahtı ele geçirmek ve korumak için her daim sarf ettiği çabalarda? “İstediğin sevgi miydi, Zoya?”

Zoya ağır ağır başını salladı. “Sanmıyorum. Ben... Güç istiyordum. Güvende olmayı istiyordum. Bir daha asla savunmasız hissetmemeyi istiyordum.”

“Bir daha mı?” Zoya’nın her daim çok güçlü olmadığını düşünmek çok zordu.

Ama Zoya sadece, “Juris o bileziği kırdığında, vücudumdan bir uzvumu koparmış gibi oldu. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin,” diye yanıtladı.

Haklıydı. Onu hangi sözlerin teselli edebileceğini de bilmiyordu. “Kaplan yavrularına ne oldu?”

Zora parmağını pervazda gezdirince, parıldayan kumlar dö-küldü. “Karanlıklar Efendisi bana... yavrulara kokumu bulaştırdığım için, annelerinin onları büyüttmeyeceğini söyledi.” Sesi biraz titremeye başlamıştı. “Yaptığım şeyin bir bıçak alıp onların boğazlarını kesmekten farksız olduğunu söyledi. Kendisi benim yerimde olsaymış, onları karlarda ölüme terk edermiş. Ama ben buna inanmadım, sen inanıyor musun?”

Yüzü sakindi ama gözleri yalvarır gibiydi. Nikolai karşısındaki kişinin o soğuk ve kanlı geceyi yaşayan o genç kız olduğu gibisinden bir hisse kapıldı.

“Hayır. Buna kesinlikle inanmıyorum,” dedi.

“Güzel,” dedi Zoya. “Güzel...” Toparlanabilmek için giysisinin kollarını sert bir şekilde çekti. “Bütün âşıklarım bu yara izlerinin nasıl olduğunu sordu. Her biri için yeni bir öykü uydurdum.”

Nikolai onun âşıkclarını düşünmek istemediğini fark etti. “Gerçeğı hak etmek için ben ne yaptım?”

“Bana bir ülke vaat edip benim için ölümle yüzleştin?”

“İnsanın bazı standartlarının olması önemlidir, Nazyalensky.”

Zoya çenesiyle hâlâ yerde olan mühürlü emri işaret etti. “Bunu yakmak için çok mu geç?”

Nikolai, Zoya’nın pürüzsüz sırtını kaplayan tırtıklı yara izlerini düşündü. Çenesini nasıl inatla kaldırdığını düşündü. Onu karların üstünde yavruları korumaya çalışırken görür gibi oldu ve taptığı akıl hocasıyla olan konumunu tehlikeye atmak pahasına yavruları kurtarmak için hayatını nasıl tehlikeye attığını düşündü.

“Seni tanıdıkça, Ravka’nın ihtiyaç duyduğu kişi olduğundan daha da emin oluyorum.”

O anda, keşke her şey farklı olabilseydi diye düşündü. Ertesi gün ölmemeyi diledi. Keşke görevlerinin değil, kalbinin sesiyle hareket edebilseydi.

Çünkü Zoya uysal ve anlaşması kolay olan biri değildi.

Çünkü o çoktan bir kraliçeydi.

Nina hiç o kadar uzun ve garip bir akşam yemeğinde bulunmamıştı. Şapelin biraz daha güzel odalarından biri, Brum'un kızı ve yeni dil öğretmeniyle baş başa yiyecekleri akşam yemeği için hazırlanmıştı. Yemekler, manastırın basit yemeklerinden çok daha iyiydi: istiridyelerle servis edilen kurutulmuş levrek, kremalı lahana filizleri, tütsülenmiş yılan balığı, mantar turşusu ve ağır ateşte pişirilmiş pırasa. Nina, Trassel daha lezzetli şeyleri seviyor olabilir diye, eteklerinin arasına iki minik bildircin yumurtası gizledi ve yemeği şekerli bademli kurabiyelerle mi bitireceklerini merak etti. İnsan çılgınca bir casusluk işi planlayıp bir yandan da hâlâ tatlı yemeyi nasıl da umut edebiliyordu.

Brum o öğleden sonra Adrik ve Leoni'yi sorguya çekmişti ve belli ki verdikleri yanıtlar onu tatmin etmişti. Nina *driiskelle* komutanının ayrıntılı sorgulaması yüzünden Adrik'in planlarına devam etmeyeceğini sanmıştı ama Adrik onu şaşırtmıştı.

"Hep genç öleceğimi düşünmüşümdür," dedi Adrik her zamanki karamsar haliyle. "Neden bunu çizmemi o katilin kışına sokarak yapmayayım?"

O gece, en büyük düşmanın karşısında oturmakta olan Nina Zenik'ti. Bu adam, Matthias'ın eski akıl hocası ve halkına karşı işlenmiş olan en büyük suçlardan bazılarının mimarıydı. Ama kendisi aynı zamanda kendisinden daha yüksek konumdaki kişilerle akşam yemeği yiyen ve bir yandan da arkadaşının acı çektiğini izlemek zorunda olan Mila Jandersdat isimli yoksul bir kızdı.

Hanne gerçekten de arkadaşındı. Onun istenmeyen bir bebeğin dünyaya gelmesine yardımcı olmak için gizlice manastırdan nasıl kaçtığını, atının boynuna eğilmiş bir şekilde tarlaların arasında nasıl hızla ilerlediğini, ellerini bir dövüş pozisyonunda kaldırmış, yanakları kızarmış haliyle sınıftaki duruşunu düşündü. Doğuştan bir savaşçıydı o. Ancak gelişmesine izin verilirse büyülü bir şeye dönüşebilecek olan çılgın ve cömert özelliklere sahipti. Ancak Ravka'da öyle olabilirdi. O masada kesinlikle olamazdı.

Brum, Hanne'ye davranış dersleriyle ve bir sonraki seneye dair planlarıyla ilgili bitmek bilmeyen sorular soruyordu.

“Annen ve ben seni özlüyoruz, Hanne. Djerholm'den çok uzun süre ayrı kaldın.”

“Ben de sizi özlüyorum baba.”

“Şu uygunsuz işlerin peşinden koşmayı kesip kendine bir çekidüzen verirsen, sarayda hoş karşılanacağını biliyorum. Yeniden bir arada olmanın ne kadar güzel olacağını bir düşünsene.”

“Evet baba.”

“Özellikle de yabancı güçlerin bu ufak kasabalarda olduğu bir zamanda burada olman hoşuma gitmiyor. Başrahibe bana yastığının altına kâfir bir Aziz'in ikonasını gizlemiş olan bir rahibe adayını yakaladıklarını anlattı. Senin yerin Buz Mahkemesi.”

“Evet baba.”

Babası Hanne'nin derslerinden söz etme girişimlerini elini

sallayarak geçiştirdi. “Sen her zaman çok zekiydin, Hanne. Ama bunlar sana güçlü bir koca vermez.”

“O kişi, politika ve devlet meselelerini konuşabileceği bir eş tercih etmez miydi?”

Brum iç çekti. “Gün boyunca ülkesinin işleriyle uğraşan bir erkek, karısıyla bu tür konuları konuşmak istemez. Rahatlatılmayı, eğlendirilmeyi ve bu dünyadaki daha nazik şeylerin, korumak için çok çaba harcadığımız şeylerin hatırlatılmasını ister.”

Nina öğürmemek için kendisini zor tuttu. O kusursuz akşam yemeğini midesinde tutabileceğinden emin değildi.

Hanne ile babası arasındaki tartışma hararetlenirken usulca izin istedi. Brum fabrikada kalıyordu ve saldırıyı sabaha kadar ertelemek zorunda kalmışlardı.

Tuvalete gidip Brum’un güzelce katlayıp oturma odasındaki bir sandalyenin üzerine bıraktığı paltosunun ceplerini karıştırdı. ‘Küçük Lantsoc’ ve Vadik Demidoz isimli birilerinden söz eden bir mektup buldu. Bilgilerin geri kalanını da ezberlemek için elinden geleni yaptı ama masadan çok uzun süre ayrı kalamazdı.

Mumu söndürüp oturma odasından çıktı. Jarl Brum loş kordorda duruyordu.

“Aa!” diye bağırdı ve elini elbisesinin boynuna götürdü. “Beni korkuttunuz.”

“Tuvaletten dönerken yolunu mu kaybettin?”

“Hayır, efendim,” dedi Nina biraz korkmuş gibi konuşup. “Mumların sönmek üzere olduğunu fark edip söndürmek için girdim buraya.”

“Bu hizmetkârların görevi değil mi, Enke Janderstad?”

“Lütfen, bana Mila deyin.”

Brum karanlıkta ona baktı. “Sana öyle hitap etmem yakışık almaz.”

Fjerdalılar uygun davranmaya bayılırlardı ama Nina acaba bu kuralları sırf bunları çiğnemenin heyecanını yaşamak için mi koyuyorlar diye düşünmeye başlamıştı.

“Affedersiniz,” dedi abartılı bir şekilde reverans yaparak. “Kabalık etmek istememiştim. Taşralılara has davranışlarım sizi üzmüş olmalı.”

Brum parmağının onun çenesinin altına götürdü ama bu sefer onu başını yukarı kaldırmaya zorlarken önceki kadar sert değildi. “Kesinlikle hayır. Davranışların bana tazelik aşıyor. Büyüklerinin yanında nasıl davranacağını zamanla öğreneceksin.”

Nina bakışlarını yere çevirdi. “Onlarla vakit geçirecek kadar şanslı olursam.”

Brum dikkatle ona baktı. “Yarın sabah gideceğim ama cep-hanelik fabrikasının düzgün işlediğini kontrol etmek için bundan böyle sık sık Gäfvall’e gelirim.” *Deneyleri kontrol etmek için de*, diye düşündü Nina ani bir öfkeyle. “Hanne’nin derslerinin nasıl gideceğini görmek için can atıyorum.”

“Buradaki pozisyonum kalıcı değil,” dedi Nina ellerini ovuşturarak. “Başrahibe’nin beni ne kadar burada tutmak isteyeceğini bilmiyorum.”

Brum elini elinin üstüne koyunca, Nina ellerini ovuşturmayı kesti. “Ne kadar da gergin küçük bir şeysin. Ben istersem, seni her zaman burada tutar.”

Nina elinden geldiğince hayranlıkla ona baktı. Brum’un elini sıkıca tuttu. “Teşekkür ederim efendim,” dedi heyecanla. “Teşekkür ederim.”

Veda etmek için oturma odasındaki Hanne’nin yanına geri döndüler. Babası gider gitmez, Hanne derin bir oh çekerek duvara yaslandı ve yere çöktü. “Djel’e şükürler olsun ki bitti. İstedğini aldın mı?”

Nina Brum'un mührün kusursuz bir izini çıkarmak için yüzü-
ğün üzerine bastırıldığı sıcak mum parçasını ona gösterdi. "Evet.
Gerisi sana kalmış."

Adrik fabrikaya girmenin sorun olacağı konusunda haklıydı.
Brum'un askeri bir emir yazısının üstündeki mührü olsa bile,
doğu girişindeki muhafızların onlara güven veren Fjerdalı bir as-
ker olmadan kadınları ve kızları serbest bırakması mümkün de-
ğildi.

Hanne ertesi gün yataktan çıkmadı ve önceki akşamki yeme-
ğin midesine dokunduğunu söyledi. Başrahibe bunu hoş karşı-
lamadı. "Görevlerimiz arasında, hassas mideli, şımarık bir kıza
bakmak yok."

"Elbette, Başrahibe," dedi Hanne. "Enke Jandersdat benimle
ilgilenebilir." Sonra yatağından eğilip kustu.

Başrahibe kokuyu hissetmemek için koluyla ağzını kapattı.
"Pekâlâ. Kusmuk kabını boşaltıp buraları temizlesin."

"Belki de Leoni'nin kusturucu ilacı fazla işe yaradı," dedi
Nina yalnız kalıp kapı kapandıktan sonra.

Hanne inledi ve kendisini yastıklarının üstüne attı. Yüzü bem-
beyazdı. Nina yatağın kenarına oturup Hanne'nin dudaklarına
içinde köpüren bir sıvı olan cam bir tüpü uzattı. "Bunu iç. Leoni
iyileştirici iksirler hazırlamakta da çok başarılıdır."

"Umarım," dedi Hanne.

Hanne biraz dinlenirken, Nina yerleri temizledi. Hanne'ye
sadece biraz ekmek ve bir yumurta yedirmeye çalıştı. "Gücünü
toplaman gerek."

Hanne yatağında oturup arkasına bir yastık koydu. Kızıl kah-
verengi saçlarını örmeyip serbest bırakmıştı ve Nina parmağını o
gür buklelerden birine dolamamak için kendisini zor tutuyordu.

“Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum,” dedi Hanne. “Daha önce hiçbir şeyin şeklini değiştirmedim.”

Nina içeri mümkün olduğunca fazla günışığı girmesi için perdeleri açtı. Hanne’nin odası ikinci katta olduğundan, birilerinin içeriye göreceğinden endişelenmelerine gerek yoktu. “Bu vücudu manipüle etmenin bir başka yolu sadece.”

“Bunun nasıl yapıldığını daha önce gördün mü?”

“Sadece bir kere,” diye yalan söyledi Nina. Tanınmasın diye yüzünün ve vücudunun tamamı değiştirilmişti. Hatta bunu kendisi de birkaç kere denemişti.

“Bunu yaptıktan sonra geriye dönüş olmazsa ne olacak?”

“O zaman, bunu yapabilecek birini buluruz,” dedi Nina. *Bunun için seni bayıltıp Ravka’ya götürmem gerekse bile.* “Ama bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Çok ufak değişiklikler yapacaksın.” Nina onun karşısına oturup güzelce parlattığı aynayı ona tuttu.

Hanne aynadaki aksine baktı. “Nereden başlayacağım?”

“Çeneden başlayalım. Sen biraz alışıncı, burnunla devam ederiz. Yanlışlıkla bir soluk borusunu tıkamamı istemiyorum.” Hanne’nin gözleri irileşti. “Şaka yapıyorum!” dedi Nina. *Hepsi şaka değil tabii.* Hanne nefes alış verişini düzenlemeye çalıştı ve parmaklarını hafifçe çenesinin sol tarafına bastırdı.

“Derindeki hücrelere odaklan,” dedi Nina. “Hangi yöne gitmelerini istediğini düşün.”

“Bu çok korkutucu,” diye fısıldadı Hanne çenesinin hatları yavaş yavaş değişmeye başladığında.

“Başrahibe’nin birisini eğlenirken yakalamasından da mı korkutucu?”

Hanne hafifçe gülümsedi ve biraz rahatlar gibi oldu. “Alakası yok.”

Hanne çene hattını güçlendirip daha kare biçimli bir hale getirmeye, kaşlarını kalınlaştırmaya ve en sonunda burnunu genişletmeye çalışırken aradan saatler geçti. Nina dar yatakta onun yanına kıvrılıp aynada onun yaptıklarını izledi ve önerilerde bulunup ona cesaret verdi. Zaman zaman et suyu çorbası almak ve Hanne'nin hâlâ hasta olduğu izlenimini vermek için leğenleri boşaltıyormuş gibi yapmak için odadan çıktı.

Nihayet sıra son dokunuşa geldi.

“Emin misin?” dedi Nina, Hanne'nin gür kızıl saçlarını tutarak. Saçlarının arasında altın rengi kısımlar vardı ve insanda hızla akan su gibi soğuk ve ipeksi bir his uyandırıyordu. “Bunları kasketinin altına gizleyebiliriz.”

“Sığ davranıp bu planı tehlikeye atmayacağım.” Hanne gözlerini sıkı sıkı yumdu. “Haydi, yap.”

O kadar güzel saçları kesmek bir suç işlemek gibiydi ama Nina makası alıp onları kalın tutamlar halinde kesmeye başladı. Geriye kalan saçlarını da bir jiletle kazıyıp onu Fjerda ordusundaki askerlere benzetmeye çalıştı. Sadece *drüskelle*ler saçlarını kesmezlerdi. Hanne yüzünü eski haline getirdiğinde, saçlarını kazımanın Djel'e kefaret ödemek için yaptığı bir şey olduğunu söyleyebilirdi.

Nina saçları toplayıp bir leğene doldurdu ve çöp bidonuna atıp üstünü örttü. Geri döndüğünde, Hanne'yi gözlerinde yaşlarla aynaya bakarken buldu.

“Ağlama,” dedi kapıyı kapatıp hemen onun yanına giderken. “Tekrar uzayacak. İnan bana.”

“Sorun o değil,” dedi Hanne yüzüne bakarak. Aynadaki görüntü bir oğlana aitti. Çenesi, kaşları, burnu ve yeni tıraş olmuş havası vermek için hafifçe kalınlaştırdığı teni yüzünden tam bir

oğlana benzemişti. Bunlar ufak değişikliklerdi ama yarattıkları etki inanılmazdı. “Bir erkek olsaydım, babamın istediği erkek evlat olsaydım...”

Nina onun omuzlarını tuttu. “Sen kusursuzsun, Hanne. Babanın senin gücüne değer vermemesi sadece onun zayıflığına işaret ediyor.” Hanne gözlerini kırıştırıp tekrar aynaya baktı. “Dudaklarım hâlâ fazla dolgun.”

“Dudaklarını değiştirme,” dedi Nina hemen. Yüzünün kızardığını gizlemek için kalktı. “Dudakların tam da olması gerektiği gibi.”

Yaldızlı Batakılık'taki gösteride çıkan karmaşadan sonra, Isaak'ın ertesi günkü ticaret toplantısına giderken endişeli olmasına hiç gerek yoktu. Ama Üçler Erki'nin gelmesi için bir neden olmadığından Kerch, Kaelish ve Zemeni delegasyonlarıyla yanında bir tek Nikolai'nin maliye bakanları olduğu halde görüşmek zorundaydı. Kral olmadığının anlaşılabacağından korkuyordu. Kral'ı bir aptal gibi göstereceğinden korkuyordu. Ravka ekonomisini, burnunu yanlış kaşdı diye tepetaklak etmekten korkuyordu.

Toplantı başlamadan önce, Genya ve diğerlerinin önerdiği gibi yapıp bakanlarla özel olarak görüşmüş ve, "Ulyashin, bu toplantıda sözcümüz olmanı tercih ederim," demişti. "Bu işi doğru yapacağına güveniyorum." Ticaret bakanı buna çok mutlu olmuştu; toplantıyı tarifelerden ve ithalat vergilerinden söz ederek geçirdi ve Ravka'nın giderek büyüyen borçları konusundan Isaak'ı büyük bir ustalıkla uzak tuttu. Isaak ticaret bakanına karşı içinde büyük bir minnet hissetti. Belki de ona teşekkür etmek için bir tekne, bir unvan hediye edebilir veya krallar birilerine teşekkür etmek için ne yapıyorsa onu yapabilirdi.

Toplantı olumlu sona erince, Isaak kalkıp toplantıya katılanlarla tokalaşmış ve derin bir oh çekmişti. Ama tam bu işten sıyrılabilceğini düşünürken, Hiram Schenck onu bir köşeye sıkıştırdı ve, “Bizimle oyun oynamaya devam edebileceğinizi mi sanıyorsunuz?” diye fısıldadı öfkeyle.

Genya ona herhangi bir durumda köşeye sıkıştığı takdirde, en iyi yaklaşımın mümkün olduğunca sert ve abartılı bir şekilde, “Efendim?” demek olduğunu söylemişti.

Isaak bu stratejiyi uyguladı ve kibir ve tiksinti dolu bir ifadeyle adama baktı. “Efendim? Daha kısa bir süre önce sırlıslıklam olan kızınızı gölden çıkarmadım mı?”

Schenck geri adım atmadı. “Dün geceki tiyatroya kanacağımızı mı sanıyorsunuz? Bu işten aylar önce haberimiz olduğunda, sualtı araçlarını ve füze sistemini tamamlamak üzereydiniz ve hepimiz biliyoruz ki icatlarınız kusursuz hale gelene dek pes etmezsiniz. Bir baloya gitmiş genç bir kız gibi flört etmeye devam edemezsiniz. Ya prototipi elde ederiz ya da size olduğunuz yoksul ülke gibi davranılır.”

Nikolai Lantsov böyle bir hakareti asla karşılıksız bırakmazdı. Schenck’i korkudan titretecek ve ağzını hiç açmamış olmasını dilediği kusursuz sözlerle yanıt verirdi.

Isaak de, “*Müsaadenizle,*” diye sert bir yanıt verdi ve Schenck’in yanından geçip kurtulabilmek için açık kapıya doğru yöneldi.

Midesi bulanır bir halde hızla dışarı çıktı ve onu bir sonraki sıkıcı işe götürmek için orada bekleyen ikizleri buldu.

“Kerchler dün geceki performansı yutmamışlar,” dedi koridoru yürürken.

“Biliyoruz,” dedi Tamar. “Dinliyorduk.”

“Belki de hedefi şaşırın o füzeler biraz abartılı oldu,” dedi Tolya.

Isaak erik renkli ceketini düzeltti. “Şimdi ne yapacağız?”

“Bilmiyorum,” dedi Tamar. “Önce öğleden sonrayı atlatalım.”

Birkaç gün daha, dedi Isaak içinden. *Birkaç parti daha. Bunu yapabilirim.*

Ama Kral nerelerdeydi?

Önceki gece, kuru giysiler giymek için odasına gittiğinde, diğerlerinin oturma odasındaki konuşmalarını duymuştu.

“Kapanış balosunu da atlatmamız gerek,” demişti Tamar kolu-nu Genya’nın omzuna atarken. “Sonra bir karar verimiz.”

“Nasıl olur da geride hiçbir iz bırakmazlar?” diye sormuştu Genya burnunu hafifçe çekerek. “Neredeyse üç hafta oldu. İnsanlar öyle durup dururken ortadan kaybolmazlar. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama Zoya’yı özledim.”

“Ben de,” demişti Tolya. “Gerçi onun için endişelendiğimi bilse, bana çok kızardı.”

“Apparat bir şeyler biliyor olabilir,” demişti Tamar. “Kral’ın kutsal yolculuğuyla ve Yuri’yle ilgili bilgi almak için Kral’la görüşme talebinde bulundu. Onu sonsuza dek atlatamayız ve hoşuma gitmeyecek kadar uzun bir süredir şehirden uzakta bulunuyor. Başkentin dört bir yanında kullandığı bir sürü tüneli var. Gizlenecek çok yeri var.”

“Onun konuklarla daha fazla vakit geçirmesini sağlayabiliriz,” demişti Tolya.

“Bir ayın düzenlemesini isteye...”

Tamar onun lafını kesmişti. “Rahibin Isaak’e yaklaşmasını göze alamayız. Adam fazla zeki.”

“Belki de onu öldürtmeliyiz,” demişti David.

Genya gözyaşlarına boğulmuştu. “Böyle dediğinde, Zoya’yı daha da çok özlüyorum.”

Peki şimdi ne olacak? diye düşündü Isaak. Öğleden sonrayı, hatta daha fazla felakete neden olmadan tüm partileri atlatabilir ve kendisinden istenilen performansları da sergileyebilirdi. Ama bu onun ülkeyi yönetebildiği, hatta Genya ve diğerleri ülkeyi yönetirken sözde kralmış gibi davranabileceği anlamına gelmezdi. Bir köşeyi dönüp portre galerisine girdi ve Prenses Ehri ve birkaç muhafızıyla burun buruna geldi. Tıpkı ikizlerin gözcüsünün söylediği gibi. Isaak, Prenses’e merhaba deyip o sabahki eğlencelerden söz ederken, elinden geldiğince şaşırmış gibi davranmaya çalıştı.

“Havanın bahçe partisi için fazla serin olduğunu düşündük,” dedi Ehri. “O yüzden de portre galerisinde dolaşmaya karar verdik.”

“Tabloları nasıl buldunuz?”

“Hepsinin ifadesi çok sert.”

Fazla inceleme o zaman, dedi Isaak içinden. “Belki de size sarayın bu kanadını gezdirebilirim.” Prenses’in muhafızlarının bu konuda çok istekli göründüklerine yemin edebilirdi. Ehri’nin başarılarını ve başarısızlıklarını ablasına gerçekten de rapor ediyor olmalıydılar.

Mavi bir ihtişama sahip olan lapis oturma odasından ve konser salonundan geçip sarayın daha mütevazı bir bölmesine vardılar: Bu bölmede duvarları geyik boynuzlarıyla ve çeşitli av hayvanlarının kafalarıyla dolu olan küflü kupa odası; eski tarz eyerlerle ve kılıçlarla dolu cephanelik ve son olarak da antrenman odaları vardı.

“Gelin, içeri girelim,” dedi Isaak. Bu sözler kulağına tuhaf ve yapmacıklı gelmişti ama en azından Prenses’in baltalardan hoşlandığını biliyordu.

“Muhafızlarınız burada mı eğitim alıyorlar?”

“Evet,” dedi Isaak. Kendisi de Kral’la birlikte orada eğitim alıp antrenman yapmıştı. “Tamar, bize bir gösteri yapabilir misin?”

Tamar duvardan körelmiş iki balta aldı. “Sen,” dedi Tavgharad muhafızlarından birini işaret edip. Muhafız ciddi ifadeli ve sivri çeneli, genç bir kızdı. İkiz erkek kardeşi kaybolmuş ve belki de Shu tahtına hizmet etmekten usanmış olan Mayu Kir-Kaat bu kız olmalıydı.

Yaşça daha büyük kadınlardan biri öne çıktı. “Ben seninle memnuniyetle dövüşebilirim.” Düzgün burnunun üstünde uzun bir yara izi vardı.

Tamar başını hafifçe yana eğdi. “Bu grupta tek bir dişi aslan mı var?”

“Ben de dövüşürüm,” dedi sivri çeneli kız.

İçlerinden biri onu vazgeçirmek için yumuşak bir sesle, “Mayu,” dedi.

Ama Mayu kararlılıkla, hatta biraz da heyecanla öne çıktı.

Odada gergin bir an yaşandı.

“Belki biz de gösteriye katılabiliriz,” dedi Isaak. İkizler Tavgharad muhafızlarının Tamar ve Mayu’yu değil, Prenses’i izlemesini istiyorlardı. Isaak duvardan tahta bir kılıç aldı.

“Dövüşmeyi pek beceremem,” dedi Ehri endişeyle.

“Tüm Taban ailesinin kendilerini korumak için eğitim aldığını sanıyordum.”

“Elbette. Ama kız kardeşlerim daha iyi dövüşçüler.”

“Belki de size birkaç şey öğretebilirim,” dedi Isaak. Onu zorlamak istemiyordu ama Tamar’ın Mayu’yla kimse fark etmeden konuşabilmesi için Isaak’ın dikkatleri dağıtmasını beklediğini biliyordu. Dövüşürken dostane bir konuşma yapmak pek ideal bir

plan değildi ama Tavgharad muhafızlarından birini tek başına ya kalamanın başka bir yolu yoktu.

Isaak, Ehri'ye bir antrenman kılıcı fırlattı ve Prenses bunu rahatlıkla havada yakaladı. Tavgharad muhafızlarının bunu onaylamıyormuş gibi mırıldandıklarını duydu.

“Prenses...” dedi yaşça büyük olan kadın.

Ama Ehri çoktan saldırıya geçmişti.

Isaak kızın becerilerini hafife almıştı. Çok yetenekli bir kılıç dövüşçüsüydü ve tereddüt etmeden hareket ediyordu. Isaak diğer dövüşçülerin seslerini duyar gibi oldu ve onlara kaçamak bir bakış fırlattı. Tamar'ın Mayu'yu kolaylıkla popo üstü yere düşürdüğünü gördü. Kızın ayağa kalkmasına yardım ederken yere kadar eğilince, Isaak konuşmaları gereken konuyu o sırada konuşabildiklerini umdu. Tabii, eğer sığınma isteyen muhafız Mayu idiyse...

Derken, Ehri kılıcının düz tarafıyla böğrüne bir darbe indirdi ve Isaak nefesinin dışarı boşaldığını hissetti.

Ehri kaşını kaldırdı. “Ravka'nın Kralı dikkatli değil.”

“Güzelliğiniz karşısında kimin dikkati dağılmaz ki?” En iyimser görüşle bile bu zayıf bir yanıtı.

Ehri gülmekle yetindi. Isaak'ın hiç görmediği kadar rahat gözüküyordu.

“Beklediğimden farklı bir dövüşme tarzınız var,” dedi Prenses.

Muhtemelen bir kralın doğduğu andan itibaren kılıç tutmayı öğreneceğini sandığın için öyle düşünüyorsun, diye içinden geçirdi Isaak. Ama karşısında bir öğretmenin askere gidene dek tek bir bıçağa bile el sürmemiş olan oğlu duruyordu.

“Ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim,” dedi Isaak içtenlikle. İçinde Prenses'in tüm becerisini sergilemediği gibi bir his

vardı ama bundan emin değildi. Shu Prenseslerinin hepsi bir kılıcı bu kadar ustalıkla kullanmak üzere mi eğitim almışlardı? Ona öğretebileceği hiçbir şey yoktu.

Isaak arkasında birisinin çığlık attığını duydu ve Ehri'yle birlikte o yöne baktıklarında, Mayu'nun iki büklüm olmuş nefes almaya çalıştığını gördüler.

"Yeter!" diye bağırdı yaşça büyük olan Shu muhafızı sert bir şekilde.

"Özür dilerim," dedi Tamar eğilerek.

"Ben de," dedi Isaak. Ne olmuştu? Tamar dilediği bilgiyi alabilmiş miydi? Bunlar planın bir parçası mıydı? "Sizi revire götürrebilirim. Biz..."

"Hayır," dedi Mayu Kir-Kaat güçlkle. "Düzelirim."

"Lütfen," dedi Isaak. "Konuklarımdan birinin eğlenceli olması gereken bir şey yaparken zarar gördüğünü düşünmek istemem."

"Bir kazaydı," dedi Prenses Ehri. "Hepimiz biliyoruz bunu."

Bir an için sorunlar zihinden zihne akıp sığınacak bir yer arıyormuşçasına gergin bir hava esti.

"Prensesim, müsaade ederseniz," dedi Mayu doğrulup. "Shu halkına göre bu tür bir durumun telafi edilmesi gerekir."

Tamar kaşlarını çatı. "Ne tür bir telafi düşünüyordunuz?"

Muhafız ve Ehri bakiştılar. "Baş başa bir akşam yemeği?"

Tamar başını salladı. "Diğer adaylara karşı haksızlık olarak algılanır."

Ehri huzursuz olmuş gibiydi. "Kral'a sorun çıkarmak istemeyiz."

"Ama diğer adayların bunu bilmesine gerek yok ki," dedi Isaak düşünmeden.

Tamar kaşlarını biraz daha çatı ama, "Elbette, Ekselansları," dedi.

Ehri ve muhafızları gittikten sonra, Tamar'ın ifadesi rahatladı. Isaak'ın koluna vurdu. "Aferin. Bilgi edinmek için bir fırsatımız daha oldu." Ama Isaak'ın hayal kırıklığına uğradığı belli olmuş olmalıydı çünkü Tamar geri çekildi. "Olamaz. Isaak, seni serseri. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Saçmalama," dedi Isaak yanaklarının kızardığını hissederek. "Oynadığımız oyunun kurallarını biliyorum. Mayu'dan neler öğrendin?"

"Hiçbir şey." Tamar'ın gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. "Onun bir *keb* olduğunu duyduğumu söyleyip erkek kardeşinin nasıl olduğunu sordum ama bana pek bir şey anlatmadı. Sadece Bol bölgesinden olduklarını söyledi."

"Belki de aradığımız kişi o değildir."

"Olabilir. Ama bir şeyden korktu ve beklediğim kadar iyi dövüşmedi. Canını incitmek istememiştim ama tepki verdiği zamanları yanlış hesapladım. Genç ve daha yeni muhafız olmuş. Dolaşısıyla, diğer Tavgharad muhafızları kadar iyi olmaması doğal. Ama eğitiminde başarılı değilse, onu atmalarına fırsat vermeden bir çıkış yolu arıyor olabilir."

"Neden sıradan orduya katılmıyor acaba?"

"Tabanların en savunmasız hallerini gördükten sonra mı? Bunu hayatta yapmaz. Başarısız olursa sürgüne yollanır. Erkek kardeşini de, ailesini de bir daha göremez." Tamar kılıcını duvara astı. "Başka biri olabilir. Ya da kimse olmayabilir. Shu'daki haber ağlarımız olması gerektiği gibi değil. Senin Prenses'le romantik eğlencen sırasında, Tavgharad muhafızlarıyla teker teker konuşmaya çalışacağım. Yemeğin uzun sürmesini sağla."

"Buna mecbursam öyle yaparım elbette."

"*Yuyeh sesh*, Isaak," dedi Tamar uşaklardan birine odayı toparlamasını işaret ederken.

Kalbine kulak verme. Bu bir Shu atasözüydü. Yapılması gerekeni yap. Nasıl yanıt vermesi, bir Shu askerinin nasıl yanıt vereceğini, belki de bir kralın ne yanıt vereceğini biliyordu. *Niweh sesh. Benim bir kalbim yok.* Ama aklına ilk olarak gelen sözcük *“Kebben’a”* dandı ve tomurcuğun ilk düşüşüyle ilgili oldu.

O bir Shu savaşçısı ve bir Ravka Kralı değildi. Sadece ona nazik davranan bir kızla akşam yemeği yemek isteyen bir köy çocuğuydu.

Isaak bir şey demeden odadan çıktı.

O gece oturma odasında Genya, David ve ikizlerle bir araya geldiğinde, Ehri’yle gizli bir akşam yemeği yiyeceği için herkesin heyecanlı olacağını sanmıştı. Ama içeri girdiğinde bir cenaze töreninin içine dalmış gibi hissetti.

“Ne oldu? Kral’a bir şey mi oldu?” diye sordu.

Tolya keyifsizdi, Tamar birilerini öldürecekmiş gibiydi. Genya da yirmi sene yaşlanmış gözüküyordu. David bile her zaman okuduğu şeyleri bir kenara bırakmıştı ve dünyanın sonu gelmiş gibi değilse bile, epeyi endişeli gözüküyordu.

“Fjerda’dan haber geldi,” dedi Tamar. “Ravka’ya saldırmaya hazırlanıyorlar. Bir hafta ya da bir ay içinde olabilir ama nerden bakarsanız bakın, savaş çok yakınımızda.”

Isaak bir yere çöktü. Savaş. Barış sağlanalı aradan üç sene geçmemişti bile.

“Dahası da var,” dedi Tolya. “Lantsov bayrağı altında saldırı-caklarmış.”

Isaak ona bakakaldı. “Anlamadım.”

“Liderleri olarak Vadik Demidov’u seçmişler.”

“Kimi?”

“Lantsov ailesinden bir kuzen ve Ravka tahtı üstünde hakkı olan bir vâris olduğunu söylüyor.”

“Ama bu çok saçma. Bir Lantsov olsa bile...”

“Magnus Opjer isimli bir adam ona destek veriyormuş,” dedi Genya. “Fjerdalı bir nakliye kodamanıymış.”

“Bir zamanlar Ravka’nın elçilerinden biriydi,” dedi Tamar. “Opjer, Ravka Kraliçesi’yle bir ilişkisi olduğunu söylüyor. Nikolai’nin gerçek babası olduğunu iddia ediyor.”

“Mümkün değil,” diye itiraz etti Isaak. “Bu bir Fjerda propagandası olmalı.”

“Kraliçe’nin mektupları ondaymış,” dedi Genya alçak sesle. “Gerçek oldukları ispatlanırsa...”

“İspatlanamazsa bile, Fjerdalıları bunu yeterli kanıt sayarlar,” dedi Tamar.

“Hayır,” dedi Isaak ve nedeninden emin olmadığı halde ayağa kalktı. “Ravka kendi Kralını çok seviyor. Onun tarafını tutacaklardır.”

“Bu mümkün tabii,” dedi Tolya. “Apparat’ı bulabilirsek, kendimi daha iyi hissedeceğim. O ve papazın korumalarının pek çoğu bir yerlere gizlenmiş durumdalar. Bu iddianın sahibine destek çıkacak olurlarsa...”

David kucağındaki kitabı kaldırdı. “Onu öldürmüş olmalıydık.”

Tamar yüzünü ovuşturdu. “Kerch’le bir anlaşma yapmamız gerekecek.”

“Zemenileri denizde kullanmamız gerekecek,” dedi Tolya. “Donanmamız Fjerda donanması kadar iyi değil.”

“Kerch’ün maddi yardımı olmadan bunu yapamayız,” dedi Tamar.

“Yardım etseler bile, toparlanmamız için zamana ihtiyacımız olacak.”

Isaak kulaklarına inanamıyordu. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ve biraz isterik bir kakhaha atınca kendisi de dehşete kapıldı. “Çıldırдың mı?” Herkes ona baktı. “Ben Nikolai Lantsov değilim. Bir ülkeye savaşta liderlik edemem. Bu maskaralığın sona ermesi gerek.” Bir süre kimse bir şey demedi.

En sonunda Genya, “Fjerda delegasyonu hâlâ burada mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Tamar. “Buz Mahkemesi’nde casuslarım var ama bunların hiçbirisi onların devlet görevlilerince bile bilinmiyor.”

“Pekâlâ. Hafta bitene ve son baloyu atlatana kadar bu konuyu düşünmeyelim. Konuklar gittikten sonra bir plan yaparız.” Isaak’a baktı. “Sanırım bu hepimize uyar.”

Isaak’ın Ehri’yle yiyeceği akşam yemeği için ilk başlarda hissettiği heyecan, Fjerda’dan gelen haberle yok olup gitmişti. Kral geri dönmeyecek olduğu takdirde, ondan sonsuza dek Nikolai olarak yaşamasını isteyebilirler miydi? Belki de varlıklı olacağı ve ona iyi bakılacağı için mutlu olmalıydı. Masal kitapları, iyi yürekli gençlere bunları vaat etmez miydi? Ama Isaak bir masal kahramanı olmadığını biliyordu. Kral’ın dikkatini çekecek kadar şanslı ama sıradan ve utangaç bir asker olduğunu biliyordu. Bedelini kendi kimliği pahasına ödeyeceği bir şanslı bu.

Gölün ortasındaki adadaki ağaçlık alana Büyük Saray’dan ve meraklı gözlerden uzak bir masa hazırlanmıştı. Etraftaki ağaçlara el lambaları asılmıştı ve gölgelerin arasından yumuşak bir balalayka müziği geldiği duyulabiliyordu. Çok romantik bir yerdi burası. Ayrıca, Tamar’ın ormanda nöbet tutacak olan Tavgharad muhafızlarına yaklaşması için de epeyi fırsat sunacaktı.

Isaak karanlıkta kimselere görünmeden bir kayıkla oraya götürülmüştü. Üstünde Kral'ın sevdiği renklerden biri olan cam göbeği renginde kadife bir ceket vardı. Bunun cebinde de yine bir sürü gümüş boncuk bulmuştu Isaak. Beklerken içini giderek artan bir heyecan sardı. Lüksten ve güzel giysilerden sıkılmıştı. Evine mektuplar yazmaya devam ediyor, sarayda her şey olması gerektiğiymiş gibi davranıyordu ama istediği tek şey annesinin küçük mutfağında oturup bahçeyi seyretmek ve kız kardeşleriyle iskanbil oyunları oynamaktı. Onu gerçekten tanıyan kişilerle birlikte olmak istiyordu.

Onu *gerçekten de* tanıyabilecekler miydi bakalım? Şu anki görünüşünden kim olduğunu anlamaları mümkün değildi.

Her gün saray muhafızları arkadaşlarının, senelerdir tanıdığı adamların önünden geçiyordu ve bazen, *Benim, ben! Isaak Andreyev!* diye bağırarak istiyordu. Komutanına ona tercümanlık işi için Os Alta'da ihtiyaç olduğu söylenmişti ve konu öylece kapanmıştı. Ortadan yok olmasını sağlamak o kadar kolay olmuştu.

En sonunda Tolya, "Geliyor," dedi.

Prenses Ehri yavaş yavaş açıklık alana girdi. Üstünde işlemeli, çimen renginde ipekli bir elbise ve başında da Isaak'ın başparmağı büyüklüğündeki zümrütlerle süslü altın bir baş süsü vardı.

"Bunun ağırlığı ne kadar?" diye fısıldadı Isaak masaya oturdukları ilk yemekler geldiğinde.

"Emin değilim," dedi Ehri. "Ama başımda bir hayvan sürüsü oturuyormuş gibi hissediyordum. O yüzden, sanırım iki ile on iki öküz kadar olabilir."

"Boyun kaslarınızı geliştirmeniz için eğitim mi aldınız?"

"Tabii ki hayır. Taban soyundan gelen kadınların boyunları doğuştan güçlüdür. İlahi amaçlar doğrultusunda bize verilen bir armağandır bu."

“Ah, elbette. Ne aptalım.” Isaak rahatladığını hissetti. Ehri’yle konuşmak... başkalarıyla konuşmaktan çok daha kolaydı. İkizlerle, Genya’yla, David’le ve kesinlikle diğer gelin adaylarıyla konuşmaktan... Diğer gelin adayları sözlerini dikkatle seçip ediyor ve hep Isaak’ın –daha doğrusu Nikolai’ın– seveceği şeyleri söylüyorlardı. Ama Ehri onun eşi olarak seçilmeyi pek umursamıyormuş gibiydi. Bu da Isaak’i hem rahatlatan hem de canını sıkkan bir düşünceydi. Ehri’nin gerçek Nikolai’ı görür görmez ona vurulacağını biliyordu ve bu yüzden de Ehri’nin hiç karşılaşmadığı o erkeği kıskanıyordu.

Ehri tabağına baktı. “Aşçınız bu akşam bizim için neler hazırladı?”

“Jöleli bir şey. Jöleli bir şey hazırlamak mümkün olduğu takdirde bu fırsatı asla kaçırmaz.”

“En sevdiğiniz yemek nedir?”

“Annemin lahana dolmaları.”

“Kraliçe yemek yapar mıydı?”

Kahretsin. “Şey, hizmetkârlar yapardı ama hastalandığımda, bunu bana annem yedirirdi.” Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını bilmiyordu ama kulağa doğru geliyordu. “Ya siz?” diye sordu hemen.

Ehri uzunca bir süre düşündü. “İlkbahar festivallerinde, sene- de sadece bir kez yediğimiz bir yemek vardır. Ay şeklindeki bir kalıba dökülen ve gül suyuyla tatlandırılan bir tür sütlü puding. Kulağa çok da lezzetli gelmediğini biliyorum ama beni etkileyen şey bunun geleneksel bir şekilde yenmesidir. Bütün ailenizle birlikte oturur, birbirinize öyküler anlatıp havai fişekleri izler ve pudingi bütün gece boyunca yetecek şekilde azar azar yemeğe çalışırsınız.”

“Kraliyet ailesi bile bunu yapar mı?”

Ehri ağır ağır başını salladı. “Evet ama hepimiz bir arada olmayalı uzun bir zaman oldu. Bazen bunun bir daha mümkün olup olmayacağını merak ediyorum.”

“Evlenirsek ve Ravka’da yaşamaya başlarsanız mı?”

Ehri ağlamamak için gözlerini kırptırdı. “Evet.”

Isaak onun ne kadar mutsuz olduğunu görünce paniğe kapıldı. “Ben... Seve seve dilediğiniz yere gitmenizi sağlarım.” Bunun bir kralın tutabileceği bir söz olup olmadığını bilmiyordu.

“Bunu düşünmeyelim,” dedi Ehri peçetesiyle gözyaşlarını silerek. “Şu anda buradayız ve eğlenmeye bakmalıyız.” Yemeğinden bir ısırık aldı ve Isaak onun lokmasını yutarken yüzünü buruşturduğunu gördü.

Ağaçların kenarında bekleyen muhafızlara şöyle bir bakıp kendi tabağını çıkartmadan yana eğdi ve jöleli eti yere döküp ayağının ucuyla masanın altına itti.

Ehri de sırtıp aynı şeyi yaptı.

Birlikte birkaç farklı yemeğe ve birçok jöleli şeye katlandılar, sert olmakla birlikte en azından ne olduğunu belli olan geyik etini görünce sevindiler ve o gri şey her ne idiyse, onun da çok lezzetli olduğunda anlaştılar.

“Zor, değil mi?” diye sordu Prens en sonunda. “Burada oturup ülkelerimiz düşman değilmiş gibi davranmaktan söz ediyorum.”

“Öyle olmaları gerekiyor mu?” diye sordu Isaak. Bu soru kulağa beceriksiz ve deneyimsiz birinin söyleyeceği türdenmiş gibi geliyordu. Ya da çok tehlikeli bir şekilde bir evlenme teklifi gibiydi.

“Bu bana bağlı olan bir şey değil,” dedi Prens. “Bir kraliçe değilim. Kimse değilim.”

“Bir prensessiniz!” dedi Isaak hayretle.

Ehri parmaklarını başındaki süse götürdü. “Ama sizin hiç... bir sahtekâr gibi hissettiğiniz oldu mu?”

Her gün öyle hissediyordu. Ama Nikolai olsa ne derdi? Isaak birden bunu umursamadığını hissetti. “Evet. Her zaman.”

Ehri öne eğildi. “İnsanlar karşımda eğilmeseler, ipekli elbiseler giydirip eteklerimi öpmeseler, yine de bir prenses olur muydum? Yoksa başında şık bir süzgeç olan sıradan bir kız mı olurum?”

Isaak güldü. “Güzel bir soru. Ben sadece bir kral gibi hissetmediğimi biliyorum.”

“Nasıl hissediyorsunuz?”

“Yorgun,” dedi Isaak dürüst bir şekilde. “Bir lahana dolmasına hazırmışım gibi.”

“Az önce yedi farklı yemek yedik.”

“Doydunuz mu?”

“Kesinlikle doymadım. Bakarsınız tatlı olarak yine et yemeği vardır.”

Isaak yine güldü. Son yemekle birlikte servis edilen soğutulmuş şaraptan bir yudum aldı ve Ehri’ye kendisine sorduğu soruyu sordu. “Ablanız değil de siz kraliçe olabilseydiniz...” Ehri kaşlarını kaldırıncı, Isaak riskli bir konu açtığını anladı. Hükümdarlar boş yere soru sormazlardı. Yine de devam etti. “...Shu’yu nasıl idare ederdiniz?”

Ehri kadehinin sapıyla oynadı. Isaak onun elini tutmak istiyordu ama bunun yasak olduğunu biliyordu. Bir kralın bir orduya hükmedebilmesi ama hoşlandığı bir kızın elini tutamaması garipti. Ondandır gerçekten de hoşlanıyordu. Genya’ya hayran olmuş, o statüdeki bir kadının onu fark etmiş olması onu şaşırtmıştı. Ama Ehri farklıydı. Onu neredeyse hiç tanımadığı doğrudur. Ehri çok

eski, soylu bir kandan gelen bir prensesti. Karşısında Isaak'ın kasabasını satın almaya yetecek kadar zümrütler takmış takıştırmış bir halde oturuyordu. Ama onu sık sık şaşırtıyordu. Sıcakkanlı, düşünceli bir kızdı ve sahte davranışlardan en az onun kadar hoşlanmıyordu. İki sıradan insan olsaydılar, saraylılarla dolu bir oda yerine herkesin dans ettiği bir köy eğlencesinde tanışmış olsaydılar... Isaak bunları düşündüğüne inanamadı. *Sanki böyle bir kızla konuşacak cesaretin olurdu da.* Ama belki Ehri –iyi yürekli ve komik Ehri– ona acır ve bir dans için ona söz verebilirdi.

“Nasıl mı idare ederdim?” Ehri kadehi dudaklarına götürürken biraz düşündü.

“Bunu mutlaka düşünmüş olmalısınız.”

“Bunlar benim gibi biri için tehlikeli düşünceler.” Ehri başını salladı ve saçlarındaki zümrütler parıldadı. “Hayal ettiğim, umut ettiğim şeyler bir kraliçeye uygun şeyler değil.”

“O halde, bir prensese uygun.”

Ehri gülümsedi. “Daha çok sıradan bir kıza uygun. Savaşları sona erdirirdim. Halkın kendi geleceklerini seçmesine bir fırsat verirdim. Ailelerin zorluklar... ya da görevleri yüzünden parçalanmadığı bir dünya yaratırdım. Bunlar size çok aptalca geliyor olmalı.”

“Kesinlikle öyle gelmiyor,” dedi Isaak. “Bizler hayal etmezsek, kim edecek?”

Ehri evet der gibi başını salladı ama gülümseyişi hüznüldü. Kısa bir süre sonra, muhafızlar onları götürmek için geleceklerdi. Isaak çok gergin olmasına rağmen, gecenin sona erdiğine üzül-müştü.

“Hafta sonundaki balodan sonra hemen geri dönecek misiniz?” diye sordu.

“Evet.” Isaak, Prens’in gözlerinde bir hü­zün ifadesi gördüğünden emindi.

“Baloda benimle serada buluşun,” dedi kendisine hâkim olamadan. “Yoksa hiçbir zaman yalnız kalabileceğimiz bir fırsatımız olmayacak.” Bunları söylediğine inanamadı.

Ehri tamam dediğindeyse hayretler içinde kaldı.

Bomboş, gri bir gökyüzünün altında bekliyorlardı. Şafak vakti de olabilirdi, alacakaranlık vakti de. Bu iki vakit arasında büyülü şeyler olurdu hep. Morozova'nın kutsal büyüteçleri alacakaranlık vaktinde ortaya çıkmıştı. Geyik. Deniz Kırbacı. Ateş kuşu. Belki Azizler için de aynı şey geçerliydi.

Nikolai iki yanında Zoya ve Yuri'yle birlikte, savaşçı rahiplerin bir zamanlar dönüşüm geçirdiği, Karanlıklar Efendisi'nin dünyayı yarıp Karanlıklar Diyarı'nı yarattığı ve seneler sonra yenilgiye uğradığı noktada kumların üstünde duruyordu. Orada bir güç varsa, Nikolai bunun sadece dostane bir güç olduğunu ve Karanlıklar Efendisi'nin geride bıraktığı lanetten geri kalanları yok etmeye yardım edeceğini umabilirdi.

Elizaveta'nın güllerden oluşan elbisesi koyu kırmızı renklere bürünmüştü. Uzun yakası, açan çiçeklerden oluşuyordu, minik tomurcuklarsa yüzünü çevreliyor ve saçlarının arasında arıları vızıldılıyordu. Grigori'nin iri bedeni sürekli olarak değişen bir uzuvlar kütlesi gibi katlanıp açılıyordu. Nikolai kısa, ölümlü hayatı için hangi görünümü seçeceğini düşündü.

Juris ortalıkta yoktu.

“Ejderha gelme zahmetine girmeyecek mi?” diye fısıldadı Zoya’ya.

“Bunu herkesten çok istiyor,” dedi Zoya, onun uzaktaki siyah kulesine bakıp. “Bizi izlediğinden eminim.”

Elizaveta ikisine bakıp başını sallarken, arıları vızıldayıp çıkırtı sesleri çıkardı. “Hazır mısınız, Kralım?” diye sordu Nikolai’a. “Başarısızlık olasılığını aklımıza getiremeyiz.”

“Çok yazık,” diye mırıldandı Nikolai. “Başarısızlıklarım çok eğlendiricidir.” Sonra sesini yükseltti. “Hazırım.”

Yuri tüm vücudu gerginlikten ya da heyecandan titrer bir halde Zoya’nın yanına geçti. Titreyen ellerinde, Tolya’nın yardımı olmadan tercüme etmeye devam ettiği metnin sayfaları vardı. Elizaveta onun Nikolai’ın yanında kalıp ritüel metinlerini okuması için ısrar etmişti.

“Gerçekten de gerekli mi bu?” diye sormuştu Zoya.

“Sözcükler kutsaldır,” demişti Elizaveta. “Bir zamanlar oldukları gibi söylenmeleri gerekiyor. Bu ayinde Yuri’nin de payı var.”

Keşiş sayfaları göğsüne bastırdı. Gözlüğünün camlarının arkasında iri ve şaşkın gözleri görünüyordu. “Ben... kime dua edeceğimi bilemiyorum.”

Nikolai cesaret vermek için onun omzunu sıktı. “O halde, Ravka için dua edin.”

Keşiş tamam der gibi başını salladı. “Siz iyi bir adamsınız. Hem Yıldızsız Olan’a ve hem de buna inanabilirim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Nikolai. Yuri’yi hayal kırıklığına uğratmak hoşuna gitmeyecekti. Ama Nikolai o gün ölse de hayatta kalsa da, Karanlıklar Efendisi için Azizlik mertebesi mümkün olmayacaktı. Keşişi teskin etmek için başka bir yol bulması ge-

rekecekti. Yuri amaç arayışı içinde olan bir gençti ve Nikolai en azından bunu anlayabiliyordu. Zoya'ya döndü. "Emir kâğıdım sende mi? Canavar beni öldürürse..."

"Ne yapacağımı biliyorum."

"Bu kadar da hevesli olmana gerek yok."

Zoya elini tutarak onu şaşırttı. "Geri dönün," dedi. "Bize geri döneceğine söz ver."

Nikolai büyük bir olasılıkla ölmek üzere olduğunu düşünüyordu, o yüzden de Zoya'nın muhteşem yüzünü avuçlarının arasına almaktan kendini alamadı. Teninin soğukluğunu hissetti.

"Elbette geri geleceğim," dedi. "Cenaze törenimdeki methiye konuşmasını benden başkasının yapmasını istemem."

Zoya hafifçe gülümsedi. "Methiye konuşmanı yazdın mı yoksa?"

"Çok iyi oldu. Yakışıklı sözcüğüyle eş anlamlı ne kadar çok sözcük olduğuna inanamazsın."

Zoya gözlerini yumdu. Başını yana çevirdi ve yanağını onun avcuna yasladı. "Nikolai..."

Elizaveta'nın böceklerinin uğultusu yükseldi. "Vakit geldi," dedi ve ellerini havaya kaldırdı. "Nikolai Lantsov, hazırlanın."

Zoya onun elini bırakıp uzaklaştı. Nikolai onu yeniden kollarının arasına çekip az önce ne demek üzere olduğunu sormak için içinde büyük bir istek hissetti.

Bu bir veda değil, dedi içinden. Ama kesinlikle öyle gibi duruyordu.

Aynı anda gri gök gürledi. Bir saniye sonra, Nikolai gümbürtünün gökyüzünden değil, aşağıdan geldiğini fark etti. Zemin zangırdamaya başladı. Çıkan ses dünyanın derinliklerindeki bir yerden, uzaklardan gelen toynak seslerini andırıyordu. Ses gide-

rek yükseldi ve kumları sallayacak bir yoğunluğa ulaştı. Elizaveta yüzünü buruşturdu. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

Bir çılgılık attı ve yerin içinden dikenli dallar çıkmaya başladı. Bunlar birbirine dolanarak ve döne döne Nikolai ve Zoya'nın etrafını sardı ve çalılıklar görünmez bir dokuma tezgâhında örülüyormuş gibi etraflarında genişledi. Yuri dua etmeye başladı.

“Ormanın ne kadar güçlü olduğunu hiç merak etmediniz mi?” diye sordu Elizaveta. Dikenli bitkiyi daha da yükseltirken yüzü parıltıyordu. “Birçok öykünün merkezindeki büyüdür o. Bir dikenin batması? Tek bir gülün içerdği sihir? Bu ağaçlar dünyadaki her şeyden daha yaşlıdır ve insanlardan, hayvanlardan ve diğer her şeyden daha önce, ilk yaratılış anında ortaya çıkmıştır. Yıldızlar kadar eski ve bana aittirler.”

Dikenli dallardan altın damlıyor, ağaçların gövdelerinin dibinde birikintiler oluşturup ince nehirler gibi Zoya'ya doğru akıyordu. Bitki özü Zoya'nın etrafında bir daire çizip sertleşti ve kehribara dönüştü. Sıvı ayak bileklerine yükselirken, Nikolai onun ellerini dairenin iki yanına dayadığını gördü. Etraflarındaki dallar gıcırdadı, birbirine dolandı ve bu ses eski Ravka dilinde söylenen sözcüklerin kaba heceleriyle karıştı.

Kurtar onu. İçgüdüsü ona sürekli olarak aynı şeyi söylüyordu. Nasıl oluyorsa, hem kendisi hem de içindeki o karanlık varlık bu konuda hemfikirdi. Belki de bunun nedeni Karanlıklar Efendisi'nin bir zamanlar Zoya'yı önemsemiş ve onun gücünü beslemiş olmasıydı. Ama Nikolai bu sefer canavarı çağırmanın zor olmayacağını biliyordu. Canavar serbest kalmaya hazırdı, dişlerini göstererek ortaya çıkmayı bekliyordu.

“Kılıcınızı çekin, Kralım!” diye bağırdı Elizaveta.

Nikolai belindeki kılıcı çekti ve canavarın da onda dışarı çık-

maya hazırlandığını hissetti. *Kim olduğunu hatırla.* Parmaklarından sivri tırnaklar fırladı ve sırtından kanatları çıkarken kükredi.

Tüm varlığını iblisin açlığı, et yeme, karnını doyurma ve her zamankinden daha güçlü olma arzusu kapladı. Nikolai ona teslim olup mantıklı düşünme becerisini kaybetmeden önce, kılıcını en yakındaki dala savurup bir dikenı gövdesinden ayırdı. Diken ne-redeyse kılıcı kadar uzundu. Kılıcını kınına koyup sivri tırnaklı elleriyle dikenı aldı. Bunu gerçekten de yapabilecek miydi? Kendi kalbine saplayabilecek miydi?

İkisinin de kalbine saplayabilecek miydi? Canavarı öldürebilecek ve kendisini kurtarabilecek miydi?

Yaratığım onun niyetini anlamış gibi bir çığlık attığını duydu. *Sadece birimiz sağ çıkacağız bu ritüelden,* diye yemin etti içinden. *Bir kralın iradesiyle karşılaşma vaktin geldi.*

Hangi kral? dedi içindeki meşum ses. *Ben buraya bir piçi öldürmeye geldim.*

Dikenı tutan el kendi eli miydi? Yoksa dikenin sivri ucunu kalbine doğru canavar mı tutuyordu?

Bir hiç olan Nikolai, dedi ses. *Yalancı. Sahtekâr. Kimsenin vârisi olmayan, taht üstünde haksız yere hak iddia eden Nikolai. Senin kim olduğunu çok iyi görüyorum.*

Ama Nikolai bu acımasız lafları biliyordu. Tüm hayatı boyunca bunları duymuştu. *Bir kral olabilmek için kandan fazlası gerekir.*

Hükmetmek için ne gerektiğini söyle bana, dedi yaratık o alaycı sesiyle. *Cesaret mi? Yiğitlik mi? İnsanları sevmek mi?*

Hepsi, dedi Nikolai dikenı daha da sıkıca tutarak. Dikenin avcundaki ağırlığını hissedebiliyordu. *Ve belirli bir tarz.*

Ama halk seni sevmiyor piç. Hem de sürekli çaba sarf etmene rağmen. Ses artık farklı çıkıyordu. Soğukkanlı, tanıdık ve cam

gibi pürüzsüzdü. Ne kadar zamandır sevgileri için yalvarıyorsun? Annesi için soytarılık, babası için dalkavukluk yapan, Alina'nın yakışıklı saraylısı olan küçük Nikolai Lantsov! Alina yetim ve köylü olmasına rağmen seni istemedi. Ama sen sıradan biri gibi ona yalvarmaya devam ettin.

Nikolai gülmeyi başardı ama bu kolay olmadı. Bunu bir hakaret olarak algılayamayacak kadar çok sıradan insanla ve kralla karşılaştım.

Sence seni bu denli değersiz kılacak ne gibi bir özellik görmüş olabilirler sende? Kazandığın tüm o madalyalar, filoların, kahramanca işlerin ve dürüst reformların... Bunların asla yeterli olmayacağını biliyorsun. Bazı çocuklar sevilmemek üzere dünyaya gelirler. Anneleri onları emzirmez. Ormanda ölüme terk edilirler. Sen de son kez ağlamak üzere ve bir başına bu dikenli dalların arasındasın şu anda.

Yalnız değilim. Zoya vardı. Hatta Yuri, Grigori ve Elizaveta da onları izliyordu. Sen bana gayet güzel eşlik ediyorsun.

Karanlık ses, kapkara bir dalgayı andıran kalın, uzun ve mutlu bir kahkaha patlattı. Haydi, yap o zaman. Dikeni kalbine sapla. Bunun bir önemi olacağını mı sanıyorsun? Herhangi bir şeyin seni önceden olduğun adama dönüştüreceğini mi sanıyorsun?

Savaştan, Karanlıklar Efendisi onu böyle lanetlemeden, Vasily'nin öldürülmesinden, babasının suçlarının ifşa olmasından, Çıkrık'taki tuzaktan ve çok cana mal olan sayısız savaştan önceki haline dönüşebilecek miydi?

Kalbini ele geçirip derinlere nasıl yerleştim sanıyorsun? Bana bereketli topraklar verdin, ben de onların içinde kök saldım. Asla eski haline dönemeyeceksin. Kokuşmuşluk çok fazla yayılmış durumda.

Bu bir yalan. Elizaveta Nikolai'ı iblisin onu kandırmaya çalışacağı konusunda uyarmıştı. Peki, neden bu sözler ona doğruymuş gibi geliyordu?

Ah, çok güzel numara yapıyorsun. Fedakâr, sabırlı ve hâlâ özgüvenli olan bir prens, cesur bir korsan ve eksiksiz, mutlu ve korkusuz bir adam olduğunu ispat etmek için bitmek bilmeyen bir oyun oynuyorsun. İblisi gizlemek için büyük bir çaba sarf ediyorsun. Neden?

Halk... Halk batıl inançlara kapılmıştı. Değişimden korkmuştu. Ravka'nın bir başka yıkıma ve bir başka zayıf krala dayanması mümkün değildi.

Bir başka zayıf kral. Ses her şeyi öylesine iyi biliyormuş gibi konuşuyordu ki sesinde ona acıyan bir ifade vardı. Bunu sen söylemiştin.

Ben, babam değilim.

Elbette değilsin. Senin baban yok. Sana iblisi neden gizlediğini, kendini neden fedakârlıklar yaparak ve diplomatça davranarak, daimi ve çaresiz bir cazibe örtüsü altında gizlediğini söyleyeyim. Çünkü gerçekten kim olduğunu görürlerse, senden uzaklaşacaklarından korkuyorsun. Seni uyanık tutan kâbusları, içini kemiren şüpheleri göreceklerinden korkuyorsun. Ne kadar zayıf olduğunu görüp sırtlarını döneceklerinden korkuyorsun. Dikeni kullan ve beni ortaya çıkar. İçindeki iblis olsa da olmasa da, parçalanmış bir adam olarak kalacaksın.

Onca aydır onu kovalayan gerçek korku bu muydu? Hastalık iblisten kaynaklanmadığı için mi bir deva bulamamıştı? İçindeki karanlığın nedeni başkası değil, kendisi olduğu için mi? Aptallık etmişti. Savaşta çektiirdiği sıkıntılar, yapmış olduğu seçimler, mermilerle, kılıçlarla ve bombalarla aldığı canlar... Bunları yok

edecek bir sihir yoktu. O zamanlar insandı. İçinde suçlayabileceği bir iblis yoktu. Canavarı vücudundan atmayı başarabilirdi ama hissettiği utanç ve pişmanlık yok olmayacaktı. Savaş yenisinden başladığında ne olacaktı? Bu düşünce onu inanılmaz derece bitkin hissettiriyordu.

Savaşın sona ermiş olması gerekiyordu.

İblisin kahkahaları her yanını sardı. *Senin için sona ermedi, dedi ses. Ravka için de öyle. Asla bitmeyecek.*

Nikolai oraya bir amaçla geldiğini biliyordu. Canavarı dışarı çıkarmaktı amacı. Ülkesini kurtarmak. Kendisini kurtarmak. Ama bunların hepsi aynı şeyler değildi. Geri adım atamazdı. Kendisine şifa veremezdi. Kaybettiği parçasını geri alamazdı. Peki nasıl liderlik edecekti?

Dikeni sapla.

Dikeni mi? Nikolai dikeni artık elinde hissetmiyordu.

Dikeni sapla. Her günün zaferle sona ermesi mümkün değildir. Her askerin kurtarılması da. Bu ülke yıkılmış bir kralla ayakta kalamaz. Nikolai her zaman Ravka'yla bir ve aynı olduğunu düşünmüştü. Ama bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamamıştı: Ağlayan çocuk, hatta boğulan adam bile değildi. Her zaman bir askerdi, ezelden beri savaşıyordu ve silahlarını yere indirip iyileşmeyi de başaramamıştı.

Dikeni sapla, Çocuk Kral. Biraz dinlenmeyi hak etmedin mi? Yorulmadın mı?

Yorulmuştu. Gerçekten de yorulmuştu. Yara izlerine alıştığını sanmıştı ama bunları gizlemek için iradesini ne kadar kullandığını asla anlayamamıştı. Savaşmış, fedakârlık yapmış ve yaralanmıştı. Günlerce ve uzun geceler boyunca rahat etmeden yoluna devam etmişti. Hepsini Ravka için, asla erişemeyeceği bir ideal ve bun-

ları asla umursamayacak bir ÷lke için yapmıştı. *Biraz huzur*, diye fısıldadı iblis. *Buna hakkın var.*

Bitmek bilmeyen bu mücadelede kurtulma ve babasından daha iyi, ağabeyinden daha değerli birisiymiş gibi davranmayı kesme hakkı. Ona bu kadarını borçluydular, öyle değil mi?

Evet, dedi iblis çatlak bir sesle. *Ravka'yı selamete çıkaracağım.*

Zoya onu asla affetmezdi ama azimle yoluna devam ederdi. Kendi kayıplarıyla ve yaralarıyla, Zoya durup dinlenmezdi.

Çeliği kazanmak için çaba göstermek gerekir, Ekselansları, demişti acımasız generali.

Peki, ne kazanmıştı? Başkaları ona ne borçluydu? Neyi hak ediyordu?

Zoya'nın ne diyeceğini biliyordu: *Sana kimsenin bir borcu yok.*

Çeliği kazanmak için çaba göstermek gerekir. Kim olduğunu hatırla.

Piç, diye hırladı iblis.

Ben Nikolai Lantsov'um. İsmimi hak etmiyorum.

Sahtekâr, diye uludu karanlık ses.

Ben Nikolai Lantsov'um. Tahtta olmayı hak etmiyorum.

Ama her gün tahtını hak etmek için çabalayabilirdi. Kalbindeki bu yarayla yola devam etmeye cüret ederse elbette. Eski haline geri dönmek yerine, olduğu gibi olmaya cüret ederse.

Belki de canavarın dediği her şey doğrudu. Nikolai'ın halkı için yapmış olduğu ya da yapacağı hiçbir şey asla yeterli olmayabilirdi. Bir yanı hiçbir zaman değişmeyebilirdi. Hiçbir zaman gerçek anlamda soylu bir adam ya da gerçekten değerli bir kral olmayabilirdi. Sonuç olarak, güzel saçları ve hayal becerisi olan bir adamdan başka bir şey olmayabilirdi.

Ama şu kadarını biliyordu. Ülkesi rahat edene dek, kendisi de rahat edemeyecekti.

Ayrıca, asla yaralı bir adama sırtını dönmeyecekti. O adam kendi olsa bile.

Bir hiç olan Nikolai, diye tısladı iblis. Ravka asla senin olmayacak.

Olabilir. Ama insan bir şeyi sevdiğinde, yapacağı şeyler asla tükenmezdi.

Kim olduğunu hatırla.

Nikolai anlıyordu. Yeni yeni hatalar yapmaya başlamış olan bir kraldı. Savaşı asla bitmeyecek olan bir askerdi. Ormana terk edilen bir piçti. Ama o gün ölmekten korkmuyordu.

Dikeni alıp kalbine sapladı.

Canavar cıyaklar gibi bir ses çıkardı. Ama Nikolai hiç acı hissetmedi. Sadece göğsünde bir ateş yanmış gibi oldu. Bir an için, ölmüş olabileceğini düşündü ama gözlerini açtığında her şey aynıydı: dikenli dallar, alacakaranlık ve altın küre. Aklından Elizaveta'nın Zoya'yı neden hâlâ serbest bırakmadığı geçti. Sonra canavarı gördü.

Canavar bir aynada asılı kalmış gibi karşısında havada duran saf bir gölge şeklindeydi. Kanatları hafifçe açılıp kapanıyordu. Kalbinin olması gereken yerde, ince bir ışık çizgisi parılıyordu. Diken. Demek iblis buydu. Onu zorlayan, oyun oynayan ve iradesi çalan karanlık şey. *Canavar benim ve canavar da ben.* Düşünmek istediği gibi ayrı varlıklar değillerdi ama Elizaveta'nın sözlerini hatırladı: *Ritüelden sadece biriniz sağ çıkacak.*

İblisi öldürmenin ve bu işe bir son vermenin vakti gelmişti. Kılıcına uzandı.

Ama ne kollarını ne de bacaklarını oynatabiliyordu. Dikenli

dallar onu kıpırdayamaz hale getirmiş ve tüm uzuvlarına sıkı sıkı sarılmıştı. Dikenler de etine batıyordu.

Canavarı ortaya çıkardığı halde, bitki özü hâlâ Zoya'nın etrafındaki altın küreyi doldurmaya devam ediyordu. Zoya bağırıyor, yumruklarını kürenin yanlarına vuruyordu.

Büyük bir terslik vardı.

Elinde ani ve müthiş bir acı hissedince çığlık attı. Sol yanına bakınca, avcuna saplanmış olan bir diken gördü. Bir diğer diken de sağ avcunu destekten sonra bacaklarına saplandı.

“Çok acı verdiğini biliyorum,” dedi Elizaveta çalılıkların arasında ilerlerken. “Ama dikenler karanlığı geri çekilmeye zorlamanızı engelleyecek.”

“Nedir bu?” dedi Nikolai güçlkle. Kurtulmaya çalışırken, acı vücudunun her yerine yayıldı.

“Canavarın sizi tamamıyla ele geçirmesine izin vereceğinizi ummuştum. İblisin kazanacağını. O vakit her şey çok daha kolay olurdu.” Nikolai'nin zihni Elizaveta'nın dediklerini anlamakta zorlanıyordu.

“Burada bir tutsaksınız,” dedi Nikolai. “Bunca şeyden sonra, burada kalmak istiyor olamazsınız!”

“Kesinlikle istemiyorum. Karanlıklar Diyarı'nın sınırları bozulmayacak ve kardeşlerim hâlâ tutsak olacak. Ama ben ona bağlı olacağım için özgür kalacağım.”

Nikolai'nin onun kimden söz ettiğini sormasına gerek yoktu. “Karanlıklar Efendisi.”

Elizaveta sadece tek bir kere evet anlamında başını salladı. “O, Ravka'nın gerçek kralı. Ruhu gücüyle birlikte yaşamaya devam etti. Sadece bir araca ihtiyacı var.”

Çalılıklar aralandı ve Nikolai dallardan yapılmış bir tabut altlığının üstünde soluk tenli bir beden gördü.

Bu mümkün değil. Karanlık Karanlık Diyarı'nın kıyılarında durmuş, Karanlık Efendisi'nin yanışını izlemişti. Ama onun vücudu zarar görmemiş ve bozulmamış bir halde karşısında duruyordu. Bu bir yanılsama ya da kusursuz bir taklit olmalıydı.

Tabut altlığının yanında durmakta olan kişi Yuri'ydi. Ravka dilinde yazılmış ayin metinlerini artık elinde değildi. Siyah güllerden oluşan cüppesinin üzerinde tutulmakta olan bir güneş resmi vardı. "Affedin beni," dedi pişmanlıkla. "Böyle olmasını istemedim. Keşke ikiniz de bugün sağ kalabilseydiniz. Ama Yıldızsız Kişi, Ravka'nın tek umudu. Onun geri dönmesi gerekiyor." *Kime dua edeceğimi bilemiyorum.*

"Devam et Yuri," dedi Elizaveta. "Bu şeref sana ait."

Nikolai, Azizlerin Karanlık Karanlık Diyarı'na ilk geldiklerinde, Yuri'nin nasıl ağzında bir şeyler gevelediğini hatırladı. *Her şey eskiden söz verildiği gibi.* Elizaveta'nın Yuri'yi rahatlatmak istemiş gibi omuzlarına koyduğu kıvrımlı dalları düşündü. Elizaveta onu yatıştırmaya çalışıyor değildi. Ağzından bir şeyler kaçıracağından korkmuştu. *Bu işte Yuri'nin de bir rolü var.* Karanlık Karanlık Efendisi'nin ona bir hayal halinde göründüğünü söylemişti.

Yuri gölge canavara yaklaştı ve kalbine saplanmış olan parılayan sivri dikene uzandı. Nikolai o anda dikenin canavarın kalbinden çıkaran ilk kişi Yuri olduğu takdirde her şeyin sona ereceğini kesin olarak anladı.

"Yapma, Yuri." Sesinin yalvarırmış gibi çıkmasından hoşlanmamıştı. Bir krala yakışmıyordu. "Bunu yapma."

"Sen iyi bir adamsın," dedi Yuri. "Ama Ravka'nın bir adamdan fazlasına ihtiyacı var." Uzanıp dikenin kavradı.

Hayır. Nikolai buna izin vermeyecekti. Kapıyı açmıştı. Sıra kapıdan içeri girmeye gelmişti. Canavar Karanlık Karanlık Efendisi

değildi. Henüz değildi. Kendi hayatını yaşama özlemini çeken, kendi açlıkları olan ve üç senedir birlikte yaşadığı başka bir şeydi.

Neden iblisi gizliyorsun? Çünkü öfkeliydi, açtı ve parçalanmış bir hayvanın istekleriyle doluydu. Nikolai bu durumda hoşnut olmayabilirdi ama bunlar hâlâ onun bir parçasıydı. *Öz özü çağırır:* Onunla savaşmıştı. Şimdi de onu doyuracaktı.

Nikolai gözlerini yumdu ve karanlık sesin dediğini yaptı. Kursesiz prensi ve iyi yürekli kralı bıraktı. Gizlemesi gerektiğinden çok emin olduğu tüm yaralı ve utanç verici şeylere yaklaştı. O anda, iyi yürekli, merhametli ya da adil değildi. Bir canavardı.

Ölümlü vücudunu geride bıraktı.

Gözlerini açtığında, Yuri'ye farklı bir açıdan bakıyordu. Gözlüğündeki lekeyi ve dağınık sakalının tellerini görecektik kadar yakındı ona. Nikolai kanatlarını çırpıldığını, iblis kalbinin hızla attığını hissetti. Hırladı ve keşişin üstüne atıldı.

Zamanlamalarını çok iyi yapmaları gerekiyordu. Başrahibe ve Kuyu Rahibeleri fabrikadaki koğuşta işlerini yapıp gece yarısından sonra geri döneceklerdi. Nina onlarla karşılaşma riskini almak istemiyordu ama bir yandan da kızları fabrikadan çıkaracak, patlayıcıları kuracak ve kasabaya giden yoldaki kontrol noktasından geçecek kadar vakitleri olsun istiyordu. Kontrol noktasındaki muhafızlar fabrikada bir terslik olduğuna dair bir belirti görürlerse, geçen araçları incelemeye karar verebilirlerdi. Böyle olursa, gizlenecek yer bulamazlardı.

Şafak sökmeden iki saat önce, Hanne göğüslerini bastırarak sardı ve çalıntı asker üniformasının üstüne bir rahibe elbisesi giydi. Başını da bir şalla sardı. O ve Nina gizlice mutfakların olduğu bölümden çıkıp Leoni ve Adrik'in ele geçirdikleri üstü kapalı arabayla bekledikleri terk edilmiş tabaklama kulübesine gittiler. Adrik'in üniformasını giymesine yardım edip giysisinin boş kolunu pamukla doldurdular ve ucunu da elinin olmadığı anlaşılmaması diye ceketine iğnelediler. Hanne rahibe elbisesini çıkarttı ve Adrik'in yanına sürücü koltuğuna geçti. Nina ve Leoni de üstlerinde Kuyu Rahibesi elbiseleriyle arka koltuğa oturdular.

Karanlıkta ilerlerken hiçbiri konuşmadı. Nina giysisinin kollarını kemik parçalarıyla donatmıştı. Gücüyle bunlara ve ona verdikleri huzura ulaşabiliyordu. Etrafındaki kişilerden atılmalarını istediği riskleri ve onları attığı tehlikeleri gayet iyi biliyordu.

Durduklarında, Nina tepenin dibindeki kontrol noktasına vardıklarını anladı. Perdelerin arasından dışarı baktığında, Hanne'nin hazırladıkları sahte emri kontrol noktasındaki adamlara gösterdiğini gördü. Emrin üstüne Brum'dan çaldıkları mühür basmışlardı. Nina nefesini tutup bekledi. Birkaç saniye sonra, dizginlerin şakladığını duydu ve yeniden hareket ettiler. Doğu girişine giden yol düz ama taşlıydı. Nina atlar ağır ağır tepeye çıkarken, kalbinin onların toynak sesleriyle bir attığını hissetti. Artık bu işin geri dönüşü yoktu. Sadece Hanne'ye değil, Adrik ve Leoni'ye de o gün başarmak istedikleri işle ilgili olarak yalan söylemişti. Bu fikir aklına Jarl Brum'la birlikte yedikleri o uzun akşam yemeğinde gelmişti. Bu bir çılgınlık olabilirdi. Çok kötü sonlanabilirdi de. Nina Fjerda'yı düzeltmek için yanlış bir yol mu seçmiş olduklarını sorgulamaya başlamıştı.

En sonunda, atlar yavaşladı ve Nina muhafızların sesini duydu. Araba yine durdu. Korunaklı kalenin doğu girişine varmışlardı. Zihnindeki fısıltılar güçlenip ona yol gösterdi. *Nina*, dediler. Ürperdiğini hissetti. Ölüler ismini biliyorlardı.

Adalet, dediler. Civardaki mezarları, orada gömülü olan onca kadını ve kızı düşündü.

Siz son olacaksınız, diye söz verdi onlara.

Matthias bir zamanlar ona ülkesine biraz olsun merhamet göstermesini söylemişti ve Nina da bunu yapacağına dair söz vermişti. Ama o koğuştaki kızlar Fjerdalıydı. Çocukları da öyle. Bu kadınlar ve kızlar Gåfvalle, Gjela ve Kejerut vatandaşlarıydı. Bu ülkenin insanlarına bunun hatırlatılması gerekiyordu.

Muhafızlar emri inceliyorlar, acele etmiyorlardı. “Onlara elle-rini çabuk tutmaları söyle,” diye fısıldadı Adrik.

“*Sedjet!*” diye bağırdı Hanne. *Çabuk olun.* Sesi kalın çıkmış ve bir an için tüyler ürpertici bir şekilde babasınıninkine benzemişti.

“Ne bu acele?” dedi muhafızlardan biri. “Neden tutsakları şimdi götürmek istiyorsunuz?”

“Komutan Brum’un bu belgeyle yetki verdiği işi herkes bilmi-yor,” dedi Hanne, Nina’nın ona söylemesini önerdiği gibi. “Yerel valilerin fabrikaya gelip nehirdeki zehirlerle ilgili araştırma yapa-caklarına dair haber aldık. Daha fazla sorun çıksın istemiyoruz.”

“Bürokratlar,” diye homurdandı adam. “Büyük bir ihtimalle bir rüşvet daha bekliyorlardır.”

Bir başka rüşvet daha mı? Nehrin kirlenmesiyle ya da terk edilmiş koğuştaki kızlarla ilgili olan şeyleri görmezden gelmeleri için yerel görevlilere para ödendiği anlamına mı geliyordu bu?

Birkaç saniye sonra kapı gıcırdayarak açıldı.

“Açık kalsın,” dedi Hanne. “Çok vaktimiz yok.”

“Bir dakika,” dedi muhafız. Arabanın arka kapılarını açıp rahi-be giysili Leoni ve Nina’ya baktı. “Bu ikisinin ne işi var burada?”

“Djel aşkına, bir sürü ağlayan kadınla ve altına eden bebekle benim mi uğraşacağımı sandın?” dedi Hanne. “İstersen gel de be-beklerin kışlarını sen temizle.”

Azizler aşkına, bu kız gerçekten de çok iyi rol yapıyordu.

Muhafız dehşete kapıldı. “Yok, teşekkürler.”

Adam kapıyı hızla kapattı ve eskiden fabrikanın doğu tarafın-daki yükleme alanı olan yere doğru ilerlemeye başladılar.

“Gidelim,” dedi Adrik onları büyük çift kapılara yönlendire-rek. “Bu iş düşündüğümüzden daha uzun sürdü.”

Leoni koğuşun kapılarına asit damlattı ve kilitler cızırdayarak yere düştü.

Nina yavaşça kapıları açtı. Karanlık koridorda cılız bir el lambasından çıkan ışığa doğru ilerlediler. İçeride ekşi süt, kirli bebek bezi ve fabrikaya sinmiş olan yağ ve kömür kokusu vardı.

Koğuştan uykuda olan kadınların ve kızların uyurken çıkarıldıkları hafif horultular yükseliyordu. Yatağında dönen bir kadının inlediğini duydular. El lambasının yanında üstünde incecik bir gecelikte yatan, gözleri donuk, karnını kocaman bir inciymiş gibi tutan bir kız vardı ve uyanıktı.

Nina ve Leoni'yi görünce, yüzünde mutlu ve umutlu bir gülümseme belirdi. "Erken geldiniz!" diye bağırdı. "Dozumu getirdiniz mi?"

"Benim dozum nerede?" dedi bir başka kız battaniyelerinin arasında doğrularak.

"Azizler aşkına," diye homurdandı Adrik. Yatakların yanındaki el lambaları yandı ve koğuştaki dehşet verici manzara gözler önüne serildi.

Adrik'in midesi bulanıyormuş gibiydi. Leoni'nin gözleri dolmuştu.

Hanne eliyle ağzını kapattı. Başını sallıyordu.

"Hanne?" diye fısıldadı Nina.

"Hayır." Hanne başını daha sert bir şekilde sallamaya başladı. "Hayır. Bunu yapmadı. Yapmış olamaz. Bundan haberi yoktur."

Bebeklerden biri ağlamaya başladı. Kızların ihtiyacının, hantal vücutlarının, umutlu ifadelerinin gerçekliği inanılır gibi değildi. Nina neden bu işi başarabileceklerini düşünmüştü? Ama bu yolu seçmişti bir kere. Hem de hepsi için.

"Sylvi," dedi Hanne hıçkırarak.

Sylvi Winther. Nina onun Hanne'nin gizlice baktığı kızlardan biri olduğunu hatırladı.

Donuk bakışlı kız başını kaldırdı ama Hanne'yi tanımadı. Hanne onun yanına gidince de kız şaşkınlıkla geri çekildi.

“Benim,” dedi Hanne. “Ben...” Sonra üniformasını ve değiştirmiş olduğu yüzünü hatırladı. “Ben... çok üzgünüm.”

“Gel,” dedi Nina. “Harekete geçmemiz gerek.” Cebinden Leoni'nin hazırladığı yatıştırıcıyı çıkardı. Karışım süt beyazıydı ve *jurda* bitkisinin yaprakları değil, sapları kaynatılarak hazırlanmıştı.

“Benim dozuma benzemiyor,” dedi el lambasının yanındaki kız kaşlarını çatarak.

“Bu yeni bir şey,” dedi Nina yumuşak bir sesle. “Sizleri yeni bir karargâha götürüyoruz.”

“Hepimizi mi?” diye sordu kızlardan biri. “Bebekleri de mi?”

“Evet.”

“Yeni karargâhın pencereleri var mı?” diye sordu Sylvi.

“Evet,” dedi Hanne çatlak bir sesle. “Taze yiyecekler ve deniz esintisi de var. Zorlu bir yolculuk olacak ama sizi elimizden geldiğince rahat ettirmeye çalışacağız.” En azından, bu kadarı doğrudu.

Kızlara teker teker dozlarını verip arabaya götürmeye başladılar.

Adrik saatine baktı. “Acele edin.”

Kolunu kaldırdı ve akustik bir örtü yaratıp hareketlerini gizlemek için fabrikadaki basıncı düşürürken, Nina kulaklarının tıkanıldığını hissetti.

Fabrikanın planını en iyi Nina biliyordu. Adrik ve Hanne tutsakları ve bebeklerini arabaya bindirirken, Leoni de patlayıcıları yerleştirdi. Nina, hazırladıkları bombaları bir sepete yerleştirip üstünü kirli bir keten örtüyle örtmesi için Leoni'ye yardım etti ve birlikte korunaklı kalenin derinliklerine doğru ilerlediler. Etraftan

çıt çıkmıyordu, gün henüz başlamamıştı ve Adrik sayesinde ayak sesleri sessizliği bölmüyordu.

Nina hızla fabrikanın ana kısmına ve doğu kanadına girip cesaret edebildiği kadar kışlaların ve mutfakların olduğu bölüme yaklaştı. Devriyelerle burun buruna gelmek istemiyordu. Geri dönerken, birbirine uzunca bir fitille bağlı olan ufak patlayıcıları duvarın önüne dizdi.

Nina son bombaları da yerleştirmişti ki bir çığlık duydu. Bu Leoni'ydi. Derhal sessizce ana koridora çıktı. Koridora girerken birtakım sesler duydu ve tozlu bir fiçinin arkasına gizlenip seslerin geldiği yöne baktı.

Leoni'nin sırtı Nina'ya dönüktü ve kollarını havaya kaldırmıştı. Jarl Brum ona bir tabanca doğrultmuştu. Nina fiçinin arkasından çıkmadı ve elinden geldiğince kıpırdamamaya çalıştı.

“Seni kim yolladı?” diye sordu Brum. “Ya bana yanıt verirsin ya da canını yakarak yanıtı öğrenirim.”

“Beni tiksindiriyorsun,” dedi Leoni, Zemeni dilinde.

İkisinin de sesi garip ve boğuk çıkıyordu. Brum bunun farkında mıydı? İşin içinde Grisha gücü olduğunu biliyor muydu? Nina yavaşça makinelerin arasında ilerledi. Brum'un arkasına geçebilirse, tabancasını elinden almayı başarabilirdi.

“Senin o çirkin dilini konuşmuyorum,” dedi Brum. “Ayrıca, belli ettiğinden fazlasını anladığımı da biliyorum.”

Leoni göz kamaştıran bir gülümsemeyle yanıt verdi. “Sen de hiçbir zaman bilemeyeceğin kadar az şey anlıyorsun.”

“Sizin tüccar olmadığınızı biliyordum. Ortağın nerede? Ya rehberiniz Mila Jandersdat? Casus olduğunuzu o da biliyor mu?”

“Amma da dazlaksın,” dedi Leoni, Zemeni dilinde konuşmaya devam ederek. “Mila Janderstad'ın sana yapacağı en kötü şey bu olmayacak.”

“O da bunun bir parçası mıydı?” diye bağırdı Brum öfkeyle.

“Kaç kadın?” dedi Leoni çok iyi bilmediği Fjerda diline geçerek. “Kaç kadına zarar verdin?”

“Onlar kadın değil,” dedi Brum dudak bükerek. “Onlar Grisha ve sana da ilk dozu seve seve verebilirim. Fjerda’nın gücünü görmek üzeresin.”

Brum duvardaki bir kola uzandı ve Nina onun alarm zilini çalacağını anladı.

“Dur!” diye bağırdı ama ne yapması gerektiğinden emin değildi. Tam o sırada, Jarl Brum yere yığıldı.

Hanne elinde bir levyeyle nefes nefese arkasında duruyordu. “Biliyordu,” dedi yıkılmış bir halde. “Biliyordu.” Babasının yanında dizlerinin üstüne çöküp onun kanayan başını ellerinin arasına aldı. “Baba,” dedi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. “Bunu nasıl yapabildin?”

“Gel,” dedi Nina. “Kızları alıp derhal buradan çıkmalıyız.”

Hanne koluyla gözlerini sildi. “Onu ölüme terk edemeyiz.”

“Nasıl bir şeyden sorumlu olduğunu gözlemlerle gördün.”

“Bundan *hükümet* sorumlu,” dedi Hanne. “Babam bir asker. Bunu sen de söylemiştin. Onu ülkesi bu hale getirdi.”

Nina gülse mi, çığlık mı atsa bilemedi. Jarl Brum *drüskeller*in komutanı, sayısız Grisha’nın işkence görmesine neden olan adamdı. Sadece bir asker değildi. *Halkıma biraz merhamet göster.*

“Gitmemiz gerek,” dedi Leoni. “İlk fitili birazdan yakmazsam, bombalar zamanında patlamaz. Tabii, hepsinin ateş alacağını umalım.”

“O benim babam,” dedi Hanne. Gözlerinde Nina’nın o çok sevdiği katı kararlılık ifadesi vardı. “Onu bırakmayacağım.”

Nina çileden çıkarak ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, onu kaldırmama yardım et.”

Brum'u koridorda sürükleyip koğuştan geçirdiler. Adam çok iyi yarıydı ve Nina onu sırf canı istediği için yere bırakıvermeyi düşündü.

"Demek Komutan Brum kasabadan ayrılmamış," dedi Adrik kolunu indirerek. Nina'nın kulakları çınladı ve koğuşun içine yeniden sesler doldu.

"Sanırım veda etmek istedi," diye mırıldandı, onu arabanın arkasına sürüklerlerken. Kızlar ona şöyle bir bakmakla yetindiler. Yatıştırıcı etkisini göstermeye başlamıştı.

"Kız kardeşin ne olacak?" diye sordu Hanne.

"Burada değil," dedi Nina. "Onu başka bir yere götürmüş olmaları."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Gitmemiz gerek," dedi Nina ısrarla. Arabadan aşağı atlayıp fitilleri yakmak için koğuşa geri koştu.

Sonuncuyu da yaktıktan sonra tam diğerlerinin yanına gidecekti ki, "Dur!" diye bağırdı birisi.

Arkasına döndü. Başrahibe iki yanında tüfekli askerlerle koğuşa girmiş, hızla ona doğru koşuyordu. Tabii ki Brum oraya yalnız gelmemişti.

"Sen!" dedi Başrahibe öfkeden kıpkırmızı olmuş bir halde. "Ne cüretle bir Kuyu Rahibesi elbisesi giyebiliyorsun? Tutsaklar nerede? Komutan Brum nerede?"

"Gitti," diye yalan söyledi Nina. "Ulaşamayacağınız bir yerde."

"Yakalayın onu!" dedi Başrahibe ama Nina çoktan ellerini kaldırmıştı.

"Ben olsam öyle bir şey yapmazdım," dedi Nina. Askerler kafaları karışmış bir halde tereddüt ettiler.

Nina etrafındaki nehrin soğuk akıntısını, girdaplar oluşturarak

derin havuzlar oluşturduğunu hissetti. Orada isimsiz ve terk edilmiş, törensiz gömülmüş, oraya gizlice getirilmiş, acı çekip ölmüş ve arkalarından yas tutacak kimse olmadan karanlığa terk edilmiş büyük ve küçük kadınların mezarları vardı.

Gelin bana, diye emretti Nina.

“O sadece bir kız,” diye parladı Başrahibe. “Ne ödleğ adam-larsınız!”

“Sadece bir kız değilim,” dedi Nina. Zihnindeki fısıltılar yükseldi. Fjerdalı kadınlar. Adaletin yerini bulması için ağlayan, toprağın sessizliğinde çığlıklar atan Fjerdalı kızlar. Ağzını açtı ve onların konuşmasına izin verdi.

“Ben Petra Toft.” Bu sözcükler Nina’nın ağzından çıkmıştı ama o bile kendi sesini tanıyamamıştı. *“Karnımı yardımınız ve rah-mimin içinden çocuğumu aldınız. Ben birilerinin yardım etmesi için yalvarırken, beni kanlar içinde ölüme terk ettiniz.”*

“Ben Siv Engman. Size hep düşük yaptığımı, bir bebeği doğuracak kadar karnımda taşıyamadığımı söylemiştim ama tekrar tekrar hamile kalmama neden oldunuz. Ölü doğan bütün bebekle-rimi kollarıma aldım. Her birine bir isim verdim.”

“Ben Ellinor Berglund. Ellerinize teslim edilmiş olan bir öğrencinizdim. Size güvenmiştim. Size Başrahibe diye hitap etmiş-tim. Güçlerimi keşfettiğinizde, sizden merhamet dilemiştim. Siz-den bir doz daha almak için yalvarırken öldüm.”

“Bu da ne?” dedi Başrahibe ellerinin göğsünde kenetleyip. Titriyordu ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kadınlar peş peşe isimlerini söylediler ve Nina onları çağır-mayı sürdürdü. *Gelin bana.* Yerin altından, toprağı tırmıklayarak, çürümüş kollar bacaklar ve kırık kemikler olarak gelmeye başla-dılar. Bazıları emekleyerek geliyordu.

Koğuşun kapıları aniden açıldı ve ölümler içeri doluştu. İnılmaz bir hızla ilerleyen sessiz ve dehşet verici kadınlar çoktan ateş açmaya başlamış olan Fjerdalı askerlerin tüfeklerini ellerinden almaya başladılar. Bazılarının vücutları eksiksiz gibiydi. Diğerleri kemiklerden ve paçavralardan ibaretti.

Başrahibe yüzünde büyük bir dehşet ifadesiyle geri geri gitti. Rahibe elbisesine takılıp sendeledi ve taş zemine düştü. Bebeklerden biri ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek kendisini ona doğru itti. Tombul kollarına, bacaklarına, masmavi dudaklarına ve boş gözlerine rağmen hâlâ bozulmamıştı. Ölümler hızla muhafızları etkisiz hale getirip onları kanlar içinde yatan sessiz bir yığına dönüştürdüler. Sonra Başrahibe'ye doğru gitmeye başladılar. Nina oradan çıkmak için arkasına döndü.

“Beni bırakma,” diye yalvardı Başrahibe, bebek eteklerini yakalarken.

“Senin için dua edeceğimi söylemiştim,” dedi Nina kapıyı kapatıp askerlerine son emrini verirken: *Ona hak ettiği merhameti gösterin.*

Ve sonra Başrahibe'nin çılgınlıklarına arkasını döndü.

“Gidelim!” diye emretti arabanın arkasına atlarken. Artık gizlilik içinde davranmanın vakti geçmişti. Doğu girişinden hızla dışarı fırlayıp yola çıktılar. Nina arkasına baktığında, onlara ateş etmek üzere tüfeklerini kaldırmış muhafızlar göreceğini sandı. Ama gördüğü şey, karların üstüne yığılmış iki canlı ceset ve ağaçların oraya doğru uzanan pati izleriydi.

Trassel. Zihni ona öyle düşündüğü için aptal olduğunu söylüyordu ama kalbi gerçeği biliyordu. Artık onun dışarı bıraktığı yi-

yecekleri neden hiç yemediğini anlıyordu. Matthias'ın kurdu kendi yiyeceklerini bulmak için avlanmaktan hoşlanıyordu. Dağdan bir yerden üzgün bir uluma sesinin geldiğini ve buna verilen yanıtların vadide yankılandığını duydu. Trassel'in kurtardığı gri kurtlar mıydı bu yanıt verenler? Belki de Trassel'in artık yalnız kalması gerek-meyecekti. Belki o da en sonunda vedalarını etmişti.

Leoni hızla fabrikadan uzaklaşırlarken Nina'ya baktı. Kollarında bir bebek vardı. "Seni asla kızdırmamam gerektiğini hatırlat bana Zenik," dedi araba tangır tungur ilerlerken.

Nina omuzlarını silkti. "Bu dediğini mezarlığa yakın bir yerde yapma yeter."

"Neler oluyor?" diye sordu sersemlemiş olan kızlardan biri.

"Hiçbir şey," dedi Nina. "Gözlerini kapat. Dinlen. Yakında bir doz daha alacaksın."

Bir saniye sonra, etrafta zil sesleri yankılandı. Fabrikada birisi alarmı çalmıştı. Kontrol noktasına varmaları artık imkânsızdı ama o anda duramazlardı.

Hızla tepeden aşağı ilerlediler. Brum bir battaniyenin altında yatıyordu ve araba bir taşın üstünden her geçtiğinde, vücudu bir o yana bir bu yana kayıyordu.

Nina öne eğilip Hanne'nin dikkatini çekmek için ceketini çekti.

"Yavaşlayın!" diye bağırdı. "Kaçıyormuşuz gibi bir izlenim yaratamayız." Hanne dizginleri biraz geri çekip Nina'ya baktı. "Nesin sen?" Korkmuş değil, öfkelenmiş gibiydi.

"İyi bir şey değilim." Nina yine geriye yaslandı. Açıklamaların ve özürlerin beklemesi gerekecekti.

Araba yavaşladı ve Nina perdelerin arasından dışarı baktı. Kontrol noktasına yaklaşıyorlardı. Zamanlamanın doğru olması gerektiğini biliyordu ama o anda...

“Durun!”

Araba yavaşlayıp durdu. Nina içeriden tüfeklerini ateşlemeye hazır bir grup Fjerda askeri gördü. Arkalarında, tepenin biraz daha aşağısında, çalışmak üzere balık yatağına gitmekte olan erkekler ve gençler vardı. Sefertaslarını almışlar, sohbet ede ede ilerliyor, ne muhafızlara ne de arabaya bakıyorlardı.

“Komutan Brum’un emirleriyle hareket ediyoruz,” dedi Hanne sert bir şekilde. “Bırakın da geçelim!”

“Ya arabadan inersiniz ya da sizi vururuz.”

“Arabada...”

“Komutan Brum bir saat önce buraya geldi. Kimse onun doğrudan emirleri olmadan buradan geçmeyecekmiş.” Muhafız diğer muhafıza döndü. “Neler olduğunu öğrenmek için birini fabrikaya yolla.”

Sonra muhafız gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra, arabanın kapıları birden açıldı.

“Djel aşkına,” dedi muhafız, sabahın ilk ışıkları arabaya istiflenmiş kadınların üstüne vurunca. “Sürücülerini yakalayın! Bu tutsakları da dağa geri götürün.”

Tam o sırada Leoni’nin kucığındaki bebek ağlamaya başladı.

Zoya çılgılık atmadı. Bitki özü göğüs kafesine kadar yükselirken, paniğini bastırdı ve altın kürenin yanlarına vurmaktan vazgeçti. Gördüklerine bir anlam veremiyordu. Üç sene önce, Karanlık Efendisi'nin vücudunun yanıp kül oluşunu izlemişti. Karanlık Efendisi, Sankta Alina'nın yanında Ateşin Hâkimlerinin alevlerinin arasında yok olurken, Zoya teyzesinin ismini fısıldamıştı.

Ama o odunların üstündeki kişi Alina Starkov değil, benzediği için onun yerine geçirilmiş olan başka bir kızdı. Karanlık Efendisi'nin destekçileri de aynı yöntemi mi kullanmıştı?

Elizaveta'nın yapmak istediğini tam olarak anlayamamıştı. Sadece Nikolai'nin bu ritüelden sağ çıkamayacağını biliyordu. Yuri denen o yobaz, küçük pislik de onlara ihanet etmişti. *Onun nasıl biri olduğunu her zaman biliyordun*, diye kızdı kendine. *Hangi sunakta ibadet etmeyi seçtiğini biliyordun*. Ama onu görmezden gelmiş, hafife almıştı çünkü onu asla bir tehdit olarak görmemişti. Belki de kendi aptalca idealizminin onun ateşli gözlerinde yansımalarını istememişti.

Yuri'nin Nikolai'nin önünde tuhaf bir hayalet gibi havada asılı duran gölge yaratığa yaklaşmasını izledi. Çan kulesindeki gece Karanlıklar Efendisi'nin varlığını hissetmişti ama onun geri gelebileceğine hiç ihtimal vermiyordu.

Kör. Saf. Bencil. Yuri elini dikene uzatırken, Zoya nefesini tuttu ama canavar aniden keşişe saldırdı. Zoya, Nikolai'nin bir sayfaya iğnelenmiş bir böcek gibi dikene karşı duran vücuduna baktı. Gözleri kapalıydı. Yaratığı o kontrol ediyor olabilir miydi?

Bunu düşünecek kadar vakit yoktu. Zoya boş yere fırtına gücüyle küreyi yıkmaya çalıştı. Kürenin duvarlarını oluşturan bitki özüne odaklandı ve bunu oluşturan ufak parçaları ve bunların nasıl oluştuğunu hissetti. Kendisi bir Dalgaların Hâkimi değildi. Juris söz konusu olduğunda, bu konu onu aşardı. Ama artık... *Bizler aslında her şey birden değil miyiz?* O minik parçacıkların daha hızlı titreşmesine odaklandı, bitki özünün sıcaklığını arttırdı ve kürenin yapısını bozdu. Sıcaklık artarken, alnından terler damladı ve kendi teninin içinde kavrulacağından korktu.

Zoya fokur fokur kaynayan sıvı tenini yakmasın diye yapısı bozulan küreyi ani bir esintiyle kendisinden uzaklaştırdı ve rüzgârın onu kumlardan saraya taşımasına izin vererek koşmaya başladı.

Nereye koşuyorsun, küçük cadı? Juris'e. Yardım etmeye. Ama ya ejderha Elizaveta'nın planlarından haberdarsa? Ya o sırada bile onu kara kulesinden izleyip senin ne kadar saf olduğuna gülüyorsa?

Rüzgâr hafifledi. Zoya'nın adımları yavaşladı. Dönüp simsiyah karanlığa baktı. Yuri'yi ve Azize'yi uzakta tutmak için Nikolai canavar formunu daha ne kadar kullanabilirdi? Zoya hızla bir dosta doğru mu gidiyordu yoksa bir tuzağa girmek ve çok değerli zamanını tüketmek üzere miydi? Bir ihanet daha. Buna tahammül edebileceğinden emin değildi. Elizaveta'yla tek başına

yüzleşmek için de yeteri kadar güçlü değildi. Ejderhanın gazabına ihtiyacı olacaktı ama sarayın kıvrımlı geçitlerinden geçecek kadar vakit yoktu. Ayrıca, yolu tek başına bulabileceğinden de emin değildi. Bir fırtınanın onu kucaklayıp da göğsüne kadar çıkarmasına ve Juris'in mağarasının ağzına taşmasına izin verdi.

Oda boştu. Şöminedeki ateş de sönmüştü. O anda Juris'i gördü. İnsan formunda yerde yatıyordu ve palası da yanındaydı. Siyah pullu zırhının parıltısı, alacakaranlıkta donuk gözüküyordu.

"Juris!" diye bağırdı. Hemen yanına diz çöktü.

Juris gözlerini açtı. Göz bebeklerinde gümüş rengi bir parıltı belirdi. "O Elizaveta var ya," dedi hırıltılı bir sesle, "müthiş bir oyuncu."

"Neler oldu? Sana ne yaptı?"

Juris'in ağzından kahkaha ya da inilti olabilecek bir ses çıktı. "Bana şarap ikram etti. Yüzlerce sene sonra. Asma dallarındaki meyvelerden yapılmış bal likörü. Bunu o ana sakladığını söyledi. İçirdiği o şey tatlıydı ama şarap değildi."

Zoya onun çatlamış dudaklarına, kararmış diline baktı ve neler olduğunu anladı. "Yakıt."

"Bizi ancak kendi gücümüz yok edebilir. Alevlerim beni içten yakıtı."

"Olamaz," dedi Zoya. "*Olamaz.*" Kalbi muazzam bir kayıp hissiyle doldu. "Grigori'yi getireyim. O seni iyileştirebilir."

"Bunun için çok geç." Juris şaşılacak bir güçle onun bileğini tuttu. "Beni dinle. Elizaveta'yı gücünden vazgeçmeye ikna ettiğimizi sanıyorduk ama görülyor ki o bunu asla kabul etmemiş. Karanlıklar Diyarı'nın sınırlarından çıkacak olduğu takdirde, onu hiçbir şey kontrol edemez. Onu durdurmalısın."

"Nasıl?" diye yalvardı Zoya.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun, Zoya. Kemiklerimi giy.” Zoya irkilip geri çekildi ama Juris onun bileğini bırakmadı. “Öldür beni. Pullarımı al.”

Zoya başını salladı. Aklından bir tek teyzesinin kararlı yüzü geçiyordu. Onun ölümünden kendisi sorumluydu. Daha dikkatli olsaydı, neler olup bittiğini anlayabilseydi ve kendi hırsına yenik düşmeseydi, Karanlıklar Efendisi’ni durdurabilirdi. “O seni de benden alamayacak.”

“Ben senin teyzen değilim,” diye kükredi Juris. “Senin öğretmenim. İyi bir öğrenciydin. Bana muhteşem bir öğrenci olduğunu kanıtla.”

Zoya bunu yapamazdı. “Bunun bir yıkım olduğunu söylemiştin.”

“Ancak karşılığında kendinden bir şey vermezsen öyle olur.”

Gerçekler Zoya’nın yüzüne bir tokat gibi çarptı ve o anda korktuğunu anladı.

“Biraz inançlı ol, Zoya. Bunun için gerekli olan tek şey bu.”

Zoya’nın ağzından hafif bir kahkaha çıktı. “İşte o yok bende.”

“Elde edebileceğin gücün sonu yok. Dünyanın kalbindeki yaratılışın da sınırı yok. O zayıflamaz. Yorulmaz. Ama gidip onunla karşı karşıya gelmelisin.”

“Ya her şeyi yine yanlış yaparsam?” Ya diğerlerini yarı yolda bıraktığı gibi Juris’i de yarı yolda bırakırsa? Hayatında çok fazla hayalet vardı.

“Yürekli birisin diye kendini cezalandırmaktan vazgeç. Yaşamak, yas tutmaktır. Kendini dünyadan soyutlayarak koruyamazsın. Tıpkı eğitiminde olduğu gibi, kendini kısıtlıyorsun.”

“Lütfen,” dedi Zoya. Her zaman olmaktan korktuğu birine dönüşmüştü: Çaresiz ve Pachina’daki şapelde sıraların arasından

geçirilerek mihraba götürülen ve ne yapacağını bilemeyen o kızdı. “Beni terk etme. Sen de terk etme.”

Juris eliyle palasını dürttü. “Kayıp şehrin Zoya’sı. Bahçenin Zoya’sı. Yaralarından karların üzerine kanlar akan Zoya. Düşüşten kurtulabilecek kadar güçlü değilsin.”

Juris’in çılgılık olarak başlayan sesi, vücudu bir insandan ejderhaya dönerken, kemikleri çatırdarken ve pullarının her biri hemen hemen Zoya’nın avcu kadar olana dek genişlerken, bir kükremeye dönüştü.

Onu çok nazik bir şekilde kanatlarının arasına aldı. “Şimdi, Zoya. Artık dayanamıyorum.”

Zoya hıçkırdı. *Yaşamak, yas tutmaktır.* O kaybolmuş bir kızdı. Ama aynı zamanda, bir generaldi. Palayı ellerinin arasında havaya kaldırdı ve avcundaki fırtınanın gücüyle Juris’in kalbine sapladı. Aynı anda, ejderhanın sivri tırnaklarının onun göğsünü parçaladığını hissetti. Onu adeta ikiye bölen, şimşek kadar keskin bir acı hissedip bir çılgılık attı. Kanının kendisini feda eden vücudunun etrafındaki ipekli kumaşa yayıldığını hissetti. Juris derin bir iç çekip parıldayan gözlerini yumdu. Zoya yüzünü Juris’in pullarına dayayıp onun kalbinin, kendi kalbinin gümbür gümbür sesini duymaya çalıştı. Ölmüş müydü? Kalbinin ritmi yavaşlamaya başladığında, ikisi için de ağladı.

Aradan bir saniye geçti. Bir yüzyıl geçti. Juris’in sivri tırnakları geriye kaçtı. Zoya artık tek bir kalp atışı duyuyordu ve o da kendisinininkiydi.

Acı hissetmiyordu. Aşağı baktığında, *keftasının* yırtıldığını ama artık yarasından kanlar akmadığını fark etti. Parmaklarını tennine götürdü. Juris’in açtığı yaralar çoktan iyileşmişti.

Juris’in fedakârlığının bir anlamı olacaksa, Nikolai’yı kurtarmak ve Elizaveta’yı durdurmak istiyorsa, yas tutacak vakti yoktu.

Zoya intikamını alacaktı. Kralını kurtaracaktı. Duvardan bir hançer aldı. Gözleri yeniden dolmadan önce, Juris'in sırtındaki tüm-sekteki pulları kazıdı. Sonra ne yapacaktı? Bir Fabrikatör değildi. O güce Elizaveta sahipti.

Hepimiz her şey değil miyiz?

Zoya kendi gücünün düzenindeki sınırları yok etmişti ama diğer düzenlerin sınırlarına meydan okumaya cesareti var mıydı?

Yapmaya değer her şey, kötü bir fikir olarak başlar. Bunlar Nikolai'in sözleriydi. Korkunç bir tavsiyeydi belki ama bunu dinleme vakti gelmişti. Ellerindeki pullara baktı, kenarlarını ve bunları oluşturan partikülleri hissetti. Pullar ona yabancı ve yanlış geldi. Yapacağı şeyin ona asla doğal gelmeyeceğini anladı ama o anda, sahip olduğu ufak becerinin yeterli olması gerekiyordu. Zoya pulların ona yol göstermesine izin verdi. Bunların almak istediği şekli hissedebiliyor, zihninde kapkara bir tekerlek gibi –hayır, bir taş gibi– yandıklarını görebiliyordu. *Juris.* Kesinlikle çok inatçıydı. Bu imgeyi aklından uzaklaştırdı ve pulları bileklerinde iki kelepçe oluşturmaya zorladı.

Pullar tenine değip aralarındaki bağı kurar kurmaz, Juris'in gücünün içinde aktığını hissetti. Ama bu kaplanla yaşadığından farklı bir deneyimdi. *Kapıyı aç.* Juris'in geçmişini, onun ve ejderhanın içinde akarak yaşadığı sonsuzluğu ve bunların Zoya'nın kısacık hayatını ele geçirme tehdidini hissedebiliyordu.

Al o zaman, dedi içinden. Düşüşten kurtulabilecek kadar güçlüyüm ben.

Juris'in koyduğu kısıtlamaları, geri çekilmelerini, son birkaç haftadır yaptığı gibi onu koruduğunu ve yol gösterdiğini hissetti. Bunu her zaman yapacaktı.

Ejderha, Zoya'nın yanındaydı. Birlikte savaşacaklardı.

Nina muhafızın omzunun arkasındaki balıkçıların ağlayan bir bebeğin sesini duyup onlara baktıklarını gördü. Muhafız telaşla kapıları kapatmaya çalıştı.

“İmdat!” diye bağırdı Nina. “Yardım edin!”

“Neler oluyor orada?” dedi adamlardan biri.

Fjerda ve çaresiz kızlara olan inancına şükürler olsun. Fjerdalılara küçük yaşlardan itibaren güçsüzleri, özellikle de kadınları korumaları öğretilirdi. Bu iyiliği genellikle Grishalara karşı sergilemezlerdi ama ölümler konuşmuştu ve Nina onların konuşmaya devam etmesine niyetliydi.

Bir bebek daha ağlamaya başladı. “Tamam, evlat,” diye fısıldadı Nina. “Gösterini yap.”

Balıkçılar tepenin kenarından kontrol noktasına çıkmaya başlamışlardı.

“Bu iş sizi hiç ilgilendirmez,” dedi muhafız arabanın kapılarını nihayet kapatmayı başarıp.

“Arabada ne var?” diye sordu adamlardan biri.

Nina perde aralığından dışarı baktı. Hanne ve Adrik’i araba-

dan çıkarmışlardı ve iki yanlarında silahlı adamlar vardı. Balıkçılar giderek arabanın etrafını sarmaya başlamıştı.

“Sadece fabrika için gerekli olan malzemeler,” dedi muhafız.

“O halde, araba neden dağdan aşağı ilerliyor?”

“Arabayı derhal diğer yöne çevirin ve yola çıkın,” diye bağırdı muhafız sürücü yerine oturmuş olan askerlere. Dizginler şakladı ve atlar öne doğru birkaç tereddütlü adım attı ama balıkçılar yola çıkıp arabanın önünü kesmişlerdi.

“Bize arabada ne olduğunu gösterin,” dedi kırmızı kasketli, iri yarı bir adam.

Bir diğeri de öne çıktı ve ellerini iki yana açıp makul bir istekte bulunduklarını gösterdi. “Bebeklerin ağladığını duyabiliyoruz. Onları neden bir cephanelik fabrikasına götürüyorsunuz?”

“Bunun sizi hiç ilgilendirmediğini açıkça söylemiştim. Size hesap vermeyiz ve Fjerda ordusunun işine karışmaya devam ederseniz, güç kullanma yetkimiz var.”

Nina’nın göremediği bir noktadan başka birisi araya girdi. “Gerçekten de bu adamlara ateş mi açacaksınız?”

Nina arabanın diğer tarafına geçti ve kontrol noktasındaki hareketliliği fark edip orada toplanmış olan birkaç kasabalı daha gördü.

“Neden açmasınlar?” dedi bir kadın. “Zaten nehrimizi zehirlediler mi?”

“Sessiz olun,” dedi bir asker hışımla.

“Kadın haklı,” dedi, Nina’nın oradaki ilk günlerinden tanıdığı han sahibi. “O kızı manastırda öldürdüler. Gerit’in sığırlarını da öldürdüler.”

“Ateş etmek istiyorsanız edin,” dedi birisi. “Hepimize yetecek kadar merminiz olduğunu sanmam.”

“Geri durun!” diye bağırdı muhafız ama Nina ateş sesi duymadı.

Birkaç saniye sonra, arabanın kapıları bir kez daha açıldı.

“Bu da ne?” dedi kırmızı kasketli adam. “Bu kadınlar kim? Nesi var bu kadınların?”

“Onlar... hastalanmış,” dedi muhafız. “Kendi iyilikleri için karantinaya alınacaklar.”

“Hasta değiller,” dedi Nina gölgelerin arasından. “Askerler bu kızlar üstünde deney yapıyorlar.”

“Ama hepsi... hepsi de hamile mi?”

Nina kalabalığın ruh halinin şüpheden doğrudan öfkeye değişmesi için uzunca bir süre bir şey demedi.

“Siz manastırdan mısınız?” diye sordu adam. Nina evet anlamında başını salladı. Şükür ki o çirkin rahibe elbisesi ve korkunç sarı saç örgüleri ona bir rahibe havası vermişti.

“Bu tutsaklar kadın değiller,” dedi muhafız tükürür gibi. “Grishalar. Fjerda’ya karşı potansiyel bir tehdit oluşturuyorlar ve müdahale etmeye hakkınız yok.”

“Tutsaklar mı?” kırmızı kasketli adam endişeli bir ifadeyle. “Bunlar Grisha mı?”

Kalabalık kadınlara ve kızlara bakmak için öne doğru ilerledi. Nina içlerinde taşıdıkları önyargının ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Bunu Matthias’ta görmüş ve ağırlığını hissetmişti. Ama o yükün silindiğini, anlayışla birlikte o kıpırdatması mümkün değilmiş gibi görünen kayanın yıkıldığını da görmüştü. Şayet onun türünden nefret etmesi öğretilerek yetiştirilmiş bir *drüskelle* asker için böyle bir şey mümkün olabiliyorsa, bu insanlar için de aynı şeyin olabileceğini ummak zorundaydı. O arabadaki kızlar her yeri bir yıkıma uğratan güçlü cadılar değillerdi. Yüzü olmayan

askerler de değillerdi. Onlar hayatlarından koparılıp alınan ve iş-kence gören Fjerdalı kızlardı. Sıradan kişiler aradaki farkı göremiyorlarsa, kimseni görebilmesi için umut yok demekti.

“Cille?” dedi kalabalığı yararak gelen genç bir balıkçı. “Cille, o sen misin?”

Çelimsiz, solgun tenli bir kız gözlerini açtı. “Liv?” dedi cılız bir sesle.

“Cille.” Adam başını tavana vurarak arabaya binerken gözleri dolmaya başladı. “Cille, öldüğünü sanıyordum.” Eğilip kızı kollarına aldı.

“Hemen in arabadan,” dedi muhafız.

“Ona ne yaptınız?” diye bağırdı genç balıkçı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış ve öfkeden neredeyse mosmor kesilmişti.

“O bir Grisha ve tutsak...”

“O benim kız kardeşim,” diye kükredi adam.

“Şu Idony Ahlgren mi?” diye sordu kırmızı kasketli adam boynunu uzatıp.

“Onun özel bir öğretmen olarak Djerholm’a çalışmaya gittiğini sanıyordum,” dedi bir kadın.

Nina tepedeki fabrikaya baktı. Aradan ne kadar zaman geçmişti?

“Ellinor Berglund,” dedi. “Petra Toft. Siv Engman. Jannike Fisker. Sylvi Winther. Lena Askel.”

“Cille’yi aldılar!” diye bağırdı genç balıkçı. “Hepsini aldılar!”

Bir ateş sesi duyuldu. Kontrol noktasındaki muhafız tüfeğini havaya kaldırmıştı.

“Bu kadar yeter! Yolu açın yoksa...”

Bom. İlk patlama dağı zangırdattı. Herkes fabrikaya döndü.

“Olması gerekenden daha şiddetli gibiydi,” dedi Leoni.

Bom. Bir patlama oldu, arkasından bir patlama daha. Patlamalar gecikmemişti.

“Djel aşkına,” dedi kırmızı kasvetli adam eski korunaklı kaleyi gösterip. “Baraj.”

“Azizler aşkına,” dedi Leoni. “Bir terslik var. Orantıları iyi ayarlayamamış olmalıyım. Ben...”

Bir patlama daha oldu ve arkasından korkunç bir gümbürtü kop-tu. İnsanlar birden çığlıklar atıp tepeden aşağı koşmaya başladılar. Genç balıkçı kız kardeşini kucakladığı gibi arabadan aşağı atladı.

“Buradan gitmemiz gerek!” diye bağırdı.

“Vakit yok,” dedi kırmızı kasketli adam.

Nina ve Leoni de apar topar arabanın arkasından indiler. Ta tepelerde, fabrikadaki alevlerin arasında koyu renkli duman sütunları oluşmuştu. Ama daha da korkutucu olan şey, hızla üstlerine doğru gelen su duvarıydı. Baraj yıkılmıştı ve hırlayan bir dalga köpükler arasında dağdan aşağı ilerliyor, ağaçları kökünden söküyor ve yoluna çıkan her şeyi ezerek geliyordu.

“Belki hızı yavaşlar,” dedi balıkçı, kız kardeşine sıkı sıkı sarılarak.

“Kaçın!” diye bağırdı Leoni. “Su zehirle dolu! Dokunduğunuz anda ölürsünüz.” Yüzündeki suçluluk ve korku ifadesi Nina’yı zd ama böyle olması gerekiyordu. Fjerda’nın merhamete ihtiyacı yoktu. Mucizelere ihtiyacı vardı.

“Bunu biz yaptık. Bizim durdurmamız gerek,” dedi Hanne.

Kasabalılardan bazıları telaşla tepenin iki yanına koşturdular ama dalga çok hızlı geliyordu.

“Arkama geçin!” diye bağırdı Adrik kasabalılara.

Nina bazılarının tereddütlü olduğunu görünce, “Hemen!” diye seslendi.

“Leoni,” dedi Adrik, insanlar arkasında bir yarım ay şekli oluştururken. “Yapabilir misin?”

Leoni kararlılıkla evet anlamında başını salladı ve saçlarındaki değerli taşlara dokunup fısıldayarak bir dua etmeye koyuldu. Nina zihninde Leoni’nin uyarısını duydu: *Zehirlerle uğraşmak zor iştir.*

Dalga büyük bir gümbürtüyle, köpüklerle ve moloz parçalarıyla dönerek üstlerine geliyordu. Öylesine yüksek ve geniş ki güneşi örtüyordu.

“Hazır olun!” diye bağırdı Adrik.

Leoni kollarını iki yana açtı.

Adrik elini öne uzattı ve dalga çağırdığı rüzgârın gücüyle ikiye ayrıldı. Sonra da büyük bir hızla kasabalıların yanından geçti. Su yanlarından geçerken, Leoni ellerini havaya kaldırdı. Nina onun etrafında sarımtırak renkli bir bulut oluştuğunu gördü.

Suyun içindeki zehri çekiyordu.

Grisha. Nina kalabalıktan bu sözcüğün yükseldiğini duydu. *Drüsjen.* Cadılar.

Sular gümbür gümbür akarken, zehir bulutu tepelerinde büyüdü. En sonunda, dalga ufaldı ama Leoni sel incecik bir çizgi gibi kalana dek zehri çekmeye devam etti. Aniden oluşan sessizlikte, kalabalık başlarının üstündeki ölümcül kirli sarı toz kitlesine bakarken, Leoni kollarını kaldırmış duruyordu.

“*Pestijla!*” diye bağırdılar. “*Morden!*” Zehir. Ölüm.

“Hayır,” diye mırıldandı Nina kendi kendine. “Fırsat.” Sel suyuna elini daldırıp ihtiyacı olan malzemeleri aradı ve gücünü kullanarak karanlıkta kaybolmuş olan kızların kemiklerini buldu. Kemikleri sıkıca kavradı.

Leoni’nin kolları titriyordu ve yüzünü buruşturmuştu. Adrik dönerek rüzgâra odaklandı ve minik bir kasırğa oluşturdu. Kasır-

ga zehri toplayıp bunu boşalan nöbetçi kulübesinin içine itti. Bi-
leğini çevirince kapılar anında kapandı. Leoni yıkılmadan önce,
Adrik onu yakalamayı başardı.

Bu yeni sessizlikte, Nina bebeklerin bağırdığını ve insanların
ağladığını duyabiliyordu. Suyun aşağıdaki binalara ne kadar zarar
vermiş olabileceğini bilmiyordu.

Kalabalık Adrik ve Leoni'ye bakıyordu. Askerler tüfeklerini
kaldırdılar. Nina onları korumak için fabrikadaki ölüleri çağırma-
ya hazırlandı. Ama bir şey olmasını umuyordu...

“Bakın!” diye bağırdı kırmızı kasketli adam.

Suyun arkasından, yolun ortasında kocaman bir dişbudak ağa-
cı belirmişti, beyaz dallarını göğe kaldırmıştı, kalın kökleri de ça-
murlara yayılmıştı.

“Djel ve suları,” dedi meyhanedeki adam ağlamaya başlayıp.
“Kemikten.”

Dağa verilen kayıp kızların kemikleri, Nina'nın gücüyle yep-
yeni bir şeye dönüşüyordu.

“Djel'e şükürler olsun,” dedi genç balıkçı ve dizlerinin üstüne
çöktü.

Nina artık Matthias'ın sesini duyamadığına, onun tanrısını na-
sıl kullandığını görmediğine memnundu. Yapmış olduğu numara,
şerefli bir askerin yapacağı bir şey değildi. Bir gösteri, sahtekârla-
rın ve hırsızların başvurduğu alçakça bir yanılsamaydı.

Ama bunun için üzgün değildi. Adrik ve Leoni'yle, Hringslar-
la birlikte yaptıkları işler yeterli değildi. Kaç Grisha kurtarırlarsa
kurtarsınlar, her zaman kurtaramadıkları daha çok kişi olacaktı.
Her zaman tanklarıyla, ölü yakma ateşleriyle ve Jarl Brum gibi
kibriti çakacak olan adamlarla Fjerda olacaktı. Tabii, Nina her
şeyi değiştirecek bir yol bulmadığı takdirde.

“Silahlarınızı indirin,” dedi kırmızı kasketli adam, G fvalle köyünün tamamı dizlerinin üstüne çökerken. “Bugün mucizelere şahit olduk.”

“Djel’e   k rler olsun!” diye ba ırd  Nina. Kuyu Rahibesi elbisesiyle Adrik ve Leoni’nin önünde diz çöktü. “Yeni Azizlere   k rler olsun.”

Zoya kumların üzerinde hızla ilerlerken geç kalmadığını umuyordu. Bir zamanlar, sadece *paremin* etkisi altında olan bir Grisha'nın uçabileceğini sanıyordu. Fırtınanın ve düz beyaz kenarlı bulutların üstünde yolculuk ediyordu. Juris'in altında olduğunu hissedebiliyordu. Karşısındaki manzaraysa dehşet vericiydi.

Grigori yeniden sınırlardan inşa edilmiş muazzam bir kubbe-
de, dikenli dalların üstüne yatmış, Elizaveta ve Yuri'yi, Nikola-
i'dan ve onun gölge benliğinden uzak tutmaya çalışıyordu. Zoya
Elizaveta'nın dikenlerinin Grigori'nin etlerine saplandığını, ince
dalların yılanlar gibi kıvrandığını ve ona tekrar tekrar delmek için
saldırdıklarını gördü.

Beden Yaratıcısı çılgılık atmaya başladığında, Zoya onu mah-
veden şeyin dikenler değil, Elizaveta'nın üstüne saldırdığı böcekler
olduğunu gördü. İçine giren böcekler onu yiyip yutarken üstünde
minik delikler ve oyuklar belirmeye başladı. Vücudu kendi ken-
dinden kaçmaya çalışarak paramparça oldu. Titredi, sarsıldı ve
böcekler onu yerken, çılgılık atmak için ağızlarından birini açtı.

Yuri annesinin eteğinin arkasına saklanan bir çocuk gibi Eli-

zaveta'nın arkasında duruyor, kendi çılgılığını bastırmak istermiş gibi eliyle ağzını kapatıyordu. Salak çocuk. Elizaveta'nın neyi serbest bırakmak istediğini anlamış mıydı? Yıldızsız Aziz ona daha az kan döküleceğine dair mi söz vermişti yoksa onun gibi fanatik biri bunu umursamaz mıydı?

Beden Yaratıcısı sarsılıp yere yığıldı. Elizaveta bir zafer çılgılığı attı ve her ikisi de dikenli dalların ince filizleriyle yerlerinde duran Nikolai ve gölge yaratığın asılı duran vücutlarına doğru gitti.

Zoya giysisinin kolundan iki kırık obsidyen parçası alıp birbirine sürttü. İhtiyacı olan tek şey bir kıvılcımdı. Elizaveta'ya doğru ilerleyen bir alev, onu şaşkınlıkla geriye gitmesine neden oldu.

Azize'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kaçacak kadar zeki olduğunu düşünürdüm, Zoya. Çok geç kaldın. Karanlıklar Efendisi'nin ruhu yakında onun vücuduna girecek. Bu savaşta ölmen için hiçbir neden yok."

"Kralım kanlar içinde yerde yatıyor. Ben onun halkından biri ve askeriyim ve onun için savaşmaya geldim."

"Sen Grisha'sın, Zoya Nazyalensky. Kimseye ve hiçbir şeye bağlı olmamalısın."

Zoya gücün çekimini o anda bile hissedebiliyordu. Daha fazlaya olan açlığı her zaman onunla birlikte olacaktı. Ama tiranları çok iyi tanırdı. "Yani senden başka kimseye bağlı olmayacağım, öyle demek istiyorsun değil mi? Bir de Karanlıklar Efendisi'nden başkasına."

Elizaveta güldü. "Bizler yöneticiler olmayacağız. Tanrılar olacağız. İstedğin şey bir tahtsa al. Ravka tahtına geç. Tüm dünyaya hükmedeceğiz."

"Onun vücudunu odunların üstünde gördüm. Yanışını izledim."

"Ben onu Karanlıklar Diyarı'nın kumlarından çalmış ve ye-

rine taklidini bırakmıştım. Gücümle bunu başardım.” Tıpkı Zoya’nın düşündüğü gibi olmuştu. Ayrıntıları önemsemiyordu. Ama Elizaveta’nın konuşmaya devam etmesini istiyordu.

“Onun vücudunu sakladın mı?”

“Dirileceğini umut ederek. Onu arı kovanlarımın içinde sakladım. Evet, yaram ve bitkinliğim konusunda anlattığım şu saçma öyküye inanmaya hazır olduğumu biliyordum. Ama sen o karanlık koridorda yaşamaya cesaret edemedin, değil mi? Kimse bir başkasının acısına çok yakından bakmak istemez. Bir bilgi ve güç çağını bir ölümlü olmak için feda edeceğime inandın mı gerçekten? Sen olsan öyle bir şey yapar mıydın, Zoya?”

Hayır. Asla. Ama artık bağlı olduğu gücün ele geçirilmesi ya da çalınması gerekmiyordu. “Bunu elde ettiğinde dünyaya ne yapacaksın?”

“Barışla ilgili büyük vizyonumdan söz edeceğimi sanıyorsun, değil mi? Sınırsız ya da bayraksız, birleşik bir imparatorluk vizyonumdan?” Elizaveta omuzlarını silkti. “O konuşmayı yapabilirim. Belki de Yıldızsız Kişi bunu amacımız haline getirir. Ama ben sadece özgür kalmayı ve gücümü bir kez daha hissetmek istediğimi biliyorum.”

Zoya bu ihtiyacı anlayabiliyordu ve sorması gereken sorular vardı. Bu soruları, karanlık etrafı sardığında kendisine de defalarca sormuştu. “Buna doyamadın mı?” dedi Zoya, halka biçimindeki dalların etrafında yavaşça dolanıp. Gölge yarattığın göğsü artık parıldamıyordu. Birisi dikenini çıkarmayı başarmıştı. Şekli de ağır ağır Karanlık Efendisi’nin gevşek vücuduna sızmaya başlamıştı. Nikolai ölmek üzereydi. Çalılıkların üstünde yaralı bir halde yatıyor ve kanı toprağa akıyordu.

“Üstüne kullanacağın birileri olmadıktan sonra gücünün ne

anlamı var? Çok uzun bir süre, kendimi her şeyden tecrit ederek muhteşem bir şekilde yaşadım. Sana tapınan kimse olmadığında, bir tanrı olmanın ne anlamı var? Ya da halkı olmayan bir kraliçe olmanın? Ben ormandaki cadı, tahtında oturan kraliçe, tapınağında oturan tanrıçaydım ve yeniden öyle olacağım. Yine korkunun, arzuların ve hayranlığın keyfini süreceğim.”

“Benden hayranlık göremeyeceksin,” dedi Zoya. Ellerini kaldırıp giysisinin kolunu sıyırdı. Kapkara pullar alacakaranlıkta parıldadı.

Elizaveta alaycı bir şekilde güldü “Juris’in soylu ama yanlış bir şeyler yapmak için dayanacağını bilmem gerekirdi. Eh, eski dostum,” dedi, “ne yazık ki bunun bir önemi olmayacak.” Kolu nu kaldırmasıyla birlikte, iki demir renkli dal dikenleri bir deniz yaratığının dikenli kuyruğu gibi parıldayarak Zoya’ya hücum etti.

Zoya ellerini kaldırdı ve şiddetli bir girdap dalları yakalayıp birbirine dolayarak dikenli ağaçtan kopardı. Zoya kopan dalları Elizaveta’ya fırlattı.

“Ne kadar da yırtıcısın,” dedi Azize. “Juris seni öğrencisi yapmakta haklıymış. Bilgileri seninle birlikte öleceği için üzgünüm.”

Bu sefer, ağacın yarısı hırlayan ve dikenli dallardan oluşan iri bir kitle gibi havalandı. Zoya havadan soğuk bir dalga halinde gelen nemi emdi, dalları buzla kapladı ve içlerindeki bitki özünü kuruttu. Şiddetle esen bir rüzgârla onları paramparça etti.

“Bu ne kadar da büyük bir güç! Ama beni yenemezsin, Zoya. Sonsuzluk avantajına sahibim ben.”

“Ben şaşırtabilme avantajına razıyım.”

Zoya kendini korumak için kumları havalandırdı ve hızla dikenli ağaca doğru fırlattı. Elizaveta konuşurken, Zoya halkanın en uç tarafına, Karanlıklar Efendisi’nin kusursuz bir şekilde mu-

hafaza edilmiş olan vücudunun durduğu tabanlığa gitti. Bir an için, onun o güzel yüzüne ve zarif ellerine baktı. Zoya gencecik kalbinde var olan aç gözlü bir tapınma ihtiyacıyla onu sevmişti. Karanlıklar Efendisi'nin ona değer verdiğini, önemseddiğini sanmıştı. Onun için her şeyi yapabilir, onun için savaşıp ölebilirdi. Karanlıklar Efendisi bunu biliyordu. Kendi gizemini, Alina Starkov'un yalnızlığını ve Genya'nın birisine ait olma arzusunu geliştirdiği gibi, bu sevgiyi de geliştirmişti. *O sırada Elizaveta'yı kullandığı gibi, hepimizi kullandı. Ben de buna izin vermiştim.* Bunun tekrarlanmasına izin vermeyecekti. Kollarını havaya kaldırdı.

“Hayır!” diye bağırdı Elizaveta.

“Yanman gerektiği gibi yan,” diye fısıldadı Zoya. Adeta yumuşak bir esintiyi çağırıyormuş gibi kolunu indirdi ve aynı anda kulakları sağır eden müthiş bir gümbürtü arasında bir şimşek çaktı. Şimşek kıvılcımlar ve birden yükselen alevler arasında tabanlığa isabet etti. Zoya bir gölgenin sıcaktan uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi, alevlerden kaçmaya çalıştığını fark etti.

“Ne yaptın?” diye bağırdı Elizaveta. Dikenli ağaç Karanlıklar Efendisi'nin vücudunu güvende olsun diye kaldırıp alevlerden uzaklaştırırken, Zoya ona doğru atıldı.

Ama Zoya, Juris'in ejderhasının alevleri gibi masmavi olan dek bu alevlerin sıcaklığına odaklandı. Dikenli ağaç yine kendi içine doğru çökmeye başladı. Dallar Zoya'nın ayak bileklerinin etrafına dolanmaya başladı ama Zoya kıvılcımlarını toparlayıp bunları yaktı. Bu arada, kendisini de biraz yaktı. Ateş konusunda biraz alıştırmaya başlaması gerekecekti.

Elizaveta kendisini Karanlıklar Efendisi'nin vücudundan geri kalanları almak için odunların üstüne atmıştı. Zoya alevlerin Elizaveta'nın canını yakabileceğini ama onu durdurmayacağını bi-

liyordu. Elizaveta kadar yaşlı bir Grisha'nın sonu, ancak gücünü kendisine karşı kullandığında gelebilirdi. Zoya'nın harekete geçmek için sadece birkaç dakikası vardı.

Yuri'nin alevlerden kaçtığını gördü ve elindeki parıldayan diken kaptı. "Seninle sonra ilgileneneğim," dedi öfkeyle. Onu güçlü bir esintinin ortasında bırakmak için iki kum tepeceğini yerle bir etti. Tepecikler onu boğazına kadar yere gömdüler.

Gölge yaratıktan geriye kalanlar, ne yapacaklarını bilemiyorlarmış gibi Nikolai ve Karanlıklar Efendisi'nin tabanlığının arasında asılı kalmıştı. Yaratık artık zar zor seçiliyordu. Kanatları lime limeydi, sivri tırnaklı elleri de iki yanında sarkmış duruyordu. Zoya parıldayan dikenin onun kalbinin olması gereken yere soktu.

Nikolai o anda içine ani bir nefes çekerek kendine geldi. "Çıkar içimden onu," dedi hırıltılı bir sesle başını gerçek dikenin saplanmış olduğu yere eğerek. "Onun işini bitir."

Ya senin işini de bitirirsem? Tereddüt edecek vakit yoktu. Zoya dikenin çıkardı. Göğsünden kapkara kanlar fışkıran Nikolai acı içinde bağırdı. Zoya saldırıya geçen bir ağaç gövdesi yüzünden arkaya savruldu.

Elizaveta, Karanlıklar Efendisi'nin yakıldığı son yerden çıkışlıklar içinde kalkarken, etrafındaki dikenli dallar aniden tomurcuklandı. Azize bir arı sürüsü haline geldi. Tomurcuklarla kaplı bir tarlaydı. Yastan aklını yitirmiş bir kadındı. Dikenli dallar Zoya'nın bileklerine dolanıp onu sıkıca sararken, ağzından çekirgeler fışkıran Elizaveta ellerini öne uzatıp ona saldırdı ve Zoya'nın boğazını sıkmak istedi.

Sorun değil, diye düşündü Zoya. Nikolai'ı kurtardım. Elizaveta'yı Karanlıklar Diyarı'na hapsettim. Nihayet Karanlıklar Efendisi'ni durdurmuştu. Kalbini alması için Elizaveta'ya izin verse

ne olurdu ki? Ama içinde Juris'in sesi kükredi ve onun alaycı bir sesle güldüğünü duyar gibi oldu: *Pullarımdan bu yüzden mi vazgeçtim? İkimiz ejderhayız. Bizi öldürmelerine izin vermeyiz.*

Zoya dalların onu daha da sıktığını hissetti. Dikenli ağaç Elizaveta'nın bir eseri idi. Ama içindeki bitki özü kan gibi, dalgalarla kıpırtılı bir nehir gibi akıyordu.

Elizaveta büyük bir öfkeyle bağırdı ve Zoya kulaklarına böceklerinin vızıltısının dolduğunu hissetti.

Zoya dikenli ağacın içinde akan, onu tekrar tekrar boğmuş olan bitki özüne odaklandı ve onu çekti.

Dallar döndü, dikenlerinin acımasız dikenleri Elizaveta'nın yön ya da şekil değiştirmesine fırsat vermeden ona doğru fırladı. Vücudu tok ve ıslak bir ses çıkararak diken mızraklarını karşıladı. Kendi eserinin sivri tırnaklarına saplanmış bir halde, Zoya'dan birkaç santim ötede asılı kaldı.

Zoya dikenleri döndürdü ve Elizaveta'nın gözlerindeki hayat ışığının sönüşünü izledi. Ejderhanın kükreyerek ona aferin dediğine yemin edebilirdi.

Ravka düşman eline geçebilirdi. Grishalar ve İkinci Ordu dağılabilirdi. Ama dünya Elizaveta ve Yıldızsız Kişi'den kurtulmuştu ve güvendedeydi.

Zoya karların üstündeki kurt yavrularını, Liliyana'nın şömine-nin başında findık ayıklayışını ve Karanlıklar Efendisi saldırmadan önce Küçük Saray'daki Grishalarla dolu, kahkaha seslerinin duvarlara çarpıp yankılandığı Altın Kubbeli Salonu düşündü. Nikolai'nin elinde bir hançeri andıran dikenle iblisle nasıl yüzleştiğini düşündü.

Bu sefer seni kurtardım, diye geçirdi aklından yere yığılırken. Bu sefer, işimi doğru yaptım.

Kasaba halkı ne düşünürse düşünsün, Grisha kadınların ve çocuklarının ya da Adrik ve Leoni'nin Găfvalle'de kalması güvenli değildi. Fabrikada sağ kalan askerler saldırıya geçeceklerdi. Felaketin sonrasında düzeni kurmak için birlikler yollanacaktı. O zamana dek, hepsinin oradan ayrılması gerekiyordu.

Hanne o karmaşada, eski görünümüne geri dönmek ve rahibe elbisesini giyerek kasabanın başına gelen felaketlere diğerleri kadar şaşırmış gibi yapmak için manastıra gitti. Başrahibe ortalıkta yoktu. Hanne'nin tekrar gizlice dışarı çıkıp dört yol ağzına gelmesi kolay oldu. Orada Nina'yı arabayı limana götürmesi için talimat verirken buldu.

Nina hesaplaşma anının yaklaştığını biliyordu. Balıkçı, kız kardeşinin yeniden arabaya bindirildiğini görmek için gittiğinde, Hanne'nin öfkesine hazırlandı.

Ama Hanne sakindi. Sesi de titremiyordu. "Doğru soruları sormuyordum, değil mi? Sana kim olduğunu değil, ne olduğunu sordum."

Nina, Mila'nın elbiselerinden birini giymişti. Ellerini ağır eteklerinin üstünde gezdirdi. "Bence bunun yanıtını biliyorsun."

"Nina Zenik." Hanne'nin bakır renkli gözlerinde sert bir ifade belirmişti. "Babamı sakat bırakan kız. Ceset Cadısı."

"Fjerdalıları artık bana öyle mi diyorlar?"

"Başka şeylerin yanı sıra."

"Ravka hükümeti için çalışan bir casusum. Bu ülkeye de korku içinde yaşayan ve senin gibi Grisha gücüne sahip kişileri özgür bırakmak için geldim".

"Babam seni neden tanıyamadı?"

"Buraya gelmeden önce değiştirildim. Bu," dedi Nina kendisi işaret ederek, "ben değilim."

"Gerçek olan herhangi bir şeyin var mı?"

"Sana öğrettiğim beceriler. Bu ülkenin işleyişi ve özündeki yozlaşmayla ilgili olarak anlattığım her şey." Nina durup içine bir nefes çekti ve eliyle hafifçe kalbine vurdu. "Bu gerçek, Hanne."

Hanne başını çevirdi. "Beni kullandın."

"Evet. Bunu inkâr etmeyeceğim."

Hanne tekrar ona baktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Üzgün değilsin, değil mi?"

"İncittiğim insanlar için üzgünüm. Senin güvenini yitirdiğim için de öyle. Ama bizler doğuştan savaşçıyız, Hanne. Ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyoruz. Hayatlar tehlikeye atılıyordu. Hâlâ da atılıyor. Babanın adamlarının Grishalar üstünde deney yaptığı tek yerin burası olduğunu sanmıyorum."

Hanne yutkundu ve Nina onun koğuştaki yatan kızları, beşiklerdeki bebekleri ve onların ne kadar acı çektiklerini düşünmekte olduğunu anladı.

"Daha da mı var?"

"Daha çok karargâh. Daha çok fabrika. Daha çok laboratuvar.

Bütün Grishaların iyi olduğunu söylemiyorum. Ya da Ravkahların. Hepsı iyi değil. Belki ben de değilimdir. Tek bildiğim, babanın ve adamlarının yaptığının yanlış olduğu. Onları durdurmak gerek.” Elini Hanne’nin omzuna koyarken, onun geri çekileceğinden korktu. “Onları durdurabiliriz.”

Hanne fabrikaya, tutsaklarla dolu arabaya ve parmak kemiklerinden oluşan dallarıyla yükselen devasa dişbudak ağacına baktı. Elini saçları kazınmış başında gezdirdi. Yüzünün inatçı hatları, onları yumuşatacak gür saçları olmadan daha da belirgin bir hal almıştı. Gözlerini yeniden Nina’ya çevirdiğinde, bakışlarında yeni bir heyecan olduğu göze çarpıyordu.

“Hepsini kurtaralım,” dedi.

O gün yaşadıkları üzüntülere ve tehlikelere ve gelecekte yaşayacakları tüm tehlikelere rağmen, Nina içinin farklı bir şekilde hafıflediğini hissetti. “Hepsini kurtaralım.”

“Ama Nina,” dedi Hanne. “Artık yalan söylemek yok.”

“Artık yalan yok,” dedi Nina. Tüm kalbiyle bunun doğru olabilmesini diledi.

“Önce ne yapacağız?” diye sordu Hanne.

“Babanla ilgileneceğiz.”

“Onu öldürmem.”

Nina hafıfçe gülümsediğini hissetti. “Bu, sana yaptıracağım en son şey.”

Hanne hâlâ baygın olan Brum’u tepeden yukarı sürükleyip ormana götürdüğünde, Adrik Nina’ya döndü.

“Artık yalan yok mu?”

“Gizli gizli konuşmamızı mı dinliyordun, Adrik?” Nina, Adrik’in arkasına baktı. “Leoni arabada mı? Durumu iyi mi?”

“İyi. Ama tüm olanlar senin hatan. Leoni fitiller konusunda bir hata yapmamış. Kazaya sen sebep oldun,” dedi Adrik. “Barajı parçalamak için patlamaların yerini değiştirmişsin. Beni, Leoni’yi ve sayısız masum sivil tehlkeye attın.”

Haklıydı. Korkunç bir şey yapmıştı. Peki neden pişman değildi?

“Ketterdam’da ne öğrendim biliyor musun?” diye sordu kemik ağacına bakıp. “Kimsenin masum olmadığını. Bugün her şeyi değiştirdin, Adrik. Sadece suyu zapt etmedin. Bu insanların Gris-halar hakkındaki fikirlerini de değiştirdin. Bir mucize yarattın.”

“Bir mucize değildi. Beceri, şans ve senin vücut parçalarından inşa ettiğin göz alıcı bir dekordu.”

Nina omuzlarını silkti. “Fjerdalıları bizi insan olarak görmüyorlar. Belki de bizi Azizler olarak görmelerinin vakti gelmiştir. Gittiğimiz her kasabada, her mucizeyle bunu yapacağız. Sankta Alina’nın ismi gibi senin ismini de fısıldamaya başladılar çoktan. Yarın bu yolun üzerinde size adanmış türbeler olacağına bahse girerim.” Kaşını kaldırdı. “Ama size ne dediklerini duyduğunda, pek hoşuna gitmeyecek.”

“Bu olanlardan hiç hoşlanmadım,” dedi Adrik ama sonra merakına yenildi. “Bize ne diyorlar?”

“Suların Sankta Leoni’si.” Nina duraksadı. “Eşitsiz Sankt Adrik.”

Adrik gözlerini devirdi. “Gitmemiz gerek, Nina. Zamanımız yok.”

“Bir şey daha var,” dedi Nina ama Adrik’in onu bu söyleyeceği şey için asla affetmeyeceğini biliyordu. “Bum’un mektubundaki her şeyi anlatmadım.”

Adrik donakalandı. “Ne yaptın, Nina?”

“O mektupta Kral’a karşı düzenlenecek bir suikast planından söz ediyordu.”

“Fjerdalılar tarafından mı?”

“Orası çok açık değildi. Sadece Lantsov’un, Demidov isimli bir kişi için bir sorun olamayacağı söyleniyordu. Casuslarının bir müdahale olmadan sorunun yakında çözüleceğine inandıkları yazıyordu.”

Adrik bir küfür savurdu. “Derhal Hjar’daya gitmeliyiz. Kral’ın hayatına karşı bir tehdidi bizden nasıl gizlersin?”

Bunun ne önemi vardı ki? Kral’ın hayatı her zaman tehdit altında olacaktı. Nikolai, Tolya ve Tamar tarafından korunuyordu. Adrik de plandan vazgeçmek için ısrar eder ve uçağa erişimi olan bir ağ üyesini bulup onun Hjar’a gidip başkente haber götürmesini sağlayabilirdi. Ravka Kralı’nın onu koruyacak sayıda adamı vardı. Dağdaki kızlarınsa sadece Nina’sı vardı.

“Sadece bir gün kaybettik,” dedi Nina. “Şimdi, sıra Kral’a haber uçurmaya geldi.”

“Bu senin vereceğin bir karar değildi. Ama şu anda bunu seninle tartışamam. Ravka’da bunun hesabını verirsin.”

“Sizinle gelmiyorum.”

“Nina...”

“Ne yapmam gerektiğini biliyorum, Adrik. Böyle bir fırsat bir daha elime geçmez. Ravka beni bir asker yaptı. Ketterdam da bir casus. Hanne tamamıyla başka bir şey olmama yardımcı olabilir.”

“Nina, düşündüğüm şeyi söylüyor olamazsın...”

“Söylüyorum.”

“Sana orada ulaşmamız mümkün olmaz. Yanında müttefiklerin, kaynakların olmayacak. İşler ters giderse, hiçbir çıkış yolu bulamazsın.”

Nina paramparça olmuş fabrikadan yükselen dumanlara baktı. “O halde, duvarı patlatıp bir delik açmam gerekecek.”

Dikenli ağaç kanıyordu. Gövdesinden akan bitki özü Elizaveta'nın ölümüyle birlikte ölmüş gibi altın renginden kırmızıya dönüşmüştü. Dalları ufalmaya, dikenleri solmaya başlamıştı. Nikolai kendini kurtardı. Ellerinden ve bacaklarından akan kanlar kumlara döküldü. Göğsü sızlıyordu ama kalbine bir şey sapladığının tek belirtisi yıldız biçimli bir yara iziydi. Koleksiyona ekleyecek bir yara izi daha.

Uzaklarda muhteşem sarayın parçalandığını, kulelerinin çöktüğünü görebiliyordu. *Geriye ne kalacak acaba*, diye düşündü. Kendisi ve Zoya oradan nasıl kurtulacaklardı?

Sendeleyerek onun yanına gitti. Zoya dikenli ağaçlardan ve kırmızı ayva tomurcuklarından oluşan solmuş bir yatakta yatıyordu ve saçları yüzünün etrafına yayılmıştı. Karşısında dalların arasına yığılmış ölü arılardan oluşan koyu renkli bir öbek duruyordu. *Sankta Elizaveta*. Sadece birkaç adım ötede, Nikolai hem ayı hem insan kemiklerinden oluşan, rüzgârla birlikte külleri dağılan bir yığın daha gördü. Bu dünya tamamıyla küle mi dönüşecekti?

Zoya'nın yanına çömelip nabzını kontrol etti. Düzenli atıyordu. Bileklerinde siyah pullardan oluşan iki kelepçe görünce şaşırdı.

“Zoya?” dedi onu hafifçe sarsarak. “Komutan Nazyalensky.”

Zoya gözlerini kırıştıırıp ona baktı. Nikolai geri çekildi. Bir an için, başka bir şey gördüğünü sanmıştı... Hayır, bu mümkün değildi. Zoya masmavi gözleriyle ona baktı.

“İyi misin?” diye sordu Nikolai.

“İyiyim.”

“Emin misin?”

“Hangimiz keşişi öldürecek?”

“Evet, iyisin.”

Ayağa kalkmasına yardım etti ve Yuri'nin boynuna kadar kumlarda gömülü olduğu yere gittiler. Bir noktada, o pis fare bayılmıştı. Burnundan kan akıyordu.

Nikolai iç çekti. “Bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama yaşamasına izin vermemiz gerek. Yıldızsız Kültü ve Azizlerin bizi buraya nasıl getirdiğiyle ilgili mümkün olduğunca bilgi almam gerek. Saraydan kaçtığımda, kelepçelerimi açanın Elizaveta olabileceğini düşünüyorum.”

“Ama nasıl?”

“Güçlerinin Karanlıklar Diyarı'nın sınırlarını aşabildiğini ama bunun sadece insanların inancının en güçlü olduğu yerde gerçekleşebildiğini söylemişti. Yuri o gece saraydaydı. Elizaveta dallarını ya da böceklerini oraya yollayıp muhafızlarımı etkisiz hale getirmek için onu kullanmış olabilir.”

Zoya alaycı bir sesle güldü. “Onu davet eden sendin.”

“Bir sonraki akşam yemeği konuğunu sen seçebilirsin. Yanıtlar istediğim için keşiş yaşayacak. Şimdilik.”

“Eh, belki hafif bir işkence yapabiliriz o zaman. Ya da bir saat boyunca kafasına tekme atmama izin verirsin.”

“Bunu çok isterdim ama kendimi pek iyi hissetmiyorum ve bu giysilerin içinde ölmeyi istemiyorum. Buradan nasıl kurtulacağımızı araştırmamız gerek.”

Zoya, Yuri’nin etrafındaki kumları kazdı. Onu oradan çıkarıp sırt üstü yatırdılar. Ellerini Zoya’nın *keftas*ından kopardıkları parçalarla bağladılar ve sesini çıkarmasın diye ağzını da tıkadılar.

“Nikolai,” dedi Zoya, keşişi taşıması için bir esinti çağırırken elini Kral’ın omzuna koyup. “Ayın işe yaradı mı bari? Artık kurtuldun mu?”

Nikolai ona göz kırptı. “Olabileceğim kadar özgürüm.”

Canavarı hâlâ içinde bir yerlerde hissedebildiğini söylemeye cesaret edemedi. Güçsüzdü ama yaralarını yalıyor ve tekrar ortaya çıkmak için fırsat bekliyordu.

Onları kalıcı alacakaranlığa hapsedmiş olan güç her ne idiyse, Azizlerle birlikte ölmüştü. Nikolai ve Zoya yıldızların ilk parıltısını gördüklerinde, yürümeye başlayalı bir saat bile olmamıştı.

Yaralarına ve yorgunluklarına rağmen yürümeye devam ettiler. Nihayet, uzakta ışık gördüler ve Karanlıklar Diyarı’nın ölü gri kumları yerini yumuşak bir ovaya bıraktı. Nikolai bir çiftçinin misafirperverliğine teslim olmayı ne kadar istese de orada olduklarının öğrenilmesi riskine giremezlerdi. Eski bir malzeme kulübesine sığındılar. Nemli ve rahatsız bir yerdi ama ya orada kalacaklardı ya da bir erik bahçesindeki ağaçların dallarının altında uyuyacaklardı ve Nikolai kesinlikle bir ağaca yaklaşmayı istemiyordu.

Gözlerini kapatıp uykuya dalmak büyük bir keyifti. Bundan böyle bunu hafife almayacaktı.

Zoya şafak sökmeden önce Kribirsk'e gitti ve Nikolai'nin tahmin etmediği kadar kısa bir süre içinde atlarla, bir valiz dolusu seyahat giysisiyle ve Nikolai'nin yaralarını iyileştirmesi için genç bir Şifacı'yla birlikte geri geldi.

"Özür dilerim, Ekselansları," dedi delikanlı Nikolai'nin ellerindeki delikleri kapatırken. "Muhtemelen iz kalacak. Hâlâ eğitim alıyorum."

"Belirgin bir iz mi?" diye sordu Nikolai.

"Şey... Derin bir iz."

"O da iyi."

Şifacı'nın işi bitince, Zoya onu geri yolladı. "Bundan bir kişiye bile söz edersen, vatan haini olursun." Sert bakışlarını çocuğa dikti. "Bunun cezası idamdır."

Delikanlı kapıya doğru geri geri sendeledi. "Emredersiniz, Komutanım. Elbette, Komutanım."

Zoya kaşlarını çatıp başını salladı. "Yemin ederim ki eğitim gevşemeye başladı. Biraz sert bakmam, onun neredeyse bayılmasına neden olacaktı."

Nikolai bir şey demedi. Bu sefer ne gördüğünden emindi. Çocuğa sert sert bakarken, Zoya'nın gözlerinde gümüş renkli parıltılar olmuş ve göz bebekleri incecik çizgiler haline gelmişti. Bir an için, ejderhanın gözlerini görür gibi olmuştu orada. Zoya onları kurtarmak için tam olarak ne yapmıştı? Bu sorunun yanıtını almak için, saraya varıp güvende olacakları zamana kadar beklemek zorundaydı.

Kendilerini zorlayıp günün geri kalanını at sırtında ilerleyerek geçirdiler. Nikolai sanki diken hâlâ oradaymış gibi zaman zaman

göğsünde bir ağrı hissediyordu. Sessiz duran ve titreyen Yuri elleri bağlı ve kapüşonu ta aşağı çekilmiş bir halde ilerliyordu.

Çok geçmeden, Kum Denizi'nde olanların Ravka'da ve hat-ta onun da ötesinde bile hissedildiğini öğrendiler. Ulensk kadar kuzeyde ve Dva Stolba kadar güneyde depremle olduğı bildirilmişti. Nikolai başka sonuçların meydana geleceğini biliyordu. Dünyanın en güçlü üç Grishası ölmüştü ve ayın kesinlikle plan-landığı gibi gitmemişti.

Os Alta'ya girmeden önce Zoya, Nikolai'ın ellerini bağladı ve kasabanın aşağı bölgesine girerlerken tutsak gibi gözüksünler diye, onun ve Yuri'nin atlarının dizginlerini kendi atına bağladı. Onları büyük kanaldan ve büyük caddelerden, sarayın altın ka-pılarına uzana hafif yokuştan geçirecekti. Etrafta yas bayrakları, yarıya indirilmiş bayraklar görmediler. Sokaklarda isyan çıkarmış olan insanlar da yoktu. Ya Nikolai artık gerçekten de umduğı ka-dar popüler değildi ya da Genya ve David her nasılsa onun orta-dan kayboluşunu gizlemeyi başarmışlardı.

Nikolai heyecan ve dehşet hissi arasında gidip geliyordu. Zoya, Kribirsk'e gittiğinde, keşişin ağzındaki tıkacı çıkarmış ve kötü olan durumun çok daha kötüye gideceğini hemen anlamıştı. *Kapıyı aç.* Bunu yapmıştı ve oradan dehşetengiz bir şey çıkmıştı.

Yine de uzakta, Büyük Saray'ın kapılarının üstündeki taçlı çift kartalı ve yaldızlı çatıyı görünce çok sevindi. Evine gelmişti. Hayatta kalmıştı ve şifa bulamadıysa bile, bir şekilde kendisi de, Zoya ve diğerleri de ilerlemenin bir yolunu bulacaklardı. İçindeki iblis onu iyi tanıyordu ama artık Nikolai da onu tanıyordu.

Zoya nöbet tutan muhafızların yanına gidip kapüşonunu indir-di. "Komutanınız için kapıları açın."

Muhafızlar hemen hazırola geçtiler. “*Moi Sovereniyi.*”

“Yorgunum ve Üçler Erki’nin diğer üyelerine göstermem gereken tutsaklarım var.”

“Belgeleri var mı?”

“Sorumluluklarını ben üstleniyorum. Ama sıcak bir banyo yapmamı biraz daha geciktirirseniz, ağır ağır ölmenizi de yine ben sağlarım.”

Muhafız hafifçe öksürüp eğildi. “Evinize hoş geldiniz, Komutanım.”

Kapılar iki yana açıldı.

İçeride büyük bir partinin devam ettiği belliydi. Geçitler fenerlerle aydınlatılmıştı ve Büyük Saray’ın parıldayan pencerelerinden dışarı müzik sızıyordu.

“Planı gerçekten de uygulamış olmaları mümkün mü?” dedi Zoya hayretle.

“Burada olmayan bir kral için nasıl bir parti verebiliyorlar?” dedi Nikolai. Birini onun yerini alması için değiştirmiş olamazlardı, değil mi? Birini özellikle de bu kadar önemli bir olay için eğitecek kadar vakitleri yoktu.

“Belki de bir korkuluğa giysiler giydirip başına bir de taç takmışlardır,” dedi Zoya.

“Konsey toplantılarında bu stratejiyi uygulamalıyım.”

Onları içeride neyin beklediğini bilmedikleri için, keşişin bağlarını kontrol edip fazladan bir önlem olarak ona Genya’nın uyku iksirinden içirdiler. Onu bir çalılığın arkasına gizleyip, Üçlü Erk’in bir üyesini ya da ortalığı ayağa kaldırmadan konuşabileceklerini birisini bulmaya karar verdiler.

Nikolai sarayın güney kanadına girip partide çalınan müzik-

leri dinleyerek gölgelerin arasında ilerlemeye başladı. Serada birilerinin olduğunu fark etti. Gizlice buluşmuş olan bir çift miydi bunlar? Onları rahatsız etmeyecekti. Önünde minyatür portakal ağaçları bulunan cam duvar boyunca ilerledi ve tam köşeyi dönecekken... kendisiyle karşılaştı.

Büyük bir şokla irkildi ve aklına karmakarışık düşünceler akın etti. Ya artık kendisi Nikolai değilse? Ya sadece canavarsa? Ya hâlâ Karanlıklar Diyarı'ndaki alacakaranlıktaysa ve bu bir rüyaysa? Ellerine baktı. Yara izleriyle dolu ama bunlar sivri tırnakları olmayan insan elleriydi. *Ben Nikolai Lantsov'um. Buradayım. Evim-deyim.*

Camdan içeri baktı. Diğer Nikolai seradaki meyve ağaçlarının ve çeşmelerin ortasında duruyordu. Göğsündeki açık mavi renkli kuşağın üstündeki madalyaları parıltıyordu. Demek şehir dışında ve şehirlerde bu yüzden panik çıkmamış, yas bayrakları çekilmemişti. Planını uygulamışlardı. Genya zavallı bir adamı Kral'ın yerine geçsin diye değiştirmişti.

Nikolai buna hem heyecanlandı hem de çok bozuldu. Birinin onun yerini bu kadar kolaylıkla aldığını düşünmek... Daha sıradan bir kişi bunu bir hakaret olarak algılayabilirdi. Ama onun zihnini olasılıkları düşünmeden edemiyordu. Devlet yemeklerinde ve yetimhanelerin ve konser salonlarının açılışında, bu aktörü kullanabilirdi. Nikolai aynı anda iki yerde birden olabilirdi. Ama yeni ikizi neden diğer konukların yanında değildi? Yanıt yeşil renkli şık bir tuvalet ve zümrütler olarak ortaya çıktı. Bir kız. Çok pahalı görünen mücevherlere bütünmüş çok güzel bir kız. Prenses Ehri Kir-Taban mıydı o? Yanlarında da kimse yok gibiydi.

Yerine geçmiş olan adam volta atıyor, hızlı hızlı konuşuyordu.

Nikolai onun ne dediğini duyamıyordu ama dehşet içinde fark etti ki ikizi sanki Prenses'e aşkını ilan ediyordu. Bu aktör onları ne tür bir işe bulaştırmıştı? Genya ve David böyle bir şeye izin vermişler miydi? Konuşmayı bölmek için çok elverişli bir zamandı ama Nikolai tüm oyunu bozmadan bunu nasıl yapacaktı?

Belki de yanlış düşünüyorum, belki de sadece devlet işlerini konuşuyorlardır, diye geçirdi içinden bir ümitle.

O anda, çift birbirlerine doğru yürüdü. Sahte Ravka Kralı, Prenses'i kollarına aldı. Prenses yüzünü ona kaldırdı, gözlerini yumdu ve dudakları aralandı. Nikolai onun elindeki bıçağı o anda gördü.

Isaak'ın avuçları terlemişti. Tolya ve Tamar'ı atlatmak kolay olmamıştı. İkizler en istenmedikleri yerde bitme becerisine sahip deneyimli paralı askerlerdi.

Ama serada Ehri'yi ilk gördüğü andan beri o anda orada olabilmek için seve seve bin tane eğitilmiş askerden kaçabileceğini biliyordu. Prenses'in muhafızlarından nasıl kurtulduğunu ya da orada oldukları anlaşılmadan önce ne kadar vakitleri olduğunu bilmiyordu. Sadece sonsuza dek ona bakmak istediğini biliyordu. Prenses'in elbisesinin rengi armut yeşiliydi ve şık katları şahin desenleriyle süslenmişti. Koyu renkli uzun saçlarındaki zümrütlü taraklar da pırıl pırıl ışıltıyordu.

“Nikolai?” dedi Prenses loş seraya bakarak.

Ona, *Isaak*, diye hitap etmesi için yalvarmak istiyordu. Ona gerçek ismiyle hitap etmesini duymak nasıl bir his olurdu?

“Buradayım,” diye fısıldadı. Prenses dönüp ona gülümsedi ve Isaak göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissetti. “Geleceğinden emin değildim.”

“Ben de gelebileceğimden emin değildim. Leydilerim gün

ağardığından beri etrafımdalar. Onlardan kaçabilmek için bir saniye bile yalnız kalabileceğimi sanmıyordum.”

“Fırsat bulduğuna sevindim.” Saçma ve durumu son derece hafife alan bir şey söylemişti ama aklına diyecek başka bir şey gelmemişti.

Prensese ona doğru bir adım attı ve Isaak ne yaptığını düşünmeden aralarındaki mesafeyi korumak için geri adım attı. Prenses’in ne kadar üzüldüğünü görünce de kendisini salak gibi hissetti.

“Özür dilerim,” dedi hemen ama kralların kolay kolay özür dilemediğini biliyordu.

Prensese ellerini önünde kavuşturdu. “Ben... Sizi yanlış mı anladım?”

“Hayır. Hayır. Ama size söylemem gereken bir şey var.” Isaak arkasını döndüğü gibi portakal ağaçlarının önünde, onların tatlı kokulu tomurcuklarının arasında volta atmaya başladı. Ona söylemek için sayısız şey planlamıştı ama bunların hiçbirisi o anda ona doğru gelmemişti. Ufak bir kasabadan gelen yoksul bir gençti o. Bir saray muhafızıydı. Mutlu olduğunu sanmıştı. Tüm bunlar başladığında gerçekten de mutlu bir adamdı. Ama ya şimdi?

Keşke onu kollarına alıp öpebilseydi ama ona söylediği her şey bir yalanken onu öpemezdi. Öte yandan, ona henüz doğruyu da söyleyemezdi. Bütün ülkeyi riske atmayı göze alamaz ve bunu yapamazdı.

“Ehri...” dedi. “Ben bir kral olmasaydım...” Duraksadı. Ona tam olarak ne sormaya çalışıyordu? Tekrar denedi. “Hangi özelliğinden hoşlanıyorsun?”

Ehri güldü ve Isaak bu sesi duyunca, nefesi keyifle ciğerlerinden boşaldı. “Bu bir sınav mı? Yoksa gururunuzun mu okşanması gerekiyor?”

“Gururum her zaman şefkat ve ilgi ister,” dedi Isaak ama böyle bir şey dediği için anında pişman oldu: Bunları söyleyen Nikolai’dı ve o gece Nikolai olmak istemiyordu. “Bir dakika. Ben size hangi özelliğinizi sevdiğimi söyleyeyim. Cesaretinizi. Alıştırma kılıcınızı kullanışınızı. Her zaman sözlerinizin arkasında oluşunuzu. Göl kenarındaki evinizle ilgili öyküler anlatırken, yüzünüzde beliren ifadeyi.”

Prenses başını kaldırdı ve bir an için yüzünde çok hüzünlü bir ifade belirdi.

“Sorun nedir?” diye sordu Isaak. Prenses’i o kadar üzen şeyi aklından silmek istedi.

“Hiçbir şey. Sadece bu an keşke bitmeseydi diye geçirdim içimden.”

Isaak ona bunun mümkün olabileceğini söylemek istedi ama bunun doğru olup olmadığını bilemiyordu. Ona hiçbir şey vaat edemezdi. Üstelik, bir de acı gerçekler vardı: Üçler Erki’nin ondan ne istediğini tam olarak bilmiyordu. Kendileri Ravka’yı yönetirken, Isaak’ten sonsuza dek bu rolü mü oynamasını isteyeceklerdi? Onların dilediği tarzda bir kral olmasının imkânsız olduğunu düşünmüştü ama Ehri’yle akşam yemeği yediğinde, Prenses yanında olursa belki bu mümkün olur diye düşünmeye başlamıştı. Genya ve diğerleri bu tür bir arkadaşlığa izin verirler miydi? Bunu reddederlerse, onlara karşı çıkacak cesareti kendisinde bulabilecek miydi? Daha da kötüsü, bir de adadaki o geceden beri uykularını kaçıran bir mesele vardı: Ya gerçek Kral geri dönüp de Ehri’yi eşi olarak seçerse? Isaak, Kral’ın ona kur yapışını ve evlenişini izlemek zorunda mı kalacaktı? Kraliyet düğününde, şapelde hazır olda mı duracaktı? Ehri evlendiği adamın o gece seradaki, kalbi aşk dolu olan o adam olmadığını anlar mıydı?

“Ben de sonsuza dek sürmesini isterdim,” dedi Isaak. “Keşke dünyada ikimizden başka kimse olmasaydı. Ülkeler, krallar ve kraliçeler de olmasaydı.”

Prenses’e doğru bir adım attı ve Ehri kollarına doğru süzüldü. Çok esnek, kaslı denebilecek bir vücudu vardı. Kusursuzdu.

“Ehri,” dedi Isaak onu kendisine çekerken ve Prenses güzel yüzünü onu öpmeye davet ediyormuş gibi kaldırırken. “Bir kral olmasaydım, beni sevebilir miydin?”

“Evet,” dedi Ehri ve Isaak, Prenses’in gözlerinin neden birden yaşlarla dolduğunu anlayamadı. “Sevebileceğimi biliyorum.”

“Sorun ne?” Isaak, Prenses’in yanaklarını tutup başparmağıyla gözyaşlarını sildi.

“Hiçbir şey,” diye fısıldadı Prenses.

Isaak sanki Prenses onu itmiş gibi irkildi ve aşağı baktı. Göğsüne bir şey saplanmıştı. Acı hissi aniden geldiğinde, zihni bunun ne olduğunu idrak etti. Bir hançerdi bu. Beyaz sapında bir kurt oyması vardı. O anda bir kuş seraya girmeye çalışıyormuş gibi, hızlı hızlı cama vurulduğunu duydu.

“Neden?” dedi Isaak yere yığılırken.

Prenses de onunla birlikte dizlerinin üstüne çöktü ve gözyaşlarını gizlemeden ağlamaya başladı. “Ülkem için,” dedi ağlarken. “Ağabeyim için. Kraliçem için.”

“Anlamıyorsun,” demeye çalıştı Isaak. Bir kahkaha atmak istedi ama ağzından çıkan ses patlayan bir baloncuğun sesi gibi garip çıktı.

“Affet beni,” dedi Prenses ve hançeri sapladığı yerden çıkardı. Isaak yarısından ılık kanların aktığını hissederken, her yanına büyük bir acı yayıldı.

Prenses yumuşak dudaklarını dudaklarına bastırdı. “Tek tesel-

lim şu: Sen asla benim olamayacaktın ama şunu bil ki ben seve seve senin olabilirdim.”

“Ehri,” diye inledi Isaak ve dünya kararmaya başladı.

“Ehri değilim.”

Bir yerlerden bağırış çağırış sesleri geldiğini, birilerinin seraya doğru koştuğunu duydu.

“Herkes ilk tomurcuğa yas tutar,” dedi Ehri alçak sesle.

Düşenler için kim ağlayacak?

Isaak çaresizlik içinde onun hançeri kapıp kendi kalbine saplayışını izledi.

Nina özenle giyindi. Tuvaleti çok açık leylak rengindeydi ve Mila Janderstad'ın renklerine ve dolgun vücuduna kusursuz bir şekilde uyan bir kesime sahipti. Mücevher takmamıştı. Yoksul bir dul mücevher alabilir miydi? Ama Fjerdalı bir kadının en büyük süsü erdemli olmasıydı. Nina aynadaki tatlı ifadeli ve masum kıza gülümsedi.

Açık sarı renkli saçlarını Başrahibe'yi gururlandırabilecek şekilde örüp topuz yaptı ve solaryuma girdi. Büyük cam pencerelerin etrafı buzla çevriliydi ve buzların arasından buz hendeği ve bunun arkasında kalan Beyaz Ada'nın parıldayan kulelerinin görünüyordu. Arkasında ayak sesleri duydu ve dönünce Jarl Brum'un kolunda karısıyla birlikte ona yaklaştığını gördü. Uzun boylu ve iri kemikli yapılarıyla çok hoş bir çift oluşturuyorlardı.

"Enke Jandersdat," dedi Brum sıcak bir tavırla. "Kurtarıcım. Lütfen, sizi karım Ylva'yla tanıştırmama izin verin."

Nina reverans yaptı. "Büyük şeref duydum."

Brum'un karısı Nina'nın elini tuttu. Kestane rengi gür saçları neredeyse beline kadar uzanıyordu ve üstünde kahverengi teninin

sonbahar gibi parıldamasını sağlayan altın renkli, ipekli bir elbise vardı. Nina, Hanne'nin güzelliğini kimden aldığını görebiliyordu.

“O şeref bana ait,” dedi Ylva. “Kocam hayatını size borçlu.”

Nina ve Hanne, Brum'u araba gittikten çok sonra uyandırmışlardı. Patlamadan sonra koşarak yanına gittiklerini ve onu yolun kenarında bulduklarını söylemişlerdi. Başındaki ufak bir şişlikten başka yara almamıştı ve selden ve fabrikadaki felaketten kurtulduğu için şanslı olduğunu söylemişlerdi. Brum'un Mila Jandersdat'la ilgili ne tür şüpheleri varsa, Zemeni çifti ve Grisha tutsakları kaçıp da o Gäfvalle'de kalınca, bunların hepsi silinip gitmişti.

Nina ve Hanne sabırla manastırda beklerken, Brum kimlerin hayatta kaldığını, neleri düzeltebileceğini görmek ve Nina'nın tahmin ettiği kadarıyla, başarısızlıklarının herhangi bir delili var mı diye bakmak için fabrikaya geri gitmişti. Değerli tutsakların ölümüne neden olan endüstriyel bir kaza ayrı olaydı ama önceki sene Buz Mahkemesi'nde yaşadığı utançtan sonra başarılı bir Grisha firarı, kariyeri için felaket anlamına gelirdi. Ayrıca, Jarl Brum'un Fjerda hiyerarşisindeki güçlü pozisyonunu kaybetmemesi Nina için çok önemliydi. Aklındaki plan için, onun bağlantılarından birine ve nüfuzlu bürokratlara, ordu komutanlarına ve soylulara erişiminin tamamına ihtiyacı olacaktı.

“Ben bir şey yapmadım,” dedi Nina, Ylva'ya. “Gerçek cesareti sergileyen kişi Hanne'ydi.”

“Bu da sana borçlu olduğumuz başka bir konu,” dedi Ylva. “Jarl bana kızımızın geçirdiği büyük değişimden sizin sorumlu olduğunuzu anlattı.”

“Bu konuda övgüyü ben hak etmiyorum! Sizin etkiniz ve Başrahibe'nin düzenli dersleri hak ediyor. Dje! onu korusun.”

Brumlar ciddiyetle başlarını salladılar. Sonra Ylva'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Hanne!” diye bağırdı kızı odaya girince.

İşin aslı, Nina, Hanne’nin geçirdiği dönüşüm konusunda epeyi takdiri hak ediyordu. Ona ince uzun vücuduna hangi giysilerin yakıştığını, omuzlarını geriye atıp zarif bir hanımefendi gibi yürümeyi ve elbette, rol yapmayı öğretmişti. Hanne’nin ona olan güvenine gelince, Nina bunu kazanmanın bir yolunu bulacaktı ve hatta bunu hak edecekti. Bunu bir şekilde başaracaktı.

Ylva kızını kucaklarken Brum, Nina’ya, “Hanne bana en sonunda saçmalıkları bir kenara bırakıp bir koca bulmaya hazır olduğunu söyledi,” dedi. “Ona ne tür bir büyü yaptığını bilmiyorum ama sana minnettarım. Kızım çok değişti.”

Asıl daha önceden kusursuzdu, diye düşündü Nina. Ya da sen onu bir çalılık gibi didikleyip bir kalıba sokmaya çalışıp durmasaydın öyle olurdu.

Nina gülümsedi. “Hanne’nin gerçekte kim olması gerektiğini keşfetmesi an meselesi bence.”

“İltifat edildiğinde bunu kabul etmeyi öğrenmelisin, Mila.” Brum elini öptü. “Umarım zamanla öğrenirsin.” Ellerini çırpı. “Akşam yemeğine geçelim mi?”

Hanne mutlu ve huzurlu bir ifadeyle babasına döndü. Üstünde koyu bordo renkli bir elbise vardı ve çilleri yanaklarında polenler gibi duruyordu. Saçları hâlâ kısacıktı.

“Ne yazık ki bir grup general sıkıcı savaş meselelerini konuşmak üzere geldiler. Vadik Demidov da yakında başkentte olacak,” dedi Brum. Nina da onun yakında geleceğini umuyordu. Lantsov tahtına oynayan kişiyle ve Fjerda’nın savaş planlarıyla ilgili olarak elinden geldiğince bilgi edinmeye çalışacaktı. “Meraklanmayın, siz hanımları sıkıntıdan uyutmamaya çalışırız.”

“Biz kendi aramızda konuşuruz, sorun değil baba,” dedi Hanne.

“Gedering’den gelen yeni elbise tasarımları hakkında konuşmamız gerek zaten.”

Brum ona mutlu mutlu gülümsedi ve karısının koluna girdi. Çift arkalarını döner dönmez, Hanne gözlerinden ateşler saçar gibi Nina’ya göz kırptı.

“Gidelim mi?” dedi.

Ylva ve Jarl Brum’un peşinden yemeğe giderlerken Nina, Hanne’nin elini tuttu.

Birlikte yeni bir dünya inşa edeceklerdi.

Ama önce eski dünyayı yakıp yıkmaları gerekiyordu.

Zoya o gece bir terslik olduğunu Tolya'nın bağırışını duymadan önce bile hissetmişti. Artık kolaylıkla kontrol ettiği şimşegin çatırtısını her yerde ve her şeydeymiş gibi hissedebiliyordu. Juris'in pullarını takmaya başladığından beri öyleydi. Juris tüm hayatlarıyla, öğrendiği her şeyle, işlediği suçlarla ve gerçekleştirdiği mucizelerle birlikte onunla beraberdi. Kalbi –ejderha kalbi– onunkiyle bir atıyordu ve Zoya o ritmin onu her şeye bağladığını hissediyordu. *Dünyanın kalbindeki yaratılışa*. Buna daha önce gerçekten de inanmış mıydı? Belki. Ama bu onun için önemli olmamıştı. Hayatı boyunca güç elde etmek, onu geliştirmek ve korumak yaşadığı tüm acılara karşı kullanabileceği tek savunma olmuştu. Artık daha da fazlasıydı.

Artık her şey farklıydı. Görüşü bile değişmişti. Işık her nesneyi çiziyormuş gibi daha keskindi. Dışarıdaki yeşil çimenlerin, havadaki odun dumanının, hatta mermerin kokusunu hissedebiliyordu. Daha önceden mermerin bir kokusu olduğunu hiç fark etmemişti. O anda, o tanıdık koridorlardan seradaki karmaşaya doğru koşarken korkmuyor, sadece karşılaşacağını bildiği sorunu bir an önce düzeltmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ama karşılaşacağı karmaşayı tahmin bile etmesi mümkün değildi. Seranın kapılarını arkasından kapattı ve birileri oradan geçebilir diye, camlarını buharla kapladı. O yokken, saraydaki güvenlik fena çuvallamıştı. Buna hiç şaşırılmamıştı.

Tamar, göğsüne bir hançer saplanmış olan bir Shu kızın yanına çömelmişti. Genya ağlıyordu. Tolya, David ve üstünde hâlâ tut-sak giysileri olan Nikolai da bir başka cesedin yanında duruyordu. Kral'a çok benzeyen bir cesetti. Herkes bir ağızdan bağışıyordu.

Zoya bir gök gürültüsüyle onları susturdu.

Herkes aynı anda ona döndü ve bir anda savaşmaya hazır bir şekilde ellerini kaldırdılar.

“Senin gerçekten de Zoya olduğunu nereden bileceğiz?” dedi Genya.

“Gerçekten de o,” dedi Nikolai.

“Gerçekten de *siz* olduğunuzu *nereden* bileceğiz?” diye kük-redi Tamar, Shu kızı üstünde çalışmayı kesmeden. Ama yaptıkları fayda etmiyordu. Kızın yanakları hâlâ pembeydi ama hançer kalbini parçalamış gibi gözükiyordu. Zoya diğer cesede daha yakından bakmak istemedi. Nikolai'ın dikenli dallara saplanmış halini, kanlarının Karanlıklar Diyarı'nın kumlarına aktığı anları düşünmemek çok zordu.

“Genya,” dedi Zoya sakın bir sesle. “Bir keresinde sarhoş olup beni sarışın yapmanı istemiştin.”

“Çok ilginç!” dedi Nikolai. “Sonuç nasıl olmuştu?”

“Muhteşem olmuştu,” dedi Genya.

Zoya yakasını silkeledi. “Ucuz gözükmüştüm.”

Genya ellerini iki yanına indirdi. “Tamam, geri çekilin. Oymuş.” Kendisi Zoya'ya sıkıca sarılırken Tolya, Nikolai'ı iri kollarına aldı ve havaya kaldırdı. “Nerelerdeydiniz?”

“Uzun bir hikâye,” dedi Nikolai ve onu yere bırakmasını emretti.

Zoya, Genya’ya sıkı sıkı sarılmak, saçlarının çiçek kokusunu içine çekip ona bin tane soru sormak istiyordu. Ama geri çekilip, “Burada neler oldu?” diye sordu.

“Hançer Fjerda yapımı,” dedi Tolya.

“Olabilir,” dedi Nikolai. “Ama bir Shu kızı tarafından kullanılmış.”

“Ne demek istiyorsunuz?” dedi Tamar kızın nabzını geri getirmek için elinden geleni yaparken. “O da saldırıya uğramış.”

“Kalbinden mi yaralanmış?” diye sordu Zoya.

“Hayır,” dedi Tamar. “Onu ben bile düzeltemezdim. Hançer kalbinin biraz sağına saplanmış.”

“Onu kurtarabilir misin?” diye sordu Genya.

“Bilmiyorum. Şu anda, onu sadece stabil hale getirmeye çalışıyorum. Geri kalanı Şifacılarla bağlı.”

“Her şeyi gördüm,” dedi Nikolai. “Kız ona... bana saldırdı. Yani ona. Sonra hançeri kendisine çevirdi.”

“Demek Shular, Fjerda’yı oyuna getirmeye çalışıyormuş,” dedi Tolya.

Genya’nın yine gözleri dolmuştu. Yere çömelip elini Kral’ın yerine geçen muhafızın yanağına koydu. “İsaak,” diye mırıldandı.

“Kim?” dedi Zoya.

“İsaak Andreyev,” dedi Nikolai alçak sesle. Cesedin yanına çömeldi. “Birinci sınıf er. Bir öğretmen ve bir terzi yamağının oğlu.”

Tolya elini gözlerinin üstünde gezdirdi. “Bunların hiçbirini istememişti.”

“Yüz hatlarını geri getirebilir misin?” diye sordu Nikolai.

“Kan akışı olmadan daha zor olur ama deneyebilirim,” dedi Genya.

“Babasına en azından bunu borçluyuz.” Nikolai başını salladı. “Cepheden sağ kurtuldu. Artık güvende olması gerekirdi.”

Genya hiçkırarak ağlamamaya çalıştı. “Biz... onu tehlikeye attığımızı biliyorduk. Doğru olanı yaptığımızı sanıyorduk.”

“Prenses nefes alıyor,” dedi Tamar. “Onu Küçük Saray’daki Corporalkilere götürmem gerek.”

“Ama bu hiç mantıklı değil,” dedi Genya. “Neden sadece kralı ya da kral olduğuna inandığı adamı öldürmedi? Neden kendisini de öldürmeye çalıştı? Ayrıca, bir prenses neden bu işi yapmak için kendisini feda etsin?”

“Feda etmedi,” dedi Nikolai “Bana temiz giysiler getirin. Kutlamaları bitirmek için partiye geri döneceğim. Hiram Schenck’le görüşmek istiyorum. Buradaki Kerch Tüccar Konseyi’nin en kıdemlisi o, değil mi?”

“Evet,” dedi Genya. “Ama senden memnun değil.”

“Memnun olacak. Bir süreliğine. Seranın kapılarını kilitli tutun ve Isaak’ın cesedini burada bırakın.”

“Ama bunu...” dedi Tolya ama Nikolai elini kaldırdı.

“Şimdilik. İnanın ki hak ettiği gibi gömülecek. Bir saat sonra, Shu delegasyonunu babamın odalarına getirin.”

“Prenses Ehri’nin muhafızları ortalığı ayağa kaldırırlarsa ne olacak?” diye sordu Genya.

“Bunu yapmazlar,” dedi Zoya. “Planlarının başarılı olduğunu ve Kral’ın öldüğünü öğrenene dek bunu yapmazlar.”

Nikolai yaraları artık canını acıtmıyormuş, son birkaç günün dehşet verici olayları asla gerçekleşmemiş ve içindeki iblisi yenebilmiş gibi ayağa kalktı. “O halde, çok yaşasın Kral.”

İki saat sonra, kutlamalarda çift kartallı çeşmenin orada şarkılar söyleyen birkaç mutlu sarhoştan başka kimse kalmamıştı. Konukların birçoğu uyuyup ayrılmak için yataklarına ya da daha da fazla içmek bahçelerin sessiz bir köşesine gitmişti.

Zoya ve diğerleri seraya dönmüşlerdi. Nikolai içeri girerken, çok korkmuş bir Shu muhafızını da beraberinde sürükledi. Kızın bir deri bir kemik kalmış, sade bir yüzü vardı, Tavgharad üniforması giymişti ve uzun siyah saçlarını bir topuz biçiminde bağlamıştı.

“Mayu Kir-Kaat,” dedi Tamar. “Onun burada ne işi var?”

Limon ağaçlarının yanındaki cesedi gören muhafız titremeye başladı. “Ama o...” dedi yerdeki ölü krala ve sonra Nikolai’a bakıp. “Ama siz... Prenses nerede?”

“Muhteşem bir soru,” dedi Nikolai. “Şahdamarının iki santim yanına, göğsüne bir hançer saplanmış halde bulduğumuz kızı diyorsun herhalde. Bunun sebebi şans mı yoksa emirleri iyi izlememiş olması mı bilemem. Buna sen karar ver. Şu anda Şifacılarımız onu iyileştiriyorlar.”

“Soylu prensesi bize vermeniz gerek,” dedi muhafız öfkeyle.

“O soylu falan değil,” dedi Nikolai ters bir tavırla. “Hem artık bu tür kandırmacaların zamanı geldi ve geçti. Bu gece, masum bir adam öldü. Hem de sırf siz bir savaş başlatabilesiniz diye.”

“Bunları bize de açıklayacak mı?” diye fısıldadı Genya. Zoya da aynı şeyi düşünüyordu.

“Memnuniyetle,” dedi Nikolai. Muhafızı işaret etti. “Size gerçek Prenses Ehri Kir-taban’ı, Shu halkının en sevdiği prensesi ve tahtın ikinci vârisini tanıtayım.”

“Yalan,” dedi muhafız hırlar gibi.

Nikolai onu elinden yakaladı. “Bir kere, hiçbir Tavgharad üyesi bir erkeğin onun bileğini sona kalmış şekerli erik gibi kaptırmasına izin vermez.” Muhafız elini kurtarmak için geç kalmış bir çabayla karşılık verdi. “İkincisi, nasırları nerede? Bir askerin avuçlarında tıpkı Isaak’inki gibi nasırları olması gerekir ama bu kızın nasırları parmaklarının uçlarında. Bunlar ancak...”

“*Khatuur* çalarken olabilir,” dedi Zoya. “On sekiz telli. Prenses Ehri bir *khatuur* ustasıdır.”

“Demek Kral’a yaklaşabilmek için, Prenses’in yerine bir suikastçı koymuşlar,” dedi Tamar. “Peki neden o da kendisini öldürmeye çalıştı?”

“Fjerdalıları daha fazla dikkat çekmek için mi?” dedi Genya.

“Evet,” dedi Nikolai. “Ayrıca, Shulara savaşa girmek için bir neden vermek için. Ravka’nın hükümdarı ölüyor, Shu kraliyet ailesinin bir üyesi katlediliyor. Böylece, Shuların bizim lidersiz kalmış ülkemize ordularıyla ilerlemeleri ve Fjerda’nın güney sınırına saldırmak için bir karargâh gibi kullanılmaları için bekledikleri bahane oluşacaktı. Bir daha buradan çıkma niyetleri olmadan, tam güçleriyle geleceklerdi.”

Muhafız –daha doğrusu prenses– yenilgiyi kabul etmiş gibi gözlerini yere çevirdi. Ama ne ağladı ne de korkudan titredi.

“Size ne olacaktı, Prenses?” diye sordu Nikolai kızın elini bırakıp.

“Yeni bir isim altında, şehirden uzaklarda sessiz bir hayat sürecektim,” dedi Prenses alçak sesle. “Politika ya da saray yaşamı hiçbir zaman ilgimi çekmedi. Dilediğim gibi müziğimi geliştirecek ve dilediğim yerde âşık olacaktım.”

“Ne kadar güzel bir tablo çizdiniz,” dedi Nikolai. “Ülkeme

karşı bir tehdit oluşturmazaydınız, bu saflığınız hoş bile olabilirdi. Gerçekten de ablanızın bir dağ köyünde sakın bir yaşam sürmenize izin vereceğini mi sanıyordunuz? Bu komplodan kurtulabileceğinizi mi düşündünüz?”

“Tacı asla istemedim. Ablam için bir tehdit değilim.”

“Düşünsenize,” dedi Zoya sabrı taşarak. “Popülersiniz, herkes tarafından seviliyorsunuz ve herkesin tahtta görmek istediği kişinin kızısiniz. Ölmeniz, kocaman bir ülkenin savaşa gitmesi için bir neden demek. Ablanız yaşamanıza izin verip birilerinin sizi keşfetme riskini nasıl göze alabilirdi? Siz bir tehlikeden başka bir şey olamazdınız.”

Prenses sivri çenesini kaldırdı. “Buna inanmıyorum.”

“Muhafızlarınız yakalandı,” dedi Zoya. “Eminim ki içlerinden biri siz daha o güzel kır yaşantınıza başlamadan önce sizi öldürme emri almıştır. Onları kendiniz sorgulayabilirsiniz.”

Ehri çenesini daha da yukarıya kaldırdı. “Mahkemeye çıkarılacak mıyım yoksa doğrudan infaz mı edileceğim?”

“O kadar şanslı olmayacaksın. Senin için daha kötü bir kader var aklımda.”

“Sizin tutsağınız mı olacağım?”

“Şatafatlı sözcüklerden hoşlanmam ama öyle diyorsan öyle olsun.”

“Beni gerçekten de burada mı tutmak istiyorsunuz?”

“Evet, tam da öyle. Ama esirim olarak değil de Kraliçem olarak.”

Zoya bu sözcüklerin onu incittiğini hissederek şaşırdı. Neresi incinmişti? Kalbi mi? Gururu mu? Bu sonun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Öyle olması için mücadele vermiş, ö uğurda tıratlar atmıştı. O zaman neden böğrü değilmiş gibi hissediyordu?

“Nişanımız bana muhteşem bir çeyiz kazandıracak,” dedi Nikolai, “ve senin halkın nezdinde bu kadar popüler olman da ablanın bizim sınırlarımızı rahatsız etmesini önleyecek.”

“Bunu yapmayacağım,” dedi Ehri. Yüzünde tam da kraliçelere özgü yırtıcı bir ifade belirmişti.

“Ya bunu kabul edersin, sevgili güvercinim, ya da infaz edilirsin. Şöyle düşün: Asılmayacaksın ama bunun karşılığında benim gibi muhteşem biriyle birlikte yaşayacağın lüks bir hayatın olacak.”

“Darağacımı düşünüseniz daha iyi,” dedi Zoya. “Oradaki ölüm daha süratli oluyor ve daha az acı veriyor.” Bu sözleri söylemek ve Nikolai’a sataşmak ona kendisini iyi hissettirmişti.

Nikolai, Tolya ve Tamar’a başıyla bir işaret verdi. “Onu daireesine götürün ve gözünüzü üstünden ayırmayın. Nişanımızı resmen açıklayana kadar büyük bir ihtimalle sıvışmaya ya da kendisini öldürmeye kalkışacaktır.”

“Yaralı kızı ne yapalım?” diye sordu Genya, Prenses seradan çıkarıldıktan ve ikizler geri döndükten sonra.

“Onu da sıkı sıkıya gözlem altında tutun. Yaralı da olsa, o bir Tavgharad üyesi. Bunu unutmayalım.”

“Gerçek Mayu, gerçekten de bizim tarafımıza geçmek istiyor muydu?”

“Sanırım evet,” dedi Tamar. “Onun bir erkek ikizi var. *Khergud* için eğitilmek üzere alınmış olduğunu düşünüyorum. Kız her ikisinin de Shu Han’dan çıkabileceklerini ummuş olmalı.”

“*Kebben*,” dedi Tolya, elini kız kardeşinin omzuna koyarak. Bu Zoya’nın bildiği bir sözcük değildi. “Yaptıkları ortaya çıktı-ğı takdirde, muhtemelen erkek kardeşinin özgürlüğü karşılığında kendi hayatını takas edecekti.”

“Kendine geldiğinde onunla çok ilginç bir sohbetimiz olabilir,”

dedi Nikolai. Bir kere daha Isaak'ın yanına çöktü. "Yarın annesine bir mektup yazacağım. Ona hiç değilse bir kahraman maaşı bağlayabilir ve ailesinin herhangi bir eksiği olmadığından emin olabiliriz."

"Naaşını ne yapacağız?" diye sordu Tolya alçak bir sesle.

"Tünellerden geçirerek Lazlayon'a götürün."

Genya parmaklarını Isaak'ın yakasının üzerinde gezdirdi. "Hemen onun üzerinde çalışmaya başlayacağım. Ona söz konusu olan riskleri söylediğimizde, bir an bile... bir an bile tereddüt etmemişti."

Tolya, Isaak'ın vücudunu devasa kollarının arasına aldı. "Onda bir kral yüreği vardı."

"Hiram Schenck'e ne dediniz?" diye sordu Genya, yaralı yavaşlığından süzülen yaşları silerken. "Bir karpuz dilimi gibi sırtıp duruyordu."

"Denizaltılarımızın planlarını verdim ona."

"*Izmars* 'yanın mı?"

"Silahlarla birlikte mi?"

"Korkarım ki öyle. Anladığım kadarıyla," dedi Nikolai, "Apparat ortadan kaybolmuş ve Fjerda da Lantsov tahtında hak iddia eden birine destek vermek için yürüyüşe geçmiş. Bari yakışıklı biri mi?"

Tamar kaşlarını çatı. "Kim, Apparat mı?"

"Lantsov tahtına göz diken kişi. Her neyse, bu önemli değil. Evet, Schenck'e gerçek planları verdim. Savaşa girmek üzereyiz ve o yüzden de Kerch'ün maddi yardımına ve yeni Shu dostlarımıza çok ihtiyacımız olacak."

"Peki ya Zemeniler?" diye itiraz etti Tolya.

"Merak etmeyin," dedi Nikolai. "Schenck'e istediği verdim

ama kısa bir süre sonra bunun ihtiyacı olan şey olmadığını anlayacak. Şeytanın karnını arada bir doyurmak gerek.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Genya. “Bize nereye gittiğinizi söylemeyecek misiniz?”

“Ya da bir şifa bulup bulmadığınızı?” dedi Tamar.

“Bulduk,” dedi Nikolai, “ama pek işe yaramadı.”

“Yani keşiş de mi hiç yardımcı olamadı?” diye sordu Tolya.

Nikolai’nın bakışları Zoya’nın kilerle buluştu. Zoya içine uzun bir nefes çekti ve sonra evet der gibi başını salladı. Diğerlerinin de öğrenme vakti gelmişti. “Size kötü bir haberimiz var.”

“Başka kötü haber de mi var?” diye sordu Genya.

“Ravka’yla ilgili,” dedi Nikolai ve Zoya bir ağızdan.

Zoya elleri sıkı sıkı bağlı olan mahkûmu almak için ön odaya geçerken Nikolai’nın, “Her zaman başka kötü haberler vardır,” dediğini duydu. Zoya mahkûmu Genya’nın kırmızı şişesiyle uyardırması ve afallamasını, gözlerine yansıyan kafa karışıklığını görmekten büyük keyif almıştı.

“Yuri mi?” dedi Genya. “O ne yaptı? Sıkıcıyla birinin ölmesine mi neden oldu?”

Zoya ipi çekiştirince, keşiş ışıkların tam altına kadar geldi. Kukuletası arkaya düştü.

Genya yutkunarak geri geri gitti ve eli kaybettiği gözünü örten kumaş parçasına gitti. “Hayır. Olamaz. Hayır.” Nikolai onu sakinleştirmek için elini onun omzuna koydu.

Keşiş hâlâ çok zayıf ve çok uzun boyluydu, ama şimdi farklı bir zarafetle hareket ediyordu. Sakalını tıraş etmişti ve gözlük takmamıştı. Alnından yukarıya doğru taranmış saçları daha koyu renkli gibi duruyordu ve yüzünün kemikleri adeta törpülenmiş ve hatları da değişmiş gibiydi. Gözlerinden kuvars grisi şimşekler çıkıyordu.

Tamar, bir kalkan oluşturmak ister gibi Genya'nın önüne geçti. "Bu imkânsız."

"Beklenmedik bir şey," dedi Nikolai yavaşça.

Zoya, Elizaveta'nın özenle muhafaza ettiği aracı yok ettikten sonra, alevlerin içinden bir gölgenin çıktığını görmüş ama o anda bunun ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Karanlıklar Efendisi'nin gücü parçalara bölünmüş, hâlâ Nikolai'da yaşamakta olan bir bölümü ayinin yok etmesine ramak kalan yaralı gölge askerde kalmıştı. Ama geri kalanı, yani o askerden kan halinde akan ve Elizaveta'nın hazırladığı vücudun içine giren o ruha gelince... Zoya'nın Karanlıklar Efendisi'nin özgürlük şansını geri tepmeyeceğini tahmin etmesi gerekirdi.

Yuri'nin dileği gerçekleşmişti. Azizinin geri dönmesine yardım etmişti. Genç keşiş kendini isteyerek mi feda etmişti? Bunu mutlulukla mı yapmıştı? O ateş ve dehşet dolu son anlarında, hayatta kalmak için yalvarmış olabilir miydi? Zoya, Yıldızsız Aziz'in merhamet göstermeyeceğini biliyordu. Karanlıklar Efendisi'nin dualara yanıt vermek gibi bir adeti yoktu.

Nikolai sığındıkları barakadaki keşfini, Zoya Kribisk'e doğru yol alırken yapmıştı. "Bırak da onu öldüreyim," demişti Zoya onu gördüğünde. "Onu buraya gömebiliriz. Kimsenin onun..." sözcükleri bulmakta zorlanmıştı. *Geri döndüğünü bilmesi gerekmez*, demek istiyordu. Ama diyememişti. Demeyi reddetmişti.

"Onu öldürdüğümüz takdirde, benim içimdeki iblisten kurtulmam asla mümkün olmayabilir," demişti Nikolai. "Üstelik de bir savaşa girmek üzereyiz. Elimizdeki kaynakları sonuna kadar kullanmakta kararlıyım."

Bunun üzerine mahkûmun ağzını bağlamışlar ve Os Alta'ya geri dönmüşlerdi. Ama gri renkli o aşına gözlerdeki alaycı ifade,

yol boyunca Zoya'nın içinde sürekli olarak onun boynunu koparma isteği uyandırmıştı.

Nikolai onun gücünden yararlanmanın bir yolu olduğunda ısrar ediyordu. Zoya'nın tek isteğiyse onun yanıp bir kere daha kül haline gelmesini görmektir. Ama beklemesi gerekiyordu. Sabırlı olmalıydı. İçindeki hayvan sonsuzun ne olduğunu biliyordu.

Zoya yaralı ellerini ağızına bastırarak Genya'ya baktı, Tolya'nın öfkelerini ve Tamar'ın elindeki baltaları gördü. Bakışlarını Kralına ve kısa bir süre sonra onun karısı olacak olan kadına çevirdi.

Biz ejderhayız ve uygun olan vakti bekleyeceğiz.

“Ne çok eski dostum bir araya gelmiş,” dedi Karanlıklar Efendisi, kendisine sadık olan ahmak bir oğlanın, onu seven bir diğer aptalın ağızından konuşarak. “Eve dönmek ne kadar da güzel.”

TEŞEKKÜR

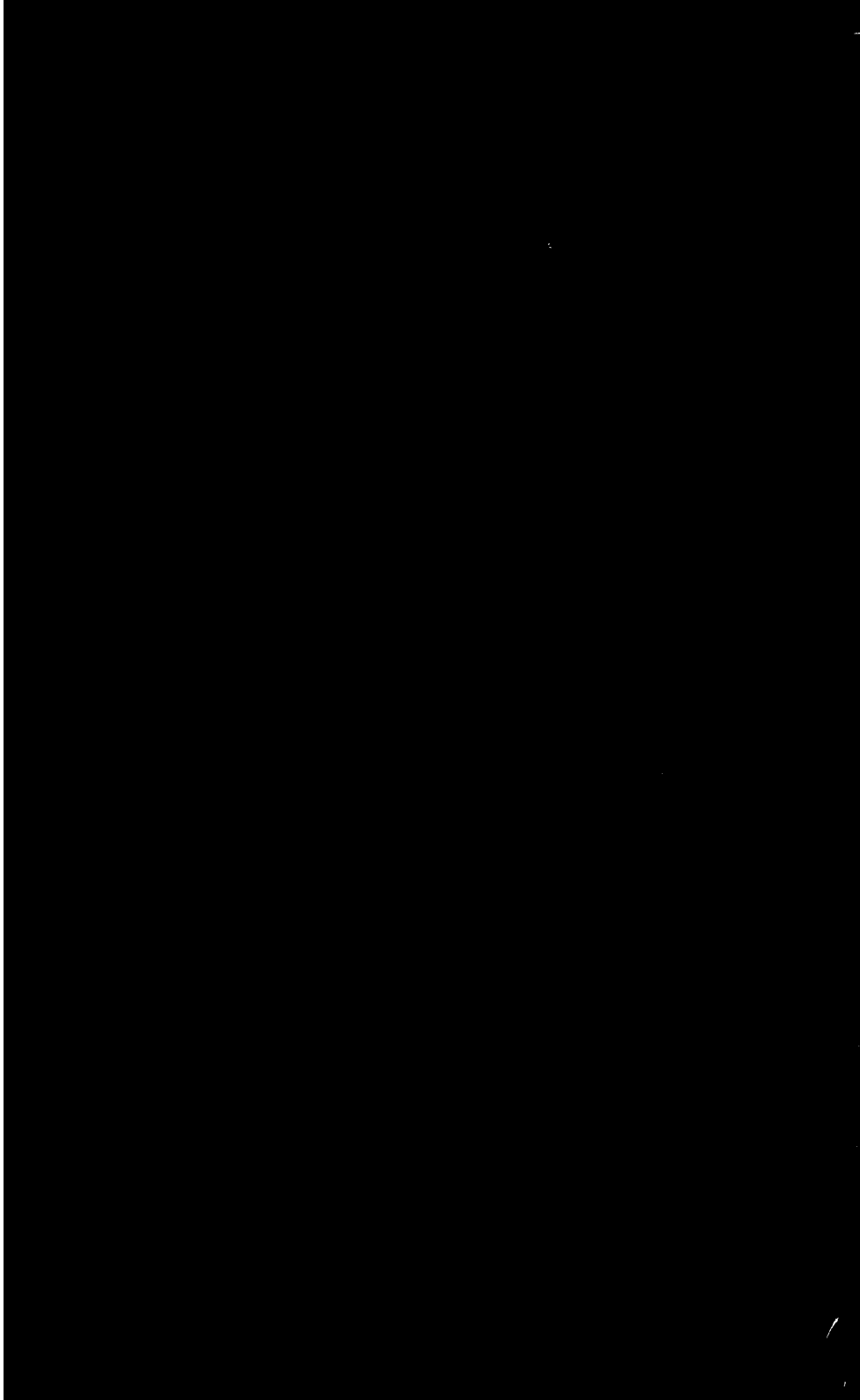
Her şeyden önce, Grishaverse içinde yaptığım yolculuğu devam ettirmemi mümkün kılan eski ve yeni, tüm okuyucularıma teşekkür ediyorum. Sizden daha iyi yolculuk arkadaşlarım asla olamazdı.

Imprint'teki muhteşem ekibe de çok teşekkürler: bu kitabın editörlüğünü yapmasını San Diego Comic Con'daki bir öğle yemeğinde teklif etmeme izin veren dâhi editörüm Edin Stein; tasarım ustaları Natalie C. Sousa ve Ellen Duda; John Morgan: Nicole Otto; Raymond Ernesto Colón: Melinda Ackell; Dawn Ryan; Weslie Turner; ve Jessica Chung. MCPG'nin dâhi vurucu gücü olmasaydı, kendimi kaybolmuş gibi hissederdim: Mariel Dawson, Morgan Dubin, Molly Ellis, Teresa Ferraiolo, Julia Gardiner, Kathryn Little, Katie Halata, Lucy Del Pire, Allison Verost, Melisse Zar, yırtıcı Reads ekibi, Jennifer Gonzalez ve satış ekibi, Kristin Dulaney ve her daim gözü pek olan Jon Yaged. Hepinize teşekkürler.

New Leaf Literary aileme de sonsuz sevgi ve minnetlerimi sunmak istiyorum: Hilary Pechione, Devin Ross, Joe Volpe, Kahlen Ortiz, Mia Roman, Veronica Grijalva, Abigail Donoghue, Kelsey Lewis, Cassandra Baim ve tabii ki her aşamada elimi tutan ve ciğerimi okuyan Joanna Volpe. Dev katili Melissa Rogal'a da özel olarak teşekkürler.

Holly Black ve bu kitabın ilk taslaklarında bana son derece değerli bilgi akışında bulunan Sarah Rees Brennan'a; azizlerimi belirlerken ve krallarına isim verirken bana yardım eden Morgan Fahey'e; son taslakta bana yol gösterip yüreklendiren Rachael Martin'e; harika kişiler ve muhteşem bir Baked Alaska yapan Robyn Bacon'a; beni çok güldüren ve bir top güllesi gibi hızlı hareket eden Ziggy'ye; ve gerçekten de biraz duraklamak istediğimde dahi beni harekete geçiren Erin Daffern'e de teşekkür etmek isterim. Ayrıca Marie Lu, Rainbow Rowell, Robin Wasserman, Cassandra Clare, Sabaa Tahir, Robin LaFevers, Daniel José Older, Carrie Ryan, Christine Patrick, Gdetchen McNeil, Julie Collard, Radine Semerau, Petty Patties (umarım daha uzunca bir süre aktif kalırlar) ve her bir aloha için Eric'e de teşekkürler.

Gösterdikleri sabır ve sevgi için Emily, Ryan, Christine ve Sam'e ve her fırtınayı atlatmamda yardımcı olan tuhaf ve harika anneme de teşekkür ediyorum.

“Bardugo, insanları ve ülkeleri değiştirebilecek olaylarda hayatta kalabilmenin sonuçlarını, doğallıkla ve rahatlıkla din, sınıf, aile ve aşk kavramlarıyla yoğuruyor.”

NPR

“Hikâye, gelecek ve geçmişin kesişimi; korktuğun şeyin, aslında belki de ihtiyaç duyduğun şey olması gerçeği ile ele alınmış.”

Washington Post

“Karanlık, güzelce kaleme alınmış, aklınıza anında girebilecek karakterlerle dolu... İkilemenin ilk kitabı olan bu kitap, hemen bir klasik haline geliyor.”

PopSugar

“Bu kitabı sevecek olma nedeniniz, Leigh Bardugo’nun mükemmel fantastik dünyasına can vermeye devam ediyor olması. Okumamak için direnmek imkânsız.”

Paste

Karanlıklar Efendisi tarafından benliğinin derinliklerine işlenmiş bir canavarla, savaşın sona ermesinin üçüncü senesinde hâlâ savaşımaya devam eden Nikolai Lantsov, Ravka için bu canavardan kurtulmaya kararlıdır.

Grisha Üçler Erki ise bu savaşta her daim yanındadır. Ancak işler her zaman planlandığı gibi gitmez... Ravka'nın yeniden bir savaşla burun buruna gelmesiyle Nikolai kendisini iki şey için mücadele ederken bulur: kendisi ve ülkesi. Bu ikisi için ise her şeyi riske atmaya hazırdır.

Her hesaplaşmada canavarla biraz daha bütünleşen Nikolai, canavardan kurtulup kendisini serbest bırakabilecek; ülkesini yeniden kapısında beliren bir savaşın kıyısından kurtarabilecek midir?

